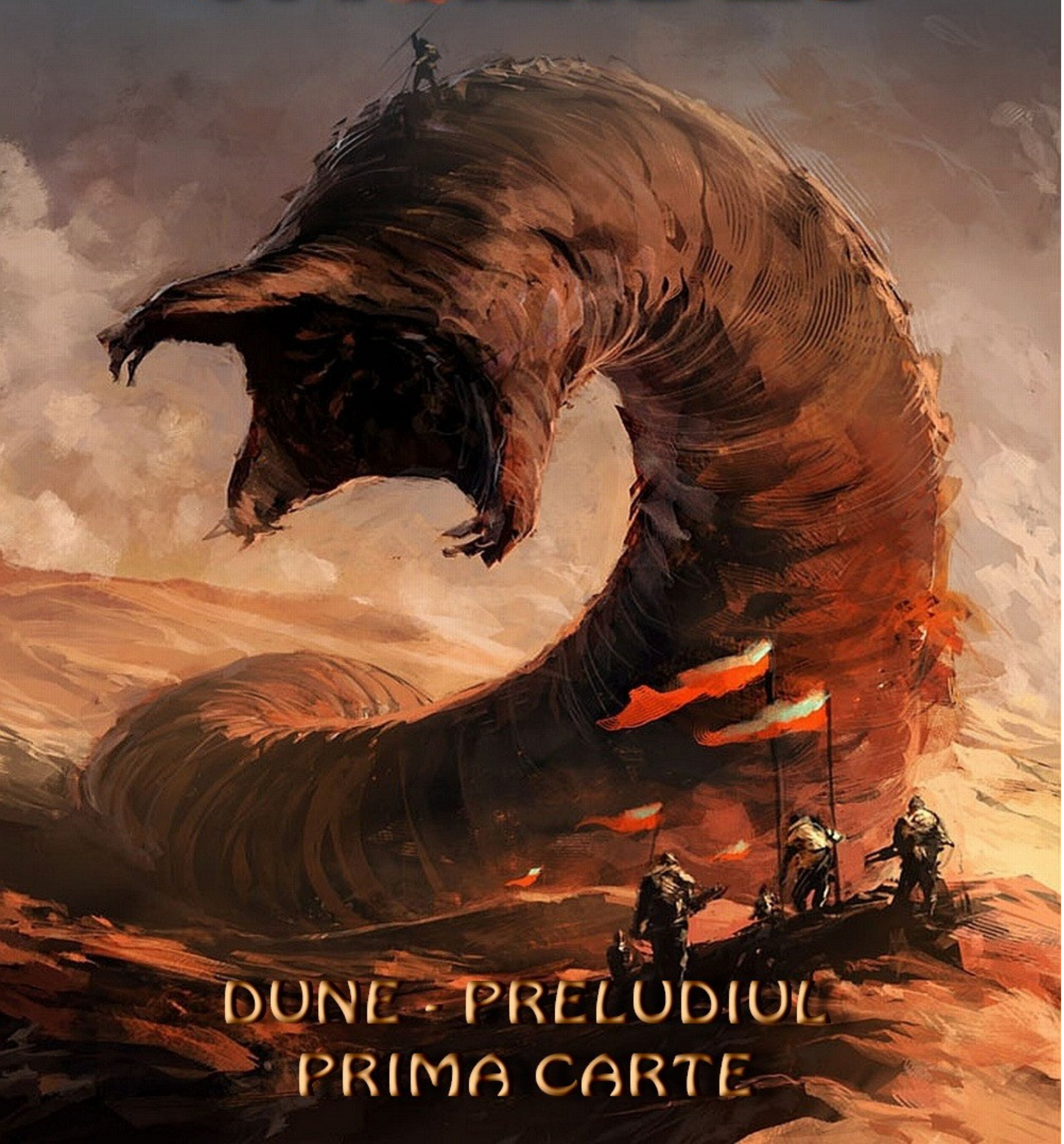
Brian Herbert & Kevin J. Anderson

CASA ATREIDES

DUNE - PRELUDIUL

PRIMA CARTE

Brian Herbert & Kevin J. Anderson

Dune
CASA ATREIDES

www.Virtual-Project.eu

Dune: House Atreides
1999

Kevin j.
Anderson

Brian
Herbert

Dedicăm această carte mentorului nostru, Frank Herbert, o personalitate fascinantă şi complexă, ca şi minunatul univers pe care l-a creat.

Mulţumiri

Lui Ed Kramer, pentru că a fost puntea ce ne-a adus laolaltă.

Lui Rebecca Moesta Anderson, pentru imaginaţia ei debordantă, pentru ideile pe care ni le-a dat şi pur şi simplu, pentru munca grea de a face acest roman cât mai bun cu putinţă.

Lui Jan Herbert, fiindcă ne-a îngăduit să continuăm munca la acest proiect în decursul unei călătorii întreprinse în Europa, cu ocazia aniversării căsătoriei, şi pentru multe, multe altele.

Lui Pat LoBrutto, editorul nostru de la Bantam Books, care ne-a ajutat să ne concentrăm, astfel încât această carte să nu sufere de lipsa limpezimii.

Lui Robert Gottlieb şi lui Matt Bialer de la Agenţia William Morris; lui Mary Alice Kier şi Anne Cottle de la CineLit Representation, pentru încrederea şi devotamentul cu care ne-au susţinut, recunoscând potenţialul acestui proiect.

Lui Irwyn Applebaum şi Nita Taublib de la Bantam Books, pentru entuziasmul cu care au sprijinit această amplă întreprindere.

Lui Penny şi lui Ron Merritt, al căror sprijin entuziast a făcut posibilă realizarea acestui proiect.

Lui Beverly Herbert, pentru ideile şi contribuţiile editoriale la cărţile din seria *Dune* scrise de Frank Herbert.

Lui Marie Landis-Edwards, pentru încurajări.

Celor ce alcătuiesc The Herbert Limited Partnership: David Merritt, Byron Merritt, Julie Herbert, Robert Merritt, Kimberly Herbert, Margaux Herbert şi Theresa Shackelford.

Mulţumiri aparte se cuvin adresate celor de la WordFire, Inc.: Catherine Sidor, care a muncit din greu ore în şir pentru pregătirea şi revizuirea manuscrisului, şi Sarah Jones, pentru ajutorul dat în aducerea a numeroase

documente şi manuscrise vechi la o formă utilizabilă.

Şi, desigur, milioanelor de fani devotaţi ai universului *DUNE,* care au contribuit la menţinerea romanului original în culmea popularităţii, vreme de trei decenii şi jumătate.

CASA ATREIDES

Mesaj transmis conglomeratului comercial galactic „Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles" (CHOAM) de către Ghilda Spaţială:

Sarcina noastră specifică pe parcursul acestei misiuni neoficiale a fost aceea de a cerceta lumile nelocuite pentru a găsi o sursă de mirodenie, preţiosul melanj de care imperiul depinde în asemenea măsură. Anexăm dări de seamă privind expediţiile navigatorilor noştri, care au cercetat sute de planete. Deocamdată însă, niciuna nu a fost încununată de succes. Singura sursă de melanj din universul cunoscut rămâne Arrakis, planeta deşertică. Ghilda, CHOAM-ul şi celelalte entităţi care depind de mirodenie vor fi nevoite să se supună în continuare monopolului Harkonnen.

Cu toate acestea, explorarea teritoriilor îndepărtate, în căutarea unor noi sisteme planetare şi noi resurse, a dat şi alte roade. Hărţile orbitale şi rapoartele detaliate anexate pe cristale riduliene vor constitui, cu siguranţă, o sursă de venituri importantă pentru CHOAM.

Întrucât Ghilda şi-a îndeplinit contractul conform specificaţiilor asupra cărora am convenit, solicităm CHOAMului depunerea sumei cuvenite drept plată la sediul oficial al Băncii Ghildei de pe Junction.

Majestăţii sale Imperiale, Împăratul Padişah Elrood al IX-lea, cârmuitor al Universului Cunoscut:

Din partea credinciosului său supus, Baronul Siridar Vladimir Harkonnen, guvernator al planetei Arrakis, conducător al Casei Harkonnen şi stăpânitor al planetelor Giedi Prime, Lankiveil şi al planetelor aliate.

Sire, fie-mi îngăduit încă o dată să-mi afirm devotamentul cu care vă slujesc pe planeta deşertică Arrakis. Recunosc cu ruşine că, vreme de şapte ani de la moartea tatălui meu, incompetentul meu frate vitreg Abulurd a permis scăderea producţiei de mirodenie. Pierderile de echipament au crescut, în vreme ce exportul a scăzut la cote abisale. Având în vedere dependenţa de melanj a imperiului, această reducere a cantităţilor de mirodenie s-ar fi putut solda cu consecinţe dezastruoase. Vă asigur că familia mea a acţionat cu fermitate pentru remedierea nefericitei situaţii: Abulurd a fost eliberat din funcţia de guvernator şi exilat pe planeta Lankiveil. Titlul nobiliar i-a fost retras, dar este posibil ca, în viitor, el să solicite recunoaşterea sa drept guvernator districtual.

Acum, că am preluat personal supravegherea planetei Arrakis, îngăduiţi-mi să vă garantez că voi folosi toate mijloacele ce-mi stau la dispoziţie – bani, devotament şi o mână de fier – pentru ca producţia de mirodenie să atingă sau să depăşească nivelurile record atinse anterior.

După cum aţi poruncit cu atâta înţelepciune, mirodenia trebuie să curgă!

Melanjul este esenţa financiară a activităţilor CHOAMului. Fără mirodenie, Cucernicele Maici Bene Gesserit nu şi-ar putea exercita isprăvile în materie de observare şi control a evoluţiei umane, navigatorii Ghildei n-ar putea desluşi căile sigure prin spaţiu şi miliarde de cetăţeni ai imperiului ar muri din pricina întreruperii bruşte a raţiei de drog. Orice imbecil ştie că o asemenea dependenţă de o singură marfă deschide calea abuzurilor. Suntem cu toţii în pericol.

CHOAM,
Analiză economică a fluxurilor de mărfuri

Zvelt şi musculos, baronul Vladimir Harkonnen se aplecă spre pilotul ornitopterului. Privea încordat, cu ochii negri ca tăciunele, prin hubloul de stiplaz, adulmecând pietrişul şi nisipul atotprezente.

Soarele alb al planetei Arrakis pârjolea nisipurile fără sfârşit peste care zbura topterul blindat. Priveliştea dunelor încinse alergând pe dedesubt îi ardea retina. Atât cerul, cât şi nisipurile erau golite de culoare. Nimic nu oferea vreun răgaz ochiului omenesc.

Un adevărat infern.

Baronul îşi dori să se fi aflat acum în mediul familiar, complex şi civilizat, al intens industrializatei Giedi Prime, planeta-capitală a Casei Harkonnen. Chiar şi blocat aici, ar fi găsit cu siguranţă ceva mai bun de făcut la cartierul general al familiei din Carthag, distracţii menite să-i satisfacă gusturile extrem de exigente.

Recoltarea mirodeniei avea însă prioritate. În orice împrejurări. Mai ales atunci când era vorba de o captură de amploarea celei raportate de iscoadele sale.

În cabina strâmtă a topterului, baronul se întinse cu gesturi sigure, ignorând rafalele puternice ale curenţilor de aer. Aripile mecanice ale topterului băteau ritmic aerul, precum acelea ale unei viespi. Pielea neagră a pieptarului i se mula pe pectoralii care, în mod vizibil, nu duceau lipsă de exerciţiu. La cei patruzeci şi cinci de ani ai săi, baronul avea o înfăţişare dură, dar era categoric arătos. Părul auriu-

roşcat îi fusese tuns şi pieptănat potrivit unor indicaţii precise, astfel încât să-i accentueze chipul acvilin. Avea tenul fin, pometţii înalţi şi bine dăltuiţi. Muşchii puternici ieşeau în relief pe gât şi pe maxilar, gata să-i deformeze chipul într-o expresie încruntată sau într-un zâmbet aspru, în funcţie de împrejurări.

— Mai e mult? Întrebă el, privindu-l pieziş pe pilotul care vădea semnele unei abia disimulate nervozităţi.

— Locaţia e situată în inima deşertului, stăpâne. Sunt semne că ar fi unul dintre cele mai bogate zăcăminte de mirodenie descoperite vreodată.

Aeronava oscilă puternic, zguduită de curenţii termali provocaţi de un aflorimént de rocă vulcanică neagră. Pilotul înghiţi în sec şi se concentră asupra comenzilor ornitopterului.

Baronul se relaxă în fotoliu, încercând să-şi stăvilească nerăbdarea. Se bucura din cale-afară că noul zăcământ era departe de ochii iscoditori ai imperialilor sau ai agenţilor CHOAMului, care-ar fi putut ţine evidenţe stânjenitoare. Nu era nevoie ca ramolitul de împărat Elrood al IX-lea să ştie chiar totul despre producţia de mirodenie a Harkonnenilor de pe Arrakis. Cu ajutorul unor rapoarte cenzurate cu grijă, a unor registre contabile atent falsificate, ca să nu mai vorbim de şpăgi, baronul intenţiona să dezvăluie supraveghetorilor din afară doar atât cât îi convenea lui să se afle.

Îşi şterse cu dosul palmei sudoarea de pe buza de sus, apoi ajustă climatizarea topterului pentru a spori umezeala din aer şi a coborî temperatura din cabină.

Stresat de ideea că are în grijă un pasager atât de important şi de imprevizibil, pilotul forţă motoarele pentru a mări viteza. Verifică proiecţia cartografică de pe consola de comandă şi scrută contururile deşertului ce se întindea în zare cât vedeai cu ochii.

Pentru că examinase el însuşi proiecţiile cartografice, baronul îşi manifestase nemulţumirea faţă de lipsa detaliilor. Cum se putea aştepta cineva să se orienteze în

blestemata asta de lume deşertică? Cum era cu putinţă ca una dintre lumile vitale pentru stabilitatea economică a imperiului să fi rămas practic necartografiată? Era, iată, o nouă gafă a nevolnicului său frate vitreg, Abulurd.

Dar Abulurd fusese îndepărtat, iar conducerea era acum în mâinile baronului. *Acum, când Arrakisul îmi aparţine, voi avea grijă să fac ordine aici.* De îndată ce avea să se întoarcă la Carthag, avea să-şi pună oamenii la treabă pentru întocmirea unor măsurători şi hărţi noi, dacă blestemaţii de fremeni n-aveau să-i ucidă iarăşi pe exploratori şi să distrugă reperele cartografice.

De patruzeci de ani, această lume aridă devenise oarecum fieful Casei Harkonnen, o favoare politică acordata prin bunăvoinţa împăratului şi cu binecuvântarea CHOAMului, puternicul conglomerat comercial. Deşi sălbatic şi deloc plăcut, Arrakis se număra printre perlele coroanei imperiale, datorită nepreţuitei substanţe pe care o furniza.

Cu toate acestea, la moartea tatălui baronului, Dmitri Harkonnen, bătrânul împărat, ca urmare a cine ştie cărei deficienţe mentale, acordase frâiele puterii blegului de Abulurd, care reuşise, în nici şapte ani, să decimeze producţia de mirodenie. Profiturile scăzuseră vertiginos, iar Abulurd pierduse controlul, nereuşind să ţină piept contrabandiştilor şi sabotorilor. Dizgraţiat, neghiobul fusese azvârlit din funcţie şi trimis, fără niciun titlu oficial, pe Lankiveil, unde nici măcar el nu putea să afecteze activităţile tradiţionale de exploatare a balenelor cu blană de acolo.

De îndată ce-i fusese încredinţată funcţia de guvernator, baronul Vladimir Harkonnen se hotărâse să schimbe lucrurile pe Arrakis. Avea să-şi pună propria lui amprentă, făcând uitate greşelile din trecut şi hotărârile nesăbuite ale fratelui său vitreg.

În întregul imperiu, Arrakis – o gaură a iadului pe care mulţi ar fi considerat-o o pedeapsă, nu o răsplată – era singura sursă cunoscută a melanjului de mirodenie, o substanţă mai valoroasă decât cel mai preţios dintre

metale. În această lume aridă, melanjul valora mai mult decât echivalentul greutăţii sale în apă.

În lipsa mirodeniei, călătoriile spaţiale eficiente ar fi fost imposibile… iar fără călătoriile spaţiale, însuşi imperiul s-ar fi prăbuşit. Mirodenia prelungea viaţa, sporea rezistenţa la boli şi adăuga vigoare existenţei. Baronul, care se număra printre utilizatorii moderaţi ai mirodeniei, îi savura din plin efectele. Desigur, faptul că melanjul de mirodenie crea o dependenţă feroce contribuia la menţinerea unor preţuri extrem de ridicate…

Topterul blindat survola acum un lanţ muntos pârjolit, care arăta ca o falcă spartă, plină de dinţi cariaţi. În depărtare, baronul desluşi un nor de praf întinzându-se pe cer ca o nicovală.

— E praful stârnit de operaţiunile de recoltare, stăpâne.

Ca nişte vulturi porniţi în căutarea prăzii, topterele de atac crescură din punctele negre de la orizont şi începură să le dea ocol, ameninţătoare. Sistemul de comunicaţii emise un semnal sonor, iar pilotul se grăbi sa transmită semnalul de identificare. Apărătorii plătiţi – mercenari având ordinul de a ţine la distanţă observatorii nedoriţi – se rotiră îndepărtându-se şi luară pe cer poziţii de protecţie.

Câtă vreme Casa Harkonnen reuşea să păstreze iluzia progresului şi a profitului, nu era nevoie ca Ghilda Spaţială să cunoască amănunte privind fiecare filon descoperit. Acelaşi lucru era valabil şi pentru CHOAM, şi pentru împărat. Baronul va păstra o parte din mirodenie pentru sine, adăugând-o rezervelor sale imense.

După atâţia ani de bâjbâială din partea lui Abulurd, dacă baronul obţinea chiar şi *jumătate* din ceea ce era posibil, CHOAM-ul şi imperiul aveau să observe o uriaşă îmbunătăţire. Dacă aceştia erau mulţumiţi, nu aveau să observe veniturile sale suplimentare substanţiale, nu vor suspecta niciodată depozitele sale secrete de mirodenie. Era o stratagemă care ar fi putut deveni foarte periculoasă, o dată descoperită… însă baronul avea ac de cojocul eventualilor curioşi.

Pe măsură ce se apropiau de norul de praf, baronul scoase binoclul şi focaliză oleobiectivul. Puterea acestuia îi îngăduia să observe fabrica de mirodenie la lucru. Cu picioarele sale gigantice şi capacitatea enormă de depozitare, monstrul mecanic era extrem de costisitor – şi valora fiecare solar cheltuit pentru întreţinerea sa. Braţele excavatoare răscoleau pulbere de culoarea scorţişoarei, nisip cenuşiu şi aşchii de cremene, scormonind suprafaţa deşertului pentru a cerne melanj aromat.

În jurul fabricii, unităţi mobile brăzdau deşertul deschis, cufundând sonde sub suprafaţă, colectând mostre, trasând o hartă a extinderii filonului de mirodenie din nisip. Deasupra, maşinării grele purtate de ornitoptere gigant dădeau târcoale exploatării, aşteptând. Pe margine, aparatele de supraveghere străbăteau nisipurile, în căutarea cutelor prevestitoare ale semnelor de vierme. Un singur vierme-gigant de nisip de pe Arrakis putea înghiţi cu totul întreaga exploatare.

— Stăpâne, şeful echipei de lucrători vrea să vă vorbească, rosti pilotul, întinzându-i comunicatorul.

— Sunt baronul.

Apoi, acoperindu-şi o ureche pentru a-l auzi mai bine pe interlocutor, adăugă:

— Vreau ultimele date. Cât aţi găsit până acum?

Şeful de echipă, aflat undeva dedesubt, la nivelul nisipurilor, răspunse morocănos, enervant de indiferent faţă de importanţa celui cu care vorbea.

— De zece ani lucrez în echipele de recoltare a mirodeniei, iar filonul ăsta-i mai bogat decât orice mi-a fost dat să văd vreodată. Problema e că-i îngropat adânc. De regulă, ştiţi, mirodenia e la suprafaţă, descoperită de intemperii. De data asta, filonul e extrem de concentrat, dar…

Baronul aşteptă doar o clipă.

— Da, ce-i?

— Se petrece ceva ciudat aici, domnule. Adică… o reacţie chimică. Am detectat o scurgere de dioxid de carbon, un soi

de bulă de gaz. Combina sapă prin straturile superficiale de nisip ca să ajungă la mirodenie, dar sunt vapori de apă.

— Vapori de apă!

Aşa ceva nu se mai pomenise pe Arrakis, unde umiditatea din aer era aproape inexistentă, chiar şi în zilele cele mai bune.

— S-ar putea să fi dat peste un strat acvifer străvechi, domnule. Îngropat, poate, sub o lespede de stâncă…

Baronul nu şi-ar fi imaginat niciodată că ar fi putut găsi apă curgătoare în subsolul Arrakisului. Se gândi imediat la posibilitatea exploatării unei surse de apă, prin vânzarea acesteia către populaţie. Lucru ce avea să-i supere cu siguranţă pe negustorii de apă, care deveniseră oricum prea plini de propria lor importanţă.

Vocea de bas a baronului tună:

— Crezi că apa contaminează în vreun fel mirodenia?

— N-aş putea să vă spun, domnule, răspunse şeful de echipă. Mirodenia e ciudată, asta-i sigur, dar n-am mai văzut un filon ca ăsta. Nu pare… tocmai în regulă.

Baronul se uită spre pilotul topterului:

— Contactează-i pe pândari. Vezi dacă au descoperit vreun semn de vierme.

— Niciun semn, stăpâne, anunţă pilotul, ascultând rapoartele pândarilor. Baronul observă broboane de sudoare pe fruntea pilotului.

— De cât timp e aici combina?

— De aproape două ore standard, domnule.

Venise rândul baronului să se încrunte. Cu siguranţă, un vierme ar fi trebuit să-şi facă apariţia până acum…

Fără să vrea, pilotul uitase deschis comunicatorul. De la sol, vocea morocănoasă a şefului de echipă confirmă în difuzor:

— Niciodată n-am avut atâta timp la dispoziţie. Viermii vin întotdeauna peste noi. Întotdeauna. Vă spun, se întâmplă ceva acolo, dedesubt. Nivelul de gaze creşte întruna. Se simte mirosul în aer.

Trăgând adânc în piept aerul reciclat din cabină, baronul

detectă mirosul de scorţişoară al melanjului brut recoltat din deşert. Ornitopterul urma o traiectorie circulară, păstrând o distanţă de câteva sute de metri faţă de combina principală.

— Am detectat vibraţii în adâncuri, un soi de rezonanţă. Nu-mi place ce se întâmplă, domnule.

— Nu eşti plătit ca să-ţi placă, replică sec baronul. Crezi că e un vierme de adâncime?

— Nu cred, domnule.

Baronul cercetă estimările transmise de combină. Cantitatea adunată îl ameţi de-a dreptul.

— Excavaţia asta a produs în două ore cât toate celelalte la un loc într-o lună întreagă.

Începu să bată darabana cu degetele pe coapsa stângă.

— Cu toate acestea, domnule, aş sugera să ne pregătim de plecare şi să abandonăm locul. Am putea pierde…

— Categoric nu, căpitane! Spuse baronul. Nu-i nici urmă de vierme şi aţi strâns până acum o încărcătură aproape întreagă. Putem chema un transportor să-ţi aducă o combină goală, dacă ai nevoie. N-am de gând să abandonez o avere în mirodenie pe baza unor simple bănuieli, doar pentru că devii tu nervos… pentru că ai un *sentiment* de nelinişte. E ridicol!

Când şeful de echipă încercă să-şi argumenteze punctul de vedere, baronul i-o reteză:

— Căpitane, dacă eşti cumva un laş care tresare la prima adiere de vânt, ţi-ai greşit meseria şi nu te afli în slujba Casei potrivite! Daţi-i înainte!

Baronul închise comunicatorul şi îşi notă în gând să-l înlocuiască pe omul ăsta cât mai curând cu putinţă.

Transportoarele pluteau pe deasupra, gata să ridice combina şi echipa de lucru de îndată ce apărea un vierme. Dar de ce întârziau oare viermii? Întotdeauna protejau mirodenia.

Mirodenie. Baronul îi simţi gustul pe limbă şi-şi linse buzele.

Învăluită în superstiţii, substanţa rămăsese o

necunoscută, o variantă modernă a cornului de inorog. Arrakis era destul de inospitalieră pentru ca nimeni să nu fi descifrat încă misterul originii melanjului. În întregul imperiu, niciun explorator sau prospector nu găsise melanj pe nicio altă planetă şi nici nu reuşise nimeni să sintetizeze un substitut, în ciuda secolelor de încercări. Atâta vreme cât Casa Harkonnen deţinea guvernarea pe Arrakis şi, în consecinţă, controlul asupra întregii producţii de mirodenie, baronul nu dorea câtuşi de puţin să se realizeze un înlocuitor sau să fie găsita o altă sursă.

Echipele de experţi ai deşertului localizau mirodenia, iar imperiul o folosea – dincolo de asta, detaliile erau lipsite de importanţă. Cei care lucrau cu mirodenia erau în permanenţă expuşi riscurilor; exista întotdeauna pericolul ca un vierme să atace prea devreme, ca un transportor să se defecteze, ca o combină să nu fie ridicată la timp. Furtunile de nisip se iscau uneori cu o repeziciune imprevizibilă. Rata pierderilor de vieţi şi echipament ale Casei Harkonnen ar fi putut părea înfricoşătoare… dacă valoarea mirodeniei n-ar fi compensat din plin preţul plătit, în sânge sau în bani.

În timp ce ornitopterul dădea ocol huruind, într-un ritm constant, baronul contemplă spectacolul industrial care se desfăşura sub ochii săi. Soarele pârjolea carcasa prăfuită a combinei. Pândarii continuau să colinde aerul, iar vehiculele de teren goneau pe dedesubt, luând mostre.

Încă nicio urmă de viermi. Fiecare clipă sporea cantitatea de mirodenie recoltată. Lucrătorii aveau să fie răsplătiţi cu prime – cu excepţia şefului de echipă – iar Casa Harkonnen se va îmbogăţi şi mai mult. Registrele puteau fi aranjate mai târziu.

Baronul se întoarse către pilot.

— Anunţă cea mai apropiată bază. Să trimită încă un transportor şi o combină. Filonul ăsta pare inepuizabil.

Apoi, coborând glasul, adăugă:

— Dacă n-a apărut încă niciun vierme, s-ar putea să mai fie timp pentru…

Şeful de echipă chemă din nou, transmiţând pe o frecvenţă universală, după ce baronul îşi închisese propriul receptor.

— Domnule, senzorii indică o creştere a temperaturii în adânc – o schimbare dramatică! Se întâmplă ceva acolo, o reacţie chimică. Iar una dintre echipele de la sol a dat peste un cuib plin de păstrăvi de nisip.

Baronul mormăi, furios pe omul care transmitea pe un canal necodat. Dacă spionii CHOAMului ascultau? În plus, cui îi păsa de păstrăvii de nisip? Creaturile gelatinoase din adâncul nisipurilor erau la fel de nesemnificative precum muştele care bâzâie în jurul unui cadavru de mult descompus.

Îşi jură că nevolnicul şef avea să capete mai mult decât eliminarea din echipă şi tăierea de la primă. *Ticălosul asta laş fusese probabil ales de Abulurd.*

Baronul observă siluetele mărunte ale vehiculelor de teren alergând prin nisip, ca nişte furnici înnebunite de vapori de acid. Se grăbeau către combină. Un om sări din vehiculul lui plin de praf şi se căţără spre trapa deschisă a masivei maşinării.

— Ce fac acolo? Îşi abandonează posturile? Coboară, să vedem ce se întâmplă!

Pilotul înclină ornitopterul şi coborî, asemeni unui gândac ameninţător, înspre nisipuri. Dedesubt, oamenii se feriră, tuşind şi scuipând în timp ce încercau să-şi tragă filtrele pe faţă. Doi se împiedicară în nisipul alunecos. Alţii alergau cât îi ţineau picioarele spre combină.

— Aduceţi transportorul! Aduceţi transportorul! Strigă cineva.

Pândarii raportară imediat:

— Nu sunt semne de vierme.

— Încă nimic.

— De-aici, totul e liber, adăugă al treilea.

— De ce vor să fie evacuaţi? Întrebă baronul, ca şi cum pilotul ar fi ştiut.

— Se întâmplă ceva! Strigă şeful de echipă în difuzor.

Unde-i transportorul? Avem nevoie de el imediat!
Pământul se cutremură. Patru muncitori se clătinară şi se prăbuşiră în nisip înainte de a fi reuşit să ajungă la rampa combinei.
— Priviţi, stăpâne!
Pilotul arătă în jos, cu glasul plin de groază. Baronul îşi mută privirile de la fricoşii de muncitori şi văzu nisipul tremurând peste tot în jurul exploatării, vibrând ca membrana unei tobe.
Combina de mirodenie se răsturnă, alunecă pe o parte. O falie se deschise în nisip, şi întreg locul începu să se umfle, ridicându-se în aer ca o bulă de gaz într-un vulcan noroios de pe Salusa.
— Scoate-ne de-aici! Strigă baronul. Pilotul rămase încremenit pentru o fracţiune de secundă, iar baronul îşi repezi mâna stângă cu viteza unui bici, izbindu-l cu putere în obraz.
— Mişcă-te!
Pilotul apucă comenzile topterului şi le trase, înălţând brusc topterul. Aripile articulate se zbăteau cu furie.
Dedesubt, umflătura care deforma suprafaţa deşertului atinse apogeul – apoi explodă, azvârlind combina, echipele mobile şi tot ce se mai afla la sol. O erupţie uriaşă de nisip izbucni spre cer, purtând cioburi de piatră şi mirodenie portocalie volatilă. Fabrica-mamut fu sfărâmată în bucăţi, care se împrăştiară ca nişte zdrenţe într-o furtună Coriolis.
— Ce naiba s-a întâmplat acolo?
Ochii întunecaţi ai baronului se căscaseră neîncrezători la vederea amplorii dezastrului. Atâta mirodenie preţioasă, înghiţită într-o secundă! Tot echipamentul distrus! Pierderea de vieţi omeneşti conta mai puţin, în afara costurilor irosite cu pregătirea echipei.
— Ţineţi-vă bine, stăpâne! Strigă pilotul, încleştându-şi mâinile pe comenzile topterului.
Suflul exploziei îi izbi cu forţa unui baros. Ornitopterul blindat se dădu peste cap în aer, iar aripile bătură în gol. Motoarele gemură, încercând să menţină echilibrul. Fire de

nisip izbiră cu viteză mare hublourile de plaz. Înecate de praf, motoarele tuşiră rău-prevestitor. Aeronava începu să piardă altitudine, coborând către suprafaţa în fierbere a deşertului.

Pilotul urlă ceva de neînţeles. Cu mâinile încleştate pe centura de siguranţă, baronul vedea solul apropiindu-se ca talpa unei cizme venind să-i strivească.

Ca şef al Casei Harkonnen, fusese convins că avea să moară de mâna unui asasin trădător... dar să cadă pradă unei catastrofe naturale imprevizibile – i se părea de-a dreptul hilar.

În cădere, văzu nisipul despicându-se ca o rană purulentă. Praful şi mirodenia brută erau supte spre adâncuri, răscolite de curenţii de convecţie şi de reacţiile chimice. Filonul bogat de melanj care existase aici până în urmă cu câteva clipe se preschimbase într-o gură flămânda, gata să-i înghită.

Însă pilotul, care păruse cam distrat şi nevolnic în timpul zborului, arătă brusc concentrare şi hotărâre. Degetele îi alergau între comenzi, încercând să se folosească de curenţi, trecând de pe un motor pe celălalt pentru a elimina praful din supapele de alimentare.

În sfârşit, ornitopterul reveni la orizontală, stabilizându-se, şi porni să zboare la înălţime redusă peste câmpia de dune. Pilotul nu-şi putu stăpâni un oftat sonor, de uşurare.

În deschizătura formată în straturile de nisip, baronul distinse acum forme translucide, lucioase, care colcăiau ca viermii dintr-un hoit: păstrăvi de nisip, gonind spre locul exploziei. În curând aveau să sosească şi viermii gigantici. Era imposibil ca monştrii să reziste tentaţiei.

Oricât ar fi încercat, baronul nu putea înţelege mirodenia. Nici în ruptul capului!

Topterul urcă, ducându-i spre pândari şi transportoare, care fuseseră luate prin surprindere. Nu reuşiseră să recupereze înainte de explozie fabrica şi preţioasa sa încărcătură, iar baronul nu putea să dea vina pe nimeni – el însuşi le dăduse ordin să păstreze distanţa.

— Mi-ai salvat viaţa, pilotule. Cum te cheamă?

— Kryubi, domnule.

— Ei bine, Kryubi… ai mai văzut vreodată aşa ceva? Ce s-a întâmplat de fapt? Ce a provocat explozia?

Pilotul inspiră adânc.

— I-am auzit pe fremeni vorbind despre ceva numit... *erupţie de mirodenie.*

Chipul pilotului părea împietrit, de parcă groaza îl preschimbase în ceva mult mai puternic.

— Se spune că asemenea erupţii se petrec numai în adâncul deşertului, unde prea puţini le pot vedea.

— Cui îi pasă ce spun fremenii? Strâmbă din nas baronul, gândindu-se la băştinaşii jegoşi care hoinăreau în marele deşert. Toată lumea a auzit de erupţiile de mirodenie, dar nimeni n-a văzut vreodată una. Superstiţii tâmpite!

— Da, dar superstiţiile au de obicei un miez de adevăr. Fremenii văd multe în deşert…

Baronul admira sinceritatea interlocutorului său, în condiţiile în care Kryubi îi cunoştea, cu siguranţă, temperamentul impulsiv şi răzbunător. Poate că ar fi fost o idee inspirată să-l avanseze…

— Ei spun că erupţiile de mirodenie sunt o reacţie chimică explozivă, urmă Kryubi, provocată probabil de acumularea unor mari cantităţi de pre-mirodenie sub stratul de nisip.

Baronul cântări în minte cele aflate; nu putea să conteste ceea ce văzuse cu propriii ochi. Într-o bună zi, poate că cineva avea să înţeleagă adevărata natură a melanjului şi să evite dezastrele de acest fel. Deocamdată însă, cum rezervele de mirodenie păreau să fie inepuizabile pentru cei dispuşi să-şi dea osteneala, nimeni nu-şi bătuse capul cu o analiză detaliată. La ce bun să piardă vremea cu teste, când în deşert bogăţia aştepta doar să fie adunată? Baronul deţinea monopolul exploatării planetei Arrakis – dar acest monopol se baza pe ignoranţă.

Scrâşni din dinţi, conştient că, de îndată ce vor fi revenit la Carthag, avea să fie obligat să se descarce, să-şi

elibereze tensiunea înăbuşită cu ajutorul „amuzamentelor”, poate mai violent decât intenţionase iniţial. De astă dată, va trebui să caute un candidat mai special – nu unul dintre amanţii săi obişnuiţi, ci o persoană care, ulterior, n-avea să-i mai fie de niciun folos. În felul ăsta, nu trebuia să-şi înfrâneze instinctele.

Privind în jos, se gândi: *Nu va mai fi nevoie să ascund de împărat locul ăsta.* Îl vor înregistra, îl vor trece pe lista descoperirilor şi vor atesta distrugerea echipamentului şi a echipei. Nu mai era nevoie de falsificarea rapoartelor. Bătrânul Elrood va fi nemulţumit, iar Casa Harkonnen va trebui să suporte pierderile financiare.

În timp ce pilotul dădea un ocol, supravieţuitorii din echipa de exploatare evaluară pagubele de la sol şi raportară pierderile de oameni, echipamente şi mirodenie. Baronul simţi furia fierbându-i în vine.

Blestemat fie Arrakisul! Gândi. *Blestemată fie mirodenia şi blestemată fie-ne dependenţa de ea!*

Noi suntem generalişti. Nu se pot trage linii clare de demarcaţie între problemele la scară planetară. Planetologia e o ştiinţă asemănătoare cu un mozaic.

PARDOT KYNES,
Tratat privind refacerea mediului
pe Salusa Secundus după holocaust

Pe planeta imperială Kaitain, clădirile imense atingeau cerul. Sculpturi magnifice şi arteziene opulente mărgineau bulevardul pavat cu cristal, alcătuind o privelişte de vis. Cineva putea sta ore întregi doar ca să se uite.

Pardot Kynes nu apucă decât în treacăt să admire spectacolul urban, în timp ce garda regală îl conducea spre palat. Soldaţii n-aveau timp pentru curiozitatea unui simplu planetolog, iar minunăţiile oraşului păreau a-i lăsa indiferenţi. Misiunea lor era să-l escorteze până în uriaşa sală boltită a tronului, fără pic de întârziere. Împăratul Universului Cunoscut nu putea fi lăsat să aştepte de dragul curiozităţii turistice.

Membrii escortei lui Kynes purtau uniforme gri cu negru, impecabil de curate, ornate cu trese şi medalii. Fiecare nasture şi fiecare podoabă era lustruit cu grijă, fiecare panglică fusese pliată şi călcată. Cincisprezece sardaukari din suita atent selecţionată a împăratului îl înconjurau ca o armată.

Cu toate acestea, splendoarea lumii-capitală îl copleşise pe Kynes. Se întoarse spre soldatul aflat cel mai aproape de el şi-i spuse:

— De regulă, îmi petrec timpul răscolind prin ţărâna sau bălăcindu-mă prin mlaştinile vreunei planete unde nimeni n-ar vrea să calce vreodată…

Nu mai văzuse niciodată (şi nici măcar nu-şi imaginase) ceva asemănător, în locurile sălbatice şi depărtate de civilizaţie pe care le studiase.

Soldatul nu catadicsi să-i răspundă provincialului înalt şi zvelt. Sardaukarii erau antrenaţi pentru a deveni maşini

ucigaşe, iar nu parteneri de conversaţie.

— M-au spălat şi m-au frecat, de-am pierdut vreo trei straturi de piele, apoi m-au îmbrăcat ca pe-un nobil.

Kynes pipăi stofa fină a vestonului albăstriu-închis şi adulmecă mirosul săpunului pe pielea sa aspră. Avea fruntea înaltă, iar părul nu prea des, de culoarea nisipului, era pieptănat drept, spre spate.

Escorta îl conduse cu paşi repezi pe un şir parcă nesfârşit de trepte din piatră lustruită. Balustradele erau decorate cu filigran de aur şi pietre semipreţioase care luceau discret.

Kynes se adresă soldatului din stânga sa:

— Mă aflu pentru întâia oară pe Kaitain. Pun pariu că, lucrând tot timpul aici, voi nici măcar nu mai observaţi priveliştea asta minunată.

Îşi însoţi spusele cu un zâmbet discret, însă nici de data asta nu avu parte de vreun răspuns.

Kynes era un expert recunoscut în ecologie, geologie şi meteorologie, cu specializări suplimentare în botanică şi microbiologie. Pasionat, îi plăcea să desluşească misterele unor lumi întregi. Oamenii însă – ca aceşti soldaţi, de pildă – rămâneau, de cele mai multe ori, o enigma pentru el.

— Kaitain e cu mult mai… confortabilă decât Salusa Secundus, urmă el. Am crescut acolo, ştii. Am fost şi pe Bela Tegeuse, şi e aproape la fel de rău, mereu întuneric şi pustiu, cu cei doi sori pitici…

Într-un târziu, Kynes întoarse capul şi se mulţumi să murmure, mai mult pentru sine:

— Împăratul Padişah m-a chemat din celălalt capăt al Galaxiei. Tare-aş vrea să aflu de ce!

Niciunul dintre însoţitorii săi nu se osteni să-i dea vreo explicaţie.

Escorta trecu pe sub o arcadă largă din rocă vulcanică roşiatică, purtând semnele vădite ale unei vechimi extreme. Kynes ridică privirea şi ochiul său exersat de geolog recunoscu de îndată roca masivă, rară: o străveche arcadă din lumea devastată pe nume Salusa Secundus.

Se întrebă la ce bun ar fi păstrat cineva o asemenea

relicvă de pe austera planetă unde Kynes îşi petrecuse atâţia ani, o lume-puşcărie cu un ecosistem distrus. Îşi aminti însă imediat, simţindu-se ca un prost pentru că uitase acest lucru, faptul că Salusa fusese odinioară capitala imperiului, în urmă cu milenii… înainte ca dezastrul să fi schimbat totul. Fără îndoială, Casa Corrino adusese aici arcada păstrată intactă ca amintire a trecutului său glorios. Ori poate că era un soi de trofeu, menit să arate puterea familiei imperiale de a învinge chiar şi adversari capabili să distrugă planete întregi?

În clipa în care escorta de sardaukari păşi pe sub arcada de lavă, pătrunzând în splendidul palat, se auzi o fanfară de alămuri pe care Kynes nu reuşi să le identifice. Nici măcar în copilărie nu se simţise atras de muzică sau de celelalte arte. La ce i-ar fi folosit, când erau atâtea de învăţat despre ştiinţele naturii?

Înainte de a pătrunde el însuşi sub acoperişul încrustat cu giuvaere al imensei clădiri, Kynes ridică privirea pentru a scruta, încă o dată, cerul senin, de un albastru perfect.

În timpul călătoriei spre Kaitain, într-unul dintre compartimentele de protocol ale unei nave a Ghildei, Kynes încercase să afle tot ce putea despre planeta capitală. Până acum, nu-şi aplicase niciodată talentul de a înţelege tainele unei planete la o lume civilizată. Kaitain fusese minunat planificată şi amenajată, cu bulevarde mărginite de copaci, arhitectură splendidă, grădini bine irigate, straturi de flori… şi multe, multe altele.

Potrivit rapoartelor imperiale oficiale, pe Kaitain era mereu cald, o climă mereu temperată. Furtunile erau necunoscute. Niciun nor nu păta cerul albastru. Iniţial, crezuse că aceste informaţii erau doar propaganda turistică, dar când naveta împodobită a Ghildei coborâse spre suprafaţă, observase flotila de sateliţi meteorologici, dotaţi cu tehnologie de modificare a climei care – prin forţă brută – transforma Kaitain într-un loc paşnic şi senin.

Desigur, era posibil ca inginerii meteorologi să constrângă clima să fie aşa cum cineva, cu nesăbuinţa,

hotărâse că era optim. O făceau însă pe propriul risc, creând un mediu care ducea, în cele din urmă, la boli ale minţii, trupului şi spiritului. Familia imperială n-ar fi putut înţelege asemenea argumente. Ei continuau să se relaxeze sub cerul însorit, să se plimbe la umbra arborilor irigaţi din plin, ignorând catastrofa ecologică care, cu siguranţă, stătea gata să se dezlănţuie, chiar sub ochii lor. Ar fi fost o adevărată provocare să rămână pe aceasta planetă să studieze efectele – dar Kynes se îndoia că acesta era motivul pentru care împăratul Elrood al IX-lea îl convocase aici…

Soldaţii din escortă îl călăuziră în adâncurile palatului plin de ecouri, trecând pe lângă statui şi picturi clasice. Uriaşa sală de audienţe a împăratului ar fi putut sluji drept arenă pentru luptele de gladiatori din vechime. Pardoseala ei se întindea ca o câmpie lustruită, multicoloră, de pătrate de piatră – fiecare de pe o alta planetă a imperiului. Pe măsură ce imperiul se extindea, se adăugau alcovuri şi aripi noi.

Funcţionarii de la curte roiau de colo colo, în haine care-ţi luau ochii şi cu penaje sclipitoare, etalând ţesături cu fire de metale preţioase. Ducând tot felul de documente, se ocupau de afaceri inexplicabile, se grăbeau la întâlniri, şoptind între ei de parcă nimeni altcineva nu înţelegea adevăratele lor îndeletniciri.

În această lume a politicienilor, Kynes se simţea străin; i-ar fi preferat oricând sălbăticia. Deşi splendorile din jur îl fascinau, ducea dorul singurătăţii, al peisajelor neexplorate, al misterelor faunei şi florei stranii. Locul ăsta aglomerat avea să-i dea o migrenă peste nu prea multă vreme.

Sardaukarii îl conduseră de-a lungul unei promenade luminate de candelabre prismatice, cu paşi apăsaţi, ritmaţi, sunând ca răpăitul unor arme de foc. Paşii şovăitori ai lui Kynes ofereau singura disonanţă.

În faţa sa, pe un piedestal din cristal verde-albăstriu, se afla Tronul Leului de Aur, sculptat dintr-un bloc masiv şi translucid de cuarţ de Hagal. Iar pe tron era cocoţat bătrânul însuşi – Elrood Corrino al IX-lea, cârmuitor imperial

al Universului Cunoscut.

Kynes îl măsură din priviri. Împăratul era înspăimântător de slab, vârsta înaintată îl transformase într-un schelet viu, cu un cap mare pe gâtul subţire. Înconjurat de un asemenea lux incredibil şi de bogăţii uluitoare, vârstnicul împărat părea oarecum nesemnificativ. Ar fi fost însă de-ajuns un pocnet al degetelor sale cu încheieturi groase, pentru ca planete întregi să fie condamnate la anihilare, laolaltă cu miliardele lor de locuitori. Elrood ocupa Tronul Leului de Aur de aproape un veac şi jumătate. Câte planete număra oare imperiul? Peste câţi alţi oameni domnea acest om? Kynes se întrebă cum putea cineva să calculeze atâta informaţie.

În timp ce era condus la baza piedestalului, Kynes îi zâmbi nesigur împăratului, apoi înghiţi în sec, îşi plecă privirea şi se înclină adânc. Nimeni nu se ostenise să-l instruiască în privinţa protocolului care trebuia respectat, iar el nu era obişnuit cu manierele şi convenienţele sociale. În nări îi ajunse o vagă aromă de scorţişoară, caracteristică melanjului de la o halbă de bere de mirodenie pe care împăratul o ţinea pe o măsuţă lângă tron.

Un paj făcu un pas înainte, se înclină scurt în direcţia comandantului escortei de sardaukari, apoi se întoarse către împărat şi anunţă, cu glas tunător, în galach, limba oficială a imperiului:

— Planetologul Pardot Kynes!

Kynes înălţă umerii, încercând să stea drept. Se întrebă la ce slujea această introducere gălăgioasă, de rău augur, când împăratul ştia cu siguranţă cine era cel din fata sa – altfel de ce l-ar mai fi chemat? Se întrebă, de asemenea, dacă era cazul să salute, dar se hotărî, în ultimul moment, să aştepte, lăsându-i pe cei de la Curte să hotărască mersul evenimentelor.

— Kynes, i se adresă bătrânul împărat cu o voce răguşită ce purta amprenta prea multor ani de porunci răstite. Ne-ai fost recomandat cu multă căldură. Consilierii noştri au studiat mai mulţi candidaţi, iar tu ai fost cel ales. Ce părere

ai despre asta?

Împăratul se aplecă înainte, ridicând din sprâncene, iar pielea frunţii i se încreţi adânc, până în creştetul capului.

Kynes mormăi şovăitor ceva despre onoarea care i se făcuse prin această alegere. Apoi îşi drese glasul şi rosti întrebarea care îl frământa:

— Dar, Maiestate, *pentru ce* am fost ales?

Elrood chicoti şi îşi reluă poziţia relaxată.

— E o adevărată plăcere să întâlneşti un om mai preocupat de satisfacerea propriei curiozităţi decât de rostirea de vorbe frumoase sau de codoşlâcul pe lângă lipitorile şi bufonii ăştia!

Când zâmbea, faţa lui Elrood se întindea, estompând întrucâtva ridurile. Tenul său avea o nuanţă cenuşie, pergamentoasă.

— Raportul spune că ai crescut pe Salusa Secundus şi ai scris lucrări complexe şi definitorii despre ecologia acestei planete.

— Da, sire, ăăă… Maiestatea Voastră. Părinţii mei erau funcţionari şi au fost repartizaţi să lucreze la închisoarea imperială de acolo. Eram doar un copil pe-atunci şi i-am însoţit…

În realitate, Kynes auzise zvonuri cum că ori mama, ori tatăl său căzuseră în dizgraţia lui Elrood şi că, drept pedeapsă, fuseseră transferaţi pe planeta-închisoare. Pentru tânărul Pardot Kynes însă, pustietatea de pe Salusa Secundus fusese de-a dreptul fascinantă. După ce încheia cursurile cu profesorii, îşi petrecea majoritatea timpului în sălbăticia pârjolită, făcându-şi însemnări, studiind buruienile, insectele şi puţinele animale îndeajuns de rezistente ca să fi supravieţuit holocaustului atomic din vechime.

— Mda, înţeleg, urmă Elrood. Ulterior, părinţii tăi au fost transferaţi în altă parte.

— Da, sire, pe Harmonthep, încuviinţă Kynes.

Împăratul continuă, deloc interesat de precizarea planetologului.

— Mai târziu, ai revenit pe Salusa din proprie voinţă, nu-i aşa?

— Ei bine, ăăă… mai aveam multe de învăţat despre Salusa, răspunse Kynes, ridicând din umeri stânjenit.

Kynes petrecuse ani întregi de unul singur în pustietate, încercând să descifreze misterele climei şi ale ecosistemului. Odată, fusese chiar urmărit de tigri Laza şi supravieţuise. Mai târziu, publicase un amplu tratat ce descria anii petrecuţi pe Salusa Secundus, deschizând astfel căi noi pentru înţelegerea a ceea ce devenise superba planetă-capitală a imperiului de odinioară, acum abandonată.

— Dezolarea sălbatică a acelor locuri mi-a stimulat interesul pentru ecologie. E cu mult mai interesant să studiezi o lume… distrusă. E greu să afli ceva interesant într-o lume prea civilizată.

Auzind comentariul vizitatorului său, Elrood izbucni în râs şi-şi roti privirea, aşa că şi alţi curteni chicotiră, la rândul lor.

— Cum ar fi Kaitain, de pildă?

— Sunt sigur că se găsesc multe lucruri interesante şi aici, sire, se grăbi să-i răspundă Kynes, sperând că nu comisese o impoliteţe de neiertat.

— Bun răspuns! Tună Elrood. Consilierii mei au ales omul potrivit, Pardot Kynes!

Neştiind cum să reacţioneze şi ce s-ar fi cuvenit să spună, planetologul se înclină stângaci.

După anii petrecuţi pe Salusa Secundus, se îndreptase spre ţinuturile mlăştinoase ale întunecatei Bela Tegeuse, apoi spre alte planete care-i stârniseră interesul. Putea trăi din ceea ce-i ofereau resursele locului aproape oriunde. Nevoile sale erau puţine. Pentru el, era mai important să poată culege date ştiinţifice, să cotrobăie şi să descopere secretele proceselor încă neexplicate din mediul natural.

De astă dată, îi fusese stârnită curiozitatea. Ce, oare, atrăsese atenţia împăratului însuşi?

— Fie-mi îngăduit să vă întreb din nou, Maiestate… care

vă sunt intenţiile în privinţa mea? Desigur, voi fi fericit să vă slujesc aşa cum vă va fi dorinţa, se grăbi el să adauge.

— Tu, Kynes, eşti considerat un adevărat cititor de lumi, un om capabil să analizeze ecosisteme complexe, pentru a le struni în folosul imperiului. Te-am ales pentru a merge pe planeta-deşert Arrakis ca să-ţi exerciţi magia acolo!

— Pe Arrakis! Exclamă Kynes, nereuşind să-şi stăpânească uimirea – şi, da, *plăcerea* – stârnite de o asemenea perspectivă. Din câte ştiu, fremenii nomazi băştinaşi o numesc Dune.

— Oricare i-ar fi numele, planeta aceea e una dintre cele mai neplăcute şi totuşi, cele mai importante lumi din imperiu, replică Elrood, uşor iritat. După cum desigur ştii, Arrakis e singura sursă de melanj de mirodenie.

Kynes încuviinţă.

— M-am întrebat dintotdeauna de ce nu s-a descoperit niciodată mirodenie pe alte planete. Şi de ce nimeni n-a înţeles cum se formează melanjul şi filoanele de mirodenie?

— *Tu* vei face asta pentru noi, replică apăsat împăratul. Era şi timpul, aş spune…

Kynes îşi dădu seama dintr-o dată că poate depăşise limita bunei-cuviinţe şi ezită o clipă. Se afla în cea mai mare sală a tronului dintr-un milion de lumi, iar el chiar purta o conversaţie cu împăratul Elrood al IX-lea. Curtenii aveau privirile aţintite asupra sa, unii cu neplăcere, alţii de-a dreptul îngroziţi şi, în sfârşit, alţii cu o încântare răutăcioasă, anticipând pedeapsa severă care trebuia să urmeze din clipă în clipă.

Foarte curând însă, Kynes se trezi gândindu-se la peisajul nesfârşit al nisipurilor de eroziune, la dunele maiestoase şi la monstruoşii viermi de nisip, pe care, până acum, le văzuse doar în filmocărţi. Dând uitării minora lipsă de tact, răsuflă adânc şi aşteptă detalii privind noua însărcinare.

— Înţelegerea secretului mirodeniei este de o importanţă vitală pentru viitorul imperiului. Până în prezent, nimeni n-a cheltuit timp sau bani pentru a-i dezvălui misterele. Lumea consideră Arrakisul drept un izvor nesecat de bogăţie, fără

să le pese de mecanisme sau de detalii. Gândire superficială!

Împăratul făcu o pauză.

— Asta este provocarea căreia va trebui să-i faci faţă, Pardot Kynes. Din acest moment, te numim planetolog imperial oficial pe Arrakis.

Făcând această declaraţie, Elrood se uită în jos, la bărbatul între două vârste, cu chipul ars de soare şi bătut de vânturi, şi-l evaluă în sinea lui. Observă imediat că Pardot Kynes nu era o fiinţă complexă: pe chip i se citeau limpede toate emoţiile şi înclinaţiile. Consilierii curţii indicaseră că Pardot Kynes era complet lipsit de ambiţii sau de obligaţii de natură politică. Era interesat doar de munca sa şi de înţelegerea ordinii naturală a lucrurilor. Nutrea o fascinaţie copilărească faţă de locurile străine şi faţă de mediile aspre. Avea să-şi ducă la bun sfârşit misiunea cu un entuziasm fără margini, iar răspunsurile lui aveau să fie cinstite.

Elrood îşi petrecuse prea mult din viaţa sa politică înconjurat de sicofanţi afectaţi, de lingăi descreieraţi care spuneau doar ceea ce credeau ei c-ar vrea să audă. Bărbatul acesta necioplit, lipsit de orice îndemânare socială, nu făcea parte din specia lor.

Acum era mai important ca oricând să înţeleagă ce se ascundea în spatele mirodeniei, pentru a putea spori eficienţa operaţiunilor de exploatare, cu adevărat vitale. După cei şapte ani de guvernare ineptă ai lui Abulurd Harkonnen, după recentele accidente şi erori făcute de baronul Vladimir Harkonnen, împăratul se temea de o strangulare în producţia şi distribuirea melanjului. Mirodenia *trebuia* să curgă…

Ghilda Spaţială avea nevoie de cantităţi uriaşe de mirodenie pentru a umple cuvele etanşe ale navigatorilor săi mutanti. El însuşi şi toţi cei ce alcătuiau clasa conducătoare a imperiului aveau nevoie de doze zilnice de melanj, tot mai mari, pentru a-şi menţine vitalitatea şi a-şi prelungi viaţa. Comunitatea Bene Gesserit avea nevoie de

mirodenie în antrenamentele viitoarelor Cucernice Maici. Mentaţii foloseau melanjul pentru a-şi spori capacitatea de concentrare.

Însă, deşi dezaproba multe dintre recentele decizii brutale luate de baronul Harkonnen, Elrood nu putea să preia, pur şi simplu, Arrakisul. După decenii de manipulări politice, Casa Harkonnen fusese însărcinata să guverneze Arrakisul, luând astfel locul Casei Richese.

De mai bine de o mie de ani, funcţia de guvernator al Arrakisului fusese o favoare imperială acordată unei familii anume, care putea stoarce bogăţiile din nisip timp de cel mult un secol. De fiecare dată când fieful îşi schimba stăpânii, curtea imperială era bombardată de rugăminţi şi solicitări de favoruri. Sprijinul Landsraadului implica multe obligaţii, iar unele dintre acestea erau teribil de împovărătoare pentru Elrood.

Deşi era împărat, puterea sa se baza pe un echilibru atent şi instabil de alianţe cu diverse forţe, incluzând Casele Majore şi Minore ale Ladsraadului, Ghilda Spaţială, precum şi atotcuprinzătoarele consorţii comerciale asemeni CHOAMului. Alte forţe erau chiar mai greu de suportat, dar preferau să rămână în umbră.

Trebuie să distrug acest echilibru, gândi Elrood. *Afacerea asta a Arrakisului a durat prea mult.*

Împăratul se aplecă spre Kynes, care, era gata să explodeze de bucurie şi entuziasm. Chiar *vroia* să meargă pe planeta-deşert. Cu atât mai bine!

— Află tot ce poţi despre Arrakis şi transmite-mi în mod regulat rapoarte privind cercetările tale. Vom solicita Casei Harkonnen să-ţi acorde tot sprijinul de care vei avea nevoie!

Deşi cu siguranţă nu vor fi încântaţi ca un observator imperial să-şi bage nasul în treburile lor…

Instalat de curând în funcţia de guvernator planetar, baronul Harkonnen depindea încă de bunăvoinţa Împăratului.

— Îţi vom pune la dispoziţie tot ce va fi necesar pentru

călătorie. Fă o listă şi dă-i-o şambelanului meu. De îndată ce ajungi pe Arrakis, vom solicita Harkonnenilor să-ţi ofere ceea ce vei considera de cuviinţă.

— Nevoile mele sunt modeste, spuse Kynes. Ochii şi mintea îmi sunt de-ajuns…

— Aşa o fi, dar nu te sfii să-i ceri baronului ceva mai mult de-atât, zâmbi Elrood, apoi îi făcu semn planetologului că audienţa se încheiase. Împăratul observă vioiciunea paşilor lui Kynes, în timp ce acesta părăsea sala tronului.

Să nu-ţi faci maşină după chipul minţii omului.

Porunca supremă a Jihadului Butlerian,
aflată în Biblia Catolică Portocalie

„Suferinţa este marele dascăl al oamenilor”, recitară la unison actorii vârstnici aflaţi pe scenă. Deşi erau oameni simpli din oraşul de la poalele Castelului Caladan, repetaseră îndelung pentru reprezentaţia anuală cu Piesa Casei. Costumaţia le era plină de culoare, chiar dacă nu complet autentică. Decorurile – faţada palatului lui Agamemnon şi curtea pietruită – arătau un realism bazat doar pe entuziasm şi pe câteva imagini dintr-o filmocarte despre Grecia antică.

Lunga piesă a lui Eschil continua de o bună bucată de vreme. Spectatorii se încălziseră, iar aerul era închis. Scena şi rândurile de scaune erau luminate discret de licurigloburi, dar torţele şi focurile aprinse în jurul actorilor adăugau atmosferei din clădire o aromă aparte.

Deşi liniştea era departe de a se fi înstăpânit, sforăiturile bătrânului duce ameninţau să se facă auzite până şi de către comedianţi.

— Tată, trezeşte-te! Şopti Leto Atreides, înghiontindu-l uşor în coaste pe ducele Paulus. Piesa n-a ajuns nici la jumătate…

Paulus tresări şi se îndreptă de spate în fotoliul din lojă, scuturându-şi firimituri imaginare de pe pieptul larg. Umbrele se jucară o clipă pe chipul îngust, brăzdat de semnele timpului, şi pe barba căruntă. Purta uniforma neagră a Atreizilor, împodobită cu un şoim roşu pe partea stângă a pieptului.

— Oricum, nu fac altceva decât să stea şi să pălăvrăgească, fiule, mormăi ducele, mijind ochii spre scenă, unde corul bătrânilor nu se mişca prea mult. De altfel, am văzut-o în fiecare an.

— Asta nu contează, dragul meu Paulus! Se uită oamenii la noi! Interveni mama lui Leto, aşezată de cealaltă parte a

ducelui.

Doamna Helena, îmbrăcată într-o rochie elegantă ce contrasta cu tenul ei măsliniu, urmărea cu atenţie litania gravă a corului grecesc.

— Urmăreşte cu atenţie contextul. La urma urmei, e vorba de istoria familiei tale, nu de a familiei mele!

Leto îşi privi amuzat părinţii, ştiind că istoria familiei mamei sale, născută în Casa Richese, era la fel de plină de grandoare şi decădere precum aceea a Atreizilor. Casa Richese se prăbuşise de la înălţimea unei profitabile „epoci de aur” până în abisul slăbiciunii sale economice prezente.

Casa Atreides pretindea că-şi avea rădăcinile în fiii anticului Atreu, pe Vechea Terra, cu mai bine de douăsprezece mii de ani în urmă. În prezent, familia adoptase pe deplin această lungă istorie, în ciuda numeroaselor incidente tragice şi dezonorante pe care le conţinea. Ducii Atreides instituiseră tradiţia reprezentaţiei anuale a tragediei clasice a lui Agamemnon, cel mai faimos dintre fiii lui Atreu, unul dintre comandanţii de oşti care cuceriseră Troia.

Cu părul negru ca tăciunele şi faţa îngustă, Leto Atreides semăna mult cu mama sa, deşi moştenise nasul acvilin al tatălui său şi profilul lui de şoim. Oarecum stânjenit de hainele de gală, tânărul urmărea cele ce se întâmplau pe scenă, aducându-şi aminte destul de vag de realitatea istorică îndepărtată în timp şi spaţiu ce constituia contextul piesei. Autorul antic contase pe înţelegerea de către public a referinţelor ezoterice. Agamemnon fusese un mare comandant de oşti într-unul dintre războaiele legendare ale istoriei omenirii, cu mult înainte de crearea maşinilor gânditoare care aduseseră omenirea în sclavia de care avea să o elibereze Jihadul Butlerian.

Pentru întâia oară, la cei paisprezece ani ai săi, Leto simţea povara legendelor apăsându-i pe umeri şi reuşea să se regăsească în chipurile personalităţilor ce aparţineau trecutului de dincolo de stele al familiei sale. Într-o bună zi, avea să-i urmeze tatălui său, devenind la rândul său parte a

istoriei Atreizilor. Evenimentele îi măcinau deja copilăria, transformându-l într-un bărbat – vedea asta limpede.

— Mai bună-i soarta celor neînsemnaţi, intonă corul bătrânilor. Mai bună decât de-a jefui oraşe, mai bună decât cea de-ascultător supus...

Înainte de a porni la asaltul Troiei, Agamemnon îşi sacrificase propria fiică, pentru a-şi asigura vânturi prielnice din partea zeilor. Înnebunită de durere, soţia sa, Clitemnestra, îşi petrecuse cei zece ani ai absenţei soţului său plănuind răzbunarea. Acum, după bătălia finala a Războiului Troian, focurile aprinse de-a lungul coastei vesteau celor de-acasă victoria.

— Tot ce-i interesant se petrece în afara scenei, bombăni Paulus, care nu prea avea stofă de critic dramatic. Ducelui îi plăcea să trăiască intens fiecare clipă, storcând-o de experienţe şi împliniri. Prefera să-şi petreacă timpul alături de fiul său ori de oştenii săi credincioşi.

— Stau cu toţii în faţa decorului, aşteptând să se întoarcă Agamemnon...

Paulus detesta lipsa de acţiune. Îi repeta întruna fiului său că până şi o hotărâre proastă e de preferat nehotărârii. Leto era aproape sigur că, dintre personajele piesei, bătrânul duce simpatiza cu marele general, un om pe potriva gusturilor sale.

Corul bătrânilor îşi coborî glasurile, Clitemnestra ieşi din palat pentru a-şi rosti discursul, iar bătrânii continuară. Un vestitor, care debarcase, chipurile, de pe o navă, îşi făcu apariţia pe scenă, sărută pământul şi începu să recite un lung monolog.

— Agamemnon, rege măreţ! Te-aşteaptă meritatul bun-venit, căci ai nimicit oştile troienilor şi-ai şters de pe faţa pământului cetatea lor! Altarele duşmanului zac în ruine, zeii i-au abandonat, iar ogoarele lor nu mai rodesc.

Război şi dezastre – cuvintele îl purtară pe Leto cu gândul la zilele tinereţii tatălui său, când acesta condusese armatele împăratului, înăbuşind sângeroasa rebeliune de pe Ecaz, căutând aventuri împreună cu prietenul său

Dominic, acum conte al Casei Vernius pe planeta Ix. În clipele pe care le petrecea alături de Leto, bătrânul duce vorbea adesea cu drag despre acele vremuri.

În penumbra lojei, Paulus căscă adânc, fără să-şi ascundă plictiseala. Doamna Helena îl săgetă cu o privire iritată, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către scenă, recompunându-şi pe chip zâmbetul placid, în caz că o privea cineva. Leto se strâmbă compătimitor către tatăl său, iar acesta îi făcu cu ochiul. Ducele şi soţia sa îşi jucau rolurile şi se complăceau în ele.

În sfârşit, victoriosul Agamemnon sosi triumfal pe scenă într-un car, însoţit de amanta sa luată ca pradă de război, profetesa pe jumătate nebună Casandra. Prefăcându-se iubitoare şi devotată, Clitemnestra se pregătea între timp să-şi întâmpine soţul.

Bătrânul Paulus se pregăti să-şi lărgească gulerul uniformei, dar Helena îi dădu iute mâna la o parte. Zâmbetul ei nu se clinti nicio clipă.

Observând acest ritual pe care ai săi îl repetau deseori, Leto zâmbi în sinea sa. Mama lui se lupta mereu să menţină ceea ce ea numea „simţul decenţei”, în timp ce bătrânul ei soţ nu dădea doi bani pe formalităţi. Deşi tatăl său îl învăţase o sumedenie de lucruri despre politică şi despre ştiinţa conducerii, doamna Helena era cea care-şi învăţase fiul bunele maniere şi cunoştinţele religioase.

Fiică a familiei Richese, doamna Helena Atreides provenea dintr-o Casă Mare care îşi pierduse parte din prestigiu şi putere în urma înfrângerilor în competiţiile economice şi a intrigilor politice. După ce fusese alungată de la guvernarea planetei Arrakis, familia Helenei îşi salvase ceva din respectabilitate datorită alianţei matrimoniale aranjate cu Atreizii; câteva dintre surorile sale fuseseră măritate, la rândul lor, cu membrii altor Case.

În ciuda diferenţelor strigătoare la cer dintre ei, bătrânul duce îi mărturisise cândva lui Leto că o iubise cu adevărat pe Helena în primii ani ai căsniciei lor. Dragostea se erodase o dată cu trecerea timpului, iar ducele avusese mai

multe amante, poate chiar şi copii nelegitimi, deşi Leto era singurul său moştenitor oficial. Cu trecerea deceniilor, între cei doi soţi se iscase o duşmănie mocnită, o prăpastie de netrecut. De-acum, căsătoria lor era strict politică.

— M-am însurat din raţiuni politice, fiule, spusese ducele. Nici n-ar fi trebuit să mă gândesc la altceva. În postura noastră, căsătoria e o unealtă. Nu merită să strici totul, amestecând iubirea în aşa ceva.

Leto se întreba uneori dacă Helena îl iubise vreodată pe tatăl său, sau dacă nu cumva ceea ce iubise ea erau titlul şi poziţia lui. În ultimul timp, părea a-şi fi asumat rolul de îngrijitoare regală, fiind preocupată mereu ca el să fie prezentabil şi elegant. La urma urmei, propria sa reputaţie depindea, în egală măsură, de felul în care arăta soţul ei.

Pe scenă, Clitemnestra îşi întâmpină soţul, întinzându-i dinainte covoare de purpură, pentru ca picioarele lui să nu atingă ţărâna. Agamemnon pătrunse în palat cu mare pompă, în sunet de fanfare. Amuţită de groază, Casandra refuză să-l urmeze. Prevestise propria ei moarte şi uciderea generalului, dar, cum era de aşteptat, nimeni nu-i dădea ascultare.

Pe căi diplomatice atent cultivate, mama lui Leto menţinea contactul cu alte Case puternice, în vreme ce ducele Paulus era preocupat să întărească legătura cu oamenii de rând de pe Caladan. Atreizii îşi conduceau supuşii punându-se în slujba lor şi însuşindu-şi doar o parte corectă din profiturile afacerilor familiei. Erau o familie avută, dar cu măsură – şi niciodată în detrimentul cetăţenilor.

În piesă, când Agamemnon se pregătea să se îmbăieze, trădătoarea lui soţie îl înfăşură într-o robă purpurie şi îl înjunghie, aceeaşi soartă fiindu-i rezervată şi amantei sale prezicătoare.

— Pe zei! Lovitura aceasta-mi va aduce moartea! Răsună din culise glasul lui Agamemnon.

Bătrânul Paulus ricană şi se aplecă spre fiul său.

— Am ucis destui oameni pe câmpul de luptă, dar n-am

auzit ca vreunul să spună asta!

Helena îi făcu semn să tacă.

— Apăraţi-mă, zei! Încă o lovitură! Mi-e moartea aproape! Strigă vocea lui Agamemnon.

În timp ce publicul părea absorbit de tragedie, Leto încercă să analizeze cele văzute şi felul în care se legau de viaţa lui. La urma urmei, era moştenirea familiei.

Clitemnestra îşi recunoscu crima, invocând răzbunarea pentru sacrificiul sângeros al fiicei sale, pentru dezmăţul lui Agamemnon sub zidurile Troiei şi pentru că acesta, cu neruşinare, o adusese pe Casandra, amanta sa, în căminul conjugal.

— Mărite rege, nemărginită-i dragostea ce ţi-am purtat-o, iar lacrimile noastre nu vor avea sfârşit. Păianjenul te-a-nfăşurat în pânza-i nevăzută, de moarte-aducătoare…

Leto simţi un nod în stomac. Casa Atreides comisese fapte oribile în trecutul îndepărtat. Dar familia se schimbase în timp, bântuită poate de spectrele trecutului. Ducele era un om de onoare, respectat în Landsraad şi iubit de poporul său. Leto nădăjduia să-i semene, atunci când avea să-i vină rândul să conducă Casa Atreides.

Ultimele replici ale piesei fură rostite, iar actorii ieşiră în avanscenă, înclinându-se în faţa notabilităţilor politice şi din domeniul afacerilor, cu toţii îmbrăcaţi elegant, potrivit rangurilor lor.

— Mă bucur că s-a terminat, oftă Paulus, când licurigloburile principale se aprinseră în sala de spectacol.

Ducele se ridică în picioare şi sărută mâna soţiei sale, înainte ca, împreună, să părăsească loja regală.

— Scuză-mă acum, draga mea. Am ceva de discutat cu Leto. Aşteaptă-ne în sala de recepţii.

Înainte de a porni pe coridorul vechiului teatru clădit din lemn şi piatră, Helena îi aruncă fiului ei o privire. În ochii ei se putea citi că ştia exact despre ce anume voia Paulus să-i vorbească lui Leto, dar se supuse fără să comenteze tradiţiei arhaice potrivit căreia, când bărbaţii aveau de discutat „lucruri importante”, femeile trebuiau să-şi vadă

de ale lor, în altă parte.

Negustori, industriaşi şi alţi localnici de vază umplură în curând coridorul, sorbind vin caladanian sau ronţăind aperitive.

— Pe-aici, băiete, spuse bătrânul duce, luând-o pe un pasaj din spatele scenei.

Tatăl şi fiul trecură pe lângă două santinele în uniforma Atreizilor, care luară poziţie de drepţi şi salutară. Urcară apoi cu un ascensor la etajul al patrulea, ajungând într-un salon elegant dichisit. Licuriglobburi din cristal de Balut pluteau în aer, răspândind o lumină caldă, portocalie. Odinioară, această încăpere slujise drept cabină unui legendar actor caladanian. Acum era folosită în exclusivitate de către Atreizi şi consilierii lor cei mai apropiaţi, pentru întâlniri de taină.

Leto se întrebă de ce-l adusese tatăl său în acest loc.

După ce închise uşa în urma sa, Paulus se aşeză într-unul dintre fotoliile cu suspensie şi-i făcu semn fiului său să se aşeze pe cel din faţa lui. Tânărul se conforma, ajustând comenzile fotoliului astfel încât ochii lui să se afle la acelaşi nivel cu ai tatălui său. Leto făcea asta doar atunci când erau singuri. Chiar şi mama sa ar fi considerat o asemenea comportare nepotrivită şi lipsită de respect. În schimb, bătrânul duce socotea îndrăzneala şi vioiciunea fiului său o reflectare amuzantă a felului în care fusese el însuşi în tinereţe.

— Ai crescut, Leto, începu Paulus, scoţând o pipă ornamentată dintr-un compartiment ascuns în braţul fotoliului. A venit vremea să cunoşti mai mult decât propria-ţi ogradă. Prin urmare, te trimit pe Ix, la studii.

Îl măsură din priviri pe tânărul cu părul negru, care semăna atât de mult cu mama sa, dar al cărui ten era mai deschis decât al acesteia. Avea o faţă îngustă, cu trăsături puternice, iar ochii îi erau de un cenuşiu închis.

Ix! Inima lui Leto începu să bată mai tare. *Planeta maşinilor... Un loc ciudat, străin.* Întregul imperiu se folosea de incredibila tehnologie şi de inovaţiile acestei lumi, dar

puţini din afară fuseseră vreodată acolo. Leto se simţi dezorientat, de parcă s-ar fi aflat pe puntea unei nave în furtună. Tatăl său adora să-i facă astfel de surprize, pentru a-i testa reacţiile într-o situaţie neprevăzută.

Ixienii păstrau un secret desăvârşit în jurul operaţiunilor lor industriale. Se zvonea că, uneori, acestea se aflau la limita legalităţii şi că anumite aparate pe care le produceau ar fi fost la un pas de violarea interdicţiilor Jihadului Butlerian referitoare la maşinile gânditoare*. De ce mă trimite tata într-un astfel de loc? De ce nu m-a întrebat nimeni?*

O robo-masă se ivi din podea alături de Leto, cu un pahar de cidru rece. Gusturile tânărului erau bine cunoscute, la fel cum era limpede că ducele n-avea să-şi dorească nimic, în afară de pipă. Leto sorbi din băutura acrişoară, plescăind încântat din buze.

— Vei studia acolo vreme de un an, potrivit tradiţiei Caselor aliate, urmă Paulus. Viaţa pe Ix ţi se va părea foarte diferită de traiul bucolic de acasă. Încearcă să înveţi cât mai mult din această experienţă.

Ducele îşi privi pipa, gânditor. Era sculptată din lemn de jacaranda de pe Elacca, iar striaţiile ei ce sclipeau discret în lumina licurigloburilor contrastau cu negrul de tăciune al fondului.

— Ai fost şi tu acolo, nu-i aşa? Zâmbi Leto, amintindu-şi. L-ai vizitat pe tovarăşul tău de arme, Dominic Vernius…

Paulus atinse butonul de combustie al pipei, aprinzând tutunul aromat – în realitate, o algă aurie bogată în nicotină. Trase adânc în piept şi exhală fumul albăstrui.

— Am fost de multe ori pe Ix, încuviinţă el. Ixienii sunt o societate închisă şi n-au încredere în străini. Prin urmare, va trebui să treci printr-o mulţime de filtre de securitate, vei fi interogat şi suspus unor investigaţii amănunţite. Ei sunt conştienţi că o cât de mică relaxare a acestui regim sever le-ar putea fi fatală. Sunt destule Case, majore şi minore deopotrivă, care râvnesc la ceea ce au ixienii.

— În primul rând, Casa Richese, observă Leto.

— Să nu-i pomeneşti de asta mamei tale. În prezent, Richese e doar o umbră a ceea ce era odinioară, fiindcă Ix a câştigat războiul economic total. Ixienii sunt maeştri ai sabotajului industrial şi ai furtului de patente. Richesienii nu mai sunt în stare decât să producă eventual copii ieftine, lipsite de orice inovaţie, continuă ducele, pufăind din pipă.

Leto cântări comentariile tatălui său, care erau cu totul noi pentru el. Ducele suflă fumul, umflându-şi obrajii şi zbârlindu-şi barba.

— Din respect pentru mama ta, băiete, am filtrat informaţiile pe care le-ai învăţat. Casa Richese a însemnat o pierdere *extrem* de tragică. Bunicul tău, contele Ilban Richese, avea o familie numeroasă şi-şi petrecea mai mult timp în preajma odraslelor sale decât supraveghindu-şi interesele de afaceri. Deloc surprinzător, copiii lui au crescut exagerat de răsfăţaţi, iar averea familiei s-a risipit în mare măsură.

Leto încuviinţă, atent ca întotdeauna la spusele tatălui său. Însă ştia deja mai mult decât îşi imagina Paulus; ascultase în secret holoânregistrări şi vizionase filmocarţi lăsate din neatenţie la îndemâna lui de către profesori. Acum îşi dădea seama că poate aceste neatenţii fuseseră intenţionate, fiind menite să-i aducă treptat la cunoştinţă istoria familiei mamei sale, puţin câte puţin.

Alături de interesul său firesc în ceea ce privea Casa Richese, Leto fusese intrigat în egală măsură de Ix. Cândva concurentul industrial al Casei Richese, Casa Vernius îi supravieţuise ca superputere tehnologică. Familia conducătoare de pe Ix era una dintre cele mai bogate din imperiu… iar el avea să studieze acolo!

Tatăl său îi întrerupse firul gândurilor.

— Partenerul tău de instruire va fi prinţul Rhombur, moştenitorul titlului nobiliar al Casei Vernius. Sper să vă înţelegeţi bine, sunteţi cam de aceeaşi vârstă.

Prinţul de Ix. Leto se posomori în gând. Spera că acesta n-avea să fie un răsfăţat antipatic, asemeni numeroşilor moştenitori ai familiilor puternice din Landsraad pe care-i

fusese dat să-i cunoască. Măcar de-ar fi fost o prinţesă, nu un prinţ, una care să-i semene, la chip şi siluetă, fiicei bancherului Ghildei pe care o cunoscuse luna trecută la Balul Solstiţiului Mareelor…

— Şi… cum e acest prinţ Rhombur? Vru să afle Leto.

Paulus izbucni în râs, amintindu-şi, fără îndoială, de o viaţă de picanterii.

— Păi, nu prea ştiu. A trecut cam mult timp de când nu i-am mai vizitat pe Dominic şi pe soţia sa, Shando. Ah, Shando! Adăugă el, zâmbind de parcă şi-ar fi amintit o glumă. A fost odinioară concubină imperială, dar Dominic i-a furat-o de sub nas bătrânului Elrood, râse Paulus impertinent. Acum, Shando şi Dominic au un fiu… şi-o fiică. O cheamă Kailea.

Zâmbind misterios, ducele continuă:

— Vei avea multe de învăţat, fiule. Peste un an, vă veţi întoarce amândoi să studiaţi pe Caladan, un schimb de experienţă. Veţi merge la fermele de orez pundi din mlaştinile ţinuturilor de jos de pe continentul sudic. Veţi locui în bordeie şi veţi munci pe câmpurile de orez. Veţi călători sub mări într-o cameră Nells şi vă veţi scufunda în căutare de nestemate de corali.

Zâmbi şi-l strânse de umăr pe Leto.

— Sunt lucruri care nu pot fi învăţate din filmocărţi şi stând închis într-o încăpere!

— Aşa e, tată.

Încruntându-se, Leto adulmecă mirosul dulceag, cu un uşor iz de iod, răspândit de pipa tatălui său. Nădăjduia că fumul din încăpere avea să-i ascundă expresia. Această schimbare neaşteptată a modului său de viaţa nu-i era foarte pe plac. Respecta însă hotărârea tatălui său, deoarece învăţase pe pielea sa că bătrânul duce ştia ce vorbea şi că tatăl său nu-şi dorea decât să-l vadă călcându-i pe urme.

Ducele se lăsă pe spate, relaxându-se, iar fotoliul antigravitaţional oscilă uşor.

— Observ că nu eşti din cale-afară de încântat, dar vreau

să ştii că experienţele acestea vor fi vitale pentru tine şi pentru fiul lui Dominic. Aici, pe Caladan, veţi învăţa amândoi cel mai mare secret al nostru: cum cultivăm loialitatea supuşilor noştri, de ce, spre deosebire de ixieni, putem avea încredere deplină în oamenii pe care îi conducem.

Vocea lui Paulus devenise gravă de-acum, iar din ochi îi dispăruse orice urmă de amuzament:

— Fiule, ţine minte un lucru mai important decât tot ce-ai putea învăţa într-o lume industrializată: oamenii sunt mai importanţi decât maşinile.

Era un adagiu pe care Leto îl auzise des; fraza aceasta făcea parte din tatăl său; pentru el, era aproape la fel de importantă ca şi respiraţia.

— De-aceea luptă soldaţii noştri atât de bine…

Paulus se aplecă spre Leto, risipind fumul pe care îl expirase.

— Într-o zi, băiete, vei fi duce, patriarh al Casei Atreides şi membru respectat al Landsraadului. Vocea ta acolo va fi egală cu cea a tuturor conducătorilor Caselor Majore. E o mare răspundere.

— Am să-i fac faţă, tată.

— Sunt convins de asta, Leto… dar n-ar strica să te mai relaxezi. Oamenii îşi dau seama imediat când nu eşti fericit. Iar când ducele e nefericit, poporul e nefericit. Lasă încordarea să treacă prin tine; în felul acesta, nu te va afecta. Şi… distrează-te mai mult! Adăugă Paulus, dojenitor.

Distracţie! Leto se gândi din nou la fiica bancherului Ghildei, îşi imagină şoldurile ei pline şi sânii obraznici, buzele ei umede şi senzuale, privirea aţâţătoare pe care i-o aruncase…

L-a urma urmei, poate că nu era chiar atât de serios precum îl vedea tatăl său.

Sorbi din nou din paharul cu cidru, lăsând aroma acrişoară să i se risipească lent pe limbă.

— Tată, cum se face că, în ciuda loialităţii tale dovedite şi

a faptului, bine ştiut de toată lumea, că Atreizii sunt mereu credincioşi aliaţilor lor, ixienii se încăpăţânează să ne supună acelor nesfârşite interogatorii de care vorbeai mai devreme? Crezi că un Atreides, în pofida a tot ceea ce este învăţat să fie, ar putea deveni vreodată un trădător? Am putea oare deveni asemeni… asemeni Harkonnenilor?

Bătrânul duce se strâmbă.

— Au fost vremuri când nu ne deosebeam chiar atât de mult de ei, dar încă nu e momentul potrivit pentru ca tu să afli despre acestea. Aminteşte-ţi de piesa pe care am urmărit-o, îl atenţionă el. În imperiu, lucrurile se schimbă. Alianţele se fac şi se desfac mereu, după bunul plac al unora sau al altora.

— Aşa o fi, dar nu şi alianţele *noastre.*

Paulus întâlni privirea hotărâtă a fiului său, apoi întoarse capul, urmărind perdeaua de fum izvorâtă din vatra pipei sale. Leto oftă. Ar fi vrut să afle atât de multe lucruri, cât mai repede cu putinţă. Adevărurile îi erau însă servite cu linguriţa, în porţii mici, ca fursecurile de la petrecerile simandicoase ale mamei sale. Afară se auzeau glasuri, un du-te vino continuu. Sala şi scena erau pregătite pentru o nouă reprezentaţie a poveştii lui Agamemon. Actorii se odihneau, îşi primeneau costumele, în aşteptarea publicului.

Acum, stând în acest salon alături de tatăl său, Leto se simţi, mai mult ca niciodată, bărbat în toată firea. Poate că data viitoare când vor mai ajunge aici, îşi va aprinde şi el o pipă. Ori poate că în pahar se va afla o băutură mai tare decât cidrul. Paulus îl privi şi se simţi invadat de un sentiment de mândrie.

Leto îi zâmbi tatălui său şi încercă să-şi imagineze cam ce-ar fi însemnat să fie el însuşi ducele Atreides. Imediat îl năpădi însă o senzaţie teribilă de vinovăţie, atunci când realiză că, pentru ca el să poarte inelul cu pecetea ducală, ar fi trebuit ca, mai întâi, tatăl său să moară. Nu-şi dorea acest lucru şi se bucura că acea clipă n-avea să vină prea curând. Mai mult chiar, era prea departe în viitor ca să

merite să se gândească la asta.

Ghilda Spaţială: un pilon al triadei care veghează la respectarea Marii Convenţii. Ghilda a fost cea de-a doua şcoală de modelare mentală şi psihică întemeiată după Jihadul Butlerian (vezi Bene Gesserit).

Momentul instituirii monopolului Ghildei în domeniul transportului spaţial şi în cel bancar este considerat drept punct de începere al Calendarului Imperial.

Terminologia Imperiului

De la înălţimea Tronului Leului de Aur, împăratul Elrood al IX-lea privi iritat spre bărbatul lat în umeri şi exagerat de încrezător aflat la baza podiumului, cu unul dintre bocanci, probabil murdar, pe prima treaptă. Pleşuv precum o bilă de marmură, contele Dominic Vernius se purta şi acum asemeni unui erou de război, popular şi plin de decoraţii, deşi zilele acelea trecuseră de mult. Elrood se îndoia că-şi mai amintea cineva de zilele de glorie ale contelui.

Şambelanul imperial Aken Hesban se strecură iute lângă vizitator şi, pe un ton răstit, îi ordonă lui Dominic să-şi retragă piciorul ofensator. Hesban avea chipul palid, iar gura îi era încadrată de mustăţile lungi şi atârnate în jos. Ultimele raze de soare ale după-amiezii desenau râuri de aur pe pereţi, pătrunzând prin ferestrele prismatice înguste.

Contele Vernius de pe Ix îşi retrase piciorul, aşa cum i se poruncise, dar continuă să-l fixeze cordial pe Elrood. Stema ixiană, o spirală în violet şi arămiu, decora gulerul tunicii lui Dominic. Deşi Casa Corrino era cu mult mai puternică decât familia conducătoare de pe Ix, Dominic avea obiceiul detestabil de a-l trata pe împărat ca pe un egal, de parcă trecutul lor comun – bun şi rău, deopotrivă – l-ar fi scutit de îndeplinirea formalităţilor. Şambelanul Hesban era cu totul împotriva unor asemenea maniere.

Cu decenii în urmă, Dominic condusese legiunile imperiale în războaiele civile; de-atunci, nu se putea spune că arătase, măcar o dată, respect pentru împărat. Căsătorindu-se pentru a patra oară, dintr-un capriciu de

moment, cu Habla, Elrood comisese o greşeală politică majoră, iar liderii Landsraadului fuseseră obligaţi să facă uz de forţa militară pentru a impune stabilitatea. Casa Vernius de pe Ix se numărase printre aceşti aliaţi, la fel ca şi Atreizii.

Acum, Dominic zâmbea pe sub mustaţa-i extravagantă şi-l privea pieziş pe Elrood. Bătrânul împărat nu-şi cucerise tronul prin fapte mari şi nici datorită generozităţii sale. Gaylord Vernius, unchiul lui Dominic, avusese o vorbă: „Când eşti născut pentru a conduce, trebuie să dovedeşti că meriţi puterea, prin propriile-ţi fapte. Dacă nu eşti în stare de asta, nu-ţi rămâne decât să te dai la o parte. A nu o face ar însemna să dovedeşti că-ţi lipseşte conştiinţa."

Dominic aştepta nerăbdător ca Elrood să vorbească, bâţâindu-se de pe un picior pe altul, pe pardoseala din piatră lustruită, fiecare pătrat fiind, se spunea, adus de pe una din cele un milion de lumi ale imperiului. *Un milion de lumi? Nu, e cu neputinţă să fie atât de multe, dar n-aş vrea, nici în ruptul capului, să fiu eu cel însărcinat să le numere,* gândi Dominic.

Şambelanul îl măsură cu o privire atât de acră de parcă n-ar fi mâncat decât mere pădureţe. Contele Vernius nu era însă dispus să se lase intimidat. Refuza să cerşească lămuriri privind motivele convocării sale. Se încăpăţâna să tacă, privindu-l cu zâmbetul pe buze pe bătrânul împărat. Zâmbetul şi strălucirea din ochii lui Dominic păreau a indica faptul că acesta cunoştea destule secrete intime despre bătrân, mai multe chiar decât îi dezvăluise Shando. Bănuiala aceasta îl enerva la culme pe Elrood, o simţea asemenea înţepăturii usturătoare a unui spin de pe Elacca.

Undeva, în dreapta, Dominic întrezări o mişcare. În penumbra unei arcade, desluşi silueta înveşmântată în negru a unei femei. Era una dintre vrăjitoarele Bene Gesserit. Chipul îi era parţial ascuns de gluga robei. Cunoscute drept neguţătoare de secrete, maicile Bene Gesserit erau mereu aproape de centrele de putere, urmărind totul, dorind să manipuleze tot.

— N-am să te întreb dacă-i adevărat sau nu, Vernius, rosti într-un târziu împăratul. Sursele mele nu mă înşeală; prin urmare, ştiu prea bine c-ai făcut acest lucru îngrozitor! Tehnologia ixiană! Ha!

Se prefăcu a scuipa printre buzele-i pergamentoase. Dominic nu se lăsă impresionat; Elrood îşi supraestimase dintotdeauna eficienţa gesturilor melodramatice.

Dominic continua să zâmbească, arătându-şi dantura perfectă.

— Nu ştiu să fi comis niciun fel de „lucru îngrozitor”, sire. Dacă nu mă crezi, întreabă-ţi dreptvorbitoarea, adăugă el, arătând din cap spre femeia Bene Gesserit înveşmântată în straie întunecate.

— Simplă semantică… nu face pe prostul, Dominic!

Acesta nu răspunse, obligându-l pe împărat să-şi formuleze explicit acuzaţia. Elrood pufni, imitat imediat de către şambelan.

— La naiba! Noul tău proiect de transspaţial va permite Ghildei, cu blestematul ei de monopol asupra transporturilor spaţiale, să încarce *cu şaisprezece la sută mai mult* la fiecare transport!

Dominic se înclină, fără a-şi şterge de pe chip zâmbetul blajin.

— De fapt, sire, am reuşit să majorăm creşterea la optsprezece procente. E vorba de o îmbunătăţire substanţială faţă de proiectul anterior, care nu include doar o nouă carcasă, ci şi o tehnologie a scuturilor mai uşoară şi care ocupă mai puţin loc. De aici rezultă creşterea eficienţei. Este însăşi esenţa inovaţiilor ixiene, care a dat Casei Vernius măreţia pe care şi-a câştigat-o de-a lungul secolelor.

— Modificările acestea vor permite Ghildei să reducă numărul de zboruri necesare pentru a transporta o cantitate dată de încărcătură.

— Bineînţeles, sire, zâmbi Dominic, privindu-l pe bătrân de parcă l-ar fi compătimit pentru incredibila-i prostie. Creşterea capacităţii transspaţialelor va duce, e logic, la

scăderea numărului de zboruri necesare pentru a transporta o anumită cantitate de marfă. E o dependenţă inversă proporţională.

— Conte Vernius, noul vostru proiect va cauza pierderi severe Casei Imperiale, interveni Aken Hesban, strângându-şi în pumn eşarfa distinctivă a rangului său de parc-ar fi fost o batistă. Mustăţile-i lungi păreau colţii unei morse.

— Mda, pe termen scurt, presupun că îngrijorarea înălţimii voastre ar putea părea întemeiată, *Sire,* spuse Dominic, fără a catadicsi să-l privească pe şambelan.

Taxele imperiale erau calculate pe baza numărului de zboruri efectuate, iar nu în funcţie de cantitatea transportată. Prin urmare, reproiectarea transspaţialelor ar fi avut drept rezultat o diminuare considerabilă a veniturilor Casei Corrino.

Dominic îşi desfăcu braţele vânjoase şi pline de cicatrici, într-un gest conciliant.

— Dar cum ai vrea să ţinem în loc progresul ştiinţei? Ix n-a încălcat în niciun fel limitele impuse de Marea Revoltă. Iar Ghilda Spaţială şi Landsraadul sunt de partea noastră.

— Aşadar, ai pus la cale toate acestea, ştiind că mă vei înfuria?

Elrood se apleacă, iar poziţia sa pe tronul masiv îl făcea să semene, mai mult ca oricând, cu un vultur gata să se repeadă asupra prăzii.

— Ei, haide, sire! Râse Dominic, încercând să domolească suspiciunile împăratului. Sentimentele personale n-au nimic de-a face cu progresul tehnologiei.

Elrood se ridică de pe tron. Mantia oficială atârna pe trupul lui scheletic precum zdrenţele pe o sperietoare de ciori.

— Ştii prea bine, Vernius, că nu pot renegocia cu Ghilda sistemul de impozitare pentru a taxa transporturile pe cantitate…

— Iar eu nu am cum să schimb legile simple ale economiei şi comerţului, replică Dominic Vernius, scuturând din capul său pleşuv. Apoi ridică din umeri: E vorba doar de

afaceri, Elrood.

Funcţionarii curţii încremeniră, auzind cu câtă familiaritate i se adresase contele împăratului.

— Măsoară-ţi cuvintele, îl avertiză şambelanul.

Dominic îl ignoră însă şi continuă:

— Noul proiect va influenţa viaţa multor oameni, dar mai ales în sens pozitiv. Am urmărit doar să facem un pas înainte, pentru a sluji cât mai bine interesul clientului nostru, Ghilda Spaţială. Costul unui transspaţial nou depăşeşte produsul anual al celor mai multe dintre sistemele planetare ce alcătuiesc imperiul.

Elrood îl măsură, de la înălţimea tronului.

— Poate c-a venit timpul ca administratorii mei să inspecteze amănunţit uzinele tale, rosti el, cu o undă de ameninţare în glas. Potrivit rapoartelor ce mi-au fost aduse la cunoştinţă, se pare că savanţii de pe Ix intenţionează să pună la punct, în secret, maşini gânditoare care ar viola preceptele Jihadului. De asemenea, am auzit plângeri privind felul în care sunt trataţi muncitorii suboizi. Nu-i aşa, Aken?

Şambelanul se grăbi să încuviinţeze.

— Ba da, Înălţimea Voastră.

— N-au existat astfel de zvonuri, chicoti Dominic, dar din glas îi dispăruse siguranţa de adineauri. Nimeni nu poate dovedi aşa ceva.

— Din păcate, rapoartele în cauză au fost anonime şi, ca urmare, n-au fost înregistrate oficial. Împăratul îşi împreună degetele cu unghii lungi şi zâmbi, încântat: Da, cred c-ar fi bine să organizăm o inspecţie neanunţată pe Ix, iar asta, cât mai curând, înainte ca tu să apuci să-ţi avertizezi oamenii, iar dovezile incriminatoare să fie ascunse…

— Potrivit unui tratat secular dintre Landsraad şi Casa Imperială, nu ai dreptul să te amesteci în treburile interne ale planetei Ix, protestă Dominic, iritat de-acum, dar încercând să-şi păstreze calmul, măcar în aparenţă.

— Nu-mi amintesc să fi semnat un astfel de tratat, deşi sunt împărat de foarte multă vreme, bombăni Elrood,

privindu-şi distrat unghiile.

— L-a semnat tatăl tău, iar tu eşti obligat să-l respecţi.

— Am puterea de a semna sau rupe tratate. Se pare că nu-ţi dai seama că sunt *Împărat* Padişah şi că pot să fac tot ce doresc.

— În privinţa asta, Landsraadul va avea un cuvânt de spus. Fii sigur de asta, *Roody.*

Dominic regretă imediat că folosise porecla şi îşi dori să-şi poată retrage cuvintele, dar era prea târziu.

Turbat de furie, împăratul sări în picioare şi, cu o mână tremurândă, îl ameninţă pe Dominic:

— Cum îndrăzneşti?!

Sardaukarii din gardă luară poziţia de luptă, îndreptându-şi armele spre contele Vernius.

— Dacă insişti în ceea ce priveşte inspecţia, mă voi opune şi voi formula o plângere oficială la tribunalul Landsraadului, rosti Dominic, cu un gest dispreţuitor. N-ai cum să câştigi o astfel de dispută, şi ştii prea bine lucrul ăsta. Se înclină scurt şi se retrase câţiva paşi, adăugind: Sunt extrem de ocupat, sire. Cu îngăduinţa ta, am să mă retrag.

Elrood îi aruncă o privire ucigaşă. Diminutivul folosit de Dominic îl înfuriase peste măsură. *Roody.* Amândoi ştiau că doar una dintre fostele concubine ale împăratului, frumoasa Shando, avusese permisiunea de a-l folosi. Iar acum, aceasta era soţia lui Vernius.

După rebeliunea de pe Ecaz, împăratul Elrood îl decorase pe tânărul şi curajosul Dominic, acordându-i permisiunea de a-şi extinde fieful în întreg sistemul Alkaurops. La invitaţia lui Elrood, tânărul conte Vernius petrecuse mult timp la curtea imperială. Prezenţa unui erou de război „dădea bine” la banchetele imperiale şi la diversele ocazii festive. Inimosul Dominic devenise o figură foarte populară, un oaspete binevenit şi un tovarăş plin de voie bună la petreceri.

Cu acest prilej însă, Dominic o întâlnise pe Shando, una dintre numeroasele concubine ale împăratului. La vremea

respectivă, Elrood nu era căsătorit. Cea de-a patra soţie a sa, Habla, murise cu cinci ani în urmă, iar împăratul avea deja doi urmaşi de sex masculin (deşi cel vârstnic, Fafnir, avea să moară otrăvit chiar în acel an). Împăratul continua să-şi întreţină o suită întreagă de femei superbe, dar o făcea mai mult de ochii lumii, căci Shando şi celelalte concubine nu prea aveau ocazia să treacă pragul iatacului lui Elrood.

Între Dominic şi Shando se înfiripase o relaţie primejdioasă, dar cei doi reuşiră să-şi ascundă dragostea vreme de mai multe luni. După cinci ani de zile în care, practic, o ignorase, era limpede că Shando nu mai prezenta interes pentru Elrood. Atunci când ea solicită să fie eliberată de îndatoriri, având intenţia să părăsească Curtea Imperială, Elrood, deşi oarecum nedumerit de cererea ei, încuviinţă. Ţinea la ea şi nu vedea niciun motiv să-i refuze o cerere atât de uşor de îndeplinit.

Celelalte concubine îi spuseseră lui Shando că era nebună să renunţe la viaţa îmbelşugată pe care o dusese, dar ea se săturase de bogăţie şi răsfăţ. Îşi dorea o căsnicie adevărată şi voia să aibă copii. Desigur, Elrood n-ar fi fost dispus nicicând s-o ia de soţie.

Imediat ce Shando fu eliberată de îndatoririle imperiale, Dominic Vernius se căsători cu ea, fără fast şi ceremonii, dar potrivit tuturor prevederilor legii.

Aflând că fosta sa concubină era dorită de altcineva, orgoliul masculin al lui Elrood îl făcuse să se răzgândească – dar era prea târziu. De-atunci îi purta pică lui Dominic. Se simţea încornorat şi se temea că Shando avea să-i dezvăluie soţului ei secrete de alcov.

Roody.

Vrăjitoarea Bene Gesserit, care până atunci stătuse în umbra tronului, se retrase câţiva paşi, în spatele unei coloane de granit pestriţ de Canidar. Dominic nu reuşi să-şi dea seama dacă femeia era încântată sau nemulţumită de turnura pe care o luaseră evenimentele.

Străduindu-se să nu pară grăbit, Dominic păşi încrezător

pe lângă cordonul sardaukarilor şi ieşi pe holul de acces. Ar fi fost de-ajuns un singur semn al lui Elrood, pentru ca soldaţii acestuia să-l execute fără să crâcnească.

Dominic grăbi pasul.

Bărbaţii din familia Corrino erau cunoscuţi pentru impulsivitatea lor. În nenumărate ocazii, aceştia fuseseră nevoiţi să-şi răscumpere cu bani grei reacţiile pripite. Uciderea capului Casei Vernius în cursul unei audienţe imperiale ar fi putut fi o reacţie pripită de acest fel – dacă, în acest caz, n-ar fi fost implicată şi Ghilda. Ix beneficia în prezent de favorurile Ghildei, care adoptase cu entuziasm planurile noii astronave; iar Ghildei nu i se puteau opune nici măcar împăratul şi brutalii săi sardaukari.

Era un paradox, dacă lua în considerare forţa militară a Casei Corrino. Ghilda nu poseda o armată proprie, şi nici armament de vreun fel. Însă, în absenţa Ghildei şi a navigatorilor ei capabili să vadă căile sigure prin hiperspaţiu, n-ar fi existat călătoriile spaţiale, sistemul bancar interplanetar – şi nici imperiul lui Elrood. De la o clipă la alta, Ghilda îşi putea retrage favorurile, abandonând armatele la suprafaţa planetelor şi punând astfel capăt campaniilor militare. Şi la ce i-ar fi folosit lui Elrood sardaukarii dacă ar fi fost blocaţi pe Kaitain?

Dominic ajunse în sfârşit la poarta principală a palatului imperial şi, înainte de a trece pe sub arcada de lavă salusană, fu supus unei verificări de către trei soldaţi din gardă.

Din nefericire, protecţia Ghildei nu-l scutea de asemenea neplăceri.

Dominic avea prea puţin respect pentru bătrânul împărat. Încercase să-şi ascundă dispreţul pe care-l nutrea faţă de pateticul cârmuitor a un milion de lumi, dar greşise atunci când îl considerase a fi doar un om ca oricare altul, un fost amant al soţiei sale. Dacă era scos din sărite, Elrood putea să anihileze planete întregi cu un singur semn. Iar împăratul era răzbunător din fire. Ca toţi cei din familia Corrino, de altfel.

Am legăturile mele, gândi Elrood, în timp ce-şi privea adversarul îndepărtându-se. *Aş putea mitui unii dintre lucrătorii care construiesc componente pentru transspaţialele alea perfecţionate... deşi s-ar putea să fie destul de dificil din moment ce se spune că muncitorii suboizi n-au minte. Dar nu-i nimic, prietene Dominic, am să găsesc eu pe alţii pe care i-ai dat la o parte sau i-ai ignorat. Lovitura va veni de unde nici nu te-aştepţi.*

Cu ochii minţii, Elrood o revăzu pe frumoasa Shando şi retrăi momentele cele mai intime pe care le petrecuse cu ea, în urmă cu decenii. Cearşafuri purpurii din mătase merh, un pat uriaş, licurigloburi a căror lumină abia pâlpâia, un fum aromat. Ca împărat, ar fi putut avea orice femeie din imperiu – iar el o alesese pe Shando.

Timp de doi ani, chiar şi-n vremea când soţia sa Habla mai era încă în viaţă, Shando îi fusese concubina favorită. Era micuţă şi fragilă, părea o păpuşă de porţelan, şi, în anii petrecuţi pe Kaitain, învăţase să-şi pună în valoare înfăţişarea; dar Elrood ştia că, dincolo de aparenţa fragilităţii, se ascundea un caracter puternic şi foarte mult bun-simţ. Shando îi şoptise „Roody" în ureche atunci când o invitase în iatacul său şi ţipase sălbatic în momentele de culme a pasiunii.

În amintire, îi auzi limpede glasul. *Roody... Roody... Roody...*

Fiind născută din părinţi de rând, Shando nu era potrivită pentru a-i deveni soţie. De fapt, această variantă nici măcar nu fusese pusă vreodată în discuţie. Conducătorii Caselor regale nu se căsătoreau decât arareori cu concubinele lor; un împărat n-o făcea niciodată. Tânărul Dominic, cu linguşeli şi promisiuni, o convinsese pe Shando să-şi ceară libertatea, să-l tragă pe sfoară pe Elrood, iar apoi o luase cu sine pe Ix şi, în taină, o luase de soţie. Întreg Landsraadul se mirase la vremea aceea de alegerea lui dar, în ciuda scandalului, cei doi rămăseseră împreună până în ziua de azi.

Iar Landsraadul, în ciuda solicitărilor lui Elrood, refuzase

să facă ceva în privinţa asta. În definitiv, Dominic se căsătorise cu fata, în vreme ce împăratul nu avusese intenţia aceasta, nici măcar pentru o clipă. Totul fusese conform legii. În ciuda geloziei sale meschine, Elrood nu putea susţine că fusese înşelat.

Dar Dominic Vernius îi cunoştea porecla intimă. Ce altceva îi mai dezvăluise Shando soţului ei? Nesiguranţa îl măcina pe Elrood ca un parazit de pe Poritrin.

Pe mini-ecranul monitorului conectat la sistemul de securitate de la încheietura mâinii, împăratul îl urmări pe Dominic până la poarta principală. Aici, razele palide ale scannerului de protecţie – o altă maşinărie sofisticată produsă pe Ix – îi cercetară fiecare centimetru pătrat al corpului.

Ar fi putut transmite un semnal discret, iar sondele scannerului ar fi acţionat fulgerător asupra minţii celuilalt, transformându-l într-o legumă. *O creştere neaşteptată a tensiunii din reţea... un accident teribil...* Ar fi fost culmea ironiei ca Elrood să se folosească de-un scanner ixian pentru a-l ucide pe contele de Ix…

Ah, cât şi-ar fi dorit să o poată face! Dar nu acum. Nu era momentul încă, s-ar fi născut întrebări stânjenitoare, poate chiar s-ar fi deschis o anchetă. O răzbunare ca aceasta necesita subtilitate şi planuri atent concepute. Iar victoria finală avea să fie, astfel, mai satisfăcătoare.

Elrood închise monitorul şi ecranul se întunecă.

De lângă tronul masiv, şambelanul Aken Hesban nu-l mai întrebă pe împărat de ce zâmbeşte.

Cea mai importantă dintre funcţiunile ecologiei este înţelegerea consecinţelor.

PARDOT KYNES, Ecologia planetei Bela Tegeuse,
Raport iniţial către Casa Imperială

Deasupra orizontului drept ca o lamă, atmosfera vibra în culorile pastelate ale răsăritului. Vreme de-o clipă doar, Arrakisul încremeni parcă, iar lumina caldă inundă peisajul arid… un potop brusc de strălucire şi de căldură crescândă. Soarele alb se înălţă deasupra orizontului fără vreo lucire prevestitoare în aerul uscat.

Ajuns în sfârşit pe planeta-deşert, Pardot Kynes trase adânc aer în piept înainte de a-şi aminti să-şi protejeze nasul şi gura cu masca, pentru a preveni pierderea excesivă de umiditate. Pletele-i rare, de culoarea nisipului, fluturau în bătaia unei brize uşoare. Se afla pe Arrakis de numai patru zile şi simţea încă de pe-acum că această pustietate ascundea mai multe taine decât ar fi putut pătrunde într-o viaţă întreagă.

Ar fi preferat să fie lăsat să-şi vadă de ale sale, să hoinărească de unul singur de-a curmezişul Marelui Bled, cu instrumentele la îndemână, cercetând compoziţia rocilor vulcanice şi studiind procesul de stratificare a dunelor.

Cu toate acestea, atunci când Glossu Rabban, nepotul baronului şi potenţialul urmaş al acestuia la conducerea Casei Harkonnen, îşi anunţase intenţia de a merge în adâncul deşertului pentru a vâna unul dintre legendarii viermi de nisip, Kynes realizase imediat că nu putea să rateze o astfel de ocazie.

Ca simplu planetolog, om de ştiinţă, iar nu războinic, se simţea oarecum în plus printre ceilalţi membri ai expediţiei. Soldaţii Harkonnen căraseră din fortificaţia centrală o mulţime de arme şi explozibili. Urcară cu toţii într-un transportor de trupe condus de un individ pe nume Thekar, care susţinea că odinioară locuise într-un sat din deşert. Acum era negustor de apă la Carthag. Deşi nu părea dispus

să recunoască, aducea a fremen; niciunul dintre Harkonneni nu părea a fi observat acest amănunt.

Rabban nu avea un plan concret pentru a lua urma vreuneia dintre uriaşele târâtoare. Nu avea de gând să meargă la o exploatare de mirodenie, unde oamenii săi ar fi stat în drumul muncitorilor. Avea ambiţia să urmărească şi să ucidă bestia cu forţe proprii. În acest scop, luase cu sine tot armamentul care-i căzuse în mână şi se baza pe talentul său instinctiv pentru distrugere.

Cu câteva zile mai devreme, Kynes ajunsese pe Arrakis la bordul unei navete diplomatice, aterizând la marginea oraşului murdar, în ciuda faptului că era destul de nou. Dornic să pornească la treabă cât mai curând, îşi prezentase scrisorile imperiale de acreditare în faţa baronului însuşi. Bărbatul zvelt şi roşcat studiase atent actele, apoi verificase autenticitatea sigiliului imperial. Îşi muşcase buzele groase şi, pe un ton morocănos, promisese că avea să coopereze, cu o singură condiţie:

— N-am nimic împotrivă, atâta timp cât nu stai în calea celor care lucrează cu adevărat.

Kynes se înclinase.

— Nu-mi doresc nimic altceva decât să fiu singur şi să nu încurc pe nimeni, domnule baron.

Îşi petrecuse primele două zile în oraş, cumpărând echipament pentru deşert, discutând cu locuitorii din satele de la periferie, încercând să afle cât mai multe despre legendele deşertului, despre obiceiurile localnicilor, despre misterele ce se cereau explicate. Înţelegând pe deplin importanţa echipamentului de mâna întâi pentru supravieţuirea în deşert, Kynes cheltui o sumă substanţială pentru a obţine un distrai cât mai bun, o para-busolă, aparatură pentru distilarea apei şi instrumente fiabile pentru înregistrarea observaţiilor sale.

Se spunea că în adâncul pustiului trăiau numeroase triburi ale enigmaticilor fremeni. Kynes şi-ar fi dorit să poată sta de vorbă cu aceştia, pentru a înţelege cum reuşeau să smulgă cele necesare supravieţuirii într-un

mediu atât de ostil. Însă puţinii fremeni întâlniţi în Carthag păreau reticenţi şi se îndepărtau în grabă de îndată ce li se adresa.

Lui Kynes nu-i plăcea prea mult oraşul în sine. Casa Harkonnen înălţase cartierul general aici în urmă cu patru decenii, când, în urma manipulărilor Ghildei, obţinuse drept cvasi-fief Arrakisul. Oraşul Carthag fusese construit de-a valma, în grabă, cu risipă de forţă de muncă, fără pic de fineţe sau atenţie acordată detaliilor. Rezultatul era o mulţime de clădiri greoaie, clădite din materiale substandard, cu scopul evident de a fi funcţionale. Eleganţa le lipsea cu desăvârşire.

Carthag nu părea să *aparţină* acestui loc; arhitectura şi amplasamentul oraşului îi agresau simţul estetic. Kynes poseda abilitatea înnăscută de a discerne ţesătura intimă a unui ecosistem, felul în care părţile acestuia se îmbinau firesc. Această aglomerare de populaţie era greşit alcătuită şi amplasată, asemenea unei răni pe suprafaţa planetei.

Avanpostul sud-vestic, Arrakeen, era un oraş cu trăsături primitive care crescuse lent, într-un ritm natural, la poalele unei bariere muntoase numită Scutul de Piatră. Poate c-ar fi fost mai bine dacă Kynes s-ar fi dus mai întâi acolo. Cerinţele politice îl obligaseră însă să-şi stabilească baza aproape de conducătorii planetei.

Ca o compensaţie, avea acum ocazia de a participa la căutarea unuia dintre uriaşii viermi de nisip.

Topterul masiv care îi avea la bord pe Rabban şi pe partenerii lui de vânătoare decolă şi, foarte curând, Kynes avu prilejul să vadă pentru întâia oară adevăratul deşert. Scrută prin hubloul de plaz relieful accidentat al pustiului de dedesubt. Experienţele trăite în alte regiuni deşertice îi permiteau să identifice tiparele dunelor, dispunerea lor şerpuită şi curbele acestora, dezvăluind ochiului format informaţii privind curenţii de aer dominanţi, schimbările direcţiei vântului în funcţie de anotimpuri şi forţa furtunilor de nisip. Amprente ale capriciilor vremii, ridurile de la suprafaţa planetei erau o adevărată comoară. Kynes îşi lipi

faţa de hubloul de plaz, încântat. Niciunul dintre pasagerii transportorului nu părea a fi însă câtuşi de puţin interesat.

Soldaţii Harkonnen erau agitaţi, încălziţi peste măsură în uniformele albastre, greoaie din cauza armurii. Armele li se ciocneau unele de altele şi de podea, umplând cabina topterului de zgomot. Cu toţii păreau vădit neliniştiţi din pricina lipsei scuturilor personale, dar era lucru ştiut că prezenţa scuturilor şi a câmpurilor Holtzmann generate de acestea ar fi întărâtat viermii de nisip, provocându-le o frenezie ucigaşă. Astăzi, Rabban voia să ucidă cu mâna lui.

Glossu Rabban, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, era fiul fostului guvernator al planetei. Se aşezase lângă pilot şi căuta ţintele pe întinderea de nisip. Era lat în umeri, tuns scurt, avea un glas tunător şi un temperament năvalnic. Ochii de un albastru palid contrastau cu faţa puternic bronzată. Părea să facă tot posibilul pentru a se deosebi de tatăl său.

— Vom vedea urma de vierme de aici, din aer? Întrebă el.

Călăuza Thekar se apleacă spre Rabban de pe locul din spatele acestuia.

— Nisipurile sunt înşelătoare şi maschează trecerea viermilor. Adesea, aceştia se deplasează la adâncimi mari. Practic, vezi viermele doar atunci când iese la suprafaţă, gata de atac.

Kynes era numai ochi şi urechi. Şi-ar fi dorit să-şi poată nota toate aceste detalii, dar acum nu era momentul potrivit pentru însemnări.

— Şi-atunci, cum vom da de urma viermilor? Din câte-am auzit, deşertul colcăie de ei.

— Nu-i chiar atât de simplu, stăpâne Rabban, răspunse Thekar. Viermii cei mari îşi au teritoriile lor, unele dintre ele întinzându-se pe sute de kilometri pătraţi, între hotarele acestora, vânează şi ucid tot ce întâlnesc.

Începând să-şi piardă răbdarea, Rabban se întoarse spre Thekar, iar pe chipul ars de soare i se citea furia.

— Şi de unde vom şti când vom fi intrat pe teritoriul unui vierme?

Thekar zâmbi, iar privirea lui păru a se pierde în depărtare.

— Întreg deşertul e teritoriul lui Shai-Hulud.

— *Al cui?!* Nu-mi mai răstălmăci întrebările!

Kynes era gata să jure că Rabban avea să-l pocnească pe omul deşertului.

— Sunteţi pe Arrakis de-atâta vreme şi nu ştiţi nici măcar atât, stăpâne Rabban?! Fremenii consideră marii viermi de nisip drept zei şi îi numesc, cu un termen colectiv, Shai-Hulud.

— Aşadar, astăzi vom ucide un zeu! Exclamă Rabban, iar soldaţii îi răspunseră cu urale. Se întoarse apoi, brusc, spre Thekar: Voi pleca spre Giedi Prime peste două zile şi trebuie să iau cu mine un trofeu. Vânătoarea de azi *trebuie* să reuşească!

Giedi Prime, repetă în gând Kynes. *Planeta ancestrală a Casei Harkonnen. Măcar în privinţa lui nu va mai trebui să-mi fac griji, după ce va fi plecat…*

— Veţi avea parte de-un trofeu, stăpâne, promise Thekar.

— În privinţa asta, n-am nicio îndoială, replică Rabban, pe un ton ameninţător.

Aşezat singur în spatele cabinei transportorului, înfofolit în echipamentul de deşert, Kynes se simţea nelalocul său între aceşti oameni. Nu împărtăşea câtuşi de puţin ambiţiile glorioase ale nepotului baronului. Însă, dacă această „excursie” avea să-i ofere prilejul de a vedea mai de aproape unul dintre monştri, putea să-i economisească luni întregi de eforturi solitare.

Rabban privi în faţă, prin hubloul frontal. Ochii săi oblici erau mărginiţi de pliuri groase de piele. Sorbi din ochi deşertul ca şi cum ar fi cercetat o delicatesă pe care se pregătea să o mănânce, ignorând cu totul frumuseţea pe care Kynes o descoperise în peisaj.

— Am un plan, pe care îl vom pune în aplicare după cum urmează…

Rabban se întoarse spre oamenii săi şi deschise sistemul de comunicaţii, astfel încât să fie auzit şi de cei aflaţi în

ornitopterele de observaţie care zburau în formaţie în jurul transportorului. Survolau acum o întindere de nisip aparent fără margini. Valurile dunelor de dedesubt arătau ca nişte riduri pe pielea unui bătrân.

— Aflorimentul stâncos de acolo va fi baza noastră, urmă Rabban, citind apoi coordonatele locului cu pricina. Se află la aproximativ trei sute de metri de locul în care vom coborî scurt, pentru a-l lăsa pe Thekar să instaleze aparatul pe care-l numeşte toboşar. Apoi ne vom înălţa şi vom ateriza la adăpost, pe stânci, unde viermele nu poate ajunge.

Călăuza ridică privirea, surprinsă.

— Mă veţi coborî acolo? Rosti el. Dar, stăpâne, nu pot să…

— Chiar tu mi-ai sugerat ideea, replică sec Rabban, apoi se adresă din nou soldaţilor: Thekar susţine că dispozitivul acesta inventat de fremeni va atrage un vierme. Vom planta unul, la un loc cu destul explozibil cât să-i vină de hac bestiei, în momentul în care îşi va face apariţia. Thekar, tu vei rămâne în urmă, pentru a amorsa explozibilul şi a declanşa toboşarul. Vei avea timp suficient pentru a străbate întinderea de nisip până la adăpostul stâncilor, lângă noi, înainte de sosirea viermelui. Nu-i aşa? Încheie Rabban cu un rânjet mieros.

— Eu… Se pare că n-am de ales, bâlbâi Thekar.

— Chiar de n-ai izbuti să ajungi până la stânci, viermele se va îndrepta probabil spre toboşar, în primul rând. Explozibilul îl va termina înainte ca el să apuce să te ia în colimator.

— Asta mă linişteşte pe deplin, stăpâne, bombăni Thekar.

Ascultându-l pe Rabban vorbind despre toboşar, Kynes îşi propuse să obţină un astfel de dispozitiv creat de fremeni. Şi-ar fi dorit să-l poată urmări mai îndeaproape pe băştinaş alergând de-a curmezişul nisipurilor, în încercarea de a nu atrage atenţia „Bătrânului Deşertului” prin vibraţiile provocate de paşii săi. Planetologul păstră însă tăcerea, preferând să evite a fi băgat în seamă de Rabban, sperând că tânărul Harkonnen, iute la mânie, nu avea să-l silească

să i se alăture, la propriu, lui Thekar.

În compartimentul rezervat pasagerilor din partea posterioară a topterului, batorul – comandantul de pluton – şi subordonaţii săi trecură în revistă arsenalul de care dispuneau şi îşi aleseră armele pe care le considerau potrivite: puştile cu laser. Apoi fixară încărcături explozive pe tija mecanismului adus de Thekar. *Un toboşar.*

Privind mai cu atenţie, Kynes deduse că acesta era un simplu dispozitiv cu arc, menit să producă vibraţii puternice, de mare rezonanţă. Odată înfipt în nisip, toboşarul avea să-şi trimită semnalele adânc sub nisipuri, atrăgând atenţia lui „Shai-Hulud”.

— Imediat ce vom fi aterizat, ai tot interesul să armezi explozibilul cât mai repede, îi spuse Rabban lui Thekar. Motoarele ornitopterelor vor atrage cu siguranţă un vierme, înainte chiar ca tu să-ţi pui în funcţiune jucăria.

— Ştiu prea bine asta, stăpâne, îngăimă Thekar, al cărui ten măsliniu căpătase o nuanţă cenuşie, sub influenţa groazei provocate de ceea ce avea să urmeze.

Trenul de aterizare al ornitopterului atinse fugar nisipul, stârnind un nor fin de praf. Trapa se deschise şi Thekar, având întipărită pe chip o expresie hotărâtă, apucă toboşarul şi sări afară, aterizând cu picioarele depărtate. Întoarse capul şi privi lung spre aeronavă, apoi îşi îndreptă atenţia spre îndoielnicul hotar dincolo de care avea să se afle în siguranţă, reprezentat de stâncile de care îl despărţeau aproximativ trei sute de metri.

Batorul îi întinse explozibilii nefericitului om al deşertului, în timp ce Rabban le făcea semn să se grăbească.

— Sper că n-ai să ajungi mâncare pentru vierme, prietene! Râse el.

Trapa nici nu apucase să se închidă, când pilotul trase de manşă, ridicând topterul şi lăsându-l pe Thekar singur în mijlocul nisipurilor.

Kynes şi soldaţii Harkonnen se repeziră la tribord, în jurul hublourilor de plaz, pentru a urmări acţiunile disperate ale călăuzei. În pustietatea ce-l înconjura, Thekar păru a se

metamorfoza într-o altfel de fiinţă umană, adaptată la condiţiile aspre de mediu.

— Nu vă supăraţi, cam de cât explozibil e nevoie pentru a ucide un vierme? Întrebă Kynes, curios.

— Thekar are la dispoziţie mai mult decât va fi necesar, îl lămuri batorul. I-am lăsat destul explozibil pentru a şterge de pe faţa pământului un cartier întreg.

Kynes îşi îndreptă din nou atenţia spre cele ce se petreceau dedesubt. În vreme ce aeronava se ridica, Thekar se aşternuse cu febrilitate la treabă, clădind o movilă din pacheţelele de explozibil şi armându-le cu filamente de shiga. Kynes putea distinge luminiţele de semnalizare ale detonatoarelor, clipind la unison. Uscăţivul Thekar îşi înfipse apoi toboşarul în nisip, la un pas de grămada ucigaşă, cu un gest plin de mânie, de parcă ar fi înfipt un ţăruş ascuţit în inima deşertului.

Topterul transportor se roti şi porni în linie dreaptă spre aflorimentul stâncos unde marele vânător Rabban avea să aştepte în siguranţă sosirea viermelui. Thekar declanşa mecanismul de semnalizare al toboşarului şi, fără să mai piardă timpul, o luă la fugă.

În ornitopter, soldaţii începură să parieze în privinţa şanselor acestuia de supravieţuire.

Câteva secunde mai târziu, aeronava ateriză lin pe stânca neagră, brăzdată de crevase, ce aducea cu un recif în mijlocul oceanului de nisip fin. Pilotul decuplă motoarele, iar trapele topterului se deschiseră. Rabban îşi dădu oamenii la o parte, dornic să fie cel dintâi care avea să coboare pe stânci. Soldaţii îl urmară, înghesuindu-se pe urmele sale. Kynes îşi aşteptă răbdător rândul şi, în cele din urmă, coborî şi el prin spate.

Gărzile îşi ocupară posturile şi îndreptară lentilele binoclurilor asupra siluetei îndepărtate a fugarului. Rabban stătea drept, cu puşca laser de mare putere în mână, deşi Kynes nu reuşi cu niciun chip să-şi imagineze la ce avea să-i folosească arma în asemenea împrejurări. Nepotul baronului Harkonnen privi prin lunetă la aerul încins la

valurile şi mirajele efemere. Îşi luă drept reper toboşarul ale cărui ţăcănituri puteau fi auzite până la ei, precum şi grămada întunecată de explozibil.

Unul dintre topterele de escortă, care se roteau la mare înălţime deasupra lor, anunţă că era posibil să fi zărit semnul viermelui, la aproximativ doi kilometri spre sud.

În mijlocul deşertului, Thekar alerga din răsputeri, stârnind jerbe de nisip. Pornise ţintă spre insula de stâncă, dar mai avea minute bune până când să ajungă la adăpost.

Kynes îl urmărea cu atenţie, intrigat de ritmul ciudat al înaintării călăuzei. Paşii lui Thekar erau inegali, salturile alternând cu paşi mici şi repezi. De departe, părea un gândac cuprins de spasme. Era oare această fugă dezordonată conformă unui tipar aritmic, menit să înşele simţurile unui vierme ce s-ar fi apropiat? Să fi fost o tehnică specială, pe care toţi călătorii în deşert erau nevoiţi să o deprindă? Şi, în caz afirmativ, cine-ar fi putut să-l înveţe şi pe Kynes rostul şi mecanismul ei? Voia să ştie tot ce era cu putinţă despre locul acesta, despre băştinaşi, despre viermi, despre mirodenie şi despre dune. Curiozitatea sa era mai presus de misiunea dată de împărat; din momentul în care Pardot Kynes se implica într-un proiect, întrebările fără răspuns deveneau duşmanul său cel mai aprig.

Grupul aflat la adăpost îşi continuă aşteptarea; timpul trecea greu. Soldaţii se apucaseră să pălăvrăgească. În depărtare, călăuza îşi continua ciudata alergare, apropiindu-se puţin câte puţin. Încordat, Kynes simţea straturile suprapuse ale distraiului sugând picăturile de sudoare care-l năpădiseră.

Îngenunche şi se apucă să studieze roca întunecată de sub picioare. Lava bazaltică conţinea orificii erodate, formate în urma bulelor de gaz emanate din roca topită; ici-colo, bazaltul era brăzdat de vinişoare de piatră mai puţin dură, asupra căreia legendarele furtuni Coriolis de pe Arrakis lăsaseră urme adânci.

Luă un pumn de nisip şi-l lăsă să i se prefire printre degete. Aşa cum se aşteptase, grăunţele de nisip erau

particule fine de cuarţ ce sclipeau în lumina aspră a soarelui; uniformitatea lucirii lor era întreruptă arareori de fulgi de culoare neagră, probabil urme de magnetită.

În alte părţi, observase cum nisipul se colora în ruginiu, sau alterna nuanţe de bronz, portocaliu sau coral, probabil din cauza amestecului cu diverşi compuşi oxidaţi. Diferenţa de culoare se datora poate, în unele cazuri, depozitelor de melanj, dar Kynes nu avusese, până în acel moment, ocazia să vadă cum arăta un filon neprocesat de mirodenie. *Nu încă.*

În sfârşit, topterele aflate la pândă deasupra confirmară apropierea unui vierme. Era un exemplar mare, ce se mişca repede.

Soldaţii săriră în picioare. Privind în zare, Kynes observă cum nisipul se vălurea, de parcă un deget imens s-ar fi mişcat prin straturile superioare ale dunelor, tulburându-le liniştea. Dimensiunea fenomenului îl surprinse.

— Viermele! Strigă batorul. Se apropie din flancul nostru!

— Se îndreaptă direct spre Thekar! Răcni Rabban, cu un rânjet crud întipărit pe chip. Călăuza noastră se află exact între vierme şi toboşar. Ce ghinion! Exclamă el, iar pe chip i se aşternu expresia unei altfel de nerăbdări.

Chiar şi de la această distanţă, Kynes putu să-l vadă pe Thekar sprintând, dând uitării înaintarea ciudată de până atunci, în clipa în care văzu valul de nisip ridicat de viermele care se apropia de el cu o viteză ameţitoare. Deşi nu-i putea distinge trăsăturile, Kynes îşi imagina cu uşurinţă expresia disperării care i se zugrăvea pe chip omului deşertului, în acele clipe.

Apoi, cu hotărârea resemnată care urmă disperării, Thekar se opri şi se întinse pe nisip, nemişcat, cu privirile aţintite spre cer. Se ruga, poate, lui Shai-Hulud.

De îndată ce vibraţiile paşilor călăuzei încetară, bubuitul îndepărtatului toboşar păru a se auzi cu intensitatea unei fanfare imperiale. *Bum, bum, bum.* Viermele se opri vreme de o clipă, apoi îşi schimbă direcţia de înaintare, îndreptându-se direct spre mormanul de explozibili.

Rabban ridică din umeri, acceptând cu nonşalanţă dezamăgirea provocată de pierderea spectacolului morţii lui Thekar.

Kynes auzea limpede fâşâitul subteran al nisipurilor dizlocate de înaintarea monstrului. Viermele se apropia, ca atras de un magnet invizibil. La o anumită distanţă de toboşar, se cufundă în adâncul nisipurilor, făcu o voltă şi se ridică să înghită prada care îl atrăsese şi-l întărâtase cu larma ei – dacă aceasta fusese cu adevărat reacţia instinctivă trăită de leviatanul orb.

Când se înălţă, gura viermelui se deschise atât de larg încât ar fi putut înghiţi o navă spaţială cu totul. Se ridică sus, sus de tot, iar maxilarele flexibile se deschiseră precum petalele unei flori. Într-o fracţiune de secundă, aşchia neagră a toboşarului şi toată grămada de explozibili se făcură nevăzute. Dinţi de cristal sclipeau ca tot atâţia ţepi ascuţiţi dispuşi în spirală pe circumferinţa abisului fără fund al gurii.

Deşi se afla la trei sute de metri distanţă, Kynes distinse zimţii de piele întărită de pe spinarea viermelui, care alcătuiau o armură menită să protejeze creatura în timpul înaintării subterane. Viermele înghiţi momeala-capcană şi începu să se onduleze, gata să se afunde din nou în adâncul deşertului.

Rabban rânji diabolic şi luă în mână declanşatorul. Briza fierbinte îi biciuia faţa cu grăunţe infime de nisip. Apăsă pe un buton.

Un bubuit îndepărtat zgudui deşertul, distrugând echilibrul precar al liniilor de contur ale dunelor. Explozii în lanţ sfâşiară măruntaiele viermelui şi îi despicară pântecele şi segmentele armurii.

Când praful deflagraţiei începu să se aşeze, Kynes văzu că monstrul încă se mai zvârcolea, ca o balenă cu blană aruncată de furtună pe uscat.

— Creatura asta are mai bine de două sute de metri lungime! Exclamă Rabban, entuziasmat de succesul vânătorii.

Soldaţii izbucniră în urale. Rabban se întoarse şi-l bătu pe umăr pe Kynes, cu o forţă care aproape că-i dizlocă umărul.

— *Ăsta* trofeu, planetologule! Am de gând să iau viermele ăsta cu mine, pe Giedi Prime.

Nebăgat în seamă de nimeni, Thekar sosi în sfârşit pe stânci, asudat şi gâfâind. Privi în urmă, la viermele care-şi trăia ultimele clipe în depărtare, pe nisip, cu mintea asaltată de sentimente contradictorii.

Când zbaterile viermelui încetară, într-un târziu, Rabban porni spre uriaşul cadavru în fruntea oamenilor săi. Soldaţii alergau, strigându-şi bucuria. Kynes, nerăbdător să examineze mai de aproape uimitorul specimen, se grăbi să-i urmeze.

Câteva minute mai târziu, gâfâind la rândul său, Kynes stătea, mut de uimire, în faţa a ceea ce mai rămăsese din bătrânul vierme. Pielea solzoasă era încrustată cu pietriş, care sporea rezistenţa la frecare a învelişului bătătorit. Printre segmentele dizlocate de explozie se zăreau însă şi petece de piele fragedă, rozalie. Gura deschisă a viermelui părea un puţ de mină căptuşit cu pumnale de cristal.

— Iată! Aceasta e cea mai de temut creatură de pe această planetă mizerabilă! Strigă Rabban. Iar eu am ucis-o!

Soldaţii priveau cu prudenţă, de la o distanţă de câţiva metri, neîndrăznind încă să se apropie. Kynes se întrebă cum avea de gând nepotul baronului să-şi poarte spre casă trofeul. Însă, cunoscând ideile extravagante ale Harkonnenilor, nu se îndoia că Rabban avea să găsească în cele din urmă o cale.

Planetologul se întoarse şi descoperi că, deşi epuizat, Thekar li se alăturase. În ochi i se întrezărea o lucire argintie, vădind parcă arderea unei flăcări ascunse. Apropierea de moarte şi priveliştea zeului fremen al deşertului, ucis de explozibilul Harkonnenilor, reuşiseră oare să-i schimbe radical felul în care vedea lucrurile?

— Shai-Hulud, şopti el; apoi se întoarse spre Kynes, simţind în el, poate, o gândire înrudită: E unul dintre cei

vechi. Unul dintre cei mai bătrâni viermi…

Kynes făcu un pas înainte, dornic să examineze mai îndeaproape pielea încrustată cu pietre, segmentele armurii, şi se întrebă dacă avea să i se ofere ocazia să disece şi analizeze acest extraordinar specimen. Cu siguranţă, Rabban n-avea să se împotrivească! La nevoie, Kynes avea să invoce misiunea pe care i-o încredinţase împăratul pentru a-l îndupleca. Dar, ajuns la un pas de cadavru, observă că pielea bătrânului vierme lucea stins, tremurând abia perceptibil. Bestia murise, asta era sigur, nu era vorba nici de reacţii reflexe ale conexiunilor nervoase… şi totuşi, stratul exterior al pielii vibra uşor, părând a se topi!

Sub privirile uimite ale lui Kynes, o ploaie de celule translucide, plate, se prelinse pe suprafaţa pielii monstrului, de parcă solzi abia vizibili s-ar fi desprins, căzând pe nisip, unde se făceau nevăzuţi.

— Ce se întâmplă? Urlă Rabban, vânăt de furie.

Sub ochii săi, viermele părea că se evaporă. Pielea se preschimba în solzi de forma unor amibe care, tremurând ca o piftie, erau absorbiţi pe loc de nisipul fierbinte. Bătrânul leviatan se întorcea în adâncul nisipurilor.

În cele din urmă, din uriaşul stârv rămaseră doar scheletul coastelor cartilaginoase şi dinţii de-un alb lăptos. Apoi chiar şi aceste ultime rămăşiţe se prăbuşiră, dizolvându-se în bălţi gelatinoase pe care nisipul le absorbi hulpav. Soldaţii Harkonnen se retraseră câţiva paşi, până la o distanţă pe care o considerau a fi sigură.

Kynes avu impresia că asistase la un mileniu de putrefacţie în spaţiul câtorva secunde. Entropie accelerată. Deşertul înfometat părea nerăbdător să înghită orice urmă, orice dovadă a faptului că omul reuşise să înfrângă un vierme de nisip.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât dezamăgirea neputinţei de a diseca un cadavru lăsa loc încântării provocate de acest straniu fenomen. Cât de complex era, în mod cert, ciclul vieţii şi al morţii acestor magnifice fiinţe!

Mai avea atât de multe de învăţat despre Arrakis…

Rabban fierbea de furie. Muşchii gâtului îi erau încordaţi ca nişte cabluri de oţel bine întinse.

— Trofeul meu! Urlă el.

Îşi încleştă pumni şi, întorcându-se brusc, îl izbi pe Thekar în plină figură, trimiţându-l la pământ. Pentru o clipă, Kynes fu convins că nepotul baronului avea să-l ucidă pe băştinaş, dar, din fericire, Rabban îşi îndreptă imediat furia asupra ultimelor rămăşiţe ale viermelui de nisip, grămăjoare de gelatină tremurândă care se dizolvau rapid în nisipul răscolit de explozie.

După un potop de blesteme, în privirea ameninţătoare a lui Rabban se ivi o hotărâre de nestrămutat. Pielea arsă de soare a chipului său îşi pierdu vineţiul furiei, recăpătându-şi culoarea normală.

— Când mă voi întoarce pe Giedi Prime, am să găsesc un vânat mai satisfăcător decât cel de-aici!

Cu aceste cuvinte, care-l făcuseră parcă să dea uitării tot ce era legat de viermele de nisip, Rabban întoarse spatele oamenilor săi şi porni ţanţoş spre ornitopter.

Observă-i pe supravieţuitori şi învaţă de la ei.
Dicton Bene Gesserit

Dintre milioanele de lumi pe care se spunea că le-ar avea imperiul, tânărul Duncan Idaho nu cunoştea decât una singură: Giedi Prime, o lume scăldată în petrol, industrializată până la extrem şi acoperită cu structuri artificiale; o lume a unghiurilor drepte, a metalului şi a fumului. Harkonnenii nu concepeau ca lumea lor să arate altfel. La cei opt ani ai săi, asta era tot ce ştia Duncan despre lume.

Dar până şi aleile întunecate şi noroioase de-acasă i s-ar fi părut, în aceste momente, o privelişte de vis. După luni de zile petrecute în închisoare, alături de restul familiei sale, Duncan se întreba dacă avea să mai părăsească vreodată uriaşul lagăr din Baronia. Mai mult chiar, nu ştia dacă avea să apuce să împlinească nouă ani, deşi aniversarea sa nu era prea departe. Îşi trecu mâna prin părul negru şi creţ, simţindu-l umed de sudoare.

Continuă să alerge. Vânătorii se apropiau…

Duncan se afla în subteranele oraşului-închisoare, iar potera era pe urmele sale. Se aplecă şi se strecură prin tunelurile înguste de întreţinere; se simţea aidoma micii rozătoare ţepoase pe care-o primise în dar de la mama sa, când împlinise cinci ani. Pe coate şi în genunchi, se strecura cu greu prin puţurile de aerisire şi prin ţevăria puţind a mucegai. Aici, adulţii îmbrăcaţi în armuri masive, căptuşite, n-aveau să-l dibuiască. Îşi zdrelea coatele de pereţii de metal, înghesuindu-se în locuri în care, în mod normal, niciun om n-ar fi avut cum să pătrundă.

Băiatul îşi jurase să nu-i lase pe Harkonneni să-l prindă – nu azi, în orice caz. Detesta jocurile lor, refuza ideea de a fi jucăria sau animalul de casă al cuiva. Se orienta doar după instinct şi după miros; adulmecă o briză stătută şi intui direcţia circulaţiei aerului.

Pe măsură ce alerga, auzea ecouri ale fugii disperate a

celorlalţi copii prizonieri. În principiu, erau consideraţi tovarăşii săi de echipă, dar eşecurile anterioare îl învăţaseră să nu se mai bizuie pe cei ale căror talente nu se puteau compara cu ale sale.
Îşi jurase că de data asta avea să le scape urmăritorilor; dar era conştient că nu se putea elibera pe deplin. În acest mediu controlat, echipele de vânători aveau să sfârşească prin a-i da de urmă, iar urmărirea avea să reînceapă. Ei numeau asta „antrenament”. Pentru *ce,* nu reuşise niciodată să afle.
Duncan încă mai simţea dureri în partea dreaptă a pieptului, reminiscenţe de data trecută. De parcă ar fi fost un trofeu de vânătoare, torţionarii săi îi introduseseră corpul rănit într-o maşinărie de reparare a ţesuturilor şi de regenerare a pielii. Durerile de coaste persistau, dar starea generală se îmbunătăţise în fiecare zi. Până astăzi…
În umăr îi implantaseră un emiţător-locator. Duncan n-avea cum să scape cu adevărat din această metropolă a sclavilor. Baronia era o construcţie megalitică din plastoţel şi armături blindate, înaltă de 950 de etaje şi cu o lungime de 45 de kilometri, fără nicio deschidere la nivelul solului. Din acest motiv, găsea întotdeauna destule locuri în care să se ascundă, în timpul jocurilor Harkonnenilor, dar libertatea îi rămânea inaccesibilă.
Harkonnenii aveau mulţi prizonieri şi imaginau mereu noi metode sadice pentru a-i determina să coopereze. Dacă Duncan reuşea să iasă învingător din acest antrenament, dacă reuşea să-i evite pe vânători îndeajuns de mult timp, gardienii săi îi promiseseră că el şi familia sa aveau să se poată întoarce la viaţa dinainte. Tuturor copiilor le promiseseră acest lucru. Cei antrenaţi aveau nevoie de-un scop, de un premiu pentru care să lupte.
Parcurgea, mânat de instincte, pasajele secrete, încercând să-şi estompeze zgomotul paşilor. Nu foarte departe în urma sa, auzi pocnetul unei puşti paralizante, ţipătul ascuţit al unui copil şi apoi sunetul sinistru al zbaterilor altuia, doborât la rândul său.

Cei prinşi erau maltrataţi de vânători; uneori se alegeau doar cu o bătaie, alteori rezultatul se materializa în răni serioase; asta depindea doar de numărul celor aflaţi în „antrenament”. Nu era un simplu joc de-a v-aţi ascunselea. Pentru victime, cu siguranţă, era departe de-a fi un joc…

În ciuda vârstei sale fragede, Duncan ştia prea bine că viaţa şi moartea aveau un preţ. Harkonnenilor nu le păsa câţi dintre micii aspiranţi sufereau pe parcursul şedinţelor de antrenament. Aşa se jucau ei… Duncan înţelegea distracţiile pline de cruzime. Mai văzuse gesturi asemănătoare, la copiii cu care împărţea celula: rupeau aripile insectelor sau azvârleau în foc puii de rozătoare. Harkonnenii şi soldaţii lor erau un soi de copii-adulţi, dispunând însă de resurse mai mari, de o imaginaţie mai bogată şi de mult mai multă viclenie.

Fără zgomot, Duncan dibui o scară de acces ruginită şi începu să urce pe pipăite, fără să piardă timpul cugetând dacă era bine sau nu ceea ce făcea. Secretul era să se comporte neaşteptat, să se ascundă în locuri în care urmăritorilor le-ar fi fost greu să ajungă. Treptele scării, purtând urmele trecerii timpului, îi zgâriau palmele.

Această secţiune a vechii Baronii era încă funcţională. Cablaje şi tuburi suspensoare şerpuiau prin structura de rezistenţă asemeni unor găuri de vierme, în linii drepte, curbate lin sau frânte în unghiuri ascuţite. Tot acest spaţiu era terenul ideal pentru un soi de cursă cu obstacole, un loc în care soldaţii Harkonnen puteau să tragă în voie asupra prăzii, fără teama de-a aduce avarii importante structurii de rezistenţă.

Undeva, deasupra, pe unul dintre coridoarele principale, auzi paşi grei, clămpănit de bocanci pe metal, zvonul abia perceptibil al comunicaţiilor prin căşti, apoi un strigăt. Un ţiuit undeva în apropiere îi dădu de ştire că soldaţii îl găsiseră cu ajutorul implantului locator.

Laserele loviră tavanul de deasupra sa, topind stratul de metal. Duncan dădu drumul scării şi se lăsă să cadă liber. Un soldat înarmat apăru în deschizătura tăiată de arma

laser şi-l arătă cu degetul. Ceilalţi deschiseră focul, la rândul lor, iar scara se prăbuşi, urmând aceeaşi traiectorie cu băiatul.

Ateriză pe fundul unui puţ, iar scara căzu peste el. Îşi muşcă buzele pentru a nu urla de durere. Un ţipăt i-ar fi ajutat pe urmăritori să-l localizeze. Dar nu-i putea evita la nesfârşit, din pricina implantului emiţător, care pulsa de undeva din umărul său. Cum era cu putinţă ca cineva să-i înfrângă pe Harkonneni în acest joc?

Se sili să se ridice în picioare şi o luă la fugă frenetic, dorinţa sa de libertate fiind parcă tot mai nestăvilită. Spre dezamăgirea sa, tunelul îngust din fundul puţului se deschidea într-un pasaj mai larg. Asta nu era bine. Cu cât era mai larg tunelul, cu atât creşteau şansele ca adulţii să-l poată urmări.

Din urmă se auziră strigăte, zgomot de paşi alergând, apoi un geamăt curmat scurt. În principiu, vânătorii ar fi trebuit să folosească arme paralizante. Se făcuse însă târziu, vânătoarea se prelungise peste aşteptări şi, prin urmare, aproape toţi ceilalţi fuseseră prinşi. Miza crescuse, iar vânătorilor nu le plăcea să piardă.

Duncan trebuia să supravieţuiască. Trebuia să fie cel mai bun. Dacă se lăsa ucis, n-avea să-şi mai revadă mama. Dacă însă supravieţuia şi reuşea să-i învingă pe ticăloşi, poate că familia sa avea să-şi recapete libertatea... măcar în măsura în care libertatea le era îngăduită supuşilor civili ai Harkonnenilor, aici, pe Giedi Prime.

Cunoscuse câţiva copii care reuşiseră să-i înfrângă pe vânători; aceştia dispăruseră curând după aceea. Dacă era să dea crezare anunţurilor gardienilor, învingătorii şi familiile lor fuseseră eliberaţi din infernul Baroniei. Duncan nu văzuse nicio dovadă în acest sens şi ar fi avut destule motive să pună la îndoială ce spuneau Harkonnenii. Îşi dorea însă din tot sufletul ca, măcar de astă dată, ei să fi spus adevărul. Nu era dispus să renunţe la această ultimă speranţă.

Nu înţelegea nici acum care era motivul pentru care ai

săi fuseseră aruncaţi în închisoare. Cât de grav puteau greşi nişte funcţionari guvernamentali neînsemnaţi, încât să merite o astfel de pedeapsă. Îşi amintea doar că, de azi pe mâine, o viaţă relativ tihnită se preschimbase în coşmarul sclaviei. Acum, tânărul Duncan era obligat aproape în fiecare zi să fugă şi să lupte pentru a supravieţui… pentru a-şi salva familia. Şi, pe zi ce trecea, devenea tot mai îndemânatic în acest joc.

Ţinea minte acea ultimă după-amiază petrecută în viaţa normală; se aflau pe peluza atent întreţinută a unei terase superioare din Harko City – unul dintre puţinele parcuri suspendate tolerate de autorităţi. Plantele din grădina publică erau atent îngrijite şi fertilizate, căci vegetaţiei nu-i pria deloc solul impregnat de reziduuri al planetei stoarse de vlagă în urma exploatării nepăsătoare a tuturor resurselor.

Părinţii lui Duncan şi alţi câţiva membri ai familiei jucau un joc de peluză, ţintind cu mingi automotoare diverse puncte din iarbă, în vreme ce mecanismele interne, cu entropie ridicată, ale mingilor determinau salturi aleatorii ale acestora. Băiatul observase cât de diferite, de seci şi de pline de reguli erau jocurile adulţilor, în comparaţie cu zbenguiala lipsită de griji a prietenilor săi.

În apropiere, o tânără urmărea jocul. Avea părul de culoarea ciocolatei, un ten închis şi pometi înalţi, dar expresia înţepată şi privirea severă îi ascundeau frumuseţea altminteri remarcabilă. N-o ştia decât din vedere; se numea Janess Milam şi lucra împreună cu părinţii săi.

În timp ce urmărea jocul adulţilor, ascultând concertul de râsete, Duncan îi zâmbise femeii şi spusese, amuzat:

— Se antrenează pentru vremea când vor fi bătrâni.

Lui Janess îi erau însă indiferente atât persoana lui Duncan, cât şi opinia sa. Îl repezise, trimiţându-l la plimbare.

În lumina ceţoasă a soarelui de după-amiază, Duncan continuase să urmărească jocul, dar străina îi stârnise

curiozitatea. Părea încordată. Privea adesea peste umăr, de parcă ar fi aşteptat ceva.

Câteva clipe mai târziu, trupele Harkonnen invadaseră parcul şi îi arestaseră pe părinţii lui Duncan, pe el, pe un unchi şi doi dintre verii săi. Intuiţia îi şoptea lui Duncan că Janess fusese la originea arestării lor, dar habar nu avea care fusese motivul. Nu o mai revăzuse, iar el şi ai săi erau în închisoare de o jumătate de an…

Undeva deasupra, o trapă se deschise cu un fâşâit. Doi urmăritori în uniforme albastre îşi făcură apariţia, îl localizară imediat şi izbucniră în râs, triumfători. Duncan porni orbeşte înainte, făcând salturi în zigzag. O descărcare a puştii cu laser ricoşă din peretele armat, lăsând o urmă similară cu cea a unui trăsnet pe peretele coridorului.

Duncan adulmecă mirosul înţepător de ozon al metalului topit. Ar fi fost de-ajuns ca o singură descărcare să-l atingă pentru a fi ucis. Îi urî pe vânători pentru râsetele lor; se simţea ca o jucărie în mâinile unor copii sadici.

Alţi doi vânători îşi făcură apariţia dintr-un pasaj, la numai un metru în faţa sa, dar Duncan era prea rapid pentru ei. În prima clipă, cei doi nu-l recunoscură, iar reacţia le fu încetinită de surpriză. Duncan izbi cu putere în genunchiul unuia dintre soldaţi, apoi se năpusti în el, dându-l de perete, şi sprintă printre cei doi vânători înmărmuriţi.

Cel lovit se clătină, apoi trase un urlet, atunci când o descărcare laser trecu razant pe lângă el.

— Încetează focul, idiotule! Ai de gând să ne ucizi?!

Duncan fugea cum nu mai fugise nicicând, pe deplin conştient că picioarele sale de copil nu-i permiteau să întreacă nişte adulţi antrenaţi pentru a lupta. Dar refuza să se predea. Nu-i stătea în fire.

Drept înainte zări lumini puternice la o intersecţie de coridoare. Apropiindu-se, descoperi că, de fapt, tunelul în care se afla nu intersecta un altul, ci se deschidea într-un tub suspensor, un puţ cilindric având în centru un câmp Holtzman. Trenuri-ghiulea levitau prin tub fără a întâlni

rezistenţă, făcând legătura între diverse sectoare ale uriaşului oraş-închisoare.

Cursa lui Duncan se sfârşea aici. Nu exista nicio uşă laterală, niciun fel de pasarelă ocolitoare. Soldaţii se iviră aproape, cu puştile ridicate. Se întrebă dacă avea să fie împuşcat şi în cazul în care ar fi hotărât să se predea. *Probabil că da,* îşi spuse, *prea i-am stârnit.*

Câmpul suspensor pâlpâia în centrul puţului, la un pas de el. Cunoştea vag efectele acestuia. Era însă singura soluţie, n-avea unde să se ducă, iar alternativa era fie o pedeapsă cruntă, fie chiar moartea, în cazul în care soldaţii ar fi pus mâna pe el.

Încolţit, Duncan se întoarse şi privi câmpul suspensor. Inspiră adânc, pentru a-şi face curaj, şi se avântă în golul luminat de energia câmpului.

Părul său negru şi creţ flutură în cădere. Strigă, iar sunetul emis se afla undeva la jumătatea drumului între un urlet disperat şi un chiot de uşurare. Dacă avea să moară aici, măcar avea să moară liber!

Apoi câmpul Holtzmann îl învălui, oprindu-i brusc căderea. Cu stomacul făcut ghem şi aruncat în cutia toracică, Duncan se simţi prins în firele unei reţele invizibile. Pluti liber, atârnând în centrul neutru al câmpului. Forţa acestuia era capabilă să poarte greutatea trenurilor ghiulea dintr-un punct într-altul al imensei Baronii. Era firesc ca greutatea sa să fie de-a dreptul neînsemnată.

Îi zări pe soldaţi repezindu-se spre marginea platformei, răcnind furioşi la adresa lui. Unul dintre ei îl ameninţă cu pumnul, iar alţi doi îşi îndreptară armele asupra sa.

Duncan dădu din mâini, încercând să se mişte, ca şi cum ar fi înotat în câmp.

Cu un strigăt alarmat, unul dintre soldaţi zvârli deoparte arma laser a tovarăşului său. Duncan îşi aminti de efectele de coşmar produse de intersecţia dintre o rază laser şi un câmp Holtzman: se producea astfel o explozie similară cu cea a armelor atomice interzise.

Prin urmare, soldaţii îşi aţintiră puştile paralizante asupra

lui şi deschiseră focul.

Duncan se răsuci în aer. Deşi îi lipsea punctul de sprijin necesar pentru a se deplasa, zbătându-se le oferea vânătorilor o ţintă mobilă, mai dificil de atins. Jeturile paralizante se arcuiră în jurul său, deviate de forţa câmpului.

În îmbrăţişarea strânsă a câmpului Holtzman, percepu totuşi modificarea presiunii aerului, semn al deplasării unei mase mari prin tunel. Se roti în aer şi văzu luminile trenului-ghiulea ce se apropia vertiginos. *Iar el se afla chiar în centrul câmpului!*

Duncan începu să se agite cu disperare. Reuşi să se îndepărteze de centru, către marginea opusă a zonei de levitaţie, departe de soldaţi. Aceştia continuau să tragă, dar schimbarea presiunii aerului le devia şi mai mult loviturile, obligându-i să-şi ajusteze tirul la fiecare apăsare pe trăgaci.

Dedesubt, se aflau platformele altor coridoare ce se deschideau spre puţ şi rampe care duceau în străfundurile Baroniei. Dacă reuşea să scape din capcana câmpului, poate că avea să reuşească să ajungă pe una dintre ele.

Un jet paralizant trecu la câţiva centimetri de el, amorţindu-i în treacăt umărul invadat parcă de un milion de înţepături de insectă.

Duncan reuşi în sfârşit să se desprindă din câmp şi căzu cu faţa în jos. Zări la timp platforma, întinse mâna rămasă validă şi apucă balustrada. Trenul-ghiulea trecu vuind la câţiva centimetri de el, cât pe ce să-l agaţe.

Nu căzuse îndeajuns de mult încât să capete viteză. Cu toate acestea, smucitura opririi bruşte fu cât pe ce să-i smulgă mâna din încheietură. Se chinui să se ridice pe platformă şi porni înainte prin tunel. Nimeri însă într-o fundătură fără ieşire, o alveolă cu pereţi de metal. Nu se vedea nicio ieşire. Singura trapă de acces fusese închisă ermetic şi sigilată. Lovi zadarnic cu pumnii în ea. N-avea cum să scape de aici.

Apoi şi accesul dinspre platformă îi fu tăiat, odată cu închiderea unei uşi culisante. Era prizonier în alveola de

metal armat. Totul se sfârşise.

Câteva clipe mai târziu, soldaţii desigilară trapa. În privirile lor, furia se amesteca cu admiraţia. Resemnat, Duncan aşteptă ca unul dintre ei să ridice arme şi să-l împuşte.

Când colo, căpitanul vânătorilor zâmbi şi spuse:

— Felicitări, băiete. Ai câştigat.

Duncan reveni în celula în care se aflau părinţii săi, epuizat. Mâncară împreună, meniul fiind acelaşi ca în fiecare zi: o pastă de cereale, turte uscate şi batoane proteice. Hrana era îndestulătoare din punct de vedere nutritiv, dar era fie lipsită de gust, fie, culme a perversităţii, avea un gust oribil. Deocamdată, gardienii nu-i spuseseră mare lucru, în afară de faptul că „reuşise”. Asta nu putea însemna decât că în curând aveau să fie liberi. În suflet, speranţa îi reîncolţi.

Celula era murdară, în ciuda eforturilor făcute de părinţii săi pentru a păstra măcar aparenţa curăţeniei. Nu aveau însă o mătură, o cârpă ori săpun, iar apa pe care o primeau era prea puţină pentru a-şi permite s-o risipească pentru spălat.

În lunile care trecuseră de la sosirea în lagăr, Duncan urmase şedinţe succesive de „antrenamente” tot mai aspre, mai violente, în vreme ce ai lui erau ţinuţi deoparte, fără să li se dea nimic de făcut. Fiecare dintre ei primise un număr de identificare, dar, cu excepţia lui Duncan, n-aveau nicio altă ocupaţie în afară de a… sta: niciun fel de muncă, nicio formă de distracţie. Nu puteau decât să aştepte o eventuală schimbare a sentinţei, dar şi acest lucru îi umplea de teama că ar fi putut fi o schimbare în rău.

De astă dată, plin de mândrie, Duncan le istorisi cu febrilitate părinţilor săi cum îşi păcălise urmăritorii, chiar dacă aceştia erau cei mai buni dintre copoii Harkonnen. Niciun alt copil nu reuşise în acea zi să scape, dar Duncan era convins că izbânda lui avea să fie de-ajuns pentru a le aduce libertatea.

Din clipă în clipă aveau să vină să le dea drumul, încercă să-şi imagineze cum aveau să stea cu toţii împreună, din nou, admirând cerul înstelat al primei nopţi de libertate.

Tatăl îşi admira fiul, mândru nevoie-mare, dar mamei îi venea greu să creadă că visele copilului aveau să se împlinească. Avea destule motive să nu se încreadă în promisiunile Harkonnenilor.

Nu după mult timp, luminile din tavan clipiră, apoi câmpul de forţă de la intrarea în celulă îşi pierdu opacitatea, deveni transparent şi, în cele din urmă, se deschise. Un grup de gardieni în uniforme albastre îl însoţea pe căpitanul care condusese vânătoarea. Bătăile inimii lui Duncan se înteţiră: *Au venit să ne elibereze?*

Dar zâmbetul căpitanului nu prevestea nimic bun.

Bărbaţii în uniforme se dădură la o parte grăbiţi, pentru a-i face loc unui bărbat lat în umeri, cu buze groase şi muşchi proeminenţi. Avea faţa arsă de soare şi tenul aspru, ca şi cum ar fi petrecut mult timp departe de înnegurata Giedi Prime.

Tatăl lui Duncan sări în picioare, apoi se înclină respectuos:

— Stăpâne Rabban!

Ignorând prezenţa părinţilor, Rabban îl căută din priviri pe tânărul cu faţa rotundă, antrenat de oamenii săi.

— Căpitanul mi-a spus că tu eşti cel mai bun dintre băieţi, i se adresă el lui Duncan.

Păşi în celulă, iar gardienii se înghesuiră să i se alăture. Rabban rânji, amuzat.

— Ar fi trebuit să-l vedeţi la antrenamentul de azi, stăpâne, spuse căpitanul. N-am mai avut niciodată un exemplar atât de capabil.

Rabban încuviinţă din cap.

— Numărul 11368… Ţi-am urmărit progresul, am vizionat nişte holoânregistrări de la vânătorile la care ai participat. Cum ţi-s rănile? Sper că nu e nimic prea grav. Eşti tânăr, ai să te vindeci repede. Un licăr maliţios i se ivi în ochi: Mai ai destul potenţial pentru distracţie. Să vedem cum te vei

descurca împotriva mea.

Se întoarse şi, înainte de-a ieşi, porunci:

— Vino cu mine la vânătoare, băiete. Acum!

— Numele meu e Duncan Idaho, replică pe un ton sfidător băiatul. Nu sunt un număr oarecare.

Glasul îi era ascuţit, dar denota un curaj care îi uimi chiar şi pe părinţii săi. Surprinşi, soldaţii se întoarseră pentru a-l privi lung. Duncan ridică privirea spre mama sa, căutând sprijin şi încurajare; când colo, ea îi făcu semn să tacă.

Cu mişcări smucite, Rabban înşfăcă o armă laser din mâinile gardianului aflat alături. Fără să clipească, descărcă o încărcătură letală în pieptul tatălui lui Duncan. Forţa loviturii îl trânti pe acesta de perete. Cadavrul nici nu apucase să atingă solul, când Rabban schimbă direcţia armei şi pulveriză capul mamei lui Duncan.

Copilul urlă. Părinţii săi se prăbuşiră la pământ aproape concomitent – două grămezi de carne arsă, lipsită de viaţă.

— Acum nu mai ai nume, 11368, spuse Rabban. Vino cu mine!

Gardienii îl apucară de mâini, nelăsându-i măcar răgazul de a se apleca asupra părinţilor săi. Nu-l lăsară să-i plângă nici măcar o clipă.

— Oamenii mei te vor pregăti pentru următoarea rundă de distracţie. Am nevoie de o vânătoare pe cinste…

Gardienii îl târâră pe Duncan, care se zbătea şi urla, departe de celula în care zăceau părinţii săi. Se simţea mort pe dinăuntru, cu excepţia flăcării îngheţate a urii care-i creştea în piept, pârjolind şi ultimele rămăşiţe ale copilăriei sale.

Poporul trebuie să fie convins că domnitorul său este mai măreţ decât el, altfel de ce l-ar urma? Mai presus de orice, un conducător trebuie să fie un bun actor, oferind supuşilor săi pâinea şi circul de care aceştia au nevoie.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Săptămânile de pregătiri pentru plecarea spre Ix trecură ca un fum, în timp ce Leto se străduia să acumuleze amintiri cât pentru un an întreg, întipărindu-şi în minte imaginile planetei strămoşilor săi. Aveau să-i lipsească aerul umed şi sărat al Caladanului, dimineţile ceţoase şi muzica divină a furtunilor de după-amiază. Cum ar fi putut o planetă stearpă, plină de maşini, să se compare cu toate acestea?

Dintre numeroasele palate şi vile de vacanţă de pe planeta acoperită de ape, castelul Caladan, cocoţat în vârful unei faleze, deasupra mării, era locul de care Leto se simţea cel mai legat. Aici se afla şi sediul principal al guvernului. Într-o zi, când avea să-şi pună pe deget inelul ducal cu pecete, avea să devină cel de-al douăzeci şi şaselea duce Atreides care avea să conducă Caladanul din acest loc.

Mama sa, doamna Helena, îşi petrecea timpul învârtindu-se în jurul său, văzând prevestiri rele în fiecare clipă şi citându-i pasaje pe care le considera importante din Biblia Catolică Portocalie. Ideea de a se despărţi de fiul ei pentru un an o umplea de îngrijorare, dar nu putea să se opună făţiş ordinelor ducelui. Era mereu încruntată, iar Leto realiză că îngrijorarea ei era cauzată de decizia lui Paulus de a-l trimite pe Ix, iar nu în altă parte.

— Ix e un cuib de vipere infestat cu tehnologie dubioasă, îi repeta ea, de câte ori era convinsă că tatăl lui nu-i putea auzi.

— Eşti sigură că părerea ta nu vine de la faptul că Ix e principalul rival al Casei Richese, mamă? Întrebă el într-o zi.

— Nicidecum! Casa Richese se bizuie pe tehnologie

veche, verificată atent, care nici măcar nu se apropie de limitele impuse de lege. Nimeni n-a pus vreodată la îndoială conformitatea richesiană cu preceptele impuse de Jihad.

Îl privi lung, cu ochii ei plini de asprime, care, pe neaşteptate, se umplură de lacrimi. Îi mângâie umărul. Crescuse mult în ultima vreme, astfel încât erau aproape de aceeaşi înălţime.

— Leto, Leto… N-aş vrea să-ţi pierzi inocenţa acolo. Sau sufletul… Sunt atât de multe lucruri în joc…

Mai târziu, în timp ce se aflau cu toţii la cină în sufrageria castelului, savurând o fiertură de peşte şi biscuiţi, Helena îl imploră din nou pe bătrânul duce să-l trimită pe Leto altundeva. Paulus râse cu poftă ascultându-i argumentele. Însă, văzând că ea se încăpăţâna să nu-i dea dreptate, sfârşi prin a se înfuria.

— Dominic mi-e cel mai drag prieten! Pentru numele lui Dumnezeu, fiul nostru n-ar putea găsi nicăieri un mentor mai bun!

Iniţial, Leto încercase să se concentreze asupra mâncării, însă, în cele din urmă, sfârşi prin a susţine punctul de vedere al tatălui său.

— Vreau să merg acolo, mamă! Spuse el, punându-şi lingura deoparte. Apoi repetă expresia preferată a mamei sale: Aşa se cuvine!

De-a lungul vieţii lui Leto, Paulus luase numeroase decizii cu care Helena nu fusese de acord: îşi trimisese fiul să muncească alături de ţărani, îl luase cu sine la întâlnirile cu cetăţenii de rând, îl lăsase să se împrietenească cu fiii pescarilor şi îl sfătuise să nu se sfiască niciodată să-şi murdărească mâinile. Leto era de-acum capabil să înţeleagă înţelepciunea care dictase aceste decizii; într-o bună zi, avea să fie el însuşi duce, conducătorul acestor oameni. Helena găsea mereu motive pentru a obiecta, cel mai adesea citând versete din Biblia Catolică Portocalie pentru a-şi justifica opiniile.

Mama sa nu era răbdătoare din fire şi nu îşi manifestase niciodată căldura faţă de unicul ei fiu. Era însă mereu

preocupată de menţinerea unor aparenţe perfecte la întâlnirile importante şi cu ocazia ieşirilor în public. Propria înfăţişare era obiectul predilect al atenţiei sale şi declara frecvent că nu-şi dorea alt copil. Creşterea lui Leto şi conducerea gospodăriei ducale îi ocupa şi aşa mult prea mult din preţiosul timp care ar fi putut fi petrecut cu studierea Bibliei Catolice Portocalii şi a altor texte religioase. Era cât se poate de evident că Helena consimţise să aibă un fiu mânată de simţul datoriei faţă de Casa Atreides, iar nu din dorinţa de a creşte şi alinta un copil.

Nu era de mirare, în aceste condiţii, că bătrânul duce căuta compania altor femei mai puţin mofturoase.

Uneori, noaptea, de dincolo de uşile masive din lemn de tek de pe Elacca, Leto auzea certurile zgomotoase dintre tatăl şi mama sa. Dar doamna Helena protesta în zadar faţă de trimiterea fiului lor pe Ix; ducele Paulus era cel care hotăra în numele Casei Atreides. Cuvântul său avea putere de lege, în Castel şi pe întregul Caladan, oricât ar fi încercat soţia sa să-i schimbe opiniile.

Aşa e mai bine.

Leto era conştient că mariajul părinţilor săi fusese aranjat, o tranzacţie între două case ale Landsraadului, menită să satisfacă pretenţiile familiilor importante din imperiu. Din partea Casei Richese, aflată în declin, fusese o acţiune disperată; pe de altă parte, Casa Atreides avea să aibă mult de câştigat în cazul în care grandoarea de odinioară a Casei care deţinuse până nu demult supremaţia tehnologică ar fi revenit. În plus, bătrânul duce se bucurase de numeroase concesii şi recompense, fiindcă acceptase să ia de soţie una din numeroasele fiice ale Casei Richese.

— Într-o Casă nobilă, romantismul nu-şi are locul; doar clasele inferioare îşi pot permite luxul de a se lăsa conduse de reacţii hormonale, afirmase doamna Helena, în timp ce-i explica fiului său politicile mariajului.

Leto era conştient că o soartă similară îi era rezervată şi lui. În această privinţă, şi tatăl său era de aceeaşi părere,

ba chiar era mai radical în a o exprima.

— Care-i regula de bază a Casei noastre? Întreba mereu ducele, iar Leto era nevoit să o repete, cuvânt cu cuvânt:

— Să nu te căsătoreşti niciodată din dragoste, căci asta va aduce ruina Casei tale.

La paisprezece ani, Leto nu fusese niciodată îndrăgostit cu adevărat, deşi îi fusese dat să cunoască fiorul pasiunii. Tatăl său îl încuraja să flirteze cu fetele din sat, să se zbenguie cu cele pe care le găsea atrăgătoare, cu condiţia să nu facă niciodată vreo promisiune. Leto se îndoia că, în calitatea sa de moştenitor al Casei Atreides, avea să aibă vreodată prilejul să se îndrăgostească, cu atât mai puţin de femeia cu care, în cele din urmă, avea să se căsătorească…

Într-o bună-zi, cu o săptămână înaintea datei la care era programată plecarea lui Leto, tatăl său îl apucă pe după umăr şi-l luă cu sine în plimbarea de dimineaţă, moment când îşi făcea o datorie din a saluta personal pe fiecare dintre servitori. Apoi, ducele coborî în oraşul de pescari de la poalele castelului, însoţit doar de câţiva soldaţi, pentru a face el însuşi cumpărăturile şi, mai ales, pentru a-şi întâlni supuşii. Paulus îşi lua adesea fiul în aceste ieşiri, iar Leto le considera minunate.

Afară, sub cerul de un albastru palid, ducele izbucnea uşor în râs, iar buna sa dispoziţie era molipsitoare. Oamenii de rând se bucurau să-l vadă printre ei pe inimosul lor conducător. Leto şi tatăl său parcurseră împreună aleile bazarului, trecând pe lângă tarabele cu peşte proaspăt şi legume, pentru a inspecta apoi zona superbelor tapiserii ţesute din fibre de ponji toarse cu mâna. Paulus Atreides cumpăra adesea podoabe ori talismane pentru soţia sa, mai ales după câte-o ceartă, deşi ducele nu prea părea a cunoaşte gusturile soţiei sale îndeajuns încât să găsească lucruri care să-i facă acesteia plăcere cu adevărat.

În faţa unei tarabe cu stridii, bătrânul duce se opri brusc şi privi spre cerul împestriţat cu nori; îi venise o idee pe care-o considera strălucită. Îşi privi fiul şi un zâmbet larg îi lumină faţa bărboasă.

— Fiule, e nevoie de-un spectacol grandios înaintea plecării tale. Trebuie să facem din acest prilej o zi memorabilă pentru întregul Caladan.

Leto se abţinu cu greu să nu scrâşnească din dinţi. Nu era prima oară când tatălui său îi venea o idee năstruşnică, şi ştia că nu se va da în lături de la nimic pentru a o vedea pusă în aplicare.

— La ce v-aţi gândit, domnule? Şi cum pot eu să vă fiu de ajutor?

— Nimic deosebit, fiule. Vreau doar să anunţ o mare sărbătoare în onoarea fiului şi moştenitorului meu.

Îl prinse de mână pe Leto şi i-o ridică, de parcă ar fi anunţat triumful într-o luptă, iar vocea lui tunătoare se făcu auzită, acoperind zarva mulţimii.

— Vom organiza o luptă cu tauri, o fiesta ca pe vremuri, pentru tot poporul. Va fi o zi de sărbătoare pentru întregul Caladan, iar festivităţile vor fi transmise prin holoproiecţie pe tot globul!

— Cu tauri salusani? Întrebă Leto, iar în minte îi apăru imaginea fioroaselor bestii cu spinarea crestată, cu fruntea acoperita de o pădure de coarne şi cu ochii faţetaţi.

În copilărie, Leto se strecurase adesea în grajduri pentru a admira monstruoasele animale. Şeful grajdurilor, Yresk, unul dintre vechii slujitori richesieni ai mamei sale, era cel care pregătea taurii pentru luptele pe care Paulus le organiza cu diferite prilejuri.

— Bineînţeles, veni răspunsul ducelui. Şi, ca de fiecare dată, mă voi lupta eu însumi cu taurii. Făcu un gest larg cu mâna, de parcă ar fi desfăşurat o capă imaginară, şi adăugă: Oasele mele bătrâne au încă destulă agilitate pentru a mă ajuta să mă feresc de loviturile unui astfel de monstru greoi. Am să-i cer lui Yresk să-mi pregătească un taur… sau ai prefera să-l alegi chiar tu, fiule?

— Credeam că nu mai ai de gând să faci aşa ceva, spuse Leto. A trecut aproape un an de când…

— Cum de-ţi trece prin cap aşa ceva?

— Consilierii tăi, tată, spuneau că e mult prea riscant. Nu

acesta e motivul pentru care ai lăsat pe alţii să lupte cu taurii în locul tău?

Bătrânul duce izbucni în râs.

— Aiurea! M-am ţinut departe de arenă dintr-un singur motiv: taurii au avut o perioadă proastă, a fost, din câte-am înţeles, o anomalie genetică ce i-a făcut să nu merite aduşi în luptă. De-acum însă, lucrurile s-au schimbat, iar taurii care sunt crescuţi în acest moment sunt mai buni decât oricând. Yresk spune că sunt pregătiţi să lupte. Şi eu sunt pregătit!

Îşi luă fiul de după umeri şi adăugă:

— Ce ocazie mai bună am putea găsi pentru o corrida de toros, decât plecarea fiului meu? Vei participa şi tu la lupta cu tauri, pentru întâia oară. Mama ta nu mai poate spune că eşti prea tânăr pentru aşa ceva.

Leto încuviinţă şovăielnic. Hotărârea tatălui său nu mai putea fi schimbată, o dată ce-şi propusese ceva. Se consolă la gândul că Paulus era bine antrenat şi că avea să poarte un scut defensiv.

Avusese ocazia să mai lupte cu adversari umani, în timp ce purta un scut defensiv, aşa încât ştia care erau avantajele şi limitele acestuia. Un scut era capabil să blocheze proiectilele pornite dintr-o armă şi orice lovituri îndeajuns de rapide. Lama unui pumnal, mânuită cu o viteză aflată sub pragul critic, putea să penetreze însă scutul. Iar un taur salusan, cu coarnele-i ascuţite, se mişca îndeajuns de încet încât să poată penetra chiar şi cel mai atent reglat scut.

Înghiţi în sec, întrebându-se cum arătau taurii cei noi, îmbunătăţiţi genetic. Lui Leto, taurii cei vechi, care îi fuseseră arătaţi de meşterul Yresk, i se păruseră îndeajuns de periculoşi – ca dovadă, uciseseră trei matadori…

Entuziasmat de noua sa idee, ducele Paulus făcu publică vestea chiar acolo, în mijlocul bazarului, cu ajutorul sistemului de amplificare al pieţii. Auzind vestea, oamenii aflaţi în bazar izbucniră în urale, entuziasmaţi atât de ideea spectacolului în sine, cât şi de perspectiva zilei de odihnă şi

de sărbătoare pe care acesta avea să o prilejuiască.
Leto era convins că mama sa avea să fie cu totul împotriva ideii ca soţul ei să lupte cu taurii, asistat de fiul lor. Dar Leto era sigur şi că obiecţiile mamei n-aveau să reuşească decât să-l întărite şi mai mult pe bătrânul duce şi să-i întărească hotărârea.

Arena din Plaza de Toros strălucea în lumina soarelui amiezii. Tribunele vaste erau pline de lume, atât de multă încât părea să alcătuiască un covor pestriţ. Ducele nu ceruse niciodată vreo plată celor veniţi să-i urmărească performanţele din arenă; era mult prea mândru de ele şi-i plăcea la nebunie să se dea în spectacol.
Stindarde enorme în culorile Casei Atreides străjuiau arena, iar din difuzoare răsuna muzică de fanfară. Stâlpii de susţinere a tribunelor fuseseră decoraţi cu emblemele cu cap de şoim ale Atreizilor, proaspăt revopsite pentru acest eveniment. Mii de buchete de flori fuseseră culese de pe câmpiile din jurul oraşului şi decorau acum conturul arenei – o sugestie deloc subtilă prin care ducele dădea de înţeles că-i făcea plăcere să vadă ringul acoperindu-se de flori de fiecare dată când ucidea un taur.
În umbra tribunelor, într-unul din vestiarele rezervate matadorilor, Paulus se gătea, aşteptând nerăbdător lupta. Leto stătea alături şi privea afară, la mulţimea nerăbdătoare.
— Tată, mă nelinişteşte riscul pe care ţi-l asumi. N-ar trebui să faci aşa ceva... În orice caz, n-ar trebui să te expui în asemenea măsură, doar de dragul meu.
Bătrânul duce ridică din umeri, indiferent la cele spuse de fiul său.
— Leto, fiule, trebuie să înţelegi că pentru a câştiga loialitatea celor pe care îi guvernezi nu-i de-ajuns să semnezi hârtii, să aduni impozite şi să participi la reuniunile Landsraadului.
Netezi capa stacojie şi se admiră într-o oglindă, gânditor.
— Caladanul trebuie să producă maximum de venituri, în

raport cu resursele sale. De oamenii aceştia depinde realizarea acestui obiectiv. Iar ei trebuie să dea tot ce pot şi să nu-şi facă un scop exclusiv din câştigul financiar, ci şi din glorie şi onoare. Dacă, din întâmplare, Casa Atreides ar trebui să intre din nou în război, oamenii aceştia ar fi gata să-şi verse sângele pentru mine. Şi-ar pune viaţa în joc pentru a apăra stindardul nostru.

Adăugă, pe alt ton:

— Vrei, te rog, să-mi strângi armura?

Leto apucă legăturile de la spate ale pieptarului din piele întărită, le strânse şi verifică soliditatea nodurilor. Păstră tăcerea, dar încuviinţă din cap la spusele tatălui său, în semn că înţelesese.

— Ca duce, trebuie să ofer şi eu ceva, să dovedesc că sunt vrednic de loialitatea lor. Scopul corridei nu e doar amuzamentul, ci şi necesitatea de a demonstra că sunt un bărbat puternic, pe măsura rangului meu. Că am statura unui erou, a unuia binecuvântat de Dumnezeu pentru a-i conduce. Şi nu pot să demonstrez asta decât dacă îmi asum nişte riscuri. Actul conducerii nu este unul pasiv.

Paulus îşi verifică centura-scut şi zâmbi în barbă:

— „Nimeni nu-i de-ajuns de bătrân pentru a nu avea de învăţat”, cită el. E o replică din piesa despre Agamemnon. Voiam să-ţi demonstrez că nu întotdeauna dorm atunci când maică-ta crede asta.

Thufir Hawat, maestrul de arme cu chip impenetrabil, se alătură ducelui. Ca un mentat loial ce era, nu încerca să-şi convingă stăpânul să ia altă hotărâre. În schimb, se grăbea să-i dea sfaturi, şoptindu-i lui Paulus caracteristicile aparte pe care le sesizase la nou-sosiţii tauri salusani mutanţi.

Leto ştia că mama sa se va afla în loja ducală. Cu siguranţă, va fi îmbrăcată în ţinuta ei de zile mari, cu robe suprapuse şi văluri colorate, jucându-şi rolul în faţa poporului. În noaptea trecută, din nou, dincolo de uşile dormitorului răsunaseră discuţii aprinse; în cele din urmă, Paulus îşi redusese soţia la tăcere cu o poruncă răstită. Apoi plecase la culcare, să se odihnească în vederea zilei

obositoare ce avea să urmeze.

Ducele îşi îmbrăcă pelerina tivită cu verde, apoi îşi luă armele care aveau să-l ajute să înfrângă taurul sălbatic: banderilele şi o suliţă *vara* lungă, cu vârful înmuiat în neurotoxină. Thufir Hawat sugerase posibilitatea ca taurul să fie uşor tranchilizat, pentru a-i domoli întrucâtva elanul, însă ducele iubea prea mult provocarea primejdiei, pentru a accepta un adversar amorţit de droguri.

Paulus fixă activatorul pe laterala centurii-scut şi declanşă câmpul protector. Era numai un semi-scut, menit să-i protejeze un flanc. Pentru celălalt flanc, ducele avea să folosească capa strident colorată numită *muleta.*

Paulus se înclină în faţa fiului său, apoi în faţa lui Thufir Hawat, iar apoi a antrenorilor care aşteptau la ieşirea spre arenă.

— E timpul să înceapă spectacolul!

Leto îl privi făcând o voltă şi, cu mândria unei păsări angrenate în ritualul de împerechere, păşi ţanţoş în spaţiul deschis al arenei. La apariţia sa, spectatorii izbucniră în urale ce-ar fi acoperit până şi cel mai fioros muget al unui taur salusan.

Leto rămase la adăpostul baricadei, clipind des din pricina strălucirii soarelui orbitor. Zâmbi urmărind turul lent al arenei efectuat de tatăl său. Ducele îşi flutura capa, făcea cu mâna spectatorilor şi se înclina în faţa mulţimii entuziaste. Sentimentele de admiraţie, chiar de dragoste, pe care oamenii le nutreau faţă de viteazul său tată, îi umplură de căldură inima lui Leto.

În vreme ce aştepta la umbra baricadei, Leto îşi făgădui să studieze cu atenţie triumful tatălui său, pentru ca, într-o bună zi, să se poată el însuşi bucura de respectul şi devotamentul ce-i erau rezervate acestuia. Triumful de astăzi avea să fie doar unul în lunga listă a victoriilor tatălui său, încercă Leto să se îmbărbăteze. Fără să vrea, simţea înţepătura îngrijorării. Prea multe se puteau schimba într-o fracţiune de secundă, prea multe depindeau de o licărire a scutului, de o lovitură rapidă de corn ascuţit, de tropotul

copitelor unui taur…

Se auzi un sunet de trâmbiţe, iar glasul crainicului anunţă detaliile pentru *corrida de toros* ce stătea să înceapă. Ducele Paulus îşi flutură mănuşa în direcţia porţilor largi, blindate, aflate în capătul opus al arenei.

Leto îşi schimbă locul, mutându-se sub o altă arcadă, pentru a vedea mai bine. N-avea să fie o luptă aranjată; tatăl său îşi punea în joc viaţa, fără nicio umbră de ezitare.

Grăjdarii ţesălaseră bestiile feroce, iar starostele lor, Yresk, alesese el însuşi taurul care avea să ia parte la *corrida* din acea zi. Ducele se declarase satisfăcut de animalul ales, convins că ferocitatea lui avea să fie pe placul mulţimii. Abia aştepta să-l înfrunte.

Poarta grea se deschise cu un scârţâit strident al balamalelor suspensoare, iar taurul salusan se repezi afară, scuturându-şi capul masiv, împodobit cu coarne multiple, orbit de lumina prea puternică. În ochii segmentaţi, turbarea lucea feroce. Solzii de pe spinarea creaturii mutante răspândeau reflexe irizate, contrastând puternic cu creasta neagră.

Ducele Paulus fluieră prelung şi-şi flutură capa.

— Vino încoace, prostovane! Strigă ducele, iar spectatorii izbucniră în râs.

Întorcându-se lent în direcţia din care fusese interpelat, taurul îşi plecă fruntea şi fornăi prelung. Leto observă că tatăl său nu declanşase scutul protector. Paulus plesni din capa colorată, în încercarea de-a atrage atenţia bestiei. Taurul salusan scurmă cu copita solul nisipos al arenei, apoi porni la atac. Leto fu ispitit să strige, pentru a-şi avertiza tatăl. Uitase oare acesta să activeze scutul? Cum ar fi putut supravieţui atacului, în absenţa protecţiei acestuia?

Taurul îşi rată cu puţin ţinta, iar Paulus roti graţios capa, transformată într-o ţintă alternativă. Coarnele încârligate sfâşiară partea inferioară a ţesăturii colorate. În timp ce taurul se străduia să-şi redreseze traiectoria, bătrânul duce îi întoarse spatele, emfatic, expunându-se, pe deplin încrezător în viteza sa de reacţie. Se înclină ironic la adresa

mulţimii; apoi, îndreptându-se de mijloc, declanşă scutul protector cu gesturi calme, calculate.

Taurul atacă din nou. De astă dată, ducele îşi folosi spada pentru a-l înţepa, mai mult în joacă, printre solzii groşi care îi încadrau creasta, după care, cu o răsucire rapidă, îl răni uşor, dar dureros, în lateral. Imaginea pestriţă a adversarului se reflectă multiplu în ochii creaturii.

Un nou asalt.

Se mişcă prea repede pentru a putea penetra scutul, gândi Leto. *Însă, de îndată ce va obosi şi-şi va încetini goana, taurul poate deveni mult mai periculos...*

Lupta continua, iar Leto observă că tatăl său făcea tot posibilul pentru a-i potenţa spectaculozitatea, jucându-se cu nervii spectatorilor, aţâţându-le simţurile. Bătrânul duce ar fi putut ucide fiara în orice clipă, dar amâna momentul culminant, pentru a-l savura pe de-a-ntregul.

Având în vedere reacţiile spectatorilor, Leto era convins că despre lupta aceasta avea să să vorbească ani de-a rândul de-acum încolo. Pescarii şi muncitorii din orezării duceau vieţi monotone, dominate de munca grea. Sărbătoarea din această zi avea să le întipărească pe vecie în minţi imaginea măreaţă a ducelui lor. *Mai ţineţi minte de ce era în stare bătrânul Paulus, în ciuda vârstei lui?* Aveau să-şi spună ei.

În cele din urmă, oboseala începu să-şi facă efectul asupra bestiei. Ochii îi erau injectaţi de sânge, fornăitul îi devenea din ce în ce mai greoi, vădind epuizarea care se instala, pe măsură ce fluidul vital i se prelingea din rănile multiple în nisipul arenei. Ducele Paulus înţelese că venise vremea să pună capăt luptei, care dura de aproape o oră. Deşi era năclăit de sudoare, reuşea să-şi menţină înfăţişarea regală, iar gesturile nu trădau nici urmă de osteneală, tot aşa cum hainele îi erau la fel de impecabile ca la intrarea în arenă.

În lojă, doamna Helena continua să-şi mişte alene evantaiul, aparent netulburată, dar privirea îi era aţintită asupra spectacolului din arenă.

Taurul salusan era de-acum asemenea unei maşini apucate de streche, un monstru lansat la atac, în a cărui armură brună existau prea puţine fisuri. În vreme ce bestia se repezea asupra omului cu o forţă înspăimântătoare, ducele fentă, cu un salt la stânga, apoi se întoarse brusc, în timp ce taurul trecea pe alături, şi-şi azvârli deoparte capa. Apucă suliţa cu ambele mâini şi, cu toată puterea, lovi din lateral. Lovitură impecabilă, o execuţie ca la carte. Lama pătrunse printre solzii crestei, la intersecţia dintre oasele craniului şi spinare, secţionând ţesuturile şi străpungând simultan creierele duale ale creaturii. Era cea mai dificilă, dar şi mai sofisticată cale pentru a ucide un taur salusan.

Taurul încremeni la jumătatea unui pas, expiră greoi, mugi surd şi… se prăbuşi, mort. Ca o astronavă sfărâmată, cadavrul rămase nemişcat pe nisip.

Aşezându-şi piciorul pe capul plin de coarne al taurului, ducele Paulus se opinti şi smulse lama însângerată dintre solzi, aruncând-o cât colo. Îşi scoase sabia din teacă şi o ridică deasupra capului, rotind-o în semn de triumf.

Ca unul, toţi spectatorii săriră în picioare, urlând, chiuind şi aplaudând. Îşi fluturară steagurile, smulseră florile din ghivecele care decorau tribunele şi le aruncară în arenă, scandând la unison numele ducelui.

Încântat de reacţia publicului, patriarhul Casei Atreides zâmbi larg şi se roti, desfăcându-şi pelerina, astfel încât spectatorii să-i poată admira silueta stropită de sânge. Era eroul mulţimii, fineţurile nu-şi mai aveau rostul.

Multe minute mai târziu, când uralele se mai potoliră, ducele îşi ridică spada şi lovi de mai multe ori cu sete, desprinzând capul taurului de trup. Înfipse lama însângerată în nisip şi, cu ambele mâini, prinse capul încornorat si-l ridică.

— Leto! Strigă el, privind peste umăr, iar glasul său tunător se făcu auzit în fiece ungher din Piaza de Toros. Leto, fiul meu, vino aici!

În umbra arcadei, Leto ezită o clipă, apoi păşi în lumină. Cu capul sus, porni înainte pe nisipul scurmat de copitele

fiarei, pentru a se alătura tatălui său. Mulţimea izbucni din nou în urale, salutându-i cu entuziasm apariţia.

Bătrânul duce se întoarse şi îndreptă craniul plin de sânge al taurului în direcţia din care se ivise fiul său.

— Iată-l pe Leto Atreides! Vesti el mulţimii, cu glas bubuitor. El este viitorul vostru duce!

Aplauzele şi uralele nu mai conteneau. Leto apucă unul din coarnele taurului şi, împreună cu tatăl său, înfăţişară mulţimii capul bestiei înfrânte, trofeul din care picături de sânge gros continuau să cadă, pătând nisipul cenuşiu.

Ascultându-şi numele rostit de miile de oameni din tribune, Leto simţi un gol adânc în stomac şi, pentru întâia oară, se întrebă dacă aceasta era senzaţia trăită de adevăraţii conducători.

N'kee: otravă cu acţiune lentă, care se acumulează în glandele suprarenale; este una dintre cele mai perfide toxine permise de acordul de pace al Ghildei şi de restricţiile Marii Convenţii. (a se vedea Războiul de Asasini)

Manualul Asasinului

— Mmmm… Împăratul n-o să moară în veci, Shaddam.

Mărunţel, cu ochii mari şi o faţă de nevăstuică, Hasimir Fenring stătea faţă în faţă cu vizitatorul său, prinţul moştenitor Shaddam, aflat de cealaltă parte a consolei de joc.

— Oricum, nu va muri îndeajuns de curând încât tu să te poţi bucura de tron.

Privirea aspră a lui Fenring era aţintită asupra mingii-scut, care încremeni într-o locaţie de punctaj minim. Moştenitorul tronului imperiului era vădit nemulţumit de performanţa sa. Cei doi erau prieteni apropiaţi de când se ştiau, iar Fenring ştia exact cum să-i distragă atenţia în momentul hotărâtor.

Din camera de jocuri a luxosului apartament al lui Fenring, Shaddam putea să vadă luminile Palatului Imperial stăpânit de tatăl său, lucind pe-o culme cu pante blânde, la aproximativ un kilometru distanţă. Cu ani şi ani în urmă, Fenring îl ajutase să scape de fratele său mai vârstnic, Fafnir; cu toate acestea, Tronul Leului de Aur nu părea deloc mai aproape.

Shaddam ieşi pe balcon şi inspiră adânc.

La treizeci şi ceva de ani, prinţul moştenitor era un bărbat cu trăsături puternice, o bărbie proeminentă şi un nas acvilin; părul roşcat îi era tuns scurt, iar pomada cu care fusese impregnat dădea impresia că purta o cască. În chip ironic, semăna izbitor cu busturile vechi de-un veac ce-l înfăţişau pe tatăl său, sculptate în primele decenii ale domniei lui Elrood.

Era seara devreme, iar două dintre cele patru luni ale Kaitainului atârnau aproape de orizont, dincolo de

giganticul edificiu imperial. Glisoare silenţioase traversau cerul calm al înserării, urmărite de stoluri de păsări cântătoare. Erau clipe când Shaddam simţea nevoia să evadeze departe de sălile largi ale palatului.

— Au trecut o sută treizeci şi şase de ani de când Elrood e Împărat Padişah, continuă Fenring, cu vocea-i nazalizată. Iar tatăl său a condus imperiul, la rândul lui, vreme de mai bine de-un veac. Îţi dai seama, hmmm? Tatăl tău a urcat pe tron când avea doar nouăsprezece ani, iar tu ai aproape de două ori pe-atâta.

Ochii mari ai bărbatului cu chip prelung se îndreptară asupra prietenului său:

— Chiar nu te deranjează?

Shaddam nu-i răspunse, încăpăţânându-se să nu-şi desprindă privirea de linia orizontului. Ar fi fost timpul să revină la joc… dar el şi tovarăşul său aveau acum alte jocuri de pus la cale, mult mai importante.

După atâţia ani de când îi stătea în preajmă, Fenring ştia prea bine că moştenitorul tronului nu era capabil să se gândească la probleme complexe câtă vreme nu-şi încheia jocurile începute. *Prea bine, să punem aşadar capăt jocului…*

— E rândul meu, anunţă Fenring.

Ridică o tijă de pe laterala globului-scut sclipitor care-i aparţinea şi străpunse câmpul scutului, punând în mişcare un disc interior care se rotea în jurul propriei axe. Mişcarea sa declanşă plutirea mingii negre, în centrul câmpului. Exact în momentul potrivit, Fenring retrase tija, iar mingea căzu în receptacolul oval care purta însemnul celui mai ridicat punctaj.

— La naiba, Hasimir, iar ai jucat perfect, spuse Shaddam, revenind de pe balcon. Sper ca măcar atunci când voi deveni împărat să ai bunul simţ de-a pierde în fata mea.

Ochii lui Fenring luciră ironic. Deşi era un eunuc genetic, incapabil să procreeze din pricina malformaţiilor sale congenitale, era considerat unul dintre cei mai periculoşi luptători din imperiu, ferocitatea sa încăpăţânată făcând

din el un egal al celui mai valoros sardaukar.

— *Când* vei deveni împărat?

Fenring şi prinţul moştenitor împărtăşeau atât de multe secrete, încât niciunul dintre ei nu s-ar fi gândit să-i ascundă celuilalt ceva.

— Shaddam, tu ai auzit ce spuneam adineauri, hmmm? Oftă Fenring, iritat. Ai treizeci şi patru de ani şi stai degeaba, aşteptând să-ţi capeţi moştenirea de drept. Elrood ar putea să mai trăiască încă vreo trei decenii. E un burseg croit dintr-o bucată şi, la câtă bere de mirodenie dă pe gât, nu m-aş mira să ne îngroape pe-amândoi.

— La ce bun să mai vorbim despre asta? Spuse Shaddam, jucându-se cu comenzile mingii-scut, dornic să-şi ia revanşa. Am aici tot ce-mi trebuie.

— Şi ai de gând să te joci până când vei fi devenit boşorog? Credeam că-ţi doreşti mult mai mult de-atâta, hmmm?! Credeam că vrei să-ţi împlineşti destinul de conducător al Casei Corrino.

— Mda... Şi, în definitiv, ce-ţi pasă ţie dacă eu îmi împlinesc sau nu *destinul?* Întrebă Shaddam, plin de amărăciune.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea.

Mama lui Fenring urmase antrenamentul surorilor Bene Gesserit, înainte de-a intra în serviciul imperial, în calitate de însoţitoare a celei de-a patra soţii a lui Elrood. Îl crescuse aşa cum se cuvine, pregătindu-l pentru fapte măreţe.

Dar Hasimir Fenring era de-a dreptul dezgustat de atitudinea prietenului său. La un moment dat, spre sfârşitul adolescenţei, Shaddam părea mult mai nerăbdător să revendice tronul imperial. Chiar îl încurajase pe Fenring să-i otrăvească fratele mai vârstnic, pe prinţul Fafnir, care avea atunci patruzeci şi şase de ani şi aştepta nerăbdător, la rându-i, să moştenească tronul.

Trecuseră cincisprezece ani de la moartea lui Fafnir, dar bătrânul vultur nu dădea semne că ar fi fost pe moarte. Elrood ar fi putut avea măcar bunul-simţ de a abdica,

lăsându-i locul fiului său! Între timp, Shaddam îşi pierduse entuziasmul de odinioară şi îşi petrecea timpul bucurându-se din plin de privilegiile pe care i le conferea rangul său. Ce-i drept, puţine erau lucrurile ce-i erau refuzate unui prinţ moştenitor al imperiului. Dar Fenring voia mai mult… pentru prietenul său şi pentru sine.

Shaddam privi încruntat spre tovarăşul său. Mama prinţului moştenitor, Habla, îşi abandonase la scurtă vreme singurul fiu dăruit de Elrood în grija însoţitoarei sale, Chaola Fenring, care-i fusese şi doică. Din copilărie, Shaddam şi Fenring discutaseră la nesfârşit despre ce avea să se întâmple atunci când cel dintâi avea să moştenească Tronul Leului de Aur. Împăratul Padişah Shaddam al IV-lea…

Astfel de conversaţii îşi pierduseră de mult farmecul pentru Shaddam. Realitatea atâtor ani de aşteptare zadarnică îşi pusese amprenta asupra sa. Speranţele şi entuziasmul său se preschimbaseră în apatie. De ce să *nu* petreacă zilele jucând minge-scut?

— Eşti un ticălos, spuse Shaddam. Hai să-ncepem o partidă nouă.

Ignorând sugestia tovarăşului său, Fenring decuplă consola.

— Poate că sunt… Dar în imperiu sunt prea multe chestiuni de o importanţă crucială care necesită atenţie, iar tu ştii la fel de bine ca şi mine că tatălui tău puţin îi pasă. Dacă un director de companie şi-ar conduce afacerile aşa cum tatăl tău conduce imperiul, ar fi demis imediat. Gândeşte-te la scandalul din CHOAM, de pildă, cu contrabanda de pietre tămăduitoare.

— Ah, da! Aici ai dreptate, Hasimir, oftă Shaddam, întristat.

— Nişte impostori care au cutezat să se declare de viţă regală: un duce, o ducesă… la naiba, o familie întreagă de falşi nobili a dispărut de sub nasul tatălui tău. Ce-a păzit el? Acum, s-au făcut nevăzuţi, pe vreo planetă din afara sferei de influenţă a imperiului. Aşa ceva n-ar fi trebuit să fie îngăduit! Gândeşte-te ce profituri a pierdut sistemul Buzzell

şi cele înconjurătoare! Unde i-a fost mintea lui Elrood?

Shaddam îşi întoarse privirea. Nu-i plăcea să-şi bată capul cu problemele serioase ale imperiului. Complicaţiile de acest fel îi dădeau dureri de cap. Având în vedere că tatăl său era viguros şi lucid, cel puţin în aparenţă, detaliile de acest fel i se păreau lipsite de importanţă.

Fenring insistă.

— După cum merg lucrurile, nu vei avea şansa de-a repara situaţia prea curând. O sută cincizeci şi cinci de ani şi-o sănătate de fier! Înaintea lui, Fondil al III-lea a ajuns la o sută şaptezeci şi cinci! Care-a fost cel mai longeviv împărat din dinastia Corrino?

Încruntat, Shaddam îşi îndreptă privirea spre aparatul de joc.

— Ştii prea bine că nu-mi pasă deloc de lucrurile astea, nici măcar profesorii n-au reuşit să mi le bage în cap.

Fenring îl împunse cu degetul.

— Ascultă-mă pe mine, Elrood va ajunge până la două sute de ani! Ai o problemă serioasă, amice… dacă n-o să vrei să mă asculţi! Adăugă el, ridicând cu subînţeles din sprâncenele subţiri.

— Aha, presupun că iar ţi-a venit vreo idee inspirată de *Manualul asasinilor!* Ai grijă cui dezvălui informaţii de-astea, ţi-ar putea aduce o grămadă de necazuri.

— Cei care ezită nu vor ajunge niciodată departe. Noi doi, Shaddam, avem însă un viitor măreţ! Gândeşte-te la câte posibilităţi s-ar ivi… în cazul în care, pur ipotetic vorbind… Ai ceva împotriva folosirii otrăvurilor? Funcţionează negreşit şi nu-l afectează decât pe cel vizat, exact aşa cum cere Marea Convenţie. Nu există victime colaterale, nu se pierd venituri de niciun fel şi nu se distruge nicio proprietate transmisibilă prin moştenire. Simplu şi elegant.

— Otrăvurile se folosesc în asasinatele dintre Case, nu pentru ceea ce ai tu în minte.

— Dar nu te-a deranjat când m-am ocupat de Fafnir, hmmm? Acum ar avea vreo şaizeci de ani şi încă ar mai aştepta să simtă gustul vieţii la înălţimea tronului. Vrei să

aştepţi şi *tu* până la o vârstă asemănătoare?

— Opreşte-te! Ceru Shaddam, iritat. Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! Ar fi o nedreptate!

— Şi ţie ţi se pare că-i drept să-ţi fie refuzat ceea ce ţi se cuvine prin naştere? Ce fel de împărat ai mai fi, dacă n-ai ajunge să-ţi exerciţi puterile decât atunci când vei fi tu însuţi semi-senil, ca tatăl tău? Ia aminte la ce s-a întâmplat pe Arrakis! Până am apucat să-l înlocuim pe Abulurd Harkonnen, producţia de mirodenie a fost grav afectată. Abulurd habar n-avea cum să mânuiască biciul, iar muncitorii nu-l respectau. În schimb, acum, baronul e mereu cu biciul în mână, iar moralul muncitorilor e la pământ, ceea ce duce la înzecirea cazurilor de dezertare şi de sabotaj. Dar nu Harkonnenii poartă vina pentru toate astea, ci tatăl tău, Împăratul Padişah, cu deciziile sale luate fără discernământ.

Pe un ton mai scăzut, Fenring completă:

— Pentru stabilitatea imperiului, se cuvine să treci la fapte!

Shaddam ridică privirea spre tavan, căutând posibili ochi-spioni sau vreun dispozitiv de ascultare, deşi ştia că Fenring îşi scotocea întruna apartamentul pentru a elimina astfel de posibilităţi.

— Te-ai gândit la o otravă anume? Ipotetic vorbind, desigur…

Îşi îndreptă din nou privirea dincolo de luminile oraşului, către Palatul Imperial. Structura impunătoare a acestuia părea un graal legendar, un scop cu totul de neatins.

— Probabil ceva cu acţiune lentă, hmmm? În felul acesta, Elrood ar părea că îmbătrâneşte în mod natural. Nimeni nu va intra la bănuieli, câtă vreme împăratul e deja atât de bătrân. Lasă totul în seama mea. În calitate de viitor împărat, n-ar trebui să-ţi baţi capul cu astfel de detalii… N-am fost eu dintotdeauna cel care a acţionat în interesul tău?

Shaddam îşi muşcă buzele. Nimeni din întregul imperiu nu-l cunoştea mai bine decât Fenring. Era oare cu putinţă

ca vechiul lui prieten să i se întoarcă vreodată împotrivă? Posibil… deşi Fenring ştia prea bine că Shaddam era calea cea mai apropiată pentru a-l aduce la putere. Cum să-şi păstreze controlul asupra ambiţiosului său prieten, cum să-i anticipeze mişcările – aceasta era adevărata provocare.

Însuşi împăratul Elrood al IX-lea, pe deplin conştient de talentul de ucigaş al lui Hasimir Fenring, se folosise de acesta într-o serie de operaţiuni clandestine, toate încununate de succes. Mai mult chiar, Elrood bănuia care fusese rolul jucat de Fenring în asasinarea prinţului moştenitor Fafnir, dar se ferise să acţioneze; la urma urmei, acestea erau căile prin care se realiza, dintotdeauna, politica imperială. De-a lungul anilor, Fenring ucisese cel puţin cincizeci de bărbaţi şi cam o duzină de femei, o parte dintre victime, de un sex sau altul, fiind trecute prin aşternutul lui Elrood. Fenring era mândru că putea să ucidă cu aceeaşi eficienţă privindu-şi victima în ochi, ca şi atunci când o lovea pe la spate.

Erau momente când Shaddam îşi dorea să nu-l fi cunoscut niciodată pe sâcâitorul Fenring. Atunci n-ar mai fi fost silit să facă alegeri dificile, la care nici nu voia să se gândească. Poate c-ar fi trebuit să se despartă de partenerul de leagăn încă din clipa în care învăţase să facă primii paşi. Era în pericol în orice clipă, în prezenţa unui asasin de un asemenea calibru, ca să nu mai vorbim de faptul că tovărăşia lui se putea dovedi compromiţătoare, în anumite situaţii.

Cu toate acestea, Fenring îi era prieten. Erau atraşi unul de altul, într-un fel ciudat; chiar discutaseră despre ceea ce-i lega, fără a reuşi însă să definească acel *ceva* misterios. Deocamdată, lui Shaddam i se părea mai uşor să accepte prietenia lui Fenring – spera că acesta era cuvântul potrivit pentru relaţia lor – decât să încerce să rupă legătura. O ruptură s-ar fi putut dovedi periculoasă…

Aproape de urechea lui, Shaddam auzi un glas care-i curmă şirul gândurilor.

— Coniacul vostru preferat, prinţe.

Privind într-o parte, Shaddam îl zări pe Fenring oferindu-i o porţie zdravănă de coniac kirana, fumuriu închis.

Acceptă băutura, dar o privi bănuitor, rotind paharul. Mai era ceva de altă culoare, ceva care nu se amestecase prea bine? Îşi plimbă nasul pe deasupra buzei paharului, inhalând aroma ca un cunoscător – deşi încerca de fapt să detecteze vreo substanţă chimică străină. Brandy-ul mirosea normal. Însă Fenring ar fi avut grijă de asta. Era un om subtil şi perfid.

— Pot scoate adulmecătorul dacă vrei, dar nu trebuie să te temi de otravă din partea mea, Shaddam, spuse Fenring cu un surâs enervant. Pe de altă parte, cu tatăl tău e cu totul altă poveste…

— A, da… O otravă cu acţiune lentă, zici? Bănuiesc că ai deja în minte o substanţă. Cât va mai trăi tatăl meu după ce începi? Adică, dacă ne hotărâm s-o facem?

— Doi ani, poate trei. Destul de mult ca degenerarea să pară naturală.

Shaddam înălţă bărbia, încercând să-şi ia un aer regal. Avea pielea parfumată, părul roşu pomădat şi netezit spre spate.

— Înţelegi că pot lua în considerare o asemenea idee trădătoare numai pentru binele imperiului – ca să evit calamităţile continue provocate de tatăl meu.

Un surâs viclean apăru la colţurile gurii, pe faţa de nevăstuică a lui Fenring.

— Desigur!

— Doi sau trei ani, cugetă Shaddam. Destulă vreme ca să mă pregătesc pentru responsabilităţile copleşitoare ale guvernării, presupun… În timp ce tu te ocupi de unele dintre cele mai neplăcute treburi ale imperiului.

— Nu-ţi bei paharul de brandy, Shaddam?

Shaddam întâlni privirea dură a ochilor prea mari şi simţi teama trecându-i ca un fior de gheaţă pe şira spinării. Era amestecat prea adânc în toată afacerea ca să nu aibă încredere în Fenring acum. Trase, tremurând, aer în piept şi sorbi din băutura aromată.

Trei zile mai târziu, Fenring se strecura ca o fantomă printre scuturile şi adulmecătoarele de otrăvuri din palat şi se oprea la capul împăratului adormit, ascultându-i murmurul liniştit al sforăitului.

Nicio grijă în tot universul...

Nimeni altcineva n-ar fi putut ajunge în dormitorul atât de bine păzit al bătrânului împărat. Dar Fenring avea metodele sale: o mită ici, un program măsluit colo, o concubină chipurile bolnavă, un uşier care se uită în altă parte, şambelanul trimis cu o sarcină urgentă... Mai făcuse asta de multe ori, în aşteptarea inevitabilului. Toată lumea din palat se obişnuise cu Fenring furişându-se prin preajmă şi îl cunoşteau prea bine ca să îndrăznească să pună prea multe întrebări. Acum, potrivit aprecierii sale atât de exacte încât l-ar fi făcut mândru chiar şi pe un mentat, avea la dispoziţie trei minute. Patru, cu puţin noroc...

Destul ca să schimbe cursul istoriei.

Cu aceeaşi sincronizare perfectă pe care-o arătase la jocul de minge-scut, ca şi în cursul repetiţiilor sale pe manechine şi pe două servitoare ghinioniste de la magaziile bucătăriilor, Fenring încremeni pe loc şi aşteptă, numărând respiraţiile victimei sale, ca un tigru Laza gata să sară. Într-o mână legăna un ac lung, fin ca un fir de păr, în timp ce în cealaltă ţinea un tub-de-ceaţă. Bătrânul Elrood zăcea pe spate, arătând ca o mumie, cu pielea ca de pergament bine întinsă pe craniu.

Îndrumat cu mână sigură, tubul-de-ceaţă se apropie. Fenring număra în minte, aşteptând... Într-o pauză dintre respiraţiile lui Elrood, Fenring apăsă pe mânerul tubului şi pulveriză un anestezic puternic în faţa bătrânului. Nu apăru nicio schimbare vizibilă la Elrood, dar Fenring ştia că neuro-paralizantul îşi făcuse efectul instantaneu. Apoi avu loc împunsătura. Acul subţire ca firul de păr, care se ghida singur, se strecură în nasul bătrânului, prin cavităţile sinusurilor, până în lobul frontal al creierului. Fenring aşteptă nu mai mult de o secundă pentru a elibera bomba

chimică cu ceas, apoi retrase acul. În câteva secunde, totul era gata. Fără nicio urmă şi chiar fără pic de durere. Imposibil de detectat, acţionând pe mai multe niveluri, maşinăria internă fusese pusă în mişcare. Minusculul catalizator avea să crească şi să-şi facă sinistra treabă, precum prima celulă putredă într-un măr.

De fiecare dată când împăratul avea să-şi consume băutura preferată – bere de mirodenie – propriul său creier avea să elibereze doze infime de otravă catalitică în sânge. Astfel, o componentă obişnuită a dietei bătrânului va fi convertită chimic în otravă chaumurky, care se administra de obicei în băuturi. Mintea i se va degrada treptat... o metamorfoză care va fi foarte plăcut de privit.

Lui Fenring îi plăcea la nebunie să fie subtil.

Kwisatz Haderach: „Calea cea scurtă”. Aceasta e eticheta aplicată de către Bene Gesserit necunoscutului pentru care căutau o soluţie genetică: un mascul Bene Gesserit ale cărui puteri mentale organice vor uni spaţiul şi timpul.

Terminologia Imperială

Era din nou o dimineaţă friguroasă. Micul soare alb-albastru Laoujin trăgea cu ochiul peste acoperişurile de teracotă, risipind ploaia.

Cucernica Maică Anirul Sadow Tonkin îşi ţinea gulerul robei negre strâns împotriva vântului îngreunat de umezeală care biciuia dinspre sud şi îi umezea părul castaniu cu nuanţe de bronz, tuns scurt. Paşii grăbiţi o purtau peste pietrele de pavaj ude, direct către intrarea arcuită a clădirii administrative a Bene Gesserit.

Era în întârziere şi alerga, chiar dacă nu era potrivit pentru o femeie de condiţia ei să fie văzută grăbindu-se ca o şcolăriţă roşie în obraji. Maica Superioară şi consiliul ales aşteptau în sala canonicatului pentru o întâlnire ce nu putea începe fără Anirul. Numai ea avea în minte proiecţiile genetice complete ale Comunităţii Maicilor şi întreaga cunoaştere provenită din Cealaltă Memorie.

Întinsul complex al Şcolii Maicilor de pe Wallach IX era baza operaţiunilor Bene Gesserit pe tot cuprinsul imperiului. Acolo fusese ridicat istoricul prim sanctuar al Comunităţii, datând din zilele începuturilor marilor şcoli ale minţii umane de după Jihadul Butlerian.

Unele dintre clădirile din cadrul enclavei educaţionale erau vechi de mii de ani şi reverberau pline de fantome şi de amintiri; altele fuseseră construite în secole mai recente, în stiluri atent gândite să se potrivească celor originale. Înfăţişarea bucolică a complexului Şcolii Maicilor ascundea unul dintre primele precepte ale Comunităţii: vizibilitate minimă, conţinut maxim. Trăsăturile lui Anirul erau prelungi şi înguste, făcându-i faţa să semene cu a unei căprioare, însă în ochii ei mari se vedea profunzimea mileniilor.

Structurile din stuc şi lemn, combinaţii ale stilurilor arhitecturale clasice, aveau ţigle de sienit vârstate cu licheni şi ferestre fumurii oblice, concepute să concentreze lumina şi căldura naturală emanate de soarele cel mic. Străzile şi aleile simple, înguste, în tandem cu aparenţa pitoresc-arhaică a enclavei educaţionale, ascundeau complexităţile subtile şi încărcata istorie predate înăuntru. Trufaşii vizitatori nu s-ar fi arătat impresionaţi, dar Comunităţii Maicilor nu-i păsa de asta nici cât negru sub unghie.

Pe întreaga întindere a imperiului, surorile Bene Gesserit nu ieşeau în evidenţă, dar întotdeauna le găseai în zonele vitale, înclinând echilibrul politic în punctele cruciale, privind, dând din coate, atingându-şi propriile ţeluri. Era mai bine când alţii le subestimau; Maicile întâmpinau astfel mai puţine piedici.

Cu toate deficienţele şi dificultăţile de suprafaţă, Wallach IX rămânea locul perfect de dezvoltare a muşchilor psihici de care aveau nevoie Cucernicele Maici. Complexul stup de structuri şi muncitori ai planetei era prea valoros, prea adânc înfipt în istorie şi tradiţie ca să fie înlocuit. Da, în alte lumi mai primitoare exista o climă mai caldă, dar orice adeptă care nu putea îndura aceste condiţii nu-şi afla locul printre încercările, mediul dur şi hotărârile deseori dureroase cu care se confrunta o adevărată Bene Gesserit.

Ţinându-şi sub control respiraţia accelerată, Cucernica Maică Anirul urcă scările clădirii administrative, alunecoase din pricina ploii, apoi se opri pentru a arunca o privire în urmă, asupra pieţei. Stătea dreaptă, înaltă, dar simţea greutatea istoriei şi a memoriei apăsând-o… iar pentru o Bene Gesserit, între acestea două diferenţele erau foarte mici. Vocile generaţiilor trecute răsunau în Celelalte Memorii, o cacofonie de înţelepciune, experienţă şi păreri la-ndemâna tuturor Cucernicelor Maici, şi-n mod special puternică la Anirul.

În locul acela, prima Maică Superioară, Raquella Berto-Anirul – după care-şi luase şi Anirul numele – ţinuse

legendarele sale discursuri în faţa unei Comunităţi aflate încă în faşă. Raquella dăduse naştere unei noi şcoli dintr-un grup de adepte disperate şi maleabile, ce încă resimţeau durerea a secole întregi petrecute sub jugul maşinilor gânditoare.

Ţi-ai dat seama ce puneai în mişcare, cu atâta timp în urmă? Se întrebă Anirul. *Câte intrigi, câte planuri… cât de multe lucruri ai legat de o singură speranţă secretă.* Uneori, prezenţa ascunsă a Maicii Stareţe Raquella chiar îi răspundea de dinăuntru. Nu însă şi astăzi.

Accesând multitudinea de memorii ale vieţilor îngropate în psihicul ei, Anirul ştia care era treapta exactă pe care stătuse ilustra sa înaintaşă, şi putea auzi cu precizie cuvintele acelea de demult. Un fior îi trecu pe şira spinării, făcând-o să se oprească locului. Chiar dacă tânără la ani şi cu pielea netedă, înlăuntrul ei sălăşluia Vechimea, aşa cum sălăşluia şi-n toate Cucernicele Maici aflate-n viaţă – numai că-n ea, vocile vorbeau mai tare. Era liniştitor să ai la-ndemână o mulţime de amintiri care să-ţi ofere sfaturi la vreme de nevoie. Te-mpiedica să faci greşeli nesăbuite…

Însă Anirul avea să fie acuzată de neatenţie şi de întârziere nemotivată dacă nu ajungea la întâlnire. Unii spuneau că era mult prea tânără să fie Maică Kwisatz, dar Celelalte Memorii îi dezvăluiseră mai multe decât oricărei alte Maici. Înţelegea mai bine decât celelalte Cucernice Maici preţioasa căutare genetică, veche de milenii întregi, a lui Kwisatz Haderach, fiindcă vieţile trecute îi dezvăluiseră ei totul, ascunzând în acelaşi timp amănuntele majorităţii celorlalte Bene Gesserit.

Ideea unui Kwisatz Haderach fusese visul Comunităţii de mii şi mii de ani, conceput în întunecoase întâlniri subterane chiar înaintea victoriei Jihadului. Bene Gesserit aveau multe programe genetice menite să selecteze şi să sporească diverse caracteristici ale omenirii, şi nimeni nu le înţelegea pe toate. Liniile genetice ale proiectului mesia fusese secretul cel mai bine păzit al istoriei înregistrate a imperiului, atât de bine, de fapt, încât nici măcar vocile din

Celelalte Memorii nu voiau să-i divulge amănuntele.

Dar lui Anirul, acestea îi spuseseră întreaga stratagemă, iar ea pricepuse toate implicaţiile. Cumva, ea fusese aleasă drept Maică Kwisatz a acestei generaţii, paznicul celui mai important ţel al Bene Gesserit.

Notorietatea şi puterea nu-i scuzau însă întârzierea la întâlnirea sinodului. Mulţi încă o considerau tânără şi impetuoasă.

Deschizând o uşă grea, acoperită cu hieroglife într-o limbă pe care numai Cucernicele Maici şi-o aminteau, intră într-un foaier unde alte zece Maici, îmbrăcate toate în robe de aba, negre şi cu glugă, la fel ca a ei, stăteau adunate într-un grup. Un murmur scăzut de discuţii umplea aerul dinăuntrul clădirii anodine. *Comorile pot fi ascunse într-un înveliş şters şi nepretenţios,* spunea un popular dicton Bene Gesserit.

În timp ce trecea prin mijlocul lor ca un înotător despicând apa, celelalte Maici se dădură la o parte din faţa lui Anirul. Chiar dacă avea un trup înalt şi cu oase mari, ea reuşea să insufle graţie mişcărilor sale... însă nu era deloc uşor. Şuşotind când Anirul intră în sala octogonală a canonicatului, locul de întâlnire a conducerii străvechiului ordin, Maicile strânseră rândurile în spatele ei. Paşii făcură podelele roase să pârâie, iar uşa se închise cu un oftat, zăvorându-se în urmă.

Bănci din lemn alb de Elacca mărgineau încăperea bătută de timp; pe una dintre ele şedea Maica Superioară Harishka, ca o adeptă de rând. Trăgându-se dintr-o familie mixtă, prin venele căreia curgea sângele mai multor ramuri ale omenirii, Maica Superioară era acum bătrână şi gârbovită, cu ochi negri, migdalaţi, ce se uitau atenţi de sub gluga neagră.

Maicile trecură de-o parte şi de alta a sălii şi se aşezară pe băncile albe, goale, aşa cum făcuse Maica Superioară. Imediat, foşnetul de robe încetă şi nu mai vorbi nimeni. Undeva, bătrâna clădire scrâşni. Afară, burniţa cădea în cortine tăcute, estompând lumina alb-albastră a soarelui.

— Anirul, aştept raportul tău, spuse într-un târziu Maica Superioară, cu o urmă de iritare în glas, din pricina întârzierii.

Harishka se afla în fruntea întregii Comunităţi, însă Anirul avea deplina autoritate de a lua hotărâri în privinţa *proiectului.*

— Ne-ai promis rezumatul şi proiecţiile tale genetice.

Anirul îşi luă locul în mijlocul încăperii. Deasupra, un tavan boltit se întindea ca o floare spre partea de sus a vitraliilor gotice de stiplaz; în fiecare ochi de geam, panourile conţineau blazoanele de familie ale marilor conducătoare ale Ordinului de-a lungul istoriei.

Înfrângându-şi nervozitatea, Anirul inspiră adânc şi reprimă multitudinea de voci dinăuntrul ei. Multora dintre surorile Ordinului Bene Gesserit nu avea să le placă ceea ce urma ea să spună. Chiar dacă vocile vieţilor trecute îi ofereau alinare şi susţinere, era pe cale să-şi exprime propria evaluare a situaţiei şi trebuia să o respecte cu tărie. De asemenea, trebuia să fie absolut sinceră; Maica Superioară era în stare să simtă şi cea mai slabă undă de amăgire. Maica Superioară observa totul, iar acum ochii ei migdalaţi scăpărau de aşteptare, în egală măsură ca şi de nerăbdare.

Anirul îşi drese glasul şi-şi acoperi gura când îşi începu raportul într-o şoaptă direcţionată, ce ajunse la urechile tuturor celor din încăperea etanş închisă, dar nicăieri altundeva. Nimic nu scăpă în aerul înconjurător ca să fie surprins de vreun dispozitiv ascuns de ascultare. Toate ştiau de munca ei, însă le oferi totuşi detaliile, sporind importanţa anunţului pe care-l avea de făcut.

— Mii de ani de reproduceri atente ne-au adus mai aproape ca niciodată de ţelul nostru. Vreme de nouăzeci de generaţii, încă dinainte ca luptătorii butlerieni să ne fi condus spre libertate de sub dominaţia maşinilor gânditoare, noi, cele din Confreria de Maici, am plănuit să ne creăm propria armă. Propria noastră superfiinţă care va lega laolaltă, cu mintea sa, spaţiul şi timpul…

Cuvintele ei continuară să curgă. Celelalte Bene Gesserit nu se foiră, chiar dacă părură plictisite de rezumatul standard pe care-l făcea ea proiectului. *Foarte bine, o să le dau ceva ca să le retrezesc speranţele.*

— Cu dansul ADNului, am ajuns la concluzia că mai avem de parcurs cel mult trei generaţii până la reuşită.

Pulsul îi crescu.

— Curând, vom avea propriul nostru Kwisatz Haderach!

— Ai grijă când vorbeşti despre acest secret al tuturor secretelor, o preveni Maica Superioară, însă încântarea ei nu putea fi ascunsă de fermitatea glasului.

— Am grijă de fiecare aspect al programului nostru, Maică Superioară, ripostă Anirul pe un ton cumva prea aprig.

Se stăpâni, îşi păstră faţa îngustă inexpresivă, însă celelalte observaseră deja scăparea. Vor urma multe murmure despre nesăbuinţa, tinereţea şi nepotrivirea ei pentru un rol atât de important.

— Din pricina asta sunt atât de sigură de ceea ce trebuie să facem. Mostrele de gene au fost analizate, toate posibilităţile au fost proiectate. Calea e mai clară acum ca niciodată.

Atât de multe Maici lucraseră înainte pentru atingerea acestui ţel incredibil, iar acum era de datoria ei să administreze ultimele hotărâri în privinţa reproducerii şi să supravegheze naşterea şi creşterea unui nou copil de sex feminin care, conform tuturor probabilităţilor, avea să fie bunica lui Kwisatz Haderach însuşi.

— Cunosc numele celor din urmă perechi genetice, anunţă Anirul. Indexul împerecherilor indică faptul că acestea vor oferi cea mai mare probabilitate de reuşită.

Făcu o pauză, savurând atenţia deplină pe care i-o ofereau celelalte.

Pentru orice persoană neavizată, Anirul părea a nu fi nimic altceva decât o Cucernică Maică de rând, cu nimic deosebită de celelalte, nici grozav de talentată, nici înzestrată în vreun fel anume. Dar Bene Gesserit se

pricepeau să păstreze secretele, iar viitoarea Maică Kwisatz era unul dintre cele mai mari.

— Avem nevoie de-o anumită linie genetică a unei Case străvechi. Aceasta ne va oferi o fiică – pentru noi, echivalentul mamei Fecioarei Maria – care trebuie apoi să ia perechea pe care i-o alegem. Aceştia doi vor fi bunicii, iar vlăstarul lor, tot o fiică, îşi va primi educaţia aici, pe Wallach IX. Această femeie Bene Gesserit va deveni mama lui Kwisatz Haderach al nostru, un prunc ce va fi crescut de noi, sub control absolut.

Anirul rosti ultimele cuvinte într-un suspin prelung şi se gândi la imensitatea celor pe care le spusese.

Încă vreo câteva decenii, şi uluitoarea naştere era posibil să aibă loc în timpul vieţii lui Anirul! Trimiţându-şi gândul înapoi prin tunelurile Celorlalte Memorii, ţinând în mână canavaua timpului care se întinsese drept pregătire pentru eveniment, Anirul îşi dădu seama cât era de norocoasă să trăiască atunci, în perioada aceea de timp. Predecesoarele ei stăteau într-un şir spectral înlăuntrul minţii ei, privind şi aşteptând cu sufletul la gură.

Când neasemuitul program genetic avea să dea în cele din urmă roade, Bene Gesserit nu va mai trebui să rămână o prezenţă subtilă, manipulatoare, în politica imperiului. Totul urma să le aparţină, iar arhaicul sistem feudal galactic se va prăbuşi.

Chiar dacă nu vorbi nimeni, Anirul simţi preocupare în ochii năprasnici ai Maicilor, adăpostind o îndoială pe care niciuna dintre ele nu îndrăznea s-o transpună în cuvinte.

— Şi care e această linie genetică? Întrebă Maica Superioară.

Anirul nu ezită şi se îndreptă de spate.

— Trebuie să avem o fiică a… baronului Vladimir Harkonnen.

Citi surprinderea pe feţele lor. Harkonnenii? Aceştia făcuseră parte din toate programele de procreare, desigur – toate Casele Landsraadului făceau parte din ele – însă nimeni nu şi-ar fi închipuit că mântuitorul Bene Gesserit va

ieşi din sămânţa unui asemenea om. Ce prevestea o respectiva descendenţă pentru Kwisatz Haderach? Dând naştere unui supraom din coastă de Harkonnen, putea spera Bene Gesserit să-l controleze?

Toate aceste întrebări – şi multe altele – trecură de la o soră la alta, fără a se auzi un sunet sau măcar o şoaptă directă. Anirul văzu asta cu claritate.

— Cum ştiţi, spuse ea într-un târziu, baronul Harkonnen este un om periculos de viclean şi un manipulator. Chiar dacă putem fi sigure că are idee despre numeroasele programe genetice ale Bene Gesserit, planul nostru nu poate fi dat în vileag. Totuşi, trebuie să găsim o cale ca el s-o însămânţeze pe una dintre surorile alese de noi fără să-i spunem de ce.

Maica Stareţă îşi adună pungă buzele încreţite.

— Preferinţele sexuale ale baronului se îndreaptă exclusiv spre bărbaţi şi băieţi. Nu va manifesta niciun interes pentru acceptarea unei femei ca amantă – mai cu seamă pentru una împinsă spre el de către noi!

Anirul încuviinţă sobru din cap.

— Aptitudinile noastre de seducere vor fi mai puternice ca niciodată.

Aruncă o privire provocatoare spre puternicele Cucernice Maici aflate la fata locului.

— Dar nu am nicio îndoială că, apelând la toate resursele Bene Gesserit, vom găsi o cale de a-l constrânge.

Ca reacţie la strictul tabu Butlerian îndreptat împotriva maşinilor care îndeplinesc funcţii mentale, o serie de şcoli au dezvoltat fiinţe umane îmbunătăţite, care să includă majoritatea funcţiilor îndeplinite înainte de computere. Printre şcolile cheie care-au apărut în urma Jihadului se numără Bene Gesserit, cu intensa lor pregătire mentală şi fizică, Ghilda Spaţială, cu abilitatea precognitivă de-a găsi o cărare sigură prin faldurile spaţiului, şi Mentaţii, ale căror minţi ca de computer sunt în stare de extraordinare acte de judecată.

Tratatul asupra minţii al lui Ikbhan,
Volumul I

Pe când se pregătea să plece de acasă pentru un an întreg, Leto încerca să-şi păstreze încrederea în sine. Ştia că era un pas important pentru el, şi înţelegea motivul pentru care tatăl său alesese Ix ca loc de studiu. Însă tot avea să-i fie teribil de dor de Caladan.

Aceasta nu era prima călătoria a tânărului moştenitor ducal într-un alt sistem stelar. Leto şi tatăl său exploraseră lumile multiple Gaar şi planeta învăluită în ceaţă Pilargo, de unde se credea că proveneau caladanienii primitivi. Acelea fuseseră mai mult nişte ieşiri, nişte interesante excursii turistice.

Totuşi, perspectiva unei absenţe atât de îndelungate, şi doar de unul singur, îl făcea să se îngrijoreze mai mult decât se aşteptase. Nu îndrăznea însă s-o arate. *Într-o bună zi, voi fi Duce.*

Îmbrăcat în straiele Casei Atreides, Leto stătea alături de bătrânul duce la Spaţioportul Municipal Cala, aşteptând o navetă care avea să-l poarte la un transspaţial al Ghildei. La picioarele sale pluteau două valize cu suspensie.

Maică-sa îi propusese să ia cu el slujitori, cufere de marfă pline cu veşminte şi podoabe, dar şi rezerve din gustoasa mâncare caladaniană; ducele Paulus, pe de altă parte, râsese şi îi explicase cum, atunci când era de vârsta lui Leto, supravieţuise luni întregi pe câmpul de luptă doar cu

câteva lucruri într-un rucsac. Totuşi, insistase ca Leto să ia unul dintre cuţitele tradiţionale de pescuit caladaniene, într-o teacă pe care s-o poarte în spate.

Luându-i partea tatălui său, ca de obicei, Leto alesese să împacheteze numai strictul necesar. Pe deasupra, Ix era o planetă industrială bogată, nu o sălbăticie; nu avea să sufere multe privaţiuni în timpul şederii acolo.

Când se afla în văzul lumii, doamna Helena făcea faţă hotărârii cu o graţie stoică. Acum stătea lângă grupul pe picior de plecare, îmbrăcată cu o rochie elegantă şi o capă sclipitoare. Chiar dacă ştia că mama lui se temea sincer pentru el, doamna Atreides nu avea să afişeze niciodată altceva decât cea mai perfectă expresie publică.

Ajustând oleobiectivele binoclului tatălui său, Leto îşi ridică privirea de la culorile pastelate, schimbătoare, ale răsăritului, către vestigiile nopţii. Printre stele se mişca o luminiţă scânteietoare. Când atinse butonul de apropiere, lumina crescu până ce Leto recunoscu transspaţialul aflat pe orbită joasă, împrejmuit de ceaţa scăpărătoare a sistemului de apărare.

— Îl vezi? Întrebă Paulus, stând lângă umărul fiului său.

— E-acolo, cu scuturile activate la maximum. Se tem de un atac militar? Aici?

Având în vedere consecinţele politice şi economice atât de severe, Leto nu-şi putea imagina că cineva ar ataca o navă a Ghildei. Chiar dacă Ghilda Spaţială nu avea forţă militară proprie, putea – prin retragerea serviciilor de transport – să paralizeze orice sistem solar. Iar cu elaboratele ei mecanisme de supraveghere, Ghilda putea să depisteze şi să identifice pe nechibzuiţii atacatori, apoi să trimită mesaje împăratului, care, la rândul lui, conform tratatului de ajutor reciproc, avea să-i trimită pe Sardaukarii imperiali.

— Nu subestima niciodată tacticile disperării, puştiule, spuse Paulus, dar altceva nu mai adăugă.

Din când în când, îi spusese fiului său poveşti despre atacurile trâmbiţate împotriva unor popoare anume, situaţii

create artificial în trecut pentru a nimici duşmanii împăratului sau ai Ghildei.

Leto îşi spuse că, dintre toate lucrurile pe care le lăsa în urmă, cel mai mult îi va lipsi înţelepciunea tatălui său, scurtele şi instructivele lecţii pe care i le dădea bătrânul duce pe nepusă masă.

— Imperiul funcţionează mai presus de nişte simple legi, continuă Paulus. O fundaţie la fel de puternică este reţeaua de alianţe, favoruri şi propagandă religioasă. Credinţele sunt mai puternice decât faptele.

Leto se uită prin cerul dens la magnifica navă îndepărtată şi se încruntă. Deseori, era greu să distingă adevărul de ficţiune…

Urmări cum apare o fărâmă portocalie sub imensul aparat de pe orbită. Culoarea deveni o dâră de lumină descendentă care, curând, căpătă forma unei navete plutind deasupra câmpului de aterizare Cala. Patru pescăruşi albi bătură din aripi, zbătându-se în curenţii de aer iscaţi de coborârea navetei, apoi o luară ţipând către faleze.

În jurul navetei, un scut scăpără scurt şi se stinse. De-a lungul gardurilor spaţioportului, fanioanele fâlfâiră în bătaia brizei sărate de dimineaţă. Naveta, o aeronavă albă în formă de glonte, pluti peste pistă către platforma de îmbarcare pe care stăteau Leto şi părinţii lui, separaţi de garda de onoare. O mulţime de privitori şi simpatizanţi fluturau din mâini şi strigau de pe marginea câmpului de aterizare. Aeronava atinse platforma şi în fuzelaj se deschise o uşă.

Mama lui Leto se apropie să-şi ia rămas-bun, îmbrăţişându-l fără niciun cuvânt; ameninţase că pur şi simplu va urmări plecarea dintr-un turn al Castelului Caladan, însă Paulus o convinsese să n-o facă. Mulţimea îşi scandă şi-şi strigă uralele de rămas-bun; ducele Paulus şi doamna Helena stătură ţinându-se de mână şi le răspunseră cu acelaşi gest.

— Ţine minte ce ţi-am spus, fiule, zise Paulus, referindu-

se la sfaturile pe care i le dăduse băiatului în ultimele zile. Învaţă de la Ix, învaţă din *toate.*

— Dar foloseşte-ţi inima ca să ştii ce-i adevărat, adăugă mama sa.

— Întotdeauna, răspunse el. O să-mi fie dor de amândoi. O să fac în aşa fel încât să fiţi mândri de mine.

— Deja suntem mândri, băiete.

Bătrânul păşi în spate spre escorta solemnă a gărzii. Schimbă cu fiul său saluturile Atreides – o palmă deschisă dusă la tâmplă – şi toţi soldaţii făcură la fel. Apoi, Paulus făcu un pas în faţă şi-l îmbrăţişă pe Leto din toată inima. Câteva clipe mai târziu, naveta robo-pilotată se ridică în aer, îndepărtându-se de falezele negre, de marea agitată şi de lanurile umbrite de nori ale Caladanului. Înăuntrul ei, Leto şedea într-un scaun de pluş în salonul de observare, uitându-se afară prin hublou. Când aeronava ajunse în întunecimea indigo a spaţiului, văzu insula metalică a transspaţialului Ghildei, pe a cărui suprafaţă se reflecta lumina soarelui.

La apropierea lor, în partea inferioară se căscă o gaură neagră. Leto inspiră adânc şi imensa navă înghiţi naveta. Îşi imagină ceea ce văzuse cândva într-o carte-film despre Arrakis, un vierme de nisip înghiţind o combină de mirodenie. Metafora îl nelinişti.

Naveta alunecă lin în portul de acostare al unei nave-pasager Wayku ce atârna într-o dană, înăuntrul calei cavernoase a transspaţialului. Leto debarcă, cu valizele plutind în urma sa, şi se hotărî să facă aşa cum îl învăţase tatăl lui.

Învaţă din toate. După ce timiditatea îi fu risipită de curiozitatea plină de hotărâre, Leto urcă o scară spre sala de aşteptare principală a pasagerilor, unde găsi un loc pe o bancă de lângă fereastră. Alături şedeau doi neguţători de pietre-de-apă, discuţia lor alertă fiind pigmentată cu elemente de jargon. Bătrânul Paulus voise ca Leto să înveţe să se descurce singur. Aşa că, pentru a spori valoarea experienţei, Leto călătorea ca un pasager de rând, fără

vreun însemn special, fără pompă sau slujitori, fără nimic menit să dea de veste că era fiul ducelui.

Mama lui fusese îngrozită.

La bordul navei, neguţătorii ambulanţi wayku, purtând ochelari întunecaţi şi căşti de radiocomunicaţii petrecute pe după urechi, treceau de la un pasager la celălalt, vânzând confecţii şi băuturi parfumate la preţuri exorbitante. Leto alungă cu un gest iritat un vânzător stăruitor, chiar dacă fierturile picant-sărate şi beţele de carne friptă miroseau delicios. Din căştile omului se auzea murmurul unei melodii; vedea capul, umerii şi picioarele acestuia mişcându-se în ritmul muzicii ce i se insinua în craniu. Wayku îşi făceau meseria, se îngrijeau de clienţi, dar reuşeau şi să trăiască în propria lor cacofonie senzorială; preferau universul lăuntric oricărui spectacol pe care-l puteau trăi în afară.

Această aeronavă de transport în masă, operată de Wayku sub contract cu Ghilda, purta pasageri de la un sistem la altul. Casă Mare căzută în dizgraţie, ale cărei planete fuseseră toate distruse în cel de-al treilea război Coalsack, Wayku erau acum un fel de ţigani şi trăiau ca nomazi la bordul transspaţialelor Ghildei. Chiar dacă străvechii termeni ai capitulării împiedicau membrii rasei lor să pună piciorul pe orice planetă a imperiului, Ghilda, din motive nedeclarate, le oferise adăpost. Vreme de generaţii, Wayku nu manifestaseră niciun interes în a trimite petiţii împăratului pentru a-i amnistia sau a revoca gravele restricţii sub care fuseseră puşi.

Uitându-se pe geamul salonului, Leto văzu cala slab luminată a transspaţialului, un spaţiu gol atât de mare, încât acea navă de pasageri era, prin comparaţie, chiar mai mică decât un grăunte de orez pundi în stomacul unui peşte. Vedea tavanul, departe deasupra capului, însă nu şi pereţii aflaţi la distanţă de kilometri întregi. Alte nave, mari şi mici, erau aşezate în cală: fregate, remorchere, navete, gabare şi monitoare blindate. Stive strânse laolaltă de „cutii de lansare” – containere nepilotate concepute să arunce materiale direct din orbita joasă pe suprafaţa unei planete –

atârnau alături de trapele exterioare.

Regulile Ghildei, gravate pe cristale riduliene agăţate pe peretele principal al încăperii, le interziceau pasagerilor să părăsească izolarea navei lor. Prin ferestrele alăturate, Leto prinse frânturi de imagini ale pasagerilor dinăuntrul altor nave – un mozaic de rase îndreptându-se spre toate părţile imperiului.

Marinarii de punte Wayku îşi terminaseră prima rundă de serviciu, iar pasagerii aşteptau. Călătoria prin spaţiul vălurit nu dura mai mult de o oră, însă pregătirile pentru plecare necesitau uneori zile întregi.

În cele din urmă, fără absolut nicio veste, Leto detectă un tors vag, catifelat, ce părea să vină de departe. Îl simţea în fiecare muşchi al corpului.

— Probabil că ieşim, spuse el, întorcându-se spre neguţătorii de pietre-de-apă, care păreau neimpresionaţi.

După cât de repede îi evitară privirea şi după preocuparea cu care îl ignorară, Leto îşi spuse că aceştia trebuiau să-l considere un ţăranoi neşcolit.

Într-o cameră izolată din partea de sus a navei, un navigator al Ghildei ce înota într-un rezervor de combustibil saturat cu melanj începu să cuprindă spaţiul cu mintea. Îşi închipui şi ţesu un pasaj sigur prin materia spaţiului vălurit, transportând transspaţialul şi cele dinlăuntrul său pe o mare distanţă.

În timpul cinei, cu o seară în urmă, în sala de mese a Castelului, mama lui Leto se întrebase cu voce tare dacă navigatorii încălcau în vreun fel interdicţia interacţiunii maşină-om impusă de Jihadul Butlerian. Ştiind că Leto avea să pornească în curând spre Ix, cu riscul coruperii morale, făcuse cu inocenţă această presupunere, în timp ce ciugulea o bucată de peşte fript în suc de lămâie. Deseori folosea cel mai rezonabil ton când dădea glas provocatoarelor sale declaraţii. Efectul fusese precum acela al aruncării unui bolovan într-un iaz cu apă liniştită.

— O, prostii, Helena! Izbucnise Paulus, ştergându-şi barba cu un şerveţel. Unde ne-am afla fără navigatori?

— Numai faptul că te-ai obişnuit cu un lucru, nu face ca acel lucru să fie bun, Paulus. Biblia Catolică Portocalie nu spune nimic despre moralitate cum că ar fi legată de confortul personal…

Înainte ca tatăl său să se poată opune, Leto intervenise:

— Credeam că navigatorii pur şi simplu văd calea, calea cea sigură. Generatoarele Holtzman propulsează, de fapt, nava spaţială.

Se hotărâse să adauge un citat pe care şi-l amintea din Biblie:

— „Stăpânul suprem al lumii materiale este mintea umană, iar animalele de pe câmpii şi maşinile din oraşe trebuie să-i fie pe veci subordonate.”

— Desigur, scumpul meu, spusese mama sa, renunţând la subiect.

Acum, Leto nu sesiză nicio schimbare senzorială când intră în spaţiul vălurit. Înainte să-şi dea el seama, transspaţialul ajunse într-un alt sistem solar – Harmonthep, potrivit graficului de transport.

O dată ajuns acolo, Leto trebui să aştepte preţ de încă cinci ore cât cargoboturile şi navetele intrară şi ieşiră din cala transspaţialului, la fel ca şi transportoarele şi chiar o superfregată. Apoi, nava Ghildei se puse din nou în mişcare, vălurind spaţiul spre un nou sistem solar – Kirana Aleph, de data aceasta – unde ciclul se repetă încă o dată.

Leto trase un pui de somn în compartimentele pentru dormit, apoi ieşi ca să cumpere două beţe de carne friptă şi o ceaşcă revigorantă de stee. Helena şi-ar fi dorit să fi fost escortat de gărzile Casei Atreides, însă Paulus insistase că nu exista decât o cale pentru ca fiul său să înveţe să-şi poarte singur de grijă. Leto primise un plan de acţiune şi instrucţiuni, şi promisese să facă întocmai.

În cele din urmă, cu ocazia celei de-a treia opriri, un marinar de punte Wayku îi comandă lui Leto să coboare trei punţi şi să urce la bordul unei navete automate. Marinarul era o femeie cu trăsături aspre, îmbrăcată într-o uniformă ţipătoare şi nu părea să aibă chef de discuţii. Căştile ei

zăngăneau pline de sunetele înfundate ale unei melodii.

— Asta este Ix? Ceru să afle Leto, întinzând mâinile spre valizele sale suspensoare. Când se mişcă, acestea îl urmară.

— Ne aflăm în sistemul Alkaurops, spuse ea.

Ochii nu i se vedeau din cauza ochelarilor întunecaţi.

— Ix este a noua planetă. Tu cobori aici. Am aruncat deja la sol cutiile de lansare.

Leto făcu aşa cum i se ceruse, croindu-şi drum spre naveta indicată, cu toate că-şi dorea să fi fost mai bine pus în gardă şi să i se fi dat mai multe informaţii. Nu ştia cu exactitate ce trebuia să facă, o dată ce avea să ajungă pe acea lume puternic industrializată, dar bănuia că-l va întâmpina contele Vernius sau, cel puţin, că va trimite vreun fel de comitet de primire.

Inspiră adânc şi încercă să nu-şi lase neliniştea să ajungă la cote prea mari.

Naveta robo-pilotată ţâşni afară din cala transspaţialului spre suprafaţa unei planete brăzdate de munţi, nori şi gheaţă. Naveta automată funcţiona potrivit unui set limitat de instrucţiuni, iar conversaţia nu se afla în repertoriul ei de caracteristici. Leto era singurul pasager la bord, aparent singurul călător ce se îndrepta spre Ix. Planeta maşinilor primea cu bucurie puţini vizitatori…

Când se uită însă pe hublou, Leto încercă o senzaţie de leşin, având impresia că ceva nu mersese bine. Naveta Wayku se apropia de platoul unui munte înalt, cu păduri alpine în văi adăpostite. Nu văzu nicio clădire, niciuna dintre marile structuri, nici complexele manufacturiere la care se aşteptase. În aer nu plutea niciun fir de fum, nu exista niciun oraş în zare, nu se zărea absolut niciun semn de civilizaţie…

Aceasta să fie lumea puternic industrializată de pe Ix? Se uită în jur, încordându-se, pregătit să se apere. Să fi fost trădat? Ademenit acolo şi abandonat?

Naveta se opri pe o câmpie stearpă, presărată cu bolovani de granit pătaţi şi cu mănunchiuri mici de flori

albe.

— Iată locul unde coborâţi, domnule, anunţă robo-pilotul cu o voce de sintetizator.

— Unde ne aflăm? Ceru să ştie Leto. Eu trebuie să ajung în capitala planetei Ix.

— Iată locul unde coborâţi, domnule.

— Răspunde-mi!

Tatăl său ar fi folosit o voce tunătoare ca să smulgă un răspuns de la maşinăria aceea stupidă.

— Asta nu poate fi capitala planetei Ix. Uită-te doar în jur!

— Aveţi zece secunde să părăsiţi nava, domnule, sau veţi fi scos afară cu forţa. Ghilda operează conform unui orar strict. Transspaţialul este deja pregătit să pornească spre următorul sistem.

Înjurând în barbă, Leto îşi înghionti bagajele plutitoare şi păşi pe suprafaţa plină de pietriş a planetei. În câteva secunde, nava albă, sub formă de glonte, se ridică în aer şi se micşoră până ce ajunse un vârf de ac de lumină portocalie pe cer, înainte să dispară complet din vedere.

Cele două valize ale sale pluteau lângă el şi un vânt cu miros curat îi ciufuli părul. Leto era singur.

— Hei? Strigă el, dar nu-i răspunse nimeni.

Tremură când se uită la culmile zimţate ale munţilor presăraţi cu zăpadă şi gheaţă sticloasă. Caladan, în principal o lume oceanică, avea foarte puţini munţi care să se apropie de grandoarea acestora. Însă el nu venise acolo ca să vadă munţi…

— Hei! Sunt Leto Atreides, de pe Caladan! Strigă. E cineva pe-aici?

O senzaţie neplăcută îi strânse pieptul ca într-un cleşte. Se afla departe de casă, într-o lume necunoscută, fără nicio posibilitate de a afla unde anume se găsea în universul necuprins. *Măcar… aceea era planeta Ix?* Vântul vioi era rece şi tăios, însă câmpia deschisă rămase înfiorător de tăcută. O tăcere apăsătoare plutea în aerul rarefiat.

Îşi petrecuse toată viaţa ascultând cântecul de leagăn al oceanului, ţipetele pescăruşilor şi zarva sătenilor. Aici nu

vedea nimic, niciun comitet de primire, nicio urmă de aşezare umană. Lumea părea neatinsă… goală.

Dacă am fost abandonat aici, va reuşi cineva să mă găsească?

Norii deşi ascundeau cerul, cu toate că, printr-o ruptură a plafonului, el vedea un îndepărtat soare albastru. Tremură din nou şi se întrebă ce să facă, unde să meargă. Dacă avea să fie duce, trebuia să înveţe să ia hotărâri.

Lapoviţa începu să cadă mărunt.

Penelul istoriei l-a înfăţişat pe Abulurd Harkonnen în cea mai nefavorabilă lumină. Judecat după standardele fratelui său vitreg mai mare, baronul Vladimir, şi ale propriilor lui copii Glossu Rabban şi Feyd-Rautha Rabban, Abulurd a fost un cu totul alt fel de om. Trebuie, totuşi, să judecăm frecventele descrieri ale slăbiciunii, incompetenţei şi hotărârilor sale nesăbuite în lumina eşecului final al Casei Harkonnen. Deşi exilat pe Lankiveil şi despuiat de orice putere adevărată, Abulurd şi-a asigurat o victorie neegalată de nimeni altcineva din marea sa familie: a învăţat cum să se bucure de propria viaţă.

Enciclopedia Landsraad a Marilor Case,
ediţia post-Jihad

Chiar dacă Harkonnenii erau formidabili duşmani în arena manipulărilor, subterfugiului şi dezinformării, surorile Bene Gesserit erau *maestre* incontestabile.

Pentru a atinge următorul pas al grandioasei lor strategii genetice, plan ce fusese conceput cu zece generaţii înaintea prăbuşirii maşinilor gânditoare, Comunitatea avea nevoie să găsească un mijloc de presiune care să-l facă pe baron să cedeze voinţei lor.

Nu le luă mult să găsească punctul slab al Casei Harkonnen.

Prezentându-se drept o nouă slujitoare de casă, pe friguroasa şi vântoasa planetă Lankiveil, tânăra maică Bene Gesserit Margot Rashino-Zea se infiltră în anturajul lui Abulurd Harkonnen, fratele vitreg mai tânăr al baronului. Frumoasa Margot, aleasă personal de însăşi Maica Kwisatz Anirul, fusese educată în arta spionajului şi a culegerii de informaţii, a conectării diverselor frânturi de date disparate pentru a construi o imagine mai largă.

Cunoştea de asemenea şaizeci şi trei de moduri de a ucide o fiinţă umană, nefolosind altceva decât degetele de la mâini. Comunitatea se străduia din greu să-şi păstreze aparenţa de adunare de intelectuale contemplative, dar avea şi luptătoarele ei. Maica Margot se număra printre

cele mai bune.

Locuinţa lui Abulurd Harkonnen se afla pe o limbă neregulată de pământ, care se întindea în largul apei adânci, mărginite de îngustul fiord Tuia. Conacul de lemn era înconjurat de un sat de pescari; fermele înaintau în adâncul uscatului pe văile înguste şi stâncoase, dar mare parte din rezerva de hrană a planetei provenea din marea îngheţată. Economia Lankiveilului se baza pe bogata industrie a balenelor cu blană.

Abulurd locuia la baza unor munţi plini de torente şi ale căror vârfuri rareori se vedeau printre îndepărtaţii nori cenuşii ca oţelul şi prin ceaţa persistentă. Clădirea principală şi satul din jur erau lucrul cel mai apropiat de capitală, pe care-l putea oferi această lume de frontieră.

Deoarece străinii erau puţini, Margot se îngriji să nu fie observată. Era mai înaltă ca mulţi dintre nativii îndesaţi şi musculoşi, aşa încât se deghiză aplecându-se puţin de spate. Îşi căni părul blond ca mierea şi-l tunse scurt şi ţepos, după felul preferat de mulţi dintre săteni. Pielea palidă şi netedă şi-o trată cu chimicale, zbârcind-o şi dându-i o nuanţă întunecată. Luă chipul şi asemănarea localnicilor şi cu toţii o acceptară fără niciun preget. Pentru o femeie instruită de Comunitate, era uşor să ascundă aparenţele.

Margot nu era decât una dintre multele spioane Bene Gesserit trimise în numeroasele locuri deţinute de Harkonneni, unde aceştia îşi măsluiau pe furiş toate registrele de contabilitate. Baronul nu avea niciun motiv să bănuiască în acel moment o asemenea cercetare – avusese foarte puţine legături cu Comunitatea – dar, dacă avea să fie descoperită vreuna dintre spioanele lor, omul acela costeliv şi rău n-ar fi avut nicio reţinere să o tortureze pentru a primi explicaţii. Din fericire, îşi spunea Margot, orice Bene Gesserit bine antrenată îşi putea face inima să stea în loc cu mult timp înainte ca durerea s-o forţeze să dezvăluie vreun secret.

Prin tradiţie, Harkonnenii era înclinaţi spre manipulare şi

tăinuire, însă Margot ştia că va găsi necesarele dovezi incriminatoare. Chiar dacă alte maici susţinuseră ideea unei cercetări mai apropiate de inima operaţiunilor Harkonnen, Margot încheiase prin a spune că Abulurd avea să fie victima perfectă. La urma urmei, fratele vitreg mai mic al familiei Harkonnen condusese, vreme de şapte ani, operaţiunile de exploatare a mirodeniei de pe Arrakis; trebuia să deţină nişte informaţii… Dacă era nevoie să fie ascuns ceva, era foarte probabil ca baronul s-o facă fără ştirea nimănui, chiar acolo, sub nasul lui Abulurd.

De îndată ce surorile Bene Gesserit aveau să descopere câteva dintre greşelile Harkonnenilor şi să deţină o dovadă a indiscreţiilor financiare ale baronului, urmau să se afle în posesia armei de şantaj atât de necesare pentru continuarea programului lor genetic.

Îmbrăcată ca o săteancă indigenă, în lână şi blănuri, Margot se strecură în marea casă rustică de pe docuri. Structura era una înaltă, construită din lemn masiv, vopsit în negru. Şemineurile din fiecare cameră umpleau aerul cu fum de răşină, iar licuriglobурile reglate pe galben-portocaliu făceau tot posibilul să imite lumina soarelui.

Margot făcea curăţenie, ştergea praful, ajuta la bucătărie… şi căuta registre financiare! Două zile la rând, amabilul frate vitreg al baronului îi dăduse bineţe, zâmbindu-i primitor; nu observase absolut nimic nelalocul lui. Încrezător, el părea prea puţin preocupat de propria-i siguranţă şi le permitea localnicilor şi străinilor să se plimbe nestingheriţi prin camerele principale şi prin apartamentele pentru oaspeţi din conacul său, chiar şi în apropierea persoanei sale. Avea păr blond încărunţit, lung până la umeri şi o faţă ridată, rumenă, înseninată de un continuu zâmbet cu jumătate de gură. Se spunea că fusese favoritul tatălui său Dmitri, care-l încurajase să preia proprietăţile Harkonnen… dar Abulurd făcuse atât de multe alegeri proaste, luase atât de multe hotărâri în funcţie de oameni şi nu de nevoile afacerii, încât asta îi adusese ruina.

Purtând hainele călduroase şi înţepătoare ale celor de pe

Lankiveil, Margot îşi ţinu ochii verzi-cenuşii în pământ, ascunşi în spatele unor lentile care-i făceau să pară căprui. S-ar fi putut înfăţişa sub forma unei frumuseţi cu păr de aur şi se gândise, de fapt, să-l seducă pe Abulurd şi să ia pur şi simplu informaţiile de care avea nevoie, dar renunţase la plan. Bărbatul părea pe veci devotat îndesatei şi înfloritoarei sale soţii din partea locului, Emmi Rabban, mama lui Glossu Rabban. Se îndrăgostise de ea cu mult timp în urmă pe Lankiveil, se căsătorise cu ea spre exasperarea tatălui său şi-o purtase cu el dintr-o lume în alta de-a lungul haoticei sale cariere. Abulurd părea insensibil la ispitele oricărei alte femei în afară de ea.

În schimb, Margot se folosi de simplul farmec şi de inocenţa tăcută ca să câştige acces la mărturiile financiare scrise, la catastifele prăfuite şi la magazii. Nu o luă nimeni la întrebări.

Cu timpul, profitând de orice ocazie secretă, găsi ceea ce-i trebuia. Folosind tehnici de memorare fulger deprinse pe Wallach IX, Margot scană teancurile de cristale riduliene gravate şi absorbi coloane întregi de numere, declaraţii de transport, liste de echipament retras din uz sau trimis spre folosinţă, pierderi dubioase, stricăciuni provocate de furtuni.

În camerele alăturate, grupuri de femei eviscerau şi curăţau de piele peşti, tocau ierburi, decojeau rădăcini şi fructe acre pentru cazanele aburinde cu tocană de peşte, pe care Abulurd şi soţia sa o serveau tuturor servitorilor. Insistau să mănânce aceleaşi mâncăruri, la aceleaşi mese ca şi muncitorii lor. Margot îşi termină scanarea cu mult înaintea ca apelul de chemare la masă să răsune în camerele marii locuinţe…

Mai târziu, singură, în vreme ce asculta urletul furtunii de afară, revăzu datele în gând şi studie rapoartele de producere a mirodeniei din timpul stăpânirii lui Abulurd pe Arrakis şi recentele convenţii cu CHOAM puse la dosar de către baron, împreună cu cantităţile de melanj făcute să dispară de pe Arrakis de diversele organizaţii

contrabandiste.

În mod normal, ar fi lăsat datele de-o parte până ce echipe întregi de surori ar fi avut ocazia să le analizeze. Însă Margot voia să descopere ea însăşi răspunsul. Prefăcându-se că doarme, se cufundă asupra problemei în spatele pleoapelor, abandonându-se, căzând într-o transă profundă.

Cifrele fuseseră manipulate cu pricepere, dar, după ce Margot dădu la o parte măştile şi ecranele subţiri, găsi răspunsul. O Bene Gesserit îl putea vedea, dar se îndoia că sfătuitorii financiari ai împăratului sau contabilii CHOAM ar fi observat înşelătoria.

Numai dacă nu le era arătată cu degetul.

Ceea ce descoperi ea sugera o gravă subraportare a producţiei de mirodenie către CHOAM şi împărat. Fie Harkonnenii vindeau melanjul în chip ilicit – puţin probabil, fiindcă lucrul acesta putea fi cu uşurinţă depistat – fie adunau în secret rezerve proprii.

Interesant, îşi spuse Margot, ridicând din sprâncene. Deschise ochii, se duse la fereastra zăbrelită şi se uită afară, la mările de metal lichid, apoi la valurile ondulate prinse în gâtul de sticlă al fiordurilor, la norii negri de nepătruns ce pluteau deasupra parapetelor zigzagate de stâncă. În depărtarea sumbră, balenele cu blană trimiteau spre cer un înfiorător cântec ţiuit.

În ziua următoare, îşi rezervă un loc pe următorul transspaţial al Ghildei. Apoi, renunţând la deghizare, călători cu un transportor plin cu blană de balenă procesată. Se îndoia că cineva de pe Lankiveil îi observase sosirea ori plecarea.

Patru lucruri nu pot fi ascunse – dragostea, fumul, un stâlp de foc şi un om care traversează cu paşi mari câmpia largă.

Zicală fremenă

Singur în deşertul tăcut şi sterp – exact aşa cum trebuia să fie. Pardot Kynes descoperi că lucra mai bine doar cu gândurile lui, aşa avea destul timp să cugete. Ceilalţi oameni îi distrăgeau prea mult atenţia, şi puţini erau aceia care se puteau concentra la fel ca el sau care erau animaţi de acelaşi elan.

În calitate de planetolog imperial pe Arrakis, avea nevoie să absoarbă cu fiecare por al fiinţei sale imensul peisaj. O dată ce intra în starea mentală potrivită, putea chiar *simţi* pulsul unei lumi. Acum, stând în vârful unei formaţiuni rugoase, de rocă negru cu roşu, care se înălţa din bazinul înconjurător, bărbatul costeliv şi bătut de intemperii se uită ţintă în ambele direcţii, la necuprinsul lumii. Deşert… cât vezi cu ochiul, deşert…

Monitorul hărţii sale numea lanţul muntos Bordura de Vest. Altimetrul său susţinea că cele mai înalte piscuri depăşeau cu mult şase mii de metri… şi totuşi el nu vedea nici urmă de zăpadă sau gheţari, absolut niciun semn de precipitaţie. Până şi cele mai roase vârfuri ale munţilor de pe Salusa Secundus, arse de armele atomice, fuseseră acoperite cu zăpadă. Dar aerul de aici era atât de uscat, încât apa de suprafaţă nu putea supravieţui sub nicio formă.

Kynes se uită spre sud, peste oceanul de nisip, către deşertul necuprins cunoscut sub numele de Câmpia Funebră. Nu era nicio îndoială că geografii ar fi putut găsi destule repere ca să catalogheze peisajul în alte subsecţiuni, fiecare cu numele ei – însă puţini erau oamenii care se aventuraseră acolo şi se mai întorseseră. Acesta era domeniul viermilor. Nimeni nu avea cu adevărat nevoie de hărţi.

Uimit, Kynes îşi aminti de vechile hărţi de navigaţie din

primele zile ale Vechii Terra, cu misterioasele lor zone neexplorate însemnate simplu: „Aici sunt monştri”. Da, îşi spuse el, amintindu-şi cum vânase Rabban incredibilul vierme de nisip. *Într-adevăr, aici sunt monştri.*

Expus în vârful coamei zimţate a masivului Bordurii, îşi scoase dopurile nazale ale distraiului şi-şi frecă locul dureros de pe nas, unde îl jena necontenit filtrul. Apoi îndepărtă masca de pe gură ca să poată trage adânc în plămâni o gură de aer din acela uscat, arzător. Din instrucţiunile de supravieţuire în deşert, ştia că nu trebuie să se expună inutil unei asemenea pierderi de apă, însă Kynes avea nevoie să inspire aromele şi vibraţiile Arrakisului, avea nevoie să simtă bătaia inimii planetei.

Simţi miros de praf încins, subtila salinitate a mineralelor, diferitele gusturi ale nisipului, ale lavei stinse şi ale bazaltului. Aceasta era o lume în care lipseau cu desăvârşire miasmele jilave ale vegetaţiei fie crescânde, fie putrezinde, în care lipsea orice iz ce-ar fi putut trăda ciclul vieţii şi al morţii. Numai nisip şi piatră, şi iarăşi nisip…

La o cercetare mai atentă însă, până şi cel mai aspru deşert freamătă de viaţă, de plante specializate, de animale şi insecte adaptate la un ecosistem ostil. Îngenunche să examineze ungherele umbrite din stâncă, micile găuri unde s-ar fi putut aduna şi cel mai slab abur de rouă a dimineţii. Acolo, lichenii se ţineau strânşi de suprafaţa grunjoasă a pietrei.

Câteva cocoloaşe dure reprezentau dejecţiile unui rozător mic, poate un şoarece-cangur. Insectele îşi puteau face casă acolo, la o altitudine mare, împreună cu un pic de iarbă suflată de vânt şi buruieni aspre şi solitare. Pe terasele verticale, până şi liliecii se adăposteau şi ieşeau în amurg ca să vâneze fluturi de noapte şi musculiţe. Din când în când, observa pe cerul albastru, smălţuit, o pată întunecată care trebuia să fi fost un şoim sau o pasăre prădătoare. Unor animale atât de mari, trebuia să le fie deosebit de greu să supravieţuiască…

Cum supravieţuiesc atunci fremenii?

Le văzuse siluetele prăfuite plimbându-se pe străzile satelor, însă oamenii deşertului erau retraşi, îşi vedeau de ale lor, apoi dispăreau. Kynes observă că sătenii „civilizaţi” îi tratau diferit, dar nu era limpede dacă asta era din pricina veneraţiei sau a dispreţului. *Bunele maniere vin de la oraş,* spunea o veche zicală fremenă, *înţelepciunea din deşert.*

Potrivit câtorva răzleţe însemnări antropologice pe care le găsise, fremenii erau vestigiile unui străvechi popor rătăcitor, zensunniţii, sclavi târâţi dintr-o lume în alta. După ce fuseseră eliberaţi – sau poate că fugiseră – din captivitate, încercaseră vreme de secole întregi să-şi găsească un cămin, dar fuseseră persecutaţi oriunde se duceau. În cele din urmă, ajunseseră să se aşeze acolo, pe Arrakis – şi, cumva, înfloriseră.

O dată, când încercase să-i vorbească unei fremene care trecea pe lângă el, femeia îl ţintuise cu uimitorii ei ochi albastru-în-albastru, cu albul înghiţit complet de indigoul dependenţei totale de mirodenie. Imaginea aceasta îi alungase din gând toate întrebările şi, înainte să apuce să-i mai spună ceva, fremena plecase deja, strângându-şi mantia jubba, franjurată, peste distrai.

Kynes auzise zvonuri că întregi centre de populaţie fremenă erau ascunse în bazine şi-n contraforturile Scutului de Piatră. Să trăieşte departe de pământ, când pământul însuşi oferea atât de puţină viaţă… cum reuşeau s-o facă?

Kynes mai avea multe de învăţat despre Arrakis, şi credea că fremenii îl puteau ajuta să înveţe. Asta dacă reuşea să-i găsească…

În Catharg-ul murdar şi amorf, Harkonnenii se feriseră să-l doteze pe incomodul planetolog cu echipament extravagant. Încruntându-se la pecetea împăratului Padişah de pe actele de rechiziţie ale lui Kynes, şeful de depozit îl autorizase să ia haine, un distilcort, o trusă de supravieţuire, patru litrugene de apă, câteva provizii şi un ornitopter uzat, pentru o singură persoană, cu un rezervor lărgit de combustibil. Aceste lucruri erau suficiente pentru cineva precum Kynes, care nu cunoştea luxul. Lui nu-i păsa

de înfloriturile formale şi de amabilităţile nefolositoare. Era mult mai preocupat de problema înţelegerii planetei Arrakis.

După ce verifică modelele de furtuni prevăzute şi vânturile dominante, Kynes porni cu ornitopterul în direcţia nord-est, intrând adânc în inima terenului muntos care împrejmuia regiunile polare. Fiindcă latitudinile de mijloc erau ocupate de deşerturile pârjolite, majoritatea aşezărilor umane erau concentrate în jurul zonelor muntoase.

Pilotă vechiul topter, ascultând zumzetul puternic al motoarelor şi fâlfâitul aripilor mobile. De la înălţime şi de unul singur – acesta era cel mai bun mod de a observa priveliştile de jos, de a obţine o perspectivă largă a accidentelor şi tiparelor geologice, a coloritului stâncilor, a canioanelor…

Prin geamurile din faţă, zgâriate de nisip, vedea albii uscate şi defileuri, scurgeri aluvionare divergente din vremea unor inundaţii ancestrale… Unii dintre pereţii abrupţi ai canioanelor păreau să fi fost săpaţi prin eroziunea apei, ca şi cum o sârmă puternic încinsă ar fi brăzdat straturile solului. O dată i se păru că vede, tremurând în depărtare pe valurile mirajului creat de căldură, o câmpie scânteietoare, acoperită cu sare cristalizată, care-ar fi putut foarte bine să fie fundul unei mări uscate. Dar când zbură în direcţia aceea, nu reuşi s-o găsească…

Kynes ajunse la convingerea că pe planeta aceea se găsise cândva apă. Multă apă. Dovezile erau acolo, orice planetolog le putea vedea. Dar unde dispăruse oare?

Cantitatea de gheaţă din calotele polare, nesemnificativă, era adunată de neguţătorii de apă şi transportată în oraşe, unde era vândută la suprapreţ. Calotele cu siguranţă nu conţineau destul lichid îngheţat ca să explice dispariţia oceanelor şi a râurilor. Să fi fost oare apa distrusă sau dusă cumva de pe planetă… ori nu făcea decât să se ascundă cine ştie unde?

Kynes zbură mai departe, ţinându-şi ochii deschişi şi

căutând, căutând fără-ncetare. Scriind cu sârg în jurnal, consemnă fiecare lucru interesant pe care-l observă. Avea să-i ia ani întregi ca să adune suficiente informaţii pentru un tratat bine documentat, dar în ultima lună transmisese deja împăratului două rapoarte de activitate obişnuite, doar ca să arate că-şi făcea treaba ce i se dăduse. Înmânase aceste rapoarte unui curier imperial şi unui reprezentant al Ghildei, unul în Arrakeen, celălalt în Carthag. Dar nu avea nicio idee dacă Elrood sau sfătuitorii săi le citiseră măcar…

Kynes se rătăcea în cea mai mare parte a timpului. Hărţile şi releveele sale erau jalnic de incomplete sau absolut greşite, lucru care-l nedumeri. Dacă Arrakis era singura sursă a melanjului – care, prin urmare, făcea din această planetă una dintre cele mai importante din imperiu – de ce era atât de prost cartografiat teritoriul ei? Dacă Ghilda Spaţială ar fi instalat câţiva sateliţi cu rezoluţie mare, multe probleme şi-ar fi găsit rezolvarea… Dar nimeni nu părea să cunoască răspunsul.

Pentru ţelurile unui planetolog însă, a se rătăci nu era sursa unei îngrijorări ieşite din comun. La urma urmei, era un explorator, ceea ce-i cerea să rătăcească fără un plan şi fără o destinaţie anume. Chiar şi când ornitopterul începu să hârâie, merse mai departe. Motorul cu propulsie ionică era puternic şi aparatul vechi se descurca destul de bine, chiar şi în rafalele puternice şi în curenţii ascendenţi, cu aer cald. Avea destul combustibil, cât să-i ajungă săptămâni în şir.

Kynes îşi amintea prea bine anii pe care-i petrecuse pe nemiloasa Salusa, încercând să înţeleagă catastrofa care-o ruinase cu secole în urmă. Văzuse imagini străvechi, ştia cât de frumoasă fusese cândva fosta capitală a lumii. Dar în sufletul său avea să rămână pe vecie iadul care era acum.

Ceva distrugător se petrecuse şi aici, pe Arrakis, însă nu rămăsese niciun martor şi nicio dovadă a acelui dezastru străvechi. Nu credea că era vorba de un cataclism atomic, chiar dacă soluţia aceasta ar fi fost uşor de formulat. Străvechile războaie dinainte şi din timpul Jihadului

Butlerian fuseseră devastatoare, transformaseră întregi sisteme solare în moloz şi praf.

Nuu… Acolo se întâmplase cu totul altceva!

Alte zile, alte hoinăreli.

Pe o culme stearpă şi tăcută, la jumătatea drumului în jurul planetei, Kynes se căţără în vârful unui pinten stâncos. Aterizase cu topterul pe o şa plată, presărată cu bolovani, apoi urcase pe jos panta, croindu-şi repede drum, cu echipamentul zornăindu-i în spinare.

În stilul prozaic al primilor cartografi, acest braţ curbat de stâncă care alcătuia o barieră între Ergul Habanya la est şi marea afundătură a Depresiunii Cielago la vest fusese pe vecie numit Scutul Fals de Vest. Se hotărî că acela avea să fie un loc potrivit unde să-şi ridice un avanpost de culegere de date.

Simţind osteneala în coapse şi auzind ticăitul distraiului supus la prea multe încercări, Kynes ştiu că probabil transpira din greu. Chiar şi aşa, costumul absorbea şi recicla toată umezeala corporală, iar el era într-o formă bună. Când nu se mai putu abţine, trase o duşcă de apă călduţă prin tubul de lângă gât, apoi continuă să urce anevoie panta accidentată. *Cel mai bun loc unde să păstrezi apa este în propriu-ţi corp,* spunea înţelepciunea convenţională fremenă, potrivit vânzătorului ambulant de la care-şi cumpărase echipamentul. Era obişnuit de pe-acum cu distraiul lipicios; îi devenise un al doilea strat de piele.

Pe culmea stâncoasă – la aproximativ o mie două sute de metri înălţime, potrivit altimetrului său – se opri la un adăpost natural format de un dinte rupt de rocă dură. Acolo, îşi instală staţia meteorologică portabilă. Dispozitivele analitice ale acesteia aveau să înregistreze viteza şi direcţia vântului, temperatura, presiunea barometrică şi fluctuaţiile umidităţii relative.

Pe tot cuprinsul globului, staţii de testare biologică vechi de secole fuseseră ridicate cu mult înainte ca proprietăţile melanjului să fi fost descoperite. Pe-atunci, Arrakis nu era

altceva decât o planetă uscată, întru nimic remarcabilă, cu foarte puţine resurse trebuincioase – neprezentând interes pentru nimeni, în afară de cei mai disperaţi dintre colonişti. Multe dintre acele staţii de testare căzuseră pradă stricăciunilor, neîngrijite, unele chiar date uitării.

Kynes se îndoia că informaţiile primite de la acele staţii ar fi de prea mare încredere. Pentru moment, avea nevoie de datele pe care i le puteau oferi propriile sale instrumente. Cu ajutorul unui ventilator mic, un dispozitiv de eşantionare a aerului înghiţi o mostră atmosferică şi scuipă informaţiile structurale: 23 procente oxigen, 75,4 procente nitrogen, 0,023 procente dioxid de carbon, pe lângă alte urme de gaze.

Kynes găsi cifrele cât se poate de bizare. Perfect respirabil, desigur, şi exact ce te-ai aştepta de la o planetă normală cu un ecosistem înfloritor. Dar în acel tărâm pârjolit, acele presiuni parţiale ridicau întrebări imense. Fără mări sau furtuni, fără mase de plancton, fără un înveliş vegetal… de unde venea oxigenul? Nu avea absolut nicio logică.

Singurele forme de viaţă indigene de mari dimensiuni pe care le cunoştea erau viermii de nisip. Era posibil să existe atât de multe astfel de fiinţe, încât metabolismul lor chiar să aibă un efect cuantificabil asupra alcătuirii atmosferei? Mişuna oare vreo formă bizară de plancton chiar în nisipuri? Zăcămintele de melanj se ştia că au o componentă organică, dar Kynes nu avea habar care ar fi putut fi sursa ei. *Există vreo legătură între viermii aceia lacomi şi mirodenie?*

Arrakis era o înşiruire de mistere ecologice. O dată pregătirile încheiate, Kynes se întoarse, vrând să plece din locul perfect pentru staţia sa meteorologică. Apoi îşi dădu seama cu o bruscheţe uluitoare că unele părţi ale aparent naturalului alcov din vârful acelei culmi izolate fuseseră *modificate intenţionat.*

Se aplecă de spate, uimit, şi-şi plimbă degetele peste crestăturile dure. *Trepte săpate în stâncă!* Mâini omeneşti

făcuseră asta nu cu mult timp în urmă, creând o cale uşoară de acces spre acel loc. Un avanpost? Un loc de supraveghere? O staţie fremenă de observare?

Pe şira spinării i se prelinse un fior, purtat de-un fir de transpiraţie pe care distraiul îl bău cu lăcomie. Chiar şi aşa, simţi un val de emoţie, fiindcă fremenii înşişi i-ar fi putut deveni aliaţi – un popor călit, care urmărea aceleaşi lucruri ca şi el, aceeaşi nevoie de înţelegere şi de îmbunătăţire…

Pe când Kynes se întorcea în jurul lui în acel loc deschis, căutând cu febrilitate pe cineva sau ceva, se simţi expus.

— Hei! Strigă el, dar nu-i răspunse decât tăcerea deşertului.

Ce legătură să fie între toate acestea? Se întrebă retoric. *Şi ce ştiu – dacă ştiu ceva – fremenii despre asta?*

Cine poate şti dacă Ix a mers prea departe? Îşi ascund instalaţiile, îşi ţin muncitorii înrobiţi şi pretind dreptul la discreţie. În asemenea împrejurări, cum ar putea să nu fie tentaţi să păşească dincolo de restricţiile Jihadului Butlerian?

CONTELE ILBAN RICHESE,
al treilea apel către Landsraad

„Foloseşte-ţi resursele şi foloseşte-ţi mintea”, îi spusese mereu bătrânul duce. Acum, pe când stătea singur şi tremura, Leto se arăta interesat de amândouă.

Îşi contemplă rânjetul şi neaşteptata singurătate pe suprafaţa sălbatică a planetei Ix – sau orice ar fi fost locul acela. Fusese abandonat acolo din întâmplare sau din trădare? Care era varianta cea mai rea? Ghilda ar fi trebuit să păstreze o înregistrare a locului unde fusese depus atât de neceremonios. Tatăl lui şi soldaţii Casei Atreides se puteau mobiliza să-l găsească dacă el nu avea să-şi facă apariţia la destinaţia cuvenită – dar cât timp le va lua? Cât de mult putea el supravieţui acolo? Dacă Vernius se afla în spatele acestei trădări, contele îi va anunţa măcar dispariţia?

Leto încercă să fie optimist, dar ştia că putea trece mult timp până să-i vină ajutoare. Nu avea mâncare, nu avea haine călduroase, nu avea nici măcar un adăpost portabil. Trebuia să se ocupe singur de problema aceasta.

— Hei! Strigă el din nou.

Pustietatea vastă îi înşfăcă vorbele şi le împrăştie până ce nu mai rămase nimic, fără a se deranja măcar să le trimită înapoi ecoul.

Se gândi să se aventureze mai departe în căutarea vreunui punct de referinţă sau a unei aşezări, dar se hotărî să rămână locului pentru moment. Apoi, recapitulă în minte obiectele pe care le adusese în valize, încercând să-şi imagineze ce-ar putea să folosească pentru a trimite un mesaj.

Brusc, de lângă el, dintr-un desiş albastru-verzui de

plante ţepoase luptându-se să supravieţuiască în tundră, se auzi un foşnet. Speriat, Leto sări în spate, apoi se uită mai îndeaproape. Asasini? Un grup având intenţia să-l ia captiv? Recompensa pentru un moştenitor ducal ar putea aduce un munte de solari… dar şi mânia lui Paulus Atreides.

Scoase cuţitul de pescuit cu lamă curbată din teaca de la spate şi se pregăti de luptă. Inima îi bubui când încercă să-şi dea seama de dimensiunea pericolului, să se pregătească într-un fel. Un Atreides nu se dădea în lături de la o vărsare de sânge necesară.

Ramurile şi frunzele ascuţite se mişcară, apoi se depărtară pentru a scoate la iveală o bucată rotundă de plaz, amplasată pe pământ. Cu un zumzet mecanic, un tub transparent ieşi de sub suprafaţa acesteia, părând cât se poate de nelalocul lui în peisajul sălbatic.

Înăuntrul tubului transparent stătea un tânăr bondoc, surâzând într-un călduros semn de bun-venit. Avea părul blond şi neascultător, aparent zbârlit în pofida atentei pieptănături; purta pantaloni militari largi şi-o cămaşă de camuflaj în culori schimbătoare. Faţa sa palidă şi senină împrumutase unghiurile blânde ale unei feţe de bebeluş. Pe umărul stâng al străinului atârna un rucsac mic, asemănător cu cel pe care-l ţinea Leto în mână. Părea să aibă cam aceeaşi vârstă cu fiul ducelui.

Tubul transparent ascendent se opri şi în el se deschise o uşă curbată. Mâinile şi faţa lui Leto fură mângâiate de-o pală de aer cald. Fandă, pregătit să atace cu cuţitul de pescuit, chiar dacă nu-şi putea închipui că străinul acela inofensiv era un ucigaş.

— Tu trebuie să fii Leto Atreides, aşa-i? Întrebă tânărul.

Vorbea în galach, limba oficială a imperiului.

— Ar trebui, deci, să începem cu o zi de plimbare?

Ochii cenuşii ai lui Leto se îngustară şi se aţintiră asupra spiralei ixiene violet cu arămiu ce împodobea gulerul băiatului. Încercând să-şi ascundă imensa uşurare şi să păstreze o aparenţă de profesionalism, chiar de suspiciune, Leto clătină din cap şi coborî vârful cuţitului, pe care

străinul se prefăcuse a nu-l observa.

— Eu sunt Rhombur Vernius. Eu... ăă... am crezut că ai vrea să te întinzi puţin înainte să ne ducem jos. Am auzit că-ţi place să stai afară, deşi mie, unul, îmi place mai mult sub pământ. Poate după ce-o să petreci puţin timp cu noi, o să te simţi ca acasă în oraşele noastre cavernă. Ix este într-adevăr cât se poate de frumos.

Se uită în sus la nori şi la lapoviţa din înalt.

— O, oare de ce plouă? Iaduri purpurii, urăsc să mă aflu în medii imprevizibile!

Rhombur clătină din cap a dezgust.

— Le-am spus celor de la controlul meteorologic să-ţi ofere o zi caldă, însorită. Scuzele mele, prinţe Leto... dar vremea asta-i pur şi simplu prea mohorâtă pentru mine. Ce zici să coborâm în Marele Palat?

Surprinzându-se bătând câmpii, Rhombur aruncă înăuntrul liftului cilindric ambele rucsacuri şi bagajele plutitoare al lui Leto.

— Mă bucur să te-ntâlnesc, în sfârşit. Tata vorbeşte despre Atreides în sus, Atreides în jos, de-atâta timp... O să învăţăm împreună o vreme, probabil arbori genealogici şi politica din Landsraad. Eu sunt al optzeci şi şaptelea în ordinea succesiunii la Tronul Leului de Aur, dar cred că tu te situezi şi mai sus decât mine.

Tronul Leului de Aur. Marile Case erau ordonate conform unui elaborat sistem CHOAM-Landsraad şi în cadrul fiecărei Case se afla o sub-ierarhie având la bază principiul primogeniturii. Poziţia lui Leto era într-adevăr simţitor superioară celei a prinţului ixian – pe filiera mamei sale el era de fapt strănepotul lui Elrood al IX-lea, pe filiera uneia dintre cele trei fiice cu cea de-a doua soţie a sa, Yvette. Însă diferenţa era neînsemnată; împăratul avea mulţi strănepoţi. Nici el, nici Rhombur nu aveau să ajungă vreodată împăraţi. Leto socotea că titlul de duce al Casei Atreides îi va oferi destule provocări.

Tinerii îşi strânseră mâinile pe jumătate, cum era salutul în imperiu, împletindu-şi vârfurile degetelor. Prinţul ixian

purta pe mâna dreaptă un inel cu piatră-de-foc şi Leto nu simţi nicio bătătură întărită.

— Am crezut că n-am nimerit unde trebuia după ce-am aterizat, spuse Leto, lăsându-şi în sfârşit stânjeneala şi confuzia să iasă la lumină. Am crezut c-am fost abandonat pe-o planetă nelocuită. Asta e cu adevărat… Ix? Planeta maşinilor?

Arătă cu degetul spre piscurile spectaculoase, spre zăpadă şi stânci, spre pădurile întunecate.

Amintindu-şi ce-i spusese tatăl său despre înclinaţia ixienilor pentru siguranţă, Leto observă ezitarea lui Rhombur.

— Oh… ăă… o să vezi. Încercăm să nu ieşim prea mult în evidentă.

Prinţul îi făcu semn să intre în tub şi uşa de plaz se închise cu un zăngănit. Plonjară prin ceea ce păru a fi un kilometru de stâncă. În tot acest timp, cu calm, Rhombur continuă să vorbească.

— Datorită naturii operaţiunilor noastre tehnice, Ix are nenumărate secrete şi mulţi duşmani, cărora le-ar plăcea să ne distrugă. Încercăm să ne ţinem acţiunile şi resursele ascunse de ochi iscoditori.

Cei doi tineri trecură printr-un fagure luminiscent de material artificial, apoi intrară într-un gol mare de aer, unde ieşi la iveală o imensă lume-grotă, un tărâm de basm adăpostit adânc sub scoarţa planetei.

Coroane masive de grinzi graţioase de susţinere îşi făcură apariţia, legând o reţea rombică de coloane atât de înalte, încât nu li se vedeau bazele. Capsula cu pereţi din plaz continuă să coboare, plutind liberă pe un mecanism suspensor ixian. Podeaua transparentă a capsulei îi lăsa lui Leto neliniştitoarea impresie că se prăbuşea prin aer cu picioarele înainte. Se ţinu de balustrada laterală, în vreme ce valizele plutitoare săltau în jurul lui.

Deasupra, văzu ceea ce părea a fi un cer ixian înnorat şi soarele alb-albăstrui ce se uita pe furiş. Proiectoare ascunse pe suprafaţa planetei transmiteau imagini

meteorologice în timp real pe ecranele cu rezoluţie mare ce acopereau tavanele de stâncă.

Această enormă lume subpământeană făcea până şi interiorul unui transspaţial al Ghildei să pară minuscul. Atârnând din tavanul cavernei de piatră, Leto văzu construcţii inversate geometric, aidoma unor stalactite de cristal locuite, legate între ele prin pasarele şi tuburi. Aeronave în formă de lacrimă goneau fără niciun zgomot prin tărâmul subteran, zburând printre structuri şi suporţi. Funiculare suspendate ce transportau oameni treceau dintr-o parte în alta, lăsând în urmă dâre de culori sclipitoare.

Departe, jos, pe podeaua cavernei pietroase, observă un lac şi nişte râuri – toate aflate adânc sub pământ şi ferite de ochii străinilor.

— Vernii, spuse Rhombur. Capitala noastră.

Când capsula se furişă printre clădirile-stalactite, Leto reuşi să distingă automobile, autobuze şi un sistem aerian de transport prin tub. Se simţea ca şi când s-ar fi aflat înăuntrul unui fulg de nea.

— Clădirile voastre sunt incredibil de frumoase, spuse el, cu ochii cenuşii absorbind toate detaliile. Întotdeauna am crezut că Ix este o lume industrială gălăgioasă.

— Noi… ăă… încurajăm impresia asta pentru străini. Am descoperit materiale structurale ce sunt nu doar plăcute din punct de vedere estetic, dar şi extrem de uşoare şi de rezistente. Locuind aici, sub pământ, suntem deopotrivă protejaţi şi ascunşi.

— Şi asta vă permite să păstraţi suprafaţa lumii într-o stare virgină, sublinie Leto.

Prinţul de Ix se uită la el ca şi când nici măcar nu se gândise la un astfel de avantaj.

— Nobilii şi administratorii locuiesc în clădirile-stalactite superioare, continuă Rhombur. Muncitorii, supraveghetorii de schimb şi toate echipele de suboizi locuiesc jos, în furnicar. Toată lumea munceşte pentru prosperitatea Ixului.

— Mai sunt alte nivele şi sub oraş? Locuiesc oameni la o

adâncime şi mai mare?

— Ei bine, nu oameni adevăraţi. Sunt *suboizi*, spuse Rhombur, alungând ideea cu o fluturare de mână. I-am creat anume cu scopul de a trudi fără să se plângă. Un adevărat triumf al ingineriei genetice. Nu ştiu ce ne-am face fără ei.

Compartimentul lor plutitor trecu pe lângă poteca unui tub transportor şi continuă să urmărească linia – întoarsă cu susul în jos – a orizontului. Pe când se apropiau de cel mai spectaculos dintre palatele cu tavan răsturnat, o imensă structură angulară atârnând suspendată ca o catedrală arhaică, Leto întrebă:

— Presupun că mă aşteaptă inchizitorii voştri?

Ridică bărbia şi se pregăti pentru calvar.

— N-am mai suferit până acum o scanare mentală profundă.

Rhombur râse de el.

— Pot… ăă… aranja o examinare cerebrală, dacă vrei cu adevărat să te supui rigorilor.

Prinţul ixian îl studie pe Leto cu încordare.

— Leto, Leto, dacă n-am fi avut încredere în tine încă de la început, nu ţi s-ar fi permis niciodată accesul pe Ix. Siguranţa s-a… ăă… schimbat mult pe-aici din zilele tatălui tău. Nu da ascultare tuturor poveştilor întunecate, sinistre, pe care le răspândim despre noi. Sunt menite doar să-i sperie pe curioşi. Capsula se aşeză în sfârşit pe un balcon ramificat, construit din lespezi întrepătrunse, şi Leto simţi un dispozitiv de reţinere intrând sub ei. Încăperea începu să se mişte lateral către o clădire din plaz armat.

Leto încercă să nu lase să i se vadă uşurarea care-l cuprinsese.

— Prea bine… Îţi respect judecata.

— Şi eu voi face la fel, când vom fi pe planeta ta. Apă, şi peşti, şi ceruri largi… Sunete caladaniene… uf, *minunat!*

Tonul său spunea exact contrariul.

Membri ai personalului Casei, îmbrăcaţi în livrele alb cu negru, ieşeau în şiruri din clădirea de plaz armat. Formând

o coloană ordonată de-o parte şi alta a potecii tubului, bărbaţii şi femeile în uniformă luară rigid poziţia de drepţi.

— Acesta este Marele Palat, spuse Rhombur, unde servitorii noştri îţi vor îndeplini toate dorinţele. Dat fiind că eşti singurul vizitator la ora aceasta, s-ar putea să ai parte de ceva răsfăţ.

— Toţi oamenii aceştia sunt aici doar ca să mă servească… pe mine?

Leto îşi aminti de vremurile când trebuise să cureţe de solzi şi să eviscereze peştii pe care-i prindea, dacă voia să mănânce.

— Eşti un demnitar important, Leto. Fiul unui duce, prietenul familiei noastre, un aliat al Landsraadului. Te aştepţi la mai puţin?

— De fapt, eu provin dintr-o Casă fără cine ştie ce avere, de pe o planetă unde singura atracţie este cea a pescarilor, a recoltatorilor de pepeni paradan plutitori şi a fermierilor de orez pundi.

Rhombur râse, cu un hohot prietenesc.

— Oh, mai eşti şi modest pe deasupra!

Urmaţi de bagajele plutitoare, tinerii urcară umăr la umăr trei scări largi, elegante, până înăuntrul Marelui Palat.

Uitându-se de jur împrejur în holul central, Leto observă candelabrele de cristal ixian, cele mai frumoase din tot imperiul. Cupe şi vaze din cristal împodobeau mese din plaz marmorat şi, de-o parte şi alta a unui birou de recepţie negricios, se aflau statuile din lapisjad în mărime naturală a contelui Dominic Vernius şi a soţiei sale, doamna Shando Vernius. Leto recunoscu cuplul regal din holofotografiile pe care le văzuse.

Servitorii în uniformă intrară înapoi în clădire şi îşi ocupară locurile, aşteptând instrucţiuni de la superiori. De cealaltă parte a holului, uşile duble se deschiseră şi apăru însuşi Dominic Vernius, lat în umeri şi chel, părând un fel de spiriduş ieşit dintr-o lampă. Purta o tunică argintiu cu auriu, fără mâneci, tivită cu alb la guler. O elice ixiană, purpuriu cu arămiu, îi împodobea pieptul.

— Ah, deci acesta este tânărul nostru vizitator! Făcu Dominic cu o bună-dispoziţie tunătoare.

Liniile de laba gâştei deveniră linii de râs în jurul ochilor lui căprui-deschis. Constituţia sa facială arăta în mare ca aceea a fiului său Rhombur, doar că grăsimea i se aşezase în pliuri şi cute roşcovane, iar mustaţa neagră, stufoasă, oferea un cadru izbitor dinţilor albi. Contele Dominic era cu câtiva centimetri mai înalt ca fiul său. Trăsăturile contelui nu erau înguste şi dure, ca ale descendenţilor Atreides şi Corrino, însă proveneau dintr-un neam ce fusese deja străvechi la vremea Bătăliei de la Corrin.

În urma lui, venea soţia sa Shando, fosta concubină a împăratului, îmbrăcată într-o rochie de gală. Trăsăturile ei fin cizelate, nasul delicat şi pielea catifelată insuflau prezenţei sale o frumuseţe regală, ce ar fi strălucit până şi în cele mai ponosite veşminte. Arăta subţire şi delicată la prima privire, însă avea un caracter puternic şi hotărât.

Lângă ea, fiica lor, Kailea, părea să încerce să-şi eclipseze până şi mama, într-o rochie din brocart de culoarea levănţicii, ce-i scotea în evidenţă părul arămiu-închis. Arăta puţin mai tânără ca Leto, dar mergea concentrată, cu o graţie studiată, de parcă nu îndrăznea să renunţe la aerul oficial şi la aparenţe. Avea sprâncene subţiri şi arcuite, ochi de smarald uimitori şi o gură generoasă, ca de pisică, deasupra unei bărbii înguste. Cu un zâmbet abia vizibil, Kailea execută o reverenţă amplă şi perfectă.

Leto clătină din cap şi răspunse la fiecare prezentare, încercând să-şi ia privirea de la fiica lui Vernius. Executând cu repeziciune mişcările învăţate de la mama sa, Leto desfăcu pecetea de pe una dintre valizele sale şi scoase o cutie acoperită cu pietre preţioase, una dintre comorile familiei Atreides. Ţinând-o în mâini, se ridică în picioare.

— Pentru domnia-ta, lord Vernius. Această cutie conţine lucruri unice de pe planeta noastră. Am un dar şi pentru doamna Vernius.

— Excelent, excelent!

Apoi, nerăbdător parcă din pricina ceremoniei prea lungi, Dominic acceptă darul şi făcu semn unui servitor să vină să-l ia.

— Voi admira conţinutul ei în seara asta, când voi avea mai mult timp.

Îşi frecă palmele mari. Omul acela ar fi părut la locul lui mai degrabă în atelierul plin de fum al unui fierar sau pe un câmp de bătălie decât într-un palat dichisit.

— Aşadar, ai călătorit bine spre Ix, Leto?

— Fără evenimente importante, sire.

— Ah, cea mai bună călătorie.

Dominic râse din toată inima.

Leto zâmbi, nefiind sigur cum să-i facă o impresie bună acestui om. Îşi drese glasul, stânjenit să-şi mărturisească preocupările şi grijile.

— Da, sire, doar că, atunci când m-a lăsat Ghilda pe planeta dumneavoastră şi-am văzut peste tot numai sălbăticie, am crezut că am fost abandonat.

— Ah! L-am rugat pe tatăl tău să nu-ţi pomenească de asta – mica noastră farsă. Am făcut la fel şi cu el, cu prilejul primei lui vizite aici. Trebuie să-ţi fi închipuit că eşti pierdut…

Dominic radia de plăcere.

— Pari destul de odihnit, tinere. La vârsta ta, decalajul spaţial nu te prea afectează. Ai plecat de pe Caladan acum… să zicem, două zile?

— Mai puţin de-atât, sire.

— Uimitor cât de repede pot traversa transspaţialele distanţe atât de mari. Absolut incredibil! Şi îmbunătăţim proiectul acestora, dând posibilitatea fiecărei nave să transporte o încărcătură şi mai mare!

Vocea sa bubuitoare făcea ca realizările menţionate să pară şi mai grandioase.

— Construcţia celui de-al doilea transspaţial se va încheia mai târziu astăzi, un alt triumf pentru noi. O să-ţi arătăm toate modificările pe care le-am făcut, încât să le poţi învăţa, ca parte a uceniciei tale aici…

Leto zâmbi, dar îşi simţea deja capul pe punctul de-a exploda. Nu ştia câte alte informaţii mai putea absorbi. Până când avea să se sfârşească anul de ucenicie, urma să fie o cu totul altă persoană.

Există arme pe care nu le poţi ţine în mână. Le poţi ţine numai în minte.

Dicton Bene Gesserit

Naveta Bene Gesserit coborî pe partea întunecată a planetei Giedi Prime, aterizând în bine păzitul spaţioport din Harko City, chiar înainte de miezul nopţii, ora locală.

Preocupat de ceea ce blestematele alea de vrăjitoare voiau de la el, acum că se întorsese acasă din iadul deşertic de pe Arrakis, baronul se duse în balconul blindat al fortăreţei Harkonnen ca să privească luminile navei care se apropia.

În jurul său, turnurile monolitice din plaz şi oţel trimiteau lumini orbitoare în întunericul mânjit de fum. Trotuarele şi drumurile erau protejate de acoperişuri din tablă ondulată şi de garduri filtrante pentru a apăra pietonii de reziduurile industriale şi de ploaia acidă. Cu ceva mai multă imaginaţie şi atenţie la detalii în timpul construirii lui, Harko City ar fi putut fi eclatant. În schimb, oraşul arăta chinuit.

— Am informaţiile pe care le vreţi, baroane, spuse o voce nazală dar ascuţită, în spatele lui, apropiindu-se ca un asasin.

Speriat, baronul se întoarse, îndoindu-şi braţele cu muşchi puternici. Se încruntă. Silueta sfrijită, înfăşurată în robă, a mentatului său personal, Piter de Vries, stătea în cadrul intrării în balcon.

— Să nu te mai furişezi niciodată în spatele meu, Piter. Te târăşti ca un vierme.

Comparaţia îi aduse în gând expediţia de vânătoare în deşert a nepotului său, Rabban, şi stânjenitoarele ei rezultate.

— Harkonnenii omoară viermii, să ştii.

— Aşa am auzit şi eu, răspunse de Vries sec. Dar, uneori, a te mişca în tăcere este cea mai bună cale de a dobândi informaţii.

Un zâmbet strâmb apăru pe buzele pătate cu roşu din cauza sucului sapho, de culoarea coacăzelor, pe care-l beau

mentaţii pentru a-şi spori abilităţile. Mereu în căutarea plăcerilor fizice, curios să experimenteze noi patimi, baronul încercase el însuşi sapho, dar îl găsise amar şi scârbos.

— Au sosit o Cucernică Maică şi suita ei, spuse de Vries, înclinând din cap spre luminile navetei. Cincisprezece Maici şi adepte, împreună cu patru bărbaţi gardieni. N-am putut detecta nicio armă.

De Vries fusese antrenat ca mentat de Bene Tleilax, vrăjitorii genetici care produceau unele dintre cele mai bune computere umane din imperiu. Însă baronul nu-şi dorise o simplă maşinărie de procesat date cu creier uman – voise un om calculat şi inteligent, cineva care să poată nu numai înţelege şi evalua urmările maşinaţiunilor Harkonnen, ci şi să-şi folosească imaginaţia venală pentru a-l ajuta pe baron să-şi atingă ţelurile. Piter de Vries era o creaţie specială, unul dintre infamii „mentaţi strâmbi” tleilaxu.

— Dar ce *vor?* Bombăni baronul, cu ochii aţintiţi la naveta aşezată pe sol. Vrăjitoarele alea par ale naibii de încrezătoare venind aici…

Soldaţii săi în uniforme albastre mărşăluiră ca o haită de lupi, înainte ca vreunul dintre pasageri să iasă din navă.

— Le-am putea distruge într-o clipă, cu unul dintre sistemele de apărare cele mai slabe ale Casei.

— Bene Gesserit au armele lor, baroane. Unii spun că ele însele sunt arme.

De Vries ridică un deget slab în aer.

— Nu-i niciodată un gest înţelept să-ţi atragi mânia Comunităţii.

— Ştiu asta, idiotule! Aşadar, care-i numele Cucernicei Maici şi ce vrea?

— Gaius Helen Mohiam. Cât despre ce vrea… Comunitatea ei a refuzat să spună.

— La naiba cu ele şi cu secretele lor, mormăi Baronul, întorcându-se pe călcâie în balconul împrejmuit de plaz.

Porni cu paşi mari pe coridor pentru a întâlni echipajul

navetei.

Piter de Vries zâmbi în urma lui.

— Când vorbeşte o Bene Gesserit, deseori o face în ghicitori şi aluzii, dar cuvintele ei ascund şi mult adevăr. Nu trebuie decât să-l scoţi la suprafaţă.

Baronul răspunse cu un mormăit adânc, fără a se opri. Curios peste poate şi el, Piter îl urmă.

Pe drum, mentatul îşi trecu în revistă cunoştinţele despre vrăjitoarele cu robe negre. Bene Gesserit se ocupau cu numeroase programe genetice, ca şi cum ar fi cultivat oameni pentru scopurile lor obscure. Conduceau, de asemenea, unul dintre cele mai mari depozite de informaţii din imperiu, folosindu-şi bibliotecile complexe pentru a privi marile mişcări de oameni, pentru a studia efectele acţiunilor unei singure persoane asupra politicii interplanetare.

Ca mentat, lui de Vries i-ar fi plăcut să pună mâna pe acel depozit de cunoştinţe. Cu un asemenea tezaur de date putea face calcule şi proiecţii fundamentale – suficiente poate să dărâme Comunitatea însăşi.

Însă Bene Gesserit nu îngăduiau nici unui străin să intre în arhive, nici măcar împăratului însuşi. Prin urmare, nici măcar un mentat nu avea multe lucruri pe care să-şi bazeze calculele. De Vries nu putea decât bănui care erau intenţiile vrăjitoarei abia sosite.

Comunităţii Bene Gesserit îi plăcea să manipuleze în secret politica şi societăţile, aşa încât puţini oameni să poată urmări tiparele exacte ale influenţei. Cu toate acestea, Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam ştia cum să plănuiască şi să execute o intrare spectaculoasă. Cu roba-i neagră foşnind, flancată de doi gardieni bărbaţi îmbrăcaţi imaculat şi urmată de suita sa de adepte, intră cu paşi mari în holul de primire al străvechii fortăreţe Harkonnen.

Şezând la un birou din plaz negru lucios, baronul aştepta s-o primească, însoţit de mentatul său „strâmb”, care stătea deoparte, împreună cu câţiva gardieni aleşi pe sprânceană. Pentru a arăta totalul său dispreţ şi lipsa de

interes faţă de aceşti vizitatori, baronul purta o robă lălâie, de toate zilele. Nu pregătise nicio gustare, nicio fanfară, absolut nicio ceremonie.

Foarte bine, îşi spuse Mohiam, *poate că e mai bine oricum ca întâlnirea asta să rămână privată.*

Cu o voce puternică şi fermă, ea se prezentă, apoi se apropie cu un pas, lăsându-şi suita în urmă. Avea o faţă simplă care exprima forţă, mai degrabă decât delicateţe – nici urâtă, dar nici atractivă. Din profil, nasul ei, întru nimic remarcabil din faţă, era vizibil prea lung.

— Baroane Vladimir Harkonnen, Comunitatea mea are de discutat afaceri cu tine.

— Nu mă interesează să fac afaceri cu vrăjitoare, spuse baronul, odihnindu-şi bărbia puternică pe încheieturile degetelor. Ochii săi negri, ca de păianjen, scrutau adunarea, măsurând fizicul şi aspectul exterior al gărzilor bărbaţi. Degetele mâinii sale libere băteau agitate un ritm pe coapsă.

— Totuşi, vei asculta ce am de spus.

Vocea ei era una de fier.

Văzând furia impetuoasă crescând înăuntrul baronului, Piter de Vries păşi în faţă.

— Trebuie să-ţi amintesc, Cucernică Maică, unde te găseşti? Nu te-am invitat noi să vii aici.

— Poate că eu ar trebui să-ţi amintesc *ţie,* se răsti ea la mentat, că putem face o analiză amănunţită a tuturor activităţilor Harkonnen de producere a mirodeniei pe Arrakis – echipamentul folosit, forţa de muncă cheltuită în comparaţie cu recolta de mirodenie raportată efectiv CHOAMului şi în dezacord cu propriile noastre proiecţii precise. Orice discrepanţă trebuie să fie cât se poate de… revelatorie.

Ridică din sprâncene.

— Am făcut deja un studiu preliminar, bazat pe rapoarte de primă mână de la… — Zâmbi – sursele noastre.

— Vrei să spui *iscoade,* răbufni baronul cu indignare.

Femeia îşi dădu seama că baronul îşi regretase cuvintele

de-ndată ce le rostise, căci ele îi dezvăluiau vinovăţia.

Baronul se ridică în picioare, încordându-şi muşchii braţelor, dar – înainte să poată respinge insinuarea lui Mohiam – de Vries interveni:

— Poate că ar fi mai bine dacă am da întâlnirii acesteia un caracter personal, numai între Cucernica Maică şi baron? Nu are rost să transformăm o discuţie simplă într-un mare spectacol… şi într-o filă de dosar.

— Sunt de acord, spuse Mohiam repede, oferindu-i mentatului strâmb o privire de aprobare. De ce nu ne retragem în apartamentul tău, baroane?

El se bosumflă, cu buzele generoase formând un trandafir întunecat.

— De ce să duc o vrăjitoare Bene Gesserit în apartamentul meu privat?

— Fiindcă nu ai de ales, spuse ea pe o voce joasă, dură.

Şocat, baronul medită la îndrăzneala ei, apoi râse în hohote.

— De ce nu? Mai teatrali de-atât nu putem fi…

De Vries se uită la amândoi printre gene. Îşi reexamina propunerea, analizând în gând date, calculând probabilităţi. Vrăjitoarea reacţionase prea repede la idee. *Voia* să fie singură cu baronul. De ce? Ce-avea ea de făcut între patru ochi?

— Daţi-mi voie să vă însoţesc, baroane, spuse de Vries, păşind deja ţanţoş către uşa ce avea să-i ducă prin holuri şi tuburi suspensoare spre locuinţa particulară a baronului.

— Problema aceasta e mai bine să rămână între baron şi mine, spuse Mohiam.

Baronul Harkonnen se oţărî.

— Nu dai tu ordine oamenilor mei, vrăjitoareo! Rosti el pe un ton jos, ameninţător.

— Care sunt dispoziţiile tale, atunci? Întrebă ea, cu impertinenţă.

Urmă o clipă de ezitare, apoi baronul încuviinţă:

— Îţi accept cererea de audienţă particulară.

Mohiam înclină capul într-o plecăciune abia vizibilă, apoi

aruncă o privire în urmă, la adeptele şi gărzile sale. De Vries surprinse o tresărire a degetelor femeii, un fel de semnal vrăjitoresc.

Ochii ei ca de pasăre îi ţintuiră pe ai săi şi de Vries îşi veni în fire doar când ea-i spuse:

— Un lucru poţi face, mentatule. Fii atât de bun încât să te asiguri că însoţitorii mei sunt bine primiţi şi hrăniţi, căci n-o să avem timp de stat la taclale. Trebuie să ne întoarcem numaidecât pe Wallach IX.

— Fă-o, spuse baronul Harkonnen.

Cu o privire dispreţuitoare la adresa lui de Vries, de parcă acesta ar fi fost ultimul servitor din imperiu, Mohiam îl urmă pe baron afară din hol…

Când intrară în apartamentul său, baronul fu mulţumit să observe că-şi lăsase hainele murdare una peste alta într-un colţ. Mobila era în dezordine şi câteva pete roşii de pe perete nu fuseseră suficient răzuite. Voia să sublinieze faptul că vrăjitoarea nu merita un tratament mai bun sau o primire pregătită cu grijă.

Punându-şi mâinile în şoldurile înguste, îşi îndreptă umerii şi-şi ridică bărbia fermă.

— Prea bine, Cucernică Maică, zi ce vrei. N-am timp pentru alte jocuri de cuvinte.

Mohiam afişă un zâmbet discret.

— Jocuri de cuvinte?

Ştia că Harkonnenii înţelegeau nuanţele politicii… poate că nu Abulurd cel cumsecade, dar cu siguranţă baronul şi sfătuitorii săi.

— Foarte bine, baroane, spuse ea simplu. Comunitatea are nevoie de linia ta genetică.

Se opri, bucurându-se de expresia şocată de pe chipul lui aspru. Înainte ca el să poată îngăima un răspuns, îi explică unele părţi atent alese din scenariu. Ea însăşi nu cunoştea amănuntele sau motivele; ştia doar să se supună.

— Ştii, fără îndoială, că de mulţi ani Bene Gesserit au încorporat în Comunitatea lor importante linii genealogice străvechi. Surorile noastre reprezintă întregul spectru al

umanităţii nobile, având în rândurile lor trăsăturile dorite ale majorităţii Caselor Mari şi Mici din Landsraad. Avem chiar şi câteva reprezentante, descendente de multe generaţii, ale Casei Harkonnen.

— Şi vreţi să vă îmbunătăţiţi componenta Harkonnen? Întrebă baronul, cu băgare de seamă. Despre asta-i vorba?

— Înţelegi perfect. Trebuie să concepem un copil cu tine, Vladimir Harkonnen. O fiică!

Baronul făcu un pas în spate, clătinându-se, apoi chicoti, ştergându-şi în acelaşi timp o lacrimă de bucurie de la ochi.

— Va trebui să căutaţi în altă parte, atunci. Eu n-am copii, şi nici nu e prea probabil să am vreodată. Procesul de procreare în sine, implicând femeia, mă dezgustă.

Cunoscând prea bine preferinţele sexuale ale baronului, Mohiam nu răspunse. Spre deosebire de mulţi alţi nobili, el nu avea moştenitori, nici măcar nelegitimi, ascunşi undeva, în populaţia planetară.

— Cu toate acestea, vrem o fiică Harkonnen, baroane. Nu o moştenitoare, nici măcar o pretendentă, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji din pricina vreunei… ambiţii dinastice. Am studiat cu grijă familia şi amestecul dorit este destul de caracteristic. Trebuie să mă inseminezi pe mine!

Sprâncenele baronului se ridicară şi mai mult.

— De ce, pentru toate lunile imperiului, aş vrea să fac asta?

Îşi plimbă privirea în sus şi-n jos pe corpul femeii, disecând-o, măsurând-o. Mohiam avea o apariţie destul de banală, cu faţa lungă, cu părul castaniu subţiat – nimic remarcabil. Era mai în vârstă ca el, aproape de sfârşitul anilor fertili.

— Mai ales cu tine?

— Bene Gesserit determină lucrurile astea pe baza proiecţiilor genetice, nu a vreunei atracţii fizice reciproce.

— Ei bine, refuz.

Baronul se întoarse cu spatele şi-şi încrucişa braţele pe piept.

— Pleacă! Ia-ţi micile tale sclave şi pleacă de pe Giedi

Prime!

Mohiam se uită la el preţ de câteva momente, absorbind detaliile apartamentului în care se aflau. Folosind tehnici de analiză Bene Gesserit, află multe lucruri despre baron şi despre personalitatea sa, după felul cum îşi întreţinea acel culcuş parfumat, un spaţiu ce nu era dichisit şi decorat pentru ochii vizitatorilor oficiali. Afişa, fără să ştie, o bogăţie de informaţii despre sinele său lăuntric.

— Dacă asta e dorinţa ta, baroane…, spuse ea. Următoarea oprire a navetei mele va fi pe Kaitain, unde avem deja programată o întâlnire cu împăratul. Biblioteca mea personală de date de pe navă conţine copii ale tuturor dosarelor care dovedesc activităţile tale de stocare a mirodeniei pe Arrakis, precum şi mărturii ale modului cum ţi-ai măsluit în chip voit producţia, pentru a-ţi ascunde depozitele particulare de ochii CHOAM şi ai Casei Corrino. Analiza noastră preliminară conţine suficiente informaţii pentru ca Ghilda să înceapă un control la scară mare al activităţilor tale şi să fii revocat din temporara funcţie de conducător al CHOAM…

Baronul se holbă la Mohiam. Un impas, niciunul dintre ei se clintea. Dar el văzu în spatele ochilor femeii, adevărul vorbelor rostite. Nu se îndoia că vrăjitoarele îşi folosiseră diabolice metode intuitive ca să determine cu exactitate ce făcuse el, cum îl dusese de nas pe Elrood al IX-lea, fără ştirea acestuia. Mai ştia şi că Mohiam nu ar fi ezitat să-şi pună în practică ameninţarea.

Copii ale tuturor dosarelor… Nici măcar distrugerea acelei nave nu ajuta la ceva. Infernala Comunitate, în mod evident, avea copii şi-n altă parte.

Bene Gesserit probabil că aveau material de şantaj şi împotriva Casei Imperiale Corrino, poate chiar informaţii stânjenitoare despre importantele, dar clandestinele afaceri ale Ghildei Spaţiale şi ale puternicului CHOAM. Material pentru negocieri… Comunitatea se pricepea să afle slăbiciunile potenţialilor duşmani.

Baronul ura situaţia fără ieşire în care-l pusese, dar nu

putea face nimic în privinţa asta. Vrăjitoarea îl putea distruge cu un singur cuvânt şi, în cele din urmă, tot avea să-l forţeze să-i cedeze sămânţa neamului său.

— Ca să fac lucrurile mai uşoare, am capacitatea de a-mi controla funcţiile corpului, spuse Mohiam cu un ton rezonabil. Pot ovula când doresc şi-ţi pot garanta că treaba asta neplăcută nu va trebui repetată. Dintr-o singură întâlnire cu tine, pot garanta naşterea unui copil-fată. Nu trebuie să-ţi mai faci vreodată griji că ne vom reîntâlni…

Bene Gesserit întotdeauna plănuiau cu un pas înainte, rotiţe înăuntrul altor rotiţe, şi nimic nu era atât de limpede cum părea în ceea ce le privea. Baronul se încruntă, gândindu-se la posibilităţi. Cu ajutorul acestei fiice pe care şi-o doreau atât de tare, voiau oare vrăjitoarele – în pofida tăgadei lor – să creeze un moştenitor legitim şi să pretindă Casa Harkonnen în generaţia următoare? Asta era absurd. Îl creştea deja pe Rabban pentru această poziţie, şi nimeni nu putea pune decizia la îndoială.

— Am…

Dibui după cuvinte.

— Am nevoie de-o clipă să mă gândesc şi trebuie să-mi consult consilierii!

Cucernica Maică Mohiam aproape că-şi dădu ochii peste cap auzind această cerere, dar i-o acceptă, făcând un gest spre baron să nu se grăbească. Aruncând în lături un prosop pătat cu sânge, se tolăni pe divan ca să aştepte în tihnă.

În ciuda personalităţii sale josnice, Vladimir Harkonnen era un bărbat atrăgător, bine construit, cu trăsături plăcute: păr roşcovan, buze groase, frunte bine conturată… Totuşi, Bene Gesserit inoculase în toate surorile credinţa fermă că relaţiile sexuale erau o simplă unealtă de manipulare a bărbaţilor şi de obţinere a progeniturii care să se adauge la reţeaua genetică a Comunităţii. Cu toate acestea, îi provoca mare plăcere să-l aibă pe baron la degetul mic, să-l poată forţa să-i dea ascultare…

Cucernica Maică se lăsă pe spate, închise ochii şi se

concentră asupra fluxului şi refluxului de hormoni din trup, asupra activităţilor lăuntrice ale sistemului său de reproducere, pregătindu-se…

Ştia care avea să fie răspunsul baronului.

— Piter! Baronul alerga pe culoare: Unde-i mentatul meu?

De Vries ieşi dintr-un coridor alăturat, unde intenţionase să folosească găurile de observare ascunse, pe care le făcuse în încăperile particulare ale baronului.

— Aici sunt, baroane, spuse el, apoi sorbi dintr-o fiolă mică.

Gustul de sapho îi declanşă reacţii în creier, aprinzându-i neuronii, zgândărindu-i capacităţile mentale.

— Ce-a cerut vrăjitoarea? Ce pune la cale?

Baronul se roti, găsind în sfârşit o ţintă potrivită pentru furia sa.

— Vrea s-o inseminez! Scroafa!

S-o insemineze? Îşi spuse de Vries, adăugând aceasta la banca sa de date. Cu o viteză sporită reconsideră problema.

— Vrea să poarte o fiică a mea! Îţi vine să crezi? Ştie şi de rezervele mele de mirodenie!

De Vries se afla în transa mentatică. *Fapt: Baronul nu va avea niciodată copii în niciun alt mod. Detestă femeile. Pe deasupra, din punct de vedere politic, e prea atent ca să-şi răspândească sământa la întâmplare.*

Fapt: Bene Gesserit deţin pe Wallach IX înregistrări genetice amănunţite, numeroase planuri de procreare, ale căror rezultate sunt deschise la interpretări. Având un copil al baronului – o fiică şi nu un fiu? — Ce-ar putea spera vrăjitoarele să realizeze?

Există oare vreun punct slab – sau avantaj – în genele Harkonnen pe care ele să-şi dorească să-l exploateze? Vor să facă asta pur şi simplu fiindcă o consideră pedeapsa cea mai umilitoare pe care i-o pot aplica baronului? Dacă-i aşa, cu ce a ofensat baronul, personal, Comunitatea?

— Numai gândul, şi mă dezgustă! Să mă-mperechez cu iapa aia…, mârâi baronul. Dar sunt aproape nebun de curiozitate. Oare ce-ar putea vrea Comunitatea?

— Nu pot face o proiecţie, baroane. Date insuficiente.

Baronul păru gata să-l lovească pe de Vries, dar se abţinu.

— Nu-s armăsarul de prăsilă al Bene Gesseritului!

— Baroane, spuse de Vries cu calm, dacă într-adevăr deţin informaţii despre activităţile tale de stocare a mirodeniei, nu-ţi poţi permite ca asta să se afle. Chiar dacă ar juca la cacealma, reacţia ta fără-ndoială că le-a spus deja tot ce aveau nevoie să ştie. Dacă dau probe Kaitainului, împăratul îşi va aduce sardaukarii aici ca să extermine Casa Harkonnen şi să instaleze o altă Casă Mare în locul nostru pe Arrakis, aşa cum au făcut cu Richese înainte de noi. Lui Elrood i-ar plăcea asta, fără-ndoială. El şi CHOAM îşi pot retrage oricând contractele de pe orice proprietate a ta. Ar putea chiar să dea Arrakis şi producţia de mirodenie, să zicem, Casei Atreides… numai ca să-ţi facă în ciudă.

— Atreides!

Baronului îi venea să scuipe.

— Nu-mi voi lăsa niciodată proprietăţile să cadă în mâinile lor.

De Vries ştia că lovise coarda potrivită. Vrajba dintre Harkonneni şi Atreides începuse în urmă cu multe generaţii, în timpul tragicelor evenimente ale Bătăliei de la Corrin.

— Trebuie să faci ce-ţi cere vrăjitoarea, baroane, spuse el. Bene Gesserit au câştigat această rundă a meciului. Prioritate: să protejezi averea Casei, drepturile asupra mirodeniei şi depozitele ilicite…

Mentatul zâmbi.

— Şi să te răzbuni mai târziu!

Baronul era cenuşiu, cu pielea dintr-o dată pătată.

— Piter, începând din clipa asta vreau să începi să ştergi dovezile şi să risipeşti rezervele. Împrăştie-le în locuri în care nimeni să nu se gândească să le caute!

— Şi pe planetele aliaţilor noştri? N-aş recomanda asta, baroane. E prea complicat s-o facem. Alianţele se schimbă…

— Prea bine.

Ochii săi negri, ca de păianjen, se aprinseră.

— Pune cea mai mare parte pe Lankiveil, chiar sub nasul nătângului meu frate vitreg. Nu-l vor bănui niciodată pe Abulurd de complicitate.

— Da, baroane. O idee foarte bună.

— Sigur că-i o idee bună!

Se încruntă, se uită în jur. Gândul la fratele său vitreg îi aminti de iubitul lui nepot.

— Unde-i Rabban? Poate că vrăjitoarea poate folosi sperma lui în schimb.

— Mă-ndoiesc, baroane, spuse de Vries. Planurile lor genetice sunt de obicei specifice.

— Ei bine, oricum, unde-i băiatul? Rabban! Baronul se roti pe călcâie şi păşi pe coridor, căutând parcă ceva sau cineva pe care să-l urmărească.

— Nu l-am mai văzut de-o zi întreagă.

— E plecat într-o altă vânătoare prostească de-a lui, sus, la Staţia Gărzii Forestiere.

De Vries îşi reprimă un zâmbet.

— Eşti singur aici, baroane, şi cred c-ar fi mai bine să te întorci în dormitor. Ai o datorie de îndeplinit…

Regula de bază e aceasta: Nu susţine niciodată slăbiciunea; întotdeauna susţine puterea.

Cartea Azhar a Bene Gesserit,
Compilaţia Marilor Secrete

Crucişătorul uşor plana peste un ţinut pustiu şi întunecat, nemarcat de luminile oraşului sau de smogul de pe Giedi Prime. Singur într-un refugiu din pântecele aeronavei, Duncan Idaho se uita printr-un hublou de plaz cum imensitatea închisorii Baroniei rămânea în urma lor ca o băşică geometrică, viermuind de oameni chinuiţi şi fără libertate.

Cel puţin părinţii săi nu mai erau prizonieri. Rabban îi omorâse, numai ca să-l înfurie pe el şi să-l convingă să lupte. În ultimele câteva zile de pregătiri, furia lui Duncan crescuse exponenţial.

Pereţii de metal ai calei inferioare a crucişătorului erau acoperiţi cu o dantelă de chiciură. Duncan era amorţit, cu inima grea, cu nervii reduşi la tăcere din cauza şocului, cu pielea înfăşurându-l ca o pătură insensibilă. Motoarele vibrau prin planşeele podelei. Pe punţile de sus, auzea echipa neliniştită de vânători târându-şi picioarele în armurile lor căptuşite. Bărbaţii purtau arme cu lunetă de urmărire. Râdeau şi sporovăiau, pregătiţi pentru jocul de seară.

Rabban era şi el acolo, sus.

Pentru a-i oferi tânărului Duncan ceea ce ei numeau „o şansă echitabilă”, echipa de vânătoare îl înarmase cu un cuţit tocit (spunând că nu voiau să se rănească singur), o lanternă şi o bucată scurtă de frânghie: tot ce-i trebuia unui copil de opt ani ca să scape de-o divizie de vânători Harkonnen profesionişti, aflaţi pe terenul lor binecunoscut…

Sus, într-un scaun cald şi moale, Rabban zâmbea la gândul copilului îngrozit şi furios din cală. Dacă Duncan Idaho acela ar fi fost mai mare şi mai puternic, ar fi fost la fel de periculos ca orice animal. Puştiul era tare, pentru cât era de mic, Rabban trebuia să recunoască asta. Felul în

care scăpase de elita antrenorilor Harkonnen în măruntaiele Baroniei era admirabil, în special trucul acela cu tubul suspensor.

Crucişătorul zbură departe de oraşul-închisoare, departe de zonele industriale îmbibate cu petrol, spre o rezervă naturală aflată pe un teren înalt, un loc cu pini întunecaţi şi pereţi de gresie abrupţi, peşteri, stânci şi pâraie. Sălbăticia aceea artificială adăpostea până şi câteva exemplare de animale sălbatice îmbunătăţite genetic, prădători fioroşi la fel de doritori de carne fragedă de băiat ca şi vânătorii Harkonnen înşişi.

Crucişătorul coborî pe o pajişte presărată cu bolovani; puntea se înclină într-un unghi strâns, apoi îşi reveni când stabilizatorii echilibrară nava. Rabban trimise un semnal de la cingătoarea de control de la brâu.

Uşa hidraulică din faţa băiatului foşni, eliberându-l din cuşcă. Aerul răcoros de noapte îi înţepă obrajii. Duncan se gândi să dea pur şi simplu buzna afară. Putea să alerge şi să-şi caute refugiu printre pinii deşi. O dată ajuns acolo, putea să se îngroape sub cetina lor maronie, uscată şi să alunece într-o toropeală protectoare.

Dar Rabban voia ca băiatul să alerge şi să se ascundă, şi ştia că nu putea ajunge foarte departe. Pentru moment, Duncan trebuia să acţioneze cu un instinct temperat de inteligenţă. Nu era timpul pentru o mişcare neaşteptată, nesăbuită. Nu încă.

Duncan va aştepta pe crucişător până ce-i vor explica vânătorii regulile, cu toate că-şi dădea destul de bine seama ce trebuia să facă. Era o arenă mai mare, un traseu mai lung, mize mai mari… dar, în esenţă, acelaşi joc pentru care se antrenase în oraşul-închisoare.

Trapa de sus se deschise în spatele lui, ca să scoată la iveală două forme cu halouri vagi: o persoană pe care-o recunoscu drept conducătorul vânătorii din Baronia şi bărbatul lat în umeri care-i omorâse pe mama şi pe tatăl lui Duncan. *Rabban.*

Ferindu-şi privirea din calea luminii neaşteptate, băiatul

îşi îndreptă ochii obişnuiţi cu întunericul spre pajiştea largă şi spre umbra deasă a copacilor cu ace negre. Era o noapte înstelată. Durerea îl săgetă pe Duncan prin coaste, rămăşiţă a antrenamentului dur de dinainte, dar încercă să n-o ia în seamă.

— Staţia Gărzii Forestiere, îi spuse conducătorul vânătorii. Ca o vacantă în sălbăticie. Bucură-te de ea! Ăsta-i un joc, băiete – te lăsăm aici, îţi dăm un avantaj după care pornim la vânătoare.

Ochii i se îngustară.

— Nu face nicio greşeală însă. Acum e altceva decât şedinţele de antrenament din Baronia. Dacă pierzi, vei fi omorât şi căpăţâna ta împăiată se va alătura celorlalte trofee de pe perete ale stăpânului Rabban.

Lângă el, nepotul baronului îi zâmbi lui Duncan cu buzele lui groase. Rabban tremura de surescitare şi anticipare, iar chipul ars de soare i se îmbujoră.

— Şi dacă scap? Întrebă Duncan, cu o voce ascuţită.

— N-o să scapi, răspunse Rabban.

Duncan nu stărui. Oricum, dacă insista pentru un răspuns, bărbatul pur şi simplu l-ar fi minţit. Dacă reuşea să scape, trebuia doar să-şi facă propriile reguli.

Îl aruncară pe pajiştea acoperită de chiciură. Nu avea decât haine subţiri şi nişte pantofi scâlciaţi. Frigul nopţii îl lovi ca un ciocan.

— Rămâi în viaţă cât de mult poţi, băiete, strigă Rabban din uşa crucişătorului, trăgându-se înăuntru când vuietul motoarelor îşi spori tempoul. Fă-mă să am parte de-o vânătoare bună. Ultima pe care-am avut-o a fost foarte dezamăgitoare…

Duncan rămase nemişcat până când nava se ridică în aer şi porni vâjâind către un avanpost situat într-o cabană păzită. De acolo, după câteva pahare de tărie, echipa de vânătoare avea să iasă şi să-şi hăituiască prada.

Poate că Harkonnenii se vor juca puţin cu el, bucurându-se de exerciţiul sportiv… sau poate că în momentul când îl vor prinde, le vor fi îngheţat oasele până la măduvă şi vor

tânji după o băutură caldă, aşa că pur şi simplu îşi vor folosi armele ca să-l taie în bucăţi cu prima ocazie.

Duncan alergă spre adăpostul copacilor…

Chiar şi după ce lăsă pajiştea în urmă, picioarele sale lăsau urme clare de iarbă îngheţată culcată la pământ. Se freca de crengi grele de brad, deranja mormanele de ace moarte pe când se împleticea târându-se în sus, către aflorimentele zimţate de gresie.

În raza lanternei, văzu aburii reci ai respiraţiei ieşindu-i pe nări şi pe gură, ca nişte bătăi ale inimii. Urcă un taluz, îndreptându-se spre cei mai abrupţi pereţi stâncoşi. Când ajunse la stânci, le prinse cu ambele mâini, săpând locaşuri cu degetele în roca sedimentară sfărâmicioasă. Acolo, cel puţin, nu avea să lase multe urme de paşi, chiar dacă pe terase fuseseră aduse de vânt petice de zăpadă veche, cristalină, ca nişte dune mici.

Aflorimentele ieşeau din perete, santinele deasupra covorului de copaci. Vântul şi ploaia săpaseră în stânci găuri şi şanţuri, unele mari abia cât să-şi facă rozătoarele cuiburi, altele destul cât să adăpostească un om în toată firea. Împins de disperare, Duncan se căţără până ce abia mai respira de epuizare.

Când ajunse în vârful unei stânci cu straturile de rocă la vedere, brun-roşcate în raza lanternei sale, se lăsă pe călcâie şi se uită în jur, observând împrejurimile sălbatice. Se întrebă dacă vânătorii deja porniseră. Nu aveau cum să fie departe în urma lui.

Animalele urlau în depărtare. Stinse lanterna pentru a se ascunde mai bine. Vechile răni de la coaste şi spate îl ardeau de durere, iar partea de sus a braţului îi zvâcnea, acolo unde era implantat dispozitivul de urmărire.

În spatele lui, se ridicau alţi pereţi stâncoşi – fantomatici, înalţi şi abrupţi, presăraţi cu caneluri şi terase, împodobiţi cu copaci răvăşiţi ca nişte favoriţi respingători, crescuţi dintr-o rană a obrazului. Era cale lungă, foarte lungă, până la cel mai apropiat oraş, până la cel mai apropiat spaţioport.

Staţia Gărzii Forestiere. Mama lui îi povestise despre rezervaţia aceasta izolată, un loc preferat de vânătoare al nepotului baronului. „Rabban e atât de crud fiindcă simte nevoia să demonstreze că nu seamănă cu tatăl lui”, spusese ea odată.

Băiatul petrecuse mare parte din cei aproape nouă ani ai vieţii sale înăuntrul unor clădiri uriaşe, inhalând doar aer reciclat încărcat cu lubrifianţi, solvenţi şi chimicale sleite. Nu ştiuse niciodată cât de rece putea deveni planeta aceea, cât de îngheţate puteau fi nopţile… sau cât de limpezi erau stelele.

Deasupra, cerul era o boltă de un întuneric nesfârşit, plină de mici stropi luminoşi, un vârtej de găurele ce străpungeau depărtările galaxiei. Acolo, în depărtare, navigatorii Ghildei îşi foloseau minţile pentru a conduce, printre stele, transspaţiale mari cât un oraş întreg.

Duncan nu văzuse niciodată o navă a Ghildei, nu părăsise niciodată Giedi Prime – şi acum se îndoia că o va mai face vreodată. Locuind într-un oraş industrial, nu avusese niciodată vreun motiv să înveţe poziţia stelelor de pe cer. Dar, chiar dacă ar fi cunoscut punctele cardinale sau ar fi recunoscut constelaţiile, tot n-ar fi avut unde să meargă…

Stând pe stâncă, în frigul tăios, Duncan îşi cercetă lumea, uitându-se în depărtare. Se ghemui şi-şi strânse genunchii la piept ca să-şi păstreze căldura corpului, deşi încă mai tremura.

În zare, unde terenul înalt cobora într-o vale împădurită către silueta clară a clădirii adăpostului păzit, văzu un şir de lumini, licurigloburi săltăreţe ca o procesiunea de zâne. Grupul de vânători, încălziţi şi bine înarmaţi, îi adulmeca urmele fără mare grabă. *Se distrau.*

Din acea poziţie favorabilă, Duncan se uită şi aşteptă, înfrigurat şi deznădăjduit. Trebuia să se hotărască, dacă mai voia să trăiască. Ce să facă? Unde să meargă? Cine să aibă grijă de el?

Pistolul cu laser al lui Rabban nu mai lăsase nimic din faţa mamei lui care să poată fi sărutat, nimic din părul ei

care să poată fi mângâiat. Nu-i va mai auzi niciodată vocea spunându-i „scumpul meu Duncan”.

Acum, Harkonnenii voiau să-i facă şi lui acelaşi lucru, şi nu putea împiedica asta. Nu era decât un băiat cu un cuţit teşit, o lanternă şi o frânghie. Vânătorii aveau dispozitive de urmărire richesiene, armuri călduroase şi arme puternice. Îl depăşeau numeric cu zece la unu. Nu avea nicio şansă…

Ar fi fost mai uşor dacă se mulţumea să şadă acolo şi să-i aştepte să vină. Într-un târziu, dispozitivele de urmărirea aveau să-l găsească, urmărind inexorabil semnalul emis de dispozitivul implantat în braţul său… Aşa, le putea refuza plăcerea sportului, le putea strica distracţia. Predându-se, arătându-şi extremul dispreţ faţă de distracţiile lor barbare, putea câştiga cel puţin o mică victorie; singura pe care şi-o putea adjudeca.

Sau Duncan Idaho putea riposta, putea încerca să-i rănească pe Harkonneni chiar în timp ce-l vânau. Mama şi tatăl lui nu avuseseră ocazia să lupte pentru vieţile lor, dar Rabban îi oferea *lui* această şansă.

Rabban îl credea doar un băiat neajutorat. Vânătorii credeau că doborârea unui copil le va oferi un soi de distracţie.

Se ridică în picioarele-i amorţite, îşi scutură hainele şi se opri din tremurat. *Nu mă las doborât aşa,* se hotărî el, *numai ca să le arăt, numai ca să le dovedesc că nu-şi pot râde de mine.*

Se îndoia că vânătorii purtau scuturi individuale. Probabil nu credeau că aveau nevoie de o asemenea protecţie, nu împotriva unuia de teapa lui.

Mânerul cuţitului părea tare şi aspru în buzunarul său, inutil împotriva unei armuri cât de cât bune. Dar putea face altceva cu lama, ceva dureros de necesar. Da, va lupta… din toate puterile lui.

Târându-se pe pantă în sus, căţărându-se de la o stâncă la un copac doborât, păstrându-şi echilibrul pe grohotiş, Duncan îşi croi drum spre o gaură goală din peretele

zgrunţuros de gresie. Evită să calce pe insulele de zăpadă, mergând pe pământul îngheţat bocnă ca să nu lase urme evidente.

Implantul de urmărire avea să-i aducă direct la el, indiferent unde ar fi fugit.

Deasupra gurii de peşteră, o proeminenţă a peretelui aproape vertical de stâncă îi oferea o a doua oportunitate: bucăţi de gresie desprinse, acoperite cu licheni, bolovani grei. Poate că reuşea să-i mişte din loc...

Duncan se târî înăuntru adăpostului oferit de peşteră, unde descoperi că nu era câtuşi de puţin mai cald. Doar mai întuneric. Deschiderea era destul de joasă încât un om în toată firea să trebuiască să intre târâş; altă cale de ieşire nu exista. Peştera aceea nu-i putea oferi mare protecţie. Trebuia să se grăbească.

Stând acolo pe vine, aprinse lanterna cea mică, îşi dădu jos cămaşa pătată şi scoase cuţitul. Simţi umflătura implantului de urmărire în carnea braţului superior stâng, în spatele tricepsului.

Deja îi amorţise pielea din pricina frigului, mintea îi era înceţoşată de şocul împrejurărilor. Dar când împunse cu cuţitul, simţi vârful acestuia cum intră în muşchi, incendiindu-i nervii. Închizând ochii într-un gest reflex de rezistenţă, tăie mai adânc, împungând şi împingând vârful lamei.

Se holbă la peretele întunecat al peşterii, văzu umbre scheletice reflectate de lumina palidă. Mâna sa dreaptă se mişca mecanic, ca o sondă ce excava micul dispozitiv de urmărire. Durerea se retrase într-un colţ slab luminat al conştiinţei sale.

În cele din urmă, dispozitivul de urmărire ţâşni afară, o bucată însângerată de metal micro-construit căzând cu un clinchet pe podeaua murdară a peşterii. Tehnică sofisticată de pe Richese... Clătinându-se de durere, Duncan ridică o piatră ca să spargă implantul. Apoi, gândindu-se mai bine, lăsă piatra la loc jos şi duse micul dispozitiv adânc în întuneric, unde să nu-l poată vedea nimeni.

Era mai bine să lase detectorul acolo. Ca momeală.

Târându-se iarăşi afară, Duncan luă o mână de zăpadă granulată. Pe terasa de gresie palidă căzură picături roşii. Aşeză zăpada peste sângele ce-i şiroia din umăr şi răceala ascuţită înăbuşi durerea. Apăsă tare peste rană, până ce zăpada rozalie i se topi printre degete. Mai luă o mână, nemaipăsându-i de urmele evidente pe care le lăsa în zăpadă. Oricum, Harkonnenii aveau să ajungă acolo.

În sfârşit, zăpada opri sângerarea.

Apoi, Duncan se ridică împleticit în picioare şi se îndepărtă de peşteră, având grijă să nu lase niciun semn al direcţiei în care mergea. Văzu luminile săltăreţe din vale despărţindu-se; membrii echipei de vânătoare, căţărându-se pe peretele de stâncă, aleseseră trasee diferite. Deasupra vâjâia un ornitopter înnegrit.

Duncan merse cât de repede putu, dar avu grijă să nu mai verse niciun pic de sânge. Rupse fâşii din cămaşă ca să-şi lege rana deschisă, lăsându-şi pieptul gol şi expus la frig, apoi îşi trase haina zdrenţuită înapoi peste umeri. Poate că prădătorii din pădure vor simţi mirosul coclit de sânge şi-l vor vâna de foame, nu dintr-o pornire sportivă. Asta era o problemă la care nu voia să se gândească deocamdată.

Cu pietricele desprinse de pe pantă rostogolindu-se în jurul său, merse înapoi până ce ajunse la streaşina de deasupra fostului său adăpost. Instinctul îi spunea să fugă orbeşte cât de departe îl ţineau picioarele. Dar se sili să se oprească. Aşa era mai bine. Se lăsă pe vine în spatele bolovanilor grei, desprinşi de stâncă, îi încercă pentru a-şi verifica forţa şi se dădu în spate ca să aştepte.

Nu peste mult timp, primul vânător ajunse la gura peşterii. Înveşmântat în armura umflată de suspensor, vânătorul îndreptă în faţă un pistol cu laser. Se uită în jos, la dispozitivul portabil, perechea implantului de urmărire richesian.

Duncan îşi ţinu respiraţia, rămase nemişcat, fără să clintească din loc nicio pietricică. Sângele îi desena o linie

încinsă pe braţul stâng, în jos.

Vânătorul se opri în faţa deschizăturii din stâncă, observând zăpada răvăşită, petele de sânge, impulsul luminos de pe ecranul dispozitivului său de urmărire. Cu toate că Duncan nu putea vedea faţa bărbatului, ştia că vânătorul purta pe ea un rânjet de triumf dispreţuitor.

Îndreptând pistolul cu laser spre deschizătura din faţa sa, vânătorul se aplecă la pământ, îndoindu-se ţeapăn în apărătoarea sa căptuşită pentru piept. Târându-se pe burtă, intră pe jumătate în întuneric.

— Te-am găsit, băieţaş!

Folosind tălpile şi puterea muşchilor de la picioare, Duncan aruncă peste margine un bolovan acoperit de licheni. Apoi se duse la al doilea şi-l lovi tare, împingându-l spre povârnişul abrupt. Amândouă pietrele căzură greoi, rostogolindu-se prin aer.

Auzi sunetul impactului şi un trosnet. Un scrâşnet dezgustător.

Apoi icnetul şi gâlgâitul bărbatului de jos…

Duncan se târî spre margine şi văzu că unul dintre bolovani căzuse într-o parte, ricoşând şi rostogolindu-se pe panta abruptă, prinzând avânt şi luând, o dată cu el, bucăţi de pietriş.

Celălalt bolovan izbise ceafa vânătorului, zdrobindu-i coloana vertebrală chiar şi prin căptuşeala protectoare, doborându-l la pământ ca un ac ce împunge un specimen de insectă.

Duncan coborî icnind şi alunecând. Vânătorul era încă în viaţă, dar paralizat. Picioarele îi zvâcneau, făcându-i carâmbul cizmelor să se lovească de solul îngheţat. Duncan nu se mai temea de el.

Strecurându-se înăuntrul peşterii pe lângă corpul mătăhălos, îmbrăcat în armură, Duncan îndreptă raza lanternei spre ochii sticloşi, încă plini de uimire, ai vânătorului. Ăsta nu era un joc. Ştia ce-i vor face Harkonnenii, văzuse deja ce le făcuse Rabban părinţilor săi.

Acum, Duncan va juca după regulile lor.

Vânătorul aflat pe moarte murmură către el ceva ininteligibil. Duncan nu ezită. Cu ochii întunecaţi şi pleoapele apropiate – nu mai erau ochii unui copil – se aplecă înainte. Cuţitul se furişă sub maxilarul bărbatului. Vânătorul se agită, ridicând din bărbie parcă a acceptare, mai degrabă decât a sfidare – şi lama boantă îi tăie pielea şi tendonul. Sângele îi ţâşni din jugulară cu destulă forţă să stropească totul în jur înainte să formeze o baltă închisă la culoare şi lipicioasă pe podeaua peşterii.

Duncan nu putea pierde vremea gândindu-se la ce făcuse, nu putea aştepta ca trupul vânătorului să se răcească. Dibui printre obiectele de la centura bărbatului, găsi o trusă mică de prim-ajutor şi un baton de proteine. Apoi smulse arma cu laser din mâna încleştată a mortului. Folosindu-i patul, zdrobi dispozitivul de urmărire richesian mânjit cu sânge, transformându-l în fărâme de metal. Nu mai avea nevoie de el ca momeală. Urmăritorii îl puteau vâna acum folosindu-şi doar intuiţia.

Credea că s-ar putea chiar să le facă plăcere această provocare, o dată ce aveau să-şi potolească furia.

Duncan se târî afară din peşteră. Arma cu laser, aproape la fel de mare ca şi el, zăngăni când o târî în urma lui. Jos, coloana de licurigloburi a echipei de vânătoare se apropia.

Acum, mai bine înarmat şi nutrind speranţa unui succes improbabil, Duncan o rupse la fugă în noapte.

Multe elemente ale imperiului cred că deţin puterea supremă: Ghilda Spaţială cu monopolul asupra transportului interstelar, CHOAM cu ştreangul lor economic, Bene Gesserit cu secretele lor, mentaţii cu controlul proceselor mentale, Casa Corrino cu tronul, Casele Mari şi Mici din Landsraad cu întinsele lor domenii. Vai nouă, în ziua când una dintre aceste facţiuni se hotărăşte să-şi demonstreze punctul de vedere.

Contele Hasimir Fenring,
Mesaje de pe Arrakis

Leto avu abia o oră să se odihnească şi să se învioreze în noul său apartament din Marele Palat.

— Oh, scuze că te grăbesc, spuse Rhombur intrând cu spatele prin uşa glisantă în coridorul cu pereţi de cristal, dar asta-i ceva ce n-ai vrea să ratezi. Îţi ia luni de zile să construieşti un transspaţial. Dă-mi un semn când eşti gata să mergem pe puntea de observare.

Încă tulburat, dar din fericire singur pentru câteva momente, Leto scormoni prin bagaje şi făcu o inspecţie superficială a încăperii sale. Se uită la lucrurile atent împachetate, cu mult mai multe decât ar fi avut el nevoie vreodată, inclusiv zorzoane, un teanc de scrisori de la mama lui şi o Biblie Catolică Portocalie cu dedicaţie. Îi promisese că va citi versete din ea în fiecare seară.

Se uită în gol, gândindu-se la cât timp îi va trebui numai să se simtă ca acasă – *un an întreg departe de Caladan* – şi lăsă totul acolo unde era. Va avea timp să facă toate astea mai târziu. *Un an pe Ix…*

Obosit după lunga călătorie, cu mintea încă năucită de ciudăţenia apăsătoare a acelei metropole subpământene, Leto îşi dădu jos cămaşa comodă şi se întinse pe pat. Abia dacă reuşi să încerce salteaua şi să-şi umfle perna, când Rhombur bătu în uşă.

— Haide, Leto! Grăbeste-te! Îmbracă-te şi hai să… ăă… luăm un transportor.

Încă luptându-se să-şi vâre braţul în mâneca stângă, Leto

îl întâlni pe celălalt tânăr în hol…

Un tren rapid îi duse printre clădirile răsturnate, spre periferia oraşului subpământean, după care o capsulă ascensoare îi lăsă la al doilea nivel al clădirilor înţesate cu domuri de observare. După ce coborî, Rhombur îşi croi drum cu coatele prin mulţimile de oameni adunate în balcoane şi la ferestrele mari. Îl prinse pe Leto de braţ; împreună, trecură pe lângă gărzile lui Vernius, apoi pe lângă spectatorii adunaţi la faţa locului. Faţa prinţului era îmbujorată şi se întoarse repede către ceilalţi aflaţi acolo.

— Cât e ceasul? S-a-ntâmplat deja?

— Nu încă. Mai sunt zece minute.

— Navigatorul e pe drum. Cabina lui este escortată chiar acum pe platformă.

Bâiguind mulţumiri şi scuze, Rhombur îşi conduse însoţitorul nedumerit spre o fereastră mare de metasticlă, aflată în peretele înclinat al galeriei de observare.

În capătul opus al încăperii se deschise o altă uşă şi mulţimea se dădu la o parte din calea a doi tineri cu păr negru – gemeni identici, după cum arătau. Mici de statură, aceştia o flancau pe sora lui Rhombur, Kailea, ca o escortă plină de mândrie. În puţinul timp scurs de când o văzuse Leto ultima oară, Kailea reuşise cumva să se schimbe într-o altă rochie, mai puţin înzorzonată, dar la fel de frumoasă. Gemenii păreau ameţiţi de prezenţa ei, iar Kailea părea să se bucure de atenţia lor linguşitoare. Le zâmbi amândurora şi-i conduse spre un loc bun la fereastra de observare.

Rhombur îl trase pe Leto lângă el, mult mai interesat de privelişte decât de cei din mulţime. Uitându-se în jur, Leto bănui că toţi oamenii de acolo trebuiau să fie demnitari importanţi, de un fel sau altul. Se uită atent în jos, încă neînţelegând ce se petrecea.

Un spaţiu gol imens se pierdea în depărtare, acolo unde tavanul grotei se întâlnea cu orizontul. Jos, văzu un transspaţial în dimensiune naturală, o navă de mărimea unui asteroid, asemănătoare celei care-l transportase de pe Caladan pe Ix.

— Asta e cea mai mare… ăă… fabrică de pe tot Ix-ul, spuse Rhombur. E singura cală din imperiu aflată pe o planetă şi care e destul de mare să adăpostească un transspaţial întreg. Toţi ceilalţi folosesc docuri complet utilate în spaţiu. Aici, într-un mediu terestru, siguranţa şi eficienţa chiar şi a unei construcţii la scară mare o fac foarte avantajoasă din punctul de vedere al costurilor.

Strălucitoarea navă nouă umplea canionul subteran. Pe partea ei dorsală, cea mai apropiată, sclipea un evantai de desene decorative. Pe fuzelaj, figura o elice ixiană violet cu arămiu, împletită cu marele semn alb în formă de 8 al Ghildei Spaţiale, simbolizând infinitul înăuntrul unui cartuş convex rotunjit.

Construită pe loc, adânc sub pământ, nava spaţială se odihnea pe un mecanism suspensor de ancorare, care ridica ambarcaţiunea astfel încât imense camioane de teren să se poată plimba pe sub carenă. Muncitori suboizi în uniforme argintiu cu alb scanau fuzelajul cu dispozitive portabile, executând munci de rutină. În timp ce echipele de ucenici verificau nava Ghildei, pregătind-o pentru zbor în spaţiu, şiruri de lumini dansau în jurul centrului industrial – bariere energetice menite să respingă oaspeţi nepoftiţi.

Macaralele şi suporturile suspensoare arătau ca nişte mici paraziţi ce se târau pe carena transspaţialului, însă cele mai multe maşinării erau îngrămădite lângă pereţii înclinaţi ai încăperii, date la o parte… pentru o *lansare?* Leto nu credea că era posibil. Mii de muncitori mişunau la sol într-o schemă statică, îndepărtând resturile şi pregătind terenul pentru plecarea incredibilei nave.

Zumzetul asistenţei din camera de observare crescu, iar Leto simţi că era pe cale să se întâmple ceva. Observă numeroase ecrane şi imagini transmise de sistemele de comunicare. Uimit de spectacol, întrebă:

— Dar… cum o scoţi afară? O navă de mărimea asta? Deasupra, tavanul e de piatră şi toţi pereţii par solizi!

Unul dintre gemenii cu feţe nerăbdătoare de lângă el îl privi de sus, cu un zâmbet încrezător.

— Aşteaptă şi-o să vezi…

Cei doi tineri identici aveau ochi mult depărtaţi, pe nişte feţe aproape pătrate, expresii încordate, frunţi încreţite; erau cu câţiva ani mai mari ca Leto. Pielea lor palidă era o consecinţă inevitabilă a vieţii trăite sub pământ.

Aflată între ei, Kailea îşi drese glasul şi-şi privi cu reproş fratele.

— Rhombur? Spuse ea, aruncând o privire către gemeni şi spre Leto. Uiţi de bunele maniere…

Rhombur îşi aminti brusc de obligaţiile sale.

— O, da! Acesta este Leto Atreides, moştenitor al Casei Atreides de pe Caladan. Iar aceştia doi sunt C'tair şi D'murr Pilru. Tatăl lor este ambasadorul ixian pe Kaitain, iar mama lor este bancher al Ghildei. Locuiesc într-o aripă a Marelui Palat, aşa că s-ar putea să-i mai întâlneşti.

Tinerii făcură o plecăciune la unison şi părură să se apropie şi mai mult de Kailea.

— Ne pregătim pentru examenele Ghildei în următoarele câteva luni, spuse C'tair, unul dintre gemeni. Sperăm să pilotăm un vas ca acela într-o bună zi.

Capul său negru se înclină spre imensul vas de dedesubt. Kailea se uită la amândoi cu o sclipire de îngrijorare în ochii ei verzi, de parcă nu era prea sigură de ideea că odată şi odată vor deveni navigatori.

Leto fu mişcat de scânteierea şi de zelul pe care le văzu în ochii adânci, căprui, ai tânărului. Celălalt frate era mai puţin sociabil şi părea să fie interesat numai de activităţile de dedesubtul lor.

— Iată că vine cabina navigatorului, remarcă D'murr.

Jos, un container negru şi masiv plutea pe o cărare liberă, purtat de suspensoare industriale.

Prin tradiţie, navigatorii Ghildei îşi mascau înfăţişarea, ascunzându-se în nori groşi de gaz aromat. Se credea în general că procesul prin care deveneau navigatori îi transforma în ceva diferit de-o fiinţă umană, ceva mai evoluat. Ghilda nu spunea nimic, nu căuta să confirme sau să infirme aceste speculaţii.

— Nu văd nimic înăuntru, spuse C'tair.

— Poate, dar acolo se află un navigator. Îl simt.

D'murr se aplecă înainte atât de concentrat, încât părea c-ar fi vrut să zboare prin geamul de observare din metasticlă. Când amândoi gemenii o ignorară, atenţi la nava de jos, Kailea se întoarse spre Leto şi-i întâlni privirea cu ochi scânteietori de smarald.

Rhombur făcu un gest spre nava de sub ei şi îşi continuă comentariul rapid.

— Tatăl meu e încântat de modelele astea noi de transspaţiale cu sarcină utilă sporită. Nu ştiu dacă ai studiat istoria, dar transspaţialele erau la început de… ăă… fabricaţie richesiană. Ix şi Richese au concurat între ele pentru contracte cu Ghilda dar, treptat, noi am câştigat, implicând în proces toate aspectele societăţii noastre: ăă… subvenţii, mobilizări, impozite, orice a fost nevoie. Pe Ix, nu facem lucrurile de jumătate.

— Am auzit că sunteţi şi maeştri la sabotaj industrial şi la manipularea legii brevetelor, spuse Leto, amintindu-şi ce-i spusese mama sa.

Rhombur clătină din cap.

— Minciuni spuse de Casele geloase. Iaduri purpurii, noi nu furăm idei sau brevete – am purtat numai un război tehnologic împotriva Casei Richese şi l-am câştigat fără să tragem un singur glonţ. Dar le-am dat lovituri mortale, la fel de sigur ca şi cum am fi folosit bombe atomice. Era o competiţie între noi şi ei. Cu o generaţie în urmă, şi-au pierdut dreptul de administrare a Arrakisului cam în acelaşi timp când au pierdut şi întâietatea în domeniul tehnologic. O proastă conducere de familie, bănuiesc.

— Mama mea e richesiană, spuse Leto cu duritate.

Rhombur se îmbujoră, profund stânjenit.

— O, îmi pare rău. Am uitat.

Se scărpină în părul blond, ciufulit, numai ca să aibă ce face cu mâinile.

— Nu-i nimic. Nu purtăm ochelari de cal, spuse Leto. Ştiu despre ce vorbiţi. Richese încă există, dar la o scară mult

mai mică. Prea multă birocraţie şi prea puţine inovaţii. Mama n-a vrut niciodată să mă ducă acolo, nici măcar să-i vizitez familia. Prea multe amintiri dureroase, presupun, chiar dacă, din câte bănuiesc, spera că, măritându-se cu tata, va reuşi să readucă bogăţia pe Richese.

Jos, containerul în care se afla misteriosul navigator intră într-un orificiu din partea din faţă a transspaţialului. Cabina neagră, lustruită, dispăru în imensitatea vasului, ca un ţânţar absorbit în gura unui peşte mare.

Cu toate că era mai tânără ca fratele ei, când vorbi Kailea, vocea ei păru mai calculată.

— Noul program de transspaţiale va fi pentru noi cel mai profitabil din toate timpurile. Din contractul ăsta ne vor curge sume mari în conturi. Casa Vernius va primi douăzeci şi cinci la sută din toţi solarii pe care Ghilda Spaţială îi economiseşte în prima decadă.

Copleşit, Leto se gândi la activităţile mărunte de pe Caladan: recoltarea orezului pundi, bărcile care descărcau încărcătura de pe nave... şi uralele devotate pe care le scoseseră oamenii după lupta bătrânului duce cu taurul.

Sirene stridente răsunară din difuzoarele instalate peste tot în imensa peşteră. Jos, asemenea piliturii de fier mişcându-se după liniile câmpului magnetic, muncitorii suboizi părăseau prin toate părţile nou-construitul transspaţial. Dintr-o parte în alta a oraşului din plafon, luminile clipeau la marile ferestre de observare ale turnurilor-stalactite. Leto putea zări siluete minuscule lipite de geamuri îndepărtate.

Când spectatorii din jurul lor fură reduşi la tăcere, Rhombur rămase alături de Leto.

— Ce-i? Întrebă Leto. Ce se-ntâmplă acum?

— Navigatorul va scoate nava de-aici, spuse geamănul C'tair.

— O va scoate de pe Ix ca să-şi poată începe drumurile, adăugă D'murr.

Leto se uită ţintă la tavanul de piatră, barieră impenetrabilă a unei cruste planetare, şi ştiu că asta era

imposibil. Auzi un zumzet vag, abia perceptibil.

— Nu-i greu să pilotezi un astfel de aparat şi să-l duci afară – ăă… cel puţin, nu pentru unul dintre *ei.*

Rhombur îşi încrucişă braţele la piept.

— E mult mai uşor decât să duci un transspaţial înapoi, *înăuntrul* unui spaţiu închis ca ăsta. Numai un timonier de primă mână poate face asta.

În vreme ce Leto se uita, ţinându-şi răsuflarea exact la fel ca şi ceilalţi spectatori, transspaţialul pâlpâi, deveni neclar – apoi dispăru cu totul.

Aerul dinăuntrul imensei grote reverberă într-o bubuitură puternică, datorată bruştei dislocări de volum. Clădirea de observare fu străbătută de un cutremur, iar lui Leto îi răsună un pocnet în urechi.

Grota era acum goală, un vast spaţiu închis fără urmă de transspaţial, doar echipamente rămase în urmă şi un tipar de urme decolorate pe podea, pe pereţi şi tavan.

— Aminteşte-ţi cum conduce un navigator nava, spuse D'murr, văzând confuzia lui Leto.

— Curbează spaţiul, spuse C'tair. Transspaţialul acela n-a trecut câtuşi de puţin *prin* roca scoarţei planetei Ix. Navigatorul a mers pur şi simplu de aici… la destinaţie.

Câţiva membri ai audienţei aplaudară. Rhombur păru nespus de mulţumit când făcu un gest spre spaţiul acum gol, de jos, ce se întindea cât vedeai cu ochii.

— Din clipa asta, avem loc să începem să construim încă unul!

— Pură economie!

Kailea se uită la Leto, apoi îşi întoarse privirea cu falsă modestie.

— Nu pierdem nicio clipă…

Concubinele sclave permise tatălui meu de acordul dintre Bene Gesserit şi Ghildă nu puteau, desigur, naşte un succesor regal, însă intrigile erau permanente şi insuportabile în asemănarea lor. Am devenit experte, mama, surorile mele şi cu mine, în evitarea subtilelor unelte ale morţii.

Din „În Casa tatălui meu”
de Prinţesa Irulan

Încăperile unde învăţa prinţul moştenitor Shaddam în palatul imperial erau destul de mari ca să adăpostească un sat întreg în alte lumi. Cu un dezinteres total, moştenitorul Casei Corrino stătea dus pe gânduri în faţa maşinii-profesor, în timp ce Fenring îl privea.

— Tata încă vrea să mai stau la şcoală, ca un copil!

Shaddam se încruntă la beculeţele şi mecanismele rotitoare ale maşinii.

— În timp ce eu ar trebui să fiu deja însurat… Ar trebui să am deja un moştenitor imperial!

— De ce? Râse Fenring. Ca tronul să poată sări peste o generaţie şi să treacă direct la fiul tău, când atinge vârsta potrivită, hmm?

Shaddam avea treizeci şi patru de ani şi se afla parcă la distanţă de o viaţă de tronul imperial. De fiecare dată când bătrânul bea o gură de bere de mirodenie, activa şi mai multă otravă secretă – însă n’kee lucra de luni încheiate şi singurul rezultat părea să fie un comportament tot mai iraţional. De parcă de-aşa ceva ar fi avut ei nevoie!

Chiar în dimineaţa aceea, Brood îl dojenise pe Shaddam că nu dădea mai multă atenţie studiului. „Priveşte şi învaţă!” – una dintre supărătoarele expresii ale tatălui său, – „Descurcă-te măcar o dată la fel de bine ca Fenring!”.

Din copilărie, Hasimir Fenring urmase cursurile împreună cu prinţul moştenitor. În aparenţă, îi oferea tovărăşie lui Shaddam, în vreme ce de fapt culegea informaţii despre intrigile şi politica de la curte. La studiu, Fenrig se descurca întotdeauna mai bine ca prietenul său de viţă regală;

devora orice frântură de informaţie care-l putea ajuta să-şi îmbunătăţească poziţia.

Mama lui, Chaola, o doamnă de onoare cu fire interiorizată, se aşezase într-o casă liniştită şi trăia din pensia imperială după moartea celei de-a patra soţii a împăratului, Habla. Crescându-i pe cei doi băieţi împreună, în timp ce o servea pe împărăteasa Habla, Chaola îi oferise lui Fenring ocazia de-a deveni mult mai mult – de parcă aşa ar fi plănuit ea lucrurile.

În ultima vreme, Chaola se prefăcea că nu înţelege ce face fiul ei la Curte, cu toate că era educată de Bene Gesserit. Fenring era şi el destul de viclean ca să ştie că mama sa înţelegea mult mai mult decât lăsa să se presupună poziţia ei, şi că multe planuri şi scheme genetice se desfăşuraseră fără ştirea lui.

Acum, Shaddam scoase un geamăt nefericit şi îşi întoarse fata de la maşină.

— De ce nu poate creatura aia bătrână să moară pur şi simplu şi să facă lucrurile mult mai uşoare?

Îşi acoperi gura, alarmat brusc de izbucnirea pe care-o avusese.

Fenring măsura cu pasul încăperea cea lungă, uitându-se în sus la stindardele Landsraadului. Era de aşteptat ca prinţul moştenitor să ştie culorile şi stemele fiecărei Case Mari şi Mici, însă Shaddam nu reuşea nici măcar să-şi amintească numele tuturor familiilor.

— Ai răbdare, prietene… Toate la timpul lor!

Într-unul dintre alcovuri, Fenring aprinse un beţişor de tămâie cu aromă de vanilie şi inhală adânc fumul.

— Între timp, învaţă despre lucrurile importante pentru domnia ta. Vei avea nevoie de astfel de informaţii în viitorul apropiat, hmm?

— Nu mai scoate sunetul ăla, Hasimir. E deranjant.

— Hmm?

— Mă enerva în copilărie şi ştii că mă enervează şi-acum. Încetează!

În camera alăturată, în spatele ecranelor care-ar fi trebuit

să fie de izolare, Shaddam îşi auzea tutorele chicotind; răsună apoi sunetul unor haine foşnind, cearşafuri dându-se la o parte, pielea frecându-se de piele. Tutorele îşi petrecea după-amiezile împreună cu o femeie mlădioasă şi cumplit de frumoasă care fusese instruită în arta sexului, ajungând în Clasa Experţilor. Shaddam îi dăduse fetei ordinele pe care trebuia să le execute, iar farmecele ei îl ţineau pe tutore la distanţă, aşa încât el şi cu Fenring să poarte discuţii particulare – lucru destul de greu într-un palat plin de ochi iscoditori şi de urechi ciulite.

Tutorele nu ştia însă că fata era menită lui Elrood ca dar, un adaos perfect pentru haremul său. Această mică stratagemă îi oferea prinţului moştenitor o măciucă mare cu care să-l ameninţe pe supărătorul lui profesor. Dacă afla vreodată împăratul…

— Să înveţi să manipulezi oamenii e o parte importantă a cârmuirii, îi spunea deseori Fenring după ce îi sugera câte o idee. Atâta lucru, cel puţin, înţelesese şi Shaddam. *Câtă vreme prinţul moştenitor îmi ascultă sfatul,* îşi spunea Fenring, *s-ar putea totuşi să devină un conducător destul de priceput.*

Ecranele afişau statisticile seci ale resurselor comerciale, exporturile principale ale planetelor importante, imagini holografice ale fiecărui produs existent, de la cea mai frumos vopsită blană de balenă, la tapiserii ixiene sonice relaxante… viţă-de-cerneală, fibre shiga, fabuloase obiecte de artă de pe Ecaz, orez pundi şi bălegar de catâr. Totul se revărsa din maşina-profesor ca un izvor al înţelepciunii scăpat de sub control, de parcă Shaddam ar fi trebuit să ştie şi să ţină minte toate amănuntele. *Dar la asta erau buni consilierii şi experţii!*

Fenring se uită în jos la ecran.

— Dintre toate lucrurile din imperiu, Shaddam, care crezi tu că-i cel mai important, hm-m-m-m?

— Şi tu eşti acum tutorele meu, Hasimir?

— Mereu, răspunse Fenring. Dacă vei ajunge un împărat excelent, toţi oamenii vor avea de câştigat… inclusiv eu!

Patul din camera alăturată scotea sunete ritmice, care-ţi risipeau gândurile.

— Pacea şi liniştea sunt cele mai importante lucruri, bodogăni Shaddam răspunsul.

Fenring lovi cu o cheie în maşina-profesor. Mecanismul păcăni, zdrăngăni, bâzâi. Apăru imaginea unei planete deşertice. Arrakis… Fenring se furişă pe bancă, alături de Shaddam.

— Melanjul de mirodenie… Ăsta-i cel mai important lucru. Fără el, imperiul s-ar nărui.

Se aplecă în faţă şi degetele-i sprintene zburară peste butoane, făcând să apară imagini ale activităţilor de recoltare a mirodeniei pe planeta deşertică. Shaddam se uită la un film în care un uriaş vierme de nisip distrugea o maşină de recoltare în mijlocul pustiului.

— Arrakis este singura sursă de melanj cunoscută în univers.

Fenring strânse pumnul şi lovi cu un bubuit puternic pe tăblia de plaz marmorat a mesei.

— Dar *de ce?* Cu toţi exploratorii şi prospectorii imperiali şi cu imensa recompensă pe care o oferă Casa Corrino de generaţii întregi, de ce n-a găsit nimeni mirodenie altundeva? La urma urmei, cu un miliard de lumi în imperiu, trebuie să mai existe şi *altundeva.*

— Un miliard?

Shaddam strâmbă din buze.

— Hasimir, ştii bine că asta-i numai o hiperbolă. Ultima numărătoare pe care am văzut-o vorbeşte de un milion sau cam aşa ceva…

— Un miliard, un milion, care-i diferenţa, hmmm? Ceea ce vreau să spun e că dacă melanjul este o substanţă ce se găseşte în univers, trebuie să-l găsim în mai mult de un singur loc. Ai aflat de planetologul pe care tatăl tău l-a trimis pe Arrakis?

— Desigur, Pardot Kynes. Din clipă-n clipă, aşteptăm încă un raport de la el. Au trecut câteva săptămâni de la ultimul.

Ridică fruntea, plin de mândrie.

— Mi-am făcut o datorie din a le citi imediat ce sosesc!

Din camera laterală se auziră icnete şi chicote, mobile grele mişcându-se din loc, ceva răsturnându-se cu o bufnitură. Shaddam îşi îngădui un zâmbet subţire: concubina era într-adevăr bine instruită!

Fenring îşi roti ochii mari, apoi se întoarse la maşina-profesor.

— Fii atent, Shaddam. Mirodenia e vitală şi totuşi producţia, în întregul ei, este controlată de o singură Casă, pe o singură lume. Ameninţarea unei reduceri sau stagnări a producţiei este imensă, cu toată supravegherea din partea imperiului şi toată presiunea exercitată de CHOAM. Pentru stabilitatea imperiului, avem nevoie de o sursă mai bună de melanj. Dacă e necesar, va trebui să-l creăm pe cale sintetică. Nu văd altă alternativă…

Se întoarse spre prinţul moştenitor, cu ochii negri scânteindu-i.

— …Decât una care să se afle sub controlul nostru!

Lui Shaddam îi plăceau discuţiile de felul ăsta, mult mai mult decât lecţiile de rutină din programul profesorului.

— A, da! O alternativă la melanj ar schimba complet centrul de greutate al balanţei de putere în imperiu, nu-i aşa?

— Exact! Aşa cum stau lucrurile acum, CHOAM, Ghilda, Bene Gesserit, mentaţii, Landsraadul, chiar şi Casa Corrino, toate se luptă pentru producţia şi distribuţia de mirodenie pe o singură planetă. Dar, dacă ar exista o alternativă, una care să se afle doar în mâinile Casei Imperiale, familia ta ar deveni o familie de adevăraţi împăraţi, nu doar nişte marionete sub controlul altor forţe politice…

— Nu suntem marionete, se răsti Shaddam. Nici măcar ramolitul de taică-meu!

Aruncă o privire nervoasă în tavan, de parcă acolo s-ar fi ascuns nişte ochi-spion, chiar dacă Fenring executase deja scanări temeinice de căutare a aparatelor de observare.

— Aă…, fie-i viaţa lungă!

— Cum spui tu, prinţul meu, zise Fenring fără să cedeze

măcar un singur milimetru. Dar dacă punem roţile în mişcare acum, vei culege toate foloasele, atunci când tronul îţi va aparţine…

Începu să se joace cu maşina-profesor.

— Priveşte şi învaţă! Spuse el într-un falsetto scârţâit, ce imita pronunţia greoaie a lui Elrood.

La auzul sarcasmului, Shaddam chicoti.

Maşinăria afişă scene ale înfăptuirilor industriale ixiene, toate invenţiile şi modificările noi ce fuseseră produse în timpul profitabilei domnii a Casei Vernius.

— De ce crezi tu că ixienii nu se pot folosi de tehnologia pe care-o au ca să găsească o alternativă la mirodenie? Întrebă Fenring. Li s-a cerut de nenumărate ori să analizeze mirodenia şi să găsească o altă opţiune pentru noi, şi cu toate astea îşi pierd vremea cu maşinăriile lor de navigare şi cu ceasornicele lor idioate. Cine are nevoie să cunoască ora exactă pe vreo planetă a imperiului? Cu ce sunt mai importante lucrurile astea decât însăşi mirodenia? Casa Vernius, în ceea ce te priveşte, e un eşec total.

— Maşina asta de predare este ixiană. Enervantul model nou de transspaţial este ixian. La fel e şi maşina ta de teren ultra-performantă şi…

— N-are nicio legătură, replică Fenring. Nu cred că Vernius îşi investeşte vreo resursă tehnologică în rezolvarea problemei alternativei la mirodenie. Pentru ei nu-i o prioritate de vârf!

— Atunci, tata ar trebui să le ofere o îndrumare mai fermă…

Shaddam îşi prinse mâinile la spate şi încercă să pară imperial, îmbujorat de-o indignare forţată.

— Când voi fi împărat, voi avea grijă ca anumiţi oameni să-şi înţeleagă priorităţile. O, da, voi hotărî personal ce este mai important pentru imperiu şi pentru Casa Corrino.

Fenring dădu ocol maşinii-profesor, ca un tigru Laza în căutarea prăzii. Apucă o curmală zaharisită dintr-o fructieră aşezată cu discreţie pe o măsuţă laterală.

— Bătrânul Elrood a făcut declaraţii asemănătoare cu

multă vreme în urmă şi totuşi până acum n-a dat urmare nici uneia.

Flutură palma cu degete lungi.

— O, la început le-a cerut ixienilor să cerceteze problema. A oferit şi o recompensă mare pentru orice explorator care-ar fi găsit chiar şi urme de premirodenie pe vreo planetă necartografiată…

Azvârli curmala în gură, îşi linse degetele lipicioase şi înghiţi fructul neted şi dulce.

— Încă nu s-a ivit nimic.

— Atunci, tata ar trebui să crească recompensa, zise Shaddam. Nu se străduieşte destul de tare!

Fenring îşi studie unghiile atent tăiate, apoi îşi ridică ochii imenşi ca să-i întâlnească pe ai lui Shaddam.

— Sau să fie vorba de faptul că Elrood al IX-lea nu e dispus să ia în calcul toate alternativele necesare?

— E incompetent, dar nu complet prost. De ce-ar face asta?

— Să presupunem că cineva i-ar propune să folosească… Bene Tleilax, de exemplu? Ca singură soluţie posibilă?

Fenring se sprijini de un stâlp de piatră, ca să observe reacţia lui Shaddam.

O undă de dezgust străbătu chipul prinţului moştenitor.

— Mârşavii tleilaxu! De ce-ar dori cineva să lucreze cu ei?

— Fiindcă ei ar putea oferi răspunsul pe care-l cauţi.

— Glumeşti, probabil! Putem avem încredere în vreo vorbă de-a lor?

Îşi readuse în minte imaginea rasei cu piele cenuşie, păr uleios şi statură pitică, ochii lor ca nişte mărgele, nasurile teşite şi dinţii ascuţiţi. Se ţineau deoparte, izolându-şi planetele centrale, săpând intenţionat şanţuri sociale în care să se poată bălăci.

Bene Tleilax erau însă adevăraţi vrăjitori într-ale geneticii, dispuşi să folosească metode neortodoxe şi atroce din punct de vedere social, făcând negoţ cu carne vie şi moartă, cu reziduuri biologice. În misterioasele şi totuşi puternicele lor cuve axlotl puteau creşte clone din

celule vii şi ghola din cele moarte. Tleilaxu erau înconjuraţi de-o aură alunecoasă, schimbătoare. *Cum îi poate lua cineva în serios?*

— Gândeşte-te la asta, Shaddam. Nu sunt tleilaxu experţi în chimie organică şi mecanică celulară, hm-m-m? Pufni Fenring. Prin reţeaua mele de iscoade am aflat că Bene Tleilax, cu tot dezgustul cu care-i privim, au dezvoltat o nouă tehnică. Eu însumi am anumite… îndemânări tehnice, să ştii, şi cred că această metodă tleilaxu poate fi aplicată şi în producţia de melanj artificial… propria noastră sursă.

Îşi aţinti ochii sclipitori de pasăre în ochii lui Shaddam.

— Sau nu eşti dispus să iei în calcul toate alternativele, şi-l laşi pe tatăl tău să păstreze controlul?

Shaddam se foi, ezitând să răspundă. Ar fi preferat în schimb un joc de minge-scut. Nu-i plăcea să se gândească la piticii ăia; fanatici religioşi, Bene Tleilax erau extrem de secretoşi şi nu invitau musafiri. Nepăsători la felul în care îi priveau alte lumi, îşi trimiteau reprezentanţii să observe şi să încheie înţelegeri la cele mai înalte nivele pentru produse unice de bioinginerie. Zvonurile spuneau că niciun străin nu văzuse vreodată o femeie tleilaxu. Niciodată! El credea că trebuie să fie extraordinar de frumoase… sau incredibil de urâte!

Văzându-l pe prinţul moştenitor cum tremură, Fenring arătă spre el cu degetul.

— Shaddam, să nu cazi în aceeaşi capcană ca şi tatăl tău. Ca prieten şi sfătuitor personal, e de datoria mea să investighez oportunităţi inedite, hm-m-m-m-ah? Lasă de-o parte asemenea sentimente şi gândeşte-te ce victorie ar fi dacă planul reuşeşte – o victorie asupra Landsraadului, a Ghildei, a CHOAMului şi a uneltitoarei Case Harkonnen. Cât de amuzant e, dacă te gândeşti că toate iţele pe care le-au tras Harkonnenii ca să câştige Arrakisul, după căderea Casei Richese, au fost în zadar?!

Vocea i se înmuie, devenind de o chibzuinţă infinită.

— Ce contează că trebuie s-avem de-a face cu tleilaxu? Atâta vreme cât Casa Corrino sparge monopolul asupra

mirodeniei şi creează o sursă independentă?
Shaddam se uită la el, întorcându-se cu spatele la maşina-profesor.
— Eşti sigur de asta?
— Nu, nu sunt sigur, se răsti Fenring. Nimeni nu poate fi sigur, până când nu se întâmplă. Dar trebuie cel puţin să ne gândim, să dăm ideii o şansă. Dacă n-o facem noi, o va face altcineva... până la urmă. Poate chiar Bene Tleilax. Trebuie să facem asta pentru propria noastră supravieţuire!
— Ce-o să se-ntâmple când va auzi tata de asta? Întrebă Shaddam. N-o să-i placă ideea.
Bătrânul Elrood nu putuse niciodată gândi cu propriul lui cap, iar otrava lui Fenring începuse deja să-i fosilizeze creierul. Împăratul fusese întotdeauna un pion patetic, mutat de colo-colo de forţele politice. Poate că vulturul cel senil încheiase deja o înţelegere cu Casa Harkonnen ca aceasta să menţină controlul producţiei de mirodenie. Pe Shaddam nu l-ar fi surprins să afle că tânărul şi puternicul baron îl îmbrobodise pe bătrânul Elrood. Casa Harkonnen avea o avere fabuloasă, iar mijloacele ei de influenţă erau nenumărate.
I-ar fi plăcut să-i îngenuncheze.
Fenring îşi aşeză mâinile în şolduri.
— Pot realiza tot ce-am zis, Shaddam. Am legături. Pot aduce aici un reprezentant al Bene Tleilax fără să ştie nimeni. El ne poate prezenta cazul în faţa Curţii Imperiale – apoi, dacă tatăl tău îl refuză, s-ar putea să reuşim să aflăm cine controlează tronul... urmele vor fi proaspete. Hmm-ah, să-i dau drumul?
Prinţul moştenitor se uită în spate la maşina-profesor care, evident, continua să predea unui învăţăcel inexistent.
— Da, da, sigur, răspunse el nerăbdător, acum că ajunsese la o hotărâre. Să nu mai pierdem timpul. Şi termină cu sunetul ăla.
— Îmi va lua ceva timp să pun toate lucrurile cap la cap, dar investiţia va merita.
Din camera alăturată se auzi un geamăt ascuţit; apoi, un

ţipăt subţire de extaz care deveni din ce în ce mai puternic, până ce păru că şi pereţii se vor nărui.

— Tutorele nostru trebuie c-a învăţat cum să-şi satisfacă animăluţul favorit, remarcă Shaddam, încruntându-se. Sau poate că ea se preface.

Fenring râse şi clătină din cap.

— Asta n-a fost ea, prietene. A fost vocea lui.

— Mi-aş dori să ştiu ce fac acolo, zise Shaddam.

— Nu-ţi face griji. Totul se înregistrează pentru mai târziu. Dacă scumpul tău tutore cooperează şi nu ne face probleme, o să ne uităm la casetă doar ca să ne distrăm. Dacă însă ne face greutăţi, o să aşteptăm până ce tatăl tău o va primi pe concubina asta ca să se joace cu ea… şi atunci îi vom arăta împăratului Elrood câteva dintre imaginile astea.

— Şi tot o să primim ceea ce vrem, spuse Shaddam.

— Exact, prinţe.

Pe parcursul muncii sale, planetologul are acces la multe resurse, date şi proiecţii. Totuşi, cele mai importante unelte ale lui sunt fiinţele umane. Numai cultivând instruirea ecologică în rândul oamenilor înşişi poate el salva o planetă întreagă.

Pardot Kynes,
„Pledoarie pentru Bela Tegeuse”

Pe când aduna însemnări pentru următorul său raport către împărat, Pardot Kynes întâlni dovezi din ce în ce mai vizibile ale unor subtile manipulări ecologice. Îi bănuia pe fremeni. Cine altcineva putea fi răspunzător acolo, în pustiurile de pe Arrakis?

Îi deveni limpede că oamenii deşertului trebuiau să fie prezenţi într-un număr mult mai mare decât îşi închipuiau administratorii Harkonnen – şi că fremenii aveau propriul lor vis… însă planetologul din el se întreba dacă aceştia aveau cumva şi un *plan* prin care să-l îndeplinească.

Cufundat în enigmele geologice şi ecologice ale acestei lumi deşertice, Kynes ajunse la convingerea că îi era la îndemână să insufle viaţă acelor nisipuri arse de soare. Arrakis nu însemna doar bulgărele mort care părea să fie la suprafaţă, ci şi o sămânţă capabilă de o creştere magnifică… dacă mediul primea îngrijirea cuvenită.

Harkonnenii, cu siguranţă, n-aveau să depună niciun pic de efort. Cu toate că erau guvernatori planetari aici de zeci de ani, baronul şi echipa sa capricioasă se comportau ca şi când ar fi fost nişte oaspeţi destrăbălaţi, neinteresaţi de vreo investiţie pe termen lung pe Arrakis. Ca planetolog, Kynes putea vedea semnele mai mult decât evidente: Harkonnenii prădau lumea, luau cât mai mult melanj cât mai repede posibil, fără a se gândi deloc la viitor.

Maşinaţiunile politice, precum şi fluxurile şi refluxurile puterii puteau schimba alianţele uşor şi repede. În câteva decenii, fără-ndoială, împăratul avea să predea controlul operaţiunilor cu mirodenie unei alte Case Mari. Harkonnenii nu aveau nimic de câştigat dacă făceau pe Arrakis investiţii

pe termen lung…

Mulţi dintre locuitori erau şi ei dezrădăcinaţi: traficanţi, neguţători de apă, comercianţi care puteau să-şi ridice cu uşurinţă taraba şi să zboare spre o altă lume, spre o altă aşezare prosperă. Nimănui nu-i păsa de starea planetei – Arrakis era doar o resursă care trebuia exploatată, apoi abandonată.

Kynes credea că fremenii s-ar putea să aibă, totuşi, o altă concepţie. Se spunea că locuitorii izolaţi ai deşertului sunt aprigi în felul de-a fi. Pe parcursul îndelungatei lor istorii, rătăciseră dintr-o lume într-alta, fuseseră asupriţi şi subjugaţi, înainte să-şi facă un cămin pe Arrakis – o planetă pe care ei o numeau, încă din vremuri străvechi, Dune. Oamenii aceştia aveau cele mai mari interese aici. Ei aveau să îndure consecinţele provocate de exploatatori.

Dacă Pardot Kynes reuşea să-şi atragă ajutorul fremenilor şi dacă existau atât de mulţi asemenea oameni misterioşi pe cât bănuia el, schimbările puteau avea loc la scară globală. O dată ce acumula mai multe informaţii despre modelele meteorologice, compoziţia atmosferei şi fluctuaţiile sezoniere, putea elabora un program realist, un plan de joc care va modela în cele din urmă Arrakisul sub forma unei planete pline de verdeaţă. Se putea face!

Trecuse deja o săptămână de când îşi concentrase activităţile în preajma Scutului de Piatră, un imens lanţ muntos ce împrejmuia regiunea Polului Nord. Majoritatea locuitorilor se stabiliseră pe terenuri apărate de stânci, unde, bănuia el, viermii nu puteau ajunge.

Pentru a vedea peisajul de aproape, Kynes alese să călătorească într-o maşină de teren de o singură persoană. Hoinări pe la baza Scutului de Piatră, făcând măsurători şi adunând specimene. Măsură înclinaţia straturilor de roci, ca să determine tulburările geologice care dăduseră naştere unei asemenea bariere muntoase.

Cu multă răbdare şi după studii amănunţite, putea găsi chiar şi straturi fosile, bucăţi de calcar cu moluşte pietrificate sau chiar creaturi oceanice primitive, din

trecutul mult mai jilav al planetei. Până acum, dovada subtilă a existenţei apei primordiale era suficient de limpede pentru un ochi exersat. Descoperirea unui astfel de vestigiu criptozoic, însă, avea să fie piatra de temelie a tratatului său, dovada incontestabilă a bănuielilor sale…

Într-o dimineaţă, devreme, Kynes îşi conducea maşina de teren pe rotile, lăsând urme pe materialul sfărâmicios, căzut din zidul muntelui. În acea zonă, toate satele, de la cel mai mare şi până la cea mai sărăcăcioasă aşezare, erau atent însemnate pe hărţi, fără-ndoială pentru ca Harkonnenii să-şi poată impune taxele şi să-i exploateze la maximum pe locuitori. Era o uşurare ca măcar aici să aibă hărţi precise…

Se trezi în apropierea unui loc numit Tolba Vânturilor, sediul unui post de pază şi al unor dormitoare ale Harkonnenilor aflaţi într-o alianţă instabilă cu locuitorii deşertului. Kynes merse mai departe, zgâlţâit la fiecare pas de terenul accidentat. Fredonând în surdină, îşi lăsă ochii să rătăcească în susul versanţilor. Zumzetul motoarelor îi servea drept cântec de leagăn şi astfel se pierdu în gânduri.

Apoi, ajungând în vârful unei movile şi ocolind un colţ de stâncă, fu uimit să întâlnească o mică bătălie disperată. Şase soldaţi musculoşi, bine antrenaţi şi îmbrăcaţi în uniformă completă Harkonnen, apăraţi de scuturi individuale, ţineau în mâini arme albe de ceremonie, pe care le foloseau ca să se joace cu trei tineri fremeni pe care-i încolţiseră.

Kynes opri brusc maşina de teren. Deplorabila scenă îi amintea cum urmărise odată un tigru Laza bine hrănit, jucându-se cu un şobolan râios, un şobolan de pământ de pe Salusa Secundus. Tigrul, satisfăcut, nu mai avea nevoie de carne, dar îi făcea pur şi simplu plăcere să se joace de-a prădătorul; prinsese între câteva pietre rozătorul îngrozit, zgâriindu-l cu ghearele lungi, curbate, despicând în trupul său răni dureroase, însângerate… răni ce intenţionat nu erau mortale. Cât se uitase Kynes prin oleobiectivele puternice, tigrul Laza lovise şobolanul de pământ vreme de

mai multe minute. La sfârşit, plictisit, tigrul retezase pur şi simplu, dintr-o singură muşcătură, capul creaturii, după care plecase agale, lăsând cadavrul mâncătorilor de stârvuri.

Prin contrast, cei trei tineri fremeni opuneau mai multă rezistenţă decât şobolanul de pământ, dar nu aveau decât nişte cuţite simple şi distraie, fără vreun scut sau armură. Locuitorii deşertului nu aveau nicio şansă împotriva abilităţilor de luptă şi a armelor soldaţilor Harkonnen.

Dar nu se dădeau bătuţi…

Fremenii apucară de jos pietre ascuţite şi le aruncară cu o precizie mortală, dar proiectilele ricoşară în scuturile pâlpâitoare, fără să producă nicio stricăciune. Harkonnenii râseră şi se apropiară şi mai mult.

Ascuns vederii, Kynes coborî din maşina de teren, fascinat de acel tablou. Îşi potrivi distraiul, slăbind chingile ca să aibă mai multă libertate de mişcare. Se asigură că masca facială era la locul ei, dar nu ermetic închisă. În clipa aceea, nu ştia dacă să observe de la distanţă, cum făcuse cu tigrul Laza, sau să ofere cumva o mână de ajutor.

Soldaţii Harkonnen îi depăşeau numeric pe fremeni în proporţie de doi la unu, iar dacă totuşi Kynes venea în ajutorul tinerilor, era foarte probabil să se trezească fie rănit, fie acuzat de intervenţie ilegală de către oficialii Harkonnen. Un planetolog imperial, aflat în misiune, nu avea voie să se amestece în treburile locului!

Ridică mâna spre lama armei de la şold. Pentru orice eventualitate, era pregătit, dar spera să nu asiste la mai mult de un schimb furios de insulte, ameninţări înteţite şi poate o îmbrânceală care să se încheie cu o simplă ranchiună şi câteva vânătăi.

Caracterul confruntării se schimbă însă într-o clipă – şi Kynes îşi dădu seama cât de naiv fusese: nu era vorba de un simplu joc de hărţuială, ci de o încleştare de o seriozitate mortală. Harkonnenii erau porniţi să ucidă!

Cei şase soldaţi intrară în acţiune, cu tăişurile scăpărând şi scuturile pulsând. Tinerii fremeni ripostară. În câteva

secunde, unul dintre băştinaşi era la pământ, cu sângele înspumat ţâşnindu-i dintr-o arteră retezată de la gât.

Kynes fu cât pe ce să strige, dar îşi înghiţi cuvintele când furia îi înroşi vederea. Pe drum, îşi făcuse planuri grandioase de a-i folosi pe fremeni ca resursă, un adevărat popor al deşertului cu care putea schimba idei. Visase să-i adapteze ca o mare forţă de lucru pentru sclipitorul său plan de transformare ecologică. Ei aveau să-i fie aliaţi voluntari, asistenţi entuziaşti…

Iar acum, Harkonnenii ăia prostănaci încercau – fără vreun motiv aparent – să-i omoare muncitorii, uneltele cu care intenţiona să reformeze planeta! Nu putea îngădui un asemenea lucru.

Pe când al treilea membru al bandei lor zăcea pe nisip, sângerând de moarte, ceilalţi doi fremeni, doar cu nişte cuţite primitive, albastru-lăptoase şi fără scuturi, atacară cu o furie sălbatică ce-l ului pe Kynes.

— Taqwa! Strigară ei.

Doi Harkonneni căzură la acel atac surpriză, dar ceilalţi patru camarazi rămaşi nu se grăbiră să le vină în ajutor. Şovăitori, soldaţii în uniforme albastre se apropiau de tineri…

Indignat de nedreptatea grosolană a Harkonnenilor, Kynes reacţionă din instinct. Se furişă din spate spre bandiţi, mişcându-se repede şi-n tăcere. Activându-şi scutul personal, scoase din teacă sabia pentru auto-apărare, cu lamă scurtă şi vârf despicat – o armă antiscut, otrăvită.

În anii petrecuţi pe Salusa Secundus, învăţase cum să lupte cu ea şi cum să ucidă. Părinţii săi lucraseră într-una dintre cele mai infame închisori ale imperiului, iar mediul cercetărilor de zi cu zi ale lui Kynes îi cerea deseori să se apere împotriva unor prădători puternici.

Nu scoase niciun strigăt de luptă, căci asta ar fi spulberat elementul surpriză. Kynes îşi ţinea arma jos. Nu era cine ştie ce îndrăzneţ; doar hotărât. Animat parcă de o forţă străină de persoana care îl manevra, vârful sabiei lui Kynes trecu încet prin scutul individual al soldatului Harkonnen cel

mai apropiat, apoi împinse cu putere şi se ridică, trecând prin carne, cartilagii şi oase. Lama pătrunse sub cutia toracică a omului, îi perforă rinichii şi-i despică şira spinării.

Kynes scoase cuţitul şi se răsuci pe jumătate spre stânga, înfigând cuţitul între coastele celui de-al doilea soldat Harkonnen, care tocmai se întorcea spre el. Scutul încetini pentru o clipă lama otrăvită dar, când soldatul se zbătu, Kynes împinse vârful adânc în carnea moale a abdomenului său, tăind din nou în sus.

Astfel, doi Harkonneni fuseseră răniţi mortal şi se zvârcoleau înainte ca cineva să scoată vreun ţipăt. Acum, la pământ erau patru luptători, inclusiv cei omorâţi de fremeni. Restul bătăuşilor Harkonnen rămaşi se holbară, şocaţi de această turnură a evenimentelor, apoi răcniră, stârniţi de îndrăzneala neruşinată a străinului cel înalt. Schimbară între ei semnale de luptă şi se despărţiră, cu ochii mai mult la Kynes decât la fremeni, care aşteptau într-o postură feroce, pregătiţi să lupte şi cu unghiile, dacă era nevoie.

Apoi, fremenii săriră din nou spre atacatorii lor. Repetară strigătul de luptă:

— Taqwa!

Unul dintre cei doi soldaţi Harkonnen rămaşi în viaţă îşi repezi sabia spre Kynes, însă planetologul se mişcă repede acum, încă furios şi plin de sângele primelor două victime. Întinse mâinile în sus, strecurând cuţitul prin scut, şi aproape că-i tăie gâtul atacatorului. O lovitură de maestru! Soldatul scăpă sabia şi se prinse de beregată, într-o încercare zadarnică de a opri curgerea sângelui.

Al cincilea Harkonnen se prăbuşi la pământ.

Pe când cei doi luptători fremeni îşi îndreptau răzbunarea împotriva singurului duşman rămas în picioare, Kynes se aplecă deasupra tânărului fremen grav rănit şi-i vorbi:

— Stai liniştit. O să te ajut…

Tânărul pierduse deja o mare cantitate de sânge, vărsat pe pământul plin de pietriş, însă Kynes avea la cingătoare o trusă de prim-ajutor. Aplică un plasture de sutură pe

tăietura neregulată, apoi folosi fiole hipodermice cu plasmă gata pregătită şi stimulente puternice pentru a ţine victima în viaţă. Îi luă tânărului fremen pulsul, la încheietura mâinii. Un ritm cardiac stabil…

Abia acum văzu Kynes profunzimea rănilor şi fu uimit că tânărul nu sângerase mai mult. Fără îngrijiri medicale, ar fi murit în câteva minute. Totuşi, Kynes era uluit că tânărul supravieţuise atâta vreme. *Sângele acestui fremen se coagulează cu o eficienţă extraordinară.* Un alt lucru de notat în memorie – o adaptare pentru a supravieţui, reducând pierderea de lichide în cel mai uscat dintre deserturi?

— Aaah!

— Nu!

Auzind aceste strigăte de durere şi teroare, Kynes ridică privirea. Folosind vârfurile cuţitelor, fremenii îi scoseseră ochii din orbite soldatului Harkonnen rămas în viaţă. Apoi, începuseră să-l jupoaie de viu, cu meticulozitate, desfăcând de pe carne fâşii de piele roz, pe care le depozitau în săculeţele etanşe de la şold.

Acoperit de sânge, Kynes se ridică icnind în picioare. Văzându-le cruzimea, acum că raportul de forţe se schimbase, începu să se întrebe dacă făcuse bine ceea ce făcuse. Fremenii erau ca nişte animale sălbatice şi se lăsaseră cuprinşi de frenezie. Aveau să încerce acum să-l omoare şi *pe el,* în ciuda ajutorului pe care li-l dăduse? În fond, pentru tinerii aceia disperaţi, era complet străin…

Îi urmări şi aşteptă, iar când tinerii îşi terminară înfiorătoarea tortură, îi privi în ochi şi-şi drese vocea, înaintea să vorbească limba imperială, galach.

— Numele meu este Pardot Kynes, planetolog imperial detaşat pe Arrakis.

Se uită în jos, la pielea-i mânjită de sânge şi se hotărî să nu întindă mâna în semn de salut. În cultura lor, era posibil ca gestul să-i fie interpretat greşit.

— Sunt foarte bucuros să vă cunosc. Întotdeauna mi-am dorit să-i cunosc pe fremeni…

E mai uşor să fii îngrozit de-un duşman pe care-l admiri.

THUFIR HAWAT,
mentat şi Comandant al Securităţii Casei Atreides

Ascuns în spatele pinilor deşi, Duncan Idaho stătea în genunchi pe acele moi de pe jos, simţind în sfârşit puţină căldură. Aerul rece de noapte estompa parfumul de răşină al cetinei mereu verde, însă acolo cel puţin era la adăpost de suflul tăios al vântului. Se îndepărtase destul de mult de peşteră, încât să poată face o pauză şi să-şi recapete suflul, măcar pentru o clipă.

Ştia însă că vânătorii Harkonnen nu se vor odihni. Trebuie că se simţeau şi mai excitaţi acum, că le omorâse un tovarăş de hăituială. *S-ar putea,* îşi spuse el, *să le placă şi mai mult vânătoarea.* În special lui Rabban…

Duncan deschise trusa de prim-ajutor pe care-o furase de la hăitaşul doborât şi scoase o cutie mică de unguent piele-nouă, pe care-l întinse peste tăietura de la umăr, unde acesta se întări formând o crustă organică. Înfulecă apoi un baton proteic şi dosi ambalajele în buzunare.

Folosind raza lanternei, se apucă să studieze arma cu laser. Nu mai trăsese niciodată cu aşa ceva, dar îi văzuse pe paznici şi pe vânători folosind-o. Şi-o sprijini de braţe şi umblă la mecanismele şi butoanele ei de control. Ţinând ţeava cu gura în sus, încercă să înţeleagă ce trebuia să facă. Avea nevoie să înveţe, dacă urma totuşi să lupte.

Cu o bruscă descărcare electrică, o rază albă incandescentă ţâşni spre crengile de sus ale pinilor. Acestea izbucniră în flăcări, pârâind şi pocnind. Bucăţi fumegânde de ace mereu verzi căzură în jurul lui, ca o ninsoare roşie, încinsă.

Scâncind, aruncă arma din mâini şi se târî în spate. Dar o apucă din nou, înainte să uite ce combinaţie de butoane apăsase. Trebuia să-şi amintească şi să ştie cum să le folosească…

Flăcările din copaci scăpărau ca un foc de semnalizare, eliberând fuioare de fum albicios. Neavând altceva de

pierdut acum, Duncan trase din nou, de data asta ţintind, doar ca să fie sigur că poate folosi arma cu laser ca să se apere. Puşca, greoaie, nu era construită pentru un băieţel, mai cu seamă nu pentru umărul şi coastele lui care-l dureau şi zvâcneau, dar o putea folosi. Trebuia s-o folosească!

Ştiind că Harkonnenii vor veni călăuziţi de lumina flăcărilor, Duncan o rupse la fugă, părăsind copacii, în căutarea altui ascunziş. Din nou, se îndreptă spre un teren mai ridicat, mergând de-a lungul coastei, în aşa fel încât să poată să observe licurigloburile risipite ale echipei de vânătoare. Ştia exact unde se aflau oamenii, exact cât de aproape.

Dar cum puteau fi atât de proşti, se întrebă el, *încât să-şi dea în vileag poziţia?* O prea mare încredere în forţele proprii… ăsta să le fie defectul? Dacă era aşa, poate că-i era de folos. Harkonnenii se aşteptau să joace după regulile lor – apoi, la momentul potrivit, să se facă mic şi să moară. Duncan avea să-i dezamăgească însă.

Poate că de data aceasta vom juca după regulile mele…

Grăbindu-se, evită să calce pe zăpadă şi se feri de ierburile foşnitoare. Totuşi, atenţia pe care le-o acordă urmăritorilor îl făcu să nu vadă adevăratul pericol. Auzi în spate şi deasupra un trosnet de rămurele uscate, foşnetul unor tufişuri, apoi clămpănitul unor gheare pe piatra goală, însoţit de-un icnet greoi, aspru.

Şi nu era nici pe departe un vânător Harkonnen – ci un prădător din pădure care tocmai îi adulmecase sângele!

Alunecând, se opri locului şi se uită în sus, căutând în umbră nişte ochi sclipitori. Dar nu se întoarse spre aflorimentul sterp de deasupra, până ce nu auzi un soi de gâlgâit. În lumina stelelor, desluşi silueta musculoasă, ghemuită, a unui ogar sălbatic, cu blana de pe spate zbârlită ca nişte pene, cu buzele răsucite scoţându-i la iveală colţii ascuţiţi de carnivor. Ochii lui imenşi stăteau aţintiţi asupra prăzii: un băiat cu piele fragedă…

Duncan se târî în spate şi trase o salvă laser cu arma.

Prost ţintită, raza nu trecu nici măcar prin apropierea creaturii, ci pulveriză pietrele desprinse din stâncă de dedesubtul ogarului. Prădătorul scheună şi mârâi, trăgându-se înapoi. Duncan trase din nou, de data aceasta făcându-i o gaură neagră, sfârâitoare, în pulpa dreaptă. Cu un răcnet strident, creatura dispăru în întuneric, urlând şi lătrând.

Tărăboiul ogarului şi scăpărările armei cu laser aveau să-i atragă cu siguranţă pe hăitaşii Harkonnen. Duncan porni la drum sub lumina stelelor, alergând din nou…

Cu mâinile în şold, Rabban se uită la cadavrul vânătorului luat prin surprindere la intrarea în peşteră. Furia îl cuprinse din cap până-n picioare – dar, în acelaşi timp, şi o satisfacţie crudă: copilul acela prefăcut îl ademenise pe un bărbat într-o cursă… Foarte ingenios! Toată armura hăitaşului nu-l salvase de-un bolovan rostogolit şi apoi de-un pumnal teşit, înfipt în gât. Lovitura de graţie!

Rabban fierse la foc mic, preţ de câteva momente, încercând să priceapă dimensiunea provocării. Simţea miasma acră a morţii până şi-n frigul nopţii. Asta-şi dorea el, nu-i aşa? — *O provocare!*

Unul dintre ceilalţi hăitaşi se târî prin deschizătura joasă şi-şi plimbă raza lanternei prin peşteră. Lumină dârele de sânge şi dispozitivul richesian de urmărire, acum zdrobit.

— Aici e motivul, milord. Ţâncul şi-a scos singur dispozitivul de urmărire!

Vânătorul înghiţi, nesigur parcă dacă era bine să continue.

— Deştept băiatul ăsta! Bună pradă…

Rabban privi fix măcelul, preţ de câteva momente; arsura soarelui din timpul zilei încă-i mai înţepa obrajii. Apoi rânji, încet, şi-n cele din urmă izbucni într-un hohot puternic de râs.

— Un copil de opt ani ne-a scos din joc un soldat, folosindu-se numai de imaginaţie şi de câteva arme rudimentare!

Râse din nou. Afară, ceilalţi membri ai echipei aşteptau nesiguri, scăldaţi în lumina licurigloburilor săltăreţe.

— Un băiat ca ăsta e croit pentru vânătoare, declară Rabban; apoi înghionti cadavrul hăitaşului cu carâmbul cizmei. Iar nătărăul ăsta n-a meritat să facă parte din echipa mea… Lăsaţi-i corpul să putrezească aici… Lăsaţi-l pradă fiarelor!

Apoi, doi dintre cercetaşi văzură flăcări în copaci şi Rabban arătă cu degetul.

— Acolo! Probabil că puştiul încearcă să-şi încălzească mâinile.

Râse din nou şi, în sfârşit, restul echipei de vânătoare chicoti împreună cu el.

— Noaptea asta începe să fie palpitantă.

Din locul înalt unde se afla, Duncan privi în depărtare, dincolo de cabana păzită. O lumină puternică se aprinse şi se stinse, urmă o pauză, apoi, cincisprezece secunde mai târziu, se aprinse şi se stinse din nou. Un fel de semnal, fără nicio legătură cu vânătorii Harkonnen, departe de cabană şi de staţie şi de orice aşezare umană apropiată…

Duncan se întoarse curios. Lumina se aprinse, apoi se stinse. *Cine să mai fie pe-aici?*

Staţia Gărzii Forestiere era o rezervaţie folosită strict în folosul membrilor familiei Harkonnen. Oricine era prins trecându-i hotarul fără autorizaţie era omorât pe loc sau folosit ca pradă, într-o vânătoare viitoare. Duncan privi lumina aceea chinuitoare, aprinzându-se şi stingându-se. Era clar un mesaj… *Cine să-l trimită?*

Inspiră profund, se simţi mic, dar îndrăzneţ, într-o lume foarte mare şi ostilă. Nu avea unde altundeva să meargă, nu avea nicio altă şansă. Până acum, scăpase de vânători… dar asta nu putea dura la nesfârşit. Curând, Harkonnenii aveau să aducă forţe suplimentare – ornitoptere, detectoare de viaţă, poate chiar şi animale de vânătoare care să urmărească mirosul de sânge de pe cămaşa sa, aşa cum făcuse ogarul acela sălbatic.

Duncan se hotărî să-şi croiască drum spre misteriosul semnalizator şi să spere în ce era mai bine. Nu-şi putea închipui că va găsi pe cineva care să-l ajute, dar nu renunţase la speranţă. Poate că va găsi o cale de evadare, un vehicul în care să se strecoare clandestin.

Dar, mai întâi, va întinde încă o capcană vânătorilor. Avea o idee, ceva ce urma să-i surprindă, şi părea destul de simplă. Dacă reuşea să mai omoare câţiva duşmani, şansele de scăpare creşteau.

După ce studie rocile, petele de zăpadă şi copacii, Duncan alese cel mai bun loc pentru cea de-a doua ambuscadă a sa. Aprinse lanterna şi îndreptă raza spre sol, aşa încât niciun ochi sensibil să nu observe, în depărtare, vreo sclipire care să-l dea de gol.

Urmăritorii nu se aflau cu mult în urma sa. Din când în când, în tăcerea adâncă, auzea câte o împuşcătură înfundată, vedea licurigloburile ca nişte licurici ale echipei de vânătoare luminându-le drumul prin pădure, în vreme ce hăitaşii încercau să anticipeze cărarea pe care avea s-o apuce vânatul.

În clipa aceea, Duncan *vroia* ca ei să poată anticipa încotro avea s-o apuce... dar niciodată nu aveau să ghicească ce intenţiona el să facă. Îngenunchind lângă troianul de zăpadă afânată şi deosebit de moale, introduse lanterna în zăpadă şi o împinse cât de adânc putu. Apoi îşi retrase mâna.

Lumina se reflecta în zăpada albă, ca apa ce se împrăştie într-un burete. Cristale mici de gheaţă o reflectau, o amplificau; troianul însuşi strălucea ca o insulă fosforescentă în luminişul întunecat.

Îndreptând arma cu laser în faţă, pregătit să tragă, se duse cu paşi târşâiţi înapoi, în ascunzişul copacilor. Se aşeză pe perna din ace de brad, atent să nu ofere nicio ţintă vizibilă, apoi îşi odihni ţeava armei cu laser pe o piatră mică, proptind-o în poziţie de tragere.

Aşteptând.

Vânătorii veniră, cum era de aşteptat, şi Duncan simţi că

rolurile li se inversaseră: acum, el era vânătorul şi ei erau vânatul. Aţinti arma în direcţia lor, cu degetele încordate pe trăgaci. În cele din urmă, grupul intră în luminiş. Uimiţi să găsească un troian luminos, se adunară în jurul său, încercând să-şi dea seama ce era, ce anume-i făcuse prada lor.

Doi dintre hăitaşi rămaseră cu spatele la troian, bănuind un atac dinspre pădure. Alţii stăteau cu siluetele profilate în lumina aceea fantomatică; nişte ţinte perfecte – exact aşa cum sperase Duncan.

În partea din spate a echipei, recunoscu un bărbat zdravăn, cu înfăţişare impunătoare. *Rabban!* Duncan se gândi la felul cum pieriseră părinţii săi, amintindu-şi mirosul cărnii lor arse – şi apăsă trăgaciul.

Dar, în clipa aceea, unul dintre cercetaşi păşi în faţa lui Rabban să-i dea raportul. Raza trecu prin armura sa, arzând şi fumegând. Bărbatul îşi ridică braţele în lături şi scoase un ţipăt bezmetic.

Reacţionând cu o viteză fulgerătoare pentru trupul său masiv, Rabban sări într-o parte, atunci când raza străbătu pieptul protejat al vânătorului, topindu-l, şi sfârâi în troianul de zăpadă. Duncan mai declanşă o salvă, nimerind un alt hăitaş profilat pe zăpada strălucitoare. Apoi, soldaţii rămaşi începură să tragă cu frenezie în copaci, prin întuneric.

Duncan ţinti apoi licuriglobурile ce-şi tot schimbau poziţia. Spărgându-le unul după celălalt, îşi lăsă nefericiţii urmăritori singuri în bezna bântuită ici-colo de flăcări. În vreme ce restul echipei se grăbea să ajungă la adăpost, el mai doborî încă doi bărbaţi.

Cu încărcătura puştii laser scăzând continuu, băiatul se târî în spatele culmii unde-şi organizase atacul, după care o rupse la fugă din toată puterea spre semnalul licăritor pe care-l văzuse… Orice-ar fi fost, era cea mai bună şansă a sa!

Harkonnenii aveau să fie buimăciţi şi dezorganizaţi pentru câteva clipe şi nespus de suspicioşi pentru mai multă vreme. Conştient că mai avea o ultimă ocazie,

Duncan renunţă la orice măsură de precauţie. Alergă, alunecând, pe deal în jos, lovindu-se de pietre, dar neavând timp să simtă durerea zgârieturilor şi a vânătăilor. Nu-şi putea pierde urma în timp util, de aceea nici nu încerca să şi-o piardă…

Undeva, în urma lui, pe când sporea distanţa dintre ei, auzi urlete, mârâituri înfundate şi strigătele vânătorilor. Îi ataca o haită de ogari sălbatici aflaţi în căutare de pradă rănită! Duncan îşi ascunse un zâmbet şi continuă să alerge spre lumina intermitentă. Acum o vedea drept în faţă, lângă marginea pădurii din rezervaţie.

Se apropie în sfârşit, păşind uşor spre micul luminiş. Dădu peste un topter tăcut, o aeronavă de mare viteză ce putea lua la bord mai mulţi pasageri. Semnalul luminos clipea în vârful aparatului de zbor – însă Duncan nu văzu nici ţipenie de om.

Aşteptă în linişte câteva momente, apoi părăsi cu grijă umbrele copacilor şi se apropie. Să fi fost oare nava abandonată? Lăsată acolo pentru el? Sau vreun fel de capcană întinsă de Harkonneni? Dar de ce-ar face aşa ceva? Ei îl vânau deja…

Ori poate avea, totuşi, un salvator misterios?

Duncan Idaho înfăptuise o mulţime de lucruri în seara aceea şi era deja obosit, uluit de cât de multe se schimbaseră în viaţa sa. Însă nu avea decât opt ani şi nu ştia cum se pilotează aeronava aceea, chiar dacă era singura lui cale de scăpare. Totuşi, era posibil să găsească provizii înăuntru, nişte mâncare, o altă armă…

Se sprijini de fuzelaj, cercetând zona, fără a scoate niciun sunet. Trapa era deschisă, invitându-l parcă, însă în misterioasa navă era întuneric. Dorindu-şi să mai fi avut încă lanterna, înaintă cu precauţie şi sondă umbrele dinaintea lui cu ţeava puştii cu laser.

Apoi, din umbrele navei ieşiră nişte mâini care-i smulseră arma înainte ca el să apuce să clipească măcar. Cu degetele înţepându-l, cu carnea zdrelită, Duncan se clătină, înfrânându-şi un strigăt.

Persoana dinăuntrul navei aruncă arma cu laser pe planşeele punţii, unde aceasta zăngăni, apoi ţâşni afară, ca să-l prindă pe băiat de mâini. Nişte palme aspre îi strânseră rana de la umăr şi-l făcură să icnească de durere.

Duncan lovi din picioare şi se zbătu, apoi ridică privirea şi văzu o femeie cu faţa suptă, cu părul de culoarea ciocolatei şi pielea negricioasă. O recunoscu imediat: *Janess Milam,* cea care stătuse lângă el în timpul jocurilor de la curte… chiar înainte ca soldaţii Harkonnen să-i captureze părinţii şi să trimită întreaga familie în orasul-închisoare al Baroniei.

Femeia aceea îl trădase Harkonnenilor!!!

Janess îi puse palma peste gură, înainte ca el să poată striga şi-i prinse capul într-o priză puternică. Nu avea cum scăpa.

— Al meu eşti, zise, vocea ei fiind o şoaptă aspră.

Îl trădase din nou.

Considerăm diferitele lumi drept rezervoare de gene, surse de învăţături şi de învăţători, izvoare ale posibilului.

Analiza Bene Gesserit,
Arhivele Wallach IX

Baronului Vladimir Harkonnen nu-i erau străine faptele dezgustătoare. Totuşi, a fi obligat să accepte această întâlnire îl deranja mai mult decât orice altă situaţie potenţial periculoasă în care îi fusese dat să se afle. Era descumpănit.

Şi, pe deasupra, această Cucernică Maică era atât de calmă, de sigură de sine! Tulburat, îşi expedie gărzile şi consilierii, scăpând de orice posibilă iscoadă infiltrată în măreaţa citadelă Harkonnen. *Unde-i Rabban, când am nevoie de el? La vânătoare!* Se întoarse îmbufnat în apartamentul său, pregătit, în măsura în care se putea considera astfel. Simţi un nod în stomac. Furia îi adusese pe frunte broboane de sudoare. Trecu pe sub boltele arcuite ale intrării, trăgând în urma sa draperiile grele. Poate că dacă ar fi stins şi licurigloburile şi s-ar fi prefăcut că avea de-a face cu altceva…

Intrând în încăpere, baronul descoperi uşurat că vrăjitoarea nu se despuiase şi nu se cuibărise ademenitoare în aşternuturile răvăşite, aşteptându-i venirea. Era în picioare, complet îmbrăcată, o soră Bene Gesserit cu aer perfect oficial. Însă un surâs superior, care te smintea, îi curba buzele. Baronul ar fi vrut să reteze acel zâmbet cu un instrument tăios. Inspiră adânc, uluit că această vrăjitoare îl putea face să se simtă atât de neajutorat.

— Tot ce-aş putea să-ţi ofer este un flacon cu sperma mea, zise, încercând să fie cât se putea de grosolan, păstrând astfel controlul situaţiei. Impregnează-te singură! Asta ar trebui să fie de-ajuns pentru a-ţi atinge scopurile… Îşi înălţă ferm bărbia. Voi, Bene Gesserit, va trebui să vă mulţumiţi doar cu atât!

— Dar nu-i cu putinţă, baroane, rosti Cucernica Maică, aşezându-se pe divan. Cunoşti rigorile noastre. Nu suntem

tleilaxu, să ne creştem progeniturile în cuve. Noi, Bene Gesserit, trebuie să naştem prin metode naturale, fără niciun artificiu, pentru motive pe care nu eşti capabil să le înţelegi.

— Sunt capabil să înţeleg multe, mârâi baronul.

— Nu, nu şi aşa ceva.

Oricum, nu se aşteptase ca mutarea lui de sacrificiu să funcţioneze.

— Dacă tot vă trebuie sânge Harkonnen, ce-ai zice de nepotul meu, Glossu Rabban? Sau chiar mai bine, ce-ai spune de tatăl lui, Abulurd? Du-te la Lankiveil şi poţi avea cu el câţi copii vrei tu. Nici nu va trebui să te munceşti atât de mult…

— De neacceptat, glăsui Mohiam. Îl fixă cu o căutătură rece, printre pleoapele aproape închise. Trăsăturile ei erau terne, faţa palidă şi neclintită.

— Nu sunt aici ca să negociez, baroane. Am ordinele mele. Trebuie să mă întorc la Wallach IX purtând în pântece copilul tău.

— Dar… ce-ar fi dacă…?

Vrăjitoarea ridică mâna.

— Ţi-am explicat foarte limpede ce se va întâmplă dacă refuzi. Decizia îţi aparţine, dar te vom folosi oricum.

Apartamentul său privat devenise, dintr-o dată, un loc străin şi primejdios. Îşi îndreptă umerii, îşi încordă bicepşii… Deşi era un bărbat bine făcut, cu trup vânjos şi dotat cu reflexe rapide, singura lui şansă de scăpare părea să presupună luarea la pumni a acestei femei, încercând astfel s-o aducă la ascultare. Ştia însă destule despre abilităţile de luptă ale Bene Gesserit, în special despre metodele lor ciudate, oculte… şi simţi un ghimpe de îndoială când se întrebă dacă el ar fi fost învingătorul unei asemenea confruntări.

Ea se ridică şi traversă încăperea fără niciun zgomot, apoi se aşeză ţeapănă pe marginea patului nefăcut şi pătat al baronului.

— Dacă te consolează cu ceva, nu voi simţi mai multă

plăcere în acest act decât tine...

Contemplă trupul bine făcut al baronului, umerii lui largi, pectoralii pietroşi şi abdomenul supt. Pe figura lui se citea o expresie trufaşă, izvorâtă din obârşia nobilă. În alte circumstanţe, Vladimir Harkonnen ar fi putut trece drept un amant acceptabil, precum instructorii cu care Bene Gesserit o cuplaseră pe Mohiam în toţi anii când rămăsese însărcinată.

Născuse deja opt fiice pentru şcoala Bene Gesserit, toate crescute departe de ea, pe Wallach IX sau pe alte planete ce serveau drept locuri de instrucţie. Mohiam nu încercase niciodată să urmărească evoluţia lor. Nu aceasta era calea Surorilor. Nici fiica ei şi a baronului Harkonnen nu va avea parte de o altă soartă...

La fel ca alte Surori bine antrenate, Mohiam avea capacitatea de a-şi controla cele mai intime funcţii ale trupului. Pentru a putea deveni Cucernică Maică, trebuise să-şi modifice procesele biochimice ale trupului, luând o otravă care altera spectrul conştiinţei. Transmutând înlăuntrul ei drogul ucigător, trecuse pe drumul lăuntric dintre ecourile lungii sale genealogii, devenind capabilă să vorbească cu toate femeile din spiţa sa, să acceadă la zgomotoasele vieţi interioare ale Celeilalte Memorii.

Îşi putea pregăti pântecul, putea ovula după voie, putea chiar să aleagă sexul copilului din momentul în care spermatozoidul şi ovulul se uneau. Bene Gesserit voiau o fată de la ea, o fiică Harkonnen, iar Mohiam le-o va dărui, aşa cum i se ceruse.

Având însă numai informaţii limitate despre diferitele programe de eugenie, Mohiam nu înţelegea de ce Bene Gesserit aveau nevoie de această combinaţie specială de gene, de ce fusese tocmai ea aleasă să aducă pe lume copilul şi de ce niciun alt Harkonnen nu ar fi putut produce un urmaş viabil pentru planurile Bene Gesserit... Pe de altă parte, îşi făcea doar datoria. Pentru ea, baronul era numai o unealtă, un donator de spermă care trebuia să-şi joace propriul rol.

Mohiam îşi ridică rochia neagră şi se lăsă pe spate în pat, ridicând capul pentru a-i arunca bărbatului o privire.

— Hai, baroane, să nu mai pierdem vremea. În fond, e atât de puţin important… Îşi lăsă privirea să-i poposească între picioare.

Pe când el se înroşi de furie, ea continuă cu glas moale:

— Am capacitatea de a-ţi mări plăcerea sau de a o omorî. În ambele cazuri, rezultatele sunt aceleaşi, în ceea ce ne priveşte… Îi zâmbi cu buzele ei subţiri. Mai gândeşte-te şi la rezervele ascunse de melanj pe care le vei putea păstra fără ştirea împăratului. Vocea i se înăspri, în caz contrar însă, încearcă să-ţi imaginezi şi ce-i va face bătrânul Elrood Casei Harkonnen, atunci când va afla că l-ai înşelat în tot acest timp…

Încruntat, baronul se încurcă în robă şi se îndreptă spre pat. Mohiam închise ochii şi murmură o binecuvântare Bene Gesserit, o rugăciune pentru a se calma şi pentru a se concentra asupra activităţii trupeşti şi a metabolismului interior.

Baronul era mai degrabă îngreţoşat decât excitat. Nu putea suporta să privească trupul dezgolit al lui Mohiam. Din fericire, îşi păstrase majoritatea veşmintelor pe ea, aşa cum făcuse şi el. Îl mângâie cu degetele până când intră în erecţie, iar el îşi ţinu ochii închişi în timpul întregului act mecanic. În spatele pleoapelor strânse, nu avu de ales decât să fantazeze despre cuceririle sale anterioare, despre durere şi putere, despre orice i-ar fi putut întoarce mintea de la actul revoltător şi murdar al împreunării dintre bărbat şi femeie.

Nu era, în niciun caz, un act de dragoste, doar un ritual obosit între două trupuri, executat cu scopul de a face schimb de material genetic. Pentru niciunul dintre ei nu însemna nici măcar sex…

Dar Mohiam obţinu ceea ce-şi dorea.

Piter de Vries se mişcă pe furiş, fără zgomot, în spatele ferestrei sale private de observare, cu un singur sens. Ca

mentat, învăţase să alunece ca o umbră, să vadă fără a fi văzut… O veche lege a fizicii pretindea că simplul act al observării modifică parametrii. Dar, ca oricare alt mentat bine pregătit, ştia cum să observe lucruri importante rămânând invizibil, ascuns celor care constituiau obiectul observaţiei sale.

De Vries urmărise adesea prin gaura cheii escapadele sexuale ale baronului. Uneori, actele respective îl dezgustau, alteori îl fascinau şi, mai rar, îi dădeau mentatului idei proprii.

Acum îşi ţinea ochii lipiţi de micile găuri de observaţie, absorbind detaliile, în timp ce baronul era obligat să se împreuneze cu vrăjitoarea Bene Gesserit. Îşi privea stăpânul amuzat, veselindu-se de neplăcerea evidentă a bărbatului. Nu-l mai văzuse niciodată pe baron atât de dezumflat. Oh, şi cât îşi dorea să fi avut timp să pună la punct aparatura de înregistrare, să se bucure de privelişte ori de câte ori ar fi vrut…!

În clipa în care ea-şi exprimase doleanţele, de Vries prevăzuse rezultatul inevitabil. Baronul se comportase ca un pion perfect, prins fără scăpare în capcană, fără nicio şansă de a alege. *Dar de ce?*

Nici măcar cu îndrăzneala sa de mentat, de Vries nu putea pricepe ce voiau Surorile de la Casa Harkonnen sau de la odraslele sale. Desigur, manipulările genetice nu erau atât de spectaculoase. Deocamdată însă, Piter de Vries savura spectacolul…

Multe invenţii au îmbunătăţit selectiv anumite talente sau abilităţi, accentuând un aspect sau altul. Dar nicio realizare nu a atins măcar complexitatea sau adaptabilitatea minţii umane.

Tratatul lui Ikbhan asupra Minţii,
Volumul II

Pe o latură a podelei din imitaţie de piatră a sălii de antrenament din Marele Palat ixian, Leto zăcea gâfâind lângă căpitanul gărzii, Zhaz. Instructorul de luptă era un bărbat ciolănos, cu părul castaniu, aspru, cu sprâncene groase şi o barbă tăiată pătrat. La fel ca şi elevii săi, Zhaz nu purta cămaşă, numai o pereche de pantaloni scurţi, bej, de antrenament. Izul de transpiraţie şi metal încins plutea persistent în aer, în pofida eforturilor unui aparat pentru reîmprospătarea atmosferei. Ca în majoritatea dimineţilor, instructorul îşi petrecea mai mult timp privind decât luptând. Lăsa în schimb automatele să-i facă toată treaba...

După terminarea lecţiilor sale obişnuite, lui Leto nu-i displăcea schimbarea de ritm, exerciţiul fizic, provocarea. Până acum se complăcuse în rutină pe Ix, petrecând – e-adevărat! — Ore de antrenament fizic şi mental cu ajutorul echipamentelor sofisticate, dar găsind vreme şi pentru vizitarea facilităţilor tehnologice şi instruirea în filosofia afacerilor. Entuziasmul lui Rhombur îl încântase, deşi adesea trebuia să-i explice prinţului ixian conceptele dificile. Rhombur nu era deloc încet la minte, doar... puţin desprins de orice chestiuni practice.

În fiecare a treia dimineaţă, tinerii îşi părăseau sălile de curs şi lucrau pe podeaua de antrenament automatizată. Lui Leto îi plăceau exerciţiul şi revărsarea de adrenalină, în vreme ce Rhombur şi instructorul de lupte păreau să considere asta doar o cerinţă demodată, adăugată programei numai din pricina amintirilor războinice ale contelui Vernius.

Leto şi căpitanul cu părul aspru îl priveau pe solidul prinţ Rhombur izbind cu suliţa aurită un manechin de luptă, agil

şi care reacţiona la fiecare mişcare a lui. Zhaz nu se lupta personal cu elevii săi. Credea că dacă el şi trupele sale de securitate îşi făceau treaba, niciun membru al Casei Vernius nu va avea nevoie să se coboare vreodată la barbara luptă corp la corp. El dădea însă o mână de ajutor la programarea roboţilor de luptă care învăţau singuri.

În poziţie de repaus, manechinul de luptă, de statura unui om, semăna cu un ovoid de culoarea cărbunelui, neted, fără braţe, picioare sau chip. O dată ce lupta începea, mecanismul ixian scotea un set de membre rudimentare şi lua diferite forme, în funcţie de datele transmise de scanerul său, care-i indica cea mai bună metodă de a-şi înfrânge adversarul. Pumni de oţel, cabluri din flexoţel şi alte surprize puteau fi aruncate din orice punct al corpului său. Chipul lui mecanic putea sa dispară cu totul sau să-şi schimbe expresia, din apatică, menită să-l păcălească pe adversar, într-o căutătură feroce, cu ochii injectaţi, sau chiar într-una de bucurie diabolică. Automatul reacţiona şi-şi modica atitudinea, învăţând pas cu pas.

— Aminteşte-ţi, niciun tipar repetitiv, îi strigă Zhaz lui Rhombur. Barba lui se avântă ca o lopată dincolo de bărbie. Nu-l lăsa să te ghicească!

Prinţul se feri când două săgeţi boante trecură pe lângă capul său. Un cuţit azvârlit de automat, prin surprindere, lăsă o pată de sânge pe umărul tânărului. Chiar şi rănit, Rhombur pară lovitura, apoi atacă, iar Leto fu mândru de colegul lui de sânge regal, căruia nu-i scăpase niciun ţipăt.

În mai multe rânduri, Rhombur îi ceruse sfaturi sau chiar critici la adresa stilului de luptă. Răspunzându-i cu sinceritate, Leto ţinea însă cont că el nu era instructor profesionist – şi nici nu voia să dezvăluie prea multe din tehnicile de luptă ale Casei Atreides. Rhombur putea învăţa toate astea de la Thufir Hawat, maestrul spadasin al bătrânului duce.

Vârful spadei Prinţului atinse un punct slab pe corpul întunecat al manechinului şi acesta căzu „mort”.

— Bravo, Rhombur! Strigă Leto.

Zhaz dădu din cap.

— E mult mai bine.

Leto se luptase de două ori cu automatul în acea zi, învingându-l de fiecare dată, la nivele de dificultate mai ridicate decât cele folosite de prinţul Rhombur. Când Zhaz întrebase cum dobândise Leto asemenea pricepere, tânărul Atreides nu dezvălui prea multe, nedorind să se fălească. Dar acum avea prima dovadă directă că metodele de antrenament Atreides erau superioare, în pofida gradului înfricoşător al inteligenţei manechinului. Antrenamentul lui Leto includea pumnale, cuţite, lansatoare de proiectile paralizante lente şi scuturi individuale. Thufir Hawat era un instructor mult mai periculos şi mai imprevizibil decât ar fi putut aspira să fie vreodată orice mecanism automat de luptă.

Tocmai când Leto îşi ridica arma şi se pregătea pentru următoarea rundă, uşile liftului se deschiseră şi intră Kailea, sclipind datorită bijuteriilor şi veşmintelor confortabile din metalofibre, a căror croială părea să fi fost proiectată să arate splendid, mai ales în intimitate. Ţinea în mână un toc şi un blocnotes înregistrator ridulian. La vederea băieţilor, sprâncenele i se arcuiră cu o prefăcută surprindere.

— Oh, iertaţi-mă, venisem să arunc o privire la designul manechinului…

Fiica lui Vernius se delecta de obicei cu preocupări intelectuale şi culturale, studiind afacerile şi artele. Leto nu se putu abţine să n-o urmărească din priviri. La răstimpuri, ochii ei păreau aproape gata să flirteze cu el, dar de cele mai multe ori îl ignora cu o asemenea intensitate, încât Leto bănui că şi fata simţea aceeaşi atracţie ca şi a lui.

În timpul petrecut la Marele Palat, Leto îşi încrucişase drumurile cu Kailea în sala de mese, pe terasele deschise de observaţie, în încăperile bibliotecii… Îi răspunsese cu crâmpeie de conversaţie stângace. În afară de sclipirile ademenitoare din ochii ei verzi, Kailea nu-i dăduse nicio încurajare desluşită, dar nu se putea opri să nu se gândească la ea.

E doar o copilă, îşi spunea Leto, *jucându-se de-a marea doamnă.* Cumva, totuşi, nu reuşea să-şi convingă imaginaţia să creadă asta. Kailea avea convingerea totală că era hărăzită unui viitor măreţ, altul decât traiul în subteranele din Ix. Tatăl ei – erou de război – era capul uneia dintre cele mai bogate Case Mari, iar mama fusese suficient de frumoasă încât să devină concubină imperială. La rândul său, fiica avea o minte excelentă pentru afaceri. Pentru Kailea Vernius existau, în mod evident, o mulţime de posibilităţi.

Ea îşi concentră întreaga atenţie asupra ovoidului cenuşiu, neclintit.

— L-am convins pe tata să lanseze pe piaţă noul nostru model de automate de luptă.

Studie maşina acum nemişcată, dar – cu coada ochiului – îl privi pe Leto, observându-i profilul energic şi nasul acvilin, regal.

— Ale noastre sunt mai bune decât orice dispozitiv de luptă – adaptabile, versatile şi capabile să înveţe singure. Este adversarul cel mai apropiat de om, care-a fost proiectat de la Jihad încoace!

El se înfioră, gândindu-se la toate avertismentele pe care i le dăduse mama sa. În acest moment, ar fi îndreptat un deget acuzator şi ar fi dat din cap cu satisfacţie. Leto se uită spre ovoidul întunecat.

— Vrei să spui că obiectul ăsta are creier?

— Pe toţi sfinţii şi păcătoşii, vorbeşti cumva de o încălcare a restricţiilor de după Marea Revoltă? Răspunse căpitanul Zhaz, total surprins. „Nu-ţi vei face o maşină după asemănarea minţii umane” …

— Avem… ăăă… mare grijă cu asta, Leto, zise Rhombur, folosind un prosop purpuriu ca să-şi şteargă transpiraţia de pe ceafă. Nu-i niciun motiv de îngrijorare.

Leto nu se lăsă.

— Păi, dacă automatele scanează oamenii, dacă-i citesc, aşa cum spui tu, cum procesează informaţiile? Nu o fac folosind o minte computerizată? Nu este vorba doar de un

dispozitiv adaptativ. Învaţă şi-şi pregătesc atacurile…

Kailea scrise câteva notiţe pe înregistratorul ei de cristal şi-şi ajustă unul dintre pieptenii de aur, din părul arămiu întunecat.

— Există multe zone obscure, Leto, dar dacă facem paşii cu atenţie, Casa Vernius va fi gata să obţină un profit ameţitor.

Îşi trecu vârful degetului peste buzele curbate.

— Totuşi, ar fi mai bine să testăm terenul, lansând mai întâi câteva exemplare fără marcă pe piaţa neagră.

— Nu te mai osteni, Leto, zise Rhombur, evitând un subiect atât de incomod. Din părul lui ciufulit şiroia sudoarea, iar pielea îi era roşie din cauza efortului. Casa Vernius are echipe întregi de mentaţi şi de consilieri juridici care studiază litera legii.

Se uită spre sora lui, căutând încurajare. Ea încuviinţă, cu un aer absent.

Într-unele dintre şedinţele de instruire de la Marele Palat, Leto aflase despre disputele interplanetare legate de patente, despre micile chichiţe legale şi despre subtilele căi de eludare a legii. Ajunseseră oare ixtienii la un mod total diferit de folosire a unităţilor mecanice pentru procesarea datelor, una care să nu reînvie temerile legate de maşinile gânditoare, cele care subjugaseră omenirea pentru atâtea veacuri? Nu vedea cum ar fi putut crea Casa Vernius un automat de luptă autoinstruit, reactiv şi adaptabil, fără să fi păşit într-un fel oarecare pe calea încălcării legilor Jihadului.

Dacă mama sa ar afla una ca asta, l-ar aduce înapoi acasă de pe Ix, indiferent ce-ar spune tatăl său…

— Să vedem cât de grozav e acest produs, zise Leto, luându-şi arma şi întorcându-se cu spatele spre Kailea. Îi simţi privirile poposind pe umerii săi dezgoliţi, pe muşchii gâtului. Zhaz se trase nepăsător de-o parte ca să privească.

Leto îşi trecu suliţa dintr-o mână într-alta şi alergă pe podea. Adoptând o poziţie clasică de luptă, invocă nivelul de dificultate strigând către forma ovoidală, întunecată:

— Şapte punct doi-patru!

Cu opt diviziuni mai mult decât înainte…

Automatul refuză să se mişte.

— E prea mult, zise maestrul de antrenament, împingându-şi în faţă maxilarul acoperit de barba pătrăţoasă. Am dezactivat nivelele superioare, sunt prea periculoase.

Leto se încruntă. Instructorul de luptă nu voia să-şi provoace prea mult elevii, nici să rişte mai mult decât nişte contuzii uşoare? Thufir Hawat ar fi râs în hohote.

— Încerci să o impresionezi pe domnişoară, tinere Atreides? Ai putea fi ucis.

Întorcându-se spre Kailea, văzu că fata îl privea cu o expresie amuzată şi – în acelaşi timp – provocatoare. Ea se aplecă repede spre blocnotesul ridulian şi mai scrise câteva cifre. El se înroşi, simţind fierbinţeală în obraji.

Zhaz se întinse, apucă un prosop moale de pe rastel şi-l aruncă înspre Leto.

— Şedinţa de instrucţie s-a terminat. Distracţiile de acest soi nu sunt bune pentru antrenamentul tău şi pot duce la răniri grave.

Se întoarse spre prinţesă.

— Domnişoară Kailea, vă cer să evitaţi terenul de antrenament atunci când Leto Atreides luptă cu manechinele noastre. Zburdă prea mulţi hormoni pe-aici…

Maestrul de lupte nu putea ascunde faptul că situaţia îl amuza. Adăugă:

— … iar prezenţa dumneavoastră ar putea fi mai periculoasă decât orice duşman!

Trebuie să facem pe Arrakis un lucru nemaiîncercat vreodată pe o întreagă planetă. Trebuie să folosim omul ca pe o forţă ecologică constructivă – inserând forme de viaţă adaptate la terraformare: o plantă ici, un animal colo, un om dincolo – pentru transformarea ciclului hidrologic, pentru a construi un alt tip de peisaj.

Raport al planetologului imperial PARDOT KYNES, către Împăratul Padişah ELROOD IX (netrimis)

Când tinerii fremeni mânjiţi de sânge îi cerură lui Pardot Kynes să-i însoţească, acesta nu ştia dacă era oaspetele sau prizonierul lor. Oricum, perspectiva îl intriga. În sfârşit, avea ocazia să ia contact nemijlocit cu misterioasa lor cultură.

Unul dintre tineri îl cără cu rapiditate şi eficienţă pe tovarăşul său rănit la micul vehicul de teren al lui Kynes. Ceilalţi fremeni deschiseră compartimentele de colectare din spate şi azvârliră afară toate probele geologice adunate cu atâta trudă de Kynes, pentru a face loc. Planetologul era mult prea uluit ca să protesteze; în afară de asta, nu avea intenţia de a-i irita pe aceşti oameni despre care voia să afle cât mai mult.

În câteva clipe, înghesuiră în containere cadavrele soldaţilor Harkonnen, fără îndoială pentru cine ştie ce scopuri oculte. *Poate fi o profanare rituală a duşmanilor lor?* Respinse posibilitatea, foarte redusă, ca tinerii să fi vrut, pur şi simplu, să înhumeze cadavrele. *Ascund oare trupurile de teama represaliilor?* Nici asta nu părea probabil, nu se potrivea cu puţinul pe care-l auzise despre fremeni. Sau aceşti oameni ai deşertului îi ţineau pentru resurse, extrăgând apa din ţesuturi?

Apoi, fără să întrebe, fără să mulţumească sau să facă vreun comentariu, primul dintre fremenii cei aspri puse mâna pe vehicul, cu pasagerul rănit şi cu cadavre cu tot, şi demară rapid, împrăştiind nisip şi nori de praf în toate părţile. Kynes îl privi îndepărtându-se, cu tot cu trusa sa de supravieţuire în deşert, cu hărţile, dintre care multe

pregătite chiar de el.

Se pomeni singur, doar cu cel de-al treilea tânăr – paznic ori prieten? Dacă aceşti fremeni intenţionau să-l abandoneze fără provizii, avea să fie mort nu peste multă vreme. Dac-ar fi reuşit să se orienteze, ar fi izbutit să se întoarcă în satul Windsack pe jos, însă, în decursul peregrinărilor sale, nu acordase prea mare atenţie locurilor unde erau situate centrele populate. *Ghinion final pentru un planetolog imperial,* se gândi el.

Ori poate că tinerii pe care-i salvase voiau altceva de la el. Din pricina noilor sale vise hărăzite viitorului planetei Arrakis, Kynes voia cu disperare să-i cunoască pe fremeni şi căile lor neortodoxe. Era limpede că aceşti oameni constituiau un secret valoros, ascuns de ochii imperiali. Se gândi că l-ar fi întâmpinat mai cu entuziasm, o dată ce le-ar fi împărtăşit ideile.

Tânărul fremen rămas se folosi de o mică trusă de reparaţii pentru a acoperi o crăpătură în ţesătura de pe piciorul distraiului, apoi i se adresă:

— Vino cu mine!

Se întoarse spre un perete de rocă dezgolită, aflat la mică distanţă.

— Urmează-mă, sau vei muri aici!

Îi aruncă peste umăr o privire întunecată. Pe faţa lui apăru o expresie de veselie aspră şi un zâmbet răutăcios, atunci când adăugă:

— Crezi că Harkonnenilor le va trebui mult până să caute să se răzbune pentru morţii lor?

Kynes se grăbi spre el.

— Aşteaptă! Nu mi-ai spus numele tău…

Tânărul îl privi cu o căutătură ciudată; avea ochi albastru-în-albastru, culoare datorată dependenţei îndelungate de mirodenie, şi o piele tăbăcită care-l făcea să pară mult mai bătrân decât era.

— Are vreun sens să ne prezentăm? Fremenii ştiu deja cine eşti…

Kynes clipi.

— Păi… tocmai v-am salvat viaţa, ţie şi tovarăşilor tăi. Asta nu contează deloc pentru oamenii voştri? În majoritatea societăţilor, aşa s-ar întâmpla.

Tânărul păru încurcat, apoi se resemnă.

— Ai dreptate. Ai făurit un legământ de apă între noi. Mi se spune Turok. Acum trebuie să plecăm.

Legământ de apă? Kynes îşi zăgăzui întrebările şi o luă pe urmele companionului său.

În distraiul său uzat, Turok se căţără pe stânci, spre pereţii verticali. Kynes se târî pe lângă bolovanii căzuţi, alunecând, cu paşii nesiguri. Numai când se apropiară, planetologul observă o discontinuitate în straturile geologice, un filon care despica piatra veche, înălţată deasupra solului, formând o fisură mascată de praf şi de coloritul şters.

Fremenul se strecură în interior, străpungând umbra cu iuţeala unei şopârle de deşert. Curios şi temându-se să nu se rătăcească, Kynes îl urmă cu mişcări rapide. Spera că va avea ocazia să întâlnească mai mulţi fremeni şi să înveţe cât mai multe despre ei. Nu mai pierdu vremea să se întrebe dacă nu cumva Turok îl conducea într-o capcană. Ce rost ar fi avut? Tânărul l-ar fi putut ucide afară, cu mare uşurinţă.

Turok se opri în umbra răcoroasă, dându-i lui Kynes un răgaz să-l ajungă din urmă. Arătă spre anumite locuri de pe peretele de lângă el.

— Acolo, acolo şi acolo!

Fără să mai aştepte să vadă cât de bine îi fusese înţeles gestul, tânărul păşi pe fiecare dintre locurile indicate, puncte de sprijin aproape invizibile pentru mâini şi picioare. Se avântă pe versant, iar Kynes îşi dădu toată silinţa să-l imite. Turok părea că se joacă întruna cu el, încercându-l.

Dar planetologul îl surprinse. Nu era nicidecum vreun birocrat umflat de apă, nici vreun împiedicat care să se bage unde nu-i fierbe oala… Călător prin unele dintre cele mai aspre lumi ale imperiului, se menţinuse în formă.

Kynes ţinu pasul cu tânărul, căţărându-se în urma lui,

folosindu-se de vârfurile degetelor pentru a-şi ridica trupul tot mai sus. La câteva clipe după ce tânărul fremen se oprise şi se aşezase pe o margine îngustă de stâncă, Kynes luă loc lângă el, încercând să nu gâfâie.

— Inspiră pe nas şi expiră pe gură, zise Turok. Filtrele tale sunt mult mai eficiente în acest fel.

Dădu din cap, cu o undă de admiraţie.

— Cred că s-ar putea să străbaţi, în cele din urmă, drumul până la sietch.

— Ce este un sietch? Întrebă Kynes.

Reunoştea, vag, vechea limbă chakobsa, dar nu studiase nici arheologia şi nici fonetica. Le considerase întotdeauna irelevante pentru cercetările sale ştiinţifice.

— Un loc secret, de retragere în siguranţă – acolo locuiesc ai mei.

— Vrei să spui că e casa ta?

— Casa noastră este deşertul.

— Sunt nerăbdător să vorbesc cu poporul tău, zise Kynes, apoi continuă, incapabil să-şi stăpânească entuziasmul: Mi-am format unele opinii despre lumea asta şi am făcut un plan care s-ar putea să vă intereseze, să-i intereseze pe toţi locuitorii de pe Arrakis.

— Dune, zise tânărul fremen. Numai imperialii şi Harkonnenii numesc acest loc Arrakis…

— Bine, atunci Dune, răspunse Kynes.

În adâncimea stâncilor din faţa lor, aştepta un bătrân fremen cu părul cărunt, cu un singur ochi – orbita stângă, nefolositoare, fiind acoperită de o bucată de o piele vineţie şi încreţită. Naib al sietchului Scutului Roşu, Heinar îşi pierduse şi două degete într-un duel cu cristaiul, în anii tinereţii sale. Dar supravieţuise – pe când adversarii săi, nu.

Heinar se dovedise un lider sever, dar competent, al poporului său. O dată cu trecerea anilor, sietchul său prosperase, populaţia nu scăzuse, iar rezervele de apă ascunse creşteau la fiecare ciclu al lunilor.

În peştera-infirmerie, două femei în vârstă se ocupau de

Stilgar cel nesăbuit, tânărul rănit adus cu maşina de teren doar cu câteva clipe mai înainte. Bătrânele verificară bandajul medical aplicat de străin şi-i adăugară propriile lor leacuri. Cele două cotoroanţe se consultară una cu alta, apoi dădură din cap spre conducătorul sietchului.

— Stilgar va trăi, Heinar, spuse una dintre ele. Ar fi fost o rană mortală, dacă n-ar fi fost îngrijită imediat. Străinul l-a salvat!

— Străinul a salvat un smintit nesocotit, zise naibul, privind spre tânărul întins pe pat.

Vreme de câteva săptămâni, la urechile lui Heinar ajunseseră tot soiul de relatări despre un străin curios. Acum, omul, Pardot Kynes, era adus în sietch pe o cale ferită, prin pasajele săpate în stâncă. Acţiunile străinului erau uluitoare. Un slujbaş imperial omorând Harkonneni?! …

Ommun, tânărul fremen care-l adusese pe însângeratul Stilgar înapoi în sietch, aştepta nerăbdător în umbra peşterii, lângă prietenul său rănit.

— Ce era să facem, Heinar? Se arătă Ommun surprins. Am avut nevoie de maşina lui ca să-l car pe Stilgar până aici.

— Ai fi putut să iei maşina de teren a acestui om şi toate lucrurile lui şi să fi dat apa lui tribului, glăsui naibul cu o voce scăzută.

— Încă mai putem face asta, se răsti una dintre femei, imediat ce Turok îl aduce aici.

— Dar străinul a luptat şi a ucis Harkonneni! Noi trei am fi fost morţi dacă nu ar fi apărut, atunci când a făcut-o, insistă Ommun. Nu se spune că duşmanul duşmanului meu îmi este prieten?

— N-am încredere şi nici măcar nu înţeleg cui îi este acesta loial, răspunse Heinar, încrucişându-şi pe piept braţele musculoase. Ştim, desigur, cine e. Străinul provine din tagma imperiului, se spune că e planetolog. Rămâne pe Dune pentru că Harkonnenii sunt siliţi să-l lase să-şi facă treaba, dar acest Kynes răspunde numai în faţa împăratului

însuşi… dac-o fi aşa. Mai sunt şi alte întrebări fără răspuns în ceea ce-l priveşte…

Obosit, Heinar se aşeză pe o bancă din piatră, cioplită pe o parte a zidului. O tapiserie colorată, ţesută din fibre de mirodenie, atârna peste deschizătura peşterii, oferind un grad limitat de intimitate. Locuitorii sietchului învăţau destul de repede că intimitatea se afla în minte, nu în mediu.

— Voi vorbi cu acest Kynes ca să aflu ce vrea de la noi, de ce a apărat trei tineri proşti şi neglijenţi împotriva unui inamic cu care n-avea nimic de împărţit! Apoi, voi aduce această chestiune în faţa Consiliului Bătrânilor, să-i lăsăm pe ei să decidă. Trebuie să luăm hotărârea cea mai potrivită pentru sietch…

Ommun înghiţi în sec din greu, amintindu-şi cu câtă hotărâre luptase omul numit Kynes împotriva soldaţilor nemiloşi. Dar degetele sale poposiră pe punga din buzunarul său, numărând acverigile, însemne de metal care măsurau singura lui bogăţie acumulată în trib.

Dacă bătrânii vor decide uciderea planetologului, atunci el, Turok şi Silgar îşi vor împărţi bogăţia apei între ei, împreună cu lucrurile care aparţinuseră celor şase Harkonneni masacraţi.

Când Turok îl conduse, într-un târziu, prin deschizăturile păzite ale peşterii, trecând de sigiliul unei uşi şi pătrunzând în sietchul propriu-zis, Kynes văzu că locul era ca o peşteră a minunilor nesfârşite. Aromele răspândite în aer erau dense, bogate, sugerând umanitatea: mirosuri ale vieţii, ale unei populaţii dintr-un mediu închis, mirosuri ale meşteşugurilor, mirosuri de bucătărie, de deşeuri ascunse cu grijă şi chiar ale morţii exploatate chimic. Îşi confirmă, absolut detaşat, suspiciunea că tinerii fremeni nu luaseră cadavrele Harkonnenilor ucişi pentru cine ştie ce mutilări rituale, ci pentru apa conţinută în trupurile lor. Altfel, s-ar fi risipit.

Kynes presupusese că atunci când va descoperi, în

sfârşit, vreuna dintre aşezările ascunse ale fremenilor, aceasta va fi ceva primitiv, un loc aproape jalnic prin lipsa amenajărilor. Dar aici, în această grotă cu pereţi despărţitori, cu peşteri laterale, tuburi de lavă şi tuneluri întinse prin munţi ca un furnicar, Kynes putu vedea că oamenii deşertului trăiau în condiţii austere, dar confortabile. Locuinţele puteau rivaliza cu cele aflate la dispoziţia oricărui funcţionar Harkonnen din oraşul Carthag. În plus, erau mult mai naturale.

Pe când Kynes îl urma pe tânărul său ghid, atenţia îi era atrasă de la o privelişte fascinantă la alta. Covoare ţesute cu îndemânare acopereau porţiuni din podea. Încăperile laterale erau ocupate de perne şi mese joase, făcute din metal şi piatră lustruită. Articolele de lemn preţios, adus din afara planetei, erau foarte puţine şi păreau străvechi: un vierme de nisip sculptat şi un joc pe care nu-l putuse identifica, având o tablă şi nişte piese ornamentate, din fildeş sau os.

Vechi maşinării recirculau aerul din sietch, nelăsând să scape nicio adiere de umezeală. Adulmeca peste tot dulceaţa înţepătoare a mirosului ca de scorţişoară al rezervelor brute de mirodenie, răspândindu-se ca tămâia, de-abia reuşind să mascheze mirosul înţepător al trupurilor nespălate, înghesuite în locuri închise.

Auzea femei vorbind, vocile unor copii şi plânsetul unui bebeluş, toate estompate cu discreţie. Fremenii vorbeau între ei, privindu-l cu suspiciune pe acest străin condus de Turok. Unii dintre cei mai în vârstă îi adresau zâmbete răutăcioase, care-l îngrijorau într-o oarecare măsură pe planetolog. Pielea lor părea aspră şi tăbăcită, stoarsă de orice surplus de apă; fiecare pereche de ochi care-l priveau erau de un albatru-în-albastru închis.

În cele din urmă, Turok ridică o mână, cu palma orientată înainte, indicându-i lui Kynes să se oprească într-o uriaşă sală de întruniri, o cavitate naturală din interiorul muntelui. Grota avea o podea imensă, capabilă să primească sute şi sute de oameni; banchete şi balcoane adiţionale se iţeau în

zig-zag pe pereţii de stâncă, roşiatici. Oare câţi oameni trăiau în acest sietch? Kynes se uită în sus, în sala pustie, plină de ecouri, spre un balcon care părea a fi un soi de tribună pentru discursuri.

După o clipă, un bătrân se arătă trufaş în balcon şi privi în jos, cu neîncredere, spre străin. Kynes observă că bărbatul avea numai un ochi şi că se comporta ca un conducător.

— Ăsta-i Heinar, îi şopti Turok la ureche. Naibul sietchului Scutului Roşu…

Ridicând o mână pentru salut, Kynes strigă:

— Sunt bucuros să-l întâlnesc pe conducătorul acestui uimitor oraş fremen!

— Ce vrei de la noi, omule imperial? Strigă Heinar, pe un ton aspru şi neînduplecat.

Cuvintele sale răsunau ca oţelul călit frecat de piatră.

Kynes inspiră adânc. Aşteptase de mult timp o asemenea ocazie. De ce să mai piardă timpul? Cu cât visele lui continuau să rămână doar vise, cu atât mai dificil i-ar fi fost să le transforme în realitate.

— Mă numesc Pardot Kynes, planetolog al împăratului. Am o viziune, domnule – un vis pentru dumneavoastră şi pentru oamenii dumneavoastră. Unul pe care aş dori să-l împărtăşesc tuturor fremenilor, dacă mă veţi asculta…

— Mai bine asculţi vântul strecurându-se printre tufele de creozot decât să-ţi iroseşti vremea cu vorbele unui smintit, răspunse conducătorul sietchului. Cuvintele sale aveau greutate, ca şi cum ar fi fost un vechi proverb, cunoscut între oamenii săi.

Kynes se uită spre bătrân şi-şi compuse repede propria sa platitudine, sperând să impresioneze.

— Iar dacă cineva refuză să asculte cuvintele adevărului şi ale speranţei, atunci cine este un mai mare smintit?

Tânărul Turok rămase cu gura căscată. De pe marginile pasajelor, fremenii care asistaseră la scenă îl priviră pe Kynes cu ochii mari, uluiţi de acest străin care-i vorbise cu atâta îndrăzneală naibului lor.

Fata lui Heinar se întunecă şi se încruntă. Simţea cum îl potopeşte supărarea şi şi-ar fi dorit să-l vadă pe acest planetolog trufaş zăcând măcelărit pe podeaua peşterii. Îşi duse mâna la teaca de la şold a cristaiului.

— Îmi conteşti conducerea? Hotărându-se, naibul trase din teacă lama curbată a pumnalului, dezvăluindu-i lucirea spre Kynes.

Kynes nici nu clipi.

— Nu, domnule, vă provoc imaginaţia. Sunteţi destul de curajos să faceţi faţă, ori vă temeţi să ascultaţi ce am de spus?

Conducătorul sietchului rămase încordat, ţinând ridicată lama ciudată, lăptoasă; între timp, îl scruta pe prizonier. Kynes îi zâmbea însă pur şi simplu de acolo, de jos, cu o expresie deschisă pe figură.

— E greu să vă vorbesc dacă sunteţi acolo sus, domnule.

În cele din urmă, Heinar chicoti, privind spre lama din mâna sa.

— Un cristai, o dată scos din teacă, nu trebuie băgat înapoi fără să fi gustat sânge! Îşi apăsă cu repeziciune tăişul peste antebraţ, trasând o linie roşie, îngustă, care se coagulă în câteva secunde.

Ochii lui Kynes străluceau de emoţie, reflectând lumina proiectată de ciorchinii de globuri luminiscente care pluteau în sala mare de întruniri.

— Foarte bine, planetologule… Poţi vorbi până ce respiraţia ţi se va scurge din plămâni. Cum soarta nu ţi s-a decis încă, vei rămâne aici, în sietch, până ce Consiliul Bătrânilor va delibera asupra a ceea ce trebuie făcut cu tine. Dar, înainte de asta, mă vei asculta…

Kynes dădu din cap cu toată încrederea.

Heinar se întoarse, se îndepărtă de balcon şi vorbi din nou, peste umăr:

— Eşti un om ciudat, Pardot Kynes. Un slujbaş imperial şi, prin definiţie, un oaspete al Harkonnenilor, deci ne eşti duşman. Dar ai şi ucis Harkonneni. În ce încurcătură ne pui…

Conducătorul sietchului făcu câteva gesturi repezi şi dădu câteva comenzi răstite, cerând să fie pregătită o încăpere mică, dar confortabilă, destinată planetologului înalt şi curios, care va fi prizonierul şi – în acelaşi timp – oaspetele lor.

Heinar căzu pe gânduri, în vreme ce se îndepărta. *Orice om care rosteşte vorbe despre speranţă în faţa fremenilor, după atâtea generaţii de suferinţe şi rătăciri... este fie confuz, fie un bărbat cu adevărat curajos.*

Tatăl meu a avut un singur prieten adevărat, cred eu. Acesta a fost contele Hasimir Fenring, eunuc genetic şi unul dintre cei mai mortali luptători din imperiu.

Din „În casa tatălui meu”
de Prinţesa Irulan

Chiar şi din cea mai înaltă şi întunecată încăpere a observatorului imperial, strălucirea pastelată a capitalei scăldate în opulenţă întrecea lumina stelelor de pe cerul Kaitainului. Construit cu câteva secole înainte, de luminatul împărat Padişah Hassik Corrino al III-lea, observatorul fusese folosit foarte puţin de către ultimii moştenitori ai tronului… Oricum, nu pentru scopul său de bază, studierea misterelor universului.

Prinţul moştenitor Shaddam măsura la pas podeaua rece, de metal lustruit, pe când Fenring se ocupa de comenzile unui telescop stelar de înaltă energie. Eunucul genetic mormăia pentru sine, scoţând sunete neplăcute şi insipide.

— Vrei, te rog, să încetezi cu aceste zgomote? Zise Shaddam. Concentrează-te asupra afurisitelor ălora de lentile.

Fenring continuă să mormăie, dar numai cu o idee mai încet.

— Toate oleobiectivele de-aici trebuie să fie într-un echilibru precis, hmmmm? Cred că preferaţi un telescop perfect, decât o treabă făcută la repezeală?

Shaddam inspiră adânc.

— Nu m-ai întrebat ce prefer.

— Am decis eu pentru domnia-voastră.

Eunucul se îndepărtă de piesele optice calibrate şi se înclină cu un gest de un formalism enervant.

— Alteţa voastră, vă prezint o imagine de pe orbită. Priviţi-o cu ochii dumneavoastră!

Shaddam se uită pieziş în ocularul telescopului stelar, până ce o formă se desluşi cu o limpezime perfectă, plutind tăcută în depărtări. Imaginea pendula între rezoluţie fragilă şi undele întunecate produse de distorsiunile atmosferice.

Transspaţialul gigantic avea dimensiunile unui asteroid, atârnând deasupra Kaitainului şi aşteptând întâlnirea cu flotila de nave desprinse de la sol. O mişcare discretă îi atrase atenţia şi Shaddam văzu străfulgerările alb-gălbui ale motoarelor, în timp ce fregatele se ridicau de pe Kaitain, ducând diplomaţi şi emisari, urmate de transportoare cu produse şi mărfuri fabricate pe planeta capitalei imperiale. Fregatele erau imense, flancate de şiruri de nave mai mici, însă curbura navei Ghildei făcea ca totul să pară minuscul.

În acelaşi timp, alte nave de desprindeau din cala transspaţialului şi coborau spre capitală.

— Delegaţii, comentă Shaddam. Au adus tributuri pentru tatăl meu.

— De fapt, sunt taxe, nu tributuri, observă Fenring. Desigur, e acelaşi lucru, în sensul vechi al cuvântului. Elrood e încă împăratul lor, hmmmm?

Prinţul moştenitor se încruntă spre el.

— Dar pentru câtă vreme? Chaumurky-ul ăla al tău mai durează mult?

Shaddam se strădui să nu ridice tonul, deşi generatoare de sunet alb, subsonic, ar fi trebuit să le distorsioneze vocile pentru a contracara orice instalaţii de ascultare.

— N-ai putut găsi o altă otravă? Una mai rapidă? Aşteptarea asta e înnebunitoare… Cât timp a trecut deja? Mi se pare că s-a scurs un an întreg de când n-am mai dormit cum trebuie…

— Vreţi să spuneţi că ar fi trebuit să facem crima mai evidentă? N-ar fi fost ceva înţelept.

Fenring îşi reluă locul lângă telescopul stelar, ajustând senzorii automaţi să urmărească transspaţialul în drumul lui pe orbită.

— Fiţi răbdător, alteţa voastră, reluă Fenring. Până să vă sugerez acest plan, eraţi dispus să aşteptaţi decenii întregi. Ce mai contează un an sau doi, în comparaţie cu durata regimului instaurat, în cele din urmă, de domnia-voastră, hmmm?

Shaddam îl împinse pe Fenring din dreptul ocularului,

pentru a nu fi nevoit să se uite spre tovarăşul său de uneltiri.

— Acum, că am pus roţile în mişcare, ard de nerăbdare ca tatăl meu să moară odată… Nu-mi lăsa răgaz să mă gândesc prea mult la asta şi să-mi regret decizia. Mă sufoc până să ajung pe tronul Leului de Aur! Am fost menit să conduc, Hasimir, dar unii şuşotesc că nu voi avea niciodată ocazia. Asta mă face să mă tem să mă însor ori să am copii…

Dacă se aştepta ca Fenring să încerce să-l convingă de contrariul, acesta îl dezamăgi cu liniştea sa.

Fenring vorbi din nou, după câteva momente.

— N'kee este o otravă lentă prin natura ei. Am lucrat îndelung şi din greu pentru a pune la punct planul nostru, iar nerăbdarea domniei-voastre nu poate decât să provoace pagube şi să mărească riscurile. Un gest mai precipitat nu ar crea, oare, suspiciuni în Landsraad, hmmm? S-ar agăţa de orice ocazie, de orice scandal pentru a vă slăbi poziţia.

— Dar eu sunt moştenitorul Casei Corrino, zise Shaddam cu glasul redus la o şoaptă gâtuită. Cum să îndrăznească să-mi pună la îndoială drepturile?

— Vă urcaţi pe tronul imperial purtând întregul bagaj de obligaţii, antagonisme trecute şi prejudicii. Nu vă amăgiţi, prietene, împăratul este doar una dintre forţele concrete care alcătuiesc substanţa delicată a imperiului nostru. Dacă toate Casele s-ar uni împotriva noastră, nici chiar teribilele legiuni de sardaukari ale tatălui domniei-voastre s-ar putea să nu reuşească să le ţină piept. Nimeni nu-şi asumă acest risc…

— Când voi ajunge la tron, am intenţia să întăresc prerogativele imperiale şi să adaug nişte colţi acestui titlu.

Shaddam se îndepărtă de telescop.

Fenring clătină din cap cu o tristeţe exagerată.

— Aş fi gata să pun rămăşag pe o încărcătură de blănuri de balenă de cea mai bună calitate că majoritatea predecesorilor domniei-voastre au urzit aceleaşi lucruri împreună cu sfetnicii lor, încă de la Marea Revoltă. Inspiră

adânc, îngustându-şi ochii mari şi întunecaţi. Chiar dacă n'kee va lovi aşa cum plănuim, mai aveţi cel puţin încă un an de aşteptat, aşa că liniştiţi-vă. Consolaţi-vă cu tot mai multele semne de bătrâneţe pe care le-am văzut cu toţii la tatăl dumneavoastră. Încurajaţi-l să bea mai multă bere de mirodenie!

Iritat, Shaddam se întoarse la instrumentele optice calibrate şi studie tiparele de pe coca transspaţialului, marca şantierelor de construcţii ixiene, cartuşul Ghildei Spaţiale. În cala navei era o aglomeraţie de fregate ale diferitelor Case, transporturi destinate CHOAM şi preţioasele înregistrări destinate arhivelor bibliotecii din Wallach IX.

— Apropo, la bordul transspaţialului se află o persoană interesantă, zise Fenring.

— Da?

Fenring îşi încrucişă braţele peste pieptul îngust.

— O persoană care *pare a fi* un simplu negustor de orez pundi şi rădăcini de chikarba, aflat în drum către o staţie tleilaxu. El va duce mesajul domniei-voastre pentru Maeştrii tleilaxu, propunerea de a vă întâlni cu ei pentru a discuta despre finanţări imperiale secrete pentru un proiect de mare anvergură, destinat producerii unui substitut pentru melanj.

— Propunerea mea? Dar n-am făcut o astfel de propunere!

Pe faţa lui Shaddam se aprinse indignarea.

— Hmmm, ba aţi făcut-o, alteţa voastră. Aaah, posibilitatea folosirii mijloacelor neortodoxe tleilaxu ar însemna producerea de mirodenie sintetică? Ce idee grozavă aţi avut! Arătaţi-i tatălui dumneavoastră cât sunteţi de deştept…

— Nu mai da vina pe mine, Hasimir. A fost ideea ta!

— Nu doriţi să vi-o asumaţi?

— Nici pomeneală!

Fenring îşi arcui sprâncenele.

— Dar *eraţi* serios când vorbeaţi despre eliminarea crizei

Arrakisului şi aprovizionarea Casei Imperiale cu o sursă privată, nelimitată, de melanj? Aşa e?

Shaddam se aprinse ca para.

— Bineînteles că am vorbit serios.

— Atunci îl vom aduce aici pe Maestrul tleilaxu, în secret, pentru a vă prezenta propunerea sa către împărat. Vom vedea, în curând, cât de departe este dispus să meargă bătrânul Elrood…

Orbirea poate lua multe forme, altele decât incapacitatea de a vedea. Fanaticii sunt adesea orbiţi în propriile lor gânduri. Conducătorii sunt adesea orbiţi în inimile lor.

Biblia Catolică Portocalie

Timp de luni de zile, Leto stătuse în oraşul subteran Vernii ca un oaspete respectat al Casei Ix. De-acum, se acomodase cu ciudăţeniile noului mediu în care se afla, cu rutina şi cu sentimentul de siguranţă ixtiană – se acomodase destul, încât să devină neglijent.

Prinţul Rhombur era un somnoros cronic, trezindu-se târziu, în vreme ce Leto era exact contrariul, se trezea în zori, ca pescarii din Caladan. Moştenitorul Casei Atreides rătăcea de unul singur prin clădirile stalactite de sus, îndreptându-se spre ferestrele de observaţie, trăgând cu ochiul la procedurile de proiectare a produselor sau spre liniile de fabricaţie. Învăţase să folosească sistemele de tranzit şi descoperise că un card bioscan, dăruit de contele Vernius, îi putea deschide multe uşi.

Leto acumulase din hoinărelile sale şi de pe urma curiozităţii devoratoare mai mult decât din întrunirile didactice organizate de diferiţi instructori. Amintindu-şi de poveţele tatălui său de a învăţa din tot ce-l înconjura, lua lifturile tubulare autoghidate; când nu exista niciunul disponibil, folosea pasarelele, lifturile de marfă sau chiar scările pentru a ajunge de la un nivel la altul.

Într-o dimineaţă, după ce se deşteptase odihnit şi fără astâmpăr, Leto intră într-una dintre curţile interioare şi ajunse într-un balcon de observaţie. Chiar şi izolate sub pământ, cavernele de pe Ix erau atât de vaste încât aveau proprii lor curenţi de aer şi modele eoliene, dar acestea erau la mare distanţă de ceea ce se petrecea lângă turnurile castelului sau pe stâncile bătute de vânt de acasă. Inspiră adânc, umplându-şi plămânii la maximum, deşi aici aerul mirosea a praf de rocă. Sau poate că nu era decât imaginaţia sa…

Întinzându-şi braţele, Leto privi în exterior, în jos, spre

grota imensă care adăpostise transspaţialul Ghildei. Printre rămăşiţele maşinăriilor de construcţie şi susţinere, putea distinge apărând deja scheletul altei carcase masive, sudat cu jeturi de plasmă de către echipe de muncitori suboizi. Privi cum locuitorii de clasă inferioară de pe Ix lucrau cu o eficienţă de insecte.

O platformă de marfă alunecă prin dreptul său, trecând chiar pe sub balcon, în timp ce cobora treptat spre o zonă de lucru mai îndepărtată. Leto se aplecă peste balustradă şi văzu că suprafaţa platformei era ocupată cu materii prime extrase de la suprafaţa planetei.

Acţionând din impuls, urcă pe marginea balconului, inspiră adânc şi se lăsă să cadă doi metri, aterizând pe un morman de grinzi şi plăci destinate şantierului de construcţie a transspaţialului. Bănuia că va putea găsi cale de revenire în clădirile stalactite, folosindu-se de cardul bioscan şi de cunoştinţele sale despre modul de funcţionare a oraşului. Un pilot, aflat sub platforma plutitoare, dirija încărcătura aflată în coborâre. Nu părea să fi observat sau să-i pese de pasagerul său neaşteptat…

Curenţi reci răvăşeau părul lui Leto pe când cobora spre suprafeţe mai calde. Gândindu-se la vânturile oceanului, mai inspiră o dată adânc. Aici, sub bolta imensa a tavanului, simţea libertatea care-i amintea de un ţărm de mare. O dată cu acest gând, îl încercă o răbufnire de dor de casă şi de briza oceanului de pe Caladan, de zgomotele din piaţa satului, de hohotele bubuitoare de râs ale tatălui său şi chiar de preocuparea afectată a mamei.

El şi cu Rhombur petrecuseră mult prea mult timp în interiorul clădirilor din Ix, iar Leto tânjea adesea după aerul proaspăt şi vântul rece adiindu-i pe faţă. Poate că-l va ruga pe Rhombur să-l însoţească iarăşi la suprafaţă. Acolo, puteau să hoinărească amândoi în sălbăticie şi să privească spre cerul infinit, iar Leto îşi putea încorda muşchii şi putea simţi pe chip adevărata lumină solară, în locul iluminaţiei holografice de pe tavanul cavernei.

Dacă prinţul ixian nu-i era egal ca luptător, nu era nici ca

unul dintre fiii răsfăţaţi atât de adesea întâlniţi în rândurile Caselor Mari. Avea propriile sale preocupări şi îi plăcea să adune roci şi minerale. Rhombur avea un mod liber şi generos de a fi, un optimism neobosit, dar acestea nu trebuiau interpretate greşit. Sub aspectul molatic, se ascundeau o hotărâre aprigă şi dorinţa de a se autodepăşi în orice demers şi-ar fi asumat.

În imensa fabrică din grotă, fuseseră montate suporturi şi dispozitive suspensoare pentru noul transspaţial care începea să prindă formă. Echipamentul şi maşinăriile erau pregătite în apropiere, unde sclipeau în aer scheme holografice. Chiar şi cu toate resursele şi cu un număr mare de lucrători, pentru construirea unei astfel de nave era necesar aproape un an standard. Costul unui transspaţial era echivalent cu produsul economic al multor sisteme solare; aşa că numai CHOAM şi Ghilda puteau finanţa astfel de proiecte masive, în vreme ce Casa Vernius – în calitate de fabricant – încasa profituri incredibile.

Clasa muncitoare docilă de pe Ix depăşea de departe, ca număr, administratorii şi nobilii. Pe solul grotei gangurile boltite şi adăposturile construite în roca brută ofereau intrările într-o puzderie de sectoare de locuinţe. Leto nu-i vizitase niciodată pe lucrători, însă Rhombur îl asigurase că şi clasele de jos beneficiau de o bună îngrijire. Leto ştia că echipele de muncitori lucrau fără încetare pentru construirea fiecărei nave noi. Cu siguranţă, transpirau din greu pentru Casa Vernius.

Platforma de mărfuri pluti până pe solul stâncos al cavernei, iar echipe de lucrători se urcară pe ea, pentru a descărca materiile prime. Leto sări jos, aterizând cu picioarele şi mâinile pe sol, apoi se ridică şi-şi netezi hainele. Suboizii, ciudat de placizi, aveau pielea palidă, presărată cu puzderie de pistrui. Îl priviră cu ochii goi şi nu-l întrebară nimic, nici nu obiectară în vreun fel la prezenţa sa; se uitară în altă parte şi-şi văzură de treabă.

Din modul în care Kailea şi Rhombur vorbeau despre ei, Leto îşi imaginase că lucrătorii erau mai puţin umani,

troglodiţi musculoşi fără pic de minte, care nu făceau altceva decât să lucreze şi să năduşească. Însă cei din jurul său ar fi putut trece cu mare uşurinţă drept fiinţe umane normale; poate că nu erau savanţi străluciţi sau diplomaţi, dar clasa muncitoare nici nu părea a fi formată din animale.

Cu ochii cenuşii larg deschişi, Leto se deplasă pe solul grotei, ferindu-se din drum, pe când observa procesul de construcţie al transspaţialului. Leto admiră tehnologia pură şi managementul unei astfel de întreprinderi incredibile. În aerul prăfos şi greu de la sol, simţi izul acru al sudurii cu laser şi al aliajelor topite.

Lucrătorii respectau întocmai un plan principal, folosind instrucţiuni pas-cu-pas, la fel ca un organism colectiv. Terminau fiecare fază a imensei strădanii fără a fi copleşiţi de sarcinile care-i aşteptau. Suboizii nu sporovăiau, nu cântau, nu făceau scandalurile pe care Leto le văzuse printre pescari, fermieri sau printre muncitorii din fabricile de pe Caladan. Aceşti lucrători palizi erau preocupaţi numai de treburile lor.

Crezu că distinge un resentiment bine ascuns, mânia clocotind sub chipurile calme, palide, însă nu se temea să fie aici singur. Ducele Paulus îl încurajase întotdeauna pe Leto să se joace cu copiii sătenilor, să iasă pe mare cu bărcile pescarilor, să se amestece printre negustorii şi ţesătorii din piaţă. Petrecuse chiar o lună întreagă lucrând în câmpurile de orez pundi. „Pentru a înţelege cum să conduci un popor”, spusese bătrânul duce, „trebuie să-i înţelegi mai întâi pe oamenii înşişi”.

Bineînţeles, mama lui se încruntase văzând astfel de îndeletniciri, insistând că fiul unui duce n-ar trebui să-şi murdărească mâinile cu noroiul orezăriilor sau să-şi îmbâcsească hainele cu mirosul scârbos al vietăţilor marine. „La ce-i foloseşte *fiului nostru* să ştie cum să cureţe şi să spintece un peşte? El va fi conducătorul unei Case Mari”. Însă Paulus Atreides avea propriul său mod de a insista şi făcuse foarte clar cunoscut că dorinţele sale erau lege.

Iar Leto trebuise să admită că, în pofida durerilor musculare şi de spate şi a pielii arse de soare, orele acelea de muncă grea îi aduseseră satisfacţie într-un fel în care marile banchete sau recepţii organizate în castelul Caladan nu reuşiseră să-i ofere. Ca urmare, credea că-l înţelege pe omul de jos, simţămintele sale şi cât de greu muncea. Leto mai degrabă îi aprecia pe oameni pentru asta decât să-i dispreţuiască. Bătrânul duce fusese mândru de fiul său pentru că înţelesese acest lucru fundamental.

Acum, când se plimba printre lucrătorii ixieni, Leto încerca să-i înţeleagă în acelaşi mod. Licurigloburi puternice pluteau deasupra punctelor de lucru, alungând umbrele, păstrând o atmosferă plină de limpezime. Grota era destul de mare încât zgomotele de pe şantier să nu fie întoarse prin ecouri, ci să reverbereze şi să se piardă în depărtare.

Văzu una dintre deschiderile tunelurilor inferioare şi, din moment ce încă nimeni nu-l întrebase ce căuta aici, Leto decise că era o bună ocazie să afle mai multe despre cultura suboizilor. Poate că reuşea să descopere lucruri pe care nici măcar Rhombur nu le ştia despre propria sa lume…

Când o echipă de lucrători ieşi din gangul boltit, purtând salopete de lucru, Leto se strecură înăuntru. Rătăci prin tuneluri şi coborî trecând de compartimentele scobite în stâncă, identice şi egale, care-i aminteau de încăperile dintr-o colonie de insecte. Din când în când, remarcă unele note personale: ţesături colorate sau tapiserii, câteva desene, imagini pictate pe pereţii de stâncă. Simţi miros de mâncare, auzi discuţii potolite, dar nu şi muzică şi nici prea multe râsete.

Se gândi la zilele petrecute în studiu şi relaxare în zgârie-norii întorşi cu susul în jos de deasupra, cu podelele lor lustruite, ferestrele de plaz cristalin, paturile moi, veşmintele confortabile şi mâncărurile fine…

Pe Caladan, cetăţenii obişnuiţi puteau cere audienţe la duce oricând doreau. Leto îşi amintea când se plimba cu tatăl său prin pieţe, vorbind cu negustorii şi meşteşugarii,

lăsându-se să fie văzuţi şi cunoscuţi mai degrabă ca oameni reali, decât ca nişte conducători fără chip.

Nu credea că Dominic Vernius observase vreodată diferenţa dintre el şi camaradul său Paulus. Inimosul şi pleşuvul conte acorda întregul său entuziasm şi atenţie familiei, precum şi lucrătorilor din imediata sa apropiere, supraveghind toate procesele industriale şi strategiile comerciale, pentru a asigura acumularea averilor ixiene. Însă Dominic îi considera pe suboizi doar nişte resurse. Da, îi îngrijea destul de bine, tot aşa cum îşi întreţinea preţioasele sale maşinării, dar Leto se întreba dacă Rhombur şi familia sa îi considerau pe lucrători *fiinţe umane.*

Coborâse deja mai multe nivele şi simţea apăsarea aerului stătut. Tunelurile deveneau tot mai întunecate şi mai goale. Coridoarele tăcute duceau tot mai adânc, în încăperi deschise, în zone comune, de unde se auzeau voci şi foşnetele unor trupuri. Era pe cale să se întoarcă, ştiind că avea o zi plină înaintea lui: studii şi cursuri despre operaţiuni mecanice şi procese industriale. Rhombur probabil că nici nu-şi luase încă micul dejun. Văzând un număr mare de lucrători adunaţi într-o încăpere comună, Leto se opri curios în galerie. Nu se vedeau scaune sau banchete, aşa că toţi oamenii stăteau în picioare. Ascultă vocea monotonă, ciudat de înflăcărată, a unui suboid, un bărbat scund, musculos, aflat în faţa mulţimii. În glasul omului şi în văpaia din ochii lui, Leto întrevăzu emoţii pe care le găsi stranii, având în vedere ceea ce auzise despre suboizii, că erau placizi şi fără pretenţii.

— *Noi* construim transspaţialele, spunea el, iar vocea îi crescu în intensitate. *Noi* fabricăm produsele tehnologice şi, cu toate astea, nu luăm nicio decizie. Facem ce ni se spune, chiar dacă ştim că acele planuri sunt greşite.

Lucrătorii începură să murmure şi să bombăne.

— Unele tehnologii încalcă ceea ce este interzis de Marea Revoltă. Fabricăm *maşini gânditoare.* Nu trebuie să înţelegem planurile şi proiectele, pentru că ştim prea bine

ce vor face…

Ezitând, Leto se retrase în umbrele tunelului. Umblase suficient de mult printre oamenii de jos ca să nu-i fie teamă de ei, dar aici se petrecea ceva ciudat. Ar fi vrut să plece, dar trebuia să rămână şi să asculte.

— Pentru că suntem suboizi, nu avem nicio parte din profiturile aduse de tehnolgia ixiană. Ducem vieţi simple şi cu puţine ambiţii – dar avem religia noastră. Citim Biblia Catolică Portocalie şi ştim în inimile noastre ce este drept.

Oratorul ridică în aer pumnul masiv, strâns.

— Şi mai ştim că multe dintre lucrurile pe care le construim aici, pe Ix, nu sunt drepte!

Auditoriul fremătă din nou, pe cale să-şi iasă din fire. Rhombur insistase asupra faptului că această categorie nu nutrea niciun fel de ambiţii, nu avea capacităţi pentru aşa ceva. Aici însă, Leto putea remarca altceva.

Oratorul suboid îşi plecă pleoapele şi continuă ameninţător:

— Atunci ce facem? Să ne ducem cu jalba la stăpânii noştri şi să cerem explicaţii? Sau să facem mai mult de-atât?

Îşi plimbă privirile pe deasupra ascultătorilor şi, dintr-o dată, aidoma unor săgeţi ascuţite, ochii lui îl descoperiră pe Leto, ascultând în umbra tunelului.

— Cine eşti?

Leto se dădu îndărăt, ridicând mâinile.

— Îmi pare rău. M-am rătăcit. N-am niciun fel de intenţii.

În mod normal, ar fi ştiut cum să se facă acceptat, dar acum, nedumeririle îi ascuţiseră simţurile.

Muncitorii se întoarseră spre el şi, treptat, în ochii lor se aprinse lumina înţelegerii. Îşi dădură seama de implicaţiile celor spuse de vorbitor şi auzite de Leto.

— Îmi pare teribil de rău, zise Leto. Nu voiam să mă amestec…

Inima îi bătea cu putere. Broboane de sudoare i se scurgeau pe sprâncene şi simţea apropierea unei mari primejdii. Câţiva suboizi porniră spre el ca nişte automate,

mergând tot mai repede.

Leto le oferi zâmbetul său cel mai împăciuitor posibil.

— Dacă vreţi, aş putea vorbi cu contele Vernius în numele vostru, aducând unele dintre necazurile voastre la…

Suboizii se apropiară, iar Leto ţâşni din loc, luând-o la goană. Alergă prin coridoarele joase, cotind la întâmplare, ascunzându-se în pasaje, pe când lucrătorii îl urmăreau fără eficienţă şi mormăind furioşi. Umplură tunelul, răspândindu-se pe coridoarele laterale, în căutarea lui, în timp ce Leto nu-şi putea aminti cu niciun chip drumul înapoi, spre caverna deschisă.

Faptul că se rătăcise, probabil că-l şi salvase… Suboizii continuau să închidă căile de retragere, încercând să-l intercepteze pe coridoarele care duceau la suprafaţă, însă Leto nu mai ştia unde merge şi cotea orbeşte, ascunzându-se uneori în alcovurile pustii, până ce ajunse, în sfârsit, în faţa unei uşi de serviciu care se deschise în aerul prăfos de sub luminile strălucitoare ale licurigloburilor industriale.

Câţiva suboizi, descoperindu-i silueta în pragul uşii, strigară de jos, dar Leto goni spre liftubul pentru urgenţe. Trecu cardul bioascan prin cititor şi astfel i se deschise accesul spre nivelele superioare.

Tremurând sub efectele valului de adrenalină, lui Leto nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise şi nu-şi putea imagina ce i-ar fi făcut lucrătorii, dacă l-ar fi prins. Fusese suficient de uluit să le vadă furia şi reacţiile. Mintea lui refuza să creadă că l-ar fi ucis, pe el, fiul ducelui Atreides, oaspete respectat al Casei Vernius… În fond, se oferise chiar să-i ajute.

Dar suboizii dispuneau în mod evident de un mare potenţial pentru violenţă, un aspect întunecat şi înspăimântător, pe care reuşiseră să-l ţină ascuns faţă de stăpânii lor nepăsători, de la nivelele de sus.

Leto se întrebă cu teamă dacă nu cumva mai existau şi alte enclave de nesupunere, alte grupuri cu oratori la fel de carismatici, care puteau să profite de insatisfacţiile

mărunte ale vastei populaţii de muncitori.

Pe când urca în cabina liftului, Leto privi în urmă şi-i văzu pe lucrătorii de jos jucându-şi rolurile cu nevinovăţie, îndeplinindu-şi rutina zilnică. Ştia că va trebui să raporteze ceea ce auzise. Dar îl va crede cineva?

Îşi dădu seama, cu un nod în stomac, că învăţa despre Ix mult mai multe decât îşi propusese vreodată.

Speranţa poate fi cea mai puternică armă a oamenilor exploataţi, sau cel mai aprig duşman al celor aflaţi în pragul eşecului. Trebuie să fim conştienţi de avantajele şi de limitele sale.

DOAMNA HELENA ATREIDES,
din jurnalele ei personale

După săptămâni de drumuri fără ţintă, nava de mărfuri părăsi transspaţialul de pe orbită şi acceleră către atmosfera încărcată de nori a planetei Caladan.

Pentru Duncan Idaho, se părea că sfârşitul îndelungatei sale cazne era aproape…

Din ascunzişul său clandestin, încropit în cala aflată în debandadă, Duncan împinse în lateral o cutie grea. Colţurile de metal scrâşniră pe plăcile punţii, dar reuşi, în final, să înlăture obstacolul aflat în cale, exact cât să dea la o parte capacul unui mic hublou. Aplecându-se spre ferestruica protectoare de plaz, Duncan se uită în jos, spre lumea bogată în mări şi oceane. În sfârşit, începuse să creadă!

Caladan. Noua mea casă… Chiar şi de pe o orbită înaltă, Giedi Prime arătase întunecoasă şi ameninţătoare, ca o rană purulentă. Dar Caladan, planeta legendarului duce Atreides, duşmanul de moarte al Harkonnenilor, părea ca un safir strălucind în văpaia luminii solare.

După tot ce i se întâmplase, încă i se părea imposibil ca femeia acea arogantă şi perfidă, Janess Milam, să se fi ţinut de cuvânt. Îl salvase din propriile ei motive obscure, pentru răzbunarea sa veninoasă, dar asta nu mai conta acum pentru Duncan. Ajunsese *aici!*

Fusese mai rău decât un coşmar… Un coşmar pe care-l retrăise în zilele lungi în care nu avusese altceva de făcut decât să se gândească, pe când transspaţialul călătorea din sistem în sistem, pe o rută ocolită, către Caladan.

În întunericul de la Staţia Gărzii Forestiere, pe când se apropiase de misteriosul topter fâlfâitor, femeia îl înşfăcase pe Duncan, ţinându-l strâns, înainte ca el să se poată apăra. Tânărul reacţionase înspăimântat, zbătându-se

disperat, însă Janess îl apucase de braţ, sfâşiindu-i pielea sintetică pe care o pusese deasupra rănii adânci de pe umăr.

Cu o forţă surprinzătoare, femeia cea oacheşă îl trăsese înăuntrul topterului şi închisese trapa de acces. Urlând ca un animal sălbatic, Duncan se zbătuse şi zgâriase, încercând să scape din strânsoarea ei. Izbise trapa curbată, încercând cu disperare să iasă afară, să fugă din nou, în noaptea plină de vânători înarmaţi.

Dar, în loc să cedeze, trapa topterului rămăsese închisă. Gâfâind, Janess îi dăduse drumul băiatului, îşi fluturase părul ciocolatiu şi se uitase ţintă spre el.

— Dacă nu încetezi chiar acum, Idaho, am să te arunc drept în braţele vânătorilor Harkonnen!

Îndepărtându-se dispreţuitoare de el, pornise motoarele topterului. Duncan putuse simţi huruitul de rău augur traversând micul aparat de zbor, vibrând prin fotoliu şi podea. Se ghemuise cu spatele lipit de perete.

— Deja m-ai trădat Harkonnenilor! Tu ai fost cea care i-a făcut pe oamenii ăştia să-mi ia părinţii şi să-i omoare! Din cauza ta a trebuit să mă antrenez atât de mult şi-acum mă vânează! *Ştiu* ce-ai făcut!

— Mda... păi, lucrurile s-au mai schimbat!

Îşi ridicase mâna brună, cu un gest fără sens, întorcându-se spre comenzile de pilotaj.

— Nu-i mai ajut pe Harkonneni, nu după ceea ce mi-au făcut.

Indignat, Duncan îşi încleştase pumnii. Sângele din rana deschisă îi năclăise cămaşa sfâşiată.

— Ce ţi-au făcut *ţie?*

Nu-şi putea imagina nimic care să se apropie măcar de suferinţele pe care le înduraseră el şi familia lui.

— N-ai înţelege. Eşti doar un puşti, încă unul dintre pionii lor.

Janess zâmbise şi ridicase aparatul de pe sol.

— Însă, prin tine, pot ajunge din nou la ei.

Duncan mârâise.

— Poate că sunt doar un copil, dar am petrecut o noapte întreagă întrecându-i pe Harkonneni, în jocul lor de-a vânătoarea. L-am văzut pe Rabban ucigându-mi mama şi tatăl. Şi cine ştie ce le-au făcut unchilor, mătuşilor şi verişorilor mei?!?

— Mă îndoiesc că mai trăieşte cineva, pe Giedi Prime, cu numele de Idaho, mai ales după necazurile stânjenitoare pe care le-ai provocat în noaptea asta. Ghinion!

— Dac-au făcut asta, a fost un efort inutil, zisese el, încercând să-şi ascundă durerea. Oricum, nu-mi cunoşteam rudele.

Janess mărise viteza topterului, zburând la joasă altitudine, pe deasupra copacilor întunecaţi, departe de rezervaţia naturală.

— În acest moment, te ajut să scapi de vânători, aşa că taci şi fii mulţumit. Oricum n-ai de ales.

Pilotase fără lumini de poziţie, menţinând motoarele în regim silenţios, iar Duncan nu-şi putuse imagina cum ar fi putut scăpa amândoi de ochii pătrunzători ai Harkonnenilor. Ucisese câţiva dintre vânători – şi, mai rău, fusese mai deştept decât Rabban şi-l umilise.

Duncan îşi permisese atunci un mic zâmbet satisfăcut. Se deplasase înainte şi se prăbuşise în scaunul de lângă Janess, care se legase cu centura de scaunul de pilot.

— De ce-aş avea încredere în tine?

— Ti-am *cerut* eu să ai încredere în mine?

Îi aruncase o privire întunecată.

— Foloseşte-te de toate avantajele situaţiei.

— Ai de gând să-mi explici şi mie câte ceva?

Janess pilotase un moment în tăcere, trecând pe deasupra vârfurilor copacilor, înainte de a-i răspunde.

— Da, este adevărat. Eu i-am raportat pe părinţii tăi Harkonnenilor. Auzisem zvonurile, ştiam că mama şi tatăl tău făcuseră ceva care supărase autorităţile, iar Harkonnenilor nu le plac cei care-i supără. Încercam să mă protejez şi am văzut în asta un avantaj. Prin denunţarea lor, am crezut că voi căpăta o recompensă. În afară de asta,

părinţii tăi au fost cei care au creat primii probleme. *Ei* au făcut greşeli. Eu n-am încercat decât să profit de ocazie. Nimic personal. Dacă n-o făceam eu, o făcea altcineva.

Duncan făcuse o grimasă, încleştându-şi pumnii. Ar fi dorit să aibă curajul să înfigă cuţitul în această femeie, dar atunci topterul s-ar fi prăbuşit. Ea era singura lui cale de scăpare. Cel puţin pe moment…

Chipul lui Janess se contorsionase într-o strâmbătură amară.

— Dar ce mi-au dat, în schimb, Harkonennii? Vreo răsplată, vreo promovare? Nimic. Nici măcar una peste bot. Nici măcar vreun „mulţumim foarte mult”.

Pe figura ei alunecase o expresie chinuită, dispărând însă la fel de repede ca un norişor trecând pe dinaintea soarelui.

— Ştii, nu-i deloc uşor să faci aşa ceva. Crezi că mi-a plăcut? Însă pe Giedi Prime asemenea ocazii se ivesc foarte rar şi am văzut de prea multe ori cum îmi scapă printre degete. Ar fi trebuit să însemne o schimbare pentru mine, dar când i-am abordat şi le-am cerut o cât de mică urmă de consideraţie, m-au alungat şi mi-au ordonat să nu mai apar niciodată. Totul a fost în zadar şi asta face lucrurile şi mai rele.

Nările ei fremătaseră.

— Nimeni nu-i face aşa ceva lui Janess Milam fără să rişte nimic!

— Deci nu pentru mine faci ce faci, zisese Duncan. Nu pentru că te simţi vinovată de ce-ai făcut şi pentru durerea provocată unor oameni… Vrei numai să fii chit cu Harkonnenii!

— Băiete, culegi ce ocazii poţi!

Duncan scotocise într-unul dintre compartimentele cu provizii şi găsise două batoane de orez cu fructe şi o capsulă sigilată cu suc. Fără să mai întrebe, deschisese pachetele şi începuse să se înfrupte. Batoanele aveau un gust vag de scorţişoară, un aromatizant menit să imite melanjul.

— Cu plăcere, îi aruncase Janess, sarcastică.

Nu-i răspunsese şi continuase să mestece zgomotos.

Pe toată durata nopţii, topterul zburase pe deasupra câmpiei joase, spre oraşul interzis, Baronia. Pentru o clipă, Duncan crezuse că avea de gând să-l arunce înapoi la închisoare, unde ar fi trebuit să treacă din nou prin toate chinurile imaginabile. Mâna îi alunecase în buzunar, unde pipăise mânerul cuţitului bont. Dar Janess pilotase aparatul de zbor fără însemne dincolo de complexul închisorii şi se îndreptase către sud, trecând de câteva zeci de oraşe şi cătune.

Se opriseră pentru o zi, ascunzându-se în timpul amiezii, reînnoindu-şi proviziile la o mică staţie de tranzit. Janess îi făcuse rost de un combinezon albastru, îi curăţase rana pe cât putuse de bine şi îi administrase un tratament medical rudimentar. Îl îngrijise fără să arate vreo grijă deosebită, dar îşi exprimase în treacăt speranţa că nu va face nimic să atragă atenţia asupra ei.

La venirea serii, decolară din nou, îndreptându-se spre sud, spre un spaţioport independent. Duncan nu ştia cum se chemau locurile pe unde trecuseră şi nici nu se obosise să întrebe. Nimeni nu-l învăţase vreodată geografie. De fiecare dată când se încumetase totuşi să pună o întrebare, Janess îl repezise invariabil ori îl ignorase cu desăvârşire.

Complexul spaţioportului era marcat de severitatea personalului comercial şi al Ghildei, în loc să fie apăsat de stilul greoi al Harkonnenilor. Era funcţional şi eficient, cu accentul pe durabilitate şi nu pe lux sau pe estetică. Încăperile şi coridoarele erau destul de mari pentru deplasarea containerelor închise ale navigatorilor Ghildei.

Janess parcase topterul într-un loc de unde-l putea recupera cu uşurinţă şi-şi pornise propriul ei sistem de securitate, înainte de a părăsi aparatul.

— Vino cu mine, îi spusese.

Cu tânărul Duncan pe urmele ei, se avântase în forfota şi haosul de pe spaceport.

— Am făcut câteva aranjamente, dar dacă te pierzi pe-aici, n-am de gând să încep să te caut.

— De ce n-aş fugi? N-am încredere în tine…

— Am de gând să te urc la bordul unei nave care să te ducă departe de Giedi Prime, departe de Harkonneni.

Se uitase spre el, împungându-l cu privirea.

— E alegerea ta, băiete. N-am nevoie de alte necazuri din cauza ta.

Duncan strânsese din dinţi şi o urmase fără niciun alt comentariu.

Janess dăduse de urma unei nave uzate, un transportor de mărfuri, forfotind de lucrători care urcau la bord lăzi zgâriate. Folosindu-se de platforme suspensoare, împingeau cutiile grele în cală şi le îngrămădeau la întâmplare.

— Secundul de pe nava asta e un vechi prieten de-al meu, zisese Janess. Îmi datorează o favoare.

Duncan nu mai întrebase ce fel de oameni puteau fi consideraţi drept prieteni, de o femeie precum Janess Milam… ori ce făcuse *ea* pentru a obţine o astfel de favoare.

— Nu am de gând să plătesc nici măcar un singur solar pentru călătoria ta. Familia ta m-a costat deja destule mustrări de conştiinţă, mi-a ruinat poziţia faţă de stăpânii Harkonnen şi nu m-am ales cu *nimic.* Însă prietenul meu, Renno, zice că poţi sta în cală atâta vreme cât nu mănânci nimic altceva decât raţiile standard sau nu trebuie să cheltuiască nimeni credite sau timp cu tine.

Duncan privise activităţile din spaţioport, din preajma lui. N-avea nicio idee despre cum va fi viaţa într-o altă lume. Nava de mărfuri arăta veche şi banală – dar dacă-l ducea departe de Giedi Prime, atunci era o pasăre de aur din paradis.

Janess îl apucase de braţ cu asprime şi-l condusese spre rampa de încărcare. Umărul lui rănit zvâcnise din greu.

— Încarcă materiale reciclabile şi alte deşeuri pe care le vor duce la o staţie de procesare de pe Caladan. Asta-i lumea Casei Atreides… duşmanii juraţi ai Harkonnenilor. Ai auzit de conflictul dintre Case?

Când Duncan dăduse din cap, Janess râsese.

— Sigur că nu. Cum ar putea un mic şobolan mizerabil, ca tine, să fi auzit ceva despre Landsraad şi Casele Mari?

Îl oprise pe unul dintre lucrători, care dirija o platformă suspensoare periculos de încărcată.

— Unde-i Renno? Spune-i că Janess Milam este aici şi că vreau să-l văd imediat.

Se uitase spre Duncan, care stătea ţeapăn şi încerca să arate cât mai prezentabil.

— Mai spune-i că am adus pachetul promis.

Atingând un comunicator de la rever, omul mormăise ceva. Apoi, fără să se uite la Janess, îşi împinsese încărcătura în pântecele înghesuit al transportorului.

Duncan rămăsese în aşteptare, analizând activitatea din jurul său, în vreme ce Janess se încrunta şi bombănea. Nu trecuse mult timp şi se arătase un bărbat cu aspect neîngrijit, cu pielea mânjită de lubrefianţi coloraţi, murdărie şi transpiraţie uleioasă.

— Renno! Îi făcuse semn Janess. Tocmai la timp!

El o îmbrăţişase strâns, după care urmase un sărut lung şi umed. Janess se desprinsese de el pe cât putuse de repede şi arătase spre Duncan.

— El este. Du-l pe Caladan!

Continuase cu un zâmbet.

— Nu mă pot gândi la o răzbunare mai potrivită decât să-l duci pe băiatul ăsta acolo unde vor ei cel mai puţin, şi unde au şansele cele mai mici să-l găsească.

— Ai intrat în nişte jocuri periculoase, Janess, glăsuise Renno.

— Îmi plac jocurile.

Strânsese pumnul şi-l lovise – mai în glumă, mai în serios – în umăr.

— Să nu mai spui asta nimănui!

Renno îşi arcuise sprâncenele.

— Ce rost ar mai avea să mă întorc în portul ăsta nenorocit dacă tu nu eşti aici, să mă aştepţi? Cine mi-ar mai ţine de urât în bârlogul întunecat şi singuratic? Neee… Nu

mi-ar folosi la nimic să te torn. Dar îmi rămâi datoare…

Înainte să plece, Janess îngenunchiase şi-l fixase cu privirea pe tânărul Duncan Idaho. Părea că simte un soi de compasiune pentru el.

— Ascultă, băiete. Uite ce vreau să faci… Când ajungi pe Caladan, coboară din navă şi insistă să-l vezi pe ducele Paulus Atreides în persoană. *Ducele Atreides.* Spune-i că ai fugit de Harkonneni şi ceri să fi luat în serviciul Casei sale.

Sprâncenele lui Renno se ridicaseră pe frunte şi el murmurase ceva ininteligibil.

Janess păstrase o expresie fermă şi voluntară, gândindu-se să-i joace băiatului pe care-l trădase un ultim renghi crud. Îşi dăduse seama că nu exista nicio şansă ca un vagabond murdar, fără nume, să ajungă să pună vreodată piciorul în Marea Sală a castelului Caladan – dar asta nu avea să-l oprească să încerce, poate timp de ani de zile.

Obţinuse deja o victorie, răpindu-l pe băiat de sub nasul hăitaşilor lui Rabban. Ştiuse că-l duceau pe Duncan la Staţia Gărzii Forestiere, aşa că depusese un efort deosebit să-l găsească, să-l scoată de-acolo şi să-l predea celor mai înverşunaţi duşmani ai Harkonnenilor. Ce avea să se întâmple cu băiatul, nu mai avea nicio importanţă pentru ea, dar Janess se amuza la gândul tuturor tribulaţiilor prin care va trece Duncan, înainte de a abandona.

— Vino, zisese Renno brutal, apucându-l pe Duncan de braţ. Am să-ţi găsesc un loc în cală, unde vei putea să dormi şi să te ascunzi.

Duncan nu se uitase în urmă, spre Janess. Se întrebase dacă aceasta aşteptase să-şi ia rămas bun sau să-i mulţumească pentru ceea ce făcuse, dar refuzase s-o facă. Nu-l ajutase nici pentru că-i păsa de el, nici măcar din cauza remuşcărilor. Nu, n-avea să se înjosească, şi nu o va putea ierta niciodată pe Janess pentru rolul jucat în distrugerea familiei sale. Ciudată femeie!

Urcase pe rampă, uitându-se drept înainte, fără să ştie unde mergea. Pierdut şi orfan, fără nicio idee despre ce va face mai departe, Duncan pornise înainte…

Renno nu-i oferise niciun pic de confort şi doar puţină mâncare, dar cel puţin îl lăsase în pace. Ceea ce-i trebuia lui Duncan Idaho cel mai mult în întreg universul era timpul de odihnă şi refacere, câteva zile pentru a-şi pune ordine în amintiri şi pentru a învăţa să trăiască cu cele pe care nu le putea uita.

Dormise singur, ca un şobolan, în cala navei de transport hârbuite, înconjurat de fier vechi şi deşeuri. Nimic nu fusese moale, dar se descurcase destul de bine pe podeaua cu miros de rugină, stând cu spatele sprijinit de peretele rece. Fusese cea mai liniştită perioadă din câte-şi amintea, de-a lungul vieţii lui.

În cele din urmă, când nava coborâse spre Caladan să-şi livreze marfa şi să-l abandoneze – singur şi fără prieteni – într-o lume stranie, Duncan era gata de orice. Avea un ţel şi multă energie; nimic nu-l putea abate de la misiunea sa.

Tot ce mai trebuia să facă acum era să-l găsească pe ducele Paulus Atreides!

Istoria ne permite să vedem ceea ce este evident – dar, din nefericire, nu înainte de a fi prea târziu.

PRINŢUL RAPHAEL CORRINO

Când examina părul năclăit al lui Leto, hainele sale pline de praf şi brazdele de sudoare scurgându-i-se pe obraji, Rhombur chicoti. Nu intenţionase să-l jignească cu reacţia sa, dar părea incapabil să creadă povestea absurdă pe care i-o relatase Leto. Se lăsă pe spate şi-şi scrută prietenul.

— Iaduri purpurii!!! Nu crezi că… ăă… exagerezi un pic, Leto?

Rhombur păşi spre una dintre ferestrele largi. Nişele de pe toţi pereţii camerei bondocului prinţ conţineau ciudăţenii geologice culese cu mâna, spre încântarea şi mândria sa. Rhombur se bucura de colecţia lui de minerale, cristale şi nestemate, mai mult decât de satisfacţiile date de poziţia de fiu al contelui. Ar fi putut cumpăra specimene mult mai spectaculoase, dar Prinţul găsise personal fiecare rocă în explorările sale prin solul peşterilor şi al micilor tuneluri.

Cu toate acestea, în toate peregrinările sale Rhombur – şi de fapt întreaga familie domnitoare Vernius – fuseseră orbi la tulburările din rândurile lucrătorilor. Acum Leto pricepea de ce insistase bătrânul duce ca fiul său să înveţe să-şi înţeleagă supuşii şi să cunoască starea de spirit a populaţiei. „În fond, băiete, noi domnim asupra suferinţelor lor”, îi spusese Paulus, „deşi, din fericire, majoritatea oamenilor nu-şi dau seama de asta. Dacă eşti un conducător suficient de bun, niciunul dintre ei nu va contesta asta”.

Părând stânjenit de veştile dramatice aduse de Leto şi de aspectul său răvăşit, tânărul cu părul vâlvoi privi în jos, spre vârtejul de muncitori din şantierul de dedesubt. Totul părea liniştit, activitatea desfăşurându-se normal.

— Leto, Leto…

Arătă cu un deget grăsuliu spre clasa de jos, aparent mulţumită, care lucra precum o armată de roboţi ascultători.

— Suboizii nu pot decide pentru ei înşişi nici măcar ce vor mânca la cină, darămite să se coalizeze pentru a porni o răzmeriţă. Asta presupune prea multă… iniţiativă!

Leto clătină din cap, încă gâfâind. Părul transpirat i se revărsa pe frunte. Se simţea mai îngrozit acum, că era în siguranţă, prăbuşit într-un scaun cu formă adaptabilă, în apartamentul privat al lui Rhombur. Când fugise ca să-şi salveze pielea, acţionase doar din instinct. Acum, încercând să se relaxeze, nu-şi putea controla pulsul accelerat. Sorbi îndelung sucul acidulat din recipientul aşezat pe tava cu micul dejun al lui Rhombur.

— Am relatat numai ceea ce-am văzut, Rhombur, şi eu nu-mi imaginez ameninţări. Am văzut destule încât să pot face diferenţa.

Se aplecă în faţă, cu ochii cenuşii sclipind spre prietenul său.

— Îţi spun eu, se întâmplă ceva. Suboizii vorbeau despre răsturnarea de la putere a Casei Vernius, despre distrugerea a tot ceea ce-aţi construit şi despre acapararea puterii pe Ix. Se pregăteau pentru violenţă.

Rhombur ezită, de parcă ar fi aşteptat o declaraţie revelatoare.

— Ei bine, am să iau legătura cu tatăl meu. Vei putea să-i prezinţi versiunea ta asupra evenimentelor şi sunt convins că va examina problema.

Umerii lui Leto se încovoiară. Şi dacă Dominic Vernius va ignora problema, până când va fi prea târziu?

Rhombur îşi netezi tunica purpurie, apoi se scărpină în cap, încurcat. Păru că are nevoie de multă energie ca să abordeze iarăşi problema; arăta sincer uimit.

— Dar, dacă… ai fost acolo, Leto, ai putut vedea că avem grijă de suboizi. Li se oferă hrană, adăpost, familii, locuri de muncă. Desigur, poate că luăm partea leului din profit… însă aşa merg lucrurile. Aşa-i societatea noastră. Oricum, nu ne maltratăm muncitorii. De ce s-ar putea plânge?

— Poate că ei văd altfel lucrurile, zise Leto. Opresiunea fizică nu e singurul mod de a maltrata pe cineva.

Rhombur se lumină la faţă, apoi întinse mâna.

— Vino, prietene. Asta ar putea constitui o întorsătură interesantă în lecturile noastre politice de astăzi. O putem folosi ca pe un caz ipotetic.

Leto îl urmă, mai mult mâhnit decât tulburat. Se temea că ixienii nu vor vedea niciodată în acest necaz mai mult decât un subiect interesant de dezbateri politice.

Din vârful celei mai înalte turle a Marelui Palat, contele Dominic domnea asupra unui imperiu industrial ascuns de ochi străini. Bărbatul masiv păşea de colo-colo pe podeaua transparentă a Biroului Sferic care atârna, ca un glob magic de cristal, de tavanul cavernei.

Pereţii biroului şi podeaua erau construite din sticlă ixiană perfect îmbinată, fără lipituri sau defecte; păreau să se deplaseze în aer, plutind deasupra domeniului subteran. Uneori, Dominic se simţea ca un zeu din ceruri, privind în jos, spre universul lui. Îşi trecu palma bătătorită peste craniul neted, proaspăt ras; pielea îl mai ustura, ici-colo, din cauza loţiunilor înviorătoare folosite de Shando, atunci când îi masase scalpul.

Fiica sa, Kailea, şedea într-un fotoliu cu suspensii şi-l privea. Îi aproba interesul pentru afacerile ixiene, însă astăzi se simţea mult prea tulburat pentru a petrece mai mult timp discutând cu ea. Înlătură de pe tunica fără mâneci, proaspăt spălată, câteva firişoare de praf imaginare, se răsuci şi dădu din nou ocol biroului său argintat.

Kailea continuă să-l studieze, dar fără să-i dea niciun sfat, deşi înţelegea perfect cu ce problemă se confruntau.

Dominic nu se aştepta ca bătrânul „Roody” să se răzgândească şi să accepte cu umilinţă pierderile de venituri fiscale cauzate de noul proiect de transspaţial ixian. Nu, împăratul va găsi o cale să preschimbe o simplă decizie de afaceri într-un afront personal, dar Dominic nu avea nicio idee ce formă vor lua represaliile ori unde va cădea lovitura. Elrood fusese întotdeauna imprevizibil.

— Trebuie să fii cu un pas înaintea lui, zise Kailea. Te pricepi la asta. Îşi aminti de modul iscusit în care tatăl său îi furase împăratului una dintre concubine, chiar de sub nas... şi cum Elrood nu uitase niciodată acest lucru. Cuvintele ei erau întunecate de o notă abia simţită de resentiment. Ar fi preferat să crească pe minunatul Kaitain, decât aici, sub pământ.

— Nu pot ajunge înaintea lui dacă nu ştiu în ce direcţie o va lua, răspunse Dominic. Contele ixian părea să plutească acum cu capul în jos, având tavanul de rocă dură şi turlele din Marele Palat deasupra capului, iar aerul sub tălpi.

Kailea îşi îndreptă dantela rochiei, îşi aranjă pieptănătura şi se aplecă, începând să studieze înregistrările de transport şi să le compare din nou cu documentele vamale, sperând să descopere o schemă mai bună de distribuire a tehnologiei ixiene. Dominic nu se aştepta ca ea să se descurce mai bine decât experţii lui, însă o lăsa să-şi facă damblaua. Ideea ei de a trimite automate ixiene de luptă, auto-programabile, câtorva comercianţi de pe piaţa neagră, fusese oricum o lovitură de geniu.

Se opri o clipă, cu un zâmbet meditativ, care-i făcu mustaţa alungită să se afunde în cutele din jurul gurii. Fiica sa era uimitor de frumoasă, o adevărată operă de artă, din toate punctele de vedere, menită să devină un ornament de preţ în casa vreunui mare nobil... dar – peste toate astea – avea şi o minte ascuţită. Kailea era un amestec ciudat: fascinată de jocurile de la curte, de stiluri şi de orice altceva legat de grandoarea de pe Kaitain, se dovedea ferm hotărâtă să priceapă şi urzelile Casei Vernius. Chiar şi la vârsta ei, înţelegea că încurcatele tranzacţii de culise erau adevărata cheie spre accesul la putere al unei femei din imperiu – asta doar dacă nu se alătura ordinului Bene Gesserit!

Dominic nu credea că fiica sa înţelegea decizia lui Shando de a părăsi curtea imperială pentru a i se alătura pe Ix. De ce-ar părăsi iubita celui mai puternic om din univers toate acele splendori pentru a se căsători cu un

erou de război, tăbăcit de vânturi, e-adevărat, dar care trăia într-un oraş subteran? Din când în când, Dominic îşi pusese aceeaşi întrebare, însă dragostea lui pentru Shando nu cunoştea limite, iar soţia sa îi spunea adesea că nu-şi regretase niciodată hotărârea.

Kailea constituia un contrast izbitor cu mama sa din toate punctele de vedere, în afară de înfăţişare. Tânără femeie nu se simţea prea bine în veşmintele ei extravagante şi cu atâtea podoabe, totuşi le purta încontinuu pe cele mai bune, de parcă s-ar fi temut să nu rateze cine ştie ce ocazie. Poate că detesta ocaziile pierdute în viaţă şi ar fi preferat să fie pusă mai degrabă sub tutela unui sponsor de la Palatul Imperial. Dominic observase că fata cocheta cu afecţiunea celor doi fii gemeni ai ambasadorului Pilru, de parcă o căsătorie cu unul dintre ei ar fi putut s-o lege de ambasada de pe Kaitain. Însă C'tair şi D'murr Pilru erau hărăziţi testelor pentru funcţii în cadrul Ghildei Spaţiale, iar dacă treceau examenele urmau să părăsească planeta într-o săptămână. Indiferent de situaţie, Dominic era convins că ar fi putut aranja o situaţie mult mai profitabilă pentru singura sa fiică.

Ceva cu Leto Atreides, poate…

Ochiul galben al unui comunicator clipi pe perete, întrerupându-i gândurile. Un mesaj important, o completare la zvonurile tulburătoare care se împrăştiaseră ca o otravă într-un rezervor.

— Da? Răspunse.

Fără ca tatăl ei să-i ceară, Kailea traversă podeaua invizibilă şi se opri pentru a citi raportul, pe măsură ce acesta se afişa pe suprafaţa biroului argintat. Ochii ei ca de smarald se îngustară în timp ce citea cuvintele.

Mirosul parfumului discret al fiicei sale şi licărirea pieptenilor din părul ei arămiu închis îi aduseră pe faţă un zâmbet patern. Ce *domnişoară* devenise! Şi ce femeie de afaceri!

— Eşti sigură că vrei să te ocupi de asta, copilă? Întrebă, dorind s-o ferească de veştile proaste. Relaţiile de muncă

erau mult mai complexe decât inovaţiile tehnologice. Kailea se uită spre el, iritată că se gândise s-o întrebe aşa ceva.

Dominic citi mai multe amănunte despre tot ceea ce i se spusese mai devreme, deşi nu-i prea venea să creadă lucrurile pe care Leto Atreides pretindea că le văzuse şi auzise. Se cocea o răzmeriţă în fabricile din adâncul peşterii, unde suboizii începuseră să cârtească? O asemenea situaţie era fără precedent.

Kailea inspiră adânc, ordonându-şi gândurile.

— Dacă lucrătorii au astfel de plângeri, de ce nu şi-au ales un purtător de cuvânt? De ce n-au formulat revendicări oficiale?

— Oh, doar bombăne, copilă. Susţin că au fost obligaţi să asambleze maşini care încalcă prevederile Jihadului Butlerian şi că nu mai vor să facă asemenea „muncă blasfematorie”.

Ecranul pentru afişarea mesajelor se întunecă după ce terminară de citit raportul concis, iar Kailea se ridică, cu mâinile în solduri. Rochia îi foşni, când fata se smuci furioasă.

— De unde le vin asemenea idei ridicole? Cum ar putea măcar să înceapă să înţeleagă nuanţele şi complexităţile organizării unei astfel de întreprinderi? Au fost crescuţi şi instruiţi în fabricile ixiene – cine le-a vârât în minte astfel de idei?

Dominic îşi clătină chelia lucitoare, dându-şi seama că fiica sa pusese o întrebare foarte bună.

— Ai dreptate… Cu siguranţă suboizii n-ar putea face singuri astfel de extrapolări.

Kailea continua să fie indignată.

— Nu-şi dau seama cât de mult le dăm? Câte le oferim şi cât costă totul? M-am uitat la costuri şi beneficii. Suboizii habar n-au cât de bine o duc, în comparaţie cu muncitorii de pe alte planete.

Scutură din cap, iar buzele sale curbate se lăsară în jos, într-o strâmbătură. Privea prin podea, dincolo de vârful picioarelor, spre fabricile din caverna de jos.

— Poate că ar trebui să viziteze Giedi Prime… sau Arrakis. Atunci nu s-ar mai plânge de Ix!

Însă Dominic nu voia să abandoneze firul de la începutul conversaţiei lor.

— Suboizii sunt crescuţi cu un coeficient redus de inteligenţă, doar atâta cât să-şi îndeplinească sarcinile repartizate – pe care trebuie să le execute fără crâcnire. Este o parte din tiparul lor mental.

Îşi imită fiica, uitându-se către fundul grotei, unde forfoteau constructorii transspaţialelor.

— Să fi omis bioinginerii noştri ceva important? Au oare suboizii dreptate? Definiţia maşinilor gânditoare este una foarte largă, dar ar putea exista şi unele zone obscure.

Kailea dădu din cap şi ciocăni cu degetele pe notesul ei de cristal.

— Mentaţii şi consilierii noştri juridici sunt foarte meticuloşi în ceea ce priveşte restricţiile precise impuse de Jihad, iar metodele noastre de control al calităţii se dovedesc eficiente. Suntem pe un teren solid şi oricare dintre afirmaţiile pe care le facem poate fi confirmată fără probleme.

Dominic îşi muşcă buza de jos.

— Suboizii nu pot avea nimic concret din moment ce nu există niciun fel de încălcări ale regulilor. Cel puţin, noi *nu ştim* să fi depăşit măsura, în niciun fel de circumstanţe.

Kailea îşi cercetă tatăl, apoi privi din nou spre zona de lucru, aflată în plină activitate.

— Poate că ar trebui să-i pui pe căpitanul Zhaz şi pe o echipă de inspectori să răstoarne fiecare piatră, să investigheze fiecare aspect al proceselor noastre de proiectare şi producţie. Să le dovedeşti suboizilor că plângerile lor sunt neîntemeiate.

Dominic se gândise şi el la asta.

— Desigur, nu vreau să fiu prea aspru cu lucrătorii. Nu vreau represiuni şi cu siguranţă niciun fel de revolte. Suboizii vor fi trataţi bine, ca întotdeauna.

Întâlni privirea fetei şi i se păru deja că vedea un adult.

— Da, zise Kailea cu voce aspră. Lucrează mai bine aşa.

Ca şi cunoaşterea propriei fiinţe, sitechul oferă o bază solidă de pe care porneşti în lume şi în univers.

Învăţătură fremenă

Pardot Kynes era atât de fascinat de cultura, religia şi rutina zilnică a fremenilor încât îi scăpase cu totul dezbaterea pe viaţă şi pe moarte care se desfăşura în sietch în jurul lui. Naibul Heinar îi spusese că putea să vorbească cu oamenii şi să-şi expună ideile – aşa că vorbea mereu, cu fiecare ocazie.

Timp de un întreg ciclu lunar, fremenii îşi şoptiră părerile în peşterile mici şi în adăposturi, sau le strigară peste mese în timpul întrunirilor private ale bătrânilor sietchului. Unii dintre ei chiar simpatizau cu ceea ce spunea acest străin ciudat.

Deşi soarta sa rămăsese nedecisă, Kynes nu se odihni nicio clipă. Ghizii din sietch îl conduseră peste tot şi-i arătară multe lucruri despre care credeau că l-ar putea interesa, dar planetologul se opri să le pună întrebări şi despre femeile care lucrau în fabricile de distraie, despre bătrânii care aveau grijă de rezervele de apă şi despre bătrânele ofilite care se ocupau de cuptoarele solare sau pileau asperităţile de pe resturile metalice.

Freamătul activităţii din cavernele închise ermetic îl uluia: unii lucrători tescuiau reziduurile de mirodenie pentru a extrage combustibil, alţii covăseau mirodenia pentru fermentare. Ţesătorii de la războaiele mecanice foloseau propriul lor păr, blana lungă a şobolanilor mutanţi, şuviţe de bumbac de deşert sau chiar fâşii de piele jupuită de la creaturile sălbatice pentru a produce materiale durabile. Şi, desigur, şcolile îi învăţau pe tinerii fremeni meşteşugurile deşertului, dar şi tehnici de luptă necruţătoare.

Într-o dimineaţă, Kynes se trezi odihnit, complet relaxat după ce-şi petrecuse noaptea pe o rogojină întinsă pe podeaua tare. De altfel, o mare parte din viaţă şi-o petrecuse dormind în aer liber, pe pământul gol. Trupul său se putea odihni aproape oriunde. Luă un mic dejun frugal,

compus din fructe deshidratate şi prăjituri uscate, pe care femeile fremen le coceau în cuptoarele termale. Un început de barbă îi acoperea acum faţa, ca o mirişte de culoarea nisipului.

O tânără pe nume Frieth îi aduse o tavă pe care se afla cafea de mirodenie, preparată cu grijă, într-un vas ornamentat. De-a lungul întregului ritual, ea îşi ţinu ochii albastru închis plecaţi, aşa cum făcuse în fiecare dimineaţă de la sosirea lui Kynes în sietch. Nu se gândise niciodată la atenţiile ei, eficiente şi sofisticate, până când cineva nu-i şoptise la ureche: „E sora nemăritată a lui Stilgar, a cărui viaţă ai salvat-o de câinii Harkonnen”.

Frieth avea trăsături fine şi pielea netedă, bronzată. Părul ei părea destul de lung pentru a cădea până în talie, dacă şi l-ar fi scos din strânsoarea acverigilor şi l-ar fi lăsat liber. Era tăcută şi pricepută, în felul tipic al fremenilor; se grăbea să îndeplinească orice dorinţă şi-ar fi exprimat Kynes, adesea fără ca el să-şi dea seama. Poate că ar fi observat şi cât de frumoasă era, dacă n-ar fi fost mai atent la toate celelalte lucruri din jurul său.

După ce-şi bău până la ultimul strop cafeaua cu aromă înţepătoare de nucşoară, Kynes îşi luă agenda electronică pentru a nota câteva idei. Auzind un zgomot, ridică privirile, dând cu ochii de tânărul şi vigurosul Turok, proptit în pragul uşii.

— Sunt aici ca să te duc oriunde vrei, planetologule, atâta timp cât rămâi în sietchul Scutului Roşu.

Kynes dădu din cap şi zâmbi, ignorând constrângerile impuse de captivitate. Nu-l deranjau. Era de la sine înţeles că nu va putea părăsi sietchul viu, decât dacă fremenii îl acceptau şi se hotărau să-i acorde încredere totală. Dacă se alătura comunităţii, nu avea să mai existe niciun secret între ei; pe de altă parte, dacă fremenii s-ar fi decis, în cele din urmă, să-l execute, tot n-ar fi avut rost să păstreze vreun secret faţă de un mort.

Până acum, Kynes văzuse tunelurile, depozitele de hrană, rezervele de apă păzite, ba chiar şi alambicurile morţii

Huanui. Fascinat, privise familiile bărbaţilor căliţi în deşert, fiecare având mai multe neveste; îi văzuse rugându-se lui Shai-Hulud. Începuse, deja, să-şi configureze o imagine mentală a acestei culturi şi a legăturilor politice şi de familie din cadrul sietchului, dar i-ar fi trebuit zeci de ani ca să dezvăluie toate relaţiile subtile, toate nuanţele obligaţiilor impuse de predecesori, cu multe generaţii înainte.

— Aş vrea să urc pe vârful stâncii, spuse el, amintindu-şi de îndatoririle de planetolog imperial. Dacă am putea lua echipamentul din maşina mea de teren – îmi închipui că l-aţi păstrat în siguranţă – aş vrea să instalez acolo o staţie meteo. Este absolut necesar să adunăm date climaterice – variaţii de temperatură, umiditate atmosferică, vânturi – din cât mai multe locuri izolate posibil.

Turok îl privi surprins şi neîncrezător. Apoi ridică din umeri.

— Cum doreşti, planetologule.

Cunoscând părerile conservatoare ale bătrânilor din sietch, Turok era pesimist cu privire la soarta hărăzită acestui bărbat entuziast, dar nu din cale-afară de isteţ. Ce efort inutil era pentru Kynes să-şi continue munca – şi, mai ales, cu atâta vigoare! Dar dacă asta-l făcea fericit în ultimele lui zile…

— Vino, zise Turok. Pune-ţi distraiul!

— Oh, dar nu vom ieşi decât pentru câteva minute…

Turok se încruntă, arătând aspru şi mult mai în vârstă.

— Un strop de umezeală din respiraţie este apă risipită în aer. Nu suntem atât de bogaţi încât să ne permitem să pierdem apa.

Dând din umeri, Kynes îşi puse uniforma lucioasă, foşnitoare, şi avu răbdare să etanşeze toate legăturile, deşi cu destulă neîndemânare. Oftând din greu, Turok îl ajută, explicându-i cel mai eficient mod de a îmbrăca un costum şi de-a ajusta legăturile pentru a-i optimiza randamentul.

— Ţi-ai cumpărat un distrai decent. E de fabricaţie fremenă, remarcă tânărul. Cel puţin aici ai ales bine…

Kynes îl urmă pe Turok spre depozitul unde fusese ţinută maşina sa de teren. Fremenii demontaseră toate accesoriile şi echipamentul zăcea în lăzi deschise pe podeaua cavernei, inspectate şi catalogate. Fără îndoială că locuitorii sietchului încercaseră să vadă cum ar putea folosi toate aceste lucruri.

Încă au de gând să mă omoare, se gândi Kynes. *Oare n-au auzit nimic din ce le-am spus?* În mod ciudat, gândul nu-l deprimă şi nici nu-l sperie. Lua toate astea ca pe o provocare. N-avea de gând să se dea bătut – erau oricum prea multe de făcut. Va trebui să-i facă să înţeleagă.

Prin tot talmeş-balmeşul îşi găsi aparatura meteo şi îngrămădi componentele sub braţ, dar nu făcu niciun comentariu asupra celor întâmplate cu lucrurile sale. Ştia că fremenii aveau o mentalitate comunitaristă: orice obiect care aparţinea unui individ, aparţinea întregii comunităţi. Pentru că petrecuse mare parte din viaţa lui singur, contând numai pe el însuşi şi pe abilităţile sale, îi era totuşi dificil să accepte un astfel de mod de gândire.

Turok nu se oferi să ducă nicio piesă de echipament, dar îl conduse pe treptele abrupte, săpate rudimentar în peretele de stâncă. Kynes gâfâia, dar nu se plângea. În faţa lui, ghidul dădu la o parte numeroase baricade, filtre de umezeală şi uşi etanşe. Turok aruncă priviri peste umăr, ca să se asigure că planetologul ţinea pasul cu el, apoi mări ritmul.

În cele din urmă, ieşiră printr-o crăpătură pe culmea acoperită cu pietriş. Tânărul fremen se lăsă pe spate în umbra stâncilor, la răcoare, în timp ce Kynes se trezi direct în lumina soarelui. Peste tot, în jur, piatra era de culoare arămie, cu câteva pete de licheni, decolorate. *Un semn bun,* gândi el. Primele urme de sisteme biologice…

Pe când scruta priveliştea largă a Marelui Bazin, observă dune de culoare alb-cenuşie şi maro, alcătuite din nisip al unor pietre recent descompuse, dar şi galbenul untos al nisipului mai vechi, oxidat.

Din câte observase la viermii de nisip şi la bogatul

plancton din dunele bogate în mirodenie, Kynes ştia că Dune constituia deja baza unui ecosistem complex. Era sigur că nu trebuia decât să insiste puţin în direcţia corectă, pentru a face acest loc amorţit să înflorească.

Iar poporul fremen o putea face…

— Imperialule, zise Turok, ieşind la iveală din umbră, ce vezi când te uiţi în felul ăsta în largul deşertului?

Kynes răspunse fără măcar să-l privească:

— Văd aici posibilităţi nelimitate.

Într-o încăpere etanşă situată adânc în sietch, Heinar cel uscat stătea în capul unei mese de piatră, uitându-se în jur cu singurul său ochi. Încercând să rămână detaşat de dezbatere, naibul sietchului îi privea pe bătrânii din consiliu cum ţipau unii la alţii.

— Ştim cui îi este loial acest om, rosti unul dintre bătrâni, lucrează pentru imperiu. I-aţi văzut dosarul… Se află pe Dune ca oaspete al Harkonnenilor!

Jerath purta un inel de argint în lobul urechii stângi, o comoară capturată de la un contrabandist pe care-l ucisese în duel.

— Asta nu înseamnă nimic, răspunse un alt bătrân, Allid. Ca fremeni, nu folosim oare hainele altora, măştile altora, şi pretindem că ni se potrivesc? Asta înseamnă supravieţuire, atunci când circumstanţele ne cer asta. Voi, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştiţi că nu trebuie să judecaţi pe nimeni numai după aparenţe…

Garnah, un bătrân cu aspect obosit, cu părul lung, îşi sprijinea bărbia pătrată în pumni.

— Eu sunt cel mai supărat pe cei trei tineri idioţi, pentru ce-au făcut după ce planetologul i-a ajutat să-i înfrângă pe tâlharii de Harkonenni. Oricare alt adult cu scaun la cap i-ar fi trimis umbra să se alăture celor şase viermi morţi, la pământ. Cu un oarecare regret, desigur, dar asta ar fi trebuit să facă… Oftă. Sunt tineri fără experienţă, prost antrenaţi. N-ar fi trebuit niciodată să fie lăsaţi singuri în deşert!

Nările lui Heinar pufniră.

— Nu poţi da vina pe modul lor de gândire, Garnah. A existat o obligaţie morală – Pardot Kynes le salvase viaţa. Chiar şi trei tineri pripiţi, aşa cum au fost cei trei, şi-ar fi dat seama de povara de apă lăsată asupra lor.

— Dar cum rămâne cu obligaţiile lor faţă de sietchul Scutului Roşu şi faţă de oamenii noştri? Insistă pletosul Garnah. Să cântărească o datorie faţă de un slujbaş imperial mai mult decât loialitatea faţă de noi?

— Problema nu este doar cu băieţii, îi întrerupse Aliid. Ommun, Turok şi Stilgar au făcut ceea ce au crezut ei că era mai bine. Acum ne rămâne nouă să decidem în privinţa planetologului şi a sorţii lui…

— E un smintit, spuse primul bătrân, Jerath. Nu l-aţi auzit vorbind? Vrea copaci, apă de suprafaţă, irigaţii, recolte, vede o planetă verde, în loc de una deşertică.

Pufni scurt şi-şi lovi inelul de la ureche.

— E nebun, vă spun eu!

Strângând din buze cu scepticism, Aliid sublinie:

— După miile de ani de rătăciri care ne-au adus aici şi i-au făcut pe oameni ceea ce sunt – cum puteţi condamna un om pentru că visează la paradis?

Jerath se încruntă, dar acceptă punctul de vedere.

— Poate că acest Kynes *este* nebun, zise Garnah, dar e destul de nebun încât să fie sfânt. Poate că e suficient de nebun încât să audă şi cuvintele Domnului, într-un fel în care noi nu putem.

— *Aceasta* este o chestiune pe care nu o putem decide între noi, zise Heinar, folosindu-şi vocea autoritară de naib pentru a aduce discuţia la subiectul iniţial. Ceea ce avem de ales nu se referă la cuvântul Domnului, ci la supravieţuirea sietchului nostru. Pardot Kynes a văzut cum trăim, a locuit în casa noastră ascunsă. Prin ordin imperial, el trebuie să trimită rapoarte pe Kaitain, ori de câte ori ajunge într-un oraş. Gândiţi-vă la câte riscuri ne expunem…

— Dar ce-i cu toate vorbele despre paradisul de pe Dune? Întrebă Aliid, tot încercând să-l apere pe străin. Apă

de suprafaţă, dune ancorate de iarbă, plantaţii de palmieri, pline cu curmali înalţi, quanaturi deschise, curgând prin deşert…

— Vorbe de om nebun, nimic mai mult, mormăi Jerath. Omul ştie prea multe despre noi, despre fremeni, despre Dune. Nu i se poate permite să păstreze astfel de secrete.

Cu încăpăţânare, Aliid încercă din nou să-i sară în apărare.

— Dar i-a ucis pe Harkonneni! Nu pune acest lucru o datorie de apă asupra noastră şi a sietchului nostru? A salvat viaţa a trei membri ai tribului nostru…

— De când datorăm noi ceva imperiului? Întrebă Jerath, trăgându-se din nou de inelul din ureche.

— Oricine poate ucide Harkonneni, adăugă Garnah dând din umeri, apoi mutându-şi bărbia colţuroasă în celălalt pumn. Şi eu am făcut-o…!

Heinar se apleacă înainte.

— Bine, Aliid – ce-i cu vorbele astea despre fluvii pe Dune. Unde-i apa pentru ele? Există vreo posibilitate ca planetologul să facă ceea ce promite?

— Nu l-ai auzit? Ripostă Garnah pe un ton batjocoritor. Zice că apa e aici, mult mai multă decât cantităţile mizerabile pe care le adunăm noi pentru supravieţuire.

Jerath îşi arcui o sprânceană şi pufni nervos.

— Oh? Acest om se află în lumea noastră de o lună standard sau două, şi deja ştie unde se găseşte preţioasa comoară pe care niciun fremen nu a găsit-o în generaţii după generaţii de viaţa în deşert… O oază la ecuator, poate? Ha!

— A salvat trei dintre ai noştri, persistă Aliid.

— Trei nesăbuiţi care s-au aşezat singuri în calea pumnului Harkonnen. Nu simt nicio obligaţie faţă de el, pentru că i-a salvat. Şi a văzut cristaiele. Cunoaşteţi legea noastră: cine vede acel cuţit trebuie purificat sau ucis…

Vocea lui Garnah se stinse.

— E aşa cum spui, admise Aliid.

— Se ştie despre Kynes că obişnuieşte să călătorească

singur şi să exploreze multe locuri inospitaliere, zise Heinar dând din umeri. Dacă dispare, dispare. Niciun Harkonnen sau funcţionar al imperiului nu-l va căuta vreodată.

— Fără îndoială că dispariţia lui ar fi interpretată ca un simplu accident. Lumea noastră nu e un loc prea confortabil, adăugă Garnah.

Jerath se mulţumi să zâmbească.

— Dacă s-a spus adevărul, poate că Harkonnenii ar fi, oricum, foarte fericiţi să scape de acest individ băgăreţ. Nu riscăm nimic dacă-l ucidem!

Pentru un moment, în aerul prăfos domni liniştea.

— Ce trebuie făcut, trebuie făcut, zise Heinar ridicându-se în picioare, în capul mesei. Ştim cu toţii asta. Nu poate exista un alt răspuns, nu ne putem răzgândi. Trebuie să protejăm sietchul mai presus de orice, cu orice preţ, oricare ar fi povara lăsată în inimile noastre.

Îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Atunci s-a hotărât: Kynes trebuie să moară.

Două sute treizeci şi opt de planete cercetate, multe dintre ele la limita condiţiilor de locuire (vezi hărţile stelare ataşate în fişier separat). Lista de resurse cercetate cuprinde materii prime preţioase. Multe dintre aceste planete merită o privire mai atentă, fie pentru exploatarea minereurilor, fie pentru o posibilă colonizare. Totuşi, ca şi în rapoartele anterioare, nu s-a găsit nici urmă de mirodenie.

Cercetare independentă, a treia expediţie,
raport predat ÎMPĂRATULUI FONDIL CORRINO AL III-lea

Hasimir Fenring mituise gărzile şi pe servitorii bătrânului Elrood, punând la cale ceea ce el numea „o întâlnire surpriză, secretă, cu un reprezentant important, dar neaşteptat”. Omul cu faţă de nevăstuică îşi folosise limba mieroasă şi voinţa de oţel pentru a manipula agenda împăratului în aşa fel încât să lase o fereastră în program. Ca un accesoriu prezent în preajma palatului de peste trei decenii, Fenring, în virtutea asocierii sale cu prinţul moştenitor Shaddam, era o persoană cu influenţă. Folosind diferite metode de persuasiune, el reuşea să-i convingă pe toţi cei pe care trebuia.

Iar bătrânul Elrood nu bănuia nimic…

La ora stabilită pentru sosirea delegatului tleilaxu, Fenring făcu în aşa fel încât el şi Shaddam să fie prezenţi în camera de audienţe – pozând ostentativ în învăţăcei zeloşi într-ale birocraţiei, în scopul de a deveni lideri capabili ai imperiului. Elrood, căruia îi plăcea să creadă că-i instruia pe cei doi protejaţi ai lui în privinţa treburilor importante în stat, nu avea nicio idee că tinerii râdeau de el pe la spate.

Fenring se aplecă înspre prinţul moştenitor şi-i şopti în ureche:

— O să fie teribil de distractiv, nuhhmmm?

— Priveşte şi învaţă, zise Shaddam apăsat, apoi îşi înălţă bărbia în aer şi chicoti.

Uriaşele porţi sculptate se deschiseră, sclipind de pietre-de-apă şi de cristale ale ploii, încrustate cu metal ghlavan. Gărzile de sardaukari, încremenite într-o postură rigidă şi

oficială, în uniforme cenuşii şi negre, luară poziţia de drepţi pentru a-l întâmpina pe noul sosit.

— Acum începe spectacolul, zise Fenring. El şi Shaddam se abţinură însă să mai chicotească.

Pajii Casei, înveşmântaţi în livrea, păşiră înainte pentru a-l introduce pe vizitatorul din altă lume, în sunetul asurzitor al anunţului pompos, prelucrat şi tradus electronic:

— Mărite împărat, Alteţă a unui Milion de Lumi – Maestrul Fen Ajidica, reprezentantul lumii Bene Tleilax, este aici la dorinţa domniei-voastre de a avea o întâlnire privată.

Un bărbat cu înfăţişare de gnom şi cu pielea cenuşie păşi mândru în sală, flancat de soldaţii palizi şi de propria lui suită. Picioarele încălţate în pantofi moi sunau ca o şoaptă pe dalele de piatră ale podelei.

Un val de surpriză şi dezgust străbătu masa de curteni prezenţi. Şambelanul Aken Hesban, cu mustaţa pleoştită, stătea indignat în spatele tronului şi se uita spre consilierii care întocmiseră programul împăratului, de parcă ar fi sesizat vreun soi de vicleşug.

Elrood al IX-lea se apleacă înainte în tronul său masiv şi ceru să vadă lista audienţelor.

Astfel, prins cu garda jos, bătrânul desfrânat ar putea fi destul de surprins încât să asculte, se gândi Fenring. Cu o surprinzătoare îndărătnicie, privirea şambelanului Hesban se fixă asupra lui, însă Fenring îi întoarse doar o expresie amabilă, curioasă.

Ajidica, reprezentantul tleilaxu, aşteptă răbdător, lăsând flecăreala şi şuşotelile să treacă pe lângă el. Avea o faţă îngustă, nas lung şi o barbă neagră, ascuţită, care se iţea ca o mistrie de pe bărbia sa despicată. Roba maro îi conferea lui Ajidica un aer important. Pielea sa părea arsă de soare, dar pete decolorate şi palide se întindeau pe mâini, în special pe degete şi palme, semn al expunerii frecvente la agenţi chimici puternici care neutralizaseră melanina. În pofida staturii sale scunde, Maestrul tleilaxu păşea înainte cu aerul că era perfect îndreptăţit să se afle în sala imperială de audienţe pe Kaitain.

Aflat pe una dintre laturile încăperii, Shaddam îl studie pe Ajidica şi strâmbă din nas, simţind efluviile grele ale mâncărurilor atât de caracteristice pentru tleilaxu.

— Fie ca adevăratul Dumnezeu să-şi arunce lumina asupra ta, din toate stelele imperiului, Mărite Împărat, zise Hidar Fen Ajidica, împreunându-şi palmele şi plecându-se, pe când cita din Biblia Catolică Portocalie. Se opri în faţa tronului masiv, din cuarţ de Hagal.

Tleilaxu erau notorii pentru că foloseau morţii şi adunau cadavre pentru resurse celulare, dar erau, fără nicio îndoială, nişte geneticieni de geniu. Una dintre primele lor creaţii fusese o remarcabilă sursă de hrană, limorcul („cu cea mai dulce carne din această parte a cerului”), o încrucişare dintre un limax gigantic şi porcul terestru. Mare parte a populaţiei continua să creadă totuşi despre limorci că erau mutanţi crescuţi în cuve – creaturi oribile, care eliminau reziduuri lipicioase şi urât mirositoare şi ale căror guri multiple mestecau neîncetat gunoaie. Acesta era contextul în care oamenii gândeau despre Bene Tleilax, chiar dacă savurau cu mare plăcere medalioanele marinate de limorc în sosuri preparate din vinurile parfumate de pe Caladan.

Elrood îşi trase înapoi umerii osoşi, dându-le o linie fermă. Se încruntă spre vizitator.

— Ce face aici… *ăsta?* Cine l-a lăsat să intre?

Bătrânul împărat se uită jur împrejurul încăperii străbătute de ecouri, cu ochii scăpărând.

— Niciun Maestru tleilaxu nu a pătruns vreodată la Curtea mea pentru o audienţă particulară. De unde să ştiu eu că nu-i o imitaţie a unui Dansator-Faţă?

Elrood se uită în jos, spre secretarul său personal, apoi spre şambelan.

— Şi din moment ce a ajuns pe agenda mea de primiri, de unde ştiu că nu eşti chiar *tu* un Dansator-Faţă? E scandalos!

Secretarul personal al împăratului se trase înapoi, îngrozit de idee. Micul Ajidica se uită în sus, spre împărat,

lăsând calm orice resentimente şi jigniri să treacă peste el, fără să se arate afectat.

— Stăpâne Elrood, pot fi efectuate teste care să dovedească faptul că niciunul dintre schimbătorii noştri de formă nu şi-a asumat identitatea cuiva de la Curtea domniei-voastre. Vă asigur, nu sunt Dansator-Faţă. Nu sunt nici asasin ori mentat.

— Atunci de ce eşti aici? Întrebă Elrood.

— Fiind unul dintre cei mai buni savanţi de pe Bene Tleilax, prezenţa mea aici a fost solicitată.

Bărbatul cu aspect de gnom nu se clintise nici măcar cu un centimetru, rămânând la picioarele Tronului Leului de Aur, netulburat în roba sale maronie.

— Am pus la punct un plan ambiţios de care poate beneficia atât familia imperială, cât şi propriul meu popor…

— Nu mă interesează, zise Împăratul Padişah. Aruncă o privire spre sardaukari şi începu să-şi înalţe mâna noduroasă pentru a da ordinul de evacuare forţată a nepoftitului. Cei prezenţi la Curte priveau amuzaţi şi nerăbdători.

Hasimir Fenring păşi repede înainte, ştiind că avea numai o clipă să intervină.

— Împărate Elrood, pot să vorbesc?

Nu mai aşteptă să i de dea permisiunea, încercă doar să pară inocent şi intrigat de ceea ce se petrecea.

— Insolenţa crasă a sosiri acestui trimis tleilaxu m-a făcut curios… M-am trezit întrebându-mă ce-o fi având de spus?

Se uită spre figura ca o mască lipsită de emoţii a lui Hidar Fen Ajidica; Maestrul cu pielea cenuşie părea insensibil în faţa oricărui tratament dur aplicat lui. Nimic din atitudinea sa nu-i trăda legătura cu Fenring, care-i sugerase ideea de mirodenie sintetică – o idee ce găsise rapid sprijin între savanţii tleilaxu.

Prinţul moştenitor, Shaddam, preluă conducerea şi se uită spre tatăl său cu o expresie nevinovată şi nerăbdătoare.

— Tată, m-ai instruit să învăţ tot ce pot din exemplul

stăpânirii tale. Ar fi foarte educativ pentru mine să observ cum manevrezi această situaţie, cu mintea deschisă şi cu o mână fermă.

Elrood ridică o mână îngreunată de inele, care însă tremura cu un spasm discret, incontrolabil.

— Foarte bine, atunci vom asculta, pe scurt, ce are acest tleilaxu de spus. *Pe scurt,* sub ameninţarea pedepsei, dacă vom determina că ne-a risipit preţiosul nostru timp. Priveşte şi învaţă…

Împăratul îi aruncă lui Shaddam o privire piezişă, apoi luă o înghiţitură din berea de mirodenie de alături.

— N-ar trebui să dureze prea mult timp…

Cât este de adevărat, tată, nu prea mai ai timp, se gândi Shaddam, continuând să zâmbească îndatoritor şi nevinovat.

— Cuvintele mele necesită o întrevedere privată, mărite împărat, zise Ajidica, şi cea mai mare discreţie.

— Eu voi decide acest lucru, îl repezi Elrood. Vorbeşte-mi despre planul acela al tău!

Maestrul tleilaxu îşi încrucişă mâinile în mânecile voluminoase ale robei maronii.

— Zvonurile sunt ca nişte boli molipsitoare, Sire. O dată ce scapă, se împrăştie din om în om, adesea cu efecte mortale. Este mai bine să iei de la început măsuri simple de precauţie, decât să fii silit mai târziu să recurgi la eradicare.

Ajidica tăcu, stând ţeapăn, şi refuză să mai vorbească până la golirea sălii de audienţe.

Nerăbdător, împăratul făcu un gest de îndepărtare a tuturor funcţionarilor, pajilor, ambasadorilor, bufonilor şi gărzilor. Oamenii din securitatea sardaukarilor se retraseră până la intrările în sală, de unde puteau proteja tronul, însă toţi ceilalţi plecară, mormăind şi târşindu-şi picioarele. Pentru a împiedica pe oricine să tragă cu urechea, fură ridicate ecrane de confidenţialitate.

Fenring şi Shaddam se aşezară la picioarele tronului, făcând pe învăţăceii atenţi, deşi amândoi aveau peste treizeci de ani. Cu un aspect fragil şi luptându-se cu bolile,

bătrânul împărat le făcu semn să rămână ca observatori, iar bărbatul tleilaxu nu obiectă.

Mimând plictiseala, împăratul privi înapoi spre bărbatul mărunţel. În cele din urmă, satisfăcut de precauţiunile luate pentru menţinerea confidenţialităţii discuţiei şi ignorând aversiunea împăratului faţă de el şi de poporul său, Hidar Fen Ajidica începu să vorbească.

— Noi, Bene Tleilax, am continuat experimentele în toate domeniile geneticii, chimiei organice şi mutaţiilor. În uzinele noastre am pus recent la punct tehnici complet neortodoxe de sintetizare a substanţelor, să zicem… *neobişnuite.*

Cuvintele sale erau la obiect şi foarte eficiente, nedând mai multe detalii decât erau necesare.

— Rezultatele noastre iniţiale arată că unul dintre produsele de sinteză poate fi modificat în aşa fel încât toate proprietăţile sale chimice importante să fie identice cu ale melanjului.

— Mirodenie?

Elrood îi acordă acum Maestrului tleilaxu întreaga sa atenţie. Shaddam observă apariţia ticului care făcea să-i zvâcnească obrazul drept al tatălui său, chiar sub ochi.

— Creată în laborator? Imposibil!

— Nu este imposibil, stăpâne. Având suficient timp şi condiţii pentru producerea sa, această mirodenie creată artificial ar putea deveni o sursă inepuizabilă, produsă în masă şi foarte ieftină – ar putea fi un produs exclusiv al Casei Corrino, dacă doriţi.

Elrood se aplecă înainte, ca o pasăre de pradă mumificată.

— Un asemenea lucru nu a fost posibil *până acum.*

— Analizele noastre arată că mirodenia e o substanţă cu bază organică. Noi credem că, prin experimentare şi perfecţionare atentă, cuvele noastre axlotl pot fi modificate să producă melanj.

— În acelaşi fel în care produceţi ghola din celulele morţilor? Întrebă împăratul, strâmbându-se de repulsie. Sau clonele?

Intrigat şi surprins, Shaddam se uită spre Fenring. Cuve axlotl?

Ajidica se strădui să se concentreze asupra lui Elrood.

— De fapt… da, stăpâne.

— De ce-ai venit la mine? Întrebă Elrood. Aş fi crezut că diabolicii tleilaxu ar putea crea un înlocuitor de mirodenie pentru ei înşişi, lăsând imperiul la mila lor.

— Bene Tleilax nu sunt o rasă puternică, Sire. Dacă noi am descoperi cum să ne producem singuri melanjul şi am păstra secretul pentru noi, ştim că asta ar atrage mânia imperiului. Chiar domnia-voastră aţi trimite sardaukarii să smulgă secretul din mâinile noastre şi să ne distrugă. Iată de ce Ghilda Spaţială şi CHOAM ar fi încântaţi să vă ajute – iar Harkonnenii şi-ar apăra cu orice preţ monopolul asupra melanjului.

Ajidica adăugă replicii un zâmbet scurt, lipsit de veselie.

— Îmi pare bine să văd că-ţi înţelegi poziţia de subordonat, zise Elrood, sprijinindu-şi cotul osos de braţul tronului greu. Nici chiar cea mai bogată dintre Casele Mari nu a pus la punct vreodată o forţă militară care să se poată opune sardaukarilor mei.

— De aceea am decis, cu toată prudenţa, să ne punem bine cu cea mai puternică prezenţă din galaxie – Casa Imperială. În acest fel putem culege cele mai mari beneficii de pe urma cercetărilor noastre.

Elrood duse un deget la buzele-i pergamentoase, cugetând. Aceşti tleilaxu erau deştepţi, iar dacă puteau fabrica substanţa exclusiv pentru Casa Corrino, *şi la un cost pragmatic,* împăratul ar avea la dispoziţie o monedă foarte solidă pentru tratative.

Din punct de vedere economic, diferenţa ar fi uriaşă. Casa Harkonnen putea fi pusă la pământ, falimentată chiar. Iar Arrakis ar deveni o planetă lipsită de valoare, oferind restului lumii un produs foarte costisitor, dar care-ar trebui extras din nisip.

Dacă acest gnom ar putea face ceea ce sugerează, Landsraadul, CHOAM, Ghilda Spaţială, mentaţii şi chiar

Bene Gesserit ar fi nevoiţi să ceară favoruri împăratului pentru a-şi obţine rezervele de mirodenie. Cei mai importanţi descendenţi ai familiilor nobile erau deja dependenţi de melanj, iar Elrood însuşi le putea deveni furnizor…

Emoţia încolţi înăuntrul său.

Moment în care Ajidica întrerupse gândurile lui Elrood:

— Daţi-mi voie să subliniez, Sire, că nu va fi o treabă uşoară. Structura chimică exactă a melanjului este extraordinar de dificil de analizat, şi trebuie să alegem care dintre componente ne sunt necesare pentru ca substanţa noastră să fie eficientă, şi care nu. Pentru a atinge acest obiectiv, tleilaxu vor cere resurse enorme, precum şi libertatea şi răgazul necesar de a ne urma căile de cercetare.

Fenring alunecă pe treptele lucioase şi, în timp ce-l privea pe împărat, exclamă:

— Stăpâne, înţeleg acum de ce Maestrul Ajidica a avut dreptate să ceară o audienţă privată. O astfel de întreprindere trebuie ţinută într-un secret absolut, în cazul în care Casa Corrino vrea să aibă exclusivitatea asupra sursei. Desigur, anumite forţe din imperiu ar face orice să vă împiedice să creaţi o sursă de mirodenie independentă şi ieftină, hmm?

Fenring putea vedea că bătrânul recunoscuse avantajele enorme, politice şi economice, pe care i le-ar fi adus propunerea lui Ajidica – chiar şi având în vedere repulsia instinctivă pe care o simţeau toţi faţă de tleilaxu. Simţea că balanţa se înclina şi că împăratul senil era pe cale să ajungă exact la concluzia dorită de Fenring. *Da, bătrâna creatură putea fi încă manipulată…*

Elrood însuşi vedea multe forţe puse în balanţă. Din moment ce Harkonnenii erau ambiţioşi şi imprevizibili, ar fi preferat să pună o altă Casă Mare la conducerea Arrakisului, însă baronul avea să rămână la putere încă multe decenii. Din motive politice, împăratul fusese obligat să cedeze acest fief de valoare Casei Harkonnen, după

alungarea Casei Richese, iar noii deţinători ai domeniului se înstăpâniseră bine de tot acolo. Prea bine, chiar… Nici măcar dezastrul guvernării lui Abulurd (adus la putere la cererea tatălui său, Dmitri Harkonnen) nu adusese rezultatul dorit. Efectul fusese de fapt diametral opus, o dată ce baronul manevrase în aşa fel încât să ajungă el la putere.

Dar ce să facem cu Arrakis după aceea? Se gândi Elrood. *Voi cere şi controlul total asupra ei. Fără monopolul asupra rezervelor de mirodenie, locul acela va deveni foarte ieftin. La un cost convenabil, s-ar putea dovedi folositor pentru altceva… poate o zonă de antrenament militar incredibil de dur?*

— Ai avut dreptate să ne supui atenţiei ideile tale, Hidar Fen Ajidica.

Elrood îşi împreună palmele în poală, unde inelele de aur scoaseră un clinchet, refuzând să se scuze pentru duritatea sa de mai înainte.

— Te rog, fă-ne un sumar detailat al trebuinţelor tale.

— Da, Mărite Împărat.

Ajidica se plecă încă o dată, ţinându-şi mâinile ascunse în mânecile largi, de culoare maro.

— În primul rând, oamenii mei au nevoie de echipament şi de resurse… Apoi, de un loc unde să ne facem cercetările. Voi conduce eu însumi acest program, dar Bene Tleilax necesită o bază tehnologică pe măsură şi facilităţi industriale. De preferat unele deja funcţionale – şi bine apărate…

Elrood cumpăni asupra cererii. Desigur, printre toate lumile din imperiu, trebuia să existe un loc, o lume de înaltă tehnologie, cu toate capacităţile industriale la…

Piesele întregului puzzle se aşezară la locurile lor şi atunci văzu: era un mod de a spulbera vechea sa rivală, Casa Vernius – o răzbunare pentru insolenţa lui Dominic în ceea ce-o privea pe concubina regală Shando şi pentru noul proiect de transportor, care ameninţa cu dezastrul sistemele imperiale de obţinere a profitului. *Da, asta ar fi*

ceva magnific!

Aşezat pe treptele piedestalului de cristal al tronului, Hasimir Fenring nu reuşea să priceapă de ce zâmbea împăratul cu o asemenea satisfacţie deplină. Liniştea se prelungi nefiresc de mult. Se întrebă dacă nu cumva avea de-a face cu efectele erodării mentale ale otrăvii chaumurky, cu acţiune lentă. Bătrânul va deveni curând tot mai iraţional şi paranoid. După care va muri. *Într-un mod atroce, sper.*

Dar, înainte de asta, toate rotiţele trebuiau puse în mişcare.

— Da, Hidar Fen Ajidica. Cred că avem un loc pentru eforturile tale, zise Elrood. Un loc perfect!

Dominic nu trebuie să afle nimic decât atunci când va fi prea târziu, se gândi împăratul. *Abia atunci va afla cine i-a făcut-o… Chiar înainte să moară!*

Coordonarea, la fel ca în multe alte chestiuni ale imperiului, trebuia să fie una exactă.

Ghilda Spaţiului s-a străduit, timp de secole, să învăluie într-o aură mistică elita navigatorilor. Sunt veneraţi, de la cel mai neînsemnat pilot, până la cel mai talentat timonier. Ei trăiesc în containere umplute cu gaz de mirodenie, văd toate căile prin spaţiu şi timp, conduc navele spre tărâmurile îndepărtate ale imperiului... Dar nimeni nu cunoaşte preţul uman al transformării în navigator. Trebuie să păstrăm acest lucru secret, pentru că dacă ceilalţi ar cunoaşte adevărul, ne-ar plânge de milă.

Manualul de antrenament pentru timonieri
al Ghildei Spaţiului (Secret)

Clădirea austeră a ambasadei Ghildei contrasta puternic cu restul grandorii ixiene din oraşul stalactitelor. Structura era mohorâtă, funcţională şi cenuşie, între turnurile strălucitoare şi ornamentate ale cavernei. Ghilda Spaţiului avea priorităţi dincolo de ornamente sau ostentaţie.

Astăzi, C’tair şi D’mur Pilru urmau să fie testaţi, în speranţa că vor deveni navigatori ai Ghildei. C’tair nu ştia dacă trebuia să fie entuziasmat sau înspăimântat.

Pe când fraţii gemeni păşeau umăr la umăr de-a lungul căii de cristal ecranat de la Marele Palat, C’tair găsi că ambasada era atât de respingătoare din punct de vedere estetic încât se gândi să se întoarcă şi să abandoneze totul. Luând în considerare enorma bogăţie a Ghildei, lipsa de splendoare a clădirii părea ciudată, până la punctul în care-l făcea să se simtă nelalocul său.

Gândindu-se parcă la aceleaşi lucruri, dar ajungând la o concluzie diferită, fratele său privi spre C’tair şi spuse:

— O dată ce minunăţiile spaţiului se deschid minţii unui navigator al Ghildei, ce alte decoraţiuni mai sunt necesare? Cum ar putea un ornament să rivalizeze cu splendorile pe care le vede un navigator la o singură călătorie prin hiperspaţiu? Universul, frăţioare! Întregul univers!

C’tair dădu din cap, recunoscând punctul de vedere al fratelui său.

— Bine, va trebui ca, de acum înainte, să folosim criterii

diferite. „Gândeşte dincolo de cutie” – îţi aminteşti ce obişnuia să ne spună bătrânul Davee Rogo? Lucrurile vor fi atât de… diferite!

Dacă trecea aceste examene, va trebui să fie la înălţimea cerinţelor, deşi nu avea nicio dorinţă reală să părăsească minunatul oraş-cavernă Vernii. Mama sa, S’tina, era un bancher important al Ghildei, tatăl său, un ambasador respectat, şi – cu ajutorul contelui Vernius însuşi – aranjaseră ca gemenilor să li se ofere această şansă nesperată. Va face ca Ix să fie mândră de el. Poate că cineva o să ridice o statuie în onoarea sa, într-o bună zi, sau va da numele lui şi al fratelui său unei grote…

În vreme ce tatăl îşi îndeplinea îndatoririle diplomatice în preajma împăratului şi a miilor de funcţionari de pe Kaitain, fiii săi gemeni rămăseseră în oraşul subteran, crescând şi pregătindu-se pentru „lucruri măreţe”. De-a lungul anilor copilăriei lor din subteran, C’tair şi fratele său vizitaseră construcţiile Ghildei de multe ori, pentru a-şi vedea mama. Până acum fuseseră oaspeţi în acea clădire, dar de astă dată gemenii se îndreptau spre o încercare mult mai dificilă.

Viitorul lui C’tair va fi decis în câteva ore. Bancherii, contabilii şi experţii comerciali erau cu toţii oameni, birocraţi. Însă un *navigator* era mult mai mult!

Indiferent cât de mult încerca să-şi întărească încrederea, C’tair nu era deloc sigur că putea trece testele mentale extrem de dificile. Cine era el să creadă că poate deveni unul dintre navigatorii de elită ai Ghildei? Părinţii lui sus puşi nu făcuseră decât să le dea celor doi gemeni o *şansă* de a fi *luaţi în considerare,* fără nicio garanţie în plus. Putea oare face faţă? Era el cu adevărat special? Îşi trecu mâna prin părul întunecat şi simţi transpiraţie pe buricele degetelor.

— Dacă o să vă descurcaţi bine la test, aţi putea deveni amândoi reprezentanţi foarte importanţi ai Ghildei Spaţiale, le spusese mama lor, zâmbind cu o mândrie severă. Foarte importanţi!

C’tair simţise cum i se pune un nod în gât, iar D’murr îşi îndreptase umerii.

Kailea Vernius, prinţesa Casei Ix, le urase şi ea numai bine. C’tair bănuia că fata contelui îi ducea de nas, dar atât el, cât şi fratele său, erau încântaţi să flirteze cu ea. Uneori chiar se prefăceau geloşi când Kailea amintea în treacăt de tânărul Leto, moştenitorul Casei Atreides. Îi stârnea pe gemeni unul împotriva altuia, iar el şi D’murr se angajau într-o rivalitate cordială pentru afecţiunea ei. Totuşi, se îndoia că familiile lor ar fi căzut vreodată de acord cu o uniune, aşa că era puţin probabil ca o asemenea relaţie să aibă viitor.

Dacă C’tair se alătura Ghildei, îndatoririle sale l-ar fi dus departe de Ix şi de metropola subpământeană pe care o îndrăgea atât de mult. Dacă devenea navigator, atât de multe lucruri se vor schimba…

Ajunseră în faţa camerei de primire a ambasadei, cu o jumătate de oră mai devreme. D’murr păşea lângă fratele său neliniştit, care devenise meditativ şi necomunicativ, de parcă era concentrat în totalitate asupra gândurilor şi dorinţelor lui. Deşi cei doi tineri arătau identic, D’murr părea mult mai puternic, mult mai dedicat încercării, iar C’tair se străduia să-l imite.

Acum, în zona de aşteptare, înghiţi în sec, rememoră cuvintele pe care el şi fratele său le repetaseră ca pe o mantra, dimineaţă, în apartamentul lor: *Vreau să fiu navigator… Vreau să mă alătur Ghildei… Vreau să părăsesc Ix şi să navighez pe cărările stelare, cu mintea contopită cu universul…*

La numai şaptesprezece ani, amândoi se simţeau prea tineri pentru a îndura un proces atât de teribil de selecţie, ceva ce-i va îngloba permanent într-o anumită viaţă, pe o anumită cale, indiferent ce ar hotărî ei mai târziu. Dar Ghilda dorea minţi maleabile şi versatile în interiorul unor trupuri suficient de mature. Navigatorii antrenaţi de la vârste fragede se dovedeau adesea cei mai buni, unii dintre ei ajungând chiar la rangul suprem de timonier. Aceşti

candidaţi acceptaţi prea devreme puteau totuşi suferi mutaţii către forme oribile, fiind potriviţi numai pentru sarcinile cele mai umile; cei mai groaznici erau eutanasiaţi.

— Eşti pregătit, frate? Întrebă D’murr. C’tair absorbea energie şi entuziasm din încrederea arătată de fratele său.

— Absolut, răspunse. După ziua de astăzi, vom deveni navigatori, tu şi cu mine.

Luptând cu presimţirile rele, C’tair se autoconvinse că voia într-adevăr asta; va fi o recunoaştere importantă a capacităţilor sale, o onoare pentru familie… însă nu-şi putu îndepărta spectrul îndoielii care-i tot dădea târcoale. În inima sa, nu ar fi vrut să plece de pe Ix. Tatăl său, ambasadorul, le insuflase celor doi fii ai săi un respect profund pentru minunăţiile inginereşti din subterane, pentru toate inovaţiile şi avansul tehnologic al acestei planete. Ix era ca niciuna dintre celelalte lumi ale imperiului…

Şi, desigur, dacă va pleca, Kailea va fi pe veci pierdută pentru el.

Când fură chemaţi mai departe în labirintul ambasadei, gemenii trecură de portal umăr la umăr, simţindu-se foarte singuri. Nu aveau nicio escortă, pe nimeni care să-i aclame pentru victorie ori să-i consoleze în caz de insucces. Tatăl lor nici nu era prezent, pentru a le oferi sprijinul; ambasadorul fusese trimis recent pe Kaitain, pentru a pregăti încă o întrunire a unei subcomisii a Landsraadului.

În acea dimineaţă, în timp ce ora ameninţătoare se apropia tot mai mult, C’tair şi D’murr se aşezaseră la masă în reşedinţa ambasadorului, având de ales dintr-o ofertă multicoloră de produse de patiserie, în vreme ce S’tina rulase un mesaj holografic pe care tatăl îl înregistrase pentru băieţi. Aveau prea puţină poftă de mâncare, dar ascultaseră cuvintele lui Cammar Pilru. C’tair încercase să descopere sugestii speciale sau informaţii, orice le-ar fi putut fi de folos. Însă imaginea tremurătoare a ambasadorului de-abia dacă le oferise obişnuitele încurajări şi platitudini, ca ecourile unui discurs bine exersat, folosit

de multe ori în îndatoririle sale diplomatice.

Apoi, după o ultimă îmbrăţişare, mama îi privise pe fiecare dintre băieţi, înainte să alerge la îndatoririle sale de la sediul Băncii Ghildei, o secţiune a clădirii mohorâte ce se înălţa acum dinaintea lor. S'tina ar fi dorit să se afle alături de fiii săi în timpul testelor, însă Ghilda interzisese asta. Testele pentru navigatori erau o chestiune intimă, extrem de personală. Fiecare trebuia să le treacă de unul singur, bazându-se numai pe propriile sale capacităţi. Aşa că mama lor se va afla la birou, probabil, preocupată şi îngrijorată în ceea ce-i privea.

Când S'tina îşi luase rămas bun de la băieţi, reuşise să-şi ascundă mare parte din oroarea şi disperarea ce i s-ar fi putut reflecta pe figură. C'tair îi observase tremurul, D'murr însă nu. Se întrebă ce anume le trecuse mama lor sub tăcere în timpul pregătirilor pentru teste. *Oare chiar vrea să avem succes?*

Navigatorii erau personaje de legendă, învăluiţi în secret şi în superstiţiile alimentate de Ghildă. C'tair auzise nişte zvonuri şoptite despre deformări corporale, despre vătămările pe care imersiunea intensă şi constantă în mirodenie le puteau provoca fizicului uman. Nicio persoană din afară nu văzuse vreodată un navigator al Ghildei, prin urmare cum puteau aceşti oameni să ştie ce fel de schimbări suferea trupul cuiva cu asemenea abilităţi mentale fenomenale? El şi fratele său luaseră în râs acele speculaţii demente, convingându-se unul pe altul cât de scandaloase puteau fi astfel de idei.

Dar erau, oare, chiar scandaloase? De ce se temea mama?

— C'tair… concentrează-te. Pari agitat, zise D'murr.

Replica lui C'tair veni încărcată de sarcasm.

— Supărat? Bineînţeles. Mă şi întreb de ce! Suntem pe cale să facem cel mai important test din viaţa noastră şi nimeni n-a ştiut să ne explice cum trebuie studiat pentru asta. Mă îngrijorează faptul că nu m-am pregătit suficient…

D'murr îl privea cu o îngrijorare intensă, strângând braţul

fratelui său.

— Nervozitatea ţi-ar putea aduce eşecul, frate. Testul pentru navigatori nu se referă la studiu. Aici este vorba despre abilitatea naturală şi despre potenţialul extinderii minţii noastre. Va trebui să trecem în siguranţă prin vid. Acum este rândul tău să-ţi aminteşti ce ne-a spus bătrânul Davee Rogo: poţi avea succes numai dacă-şi laşi mintea să treacă de limitele pe care alţi oameni şi le-au impus. C'tair, descătuşează-ţi imaginaţia şi treci dincolo de limite, împreună cu mine!

Încrederea fratelui său părea de nezdruncinat, iar C'tair nu avu de ales decât să încuviinţeze. *Davee Rogo…* Până în dimineaţa respectivă, nu se mai gândise la ologul şi excentricul inventator ixian şi asta de un car de vreme… Pe când aveau vreo zece ani, gemenii se întâlniseră cu faimosul inovator Rogo. Tatăl lor îi prezentase, înregistrase imaginile lor holografice împreună cu Rogo, pentru albumul ambasadei, apoi fugise să se întâlnească cu alţi oameni importanţi. Cei doi băieţi continuaseră, totuşi, să discute cu inventatorul, iar el îi invitase să-i viziteze laboratorul. Timp de doi ani după aceea, până la moartea sa, Rogo se impusese ca un mentor neortodox pentru C'tair şi D'murr. Acum, gemenii puteau să-şi amintească doar de sfaturile lui Davee Rogo şi de convingerea lui că vor reuşi.

Rogo m-ar certa pentru îndoielile mele de acum, îşi spuse C'tair.

— Gândeşte-te la asta, frate. Cum să te pregăteşti pentru o misiune care-ţi pretinde să muţi nave uriaşe dintr-un sistem stelar în altul, într-o bătaie de pleoapă?

Pentru a fi mai elocvent, D'murr îi făcu cu ochiul.

— Ai să treci… Vom trece amândoi. Pregăteşte-te să înoţi în melanj gazos!

Pe când se îndreptau spre biroul interior de primire, C'tair se uită încă o dată spre oraşul subteran Vernii, dincolo de lanţurile sclipitoare de licurigloburi care luminau locul unde un alt transspaţial se afla deja în construcţie. Poate că, într-o zi, va pilota acea navă. Gândindu-se cum navigatorul

invitat mutase imensul transspaţial nou-nouţ afară din cavernă, în spaţiul cosmic, tânărul simţi un val de dorinţă. Iubea Ix, voia să rămână aici, voia să o vadă pe Kailea pentru ultima dată, dar la fel mult dorea să devină navigator!

Cei doi fraţi se prezentară şi aşteptară. Stăteau împreună lângă pupitrul plat, de plaz marmorat, aşteptând în tăcere, fiecare cu gândurile sale personale, de parcă o transă le-ar fi putut amplifica şansele de reuşită. *Îmi voi lăsa mintea complet deschisă, pregătită pentru orice.*

O femeie zveltă, supraveghetor de teste, apăru în faţa lor, înveşmântată într-un costum larg, cenuşiu. Simbolul infinitului, sigla Ghildei, i se lăfăia pe unul dintre revere, dar altfel nu purta niciun soi de bijuterii sau de ornamente.

— Bun venit, le zise ea, fără să se prezinte. Ghilda este în căutarea celor mai mari talente, pentru că munca noastră este foarte importantă. Fără noi, fără călătoriile în spaţiu, alcătuirea imperiului s-ar destrăma. Gândiţi-vă la asta, şi vă veţi da seama cât de selectivi trebuie să fim!

Nu zâmbea deloc. Părul ei era castaniu-roşcat şi tuns scurt; C'tair ar fi găsit-o atrăgătoare în oricare altă situaţie, dar acum nu se putea gândi la nimic altceva decât la examenul iminent.

Verificându-le din nou identitatea, supraveghetoarea îi escortă pe cei doi fraţi în camere de testare separate, izolate.

— Acesta este un test individual şi fiecare dintre voi trebuie să-l înfrunte singur. Nu există nicio modalitate prin care să puteţi trişa sau să vă ajutaţi unul pe altul, le spuse femeia.

Alarmaţi din cauza despărţirii, C'tair şi D'murr se uitară unul la altul, apoi îşi făcură pe muteşte o urare de noroc…

Uşa încăperii se închise în urma lui D'murr cu o izbitură sonoră şi ameninţătoare. Urechile îi pocniră din cauza diferenţei de presiune atmosferică. Era singur, extrem de singur – dar ştia că se ridica la înălţimea provocării.

Încrederea face cât jumătate din izbândă.

Observă pereţii blindaţi, fisurile etanşate, lipsa ventilaţiei. Gazul se scurgea sâsâind dintr-un aspersor din tavan… nori ruginii se îngroşau în juru-i, izul tare de ghimbir îi ardea nările. Otravă? Apoi D'murr îşi dădu seama ce avea Ghilda de gând cu el.

Melanj!

Închizând ochii, adulmecă aroma inconfundabilă, de scorţişoară, a mirodeniei rare. Melanj bogat, o cantitate incredibilă risipită în aerul închis, umplând încăperea şi pătrunzându-l cu fiecare inspiraţie. Cunoscând valoarea mirodeniei de pe Arrakis, din munca meticuloasă a mamei sale pentru Banca Ghildei, D'murr inspiră încă o dată, adânc. Numai cât costa asta! Nu era de mirare că Ghilda nu testa pe oricine – preţul unei singure examinări ajungea pentru construirea unui complex de locuinţe pe o altă planetă!

Bogăţia controlată de Ghilda Spaţială – prin sistemul bancar, transporturi şi explorări – îl uluia. Ghilda era peste tot, atingea pe toată lumea. Voia să facă parte din asta. De ce-ar avea nevoie de ornamente frivole când dispuneau de atâta melanj?

Simţi posibilităţile învârtejindu-se în jurul său, ca o hartă cu curbe de nivel, cercuri concentrice şi intersectări, un loc geometric de puncte şi căi care-l duceau în neant şi în afara lui. Îşi deschise mintea pentru ca melanjul să-l ducă oriunde în univers. Părea ceva atât de firesc…

Când ceaţa ruginie îl învălui pe D'murr, nu mai putu vedea pereţii anonimi ai camerei de testare. Simţea melanjul pătrunzându-i în fiecare por sau celulă. Senzaţia era minunată! Se văzu drept navigator respectat, extinzându-şi mintea spre marginile cele mai îndepărtate ale imperiului, cuprinzând totul…

D'murr se avântă dincolo, fără a părăsi camera de testare – sau cel puţin, aşa credea.

Testul decurgea mult mai rău decât şi-ar fi putut imagina C'tair.

Nimeni nu-i spusese vreodată ce se aştepta de la el. Nu avu nicio şansă. Se înecă în gazul de mirodenie, ameţi, se luptă să-şi menţină controlul asupra capacităţilor sale. Supradoza de melanj îl năuci în aşa măsură încât nu-şi mai amintea cine era sau de ce se afla acolo. Se luptă să-şi păstreze concentrarea, dar pierdu.

Când, în cele din urmă, redeveni conştient, cu hainele curăţate şi părul şi pielea proaspăt spălate (poate că astfel Ghilda îşi recupera fiecare particulă de melanj?), supraveghetoarea cea arătoasă privea în jos spre el. Îi dărui lui C'tair un zâmbet fermecător şi trist, apoi dădu din cap.

— Ţi-ai blocat mintea în faţa gazului de mirodenie, cramponându-se astfel de lumea normală. Următoarele ei cuvinte răsunară ca o condamnare la moarte: Ghilda nu te poate folosi!

C'tair se ridică tuşind. Pufni, iar nările încă îl furnicau de pe urma mirosului puternic de scorţişoară.

— Îmi pare rău, dar nimeni nu mi-a explicat ce trebuia să...

Îl ajută să se pună pe picioare, nerăbdătoare să-l conducă afară din clădirea ambasadei.

Îşi simţea inima ca plumbul topit. Supraveghetoarea nu se mai obosi să-i răspundă pe când îl conduse în zona de primire. C'tair privi în jur, căutându-şi fratele, dar sala de aşteptare era pustie.

Apoi, descoperi că propriul său eşec nu era cel mai rău lucru cu care trebuia să se confrunte.

— Unde-i D'murr? A reuşit?

Vocea lui C'tair era plină de speranţe.

Supraveghetoarea dădu din cap.

— Admirabil!

Ea întinse mâna spre ieşire, dar el se dădu la o parte. C'tair privi înapoi, spre coridorul interior şi spre camera etanşă de testare unde intrase fratele său. Trebuia să-l felicite pe D'murr, chiar dacă victoria avea acum un gust dulce-amar. Măcar unul dintre ei va deveni navigator...

— Nu-ţi vei mai revedea niciodată fratele, zise

supraveghetoarea cu răceală. Îi blocă drumul înapoi.

— D'murr Pilru este al nostru de-acum!

Revenindu-şi după şocul din prima clipă, C'tair se smulse de lângă supraveghetoare şi alergă spre uşa camerei etanşe. Bătu şi strigă, dar nu primi niciun răspuns. În câteva clipe, gărzile Ghildei îl înconjurară şi-l scoaseră afară. Încă ameţit din cauza efectelor secundare ale expunerii la melanj, cu care nu era obişnuit, C'tair nu-şi dădu seama unde-l duceau. Clipind dezorientat, se trezi stând pe aleea de cristal din exteriorul masivei ambasade cenuşii. Dedesubt, alte alei şi străzi fremătau de vehicule şi pietoni care mergeau de la un turn la altul.

Acum era mai singur ca niciodată…

Supraveghetoarea stătea pe treptele ambasadei, tăindu-i orice cale de intrare. Chiar dacă mama sa lucra undeva înăuntru, în secţiunea bancară, C'tair ştia că porţile acestei construcţii, la fel ca şi porţile spre viitorul la care sperase, erau acum zăvorâte pentru el.

— Bucură-te pentru fratele tău, îi strigă supraveghetoarea de pe trepte, vocea ei arătând în sfârşit un strop de emoţie. A intrat într-o altă lume. Poate călători în locuri pe care nici nu ţi le poţi închipui…

— Nu-l mai pot vedea niciodată, sau, măcar, să vorbesc cu el? Întrebă C'tair, de parcă i-ar fi fost smulsă o parte din el.

— Mă îndoiesc, făcu supraveghetoarea, încrucişându-şi braţele pe piept. Se strâmbă cerându-şi parcă iertare. Numai dacă… numai dacă are loc o remisie. Din primul moment, fratele tău s-a cufundat atât de complet în gazul de mirodenie încât a pornit un proces de… conversie, chiar atunci, pe loc. Ghilda nu poate renunţa la un astfel de talent. A început deja să se transforme.

— Aduceţi-l înapoi, spuse C'tair, cu ochii plini de lacrimi.

Se ruga pentru fratele său.

— Doar pentru o vreme!

Ar fi vrut să fie fericit pentru victoria fratelui său geamăn – şi mândru. D'murr trecuse testul care însemnase atât de

mult pentru amândoi.

Gemenii fuseseră mereu atât de apropiaţi… Cum să trăiască unul fără celălalt? Poate că mama lui şi-ar putea folosi relaţiile din cadrul băncii Ghildei, ca măcar să-şi ia rămas bun… Ori poate că tatăl lor ar fi uzat de privilegiile diplomatice pentru a-l aduce pe D'murr înapoi?

Însă C'tair era sigur că aşa ceva nu se va întâmplă niciodată. Înţelegea totul, acum. Mama lui ştiuse, îi fusese teamă că-şi va pierde *ambii* fii!

— Procesul este, în majoritatea cazurilor, ireversibil, spuse supraveghetoarea cu hotărâre.

Gărzile de securitate ale Ghildei ieşiră şi se postară lângă ea, asigurându-se că C'tair nu devenea iraţional şi nu încerca să forţeze intrarea.

— Crede-mă, spuse supraveghetoarea. Nu l-ai mai vrea pe fratele tău înapoi…

Trupul uman este o maşină, un sistem de substanţe chimice organice, tuburi de fluide, impulsuri electrice; un guvern este de asemenea o maşină compusă din societăţi, legi, culturi, recompense şi pedepse, tipare de comportament care interacţionează. În ultimă instanţă, universul însuşi este o maşină, planete în jurul sorilor, stele adunate în roiuri, apoi roiurile şi alte stele formând galaxii întregi… Misiunea noastră este să menţinem această maşină în funcţiune.

Şcoala Interioară Suk,
Doctrina Primară

Încruntându-se amândoi, prinţul moştenitor Shaddam şi şambelanul Aken Hesban priveau apropiindu-se bărbatul mărunţel şi uscăţiv, care se deplasa însă la fel de ţanţoş ca un gigant mutellian. După ani întregi de condiţionare şi pregătire, toţi medicii Suk păreau obligaţi să se ia mult prea în serios!

— Acest Elas Yungar arată mai mult a circar decât a membru respectat al corpului medical profesional, comentă Shaddam examinând sprâncenele arcuite, ochii întunecaţi şi părul cenuşiu ca oţelul, prins într-o coadă de cal, ale individului. Nădăjduiesc că ştie ce face. Vreau ca bietul meu tată să aibă parte de cea mai bună îngrijire posibilă…

Alături de el, Hesban îşi răsuci una dintre mustăţile lungi, dar evită să răspundă. Purta o robă albastră, cu tiv aurit, lungă până la podea. Ani de zile, Shaddam îl detestase pe acest om plin de sine, care dădea târcoale mult prea aproape de persoana tatălui său, şi-şi jurase că va alege un nou şambelan, imediat după ce va urca pe tron. Iar atâta vreme cât acest doctor Suk nu găsea nicio explicaţie pentru înrăutăţirea treptată a sănătăţii lui Elrood, succesiunea lui Shaddam era asigurată.

Hasimir Fenring subliniase că nici cu toate resursele entuziastei Şcoli Interioare Suk nu se mai putea opri ceea ce se pusese în mişcare. Catalizatorul chimic implantat în creierul bătrânului nu putea fi identificat de niciun fel de

indicator pentru otrăvuri, din moment ce nu era o otravă, dar se transforma într-o substanţă periculoasă în prezenţa berii de mirodenie. Şi pe măsură ce se simţea din ce în ce mai rău, bătrânul Elrood consuma cantităţi din ce în ce mai mari de bere.

Nu mai înalt de un metru, doctoraşul cel mărunt avea pielea netedă şi ochii bătrâni, dar asta datorită vastelor cunoştinţe medicale înghesuite în mintea lui. Un tatuaj negru, în formă de romb, marca centrul frunţii încreţite a lui Yungar. Părul cenuşiu, prins într-o coadă de cal, fixat la spate cu un inel Suk de argint, era mai lung decât al unei femei, atingând aproape podeaua.

Fără să-şi mai piardă vremea cu dulcegării, Elas Yungar abordă un subiect familiar tuturor:

— Aţi făcut plăţile?

Se uită mai întâi spre şambelan, apoi spre prinţul moştenitor, asupra căruia i se şi opri privirea.

— Înainte să începem tratamentul, trebuie făcute noi socoteli. Ţinând cont de vârsta împăratului, tratamentul nostru ar putea fi destul de lung – şi, în cele din urmă, inutil. Trebuie să-şi achite facturile, la fel ca oricare alt cetăţean. Rege, miner, împletitor de coşuri – pentru noi nu e nicio deosebire. Fiecare om vrea să fie sănătos şi noi nu putem trata pe oricine. Îngrijirea noastră este disponibilă numai pentru cei dispuşi şi capabili să şi-o plătească…

Shaddam îşi puse mâna pe mâneca şambelanului.

— Ah, da, desigur. Nu vom cruţa nicio cheltuială pentru sănătatea tatălui meu, Aken. Totul s-a aranjat deja!

Se aflau la intrarea cu arcadă înaltă a sălii imperiale de audienţe, sub glorioasele fresce de pe tavan care înfăţişau evenimente epice din istoria familiei Corrino: sângele vărsat în Jihad, ultima rezistenţă de la Podul de pe Hrethgir, distrugerea maşinăriilor gânditoare. Shaddam găsise întotdeauna că istoria imperială era greoaie şi plicticoasă, având prea puţină relevanţă pentru scopurile sale actuale. N-avea nicio importanţă ce se întâmplase cu secole şi secole în urmă – spera doar să nu trebuiască atât de mult

timp pentru o schimbare la palat.

În sala plină de ecouri, tronul ca o bijuterie magnifică a Împăratului Padişah zăcea incitant de gol. Funcţionari de curte şi câteva surori Bene Gesserit, în robe întunecate, foiau prin pasajele şi nişele adiacente, încercând să rămână cât mai puţin vizibili. Doi oameni din gărzile de sardaukari, puternic înarmaţi, vegheau de pe treptele înalte. Shaddam se întrebă dacă i s-ar supune, ştiind că tatăl său zăcea bolind în camerele sale. Se decise să nu-i pună la încercare acum. Era prea devreme!

— Suntem cu toţii familiarizaţi cu promisiunile, zise doctorul. Totuşi, aş vrea să văd mai întâi plata…

Avea un ton încăpăţânat, şi aruncă în sus o privire impertinentă care nu se clinti de la Shaddam, chiar dacă prinţul moştenitor nu vorbise prea mult. Yungar încerca nişte jocuri ciudate de putere, dar curând avea să se vadă depăşit.

— Plată, înainte ca pacientul să fie consultat? Pufni şambelanul. Care-ţi sunt priorităţile, omule?

În cele din urmă, doctorul Yungar se hotărî să privească şi spre Hesban.

— Aţi mai avut de-a face cu noi, şambelane, şi ştiţi preţul formării unui doctor Suk perfect condiţionat şi instruit.

În calitatea sa de moştenitor al Tronului Leului de Aur, Shaddam era la curent cu Condiţionarea Imperială Suk, care garanta loialitatea absolută pentru pacient. În secolele de istorie medicală, nimeni nu reuşise să corupă vreun absolvent al Şcolii Interioare.

Unii membrii ai curţii regale avuseseră mult de furcă încercând să împace legendara loialitate Suk cu lăcomia lor nesăţioasă. Doctorii nu se abătuseră niciodată de la regula lor clară, dar nescrisă, de a nu sluji pe nimeni – nici măcar pe un împărat – pentru simpla *promisiune* a unei remuneraţii. Medicii Suk nu făceau nimic pe credit. Plata trebuia să fie tangibilă şi imediată.

Yungar vorbi cu un şuierat nervos:

— Deşi nu suntem, poate, la fel de proeminenţi ca şi

mentaţii sau Bene Gesserit, Şcoala Suk a rămas încă una dintre cele mai importante din imperiu. Numai echipamentul meu costă mai mult decât majoritatea planetelor…

Yungar arătă spre un cufăr cu suspensii, aflat alături de el.

— Nu voi primi plata voastră pentru mine însumi. Eu sunt doar un custode, o păstrez în calitate de depozitar. Când mă voi întoarce, creditele voastre vor merge cu mine la Şcoala Suk, spre beneficiul întregii omeniri!

Hesban se uită spre omuleţ cu o aversiune nedisimulată, înroşindu-se la faţă şi mişcând din mustăţi.

— Ori, mai bine zis, spre beneficiul acelei părţi a omenirii care-şi permite serviciile voastre…

— Corect, şambelane!

Remarcând băţoşenia şi importanţa nepotrivită pe care şi le dădea doctorul, Shaddam se cutremură. Se întrebă dacă la urcarea sa pe tron nu ar putea cumva să iniţieze unele schimbări, pentru a-i pune pe aceşti Suk la locul lor… Îşi surprinse aceste gânduri rătăcitoare şi le curmă. *Toate la timpul lor!*

Oftă. Tatăl său, Elrood, lăsase prea multe pârghii de control să-i alunece printre degete… Fenring avea dreptate. Deşi Shaddam detesta să-şi mânjească mâinile cu sânge, înlăturarea bătrânului împărat devenise o acţiune necesară.

— Dacă preţul tratamentelor constituie principala voastră preocupare, zise doctorul Suk, săgetându-l pe şambelan, nu aveţi decât să tocmiţi un medic mai puţin costisitor pentru tratarea împăratului Universului Cunoscut…

— Ajunge cu harţa! Vino cu mine, doctore! Zise Shaddam, preluând comanda.

Doctorul Yungar dădu din cap, apoi îi întoarse spatele şambelanului, de parcă acesta n-ar mai fi contat câtuşi de puţin. *Acum ştiu de ce aveţi voi tatuată pe frunte forma unui diamant…* Hesban gâfâia pe când se străduia să-i urmeze. *Purtaţi întotdeauna comoara în mintea voastră.*

Prinţul moştenitor îi conduse printr-o anticameră

ecranată din motive de securitate, trecând de cortina electrică scăpărătoare, într-o încăpere-seif. Pe o masă aurită din centrul încăperii zăceau pandantive de opafoc, recipiente cu melanj şi pungi parţial deschise, în care luceau pietre-de-apă.

— Este suficient, zise medicul Suk. Numai dacă nu cumva tratamentul se dovedeşte mai complicat decât ne aşteptăm noi…

Cu bagajul plutitor plin cu echipament urmându-l ca un câine credincios, doctorul se întoarse pe drumul pe care venise.

— Ştiu deja drumul spre încăperile împăratului…

Fără nicio explicaţie, Yungar trecu pragul şi se grăbi să urce marea scară interioară care ducea spre încăperile păzite în care se odihnea împăratul.

Gărzile de sardaukari rămaseră în spatele câmpului de forţă care proteja seiful, în vreme ce Shaddam şi Hasban se luară după doctor. Fenring îi aştepta deja lângă bătrânul pe moarte, scoţând sunetele acelea guturale şi enervante şi având grijă ca niciun tratament să nu aibă succes.

Împăratul slăbit zăcea pe un pat imens, sub un baldachin din cea mai fină mătase merh, brodat în vechea manieră pământeană. Stâlpii baldachinului erau sculptaţi din ucca, un lemn de esenţă tare, cu creştere accelerată, de pe Elacca. Apa clipocea în havuzurile liniştitoare, plasate în nişele din pereţi, susurând şi clipocind. Licurigloburi parfumate, reglate la luminozitate redusă, pluteau în colţurile încăperii.

În timp ce Shaddam şi Fenring stăteau şi priveau împreună scena, doctorul Suk îl concedie dintr-un singur gest pe servitorul în livrea şi urcă cele două trepte scunde de la marginea patului. Pe lângă bătrânul suferind se foiau trei concubine imperiale superbe, de parcă simpla lor prezenţă ar fi putut să-l revitalizeze. Duhoarea bătrânului persista în aer, în pofida ventilaţiei şi a aromelor.

Împăratul Elrood era îmbrăcat în mătase regală lucioasă

şi purta o tichie demodată, care-i acoperea craniul pătat de crizele hepatice. Stătea peste aşternuturi, căci se plânsese că erau prea călduroase. Arăta tras la faţă şi de-abia dacă mai putea să-şi ţină ochii deschişi.

Lui Shaddam îi făcu plăcere să vadă cât de mult se deteriorase sănătatea tatălui său de la vizita ambasadorului tleilaxu. Cu toate acestea, Elrood avea parte de zile bune, şi de zile rele; în plus, avea prostul obicei de a-şi reface forţele după o cădere semnificativă, precum aceasta.

O cană înaltă de bere de mirodenie zăcea pe o tavă, lângă mâna lui ca o gheară acoperită de inele, alături de o a alta, deja golită. Şi, fixate chiar pe mătasea baldachinului, Shaddam observă braţele ca de insectă ale unui detector de otrăvuri.

Trebuie să-ţi fie sete, tată, îşi spuse Shaddam. *Mai bea nişte bere!*

Doctorul deschise cufărul suspendat şi scoase la iveală un set întreg de instrumente strălucitoare, scanere piuitoare şi fiole colorate, pline cu lichide de testare. Băgând mâna în trusă, Yungar scoase un dispozitiv mic, alb, pe care-l plimbă peste Elrood.

După ce-i îndepărtă tichia de satin de pe cap, dezvăluind chelia transpirată, doctorul Yungar scană craniul lui Elrood, ridicând capul bătrânului pentru a-l examina pe îndelete. Arătând mic, şi slăbit, şi bătrân, împăratul mormăi nemulţumit…

Shaddam se întrebă cum va arăta el peste o sută cincizeci de ani, de preferat la sfârşitul unei domnii îndelungate şi glorioase… Se strădui să-şi reprime zâmbetul şi-şi ţinu respiraţia în timpul examinării. Alături de el, Fenring rămase calm şi detaşat. Numai şambelanul se încruntă.

Doctorul îşi retrase scannerul, apoi studie cubul informaţional cu istoricul bolii pacientului imperial. După care îl anunţă pe bătrânul năucit:

— Nici măcar melanjul nu vă poate menţine tânăr pe veci, Sire. La vârsta dumneavoastră, sănătatea naturală

începe să intre în declin. Uneori, foarte rapid…

Pe tăcute, Shaddam slobozi un oftat de uşurare.

Elrood se ridică în capul oaselor, cu mare greutate, iar concubinele înghesuiră pernele boţite în spatele lui. Faţa cadaverică precum un pergament se strâmbă într-o grimasă dezaprobatoare:

— Dar cu numai câteva luni în urmă m-am simţit mult mai bine…

— Îmbătrânirea nu se prezintă ca un grafic perfect descendent. Există vârfuri şi căderi, refacere şi degradare…

Doctorul avea insolenţa de a folosi un ton atotştiutor care sugera că împăratul nu ar fi putut înţelege astfel de concepte complexe.

— Corpul uman este ca o supă chimică, bioelectrică, iar schimbările sunt adesea declanşate de evenimente nesemnificative. Aţi fost tensionat în ultima vreme?

— Eu sunt împăratul, i-o tăie Elrood, răspunzându-i acum de parcă medicul Suk ar fi fost un idiot. Am multe responsabilităţi. Bineînţeles, toate astea provoacă tensiuni…

— Atunci, începeţi prin a delega o parte dintre responsabilităţi, predându-le prinţului moştenitor şi consilierilor voştri de încredere, cum ar fi Fenring. Nu veţi trăi veşnic, ştiţi asta… Nici măcar un împărat nu poate face aşa ceva. Planificaţi-vă viitorul!

Cu un aer încrezut, doctorul închise trusa. Shaddam ar fi vrut să-l îmbrăţişeze.

— Am să vă las o reţetă şi nişte dispozitive care vă vor ajuta să vă simţiţi mai bine.

— Singura reţetă de care am eu nevoie este cea pentru mai multă mirodenie în berea mea!

Elrood luă o înghiţitură mare din cana apropiată, plescăind zgomotos.

— Cum doriţi, răspunse doctorul cel sfrijit. Luă din cufăr un pachet pe care-l puse pe o parte a mesei. Acestea sunt dispozitive pentru întreţinerea muşchilor, în caz că veţi avea nevoie de ele. Instrucţiunile sunt prezentate în fiecare

unitate. Puneţi-vă concubinele să le folosească pentru durerile dumneavoastră musculare.

— Bine, bine, răspunse Elrood. Acum, lasă-mă… Am de lucru!

Dr. Yungar coborî treptele de pe platforma patului, înclinându-se.

— Cu permisiunea dumneavoastră, Sire…

Nerăbdător, împăratul îşi legănă mâna noduroasă în semn de despărţire. Concubinele se apropiară, şuşotind una către alta, privind totul cu ochii mari. Două dintre ele luară dispozitivele pentru întreţinerea musculaturii şi se jucară cu butoanele de control.

Shaddam îi şopti unui servitor să-l invite pe doctor să meargă împreună cu şambelanul Hesban, cel care avea să aranjeze transferul sumei cuvenite plăţii. Hesban ar fi vrut să mai rămână în dormitorul imperial şi să discute cu bătrânul bolnav despre unele documente, tratate şi alte chestiuni de stat, dar Shaddam, convins că se putea ocupa şi singur de astfel de lucruri, voia ca durul său consilier să stea deoparte.

Când medicul Suk plecă, bătrânul Elrood îi spuse fiului său:

— Poate că doctorul are dreptate, Shaddam. Am ceva de discutat cu tine şi cu Hasimir. O politică şi un proiect pe care doresc să le continuu, indiferent de starea sănătăţii mele. V-am vorbit despre planurile noastre pentru Ix şi de posibila preluare tleilaxu?

Shaddam îşi dădu ochii peste cap. *Desigur, bătrân nebun! Eu şi cu Fenring am făcut deja aproape toată treaba. A fost ideea noastră să trimitem pe Ix Dansatorii-Faţă tleilaxu pentru că se puteau deghiza şi infiltra în rândurile clasei lucrătorilor…*

— Da, tată. Ştim de planurile astea.

Elrood le făcu semn cu mâna să se apropie, răstimp în care trăsăturile bătrânului se întunecară. Cu coada ochiului, Shaddam îl văzu pe Fenring dând afară concubinele, apoi apropiindu-se pentru a asculta cuvintele împăratului.

— În această dimineaţă am primit un mesaj cifrat de la agenţii noştri de pe Ix. Ştiţi de vrajba dintre mine şi contele Dominic Vernius?

— Ah, da, bineînţeles că da, tată, zise Shaddam.

Tuşi.

— Un afront mai vechi, o femeie furată…

Ochii bolnavi ai lui Elrood se luminară.

— Se pare că acest gunoi de Dominic s-a cam jucat cu focul, antrenându-şi oamenii să lupte cu automate mobile care îşi scanează adversarii şi procesează informaţiile, probabil cu ajutorul unui creier cibernetic. De asemenea, s-a apucat să vândă aceste „maşinării inteligente” pe piaţa neagră…

— E un sacrilegiu, Sire, murmură Fenring, asta încalcă în mod clar restricţiile impuse de Marea Convenţie!

— Exact, admise Elrood, şi nu e singura lui infracţiune. Casa Vernius a pus la punct nişte îmbunătăţiri sofisticate de tip ciborg. Proteze mecanice pentru trup… Am putea folosi toate astea în avantajul nostru!

Shaddam se încruntă, aplecându-se şi adulmecând damful de bere de mirodenie din respiraţia bătrânului.

— Ciborgi? Dar asta înseamnă minţi omeneşti în trup de robot, prin urmare o încălcare a Jihadului.

Elrood zâmbi.

— Noi am înţeles că s-au făcut unele… compromisuri. Adevărat sau nu, este exact genul de scuză de care au nevoie impostorii noştri pentru a-şi termina treaba – momentul acţiunii a sosit. Casa Vernius e în pragul distrugerii şi un mic impuls o va nimici!

— Hmmmm… iată un lucru *deosebit* de interesant, zise Fenring. Atunci tleilaxu ar putea prelua controlul sofisticatelor instalaţii ixiene pentru propriile lor cercetări…

— Este vorba de ceva foarte important şi veţi vedea cum controlez această situaţie, spuse Elrood pufnind. Priviţi şi învăţaţi! Deja mi-am pus planurile în mişcare. Lucrătorii suboizi ixieni sunt, să spunem, *tulburaţi* de aceste evenimente, iar noi…

Împăratul se opri ca să termine de băut ce mai avea în cană, plescăind apoi din buze.

— *...încurajăm* nemulţumirile lor, prin propriii noştri reprezentanţi.

Lăsând jos cana acum goală, Elrood deveni brusc apatic. Îşi ajustă pernele, se lăsă pe spate şi căzu într-un somn adânc.

Schimbând cu Fenring o privire plină de înţeles, Shaddam se gândi la conspiraţia dinăuntrul conspiraţiei – la propria lor participare secretă la evenimentele de pe Ix, la felul în care el şi Fenring îl puseseră prima oară pe Maestrul tleilaxu în legătură cu Elrood. Iar acum Bene Tleilax, folosind proprii lor schimbători de formă alteraţi genetic, stârneau fervoarea religioasă şi nemulţumirile în rândul claselor de jos de pe Ix. Pentru fanaticii tleilaxu, orice idee legată de maşini gânditoare şi orice gând despre ixienii care le creaseră erau lucrarea Satanei.

Când cei doi tineri părăsiră camera împăratului, Fenring zâmbi, sub impresia unor gânduri asemănătoare. *Priviţi şi învăţaţi,* spusese smintitul ăla bătrân. *Elrood, ticălos arogant, şi tu ai foarte multe de învăţat – şi nu prea mult timp ca să faci asta!*

Liderii Jihadului Butlerian nu au definit în mod adecvat inteligenţa artificială, nereuşind să prevadă toate posibilităţile aflate la îndemâna unei societăţi imaginative. Ca urmare, avem largi zone gri în care să manevrăm.

Opinie juridică ixiană confidenţială

Deşi explozia se produsese la distanţă, şocul zgudui masa la care Leto şi Rhombur studiau eşantioane de minereuri. Bucăţele mici din ipsosul decorativ de pe tavan se scurseră peste ei dintr-o crăpătură lungă, proaspăt căscată. Un fulger orbitor zigzagă pe plazul uneia dintre ferestrele de observare, spărgând-o.

— Iaduri purpurii! Ce-a fost asta? Întrebă Rhombur. Leto sărise deja în picioare, dând de-o parte mostrele şi căutând sursa exploziei. Văzu latura îndepărtată a grotei, unde mai multe clădiri grav avariate se prăbuşeau în ruine. Cei doi tineri schimbară priviri sumbre.

— Fii gata, zise Leto, devenind instantaneu alert.

— Gata pentru ce?

Leto nu ştia.

Intraseră împreună într-una dintre încăperile de instruire din Marele Palat, studiind întâi Filosofia Calculelor şi bazele Efectului Holtzman, iar apoi sistemele de fabricaţie şi distribuţie ixiene. Pe pereţii din jurul lor atârnau vechi picturi în rame închise ermetic, inclusiv lucrări ale vechilor maeştrii pământeni, Claude Monet şi Paul Gauguin, cu plăci interactive care permiteau îmbunătăţiri din partea artiştilor ixieni. De când Leto îşi relatase aventura în tunelurile suboizilor, nu mai auzise nicio discuţie despre asta sau despre vreo anchetă. Contele sperase probabil că problema se va rezolva de la sine.

O altă explozie zgudui încăperea, de data asta mai apropiată şi mai puternică. Prinţul de Ix apucă de masă, ca s-o împiedice să se răstoarne. Leto fugi spre fereastra spartă.

— Rhombur, vino să vezi!

De undeva, de pe aleile suspendate care legau clădirile

stalactite, cineva striga. Pe partea stângă, o capsulă de transport scăpată de sub control se zdrobi de sol departe, jos, într-un nor de cioburi de cristal şi pasageri mutilaţi.

Uşa sălii de clasă se izbi de perete. Căpitanul Zhaz, din garda Palatului, dădu buzna înăuntru, înarmat cu una dintre noile puşti de asalt cu puls laser. Îl urmau patru subordonaţi, înarmaţi la fel, purtând cu toţii uniformele alb-argintii ale Casei Vernius. Nimeni de pe Ix, nici măcar contele însuşi, nu se gândise vreodată că Leto sau Rhombur vor ajunge să aibă nevoie de protecţia unor gărzi de corp.

— Veniţi cu noi, tineri domni, le spuse Zhaz de-abia trăgându-şi sufletul. Ochii întunecaţi ai bărbatului, încadraţi de barba pătrăţoasă, scăpărară de emoţie când văzu fragmentele de piatră care cădeau din tavan şi fereastra spartă. Deşi gata să lupte până la moarte, era clar că Zhaz nu înţelegea ce se întâmplase în atât de paşnicul oraş Vernii.

— Ce se petrece, căpitane? Întrebă Rhombur, în timp ce suita de soldaţi de gardă îi scotea afară, pe coridor, unde luminile începuseră să pâlpâie.

Vocea îi tremură pentru moment, apoi redeveni mai puternică, aşa cum ar fi trebuit să fie glasul unui moştenitor al contelui.

— Spune-mi, familia mea e în siguranţă?

Ceilalţi soldaţi din gardă şi unii membri ai curţii ixiene fugeau ca bezmeticii, scoţând strigăte înspăimântate, stridente şi ascuţite, ca răspuns la o altă explozie. De dedesubt, de la mare distanţă, se auzea rumoarea unei mulţimi furioase. Era atât de departe încât se percepea ca un murmur profund. Apoi, Leto distinse zumzetul unui pistol laser. Chiar înainte ca Zhaz să fi apucat să-i răspundă lui Rhombur, Leto înţelese care era sursa acestor tulburări.

— Avem probleme cu suboizii, domnilor! Strigă căpitanul. Nu vă fie teamă, vom avea în curând situaţia sub control.

Atinse un buton de la centură şi o uşă, până atunci mascată, se deschise în peretele acoperit cu marmură şi

oglinzi. Căpitanul şi garda palatului se pregătiseră atât de mult pentru a face faţă unor atacuri externe de anvergură, dar nu păreau să ştie prea bine cum să trateze o revoltă din interior...

— Pentru mai multă siguranţă, o luăm pe aici. Sunt convins că familia dumneavoastră vă va aştepta.

După ce cei doi tineri se aplecară pentru a se strecura pe sub uşa ridicată până la jumătate în spatele oglinzilor, portalul se închise ermetic în urma lor. În lumina gălbuie a licurigloburilor de urgenţă, Leto şi Rhombur alergau de-a lungul unei benzi electromagnetice, în timp ce căpitanul ţipa agitat într-un mic comunicator portabil. O străfulgerare violacee izbucni de pe ecranul instrumentului, iar Leto auzi o voce metalică răspunzând:

— Ajutorul e pe drum!

Câteva secunde mai târziu, un transportor blindat dudui de-a lungul benzii protejate şi scrâşni din frâne, oprindu-se. Zhaz urcă împreună cu cei doi tineri nobili şi doi soldaţi din gardă, lăsându-i pe restul oamenilor din trupele de securitate în urmă, pentru a le apăra spatele. Leto se prăbuşi într-un scaun din spate, în vreme ce Zhaz şi Rhombur se cocoţară în fată. Transportorul se puse în mişcare.

— Suboizii au aruncat în aer două coloane care transportau diamante, spuse Zhaz dintr-o răsuflare, consultând ecranul violet al comunicatorului său. O parte din crusta de deasupra s-a surpat.

Faţa îi deveni cenuşie, având o expresie neîncrezătoare. Se scărpină în barba maronie.

— Ei, asta-i imposibil.

Leto, care văzuse de mult semnele furtunii gata să izbucnească, ştia că situaţia era probabil mult mai disperată decât îşi imagina căpitanul de gardă. Problemele de pe Ix nu se vor rezolva într-o oră.

Un raport rostit de o voce metalică clănţăni în urechile lor, părând disperată.

— Suboizii se adună de la nivelele inferioare! Cum au

putut… cum de au devenit atât de organizaţi?

Rhombur înjură, iar Leto privi cu înţelegere spre bondocul său prieten. Încercase să-i avertizeze pe ixieni, dar nu indicase nimic precis. Casa Vernius nu fusese dispusă să ia în considerare gravitatea situaţiei.

În maşina blindată, o centură de siguranţă se întinsese peste Leto imediat ce se aşezase, iar vehiculul accelera continuu, cu un huruit uniform, gonind cu mare viteză în sus, spre cavernele ascunse în stratul de stâncă de la suprafaţă. Căpitanul Zhaz lucra la un panou de comunicaţii din faţa compartimentului, degetele sale dansând peste taste. O strălucire albastră îi cuprindea palmele. Lângă el, Rhombur îl privea atent pe căpitanul de gardă, de parcă ar fi ştiut că s-ar putea să fie nevoie să preia comanda.

— Ne aflăm într-o navetă de salvare, îi explică lui Leto unul dintre soldaţii din gardă. Deocamdată sunteţi în siguranţă. Suboizii nu vor putea trece de sistemul defensiv superior, o dată ce-l activăm.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii mei? Întrebă Rhombur. Cu Kailea?

— Avem un plan şi pentru asta, există o opţiune. Domnia-voastră şi familia ar trebui să vă vedeţi la punctul de întâlnire. Pe toţi sfinţii şi păcătoşii, sper că oamenii mei îşi vor aminti ce au de făcut. Pentru prima dată, nu este vorba de un exerciţiu.

Maşina schimbă de mai multe ori benzile, zdrăngănind şi huruind cu o viteză tot mai mare, apoi urcă abrupt în beznă. Dintr-o dată, banda redeveni orizontală şi vehiculul fu scăldat într-o baie de lumină pe când trecu în viteză pe lângă o fereastră imensă de plaz armat şi polarizat. Văzură pentru o clipă răzmeriţa de jos: străfulgerările focurilor spontane şi iureşul demonstraţiilor de sub oraş. Altă explozie, şi una dintre aleile suspendate transparente se spulberă, prăbuşindu-se în cioburi spre podeaua cavernei, jos de tot; siluetele minuscule, ca nişte păpuşi, ale pietonilor, se zbătură în aer prăbuşindu-se spre pieire.

— Opreşte aici, căpitane! Strigă Rhombur. Trebuie să văd

ce se întâmplă aici.

— Vă rog, domnule, nu întârziaţi mai mult de câteva clipe. Rebelii ar putea distruge zidul acela.

Leto găsea greu de înţeles ce se petrecea. Rebeli? Explozii? Evacuări de urgenţă? Ix păruse atât de sofisticat, de paşnic şi de… protejat de conflicte. Chiar dacă erau nemulţumiţi de viaţa lor, cum era posibil ca suboizii să fi orchestrat un astfel de asalt masiv şi coordonat? De unde-şi procuraseră resursele?

Prin panoul polarizat, Leto zări soldaţii în uniformele casei Vernius luptând fără nicio şansă împotriva roiurilor de adversari palizi, cu pielea netedă, jos, pe fundul grotei. Suboizii foloseau dispozitive incendiare şi explozive primitive, în vreme ce ixienii secerau mulţimea cu străfulgerările purpurii ale armelor laser.

— Comunicaţiile comandamentului susţin că suboizii s-au răsculat pe toate nivelele, zise Zhaz pe un ton neîncrezător. Urlă „Jihad”, în timp ce atacă!

— Iaduri purpurii! Făcu Rhombur. Ce are Jihadul de-a face cu asta? Ce-ar putea avea de-a face cu noi?

— Trebuie să plecăm chiar acum, domnule, insistă Zhaz, trăgând de mâneca lui Rhombur. Trebuie să ajungem la punctul de întâlnire.

Rhombur se trase înapoi de la fereastră, în clipa în care o parte dintr-o stradă pavată se surpă dincolo de ea, iar val după val de suboizi palizi se târâră afară din tunelurile de dedesubt. Transportorul acceleră de-a lungul liniei şi făcu la stânga, în beznă, apoi urcă din nou. Rhombur dădu din cap, cu figura crispată de nelinişte.

— Avem centre secrete de comandă la nivelele superioare. Au fost luate precauţiuni pentru astfel de necazuri, iar până acum unităţile noastre militare trebuie să fi înconjurat deja cele mai importante fabrici. N-ar trebui să mai dureze mult până să punem totul sub control.

Fiul contelui părea că încerca să se convingă mai mult pe sine.

În partea din faţă, Zhaz se aplecă preocupat spre pupitrul

de comunicaţii, care-i învălui faţa într-o strălucire palidă.

— Atenţie – probleme în faţă, domnule!

Smuci comenzile. Vehiculul se zgudui, iar Zhaz o luă pe o bandă laterală. Ceilalţi doi soldaţi din gardă îşi apucară armele, scrutând bezna din jur, gata să tragă.

— Unitatea Patru a fost copleşită, zise căpitanul Zhaz. Suboizii au spart zidurile laterale. Încerc să dau de Trei!

— *Copleşită?* Făcu Rhombur, iar pe faţa lui se oglindeau neliniştea şi frica. Cum naiba puteau suboizii să facă una ca asta?

— Comandamentul afirmă că tleilaxu sunt implicaţi – şi câţiva dintre Dansatorii-Faţă. Sunt foarte bine înarmaţi.

Icni citind rapoartele.

— Să ne apere Dumnezeu!

În jurul lui Leto întrebările năvăleau ca o avalanşă. *Tleilaxu? De ce să atace Ix? Jihad? Aceasta este o planetă a maşinăriilor... iar tleilaxu sunt fanatici religioşi. Le era atât de teamă de maşinăriile ixiene încât să folosească schimbătorii de formă crescuţi în cuve pentru a se infiltra în rândurile muncitorilor suboizi? Asta ar explica gradul de coordonare a revoltei, dar de ce să fi fost interesaţi în aşa ceva? De ce aici?*

Pe când transportorul continua să urce, Zhaz supraveghea panoul de comunicaţii prin care primea rapoartele tactice.

— Pe toţi sfinţii şi păcătoşii! Inginerii tleilaxu au aruncat în aer conductele prin care transferăm căldura din interiorul topit al planetei.

— Dar avem nevoie de energia asta pentru funcţionarea fabricilor, ţipă Rhombur, încă agăţat de locul său.

— Au mai distrus şi liniile de reciclare, unde sunt aruncate deşeurile industriale şi chimice.

Vocea căpitanului suna tot mai aspră.

— Lovesc direct în inima Ixului – paralizând capacitatea de producţie.

Pe când Leto se gândea la cele văzute şi învăţate timp de luni de zile pe această planetă, piesele întregului mozaic

începură să se aranjeze în mintea lui.

— Gândiţi-vă la asta, zise el, toate distrugerile pot fi remediate. Au ştiut precis unde să lovească pentru a incapacita Ix, dar fără să provoace daune iremediabile.

Leto clătină abătut din cap, în timp ce totul i se limpezea în minte.

— Tleilaxu vor această lume şi facilităţile sale intacte. Au de gând s-o ocupe…

— Nu fi caraghios, Leto. Nu vom ceda niciodată Ix jegoşilor de tleilaxu!

Rhombur arăta mai mult uluit decât speriat.

— S-ar putea să… nu avem de ales, domnule, glăsui Zhaz.

La ordinul răstit al lui Rhombur, care cerea arme, unul dintre soldaţi deschise un compartiment din podeaua vehiculului şi scoase două pistoale cu săgeţi şi centuri de scuturi personale, pe care le înmână celor doi prinţi.

Fără nicio vorbă, Leto îşi puse centura, atinse un buton de testare pentru a primi confirmarea că unitatea era operaţională. Simţea în palmă răceala armei. Îi verifică încărcătorul plin cu microsăgeţi mortale, primi alte două de la soldatul din gardă şi le plasă în compartimentele centurii.

Vehiculul de salvare intră huruind într-un tunel lung, întunecat. Leto văzu lumină în faţă, care creştea, devenind tot mai strălucitoare cu fiecare clipă. Îşi aminti ce-i spusese tatăl său despre tleilaxu: *„Distrug tot ceea ce aduce a maşinărie gânditoare”.* Ix era ţinta lor naturală.

Lumina îi atinse, orbindu-l, iar ei se năpustiră spre ea.

Pentru mase, religia şi legea trebuie să fie unul şi acelaşi lucru. Un act de nesupunere trebuie să fie un păcat şi să necesite pedepse religioase. Acest lucru va produce dublul beneficiu de a aduce o mai mare supunere şi mai mult curaj. Nu trebuie să depindem atât de mult de curajul indivizilor, cât de cel al unei întregi populaţii.

PARDOT KYNES,
discurs rostit în faţa reprezentanţilor marilor sietchuri

Ignorând soarta care i se pregătise, Pardot Kynes se plimba prin tuneluri, acompaniat de însoţitorii lui de încredere, Ommun şi Turok. Cei trei aveau de gând să-l viziteze pe Stilgar, care se odihnea şi se vindeca în încăperile familiei sale.

Dând cu ochii de vizitatori, Stilgar, mult slăbit, se ridică în patul său de suferinţe. Deşi rana ar fi trebuit să-i fie fatală, tânărul fremen îşi revenise aproape complet, într-un timp foarte scurt.

— Îţi datorez apa vieţii mele, planetologule, zise el şi, cu un aer foarte serios, scuipă pe podeaua peşterii.

Pentru o clipă, Kynes rămase interzis, dar apoi crezu că înţelege. Ştia prea bine ce importanţă avea apa pentru aceşti oameni, mai ales preţioasele fluide din trupul unei persoane. Pentru Stilgar, să sacrifice chiar şi o picătură de salivă era o dovadă de mare cinste.

— Ăăă… apreciez apa ta, Stilgar, zise Kynes cu un zâmbet forţat. Dar acum trebuie să laşi deoparte restul. Vreau să te faci bine.

Frieth, sora cea tăcută a lui Stilgar, stătea la marginea patului, mereu ocupată cu câte ceva, ochii ei albastru-în-albastru aruncând priviri peste tot, căutând încă un lucru de făcut. Îi aruncă lui Kynes o privire lungă, de parcă l-ar fi cântărit, însă expresia ei era de nepătruns. Apoi, în tăcere, ieşi ca să mai aducă unguente cu care să grăbească însănătoşirea fratelui său.

Mai târziu, pe când Kynes străbătea pasajele sietchului, oameni curioşi se adunară ca să-l urmeze şi să-l asculte. În

mijlocul rutinei zilnice, acest planetolog înalt, cu barba tunsă scurt, continua să fie ceva nou şi interesant pentru ei. Vorbele sale smintite dar vizionare puteau părea caraghioase ori cele mai absurde fantezii, cu toate acestea chiar şi copiii din sietch se luau după străin.

Mulţimea amuzată şi vorbăreaţă îl acompania pe Kynes când ţinea prelegeri, dând din mâini şi privind spre tavan de parcă ar fi putut vedea cerul liber. Deşi încercaseră, aceşti fremeni nu-şi puteau imagina priveliştea norilor adunaţi să lase ploaia să cadă asupra deşertului. *Picături de umezeală căzând din cer? Absurd!*

Unii dintre copii râdeau la ideea însăşi de ploaie pe Dune, dar Kynes continua să vorbească, explicând treptele procesului său de a culege cele mai mici urme de vapori de apă din atmosferă. Se putea colecta fiece bob de rouă formată la umbră pentru a aduce Arrakisul pe direcţia dorită de el, pentru a pava calea spre o nouă şi minunată ecologie.

— Trebuie să vă gândiţi la această lume în termeni inginereşti, zise Kynes pe un ton profesional.

Era fericit să aibă un asemenea public atent, deşi nu era sigur cât de mult înţelegeau.

— Această planetă, luată în întregimea ei, este doar o expresie a energiei, o maşinărie pusă în mişcare de soarele ei.

Îşi coborî vocea şi privi spre o fată tânără, cu ochi mari.

— Ceea ce este necesar este o reconstruire a ei, pentru a fi adaptată nevoilor noastre. Avem posibilitatea de a face asta pe... Dune. Dar avem, oare, autodisciplina şi hotărârea?

Îşi coborî privirea asupra altcuiva.

— Asta depinde numai de noi.

Ommun şi Turok ascultaseră deja toate discursurile lui Kynes. Deşi la început îl luaseră în râs, în cele din urmă cuvintele li se întipăriseră în minte. Acum, cu cât auzeau mai mult vorbele pline de entuziasmul neînfrânat şi onestitatea senină, cu atât mai mult începeau să creadă.

De ce să nu visezi? Judecând după expresia de pe feţele ascultătorilor, puteau vedea că şi alţi fremeni începuseră să ia în considerare aceste posibilităţi. Bătrânii sietchului îi numeau pe aceşti convertiţi optimişti şi mult prea creduli. Neabătut, Kynes continuă să-şi răspândească ideile, indiferent cât de scandaloase păreau la prima vedere.

Cu o expresie sumbră, naibul Heinar clipi din singurul său ochi şi scoase cristaiul sacru, aflat încă în teacă. Puternicul războinic dinaintea sa întinse mâinile pentru a primi darul.

Naibul intonă cuvintele rituale.

— Uliet, bătrâne Liet, ai fost ales pentru această misiune spre binele întregului sietch. Ţi-ai dovedit curajul de multe ori în bătăliile cu Harkonnenii. Eşti un iscusit călăreţ pe viermii de nisip şi unul dintre cei mai mari războinici dintre fremeni.

Bărbat de vârstă mijlocie, cu trăsături aspre, Uliet se înclină. Mâinile sale rămăseseră întinse. Aştepta fără ca măcar să i se zbată vreun muşchi pe faţă. Deşi era un om foarte religios, reuşea să-şi controleze veneraţia.

— Ia acest cristai consacrat, Uliet. Heinar apucă teaca ornamentată şi trase lama lungă, de un alb lăptos, din interior. Cristaiul era o relicvă sacră pentru toţi fremenii, făcut din dintele de cristal al unui vierme de nisip. Această lamă anume era *fixată,* calibrată pe trupul purtătorului ei, aşa încât avea să se dizolve la moartea lui.

— Lama a fost scăldată în otrăvitoarea Apă a Vieţii şi binecuvântată de Shai-Hulud, continuă Heinar. Aşa cum zice tradiţia noastră, lama sacră nu trebuie băgată din nou în teacă decât după ce a gustat sânge.

Uliet luă arma, copleşit dintr-o dată de importanţa misiunii pentru care fusese ales. Foarte superstiţios, privise uriaşii viermi de nisip din deşert şi călărise pe spinarea lor de multe ori. Dar nu-şi permisese niciodată să se obişnuiască, nici măcar o clipă, cu aceste creaturi magnifice. Nu putea uita că ele erau manifestările marelui creator al universului.

— Nu voi înşela aşteptările lui Shai-Hulud. Uliet acceptă lama şi o ridică spre boltă, cu vârful ascuţit aţintit departe de el.

Ceilalţi bătrâni stăteau în spatele naibului chior, fermi în decizia lor.

— Ia doi acvari cu tine, zise Heinar, ca să colectezi apa acestui planetolog, să o folosim spre binele sietchului.

— Poate că ar trebui să luăm o mică parte şi să plantăm un arbust în onoarea lui, zise Aliid, dar nimeni nu susţinu această sugestie.

Ieşit din încăperea cu pereţi de piatră, Uliet păşi cu fruntea sus, mândru, ca un adevărat războinic al fremenilor. Nu se temea de planetolog, deşi străinul vorbea cu înfocare despre planurile sale nebuneşti, dar şi fără noimă, de parc-ar fi fost mânat de o viziune divină. Prin spinarea asasinului trecu un fior…

Uliet îşi îngustă ochii albastru închis şi goni aceste gânduri din minte, luând-o prin pasajele cufundate în umbră. Îl urmau doi acvari, cărând canistre pentru colectarea sângelui lui Kynes şi materiale absorbante pentru a le înmuia în fiecare strop ce s-ar fi putut scurge pe podeaua de piatră.

Planetologul nu era greu de găsit. Îl însoţea un întreg anturaj, cu figurile pline fie de veneraţie, fie de scepticism amestecat cu mirare. Dominându-i pe toţi cu înălţimea sa, Kynes păşea fără ţintă, vorbind şi dând din mâini în timp ce mergea. Asistenţa se grăbea în urma lui, ţinându-se la o distanţă respectuoasă, uneori punând întrebări, dar cel mai adesea doar ascultând.

— Problema umană este nu câţi pot supravieţui în cadrul sistemului, spunea Kynes pe când Uliet se apropia, cu cristaiul în mână, cu intenţia clar întipărită pe faţă, ci ce fel de existentă este hărăzită celor care supravieţuiesc.

Înaintând fără şovăire, Uliet intră în mulţime. Ascultătorii planetologului îl văzură pe asasin şi arma acestuia. Se dădură în lături, aruncându-şi priviri pline de înţeles, unii dezamăgiţi, alţii speriaţi. Tăcură unul după altul. Acesta era

felul de a fi al fremenilor.
Kynes nu remarcă nimic. Descrise un cerc în aer, cu unul dintre degete.
— Apa deschisă este posibilă aici, dacă facem o schimbare mică, dar viabilă. *Putem face asta dacă mă ajutaţi.* Gândiţi-vă… să ieşiţi la suprafaţă fără distraie!
Arătă spre doi copii, aflaţi în apropierea lui. Ei se retraseră imediat, intimidaţi.
— Imaginaţi-vă: atât de multă umezeală în aer încât să nu mai trebuiască să purtaţi distraiele!
— Vrei să spui că am putea avea un bazin cu apă din care să putem lua şi bea oricând vrem? Întrebă unul dintre ascultătorii sceptici, cu vocea încărcată de sarcasm.
— Bineînţeles. Am văzut asta în multe lumi şi nu există niciun motiv pentru care să n-o putem face şi pe Dune. Cu capcane de vânt, poţi să captezi apa din aer şi s-o foloseşti ca să plantezi iarbă, tufişuri, orice va putea fixa apa în celule şi în sistemul de rădăcini şi s-o păstreze acolo. De fapt, pe lângă aceste bazine deschise pot fi plantate livezi cu fructe dulci, zemoase, gata de cules…
Uliet păşi înainte, parcă în transă ca urmare a hotărârii sale. Acvarii din spatele său rămaseră în urmă; nu era nevoie de ei decât după ce se săvârşea uciderea.
— Ce fel de fructe? Întrebă o fată.
— Oh, de care vrei tu, zise Kynes. Va trebui să fim atenţi mai întâi la condiţiile de sol şi la umezeală. Viţă de vie, poate, pe pantele stâncoase. Mă întreb cum ar fi la gust un vin de soi din Arrakeen…
Zâmbi.
— Şi portocale rotunde, portigule. Ah, ce-mi plac astea. Părinţii mei aveau un copac în Salusa Secundus. Portigulele au o coajă tare, ca de piele, dar o cureţi, înăuntru, miezul se desface în felii, dulce şi zemos, de cel mai strălucitor portocaliu pe care vi l-aţi putea imagina.
Uliet vedea doar o pâclă roşiatică. Misiunea îi ardea creierii, îndepărtând orice altceva din faţa ochilor lui. Ordinele naibului Heinar i se rostogoleau în minte. Păşi într-

o zonă de unde oamenii se retrăseseră pentru a asculta mai bine discursul planetologului. Uliet se străduia să nu audă visele, să nu se gândească la viziunile pe care le invocase Kynes. Era limpede că acest om era un demon, trimis să năucească minţile ascultătorilor...

Uliet rămase cu privirile aţintite în faţă, în vreme ce Kynes continua să umble de-a lungul coridorului, fără să observe nimic. Gesturile sale largi descriau câmpii de iarbă, canale şi păduri. Picta peisaje în imaginaţia fremenilor. Planetologul îşi linse buzele, de parcă putea deja gusta vinul de pe Dune.

Uliet păşi în faţa lui şi ridică lama otrăvită.

În mijlocul unei fraze, Kynes îl observă dintr-o dată pe străin. Iritat, parcă, de întrerupere, clipi o dată şi spuse pur şi simplu:

— Dă-te la o parte, trecând pe lângă Uliet şi continuând să vorbească. Ah, şi pădurile! Verzi şi luxuriante cât vezi cu ochii, acoperind dealuri şi văi întinse... În vremurile de demult, nisipul a invadat plantele şi le-a distrus, dar vom reface totul pe Dune. Vântul va purta seminţele pe întreaga planetă şi vor creşte şi mai mulţi copaci şi plante, ca nişte copii!

Asasinul rămase nemişcat, uluit că fusese alungat cu atâta uşurinţă. *Dă-te la o parte!* Importanţa a ceea ce i se spusese să facă îl ţintui locului. Dacă-l ucidea pe acest om, printre fremeni ar fi rămas doar ca Uliet, Distrugătorul de Vise.

— În primul rând trebuie să instalăm capcane de vânt pe stânci, continuă liniştit Kynes. Acestea sunt sisteme simple, uşor de construit, şi vor aduna roua dirijând-o acolo unde vom avea nevoie de ea. În cele din urmă, vom avea bazine subterane imense pentru păstrarea apei, încă un pas spre aducerea ei înapoi la suprafaţă. Da, am zis *înapoi...* Apa curgea cândva liberă pe Dune. Am văzut semnele!

Uliet se uita neîncrezător spre cuţitul cu lama otrăvită, incapabil să creadă că acestui om nu-i era câtuşi de puţin frică de el. *Dă-te la o parte...* Kynes fusese la doi paşi de

moarte şi trecuse dincolo de ea. *Călăuzit de Dumnezeu.*

Uliet stătea acum acolo, cu cuţitul în mână, privind cum umerii neprotejaţi ai slujbaşului imperial îşi bat parcă joc de el. Ar fi putut, cu uşurinţă, să-i străpungă spinarea cu o lovitură mortală.

Însă asasinul nu se clinti.

Vedea încrederea planetologului, ca şi cum omul ar fi fost protejat de vreun gardian sacru. Viziunile despre viitorul Dunei pe care le adusese acest bărbat măreţ îi captivaseră deja pe aceşti oameni. Iar fremenii, cu vieţile lor aspre şi cu generaţii întregi de duşmani care-i hăituiseră din planetă în planetă, aveau *nevoie* de vise.

Poate că le fusese trimis în sfârşit cineva care să-i călăuzească, un profet. Sufletul lui Uliet ar fi fost condamnat pe veci dacă ar fi îndrăznit să-l ucidă pe mesagerul îndelung aşteptat, trimis chiar de Dumnezeu.

Însă acceptase o misiune din partea conducătorului sietchului şi ştia că un cristai nu putea fi băgat niciodată în teacă fără să verse sânge. În acest caz, dilema nu putea fi rezolvată nici printr-o tăietură mică, pentru că lama era otrăvită; cea mai mică zgârietură ucidea.

Aceste lucruri nu mai puteau fi reconciliate. Mâna lui Uliet tremura pe mânerul cuţitului cu lama curbată.

Fără să-şi dea seama că toată lumea tăcuse în jurul său, Kynes continuă să vorbească despre amplasamentul capcanelor de vânt, însă cei din publicul său, ştiind ce trebuia să se întâmple, îl priveau acum pe respectatul lor războinic.

Apoi lui Uliet îi lăsă gura apă. Încercă să nu se gândească la asta, dar – ca într-un vis – i se păru că gusta deja portigulele zemoase şi dulci, fructele proaspete pe care le-ai fi putut culege din copac şi mânca… o îmbucătură zdravănă de miez, udată cu o gură de apă proaspătă şi pură, luată dintr-un lac deschis. Apă pentru toată lumea!

Uliet făcu un pas înapoi, şi încă unul, ţinând cuţitul ridicat într-o poziţie ceremonială. Făcu un al treilea pas înapoi, pe când Kynes vorbea despre câmpiile acoperite de grâu şi

secară şi despre ploile blânde de primăvară.

Asasinul se întoarse năucit, gândindu-se la cele cuvintele pe care i le spusese mesagerul: „Dă-te la o parte!”.

Se întoarse şi privi spre cuţitul pe care-l ţinea în mână. Apoi, Uliet se clătină, se opri, se aplecă intenţionat – şi căzu în lama cuţitului. Genunchii nu i se înmuiară, nu clipi şi nici nu făcu nimic să-şi evite soarta, lăsându-se să cadă cu faţa spre podea, în vârful lamei. Cristaiul otrăvitor îi pătrunse pe sub stern, în inimă. Întins pe podeaua de piatră, trupul se cutremură. În câteva clipe, Uliet era mort. Curse foarte puţin sânge…

Oamenii din sietch ţipară în faţa semnului pe care tocmai îl văzuseră şi se dădură la o parte. Acum, în timp ce fremenii îl priveau pe Kynes cu o teamă religioasă, acesta începu să se bâlbâie şi se opri în cele din urmă. Se întoarse şi văzu sacrificiul pe care acest fremen tocmai îl făcuse pentru el, lăsarea de sânge.

— Ce se întâmplă aici? Întrebă Kynes. Cine era omul ăsta?

Acvarii se grăbiră să ia trupul lui Uliet. Într-un foşnet de robe, pături, prosoape şi cârpe, ei îl îndepărtară pe asasinul căzut, ducându-l spre alambicurile morţii, pentru procesare.

Ceilalţi fremeni se uitau la Kynes cu veneraţie.

— Uite! Dumnezeu ne-a arătat ce trebuie să facem, exclamă una dintre femei. L-a călăuzit pe Uliet. I-a vorbit lui Pardot Kynes.

— *Umma* Kynes, spuse cineva.

Profetul Kynes.

Unul dintre bărbaţi se ridică şi privi la cei adunaţi în jur.

— Am fi nebuni dacă nu l-am asculta de-acum încolo. Vestitorii se împrăştiară prin sietch. Neînţelegând religia fremenă, Kynes nu putea pricepe ce s-a întâmplat.

Din acest moment totuşi, nu credea că va mai avea probleme în a se face ascultat.

Niciun străin n-a văzut vreodată o femeie tleilaxu sau n-a supravieţuit destul ca să povestească. Luând în consideraţie predilecţia tleilaxu pentru manipulările genetice – vezi, de exemplu, rapoartele anexate despre clone şi ghola – această simplă observaţie ridică o mulţime de întrebări adiţionale.

Analiză Bene Gesserit

De-abia trăgându-şi sufletul, o femeie ixiană cu acreditări complete de curier sosi pe Kaitain, având un comunicat important pentru împărat. Intră numaidecât în Palat, fără să se oprească să răspundă la întrebări. Nici măcar Cammar Pilru, ambasadorul oficial de pe Ix, nu auzise mesajul sau groaznica veste a revoltei suboizilor din subteran.

Din moment ce nu existau comunicaţii instantanee în hiperspaţiu între planete, curieri autorizaţi şi legaţi prin contract se îmbarcau pe transspaţialele expres, ducând mesaje memorate instantaneu pentru a fi predate personal destinatarilor. Rezultatul era un schimb de mesaje mult mai rapid decât comunicaţiile prin radio sau prin alte mijloace electronice, care ar fi avut nevoie de ani de zile pentru a traversa vastitatea spaţiului.

Escortată de doi membri ai Ghildei, curierul Yuta Brey aranjă o întrevedere imediată cu împăratul. Femeia refuză cu fermitate să dezvăluie ceva chiar şi ambasadorului propriei sale planete, care auzise zvonurile despre evenimente şi se grăbise să ajungă în camera de audienţe. Magnificul Tron al Leului de Aur stătea gol; Elrood se simţea din nou obosit şi bolnav.

— Mesajul este doar pentru urechile împăratului, e o solicitare personală urgentă din partea contelui Dominic Vernius, zise Brey spre ambasadorul Pilru, aruncându-i priviri aspre. Ghilda şi CHOAM foloseau diferite tehnici, destul de dure, pentru îndoctrinarea curierilor oficiali, asigurându-se de acurateţea mesajelor şi de loialitatea lor.

— Oricum, vă rog să rămâneţi prin preajmă, domnule ambasador. Aduc şi informaţii vitale privind posibila cădere

a planetei Ix. Trebuie să fiţi pus la curent cu situaţia.
Cu respiraţia tăiată, ambasadorul Pilru o imploră pe curieră să-i dea mai multe informaţii, însă femeia rămase tăcută. După ce lăsă escorta din partea Ghildei şi pe diplomatul ixian în camera de audienţe, gărzile Sardaukar de elită îi examinară acreditările şi o lăsară să pătrundă singură într-o anticameră de lângă dormitorul lui Elrood.
Împăratul, arătând îmbătrânit şi bolnav, purta o robă cu însemnele imperiale pe rever. Zăcea prăbuşit într-un scaun cu spătarul înalt, cu picioarele sprijinite pe un divan încălzit. Lângă el se afla un bărbat agitat, cu mustaţa pleoştită: şambelanul Aken Hesban.
Pe Brey o surprinse să-l vadă pe bătrân într-o postură atât de familiară, în loc să-l găsească aşezat pe tronul masiv. Ochii săi albaştri reflectau boala şi de-abia dacă-şi putea ţine capul sus, pe gâtul subţire şi zbârcit. Elrood părea pe cale să treacă în lumea de dincolo, în orice moment...
Făcând o plecăciune scurtă, femeia anunţă:
— Sunt curierul Yuta Brey de pe Ix, Sire, cu o cerere importantă din partea stăpânului meu Dominic Vernius.
Împăratul se încruntă când auzi numele vechiului său rival, dar nu spuse nimic, aşteptând însă, gata să izbucnească. Tuşi, expectorând într-o batistă dantelată.
— Ascult...
— Acest mesaj este numai pentru urechile împăratului, zise ea, privind cu insolenţă spre Hesban.
— Ei bine? Zise împăratul, cu un zâmbet forţat. Nu mai aud atât de bine, iar acest distins domn este urechile mele. Sau ar trebui să zic „sunt urechile mele”? Nu se foloseşte pluralul într-o asemenea situaţie?
Şambelanul se aplecă să-i şoptească ceva.
— Sunt informat că *este* urechile mele, continuă Elrood încuviinţând hotărât.
— Cum doriţi, zise Brey.
Recită cuvintele memorate, folosind chiar şi intonaţiile lui Dominic Vernius:

— Suntem atacaţi de Bene Tleilax, sub masca unei false revolte interne. Prin infiltrarea de mimi Dansatori-Feţe, tleilaxu au iniţiat o insurecţie a clasei noastre muncitoare. Prin aceste mijloace trădătoare, rebelii au avut avantajul surprizei. Multe dintre instalaţiile noastre defensive au fost fie distruse, fie se află sub asediu. Ca nişte nebuni, strigă „Jihad! Jihad!”.

— Războiul sfânt? Întrebă Hesban. Împotriva cui? Ce-a mai făcut acum Ix?

— N-avem nicio idee, domnule şambelan. Despre tleilaxu se ştie că sunt fanatici religioşi. Suboizii noştri sunt educaţi ca să asculte ordine şi astfel sunt foarte uşor de manipulat.

Yuta Brey ezită, buzele tremurându-i uşor.

— Contele Dominic Vernius cere, cu respect, intervenţia trupelor imperiale de Sardaukari împotriva acestui act ilegal.

Curierul continuă, recitând numeroase detalii despre poziţiile militare ixiene şi tleilaxu, despre amploarea răzmeriţei, despre avarierea instalaţiilor industriale şi despre uciderea cetăţenilor. Printre victimele proeminente se număra chiar şi soţia ambasadorului, bancher al Ghildei, care murise în urma unei explozii în clădirea ambasadei Ghildei.

— Au mers prea departe!

Hesban, indignat, părea gata să dea el însuşi ordinul de apărare a planetei Ix. Cererea făcută de Casa Vernius era cât se poate de rezonabilă. Uitându-se spre împărat, spuse:

— Sire, dacă tleilaxu vor să acuze Ix de încălcarea oricăror restricţii ale Marii Convenţii, s-o facă în tribunalul Landsraadului.

Deşi în jur plutea mirosul de tămâie arsă, iar pe tăvi de sidef erau aranjate gustări picante, Brey putea simţi izul acru al bolii dăinuind în aerul închis al anticamerei. Elrood se foi sub greutatea robei sale grele. Îşi plecă ochii urduroşi.

— Ne vom sfătui în privinţa acestei cereri, curier. Acum cred că trebuie să mă odihnesc un pic. Ştii, ordinele

medicilor… Vom discuta această chestiune mâine. Te rog, gustă ceva şi alege-ţi una dintre camerele noastre de oaspeţi pentru demnitari. Poate că vrei să te întâlneşti şi cu ambasadorul ixian…

O scăpărare de îngrijorare trecu prin privirile femeii.

— Aceste informaţii sunt deja vechi de câteva ore, Sire. Ne aflăm într-o situaţie disperată. Am fost instruită să vă spun că orice întârziere ne-ar putea fi fatală, cel puţin aşa crede contele Vernius.

Hesban răspunse cu voce tare, încă nelămurit asupra motivelor pentru care împăratul nu lua o hotărâre imediată:

— Nimeni nu-i impune împăratului nimic, domnişoară. Poate doar să-i *ceară* ceva, nu mai mult.

— Scuzele mele profunde, Sire. Vă rog să-mi iertaţi agitaţia, dar astăzi am văzut cum lumea mea a primit o lovitură mortală. Ce răspuns să-i dau contelui Vernius?

— Ai răbdare, i-l voi da la timpul potrivit, după ce mă voi gândi la răspuns.

De pe chipul lui Brey dispăru orice urmă de culoare.

— Aş putea întreba când?

— Nu, nu poţi! Tună Elrood. Audienţa ta s-a încheiat! Se uită la ea, încruntat.

Preluând controlul, şambelanul Hesban făcu un pas înainte, punându-şi mâna pe umărul lui Brey şi conducând-o spre uşă, în timp ce se uita curios în urmă, la împărat.

— Cum doriţi, Sire.

Brey se înclină, iar gărzile de elită o escortară din încăpere.

Lui Elrood nu-i scăpaseră furia şi disperarea din expresia femeii-curier, când îşi dăduse seama că misiunea ei eşuase. Remarcase deznădejdea şi primele lacrimi din ochii ei. Atât de plictisitor, atât de predictibil…

Însă totul se desfăşurase perfect.

Îndată ce curiera ixiană şi şambelanul Curţii plecaseră, prinţul moştenitor Shaddam şi Fenring apărură în anticameră şi se aşezară lângă Elrood. Bătrânul ştia că

trăseseră cu urechea.

— Ce educaţie aleasă vă faceţi voi doi, nu? Remarcă Elrood. Priviţi şi învăţaţi!

— Ah, da… Ai manevrat situaţia foarte meşteşugit, tată. Evenimentele se desfăşoară exact aşa cum ai prevăzut tu.

Cu un mare ajutor invizibil din partea mea şi a lui Fenring…

Împăratul radie de fericire, apoi căzu imediat pradă unui acces de tuse.

— Sardaukarii mei ar fi fost mai eficienţi decât tleilaxu, dar nu puteam risca să-mi deconspir atât de devreme implicarea. O plângere oficială ixiană în Landsraad putea aduce necazuri. Trebuie să ne descotorosim de Casa Vernius şi să-i punem pe tleilaxu în locul lor, ca marionete ale noastre, cu ajutorul legiunilor de sardaukari, trimise la sfârşit pentru a curăţa teritoriul şi a asigura preluarea sa.

— Hmmmm… poate că ar fi de preferat să ne referim la asta ca la „asigurarea unei tranziţii line şi ordonate”. Să evităm termeni precum „a curăţa” …

Elrood zâmbi cu buzele sale pergamentoase, dezvelindu-şi dinţii într-un fel care-i făcu şi mai mult capul să arate ca o hârcă.

— Vezi, Hasimir, înveţi să fii politician până la urmă, în pofida metodelor tale mai degrabă directe!

Deşi toţi trei cunoşteau motivele subterane ale tulburărilor de pe Ix, niciunul nu vorbi despre beneficiile care vor sosi după ce Hidar Fen Ajidica va începe să facă acolo cercetări pentru producerea mirodeniei artificiale.

Şambelanul Hesban năvăli înapoi în încăpere, neobişnuit de agitat. Făcu o plecăciune.

— Sire, vă rog să mă iertaţi. Când am condus-o pe curieră înapoi la escorta sa din Ghildă, m-a informat că aţi refuzat să acţionaţi în concordanţă cu regulamentele imperiale. S-a alăturat deja ambasadorului Pilru pentru a cere audienţă imediată la unii membri ai consiliului Landsraadului.

— Hmmm… lucrează pe la spatele domniei-voastre, Sire,

glăsui Fenring.

— Absurd! Izbucni bătrânul împărat, apoi îşi căută omniprezenta halbă de bere de mirodenie. Ce ştie un mesager despre regulamentele imperiale?

— Deşi nu sunt calificaţi pentru antrenament deplin de mentat, curierii licenţiaţi au memorie perfectă, Sire, atrase atenţia Fenring, aplecându-se pentru a se apropia de împărat în poziţia pe care, de obicei, şi-o asuma şambelanul Hesban. Nu poate analiza conceptul, dar s-ar putea să aibă în minte, uşor accesibile, orice regulă sau codicil. A recitat câteva dintre ele chiar în prezenţa mea…

— Ah, da, dar cum ar putea să conteste decizia împăratului din moment ce el nu s-a hotărât încă? Întrebă Shaddam.

Hesban îşi mângâie una dintre mustăţile pleoştite, încruntându-se tot mai tare spre prinţul moştenitor, dar se abţinu să-l certe pe Shaddam din cauza ignoranţei sale în materie de legi imperiale.

— Prin acordul mutual dintre Consiliul Federal al Landsraadului şi Casa Corrino, împăratul trebuie fie să acorde imediat asistenţă, fie să convoace o sesiune de urgenţă a Consiliului de Securitate pentru a rezolva chestiunea. Dacă tatăl dumneavoastră nu acţionează în decurs de o oră, ambasadorul ixian are toate drepturile să convoace el însuşi Consiliul.

— Consiliul de Securitate? Se strâmbă Elrood şi privi mai întâi spre şambelanul Hesban, apoi spre Fenring, cerându-i ajutorul. Ce fel de regulamente cita acea femeie infernală?

— Volumul treizeci, secţiunea a şasea, punctul trei, din Marea Convenţie.

— Ce prevede?

Hesban inspiră adânc.

— Se referă la situaţia de conflict dintre două Case, în care un apel către împărat a fost remis de una dintre Casele angajate în ostilităţi. Regulamentul a fost conceput pentru a-l împiedica pe împărat să ia partea vreuneia dintre Case; în astfel de circumstanţe trebuie să acţionaţi ca un

arbitru neutru. Neutru, da – dar trebuie să acţionaţi!

Hesban îşi târşâi picioarele.

— Sire, mă tem că nu înţeleg de ce doriţi să trageţi de timp. Cu siguranţă, nu sunteţi... de partea *tleilaxu?*

— Sunt foarte multe lucruri pe care nu le înţelegi, Aken, zise împăratul. Respectă-mi dorinţele!

Şambelanul părea uluit.

— Hmm...

Fenring păşi înainte şi înapoi în spatele scaunului înalt, apoi înşfăcă o fructă glasată de pe una dintre tăvile cu gustări.

— Din punct de vedere tehnic, curiera are dreptate, Sire. Nu vă este permis să întârziaţi luarea deciziei cu o zi sau două. Regulamentul mai spune că, dacă este convocat, Consiliul de Securitate al Landsraadului nu-şi poate închide sesiunea fără a lua o decizie.

Fenring duse un deget la buze, gândindu-se în continuare.

— Părţile implicate în conflict şi reprezentanţii lor au dreptul de a participa. În cazul ixienilor, reprezentanţii lor ar putea fi Ghilda Spaţiului, precum şi ambasadorul Pilru – care, ar trebui să adaug, are un fiu pe Ix, ameninţat de revoltă, iar un alt fiu a fost recent cooptat în rândurile Ghildei.

— Aminteşte-ţi că soţia ambasadorului a fost ucisă în răscoală, adăugă Hesban. Acolo mor oameni.

— Luând în consideraţie planurile noastre ca tleilaxu să folosească facilităţile ixiene, ar fi mai bine să ţinem Ghilda cât mai departe de asta, glăsui Shaddam.

— Planuri?

Şambelanul păru alarmat să descopere că fusese ţinut în afara unor discuţii de asemenea importanţă. Se întoarse spre Elrood.

— Ce planuri, Sire?

— Nu acum, Aken, se încruntă împăratul. Foindu-se stângaci în scaun, îşi adună robele în jurul pieptului său descărnat. Blestemată fie femeia aceea!

— Oamenii Ghildei aşteaptă împreună cu ea pe hol, insistă Hesban. Ambasadorul Pilru vă cere o audientă. În numai câteva clipe, alte Case vor afla noutăţile şi vor insista asupra unor acţiuni – mai ales cei care deţin directorate CHOAM. Tulburările de pe Ix vor avea consecinţe economice dramatice, cel puţin în viitorul apropiat.

— Aduceţi-mi regulamentele şi doi mentaţi care să facă analize independente. Găsiţi ceva care să ne scoată din asta!

Împăratul păru dintr-o dată alert, stimulat de declanşarea crizei.

— Casa Corrino nu trebuie să se amestece în preluarea planetei Ix de către tleilaxu. Viitorul nostru depinde de asta…

— După cum doriţi, Sire.

Hesban se înclină şi plecă în foşnetul veşmintelor sale fine, de un albastru închis, încă uluit, dar dornic să îndeplinească ordinele.

Câteva minute mai târziu, un servitor al casei intră în anticameră, aducând un proiector şi un ecran oval. În mare grabă, servitorul instală aparatul pe masă. Fenring îl mută într-o poziţie din care împăratul putea să vadă mai bine.

Hesban se întoarse flancat de doi mentaţi cu buzele pătate de sucul roşu de sapho. În afara uşii, garda de elită a Sardaukarilor ţinea la distanţă mai mulţi reprezentanţi care vociferau, cerând să li se permită să intre. Peste toată zarva se ridica, uşor de recunoscut, vocea ascuţită şi agitată a ambasadorului ixian.

Fenring afişă datele înregistrate pe bobinele de fibre shiga, în vreme ce şambelanul făcea un rezumat al evenimentelor şi problemelor pentru cei doi mentaţi imperiali. Imaginile dansau deasupra mesei – cuvinte negre, în galach. Stând în apropierea prietenului său, Shaddam scruta adâncul legilor de parcă s-ar fi aşteptat să descopere acolo vreo subtilitate care le scăpase tuturor.

Ambii mentaţi stăteau rigizi, cu ochii pierduţi, ca şi cum

ar fi derulat propria lor analiză a legii şi a codexurilor subsidiare.

— Pentru început, glăsui unul dintre mentaţi, să ne uităm la secţiunea şase, punctul trei…

Cuvintele se rostogoliră estompate prin câmpul de proiecţie, apoi se opriră la o anumită pagină. Una dintre secţiuni era subliniată cu roşu; o a doua copie holografică a paginii apăru în aer. Copia pluti spre poala împăratului, astfel încât şi el, şi ceilalţi să o poată citi.

— N-o să meargă, zise cel de-al doilea mentat. Referinţă încrucişată şaptezeci şi opt, punctul trei, volumul doisprezece…

Aplecându-se, Elrood urmări regulamentele. Apoi trecu cu mâna prin pagină şi aceasta dispăru.

— Blestemată Ghildă, zise el. O să-i îngenunchem îndată ce…

Fenring tuşi pentru a-l întrerupe pe împărat, înainte ca acesta să dezvăluie prea multe.

Holoproiectorul începu din nou căutarea şi mentaţii tăcură. Şambelanul Hesban se aplecă pentru a studia paginile ce-şi încetiniră derularea sub ochii lui.

— Ducă-se dracului, regulamentele! Asta mi-ar plăcea să fac, să arunc armele atomice peste legile astea, continuă Elrood să peroreze. Eu conduc imperiul, sau cine? Trebuie să fac pe codoşul pe lângă Landsraad, apoi să am grijă să nu calc Ghilda pe bombeuri… un împărat n-ar trebui să se plece în faţa altor puteri!

— Aveţi perfectă dreptate, Sire, încuviinţă Hesban, dar suntem prinşi într-un păienjeniş de tratate şi alianţe.

— Poate că asta ar merge, zise Fenring grăbit. A nouăsprezecea anexă Jihad, punctul zero zero patru.

Făcu o pauză.

— În problemele legate de Jihadul Butlerian şi de restricţiile stabilite după aceea, împăratului i se acordă libertatea de a lua decizii privind pedepsele aplicate celor care încalcă interdicţia referitoare la maşinăriile gânditoare.

Ochii adânciţi în orbite ai împăratului se luminară brusc.

— Ah, şi din moment ce este vorba de posibile încălcări ixiene ale legii, poate reuşim să procedăm legal cu „întreaga prudenţă necesară”. Mai ales după ce am primit recent rapoarte neliniştitoare despre dezvoltarea maşinilor…

— Chiar aşa? Se interesă Şambelanul.

— Bineînţeles. Îţi aminteşti de manechinele de luptă, de pe piaţa neagră, care învaţă singure? Asta cere o examinare mai atentă.

Shaddam şi Fenring schimbară un zâmbet. Ştiau cu toţii că un asemenea punct de vedere nu ar fi rezistat unei examinări mai atente, dar deocamdată Elrood avea nevoie doar să întârzie luarea unei decizii. Tleilaxu îşi vor consolida cucerirea într-o zi sau două. Fără sprijin din afară, Casa Vernius n-avea nicio şansă.

Hesban interveni, studiind cuvintele foarte precise, în galach:

— Potrivit acestei anexe, împăratul Padişah este „Păzitorul sacru al Jihadului”, însărcinat cu protecţia acestuia şi a tot ceea ce reprezintă el.

— Ah, da. În acest caz, am putea cere ambasadorului tleilaxu să examinăm pretinsele dovezi, iar apoi să-i acordăm răgaz lui Pilru să răspundă…

Shaddam se opri şi se uită spre Fenring căutând o încurajare.

— Până la sfârşitul zilei, împăratul ar putea emite o cerere de încetare temporară a ostilităţilor…

— Atunci va fi prea târziu, zise şambelanul Hesban.

— Exact. Ix va cădea şi nu va mai fi nimic de făcut!

La fel ca multe delicatese culinare, răzbunarea e un fel de mâncare care trebuie savurat pe îndelete, după o pregătire îndelungată şi rafinată.

ÎMPĂRATUL ELROOD,
Cugetări pe patul de moarte

O jumătate de oră mai târziu, Shaddam îi privi pe ambasadorii în conflict intrând în anticamera împăratului pentru o audienţă privată, menită să „rezolve problemele”. La sugestia lui Fenring, se schimbase într-o ţinută mai oficială, cu însemne militare subtile, astfel că, în timp ce tatăl său arăta şleampăt şi murdar, el avea aspectul adevăratului lider.

Ambasadorul ixian avea o faţă lată şi plină, cu obraji rozalii. Întregul său trup arăta mototolit, îmbrăcat cum era într-un costum de serj cu revere late şi guler pufos. Părul rar, cărunt, fusese pieptănat în mare grabă. Din moment ce admisese că nu era familiarizat cu condiţiile crizei din Ix, o adusese cu el pe curiera Yuta Brey, ca martor ocular.

Singurul reprezentant tleilaxu pe care-l putuseră găsi, Mofra Tooy, era un bărbat scund, cu păr portocaliu, zbârlit, şi pielea cenuşie. Individul emana o furie de-abia ţinută în frâu, fierbând, pe când ochii săi mici şi întunecaţi păreau că fac găuri în trupul omologului său ixian. Tooy fusese instruit amănunţit cu privire la ceea ce trebuia să spună.

Ambasadorul Pilru rămăsese şocat de întreaga situaţie, abia acum începând să înţeleagă că soţia sa, S’tina, murise, şi s-o jelească. Totul i se părea ireal. Un coşmar! Se mută neliniştit de pe un picior pe altul, preocupat de soarta lumii sale, de funcţia lui, de fiul dispărut, C’tair… Privirea ambasadorului se plimbă prin încăpere, căutând sprijin printre consilierii împăratului şi personalul de curte. Îl trecură fiorii când le întâlni căutăturile aspre întorcându-se spre el…

Doi agenţi ai Ghildei pluteau în partea din spate a anticamerei, total inexpresivi. Unul dintre ei avea o faţă roşiatică, plină de cicatrice. Craniul celuilalt era deformat,

bombat la spate. Shaddam văzuse specimene similare şi înainte, oameni care îşi începuseră antrenamentul de navigatori ai Ghildei, dar nu rezistaseră rigorilor procesului de selecţie.

— Îl vom asculta mai întâi pe Mofra Tooy, zise împăratul cu o voce aspră. Îi cer să explice suspiciunile sale şi ale poporului său.

— Şi de ce au recurs la astfel de acţiuni violente, fără precedent! Interveni Pilru.

Ceilalţi îi ignorară izbucnirea.

— Am descoperit activităţi ilegale pe Ix, începu tleilaxul, cu o voce ca de copil. Bene Tleilax au simţit că este un imperativ oprirea acestui flagel înainte ca o altă inteligenţă perfidă a maşinăriilor să se dezlănţuie în imperiu. Dacă mai aşteptam, specia umană ar fi putut fi târâtă în sclavie pentru încă un mileniu. N-am avut de ales, decât să acţionăm aşa cum am făcut-o!

— Mincinosule! Izbucni Pilru. Ce anume vă dă dreptul să aplicaţi restricţiile fără procesul impus de lege? Nu aveţi nicio dovadă, pentru că pe Ix nu au existat activităţi ilegale. Am respectat toate prevederile Jihadului.

Cu un calm remarcabil pentru un tleilaxu, Tooy rămase cu privirea aţintită asupra celorlalţi din încăpere, de parcă Pilru nu ar fi fost nici măcar demn de dispreţ.

— Forţele noastre au făcut ceea ce trebuia, înainte ca dovezile să fie distruse. Oare n-am învăţat nimic din Marea Revoltă? O dată activă, inteligenţa artificială poate deveni răzbunătoare şi-şi poate dezvolta capacitatea de a se multiplica şi de a se răspândi precum focul. Ix este sursa tuturor minţilor-maşină. Noi, tleilaxu, continuăm războiul sfânt doar pentru a ţine universul la adăpost de acest duşman…

Deşi ambasadorul Pilru era cu două capete mai înalt ca el, Tooy strigă spre el:

— Jihad! Jihad!

— Acum vedeţi, spuse Pilru, trăgându-se cu câteva trepte mai jos. Acest tip de comportament este cu totul

indezirabil.

— „Să nu-ţi faci o maşină aidoma minţii omeneşti”, îl repezi tleilaxul. Tu şi Casa Vernius veţi fi blestemaţi pentru păcatele voastre!

— Calmează-te…

Suprimându-şi cu dibăcie un zâmbet, Elrood îi făcu semn lui Tooy să revină la poziţia lui anterioară. Fără prea multă tragere de inimă, micul delegat se supuse.

Pilru şi curiera ixiană discutau cu voce joasă, pe un ton neliniştit, înainte ca ambasadorul să vorbească din nou:

— Solicităm împăratului să ceară dovezi ale încălcării prevederilor legale. Bene Tleilax au acţionat ca nişte tâlhari, distrugându-ne baza comercială fără să-şi supună acuzaţiile Laandsradului… Adăugă repede: …sau împăratului!

— Tocmai în acest moment sunt adunate dovezile, răspunse Tooy. Şi printre ele se va afla şi adevăratul motiv din spatele actelor criminale pe care voi, ixienii, le-aţi comis. Nivelul profiturilor voastre a scăzut, periclitându-vă apartenenţa la CHOAM…

Ah, se gândi Shadam, schimbând câteva priviri cu Hasimir Fenring. *Este vorba de acele rapoarte pe care le-am falsificat cu atâta dibăcie! Nimeni nu poate manevra atât de bine ca Fenring nişte documente.*

— Asta este o minciună evidentă, zise Pilru. Suntem mai profitabili ca oricând, mai ales datorită noului nostru model de transspaţial. Întrebaţi Ghilda. Oamenii tăi n-au niciun drept să incite la astfel de violenţe!

— Ba avem toate drepturile, dreptul *moral* de a proteja imperiul de o altă epocă a dominaţiei maşinilor! Vedem dincolo de subterfugiile voastre adevăratul motiv pentru construirea de maşini gânditoare. Contează profitul vostru mai mult decât întreaga omenire? V-aţi vândut sufletele!

Venele pulsau la tâmpla lui Pilru, care-şi pierdu calmul ambasadorial.

— Ticălos mic şi mincinos ce eşti, astea-s invenţiile voastre!

Se întoarse apoi spre Elrood.

— Sire, vă cer să trimiteţi trupele de sardaukari pe Ix pentru a interveni şi pentru a proteja poporul nostru împotriva invaziei ilegale comisă de forţele Bene Tleilax. Nu am încălcat nicio lege!

— Încălcarea Jihadului Butlerian este cea mai gravă dintre acuzaţii, zise împăratul pe un ton gânditor, deşi nu-i păsa câtuşi de puţin de cele întâmplate.

Îşi acoperi gura când tuşi din nou.

— Astfel de acuzaţii nu pot fi trecute cu vederea. Gândiţi-vă la consecinţe…

Elrood vorbise cu o încetineală deliberată, care îl amuză pe Shaddam. Prinţul moştenitor nu se putea opri să nu admire *unele* lucruri la tatăl său sortit pieirii, însă Elrood trecuse cu mult de floarea vârstei şi venise vremea să-i ia locul cineva mai tânăr.

Curiera luă cuvântul:

— Împărate Elrood, tleilaxu trag de timp în vreme ce luptele se dezlănţuie pe Ix. Folosiţi sardaukarii pentru a impune o încetare a ostilităţilor, apoi lăsaţi fiecare dintre părţi să-şi prezinte cazul şi dovezile în instanţă.

Sprâncenele împăratului se înălţară; privi spre ea de-a lungul nasului său subţire.

— Ca simplu curier, nu ai calificarea de a-mi prezenta argumente…

Îşi întoarse privirile spre gărzile de sardaukari.

— Luaţi-o de-aici pe femeia asta!

Disperarea dădu glasului ei un ton răguşit:

— Iertaţi-mă, Sire, dar eu sunt familiarizată cu criza de pe Ix şi lord Vernius m-a instruit în legătură cu paşii care trebuie urmaţi. Cerem ca Bene Tleilax să prezinte imediat dovezile, sau să îşi retragă forţele. E evident că tactica adoptată de ei vizează trecerea timpului.

— Cănd îmi poţi aduce dovezile? Întrebă Împăratul, mutându-şi privirea spre Tooy.

— Dovezile adevărate, obiectă Pilru.

— În trei zile imperiale, Sire.

Dinspre ixieni se auziră şoapte de protest.

— Dar, Sire, în acest timp ei îşi pot consolida controlul asupra poziţiilor cucerite şi pot produce orice dovezi doresc.

Ochii lui Pilru sclipiră.

— Mi-au omorât deja soţia, mi-au distrus construcţiile… Fiul meu lipseşte. Vă rog, nu le permiteţi să-şi continue nesupravegheaţi distrugerile timp de încă trei zile!

Împăratul se gândi o clipă la acest lucru, în vreme ce tăcerea se înstăpâni în jur.

— Sunt convins că exagerezi lucrurile, pentru a mă forţa să iau o decizie pripită. Luând în calcul gravitatea acuzaţiilor, aş prefera să aştept dovezile, sau lipsa lor.

Îşi privi şambelanul.

— Ce spui, Aken? Decizia mea se supune legilor imperiale pentru situaţii de acest gen?

Hesban murmură aprobator.

Elrod dădu din cap către Pilru, ca şi cum i-ar fi acordat o favoare personală deosebită.

— Totuşi, cred că dovezile ar trebui trimise în două zile, în loc de trei. Poţi îndeplini asta, ambasador Tooy?

— Va fi dificil, Sire, dar… cum doriţi.

Îngrozit, Pilru se schimbă la faţă de furie.

— Stăpâne, cum poţi lua partea acestor… acestor tleilaxu împuţiţi?

— Ambasadorule, jignirea adusă de tine nu e binevenită aici, în anticamera imperială. Nu am altceva decât cel mai profund respect pentru contele vostru… şi, desigur, pentru doamna Shando!

Shaddam privi spre agenţii Ghildei din fundul încăperii. Cu voci joase, conversau într-un limbaj secret. În acel moment, dădeau din cap unul către celălalt. Pentru ei, o încălcare a Jihadului Butlerian era cea mai gravă problemă.

— Dar în două zile, planeta mea va fi pierdută!

Pilru aruncă o privire rugătoare către oamenii Ghildei, cerşind sprijinul, dar ei rămaseră tăcuţi şi evitară să-i întâlnească privirea.

— Nu puteţi face asta – veţi condamna poporul nostru la

distrugere! Strigă Yuta Brey spre Elrood.

— Mesagero, eşti impertinentă, exact ca şi Dominic Vernius. Nu-mi mai pune răbdarea la încercare!

Privind sever spre reprezentantul tleilaxu, Elrood ordonă:

— Ambasador Tooy, adu-mi dovezile – dovezi *incontestabilei* – în două zile, sau retrageţi-vă trupele de pe Ix.

Mofra Tooy făcu o plecăciune. Invizibil pentru agenţii Ghildei din spatele său, un zâmbet firav îi înflori pentru o clipă la colţul buzelor, apoi pieri.

— Foarte bine, atunci, zise ambasadorul ixian, tremurând de furie. În consecinţă, cer convocarea imediată a Consiliului de Securitate al Landsraadului!

— Îl vei avea, conform prevederilor legii, zise Elrood. Am acţionat deja în felul în care cred că serveşte cel mai bine imperiului. Mofra Tooy, aici de faţă, se va adresa Consiliului în două zile, iar tu poţi face acelaşi lucru. Dacă doreşti între timp să te întorci pe planeta ta, voi redirecţiona un transspaţial expres pentru uzul tău. Dar fii atent, dacă aceste acuzaţii sunt într-adevăr întemeiate, ambasadorule, Casa Vernius va avea ce regreta…

Ştergându-şi transpiraţia de pe craniul ras, Dominic Vernius îl studie pe ambasadorul său de pe Kaitain. Pilru tocmai adusese un raport şocant contelui şi doamnei sale. Omul era, în mod clar, nerăbdător să înceapă să-şi caute fiul dispărut în haosul din oraşul subteran, deşi se întorsese pe planetă de mai puţin de o oră. Stăteau împreună într-un centru secret de operaţiuni, adânc săpat în tavanul de stâncă, pentru că Biroul Sferic transparent din Marele Palat era mult prea vulnerabil în aceste momente de război. Se auzeau zgomotele scoase de maşinării, transportoare subterane aducând trupe ixiene şi echipament militar prin catacombele crustei planetare.

Operaţiunile defensive nu se desfăşuraseră prea bine… Prin sabotaje bine chibzuite şi blocaje bine planificate, tleilaxu controlau acum o mare parte a lumii subterane, iar

ixienii erau mânaţi în zone din ce în ce mai restrânse. Suboizii revoltaţi depăşeau numeric cu mult apărătorii ixieni, iar invadatorii tleilaxu profitau din plin, manipulând cu mare uşurinţă muncitorii cu pielea palidă.

— Elrood ne-a trădat, dragostea mea, zise Dominic, ţinându-şi soţia în braţe. Aveau numai hainele murdare de pe ei şi câteva comori ale familiei, pe care abia reuşiseră să le salveze. Acum înţelegea totul.

— Ştiam că împăratul mă urăşte, dar nu m-aş fi aşteptat niciodată la un asemenea comportament dezgustător, nici chiar din partea lui. Numai dacă aş putea dovedi…

Arătând palidă şi mai fragilă ca niciodată, deşi ochii îi scăpărau cu o hotărâre de oţel, doamna Shando inspiră adânc. Linii delicate se desenau în jurul gurii şi ochilor ei frumoşi, fiind singurul indiciu al înaintării în vârstă, aluzii subtile pentru Dominic ca să-i preţuiască frumuseţea, dragostea şi caracterul ales cu fiecare zi mai mult. Păşind lângă el, îşi trecu un braţ pe după al lui.

— Ce-ar fi dacă m-aş duce eu la el şi m-aş oferi milei sale? S-ar putea să fie rezonabil, de dragul amintirilor pe care le mai are despre mine…

— Nu te-aş lăsa să faci asta. Acum te urăşte şi mă detestă şi pe mine pentru că m-am însurat cu tine. Roody nu-i capabil de compasiune!

Dominic strânse din pumni şi cercetă chipul ambasadorului Pilru, dar nu află nicio urmă de speranţă acolo. Privind înapoi spre Shando, continuă:

— Cunoscându-l prea bine, fără îndoială că a ţesut intrigi atât de complicate încât nu s-ar putea retrage acum, nici să vrea… Şi chiar dac-am ieşi victorioşi, nu vom obţine niciodată compensaţii de război. Averea familiei mele va fi confiscată, îmi va fi luată puterea…

Dominic coborî vocea, încercând să-şi ascundă disperarea.

— Şi totul numai ca să se răzbune pentru că i-am luat femeia cu foarte, foarte multă vreme în urmă!

— Voi face tot ce-mi ceri, Dominic, zise ea moale. M-ai

făcut soţia ta, în loc să fi rămas o concubină. Ţi-am spus întotdeauna…

Cuvintele i se stinseră.

— Ştiu, dragostea mea, zise el strângându-i mâna. Şi eu aş face orice pentru tine. A meritat preţul… chiar şi aşa.

— Aştept ordinele domniei-voastre, stăpâne.

Ambasadorul Pilru era foarte agitat. Fiul său, C'tair, era pe undeva, ascunzându-se, luptând, poate că era deja mort…

Dominic mestecă în gol.

— E limpede, Casa Vernius a fost aleasă pentru a fi distrusă şi nu există decât o singură alternativă. Toate acuzaţiile născocite nu înseamnă nimic, iar hârtia pe care sunt scrise legile zace ruptă în bucăţi. Împăratul intenţionează să ne distrugă, iar noi nu putem lupta cu Casa Corrino, în special în cazul unei trădări ca aceasta. Nu mă îndoiesc că Landsraadul se vă eschiva, după care se vor năpusti asupra prăzii de război.

Încruntat, îşi îndreptă umerii laţi şi se ridică.

— Vom lua toate dispozitivele atomice ale familiei şi scuturile de protecţie şi vom fugi dincolo de sfera de influenţă a imperiului.

Pilru îşi înăbuşi cu greu un strigăt.

— Să devii… renegat, stăpâne? Dar ce se va alege de noi, ceilalţi?

— Din nefericire, nu avem de ales, Cammar. Este singura cale de a ne salva vieţile. Vreau să contactezi Ghilda şi să soliciţi un transport de urgenţă. Invocă toate favorurile pe care ni le datorează. Oamenii Ghildei au fost de faţă la întrevederea ta cu împăratul, aşa că ştiu care este situaţia noastră. Spune-le că vrem să luăm cu noi şi forţele militare – puţinele care ne-au mai rămas.

Dominic clătină din cap.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că vom ajunge la aşa ceva… alungaţi din Palat şi din oraşele noastre…

Ambasadorul încuviinţă încordat, apoi plecă, trecând prin strălucirea tremurătoare a uşii ecranate.

Unul dintre pereţii centrului administrativ se trezi la viaţă când apărură patru proiecţii, pe panouri separate, înfăţişând luptele care se dădeau pe întreaga planetă – scene în culori, transmise de comunicatoare portabile. Pierderile ixiene continuau să crească.

Clătinând din cap, Dominic spuse:

— Acum trebuie să vorbim cu cei mai apropiaţi prieteni şi subordonaţi şi să-i informăm despre pericolele pe care le vor înfrunta dacă se vor hotărî să ne acompanieze. Va fi mult mai dificil şi periculos să fugă cu noi decât să se lase subjugaţi de tleilaxu. Nimeni nu va fi obligat să vină cu noi; vom lua numai voluntari. Ca parte dintr-o Casă renegată, toţi membrii şi susţinătorii familiei noastre vor fi hăituiţi de vânătorii de glorie.

— Vânătorii de recompense, zise Shando, cu vocea îngreunată de durere şi furie. Tu şi cu mine va trebui să ne despărţim, Dominic – să-i abatem de pe urmele noastre şi să ne mărim şansele.

Pe perete, două panouri cu imagini se stinseră, semn că tleilaxu descoperiseră comunicatoarele şi le scoseseră din funcţiune.

Dominic îşi îndulci glasul.

— Mai târziu, după ce ne vom recupera Casa şi planeta, ne vom aminti ce-am făcut aici şi ce s-a spus. Asta e istorie. O mare dramă… Lasă-mă să-ţi spun o mică poveste, un studiu al unui caz similar.

— Îmi plac poveştile tale, zise ea cu un zâmbet blând pe figura ei aprigă, dar delicată.

Ochii ei căprui dansau.

— Foarte bine, ce-o să le spunem nepoţilor noştri?

Pe moment, privirea lui era absorbită de o crăpătură nouă, apărută pe tavan, şi de apa care picura pe zid.

— Salusa Secundus a fost cândva planeta-capitală a imperiului. Ştii de ce s-au mutat pe Kaitain?

— Nişte probleme cu dispozitivele atomice, răspunse ea. Salusa a fost devastată.

— Potrivit versiunii imperiale, a fost un accident nefericit.

Dar Casa Corrino susţine asta numai pentru că nu vor ca oamenii să cadă la idei. Adevărul este că o altă familie renegată, o Casă Mare al cărei nume a fost şters din înregistrările istorice, a reuşit să aterizeze pe Salusa cu dispozitivele nucleare ale familiei. Într-un atac îndrăzneţ, au bombardat capitala şi au declanşat o catastrofă ecologică. Acea lume încă nu şi-a revenit.

— Un atac cu arme atomice? Nu ştiam asta.

— După aceea, supravieţuitorii au mutat tronul imperial pe Kaitain, în alt sistem solar, mult mai sigur, unde tânărul împărat Hassik al III-lea a refăcut guvernul.

Remarcând îngrijorarea de pe figura soţiei sale, o apropie mai tare de el şi o îmbrăţişă strâns.

— Nu vom da greş, dragostea mea.

Ultimele panouri de pe perete se stinseră, când tleilaxu distruseră şi comunicatoarele rămase.

În cadrul imperiului există „principiul individului”, foarte nobil, dar arareori utilizat, conform căruia, dacă o persoană a încălcat o lege scrisă într-o situaţie de pericol extrem sau de mare nevoie, poate cere o şedinţă specială a curţii de jurisdicţie pentru a explica şi susţine necesitatea acţiunilor sale. Un număr de proceduri legale derivă din acest principiu, printre ele şi cele ale Juriului Drey, Tribunalul Orb şi Procesul prin Confiscare

Legea Imperiului: Comentarii

În pofida pierderilor militare dezastruoase din timpul revoltei neaşteptate, pe Ix mai rămăseseră destule locuri secrete. Cu secole în urmă, în vremurile paranoide de după preluarea activităţilor legate de maşini de către Casa Vernius, ingineri care juraseră să păstreze secretul proiectaseră un fagure, neînregistrat nicăieri, de încăperi ecranate la transmisii, de camere-cu-alge şi ascunzători mascate cu ajutorul remarcabilei ingeniozităţi ixiene. Unui inamic i-ar fi trebuit câteva secole să le descopere; chiar şi Casa domnitoare uitase de aproape jumătate dintre ele.

Conduşi de căpitanul Zhaz şi de un detaşament de gărzi personale, Leto şi Rhombur se ascunseră într-o cameră cu pereţii acoperiţi cu alge, în care se intra printr-un tub de acces care ducea în sus, spre suprafaţa planetei. Scanările de rutină ale duşmanilor ar fi detectat numai semnele de viaţă ale algelor, din moment ce câmpuri de protecţie masive înconjurau restul încăperii izolate.

— Nu trebuie să stăm aici decât câteva zile, zise Rhombur, încercând să-şi recapete optimismul său obişnuit. Cu siguranţă, până atunci Landsraadul sau forţele imperiale vor fi sosit în ajutorul nostru, iar Casa Vernius va putea începe să reconstruiască Ixul. Lucrurile se vor aranja…

Plecându-şi pleoapele, Leto rămase tăcut. Dacă bănuielile sale erau corecte, s-ar putea să dureze mult mai mult de-atât.

— Camera asta e doar un punct de întâlnire, Master Rhombur, zise căpitanul Zhaz. Îl vom aştepta pe conte şi-i

vom urma ordinele.

Rhombur încuviinţă energic.

— Da, tatăl meu va şti ce trebuie să facă. A trecut şi înainte prin multe situaţii militare dificile…

Zâmbi larg.

— Unele le-a rezolvat chiar împreună cu tatăl tău, Leto.

Leto îl bătu pe umăr cu putere, arătându-şi sprijinul pentru prietenul său. Dar nu ştia câte dintre strategiile de luptă ale lui Dominic Vernius fuseseră măsuri disperate de apărare ca asta; Leto avea impresia că victoriile din trecut ale lui Dominic fuseseră atacuri copleşitoare asupra unor rebeli împrăştiaţi.

Amintindu-şi ce-l învăţase tatăl său – *află toate amănuntele din preajmă, în orice situaţie dificilă* – Leto petrecu o clipă ca să inspecteze locul în care se aflau. Căută căile de scăpare, punctele vulnerabile. Camera-cu-alge fusese săpată în stânca solidă a crustei, cu un înveliş exterior, gros, de vegetaţie, fapt care dădea aerului din interior un iz acid, organic. Ascunzătoarea dispunea de patru apartamente, o bucătărie mare, aprovizionată cu rezerve suficiente pentru supravieţuire, şi – pentru situaţii de ultimă instanţă – cu o navetă de salvare cu care se putea ajunge pe o orbită joasă.

Maşinării tăcute, lipsite de elemente de fricţiune, asigurau funcţionarea containerelor anentropice aflate în inima camerei, păstrând alimentele şi băuturile proaspete. Alte containere conţineau îmbrăcăminte, arme, filmocărţi şi jocuri ixiene complicate, destinate refugiaţilor ascunşi, ca să le mai treacă timpul. Aşteptarea fără sfârşit ar fi putut fi partea cea mai dificilă a acestui sanctuar protejat, iar plictiseala era partea cea mai des ignorată a izolării şi a fugii. Însă ixienii se gândiseră la toate pregătirile necesare…

Se făcuse deja seară, după cum le spuneau ceasurile. Zhaz îşi instală gărzile pe coridoarele exterioare şi la uşa camuflată. Rhombur emitea un şuvoi nesfârşit de întrebări, la majoritatea cărora căpitanul nu avea niciun răspuns: Ce

se petrecea afară? Puteau spera să fie eliberaţi de loialiştii ixieni, ori îi vor închide invadatorii tleilaxu, dacă nu mai rău? Va veni, cumva, vreun ixian să-l anunţe de moartea părinţilor săi? De ce nu apăruseră încă şi ceilalţi la punctul de întâlnire? Avea cineva idee cât mai rămăsese intact din capitala Vernii? Dacă nu, cine putea afla asta?

Sirena unei alarme pentru intruşi îi întrerupse. Cineva încerca să intre în încăpere.

Căpitanul Zhaz deschise un monitor portabil, apăsă un buton ca să ilumineze încăperea şi activă un ecran video. Leto văzu trei feţe cunoscute, deformate de ochiul comunicatoarelor din coridorul exterior – prima era a lui Dominic Vernius, cea de-a doua aparţinea fiicei sale, Kailea, cu rochia sfâşiată şi părul arămiu în dezordine. Cei doi o susţineau între ei pe doamna Shando, care părea abia conştientă, cu un braţ şi toracele bandajate de mântuială.

— Cer permisiunea de intrare, zise Dominic, cu o voce metalică şi aspră ieşind din difuzoare. Deschide, Rhombur. Zhaz! Shando are nevoie de tratament medical! Ochii îi erau ascunşi în umbră, iar dinţii îi străluceau foarte albi sub mustaţa stufoasă.

Rhombur Vernius se repezi la butoanele de comandă, însă căpitanul îl opri cu o smucitură de braţ.

— Pe toţi sfinţii şi păcătoşii, amintiţi-vă de Dansatorii-Feţe, tinere domn!

Leto îşi aminti dintr-o dată că schimbătorii de formă tleilaxu puteau să-şi ia înfăţişări cunoscute şi să intre în zonele cele mai bine păzite. Leto îl apucă pe prinţul ixian de celălalt braţ, în vreme ce Zhaz puse o întrebare şi primi un semn de recunoaştere. În cele din urmă, un mesaj apăru pe scannerul biometric al camerei: *Confirmare: contele Dominic Vernius.*

— Permisiune acordată, zise Rhombur în amplificatorul vocal. Intraţi – mamă, ce s-a întâmplat?

Kailea arăta şocată, ca şi cum podeaua planurilor ei de viitor îi dispăruse cu totul de sub picioare şi nu-i venea să creadă că se prăbuşea. Noii veniţi miroseau a transpiraţie,

a fum şi a frică.

— Sora ta i-a luat la rost pe suboizi şi le-a spus să se întoarcă la muncă, zise Shando cu un strop de veselie perceptibil chiar şi prin durerea ei. A fost o mare prostie!

— Iar unii dintre ei chiar erau pe cale s-o facă, zise tânără femeie, cuprinsă de un acces de mânie care-i aprinse obrajii pe sub petele de murdărie.

— Până la urmă, unul a scos un pistol maula şi a deschis focul. Noroc că omul nu ştia să ochească.

Shando îşi pipăi braţul şi coastele, tresărind de durere la atingerea rănii deschise.

Dominic dădu soldaţii la o parte şi deschise cutia unei truse medicale pentru a se îngriji el însuşi de rănile soţiei sale.

— Nu-i nimic serios, dragostea mea. O să-ţi sărut cicatricele mai târziu. Dar n-ar fi trebuit să-ţi asumi un asemenea risc.

— Nici măcar ca s-o salvez pe Kailea?

Shando tuşi, iar ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ai fi făcut la fel ca să protejezi pe oricare dintre copiii noştri, ba chiar şi pe Leto Atreides. Nu încerca să negi asta!

Ferindu-şi privirea, Dominic încuviinţă morocănos.

— Încă mă necăjeşte… cât de aproape ai trecut pe lângă moarte. Atunci pentru ce mi-ar mai fi rămas să lupt?

Îi atinse părul, iar ea-şi lipi palma lui de obraz.

— Multe, Dominic. Încă ai mai fi avut multe pentru care să merite să lupţi…

Ascultând dialogul, Leto îşi dădu seama ce a putut-o determina pe această tânără şi frumoasă concubină să-şi părăsească împăratul şi de ce un erou de război înfruntase furia lui Elrood pentru a se căsători cu ea.

Afară, pe coridorul ascuns, o jumătate de duzină de soldaţi înarmaţi îşi ocupară din nou poziţiile de luptă, etanşând uşa de acces în urma lor. Pe ecranul unui monitor extern văzu restul soldaţilor – trupe de şoc pentru cazul unei incursiuni rebele violente – instalând tunuri laser, senzori şi echipament sonic defensiv, plasat în tubul de

acces al camerei.

Uşurat că-şi vedea în sfârşit familia în siguranţă, Rhombur îşi îmbrăţişă părinţii şi sora.

— Totul va fi bine, spuse el. Veţi vedea.

În pofida rănilor, doamna Shando arăta mândră şi curajoasă, deşi urmele sărate din jurul ochilor ei înroşiţi dovedeau că plânsese. La rându-i, conştientă de farmecele sale, Kailea se uită spre Leto şi-i dărui privirea ca de smarald. Arăta înfrântă acum, fragilă, fără obişnuita atitudine distantă. Ar fi vrut să încerce să o consoleze, dar ezită. Totul părea mult prea nesigur acum, mult prea înspăimântător.

— Nu avem foarte mult timp, copii, spuse Dominic, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, apoi frecându-şi bicepşii la fel de transpiraţi. Vremurile disperate ne obligă la măsuri disperate. Craniul său ras era mânjit cu sângele altcuiva. Aliat sau duşman? Se întrebă Leto. Insigna îndoită, cu spirala ixiană, atârna de rever.

— Atunci nu este nici momentul să ne spui „copii”, glăsui Kailea cu o tărie surprinzătoare. Facem parte din acest război.

Rhombur apărea înalt, neobişnuit de aristocratic, lângă tatăl său cu umeri laţi, nicidecum răsfăţat şi bondoc.

— Şi suntem gata să te ajutăm să recucereşti Ix. Vernii este oraşul nostru şi trebuie să-l luăm înapoi.

— Nu, toţi trei veţi rămâne aici.

Dominic ridică o mână masivă, aspră, pentru a anihila obiecţiile instantanee ale lui Rhombur.

— Prima poruncă în afaceri e să-ţi pui moştenitorii la adăpost. Nu vreau să aud niciun fel de comentarii despre asta. Fiecare moment pierdut sfădindu-mă cu voi mă ţine departe de oamenii mei, iar ei au nevoie disperată de un conducător…

— Voi, băieţi, sunteţi prea tineri ca să luptaţi acum, interveni Shando, figura sa delicată fiind acum dură şi neînduplecată. Voi sunteţi viitorul Caselor voastre – amândoi!

Dominic făcu un pas pentru a se aşeza în faţa lui Leto şi pentru prima dată îl privi direct în ochi, de parcă ar fi văzut în sfârşit bărbatul din băiatul Casei Atreides.

— Leto, tatăl tău nu m-ar ierta niciodată dacă i s-ar întâmplă ceva fiului său. Am şi trimis un mesaj bătrânului duce, punându-l la curent cu situaţia. Ca răspuns, tatăl tău a promis că ne va acorda asistenţă limitată şi a trimis o misiune de salvare pentru a te lua pe tine, Rhombur şi Kailea pe Caladan, unde veţi fi în siguranţă.

Dominic îşi puse mâinile musculoase pe umerii celor doi copii – copii care erau acum nevoiţi să fie mai mult decât erau.

— Ducele Atreides vă va proteja şi vă va oferi adăpost în faţa tuturor acestor vicisitudini. Este tot ce poate face, deocamdată.

— Dar e ridicol! Făcu Leto, scăpărând din ochii lui cenuşii. Ar trebui să vă refugiaţi şi domnia-voastră pe domeniul Casei Atreides. Tatăl meu nu v-ar refuza niciodată!

Dominic le zâmbi sters.

— N-am nicio îndoială că Paulus ar face exact precum spui – dar nu pot accepta una ca asta, pentru că atunci mi-aş condamna copiii!

Rhombur se uită alarmat spre sora lui. Doamna Shando dădu din cap şi continuă; ea şi soţul discutaseră deja diferitele posibilităţi:

— Rhombur, dacă tu şi Kailea veţi trăi în exil pe Caladan, atunci s-ar putea să fiţi în siguranţă, pentru că nu s-ar deranja nimeni pentru voi. Bănuiesc că această răzmeriţă sângeroasă a fost pusă la cale cu influenţa şi sprijinul imperial, şi că toate piesele s-au aşezat acolo unde trebuia.

Rhombur şi Kailea se uitară neîncrezători unul la altul, apoi se întoarseră către Leto.

— Sprijin imperial?

— Habar n-am pentru ce vrea împăratul să pună mâna pe Ix, zise Dominic, dar ura lui Elrood e îndreptată împotriva mea şi a mamei voastre. Dacă aş merge cu voi sub protecţia Casei Atreides, vânătorii vor veni după noi *toţi.*

Vor găsi ei un motiv să atace Caladan. Nu, mama voastră şi cu mine va trebui să găsim o cale să îndepărtăm acest război de pe urmele voastre…

Rhombur se ridică indignat. Pielea sa palidă se înrosise.

— Am mai putea rezista o vreme aici, tată. Nu vreau să vă las în urmă!

— Înţelegerea a fost deja făcută, fiule. Am negociat deja… În afară de misiunea de salvare a Casei Atreides nu va mai veni niciun ajutor – nici sardaukari imperiali care să ne ajute, nici armate ale Landsraadului care să-i alunge pe tleilaxu… Suboizii sunt pionii lor. Am trimis apeluri către toate Marile Case şi către Landsraad, dar nimeni nu se poate mişca destul de repede. Cineva a manevrat mai bine decât noi!

Aflată lângă soţul ei, doamna Shando îşi ţinea capul sus, în pofida durerii şi a înfăţişării dezordonate. Fusese o doamnă a unei Mari Case, şi concubină imperială înainte de asta, dar se trăgea din clasa de jos. Shando putea fi fericită şi fără splendorile guvernării ixiene.

— Dar ce se va întâmplă cu voi doi? Întrebă Leto, din moment ce Rhombur şi Kailea nu aveau curajul să pună o astei de întrebare.

— Casa Vernius va deveni… renegată. Shando lăsă cuvântul să plutească în aer, în tăcerea uluită, preţ de o bătaie de inimă.

— Iaduri purpurii! Exclamă Rhombur în cele din urmă, iar sora lui suspină.

Shando se ridică şi-şi sărută copiii.

— Vom lua tot ce mai putem recupera, apoi Dominic şi cu mine ne vom despărţi şi ne vom ascunde. Posibil, pentru ani întregi… Câţiva dintre cei mai credincioşi oameni ai noştri ne vor însoţi, ceilalţi vor fugi sau vor rămâne aici, la bine sau la rău. Vom începe noi vieţi şi, în cele din urmă, poate că soarta ne va zâmbi din nou.

Dominic strânse cu stângăcie mâna lui Leto – nu era vorba de încrucişarea imperială a degetelor, ci mai degrabă de un gest în maniera vechilor pământeni, din moment ce

imperiul – de la împărat la toate Casele Mari – abandonaseră Casa Vernius. O dată ce se declarau renegaţi, familia Vernius nu mai făcea parte din imperiu…

Shando şi Kailea plângeau încet una în braţele celeilalte, în vreme ce Dominic îşi apucă fiul pe după umeri. Câteva momente mai târziu, contele Vernius şi soţia lui se grăbiră să iasă prin tubul de acces spre cameră, luând cu ei un grup de soldaţi, în vreme ce Rhombur şi sora lui se îmbrăţişau şi îi priveau plecând, siluete micşorându-se pe ecranul comunicatorului.

În dimineaţa următoare, cei trei refugiaţi stăteau în fotolii cu suspensii, incomode însă eficiente, mâncând batoane energizante şi bând suc de ixap. Aşteptau…

Kailea vorbea puţin, ca şi cum şi-ar fi risipit energia pentru a face faţă împrejurărilor. Fratele ei mai mare încerca s-o înveselească, dar fără niciun succes. Izolaţi aici, ascunşi, nu mai aveau nicio veste despre lumea de-afară, nu ştiau dacă sosiseră sau nu întăriri, ori dacă oraşul continua să ardă…

Kailea se spălase, făcând eforturi curajoase de a-şi cârpi rochia ruptă şi dantela sfâşiată, apoi defilă cu noua sa înfăţişare, de parc-ar fi fost un stindard.

— Săptămâna asta ar fi trebuit să iau parte la un bal, se confesă ea, cu voce goală, stoarsă de orice emoţie. Solstiţiul din Dur, unul dintre cele mai mari evenimente sociale de pe Kaitain… Mama îmi spusese că voi putea merge la una dintre aceste sărbători, când voi avea vârsta potrivită.

Se uită spre Leto şi scoase un hohot lipsit de veselie.

— Din moment ce-aş fi putut fi logodită anul ăsta cu un soţ potrivit, cred că am deja vârsta necesară ca să dansez. Nu-i aşa?

Trase de dantela ruptă a mânecii. Leto nu ştia ce să spună. Încercă să se gândească la ce i-ar fi răspuns Helena fiicei lui Vernius.

— Când ajungem pe Caladan, am s-o rog pe mama să

dea pentru voi un bal mare, de bun-venit. Ţi-ar plăcea asta, Kailea?

Ştia că doamnei Helena nu-i plăceau cei doi copii ixieni din cauza convingerilor sale religioase, dar în mod sigur i se va înmuia inima, având în vedere situaţia. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că n-ar fi vrut să fie văzută niciodată comiţând gafe pe plan social.

Ochii lui Kailea scăpărară la sugestia sa şi Leto se făcu mic.

— Poftim? Cu pescarii şi ţopăielile lor obscene sau cu fermierii prinşi în ritualuri de fertilitate?

Cuvintele fetei îl răniră adânc; Leto simţi că lumea şi moştenirea sa erau total nepotrivite pentru cineva ca ea.

Kailea se îmblânzi totuşi, punându-şi degetele pe braţul lui Leto.

— Îmi pare rău, Leto. Foarte rău… Doar că voiam atât de mult să merg pe *Kaitain,* să văd palatul imperial şi minunăţiile de la curte!

Rhombur asculta mohorât.

— Elrood n-ar fi permis asta niciodată, chiar şi numai pentru că este încă atât de furios pe mama…

Kailea se ridică şi măsură cu pasul mica încăpere mirosind a alge.

— De ce-a trebuit să-l părăsească? Ar fi putut rămâne la palat, să trăiască în lux – în loc de asta, a venit aici, în… peştera asta. O peşteră năpădită acum de viermi. Dacă lui tata i-ar fi păsat cu adevărat de ea, de ce să-i ceară să facă un sacrificiu atât de mare? N-are niciun sens…

Leto încercă să o consoleze.

— Nu crezi în dragoste, Kailea? Am văzut cum se priveau părinţii tăi.

— Bineînţeles că şi eu cred în *dragoste,* Leto. Dar mai cred şi în bun simţ, şi trebuie să pui în balanţă şi una şi alta.

Kailea le întoarse spatele şi scotoci printre programele distractive, căutând ceva care s-o amuze. Leto se decise să nu mai continue subiectul. În schimb, se întoarse spre Rhombur cu o sugestie.

— Ar trebui să ne găsim timp să învăţăm cu toţii să manevrăm nava orbitală. Ca măsură de prevedere.

— Nu-i nevoie. Pot s-o conduc eu, zise Rhombur.

După ce luă o înghiţitură din sucul conservat, acidulat, Leto se strâmbă.

— Dar dacă eşti rănit – sau mai rău? Ce ne facem atunci?

— Are dreptate, ştii? Observă Kailea, fără măcar să-şi ridice ochii de smarald de pe fişierele distractive. Vocea-i suna obosită şi spartă.

— Hai să-i arătăm, Rhombur.

El se uită peste masă spre Leto.

— Ei bine, ştii cum funcţionează un ornitopter? Sau o navetă?

— Am învăţat să pilotez un topter de la zece ani. Dar singurele navete pe care le-am văzut erau robotizate.

— Maşinării fără minte, efectuând manevrele programate mereu în acelaşi fel. Urăsc chestiile astea… chiar dacă le fabricăm noi.

Luă o gură dintr-un baton energizant.

— Ei bine, le fabricam, în orice caz. Înainte să vină tleilaxu… Rhombur ridică mâna dreaptă deasupra capului şi lustrui inelul cu piatră-de-foc care-l arăta drept moştenitor al Casei ixiene.

La semnalul său, un pătrat imens din tavan începu să coboare lent, oprindu-se pe podea. Privind în sus, spre deschizătură, Leto văzu conturându-se acolo o formă zveltă, argintie.

— Veniţi cu mine.

Rhombur păşi pe panoul de pe podea şi Kailea i se alătură.

— Vom face o verificare de sistem.

Când Leto urcă şi el, se simţi împins în sus. Trecură toţi trei prin tavan şi dincolo de el, pe lângă peretele unui aparat de zbor, argintiu, ajungând pe o platformă lângă fuselaj.

Nava orbitală îi amintea lui Leto de un şlep spaţial, dar era un aparat de mici dimensiuni, cu fuselaj îngust şi

hublouri de plaz. Combinaţie între ornitopter şi navă spaţială, micul aparat de salvare putea zbura fie în atmosferă, fie pe o orbită joasă. Constituind o încălcare a monopolului Ghildei în materie de zboruri în spaţiu, navele orbitale erau unul dintre cele mai bine păstrate secrete ixiene, fiind folosite numai în caz de maximă necesitate.

O trapă de acces se deschise glisând pe o parte a navei, iar Leto auzi sistemele înconjurându-l cu un murmur de maşini şi de aparatură electronică. Rhombur îi conduse într-o cabină de comandă compactă, cu două fotolii cu spătar înalt şi panouri de control strălucitoare, cu senzori pentru degete în faţa fiecăruia dintre ele. Rhombur se aşeză într-un fotoliu, Leto – în celălalt. Materialul sensitiv se modelă după trupurile lor. Lumini palide, verzui, străluceau pe panourile cu senzori. Kailea rămase în spatele fratelui ei, cu mâinile pe spătar.

Dansând cu degetele pe suprafaţa panoului de control, Rhombur zise:

— Ţi-l setez pe al tău pentru instructaj. Nava te va învăţa cum s-o pilotezi.

Panoul lui Leto se coloră în galben. Punându-şi iarăşi întrebări în legătură cu tabuurile Jihadului Butlerian privind minţile maşinilor, prinţul Atreides se strâmbă, pradă confuziei. Cât de mult putea fi această navă conştientă de ea însăşi? Mama lui îl avertizase asupra riscului de a accepta prea multe lucruri, în special ixiene, ca valori date. Prin hubloul de plaz cristalin putea vedea numai pereţii cenuşii de stâncă şi suprafaţa interioară, neşlefuită, a camerei-cu-alge.

— Deci, gândeşte? Ca şi manechinele de antrenament pe care mi le-ai arătat?

Rhombur rămase o clipă tăcut.

— Aăă… Ştiu ce-ţi trece prin minte, Leto, dar această maşinărie nu emulează procesele cognitive umane. Suboizii pur şi simplu n-au înţeles. La fel ca şi automatele noastre adaptive de luptă, care-şi scanează adversarul pentru a lua deciziile tactice, nu gândeşte, reacţionează doar,

fulgerător. Îţi citeşte mişcările, anticipează şi răspunde.

— Mie asta-mi sună a gândire…

Pe panoul din faţa lui Leto, dansau lumini în interiorul altor lumini.

Kailea oftă frustrată.

— Jihadul Butlerian s-a terminat cu mii de ani în urmă, dar omenirea încă se mai poartă de parc-am fi nişte rozătoare înspăimântate, care se ascund prin colţuri întunecate. Există nişte prejudecăţi anti-ixiene în tot imperiul, pentru că noi fabricăm maşinării complexe. Oamenii nu înţeleg ce facem, iar neînţelegerile nasc suspiciuni.

Leto dădu din cap.

— Atunci, ajută-mă să înţeleg. Să-i dăm drumul!

Se uită spre panoul de control şi încercă să nu pară prea nerăbdător. După ultimele zile, simţeau cu toţii efectele stresului neîncetat.

— Pune-ţi degetele pe plăcile de identificare, zise Rhombur. Nu atinge de-a binelea panoul. Rămâi puţin deasupra lui…

După ce făcu ce i se spusese, trupul lui Leto fu înconjurat de o lucire palidă, gălbuie, şi simţi furnicături pe piele.

— Absoarbe componentele de identitate ale corpului tău: forma feţei, micile cicatrice, amprentele digitale, foliculii capilari, amprenta retinei. Am instruit maşina să-ţi accepte caracteristicile.

Când lucirea se stinse, Rhombur continuă:

— Acum eşti autorizat. Activează instructajul, punând degetul mare de la mâna dreaptă pe al doilea şir de lumini!

Leto se execută şi o cutie holografică îi apăru dinaintea ochilor, înfăţişând o vedere aeriană luată dintr-un vehicul care survola piscuri ascuţite şi prăpăstii stâncoase – acelaşi peisaj pe care-l observase cu luni în urmă, în ziua când fusese depus fără ceremonie, în exterior, de către naveta Ghildei.

Dintr-o dată, aerul din camera ascunsă, de sub ei, se umplu de scântei. Explozii şi izbucniri electrostatice le

copleşiră urechile. Imaginea peisajului sintetic deveni ceţoasă, se limpezi din nou, apoi dispăru cu totul. Capul lui Leto răsuna din cauza zgomotului.

— Stai jos, se răsti Rhombur. Hmmm… asta nu mai e simulare.

— Ne-au găsit deja!

Kailea se prăbuşi într-un fotoliu din spatele lui Leto şi fu automat înconjurată de un câmp de protecţie personal. Leto simţi căldura unui alt câmp înconjurându-l şi pe el, pe când Rhombur încerca să se fixeze în fotoliul de pilotaj. Pe ecranul de supraveghere al navei, Rhombur văzu soldaţi tleilaxu şi suboizi înarmaţi îngrămădindu-se în tubul de acces al camerei ascunse, trăgând salve cu laserele pentru a-şi croi drum prin uşile ascunse. Atacatorii trecuseră deja de cea de-a doua barieră. Căpitanul Zhaz şi cei câţiva dintre soldaţii rămaşi zăceau pe podea, muşuroaie fumegânde.

— Poate că părinţii tăi au reuşit să fugă, zise Leto. Sper că sunt în siguranţă…

Rhombur îşi înfipse mâinile în câmpul comenzilor, scoţând nava din modul de instructaj şi pregătind-o pentru decolare efectivă. Leto se lăsă pe spate, încercând să abandoneze comenzile. Simularea externă încă îi umplea ochii, distrăgându-l cu viziuni ale virginelor peisaje ixiene.

O lumină albastră izbucni în afara navei. O explozie îi zgudui pe toţi. Leto îl auzi pe Rhombur gemând de durere şi scutură din cap pentru a îndepărta urmele programului de instruire. Prinţul ixian se prăbuşi înapoi în fotoliul de pilotaj; pe faţa sa şiroia sângele.

— Ce naiba? Exclamă Leto. Rhombur?

— E adevărat, Leto! Strigă Kailea. Scoate chestia asta de-aici!

Leto îşi apăsă degetele pe panou, chinuindu-se să treacă de la instructaj la starea activă, însă Rhombur nu terminase pregătirea navei. O altă explozie trecu prin zidul camerei, desprinzând bucăţi de stâncă acoperite cu alge. Siluete ameninţătoare năvăliră în încăperea principală de

dedesubt.

Rhombur gemu. Sub ei, suboizii strigau şi arătau spre nava în care se aflau cei trei fugari. Salvele laserelor arseră pereţii de stâncă şi fuselajul blindat al navei orbitale. Leto activă secvenţa de lansare automată. În pofida grijilor anterioare, spera acum cu ardoare că mintea interactivă de computer a navei va funcţiona eficient.

Nava orbitală ţâşni în sus printr-un tunel, apoi spulberă un capac de piatră, un strat de zăpadă şi – în sfârşit – atinse cerul acoperit de norii strălucitori. Pilotând numai din degete, Leto reuşi să evite în ultima clipă un snop orbitor de raze laser provenit de la sistemul defensiv automat, pe care-l confiscaseră rebelii. Se avântă spre lumina solară, apărută brusc.

Descrise un looping în sus, spre stratosferă, şi, pe când încerca să nu piardă din vedere niciun inamic care i-ar fi putut ataca din spaţiu, remarcă un transspaţial mătăhălos pe o orbită planetară joasă. Două dungi luminoase se desprinseră din nava masivă formând V-uri separate – un semnal familiar lui Leto: nave ale Casei Atreides.

De la panoul de comunicaţii, Leto transmise un semnal de identificare în limbajul militar special pe care tatăl său şi instructorii i-l tot vârâseră în minte. Navete de salvare se plasară de fiecare parte a navei orbitale, comportându-se ca nişte escorte. Piloţii lor semnalizară pentru a-i recunoaşte identitatea. Scurte rafale purpurii, trase de nava de la babord, pulveriză norul de sub ei, unde se ascunseseră navele inamice.

— Rhombur, te simţi bine?

Kailea se aplecă pentru o clipă să examineze contuziile fratelui ei.

Tânărul moştenitor al Casei Vernius îşi schimbă poziţia, duse o mână la cap şi gemu. O cutie cu componente electronice, montată în tavan, îl lovise în cap, apoi se spărsese pe podea.

— Uf, iaduri purpurii! N-am activat la timp blestematul ăla de câmp de protecţie personal…

Clipi de mai multe ori, apoi îşi şterse urmele de sânge închegat de pe ochi.

Folosindu-şi noile talente, Leto urmări escorta care-i duse la adăpostul transspaţialului aflat în aşteptare, unde zări două mari fregate de luptă Atreides. Când nava orbitală intră în cală, un mesaj le parveni prin sistemul de comunicaţii, în galach, dar cu accentul tărăgănat caladanian:

— Bine c-am reuşit să reţinem transspaţialul pentru încă o oră! Bun venit la bord, prinţe Leto. Sunteţi bine, dumneavoastră şi însoţitorii dumneavoastră? Câţi supravieţuitori sunt?

Leto se uită spre Rhombur, care-şi oblojea rănile de la cap.

— Suntem trei, mai mult sau mai puţin teferi. Scoateţi-ne de pe Ix!

După ce nava lor parcă între navele de escortă Atreides, în spaţiul desemnat din imensa cală a transspaţialului, Leto privi pe ambele părţi. Prin hublourile navelor observă uniformele soldaţilor Atreides, în livrele verde cu negru, cu însemnele familiare. Răsuflă uşurat.

Apoi se uită îngrijorat spre Rhombur, a cărui soră îi ştergea sângele de pe frunte cu o bucată de pânză. Concentrându-şi privirea asupra lui Leto, prinţul ixian zise:

— Păi, cred că ar trebui să laşi baltă simulările, prietene. Cel mai bine se învaţă în practică.

După care leşină şi căzu într-o parte.

Chiar şi cea mai săracă dintre Case poate fi bogată în loialitate. Credinţa care trebuie cumpărată prin mită sau lefuri e găunoasă şi fragilă şi se poate frânge în momentul cel mai nepotrivit. Credinţa care vine din suflet, în schimb, e mai puternică decât diamantul şi mai preţioasă decât cel mai pur melanj.

Ducele PAULUS ATREIDES

Departe, în alt colţ de galaxie, în cala de mărfuri a altui transspaţial, un crucişător spaţial ixian fără însemne stătea singur, cu nimic deosebit de celelalte, printre navele înghesuite. Crucişătorul fugar trecuse de pe o linie de transport pe alta, schimbându-şi de fiecare dată destinaţia.

Înăuntrul navei anonime, Dominic şi Shando Vernius şedeau ca simpli pasageri în mijlocul jalnicelor rămăşiţe ale forţelor lor armate. Mulţi dintre soldaţii gărzi fuseseră ucişi şi mulţi nu ajunseseră la timp la nava de salvare; alţii se hotărâseră să-şi încerce norocul în ceea ce va urma după revoluţie. Nimeni dintre cei de la bord nu mai scosese o vorbă de multă vreme.

Servitorul personal al doamnei Shando, Omer, era agitat, smucindu-şi umerii înguşti; părul lui negru şi drept fusese tuns exact până la linia gulerului, însă acum şi gulerul şi părul arătau cam jerpelite. Omer era singurul din personalul casei care alesese să însoţească familia în exil. Bărbat timid, detestase perspectiva de a încerca să-şi croiască o viaţă nouă printre tleilaxu.

Rapoartele laconice ale ambasadorului Pilru făcuseră extrem de clar faptul că nu se puteau aştepta la niciun ajutor de la forţele militare ale Landsraadului sau de la împărat. Declarându-se renegaţi, tăiaseră toate legăturile – dar şi toate obligaţiile – faţă de legea imperială.

Lăzile de sub canapele, magaziile şi dulapurile din nava renegată erau pline cu pietre preţioase şi obiecte de valoare – orice putea fi vândut pentru bani gheaţă. Era foarte posibil ca fuga lor să dureze foarte mult timp.

Dominic se aşezase lângă soţia lui, ţinând-o de mâna

mică şi delicată. Fruntea lipsită de sprâncene i se încreţise de îngrijorare.

— Elrood va trimite echipe să ne dea de urmă, zise el. Ne vor vâna ca pe animale.

— O, dar de ce nu ne lasă în pace acum? Bombăni Omer, scuturând din cap. Am pierdut deja totul.

— Nu e destul pentru Roody, replică Shando, întorcându-se spre servitor, cu spatele drept şi cu un aer regal. Nu m-a iertat niciodată pentru că l-am convins să mă lase să plec. Nu l-am minţit niciodată, dar el crede că l-am păcălit.

Privi prin hubloul îngust cu rama de crom lucios. Nava ixiană era mică, fără însemnele vizibile ale Casei Vernius; un vehicul simplu, folosit pentru transportul de mărfuri sau de pasageri. Shando strânse mâna soţului său şi încercă să nu se gândească la cât de mult se prăbuşise norocul lor.

Îşi amintea ziua plecării de la curtea imperială, îmbăiată, parfumată şi împodobită cu flori proaspete din serele lui Elrood. Celelalte concubine îi dăruiseră broşe, giuvaieruri, eşarfe luminoase care străluceau la căldura corpului. Era tânără şi emoţionată, cu inima plină de recunoştinţă pentru toate amintirile şi experienţele de până atunci, şi totuşi nerăbdătoare să înceapă o viaţă nouă alături de bărbatul pe care-l iubea cu disperare.

Shando îşi ţinuse secretă idila cu Dominic şi îl părăsise pe Elrood în ceea ce crezuse că erau termeni buni, terminându-şi serviciul cu binecuvântarea lui. Ea şi împăratul făcuseră dragoste pentru ultima oară, vorbiseră tandru despre amintirile pe care le împărtăşeau. Elrood nu înţelesese dorinţa ei de a pleca de pe Kaitain, dar avea destule alte concubine, la urma urmei. Pierderea ei însemnase prea puţin pentru el... până când aflase că-l părăsise din dragoste pentru alt bărbat!

Acum, fuga disperată a lui Shando de pe Ix era foarte diferită de plecarea ei de pe Kaitain. Oftă cu amărăciune:

— După o domnie de aproape un secol şi jumătate, Roody a învăţat cum să-şi aştepte răzbunarea.

Aflat mult dincolo de orice umbră de gelozie, Dominic

chicoti auzind numele de alint.

— Ei, acum e chit cu noi. Va trebui să avem răbdare şi să găsim o cale să recâştigăm poziţia Casei noastre. Dacă nu pentru noi, măcar pentru copiii noştri.

— Am încredere în Paulus Atreides că va avea grijă de ei, spuse Shando. E un om bun.

— Totuşi, nu trebuie să avem încredere în nimeni altcineva care să aibă grijă de noi, răspunse Dominic. Provocarea asta ne va ajunge cu vârf şi îndesat!

Dominic şi Shando aveau să se despartă în curând, să-şi ia noi identităţi şi să se ascundă pe planete izolate, păstrând tot timpul speranţa că vor fi din nou împreună, într-o bună-zi. Plătiseră Ghildei o mită uriaşă pentru ca să nu fie păstrată nicio înregistrare a destinaţiei fiecăruia. Soţul şi soţia se îmbrăţişară, ştiind că din acest moment nimic nu mai era sigur în vieţile lor.

Tot ce mai aveau dinainte era un spaţiu complet neexplorat…

Singur printre rămăşiţele planetei sfârtecate de război, C'tair Pilru se îngropă într-o cameră ecranată la transmisii. Spera că nu-l va găsi niciun suboid. Părea singura lui şansă de a supravieţui masacrului…

Mama sa îi arătase odată locul acesta, ascuns în spatele peretelui unui donjon al Marelui Palat, protejat de crusta groasă de piatră. Ca membri ai curţii Casei Vernius, fii ai ambasadorului pe Kaitain, lui C'tair şi D'murr li se atribuise un loc destinat siguranţei lor personale, dacă ar fi apărut vreodată o urgenţă. Cu aceeaşi eficienţă metodică pe care o arăta în fiecare zi ca bancher al Ghildei, S'tina se pregătise pentru orice eventualitate şi se asigurase că băieţii ei îşi aduceau aminte. Transpirat, flămând şi îngrozit, C'tair fusese uşurat să găsească ascunzătoarea neatinsă în mijlocul haosului, al focurilor de armă şi exploziilor.

Apoi, în siguranţă şi amorţit, şocul a ceea ce se întâmplă cu oraşul lui – *lumea* lui – îl lovi în plin. Nu-i venea să creadă că totul era deja pierdut, că atâta măreţie se prăbuşise în

noroi, sânge şi fum…

Fratele lui geamăn plecase, dus departe de către Ghildă, pentru a fi instruit ca navigator. Atunci fusese foarte necăjit pentru această pierdere, dar acum însemna că măcar D'murr era la adăpost de revoluţie. C'tair n-ar fi dorit nimănui un asemenea calvar… dar spera că fratele său primise într-un fel veştile până acum. Încercau oare tleilaxu să ascundă adevărul?

C'tair încercase să ia legătura cu tatăl lui, dar ambasadorul fusese blocat pe Kaitain în punctul culminant al crizei. Printre flăcări, explozii şi bande ucigaşe de suboizi, C'tair descoperi că are prea puţine opţiuni în afară de aceea de a se ascunde şi a supravieţui. Tânărul brunet risca să fie ucis dacă încerca să ajungă la încăperile administrative ale Casei Vernius.

Mama lor era deja moartă.

C'tair se ascunse în camera lui izolată cu licuriglobnuri muribunde, ascultând zguduiturile slabe ale luptelor îndepărtate şi sunetele mult mai puternice ale propriei lui respiraţii, ale propriei lui bătăi de inimă. Era în viaţă!

Cu trei zile în urmă, privise cum revoluţionarii distrugeau o aripă a complexului Ghildei, acea parte a clădirii pătrăţoase şi cenuşii care adăpostea toate operaţiunile bancare. Mama lui fusese înăuntru. D'murr şi cu el îi vizitaseră biroul de multe ori în copilărie.

Ştia că S'tina se baricadase în seifurile cu dosare, incapabilă să scape sau să creadă că suboizii revoltaţi vor îndrăzni să atace o fortăreaţă neutră a Ghildei. Suboizii însă nu înţelegeau politica sau subtilele urzeli ale puterii. S'tina îi trimisese lui C'tair un ultim mesaj, spunându-i să reziste, să se pună la adăpost, stabilind locul unde se vor întâlni din nou după ce se vor fi potolit violentele. Niciunul dintre ei nu crezuse că situaţia se putea înrăutăţi.

Însă chiar în timp ce C'tair privea, exploziile declanşate de rebelii suboizi sfărâmaseră o parte a clădirii. Structura se desprinsese din legăturile care o fixau pe tavanul grotei. Arzând, huruind, rostogolindu-se, dărâmăturile căzuseră cu

un tunet asurzitor pe fundul cavităţii, ucigând sute de rebeli care priveau, la un loc cu bancherii şi funcţionarii Ghildei. Toţi cei dinăuntru…

Aerul se umpluse de fum şi ţipete, iar luptele continuaseră. Ştiuse că ar fi fost inutil să-şi croiască drum până jos ca să-şi caute mama. În schimb, dându-şi seama că întreaga lui lume se prăbuşea, C'tair alergase către singurul adăpost de care avea cunoştinţă.

Ascuns în camera zăvorită şi ecranată, dormi ghemuit în poziţia fetusului, apoi se trezi cu un sentiment vag de hotărâre – estompată parţial de mânie şi durere. C'tair găsi şi inventarie proviziile depozitate în containere anentropice; verifică armele învechite din micul dulap-panoplie. Spre deosebire de unele dintre camerele-cu-alge mai mari, acest loc tainic nu avea o navă orbitală. Spera că încăperea nu era pe nicio hartă, secretă sau nu. Altfel, tleilaxu şi discipolii lor suboizi slabi de minte aveau cu siguranţă să-l găsească.

Năucit şi apatic, C'tair hibernă, aşteptând să treacă timpul. Nu era sigur când avea să poată scăpa, sau măcar să poată trimite un mesaj. Nu credea că vor sosi vreodată forţe militare din afară să salveze Ix – ar fi ajuns de mult până acum. Tatăl lui plecase definitiv. Câteva zvonuri panicate spuneau că familia Vernius fugise, devenind renegată. Marele Palat era deja abandonat şi jefuit, menit să devină în curând cartierul general al noilor stăpâni ai planetei Ix.

Plecase Kailea Vernius cu familia ei, fugind de distrugere? Aşa spera C'tair, de dragul ei. Altfel, ar fi devenit o ţintă pentru revoluţionarii furioşi. Era o femeie tânără şi frumoasă, crescută pentru ceremoniile curţii, pentru eleganţă şi intrigi de palat, şi în niciun caz pentru supravieţuirea cu ghearele şi cu dinţii.

I se făcea rău gândindu-se la iubitul lui oraş, prădat şi călcat în picioare. Îşi amintea de aleile de cristal suspendate, de clădirile-stalactite, de realizările magnifice în materie de construire a transspaţialelor, aparate care puteau fi scoase în spaţiu ca prin farmec de către puterile

unui navigator al Ghildei. De câte ori exploraseră D'murr şi cu el tunelurile lungi, de câte ori contemplaseră peşterile uriaşe sau urmăriseră prosperitatea răspândindu-se printre toţi locuitorii de pe Ix? Acum suboizii ruinaseră totul. Şi pentru ce? Se îndoia că măcar ei înţelegeau.

Poate C'tair reuşea să găsească un pasaj spre suprafaţă, să contacteze o navă de transport, să se folosească de credite furate ca să-şi cumpere plecarea de pe planetă, să ajungă pe Kaitain şi să ia legătura cu tatăl lui. Măcar mai era Cammar Pilru ambasador? Al unui guvern în exil? Probabil că nu.

Nu, C'tair nu putea pleca şi abandona această lume unei soarte crude. Aceasta era Ix, casa lui, şi refuza să fugă. Jură totuşi să supravieţuiască… cumva. O dată ce lucrurile se potoleau, putea purta haine vechi şi pretinde cu umilinţă că este unul dintre ixienii nemulţumiţi, încercând să se descurce cu noii stăpâni ai planetei. Se îndoia totuşi că va fi vreodată în siguranţă.

Nu, dacă intenţiona să continue lupta…

În săptămânile care urmară, C'tair reuşi să se strecoare afară din ascunzătoare, târziu, în nopţile subterane programate, folosind un detector de semne de viaţă ixian pentru a evita gărzile tleilaxu şi alţi inamici. Cu dezgust, urmări magnificul Vernii ruinându-se sub ochii lui.

Marele Palat era acum ocupat de omuleţii hidoşi cu înfăţişare de gnom, uzurpatorii cu pielea cenuşie care furaseră o lume întreagă sub ochii indiferenţi ai imperiului. Inundaseră oraşul subteran cu reprezentanţii lor în robe, care păreau să se furişeze tot timpul. Echipe de invadatori cu chip de nevăstuică cutreierau clădirile-stalactite căutând toţi nobilii ascunşi. Trupele de Dansatori-Feţe se dovedeau mult mai eficiente decât nesăbuitele clase inferioare.

Dedesubt, departe, suboizii petreceau pe străzi… însă nu ştiau ce altceva să facă. În curând se plictisiră şi se întoarseră posaci la vechile lor slujbe. Fără instigatorii Dansatori-Feţe care să le spună ce să vrea sau să ceară, suboizii nu aveau întâlniri organizate, nu cunoşteau nicio

cale de lua propriile decizii. Vieţile lor redeveniră ceea ce erau înainte, sub alţi stăpâni însă şi cu cote de producţie mai mari. C'tair îşi dădu seama că noii administratori tleilaxu vor trebui să înceapă să scoată profituri enorme, pentru a putea plăti costurile materiale ale acestei preluări.

Pe străzile oraşului subteran, C'tair îşi târa picioarele neobservat, prin gloata înfrântă – supraveghetori de schimb şi familii ale muncitorilor de rang mediu care supravieţuiseră epurărilor şi n-aveau unde să se ducă. Îmbrăcat în haine şterse, traversa pasajele avariate către oraşul ruinat, de sus, şi cobora cu liftuburile către dărâmăturile centrelor industriale. Nu se putea ascunde o veşnicie, dar nici nu putea fi încă văzut.

C'tair refuza să accepte că bătălia era deja pierdută. Bene Tleilax aveau puţini prieteni în Landsraad şi cu siguranţă nu puteau rezista unei rezistenţe coordonate. Cu toate acestea, Ix părea să nu ofere niciuna.

Pierdut într-un grup mic şi timorat de pietoni pe un trotuar din dale îmbucate, privea soldaţii blonzi, cu trăsături cizelate care mărşăluiau pe lângă el. Purtau uniforme cu gri şi negru – cu siguranţă nu ixieni, nici suboizi, şi mai ales nu tleilaxu. Înalţi şi impunători, trufaşii soldaţi aveau arme paralizante, căşti pentru controlul răzmeriţelor, şi impuneau ordinea. O nouă ordine. Cu oroare, îi recunoscu.

Sardaukarii împăratului!

Vederea trupelor imperiale sprijinind preluarea îl înfurie pe C'tair, care înţelese că această conspiraţie avea adâncimi nebănuite… dar îşi mască emoţiile în mulţime. Nu putea îngădui nimănui să-l observe. În jurul lui, auzi bombănitul localnicilor ixieni – în ciuda constrângerilor datorate prezenţei sardaukarilor, nici măcar clasele de mijloc nu erau cine ştie ce mulţumite cu situaţia lor schimbată. Contele Vernius fusese un conducător cumsecade, chiar dacă oarecum preocupat de alte lucruri; Bene Tleilax, pe de altă parte, erau fanatici religioşi cu reguli brutale. Multe dintre libertăţile pe care ixienii le considerau de la sine înţelese aveau să dispară sub

guvernarea tleilaxu.

C’tair dorea să poată face ceva ca să le-o plătească acestor invadatori perfizi. Jură să facă din asta ţelul său, atâta timp cât va fi nevoie.

Pe când se furişa pe străzile întunecate şi avariate de pe fundul grotei, se întristă văzând clădirile înnegrite şi prăbuşite, din tavan. Oraşul de sus fusese distrus din interior! Doi dintre pilonii de diamant care susţineau imensul tavan de piatră fuseseră aruncaţi în aer, iar avalanşele rezultate îngropaseră porţiuni întregi din cartierele de locuinţe ale suboizilor…

Cu un geamăt înăbuşit, C’tair îşi dădu seama că practic toate marile opere publice de artă ixiene fuseseră distruse, inclusiv modelul stilizat al transspaţialului Ghildei, care împodobise Piaţa Domului. Chiar şi minunatul cer de fibră optică al tavanului era avariat, iar proiecţiile aveau pete. Mohorâţii şi fanaticii tleilaxu nu avuseseră niciodată reputaţia de a fi amatori de artă. Pentru ei, toate acestea stăteau pur şi simplu în drum!

Îşi amintea că şi Kailea Vernius se ocupase de pictură şi de sculpturi mobile. Stătuse de vorbă cu C’tair despre anumite stiluri care erau în mare vogă pe Kaitain şi absorbise cu lăcomie toate imaginile turistice pe care tatăl lui le adusese din misiunile sale diplomatice. Dar acum arta dispăruse, la fel şi Kailea…

Încă o dată, C’tair se simţi paralizat de singurătate.

Strecurându-se neobservat în ruinele unei dependinţe prăbuşite, în ceea ce fusese cândva un parc botanic, C’tair se opri brusc, încremenit. Ceva îi prinse privirea; se şterse la ochi, să-şi limpezească ochii.

Din dărâmăturile încă fumegânde apăru imaginea înceţoşată, abia vizibilă, a unui bătrân cu chip familiar. C’tair clipi – să fi fost oare doar imaginaţia lui, o hologramă pâlpâitoare de pe un ziar-disc… sau altceva? Nu mâncase toată ziua, era încordat şi istovit până la limita prăbuşirii. Dar imaginea rămânea pe loc. Sau poate nu?

Prin perdeaua de fum şi aburi înţepători, recunoscu

silueta bătrânului inventator Davee Rogo, geniul infirm care se împrietenise cu gemenii şi-i învăţase despre inovaţiile lui. Lui C'tair i se tăie respiraţia, iar apariţia începu să şoptească atunci cu o voce fragilă, scârţâită. Era o fantomă… o viziune, o halucinaţie de nebun? Excentricul Rogo părea să-i spună lui C'tair ce să facă, de ce componente tehnice avea nevoie şi cum să le pună laolaltă.

— Eşti real? Şopti C'tair, păşind mai aproape. Ce vrei să-mi spui?

Pentru cine ştie ce motiv, imaginea estompată a lui Rogo nu răspunse la întrebări. C'tair nu înţelese, dar ascultă. La picioarele lui erau împrăştiate cabluri şi componente metalice, rămăşiţe ale unei maşini distruse de explozivii care nu ţineau seama de nimic. *Astea sunt componentele de care am nevoie…*

Răsucindu-se şi cercetând cu atenţie în căutarea observatorilor nedoriţi, adună toate piesele ce i se proiectau în minte, pe lângă multe alte rămăşiţe tehnologice: bucăţele de metal, cristale de plaz şi celule electronice. Bătrânul îi dăduse un soi de inspiraţie.

C'tair îndesă obiectele în buzunare şi pe sub haine. Ix se va schimba masiv sub noua conducere tleilaxu, şi orice resturi ale preţiosului trecut al civilizaţiei sale se puteau dovedi valoroase. Tleilaxu îi vor confisca totul, dacă-l găseau…

În zilele următoare de explorare obsesivă, C'tair nu mai zări imaginea bătrânului şi nici nu înţelese cu adevărat ceea ce întâlni, dar munci din greu ca să adauge din ce în ce mai multe obiecte la colecţia sa tehnologică, la *resursele* sale. Va continua această bătălie… singur, dacă era nevoie.

Petrecea fiecare noapte sub nasul inamicilor, în timp ce aceştia făceau aranjamentele pentru ocupaţia permanentă. Scotoci zonele pustii ale oraşului de sus şi de jos, înainte ca echipele de reconstrucţie să ajungă să cureţe şi să îndepărteze amintirile nedorite.

Amintindu-şi apoi ce şoptise fantoma lui Rogo, în imaginaţia lui, începu să construiască… *ceva.*

Când navele de salvare Atreides se întoarseră pe Caladan şi aterizară pe spaţioportul din Cala City, bătrânul duce nu se strădui să le facă o primire prea fastuoasă. Momentul şi împrejurările erau prea sumbre pentru obişnuiţii funcţionari de protocol, fanfare şi purtători de steaguri.

Ducele Atreides stătea în aer liber, aruncând priviri în sus, către lumina voalată de nori a soarelui, în timp ce navele aterizau. Deşi nu se asorta cu modelul tunicii, purta pelerina lui favorită din blană de balenă cu pete, pentru a-l apăra de vântul tăios. Toţi servitorii şi soldaţii Casei adunaţi acolo aşteptau în poziţie de drepţi lângă platforma de primire, dar ducelui nu-i păsa de haine sau de impresia pe care putea s-o lase. Paulus era doar bucuros că-şi vedea fiul acasă, în siguranţă.

Doamna Helena stătea lângă el, cu spatele rigid şi îmbrăcată cu pelerină şi rochie protocolare, arătând impecabil. În momentul în care fregata se aşeză pe pista spaţioportului, Helena îşi privi soţul cu o expresie de „ţi-am spus eu”, apoi îşi compuse pe faţă un zâmbet de bun-venit vizibil pentru toată lumea. Niciun privitor n-ar fi ghicit vreodată ce meciuri cu strigăte avuseseră loc în timp ce transspaţialul era pe drum, aducându-le fiul acasă.

— Nu-mi dau seama cum ai putut să le oferi adăpost celor doi, zise ea cu glasul coborât, dar îngheţat, în timp ce buzele continuau să surâdă. Ixienii au mers dincolo de restricţiile Jihadului, şi acum plătesc preţul pentru asta. E primejdios să te amesteci în pedepsele lui Dumnezeu.

— Aceşti doi copii ai familiei Vernius nu sunt vinovaţi de nimic şi vor rămâne aici ca oaspeţi ai Casei Atreides atât cât va fi nevoie. De ce trebuie să mă tot contrazici? Am luat o hotărâre în privinţa asta.

— Hotărârile tale nu trebuie să fie bătute în cuie. Dacă mă asculţi, poate că vălul ăsta se va ridica de pe ochii tăi şi vei vedea pericolul în care ne pui pe toţi din cauza prezenţei lor.

Helena stătea exact atât de aproape de duce, pe cât se puteau aştepta privitorii.

— Sunt îngrijorată pentru noi şi pentru fiul nostru…

Nava de pe pista de aterizare îşi întinse picioarele de sprijin şi se fixă pe pământ. Exasperat, Paulus se întoarse către soţia lui.

— Helena, îi datorez lui Dominic Vernius mai mult decât îţi poţi imagina – şi eu nu mă sustrag de la obligaţii. Chiar şi fără datoria de sânge pe care o avem unul faţă de altul după Ecaz, tot m-aş fi oferit să-i protejez copiii. Fac asta din toată inima, ca şi din sentimentul datoriei. Îmblânzeşte-te, femeie! Gândeşte-te prin ce-au trecut aceşti tineri!

O rafală de vânt îi răsfiră părul castaniu-roşcat, dar Helena nici nu clipi. Ironic, ridică cea dintâi mâna în semn de salut când uşa se deschise. Vorbi din colţul gurii:

— Paulus, îţi pui singur gâtul sub securea călăului imperial şi mai şi zâmbeşti făcând asta! Vom plăti pentru nebunia de azi în moduri pe care nici nu ţi le poţi închipui. Eu vreau doar ce-i mai bine pentru toată lumea!

În jurul lor, gărzile Casei ignorau cearta cu multă sârguinţă. Un steag verde cu negru fâlfâia în bătaia vântului. Rampa navei se întinse până la pământ.

— Sunt singurul care se gândeşte la *onoarea familiei* în loc de politică? Mormăi Paulus.

— Sst! Nu vorbi aşa tare!

— Dac-aş trăi numai cu decizii sigure şi alianţe avantajoase, n-aş mai fi bărbat adevărat, şi cu siguranţă n-aş fi demn de a fi duce…

Soldaţii mărşăluiră spre navă şi luară poziţia de drepţi, formând o cărare pentru cei trei salvaţi de pe Ix. Leto ieşi primul, trăgând adânc în piept aerul proaspăt, de mare, şi clipind în lumina ceţoasă a soarelui de pe Caladan. Se spălase şi se îmbrăcase în haine curate, dar arăta totuşi obosit; pielea lui avea o nuanţă cenuşie, părul negru îi stătea în dezordine, iar sprânceana şi nasul încă-i erau brăzdate de amintirile evenimentelor.

Leto nu se mai sătura de parfumul de sare şi iod al mării

apropiate, de izul de peşte şi de lemn ars. *Acasă.* Nu voia să mai plece vreodată de pe Caladan. Privi dincolo de rampă şi întâlni ochii strălucitori ai tatălui său – plini de bucurie la revederea fiului, arzând de indignare şi de mânie pentru ceea ce i se întâmplase Casei Vernius.

Rhombur şi Kailea ieşiră nesiguri, aşezându-se lângă Leto la capătul de sus al rampei. Ochii de smarald ai Kaileei arătau chinuiţi. Se uită în jur la noua lume, ca şi cum cerul ar fi fost mult prea departe deasupra capului. Leto îşi dorea s-o consoleze. Se ţinu totuşi deoparte, de data asta din cauza prezenţei mamei sale.

Rhombur încercă să se adune şi făcu o încercare vizibilă de a-şi îndrepta umerii şi de a-şi netezi părul blond, ciufulit. Ştia că acum el reprezenta tot ce mai rămăsese din Casa Vernius, chipul pe care-l vor vedea toţi membrii Landsraadului, acum că tatăl său, contele renegat, fugise în cine ştie ce ascunzătoare. Ştia că lupta abia începea. Leto îşi puse mâna puternică pe umărul prietenului său şi-l îndemnă să coboare. După o clipă de nemişcare, Leto şi Paulus se aruncară unul în braţele celuilalt, în acelaşi timp. Bătrânul duce îşi apăsă barba căruntă de obrazul fiului său; se bătură pe spate unul pe celălalt, fără să scoată o vorbă. Apoi se despărţiră şi Paulus îşi puse mâinile mari, bătătorite, pe umerii tânărului, mulţumindu-se să-l privească.

Leto privi pe lângă tatăl lui şi-şi văzu mama stând în spatele lor, cu un zâmbet de întâmpinare călduros, dar forţat. Privirea ei se mută către Rhombur şi Kailea, apoi înapoi la el; Leto ştia că doamna Helena Atreides îi va primi pe cei doi exilaţi cu toată ceremonia datorată demnitarilor importanţi aflaţi în vizită. Observă totuşi că alesese bijuterii şi culori asemănătoare cu însemnele Casei Richese, rivala Ixului, ca şi cum ar fi vrut să răsucească un pumnal în rănile exilaţilor din familia Vernius. Ducele Paulus nu părea să fi observat.

Bătrânul duce se întoarse să-l salute energic pe Rhombur, care mai purta încă un mic bandaj pe rana de la

cap.

— Bun-venit, bun-venit, băiete, exclamă el. Aşa cum i-am promis tatălui vostru, tu şi cu sora ta veţi rămâne aici cu noi, sub protecţia Casei Atreides, până când trece totul.

Kailea ridică ochii la norii care alergau pe deasupra, ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată cerul liber. Se cutremură, arătând pierdută.

— Şi dacă n-o să treacă niciodată?

Îndeplinindu-şi obligaţiile, Helena se apropie să o ia de braţ pe fiica familiei Vernius.

— Hai, copilă. O să te ajutăm să te instalezi aici, pentru cazul în care lumea asta va fi casa ta pentru o vreme.

Rhombur îi strânse mâna bătrânului duce în stilul imperial.

— Aăă… nu-mi pot exprima îndeajuns aprecierea, domnule. Kailea şi cu mine înţelegem amândoi riscul pe care vi-l asumaţi ca să ne daţi adăpost…

Helena se uită peste umăr la soţul ei, care o ignoră. Paulus arătă spre castelul de pe stânci.

— Casa Atreides preţuieşte loialitatea şi onoarea cu mult mai mult decât politica!

Aruncă o privire severă şi pătrunzătoare spre fiul său extenuat. Leto inspiră adânc, primind lecţia ca pe o împunsătură de sabie.

— Loialitate şi onoare, repetă Paulus. Aşa trebuie să fie!

Numai Dumnezeu poate face creaturi vii, conştiente de sine.

Biblia Catolică Portocalie

În sala de naşteri numărul unu din complexul de pe Wallach IX, o fetiţă nou-născută plângea culcată pe o masă medicală. O fiică purtând linia genetică a baronului Vladimir Harkonnen… Mirosul sângelui şi cel al dezinfectantului umpleau aerul, alături de foşnetul scutecelor apretate şi sterilizate. Licurigloburi puternice ardeau, reflectate de pereţii de piatră şi de suprafeţele de metal şlefuit. Multe fiice se născuseră aici, multe noi surori…

Cu mai multă emoţie decât arătau de obicei nişte Bene Gesserit, Cucernicele Maici, înveşmântate în robele lor întunecate, împungeau cu diverse instrumente copila pipernicită, comentând îngrijorate. Una dintre surori folosi o seringă hipodermică pentru a extrage o probă de sânge, în vreme ce alta luă un eşantion de piele folosind o chiuretă mică. Nimeni nu ridica glasul mai mult de nivelul şoaptelor. *Culoare ciudată a pielii, procese biochimice la pământ, greutate redusă…*

Scăldată în transpiraţie, Gaius Helen Mohiam zăcea istovită în apropiere, încercând să-şi recâştige controlul asupra ţesuturilor brutalizate ale trupului ei. Deşi metodele sale de conservare o ajutau să-şi ascundă adevărata vârstă, era prea bătrână ca să mai poată avea copii. Naşterea fusese foarte grea pentru ea, mai dificilă decât naşterea celorlalţi opt copii pe care-i adusese pe lume. Acum se simţea bătrână şi uzată.

Două adepte de serviciu se grăbiră spre patul ei şi o duseră spre intrarea boltită. Una îi puse o compresă rece pe frunte, iar cealaltă îi trecu peste buze un burete umed, storcându-i câteva picături de apă în gura uscată. Mohiam îşi îndeplinise deja partea cuvenită din acest proces; Comunitatea avea să facă restul. Deşi nu cunoştea planurile urzite pentru copilul ei, ştia că acesta trebuia să supravieţuiască.

Pe masa de consultaţie, chiar înainte ca sângele şi secreţiile lipicioase să-i fie şterse de pe piele, copilul fusese întors şi aşezat pe toate părţile deasupra unui scanner încorporat. Înfrigurată şi speriată, fetiţa plângea, dar cu întreruperi, cu vocea tot mai slabă.

Semnale electronice trimiseră toate rezultatele evaluării biologice către o unitate centrală de recepţie, care afişă datele pe o coloană, pe un imens monitor de perete, pentru a fi evaluate de către expertele Bene Gesserit. Cucernicele Maici studiară rezultatele, comparându-le cu o a doua coloană, care arăta parametrii optimi.

— Diferenţa este izbitoare, zise Anirul în şoaptă, cu ochii mari pe chipul ei de căprioară.

Dezamăgirea tinerei Maici Kwisatz atârna ca o greutate pe umeri.

— Şi e complet neaşteptată, rosti Maica Superioară Harishka.

Uitătura ca de vultur scăpăra în mijlocul feţei sale ridate. Pe lângă tabuurile care le împiedicau pe Bene Gesserit să folosească mijloace artificiale de fertilizare în programul genetic, alte tabuuri le împiedicau să examineze sau să manipuleze genetic fetuşii aflaţi în uter. Iritată, femeia în vârstă scutură din cap şi aruncă o privire piezişă spre Mohiam, încă asudată şi odihnindu-se pe masa ei de lângă uşă.

— Datele genetice sunt corecte, dar acest… *copil* nu este în regulă. Am făcut o eroare!

Anirul se aplecă spre fetiţă, privind-o mai îndeaproape. Copila avea o paloare bolnăvicioasă şi oasele faciale deformate, precum şi un umăr dizlocat sau malformat. Alte deficienţe, poate cronice, aveau probabil nevoie de mai mult timp să se manifeste.

Şi copila asta trebuia să devină bunica lui Kwisatz Haderach? Slăbiciunea nu naşte putere.

Anirul depăna evenimentele în memorie, încercând să-şi dea seama ce mersese prost. Celelalte surori îi vor reproşa, din nou, că era prea tânără şi impetuoasă. Proiecţiile din

dosarele genetice fuseseră atât de precise, iar informaţiile din Celelalte Memorii atât de sigure… Deşi tatăl fusese Vladimir Harkonnen, această copilă nu era ceea ce ar fi trebuit. Bebeluşul fragil nu putea fi următorul pas pe calea genetică care trebuia să culmineze – după numai două generaţii – cu Sfântul Graal al programului genetic Bene Gesserit, superfiinţa lor.

— Să fi fost ceva greşit în indexul de împerechere? Întrebă Maica Superioară, evitând să se uite la copil. Sau e o aberaţie?

— Genetica nu e niciodată sigură, Maică Superioară, răspunse Anirul, îndepărtându-se cu un pas de fetiţă.

Încrederea i se topise, dar încercă să nu-şi caute scuze. Îşi trecu mâna cu un gest nervos prin părul arămiu, tuns scurt.

— Proiecţiile sunt corecte. Mă tem că liniile genetice pur şi simplu nu s-au înţeles… de data asta.

Maica Superioară se uită prin încăpere, la doctori, la celelalte surori. Fiecare comentariu, fiecare mişcare făcută vor fi înregistrate şi stocate în arhivele de pe Wallach IX – ca şi în Celelalte Memorii – pentru folosinţa generaţiilor următoare.

— Sugeraţi să încercăm din nou, tot cu baronul? Nu a fost tocmai cel mai cooperant dintre subiecţi.

Anirul zâmbi uşor. *Puţin spus!*

— Proiecţiile ne dau cea mai mare probabilitate. Trebuie să fie baronul Harkonnen şi trebuie să fie Mohiam. Mii de ani de selecţie atentă au dus la acest punct. Avem şi alte opţiuni, dar niciuna atât de bună ca aceasta… aşa că trebuie să mai încercăm o dată.

Se strădui să-şi ia un ton cât mai filosofic.

— S-au mai produs şi alte erori pe parcurs, Maică Superioară – nu putem lăsa o greşeală să pună capăt întregului program.

— Sigur că nu, se răsti Harishka. Trebuie să-l contactăm din nou pe baron. Trimiteţi pe cele mai bune şi mai convingătoare reprezentante ale noastre, până ce se reface

Mohiam!

Anirul se uită spre copilul de pe masă. Obosit acum, bebeluşul era tăcut, îndoindu-si mânuţele mici şi lovind cu picioarele. Copilul nu putea nici măcar să plângă pentru o perioadă mai lungă. *Nu e o reproducătoare prea viguroasă…*

Lângă intrare, Mohiam lupta să se ridice de pe masa de recuperare, privind spre nou-născută cu ochi strălucitori. Observând dintr-o privire diformităţile, slăbiciunea, gemu şi căzu iarăşi în aşternut.

Încercând să-i aducă alinare, Maica Superioară Harishka se opri lângă masa ei.

— Avem nevoie de toată forţa ta, soră, nu de disperarea ta. Ne vom asigura că vei avea încă o şansă cu baronul.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi plecă din sala de naşteri în foşnetul robei, urmată de consilierele sale.

Aflat în încăperile cu balcon din fortăreaţa Harkonnen, baronul se admira în oglindă, gol puşcă, aşa cum îi plăcea să facă destul de frecvent. În apartamentul său somptuos din această aripă existau destule oglinzi şi multe lumini, prin urmare se putea bucura neîncetat de forma perfectă cu care-l înzestrase natura. Era zvelt şi musculos, cu un colorit sănătos – în special atunci când iubiţii săi găseau timp să-l frece cu uleiuri parfumate. Îşi plimbă degetele pe contururile tari ale abdomenului. Magnific!

Nu era de mirare că vrăjitoarele îi ceruseră să procreeze cu ele încă o dată. Era, în fond, extraordinar de frumos. Pentru programele genetice, era normal că-şi doreau cel mai bun material. Primul său copil făcut cu scroafa aceea de Mohiam trebuie să fi fost atât de perfect încât mai voiau unul. Deşi ura această perspectivă, se întrebă dacă era, cu adevărat, chiar atât de oribil.

Dar ar fi dorit să ştie cum se potriveau progeniturile sale în programele pe termen lung ale acestor femei secretoase şi înşelătoare. Aveau scheme genetice multiple şi nimeni, în afară de o Bene Gesserit, n-ar fi fost în stare să le

înţeleagă. Putea fi folosit cumva acest lucru în avantajul său… sau aveau de gând s-o instige pe fiica sa împotriva lui, mai târziu? Avuseseră grijă să nu producă niciun fel de moştenitori bastarzi, evitând astfel conflictele dinastice; nu că i-ar fi păsat lui prea mult. Dar ce-i ieşea lui din asta? Nici chiar Piter de Vries nu reuşise să ofere vreo explicaţie.

— Nu ne-aţi dat răspunsul domniei-voastre, baron Harkonnen, insistă sora Margot Rashino-Zea din spatele său.

Nu părea să o jeneze câtuşi de puţin goliciunea lui.

O văzu în oglindă pe frumoasa soră cu părul auriu. Credeau, cumva, că frumuseţea ei l-ar fi putut tenta, silueta sa, trăsăturile fine? S-ar cupla mai degrabă cu ea decât cu cealaltă? Niciuna dintre perspective nu-l incinta.

Reprezentând surorile uneltitoare, Margot tocmai vorbise de „necesitatea” lui de a copula încă o dată cu vrăjitoarea de Mohiam. Nici măcar nu trecuse un an… Cât de insolente puteau fi aceste creaturi! Margot, cel puţin, folosise cuvinte alunecoase şi puţină fineţe, în locul pretenţiilor brutale pe care le exprimase Mohiam în noaptea aceea, acum multă vreme. Cel puţin, vrăjitoarele trimiseseră, de astă dată, un purtător de cuvânt mai acceptabil.

Refuză să pună ceva pe el în faţa frumoasei femei, mai ales având în vedere cererea ei. Gol, se expuse ostentativ dinaintea ei, dar se prefăcu că nu observă. *N-ar vrea frumuşica asta mieroasă să se împerecheze cu cineva ca mine?*

— Mohiam a fost cam prea insipidă pentru gustul meu, zise el, întorcându-se în cele din urmă să dea cu ochii de emisara Comunităţii. Spune-mi, vrăjitoareo, a fost primul meu copil o fată, aşa cum mi s-a promis?

— Ce importanţă ar putea avea asta pentru domnia-voastră?

Ochii verzi ai lui Margot rămaseră fixaţi într-ai lui, dar el simţea că femeii i-ar fi plăcut să-şi plimbe privirile pe corpul lui, peste muşchi şi pielea aurie.

— N-am spus că ar avea vreo importanţă, femeie

smintită – dar sunt de rang înalt şi ţi-am pus o întrebare. Răspunde-mi sau mori!

— Bene Gesserit nu se tem de moarte, baron Harkonnen, zise Margot, pe un ton foarte calm.

Seninătatea ei îl înfuria şi-l intriga în acelaşi timp.

— Da, primul dumneavoastră copil a fost o fată, continuă ea. Noi, Bene Gesserit, putem influenţa aceste lucruri. Un fiu nu ne-ar fi fost de niciun folos.

— Înţeleg. De ce v-aţi mai întors?

— Nu sunt autorizată să spun mai mult.

— Găsesc foarte jignitoare această nouă cerere a Comunităţii. Le-am spus acestor Bene Gesserit să nu mă mai deranjeze niciodată. Aş putea să dau ordin să fii omorâtă pentru că mă sfidezi. Aceasta este planeta mea şi fortăreaţa mea.

— Violenţa n-ar fi ceva înţelept…

Un ton netulburat, cu o sugestie ameninţătoare. Cum putea apărea atât de puternică şi monstruoasă într-un trup atât de frumos?

— Data trecută, aţi ameninţat cu dezvăluirea presupuselor mele rezerve de melanj. Aţi născocit ceva nou sau folosiţi acelaşi vechi şantaj?

— Noi, Bene Gesserit, putem oricând să lansăm noi ameninţări, dacă doriţi, baron Harkonnen, deşi dovezile privind rapoartele frauduloase ale producţiei de mirodenie ar trebui să fie suficiente pentru a atrage mânia împăratului.

Baronul înălţă o sprânceană şi, în sfârşit, catadicsi să apuce una dintre robele negre, lucioase, din dulap.

— Am aflat eu din unele surse că mai multe dintre Marile Case au propriile lor rezerve de melanj. Unii spun că nici împăratul Elrood nu se dă înlături de la această practică.

— Împăratul nu e prea bine dispus şi nici nu se simte prea bine în aceste zile. Pare să fie preocupat de situaţia de pe Ix.

Baronul Harkonnen se opri să se gândească. Proprii săi spioni de la curtea imperială de pe Kaitain îi raportaseră că

bătrânul Elrood devenise tot mai instabil şi mai nervos, cu semne de paranoia. Mintea lui se ducea, sănătatea i se năruia şi toate astea-l făcuseră mai vicios ca oricând, dovadă fiind seninătatea cu care permisese distrugerea Casei Vernius.

— Dar ce credeţi că sunt eu? Întrebă baronul. Vreun taur salusan premiat, gata de montă?

N-avea de ce să se teamă, pentru că vrăjitoarele nu mai aveau nicio dovadă fizică împotriva lui. Îşi împrăştiase rezervele de melanj în ascunzători adânci din izolarea de pe Lankiveil şi ordonase distrugerea oricăror urme de pe Arrakis. Totul fusese făcut cu mare măiestrie, de către un fost contabil al CHOAM, angajat de el. Baronul zâmbi. Fost angajat, din moment ce de Vries se ocupase deja de individ.

Aceste Bene Gesserit n-aveau decât să-l ameninţe cât pofteau, dar nu-l mai aveau cu nimic la mână. Cunoaşterea acestui lucru îi dădea o forţă nouă, mijloace noi de a rezista.

Vrăjitoarea continua să se holbeze la el cu impertinenţă. Ar fi vrut să o strângă de gât pe Margot şi să-i închidă gura pe veci. Dar acest lucru n-ar fi rezolvat problema, chiar dacă el ar fi supravieţuit confruntării. Bene Gesserit ar fi trimis încă una, şi încă una… Trebuia să le dea vrăjitoarelor o lecţie pe care să n-o uite niciodată!

— Trimiteţi-vă aici maica reproducătoare, dacă tot insistaţi atât. Mă voi pregăti pentru ea…

Ştia exact ce avea să facă. Mentatul său, Piter de Vries, şi probabil chiar şi nepotul său, Rabban, vor fi fericiţi să-l ajute.

— Foarte bine. Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam va fi aici peste două săptămâni, baron Harkonnen.

Fără niciun cuvânt în plus, Margot ieşi. Părul ei blond, sclipitor, şi pielea albă ca laptele păreau prea radioase pentru a fi acoperite de robele şterse ale Comunităţii.

Baronul îl convocă pe de Vries. Trebuiau să se apuce de lucru…

Fără un scop, o viaţă nu înseamnă nimic. Uneori, scopul devine întreaga viaţă a unui om, o pasiune devoratoare. Dar, o dată ce scopul e atins, ce mai urmează? Oh, biet om, ce mai urmează?

DOAMNA HELENA ATREIDES,
jurnalele ei personale.

După anii de persecuţii ai copilăriei sale de pe Giedi Prime, tânărul Duncan Idaho găsi că lumea luxuriantă a Caladanului era un adevărat paradis. Fusese lăsat fără nicio hartă, într-un oraş aflat pe partea cealaltă a planetei faţă de castelul Caladan. Prietenul lui Janess, secundul Renno, se debarasase de toate obligaţiile sale faţă de băiat, apoi îl dăduse afară pe pasagerul clandestin, abandonându-l pe străzile din preajma spaţioportului din câmpie.

Fără să-i mai acorde nicio atenţie, echipajul navei descărcase încărcătura de materiale reciclabile şi deşeuri industriale şi preluă un transport proaspăt de orez pundi, împachetat în saci din fibre de grâu. Fără să-şi ia rămas bun, fără să-i dea vreun sfat sau măcar să-i ureze noroc lui Duncan, secundul urcă la bordul navei sale de mărfuri şi se întoarse la transspaţialul de pe orbită.

Duncan nu se putea plânge: cel puţin, scăpase de Harkonneni. Acum tot ce-i mai rămânea de făcut era să-l găsească pe ducele Atreides.

Băiatul se pomeni între străini, într-o lume ciudată, privind nava cum urca pe cerul înnorat. Caladan era o planetă cu mirosuri bogate şi aţâţătoare, cu aer umed şi încărcat de sare marină, cu iz puternic de peşte şi aromă de flori sălbatice. În toţi anii petrecuţi pe Giedi Prime, Duncan nu mai întâlnise aşa ceva.

Pe Continentul Sudic, dealurile erau domoale, acoperite de ierburi de un verde intens şi de grădini terasate, săpate în pante, ca nişte trepte văzute de un beţivan. Echipe de fermieri lucrând manual umblau de colo-colo sub soarele galben ceţos şi, deşi nu erau bogaţi, erau fericiţi. Îmbrăcaţi în haine vechi, transportau fructe şi legume proaspete pe

platforme cu suspensii, ducându-le la piaţă.

Pe când Duncan arunca priviri flămânde fermierilor aflaţi în trecere, un bătrân binevoitor îi oferi un mic pepene paradan, foarte copt, pe care băiatul îl mâncă plin de poftă. Zeama dulce i se prelinse printre degete. Era cea mai delicioasă masă pe care o luase vreodată!

Remarcând energia, dar şi disperarea băiatului, fermierul îl întrebă dacă nu cumva i-ar plăcea să se întoarcă să lucreze în lanurile de orez, pentru câteva zile. Bătrânul nu-i oferea nicio plată, numai un loc de dormit şi ceva de mâncare. Duncan se învoi imediat.

Pe lungul drum înapoi, băiatul îi povesti de luptele lui cu Harkonnenii, despre cum fuseseră arestaţi şi ucişi părinţii săi, cum îl aleseseră pentru vânătoarea lui Rabban şi cum reuşise să scape.

— Acum trebuie să mă prezint în faţa ducelui Atreides, zise el cu toată încrederea. Dar nu ştiu unde este sau cum să-l găsesc.

Bătrânul fermier îl ascultă cu atenţie, apoi dădu din cap cu gravitate. Caladanienii cunoşteau legendele despre ducele lor, văzuseră cea mai măreaţă dintre luptele lui cu taurii la plecarea fiului său, Leto, pe Ix. Oamenii de aici îşi respectau conducătorul şi pentru ei părea perfect rezonabil ca oricare dintre cetăţeni să poată cere o audienţă Atreizilor.

— Îţi pot spune în ce oraş trăieşte ducele, zise bătrânul. Soţul surorii mele are chiar şi o hartă a întregii lumi şi-ţi pot arăta. Dar nu ştiu cum s-ajungi acolo… E foarte departe.

— Sunt tânăr şi puternic. Mă descurc eu…

Fermierul dădu din cap şi-l conduse înapoi spre lanurile de orez.

Duncan rămase patru zile cu familia bărbatului, lucrând în apă până la brâu în câmpul inundat. Umblă prin apă, curăţind canalele, băgând seminţele mici dar dure în noroiul moale. Învăţă cântecele şi melopeele cultivatorilor de orez pundi…

Într-o după amiază, pândarii urcaţi în copacii nu prea

înalţi începură să bată în tingiri, dând alarma. Câteva clipe mai târziu, încreţiturile apărute în apele noroioase semnalară apropierea unui banc de peşti-panteră, locuitori ai mlaştinilor care înotau în grup în căutarea prăzii. Puteau curăţa carnea de pe oase în câteva minute.

Duncan se cocoţă pe unul dintre trunchiurile copacilor stufoşi, alăturându-se altor fermieri panicaţi. Se agăţă de crengile de jos, îndepărtând muşchiul, şi privi în apă, urmărind cum se apropiau undele. Dedesubt, putea vedea creaturi mari, cu colţi multipli, blindate de solzi laţi. Mai mulţi dintre peştii-panteră făcură cerc în jurul copacului de mlaştină unde se refugiase Duncan.

Câteva dintre creaturi se înălţară pe coatele unor braţe primitive, dotate cu aripioare frontale care se dezvoltaseră luând forma unor gheare rudimentare. Cu cea mai mare parte a corpului afară din apă, peştii carnivori se înălţară spre el, imenşi şi mortali. Ochii lor umezi şi înguşti clipeau, fixându-l pe tânărul care atârna în crengile de deasupra, la doi paşi de ei. După o clipă nesfârşită în care îi privi, la rândul lui, Duncan se sui cu o creangă mai sus. Peştii-panteră se scufundară din nou, învolburând apele, şi dispărură pe câmpul inundat de orez.

În ziua următoare, Duncan luă mâncarea pe care i-o pregătise familia fermierului şi porni spre coastă, unde reuşi să găsească de lucru ca întinzător de năvoade pe un vas de pescuit ce străbătea apele mărilor calde din sud. Cel puţin, ambarcaţiunea îl va duce într-un port de pe continentul unde se afla castelul Caladan…

Lucră la năvoade timp de patru săptămâni, curăţă peşti şi-şi mâncă porţia în cambuză. Bucătarul folosea multe condimente care nu-i erau familiare lui Duncan – piper iute caladanian şi muştar care-l făceau să-i dea lacrimile şi să-i curgă nasul. Oamenii râdeau de jena lui şi-i spuneau că nu va deveni niciodată bărbat până nu reuşea să mănânce o astfel de mâncare. Spre surpriza lor, tânărul Duncan o luă ca pe o provocare şi, curând, începu să ceară un supliment de condimente. Nu peste multă vreme, putu suporta

mâncăruri mai picante decât oricare alt membru al echipajului. Pescarii încetară să-l mai tachineze şi, în loc de asta, începură să-l laude.

Înainte de sfârşitul călătoriei, unul dintre băieţii din cabinele de pe puntea următoare făcu nişte calcule din care reieşea că Duncan mai avea doar şase săptămâni până să împlinească nouă ani.

— Mă simt mult mai în vârstă de-atât, răspunse Duncan.

Nu se aşteptase să dureze atât de mult până să ajungă la destinaţie, dar viaţa era mai bună acum, în pofida muncii incredibil de grele pe care trebuise să o facă. Se simţea în siguranţă, mai liber decât se simţise vreodată. Oamenii din echipaj deveniseră noua lui familie.

Vasul de pescuit ajunse în sfârşit în port, navigând sub cerul înnorat, iar Duncan lăsă marea în urmă. Nu ceru niciun ban, nu ceru permisiunea căpitanului – plecă pur şi simplu. Călătoria pe ocean fusese doar o etapă din drumul său. Nici măcar o dată în timpul voiajului său îndelungat nu se abătuse de la obiectivul principal, acela de a ajunge la bătrânul duce. Nu profită de nimeni şi lucră din greu pentru ospitalitatea primită…

Pe o alee lăturalnică de la docuri, un marinar de pe o altă navă încercă o dată să-l atace, dar Duncan lovi şi el, cu muşchi de oţel şi reflexe fulgerătoare. Atacatorul, învineţit şi bătut, se retrase, găsind că acest băiat sălbatic era prea mult pentru el.

Duncan începu să facă autostopul cu maşini şi camioane de teren şi se strecură în trenuri şi toptere de marfă pe distanţe scurte. Inexorabil, se îndrepta spre nordul continentului, spre castelul Caladan, apropiindu-se tot mai mult, pe măsură ce lunile treceau.

În timpul ploilor foarte frecvente găsea copaci sub care să se ghemuiască. Dar, chiar ud şi flămând, nu se simţea atât de rău, pentru că îşi amintea de noaptea cumplită de la Staţia Gărzii Forestiere, cât de frig fusese atunci, cum folosise un cuţit ca să-şi taie propriul umăr. După aşa ceva, putea cu siguranţă să treacă peste aceste mici neplăceri.

Uneori, intra în vorbă cu alţi călători şi auzea poveşti despre popularul lor duce sau fragmente din istoria Casei Atreides. Pe Giedi Prime, nimeni nu vorbea de astfel de lucruri. Oamenii îşi păstrau părerile pentru ei şi nu dezvăluiau informaţii decât sub presiune. Aici, localnicii erau fericiţi să discute despre situaţia lor. Duncan îşi dădu seama şocat, într-o după amiază, pe când călătorea în compania a trei circari, că aceşti oameni de pe Caladan îşi *iubeau* liderul.

Într-un contrast izbitor, Duncan nu auzise decât poveşti îngrozitoare despre Harkonneni. Cunoştea prea bine frica populaţiei şi consecinţele brutale ce decurgeau din orice indisciplină reală sau imaginară. Însă pe această planetă locuitorii mai degrabă îşi respectau conducătorul decât să se teamă de el. Bătrânul duce, i se povestise lui Duncan, obişnuia să se plimbe prin sate, prin pieţe, însoţit doar de o mică gardă de onoare, vizitând populaţia fără să poarte nicio armură, fără câmp de protecţie sau fără teamă de vreun atac.

Baronul Harkonnen sau Glossu Rabban n-ar fi îndrăznit niciodată să facă aşa ceva.

S-ar putea să-mi placă acest duce, se gândea Duncan în fiecare noapte, ghemuit sub pătura pe care unul dintre circari i-o împrumutase…

În cele din urmă, după luni de călătorie, intră în satul de la poalele promontoriului pe care se înălţa castelul Caladan. Măreaţa construcţie părea o santinelă privind peste întinderea mărilor calme. Undeva, înăuntru, locuia ducele Paulus Atreides, ajuns pentru băiat o figură de legendă.

Duncan se zgribuli în răcoarea dimineţii şi inspiră adânc. Ceaţa se ridica deasupra coastei, transformând soarele care răsărea într-o minge uriaşă, portocalie. Plecă din sat şi o luă pe drumul lung şi abrupt care ducea spre castel. Acolo trebuia să ajungă.

Pe drum, făcu tot ce-i stătea în putinţă pentru a arăta cât mai prezentabil, scuturându-şi praful de pe haine şi băgându-şi în pantaloni cămaşa şifonată. Dar se simţea

foarte încrezător, indiferent de cum arăta. Iar ducele fie că-l va accepta aşa cum era, fie îl va azvârli afară. Indiferent ce se va întâmpla însă, Duncan Idaho va supravieţui…

Când ajunse la porţile care se deschideau în curtea imensă, gărzile Atreides încercară să-l oprească, crezându-l cerşetor.

— Nu sunt un milog, anunţă Duncan, ţinându-şi capul sus, cu semeţie. Am străbătut galaxia ca să-l văd pe duce şi să-i spun povestea mea.

Gărzile izbucniră pur şi simplu în râs.

— Ţi-am putea găsi câte ceva de prin bucătărie, dar nu mai mult…

— V-aş fi foarte recunoscător domniilor voastre, se învoi Duncan, cu stomacul ghiorăind de foame, dar nu pentru asta am venit. Vă rog, trimiteţi un mesaj în castel anunţând că… — Încercă să-şi amintească vorbele învăţate de la unul dintre cântăreţii călători – …că meşterul Duncan Idaho cere o audienţă la ducele Paulus Atreides.

Soldaţii râseră din nou, dar băiatul văzu în expresia feţei lor o urmă de respect. Unul dintre ei plecă şi reveni cu ceva de mâncare, ouă prăjite pentru Duncan. După ce mulţumi gărzilor, se repezi hulpav asupra ouălelor, îşi linse degetele şi se aşeză pe pământ, în aşteptare. Trecură câteva ore.

Gărzile continuară să-l ţină sub observaţie şi să clatine din cap. Unul dintre soldaţi îl întrebă dacă avea arme sau bani, iar Duncan negă în ambele cazuri. În timp ce şuvoiul de petiţionari continua să intre şi să iasă din castel, gărzile flecăreau între ele. Duncan auzi ceva despre o revoltă izbucnită pe Ix şi despre îngrijorarea ducelui privind Casa Vernius, în special pentru că împăratul acceptase să se pună o recompensă pe capul lui Dominic şi Shando Vernius. Se părea că Leto, fiul ducelui, tocmai se întorsese de pe Ix, planeta răvăşită de război, împreună cu doi refugiaţi regali. La Castel totul era acum în fierbere.

Cu toate acestea, Duncan aşteptă.

Soarele trecu pe deasupra capului, alunecând dincolo de orizontul marelui ocean. Tânărul petrecu noaptea ghemuit

într-un colţ al curţii, iar în dimineaţa următoare, la schimbarea gărzilor, îşi repetă povestea şi ceru din nou o audientă. De data aceasta, menţionă că scăpase dintr-o lume Harkonnen şi că dorea să-şi ofere serviciile Casei Atreides. Numele Harkonnen părea să atragă imediat atenţia. Din nou, gărzile îl căutară de arme, dar mult mai minuţios.

Pe la începutul amiezii, după ce fusese percheziţionat şi verificat – întâi cu un scanner electronic, pentru descoperirea de dispozitive letale ascunse, apoi cu un detector de otrăvuri – Duncan fu condus în interiorul castelului. Veche structură de piatră, ale cărei coridoare şi încăperi interioare erau împodobite cu tapiserii bogate, castelul purta patina istoriei şi avea o eleganţă străveche. Podelele de lemn trosneau sub tălpi.

La una dintre marile intrări boltite, doi soldaţi Atreides îl verificară cu echipament de scanare şi mai elaborat, dar nici ei nu găsiră nimic suspect. Era doar un băiat, care nu avea nimic de ascuns, dar ei îşi purtau paranoia de parcă ar fi fost un veşmânt ciudat şi neconfortabil, de parcă tocmai se instituiseră noi proceduri. Satisfăcuţi, soldaţii îl dirijară pe Duncan spre o încăpere imensă, cu tavanul boltit susţinut de grinzi masive, întunecate.

În centrul încăperii, examinându-şi vizitatorul, stătea bătrânul duce – un bărbat puternic ca un urs, cu barba stufoasă şi ochii verzi, strălucitori… Paulus stătea relaxat într-un scaun comod, de lemn, nu pe un tron ostentativ. Era un loc unde se putea simţi bine ore în şir, cât timp rezolva problemele de stat. Pe spătarul scaunului, deasupra capului bătrânului patriarh, un blazon cu un şoim fusese sculptat în lemn întunecat de Elacca.

Lângă el stătea fiul său, Leto, cu pielea măslinie, slab şi arătând obosit, de parcă nu s-ar fi refăcut pe deplin de pe urma celor pătimite. Duncan îl privi în ochi şi simţi că amândoi aveau multe să-şi spună, multe să-şi împărtăşească.

— Avem, aici, un băiat foarte perseverent, Leto, zise

bătrânul duce, privindu-şi fiul. Din câte mi se pare, cred că vrea ceva total diferit de restul solicitanţilor pe care i-am ascultat astăzi…

Leto îşi înălţă sprâncenele. Avea numai cinci sau şase ani mai mult ca Duncan – o adevărată prăpastie între ei, la vârsta lor – dar se părea că fuseseră amândoi forţaţi să se maturizeze.

— Nu pare lacom.

Expresia lui Paulus se îmblânzi pe când se apleca înainte, în scaunul lui măreţ.

— De cât timp aştepţi aici, băiete?

— Oh, asta nu contează, domnule duce, răspunse Duncan, sperând că folosise formula potrivită. Acum sunt aici.

De emoţie, îşi scărpină o aluniţă de pe bărbie.

Bătrânul Duce aruncă o căutătură încruntată spre soldatul de gardă care-l escortase până în sală.

— I-aţi dat ceva de mâncare acestui tânăr?

— Mi-au dat din belşug, domnule. Mulţumesc! Şi am avut parte şi de un somn bun peste noapte, în curtea dumneavoastră atât de confortabilă…

— În curte?

O nouă privire aruncată soldatului.

— Aşadar, cu ce treabă pe aici, tinere? Ai venit dintr-unul din satele pescăreşti?

— Nu, stăpâne – eu sunt de pe Giedi Prime.

Gărzile îşi pipăiră nervoase armele. Bătrânul Duce şi fiul său schimbară priviri între ei, neîncrezători la început.

— Atunci, ai face bine să ne spui ce ţi s-a întâmplat, zise Paulus.

Expresia lor se schimbă într-un dezgust sumbru când Duncan le spuse povestea sa, fără să omită niciun detaliu…

Ducele făcu ochii mari. Observase expresia deschisă de pe chipul tânărului şi se uită spre fiul său, gândindu-se că asta nu era o poveste inventată. Leto dădu din cap. Niciun băiat de nouă ani n-ar fi putut născoci o astfel de istorisire, indiferent cât de bine ar fi fost povăţuit.

— Şi astfel am ajuns aici, domnule, ca să vă văd, concluzionă Duncan.

— În *care* oraş de pe Caladan ai aterizat? Întrebă ducele din nou. Descrie-l pentru noi…

Duncan nu-şi putu aminti numele oraşului, dar îşi aminti ceea ce văzuse, iar bătrânul duce fu de acord că băiatul trebuie să fi străbătut, într-adevăr, toată planeta.

— Mi s-a spus să vin la dumneavoastră, stăpâne, şi să-ntreb dacă aveţi să-mi daţi ceva de făcut. Îi urăsc pe Harkonneni, domnule, şi mi-aş oferi loialitatea pe vecie Casei Atreides, dacă mi s-ar îngădui să rămân!

— Tată, eu cred că spune adevărul, zise Leto încet, studiind ochii verzi-albaştri ai băiatului. Sau este, cumva, o lecţie pe care încerci să mi-o dai?

Paulus se rezemă de spătar, cu mâinile încrucişate în poală şi pieptul zguduit de spasme. După o clipă, Duncan îşi dădu seama că uriaşul se străduia să-şi înăbuşe hohotele de râs. Când bătrânul duce nu se mai putu abţine, izbucni într-un chicotit adânc şi-şi lovi genunchii.

— Băiete, admir ceea ce-ai făcut. Orice tânăr cu asemenea curaj trebuie să intre în serviciul meu!

— Mulţumesc, domnule, răspunse Duncan.

— Sunt sigur că vom găsi vreo treabă urgentă pentru el, tată, interveni Leto zâmbind obosit.

Găsea că acest băiat insistent şi curajos era o schimbare îmbucurătoare fată de tot ceea ce văzuse în ultima vreme.

Bătrânul duce se desprinse din confortul scaunului şi strigă după servitori, insistând să-i dea băiatului haine, să-l ducă la baie şi să-i dea mai multă mâncare.

— Dacă mă gândesc mai bine – ridică el mâna – aduceţi o masă mare de banchet. Fiul meu şi cu mine vrem să prânzim cu tânărul meşter Idaho!

Intrară într-o sală de mese alăturată, unde slujitorii se grăbiră să pregătească tot ce le comandase ducele lor. Un servitor pieptănă părul întunecat şi creţ al băiatului şi-i curăţă hainele prăfuite cu un dispozitiv electrostatic. În capul mesei, cu Duncan la dreapta şi cu Leto cel cu ochii

cenuşii la stânga sa, Paulus Atreides îşi odihni bărbia în pumnul mare.

— Am o idee, băiete. Din moment ce ai dovedit că te poţi descurca cu aceşti monstruoşi Harkonneni, crezi că un biet taur salusan ar fi dincolo de puterile tale?

— Nu, domnule, răspunse Duncan.

Auzise şi el despre marile spectacole oferite de duce.

— Dacă doriţi să mă lupt cu el pentru dumneavoastră, aş fi fericit s-o fac.

— Să te *lupţi* cu el? Râse Paulus. Nu e chiar ceea ce gândeam eu...

Se lăsă în scaun cu un rânjet larg, privind spre Leto. Acesta înţelese şi continuă ideea ducelui:

— Cred că am găsit o slujbă pentru tine, aici la castelul Caladan, tinere. Ai putea lucra la grajduri, sub supravegherea grăjdarului şef, Yresk. Îl vei ajuta să îngrijească taurii tatălui meu; să-i hrăneşti şi, dacă te poţi apropia îndeajuns de ei, să-i cureţi cu ţesala. Am făcut şi eu asta. Te voi prezenta grăjdarului şef!

Leto îşi privi tatăl.

— Îţi aminteşti cum mă lăsa Yresk să mângâi taurii, când aveam vârsta lui Duncan?

— Oh, acest băiat va face mult mai mult decât să mângâie animalele, zise bătrânul duce.

Paulus ridică o sprânceană căruntă pe când platouri după platouri cu mâncăruri alese erau aduse pe masă. Remarcă expresia de încântare de pe faţa lui Duncan.

— Iar dacă te descurci destul de bine la grajduri, adăugă el, poate că-ţi vom găsi o ocupaţie mai atrăgătoare.

Istoria a fost rareori îngăduitoare cu cei care trebuie pedepsiţi.

Pedepsele Bene Gesserit nu pot fi uitate.

Dicton Bene Gesserit

O nouă delegaţie Bene Gesserit, aducând-o pe Gaius Helen Mohiam, sosi pe Giedi Prime. Abia eliberata de bolnăvicioasa ei fiică Harkonnen, Mohiam se afla în fortăreaţa baronului pentru a doua oară în decurs de un an.

De data asta, sosise pe timp de zi, trecând prin pătura de nori unsuroşi şi printre coloanele de fum provenind de la uzinele lipsite de filtre, care dădeau cerului un aspect bolnav, înăbuşind orice urmă de soare.

Naveta Cucernicei Maici ateriză pe acelaşi cosmodrom ca şi prima oară, cu aceeaşi solicitare de „servicii speciale”. Dar acum baronul Harkonnen jurase că lucrurile se vor desfăşura altfel…

Mărşăluind într-un ritm perfect, un regiment de soldaţi cu figuri impenetrabile, din rândul trupelor Casei Harkonnen, se deplasă pentru a înconjura naveta Bene Gesserit într-o manieră făcută să le intimideze pe vrăjitoare.

Bursegul Kryubi, fost pilot pe Arrakis, iar acum şeful securităţii Casei Harkonnen, stătea în faţa rampei de debarcare a navetei, cu doi paşi înaintea celui mai apropiat şir de soldaţi. Toţi erau îmbrăcaţi în albastrul de ceremonie.

Mohiam apăru în capătul rampei, învăluită în roba ei Bene Gesserit, flancată de adepte slujitoare, garda personală şi alte surori. Se încruntă cu dispreţ la burseg şi la oamenii acestuia.

— Care este rostul acestei primiri? Unde-i baronul?

Bursegul se uită spre ea.

— Să nu-ţi încerci Glasul asupra mea, altfel va apărea o… reacţie din partea trupelor mele. Ordinele mele spun că numai tu singură ai permisiunea de a-l vedea pe baron. Fără soldaţi, fără adepte, fără însoţitoare. Te aşteaptă în sala de primiri de la fortăreaţă.

Se uită spre cei din spatele femeii, adunaţi în navetă.

— Niciunul dintre ei nu poate intra!

— De neconceput, zise Mohiam. Cer să beneficiez de curtoazia diplomatică oficială. Întregul meu anturaj trebuie acceptat cu tot respectul datorat.

Kryubi nici nu clipi. „Ştiu ce vrea vrăjitoarea asta”, îi spusese baronul. „Dacă-şi imaginează că se poate arăta aici să se împreuneze cu mine cu regularitate, se înşală amarnic!” – orice-ar fi însemnat asta.

Bursegul se uită în ochii ei.

— Cererea ta este respinsă.

Era mult mai înspăimântat de pedepsele baronului decât de orice i-ar fi putut face această femeie.

— Poţi pleca, dacă acest lucru nu se potriveşte cu dorinţele tale.

Mohiam pufni, dar coborî rampa, aruncând o privire celor care rămâneau în navă.

— Ţinând cont de toate perversiunile sale, baronul Vladimir Harkonnen e cam mironosiţă, zise ea batjocoritor, mai mult pentru urechile trupelor Harkonnen decât pentru proprii săi oameni. Mai ales când e vorba de chestiuni sexuale.

Kryubi, care nu fusese pus la curent cu situaţia, era intrigat de aluzie. Însă decise că anumite lucruri mai bine rămâneau nelămurite.

— Spune-mi, bursegule, glăsui vrăjitoarea cu un ton iritant, de unde ştii dacă folosesc Glasul sau nu?

— Un soldat nu-şi dezvăluie niciodată întregul arsenal de apărare.

— Înţeleg.

Tonul ei era unul mieros, senzual. Kryubi nu se simţea ameninţat de vocea ei, dar se întreba dacă bluful său avusese efect.

Fără ca acest soldat smintit să ştie, Mohiam era Dreptvorbitoare, capabilă să recunoască nuanţele minciunii şi ale înşelăciunii. Îi dădu voie pomposului burseg să o conducă pe o pasarelă, apoi printr-un tunel de acces. O dată intrată în fortăreaţa Harkonnen, Cucernica Maică îşi

luă cel mai autentic aer de încrezător trufaşă, adăugind şi o notă de nonşalanţă simulată.

Însă toate simţurile sale ascuţite erau la pândă, căutând fie şi cea mai mică anomalie. Baronul o făcea extrem de suspicioasă. Ştia că pune ceva la cale…

*

Plimbându-se agitat prin Sala Mare, baronul Harkonnen se uită de jur împrejur, cu ochii săi negri scăpărând de încordare. Încăperea era mare şi rece, iar lumina crudă, aruncată de licuriglobурile grupate în colţuri şi de-a lungul tavanului, era mult prea puternică. În timp ce păşea de colo colo cu ghetele sale negre, ascuţite la vârf, paşii stârneau ecouri, făcând ca întreaga sală să sune a gol şi pustiu – un loc ideal pentru o ambuscadă.

Deşi partea rezidenţială a fortăreţei putea să pară abandonată, baronul postase gărzi şi spioni electronici în diverse nişe. Ştia că nu va reuşi s-o păcălească prea multă vreme pe târfa Bene Gesserit, dar asta nu mai conta. Chiar dacă afla că erau supravegheaţi, asta o va face să ezite şi s-o împiedice să-şi desfăşoare trucurile ei perfide. Precauţiunea avea să-i ofere *lui* câteva clipe preţioase…

Din moment ce plănuise ca, de astă dată, să deţină controlul deplin, baronul voia ca oamenii săi să vadă totul. Le va oferi un spectacol pe cinste, ceva despre care să vorbească în cazărmile şi transportoarele lor de trupe ani de zile de acum înainte. Mai presus de toate, le va pune pe vrăjitoare la locul lor. *Şantaj, nu mai spuneţi!*

Piter de Vries veni în spatele lui, mişcându-se atât de rapid şi tăcut încât îl luă prin surprindere pe baron, care se răsti:

— Nu mai fă asta, Piter!

— V-am adus ce mi-aţi cerut, baroane. Mentatul „strâmb” întinse mâna, oferindu-i două dopuri minuscule, emiţătoare de zgomot alb.

— Introduceţi-le adânc în canalele urechilor. Sunt proiectate să distorsioneze orice Glas pe care l-ar putea folosi. Puteţi auzi conversaţiile normale, dar vor distorsiona sunetele nedorite, împiedicându-le să vă ajungă la urechi.

Baronul inspiră adânc şi-şi încordă muşchii. Pregătirile trebuiau să fie perfecte.

— Ai grijă de partea *ta,* Piter. Eu ştiu ce am de făcut. Se duse spre o mică nişă, apucă decantorul de coniac kirana şi luă o înghiţitură mare, direct din sticlă. Simţind coniacul arzându-i în piept, îşi şterse buzele şi făcu acelaşi lucru şi cu gura sticlei.

Baronul înghiţise deja mai mult alcool decât de obicei, poate mai mult decât ar fi fost înţelept, ţinând cont de provocarea pe care trebuia s-o înfrunte. De Vries, care îşi dăduse seama de neliniştea baronului, îşi privea stăpânul cu aerul că râdea de el. Încruntându-se, baronul mai luă o înghiţitură zdravănă, doar ca să-i facă în ciudă mentatului.

De Vries era foarte agitat, savurând planul lor comun, nerăbdător să ia parte la el.

— Baroane, poate că vrăjitoarea revine aici pentru că i-a plăcut atât de mult prima întâlnire…

Continuă trăncăneala:

— Credeţi că a *tânjit* după domnia-voastră de atunci? Baronul se uită din nou, furios, la el – de data asta destul de aspru încât mentatul să se întrebe dacă nu cumva mersese prea departe. Însă de Vries reuşise întotdeauna să-şi scape pielea din calea represaliilor.

— Asta-i cea mai bună proiecţie pe care mentatul meu o poate oferi? Gândeşte-te, lua-te-ar naiba! De ce-ar vrea Bene Gesserit încă un copil de la mine? Încearcă oare să răsucească mai adânc cuţitul în rană, să mă facă să le urăsc şi mai mult decât acum?

Pufni, întrebându-se dacă asta era posibil.

Poate că *aveau nevoie de doua fiice din anumite motive. Sau poate* că *se întâmplase ceva rău cu prima…* Buzele pline ale baronului se curbară într-un zâmbet discret. *Acest copil va fi, cu siguranţă, ultimul.*

Nu mai rămăsese nicio dovadă pe care Bene Gesserit să o poată folosi pentru şantaj.

Lankiveil ascundea acum mare parte din comoara de melanj Harkonnen chiar sub nasul lui Abulurd. Smintitul n-avea nici cea mai mică idee despre modul în care era folosit ca paravan pentru activităţile secrete ale baronului. Dar, deşi era moale şi prostănac, Abulurd rămânea un Harkonnen. Chiar dacă descoperea vicleşugul, n-ar fi îndrăznit să-l dea în vileag de teamă să nu distrugă proprietăţile propriei sale familii. Abulurd venera amintirea tatălui lor prea mult ca să facă una ca asta.

Baronul se îndepărtă de coniacul kirana; gustul dulce şi arzător devenise acru în adâncul gâtlejului. Purta o bluză largă de pijama cu maro şi negru, legată strâns cu o eşarfă peste abdomenul plat. Grifonul albastru deschis al Casei Harkonnen împodobea partea stângă a pieptului. Îşi lăsase braţele goale ca să-şi arate bicepşii. Părul roşcat îi era tuns scurt şi ciufulit, pentru a-i da un aspect cât mai vicios.

Se uită cu asprime la de Vries. Mentatul bău o înghiţitură dintr-o sticluţă cu suc roşu închis – suc de sapho.

— Suntem gata, baroane? Aşteaptă afară…

— Da, Piter.

Se afundă înapoi în scaun. Pantalonii săi de mătase erau largi, iar privirile iscoditoare ale Cucernicei Maici nu vor putea descoperi nicio umflătură a unei arme – nicio armă la care s-ar fi putut aştepta. Zâmbi:

— Du-te şi adu-o!

*

Când Mohiam intră în sala principală a fortăreţei, bursegul Kryubi şi trupele sale închiseră uşile în spatele ei, rămânând afară. Zăvoarele se închiseră cu un clinchet. Intrând imediat în alertă, observă că baronul regizase până în cel mai mic detaliu această întâlnire.

Cei doi păreau să fie singuri în încăperea lungă, austeră

şi rece, scăldată în lumină orbitoare. Întreaga fortăreaţă degaja impresia de unghiuri drepte şi de rigoare neîmblânzită, care le plăcea atât de mult Harkonnenilor; acest loc era mai mult o sală industrială de conferinţe decât o încăpere somptuoasă dintr-un palat.

— Te salut din nou, baron Harkonnen, zise Mohiam cu un zâmbet care-i acoperea dispreţul cu un strat de politeţe. Văd că te-ai pregătit pentru întâlnirea noastră. Poate că eşti chiar nerăbdător? Îşi mută privirea, privindu-şi vârful degetelor. Este posibil să-ţi permit să simţi ceva mai multă plăcere de data asta.

— Ar fi bine, zise baronul afabil.

Ei nu-i plăcu deloc răspunsul. *Ce joc e ăsta?* Mohiam privi în jur simţind curenţii din aer, scrutând adâncul umbrelor, încercând să audă bătaia inimii altcuiva, aflat în aşteptare. Cineva era în apropiere, dar unde? Aveau de gând s-o omoare? Ar îndrăzni cineva să facă asta? Îşi monitoriză pulsul, împiedicându-l să se accelereze.

Baronul avea, în mod evident, în minte şi altceva decât pura cooperare. Nu se aşteptase niciodată să repurteze o victorie uşoară asupra lui, în special nu şi a doua oară. Liderii unor Case Minore puteau fi zdrobiţi sau manipulaţi – Bene Gesserit ştia cu siguranţă cum s-o facă – însă aceasta nu putea fi şi soarta Casei Harkonnen.

Privi drept în ochii baronului, întunecaţi ca apele Styxului, încordându-şi abilităţile de Dreptvorbitoare, dar nu fu în stare să vadă la ce se gândea, să-i descopere planurile. Mohiam simţi un fior de teamă în adâncul ei şi de-abia dacă recunoscu simţământul. Cât de mult ar fi îndrăznit Harkonnenii? Acest baron nu-şi putea permite să refuze cererea Comunităţii surorilor, ştiind ce informaţii aveau Bene Gesserit împotriva sa. Ori ar fi el dispus să rişte grelele represalii imperiale?

Sau, la fel de important, ar risca el o pedeapsă din partea Bene Gesserit? Nici asta nu era puţin lucru.

Cu altă ocazie, s-ar fi distrat jucându-se cu el, o confruntare mentală şi fizică cu un adversar puternic. Era

alunecos şi se putea adapta cu multă uşurinţă, mai degrabă decât să se lase înfrânt. Dar acum, baronul era chiar mai prejos de dispreţul ei, servind drept armăsar de prăsilă ale cărui gene erau necesare Comunităţii. Nu ştia de ce, sau ce importanţă avea această fiică, dar dacă Mohiam se întorcea pe Wallach IX fără să-şi fi îndeplinit misiunea, avea să primească o pedeapsă severă din partea superioarelor ei.

Se hotărî să nu mai piardă vremea. Concentrându-şi toate abilităţile Glasului, pe care le învăţase de la Bene Gesserit, manipulări ale cuvintelor şi tonurilor cărora nicio fiinţă umană neantrenată nu le-ar fi putut rezista, spuse tăios:

— *Cooperează cu mine!*

Era o comandă pe care se aştepta ca el s-o execute.

Baronul zâmbi doar. Nu se mişcă, însă ochii săi scăpărară într-o parte. Mohiam era atât de surprinsă de ineficienta Glasului încât îşi dădu seama prea târziu că baronul îi întinsese o altă capcană.

Mentatul Piter de Vries se lansase deja dintr-o firidă ascunsă. Ea se răsuci, gata de luptă, dar mentatul se mişca la fel de repede ca oricare Bene Gesserit.

Baronul privea totul cu nesaţ şi se delecta cu ceea ce vedea.

De Vries avea în mâini o arma rudimentară, dar eficientă. Demodatul modificator neural putea servi şi ca dispozitiv paralizant – brutal, dar puternic. Trase o salvă înainte ca ea să apuce să se mişte. Încărcătura o izbi cu un trosnet, scurtcircuitându-i controlul mental şi muscular.

Mohiam căzu pe spate, răsucindu-se şi zvârcolindu-se în spasme dureroase, fiecare centimetru pătrat din pielea ei fiind parcă muşcată de furnici nevăzute.

Ce efect minunat, se gândi baronul privind scena. Ea căzu pe podeaua lustruită, cu braţele şi picioarele chircite, de parcă ar fi fost strivită de un picior gigantic. Capul lovi dalele dure, iar urechile îi ţiuiră din cauza impactului. Incapabilă să clipească, privea cu ochii larg deschişi tavanul arcuit. Nici chiar controlul muscular extrem *prana-bindu* nu

o ajuta să se mişte.

În cele din urmă, chipul batjocoritor al baronului se aplecă asupra ei, ocupându-i câmpul de vedere limitat. Braţele şi picioarele i se zbătură sub impulsuri nervoase accidentale. Simţi o umezeala călduţă şi-şi dădu seama că vezica cedase. O dâră subţire de salivă i se scurse din colţul buzelor, pe obraz, croindu-şi drum spre baza urechii.

— Aşadar, *vrăjitoareo,* zise baronul, arma aceea paralizantă nu-ţi provoacă nicio vătămare permanentă. De fapt, îţi vei recăpăta complet controlul corporal în circa douăzeci de minute. Timp destul ca să ne cunoaştem mai bine…

Păşi în jurul ei, zâmbind, intrând şi ieşind din câmpul ei vizual periferic.

Ridicând glasul, în aşa fel încât receptoarele electronice să transmită totul observatorilor ascunşi, continuă:

— Ştiu ce fel de materiale false aţi fabricat voi pentru şantajarea Casei Harkonnen, iar avocaţii mei sunt gata să se ocupe de asta în orice tribunal din imperiu. Aţi ameninţat să le folosiţi dacă nu vă dăruiesc încă un copil, dar asta-i o ameninţare zadarnică de la o vrăjitoare căreia i s-au scos colţii.

Se opri, apoi zâmbi, ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee.

— Cu toate astea, nu mă deranjează să vă dăruiesc fiica pe care o doriţi. Zău că nu! Dar bagă bine la cap, vrăjitoareo, şi du mesajul Comunităţii tale: nu-l puteţi suci pe baronul Vladimir Harkonnen cum vreţi voi, fără să suportaţi consecinţele!

Folosindu-se de întregul ei antrenament pentru a se concentra pe răspunsul anumitor nervi şi muşchi, Mohiam îşi recăpătă controlul asupra ochilor, astfel că şi-i putea mişca pentru a privi în jur. Modificatorul neural fusese totuşi incredibil de eficient, aşa că restul trupului îi rămânea neajutorat.

Învingându-şi repulsia, baronul se aplecă şi-i sfâşie veşmintele. Ce forme dezgustătoare putea să aibă, fără tiparul muscular masculin, pe care-l admira şi-l dorea atât

de mult!

— Măi să fie, se pare că ai avut un mic accident, zise încruntându-se spre ţesătura udată de urină.

Piter de Vries se aplecase asupra ei, din spate, privindu-i faţa netedă şi imobilă. Ea văzu buzele pătate cu roşu şi sclipirea pe jumătate dementă din ochii mentatului. Mai jos, baronul îi îndepărtase picioarele şi bâjbâia prin lenjeria neagră, largă.

Nu putea să vadă ce-i face şi nici nu-şi dorea asta.

Îmbătat de succesul planului său, baronul nu avu, de data asta, nicio dificultate în a-şi menţine erecţia. Îmbujorat din cauza coniacului băut, se holbă în jos spre femeia deloc atractivă, imaginându-şi-o ca pe o băbătie nevolnică, pe care tocmai o condamnase la una dintre cele mai brutale gropi pentru sclavi. Această femeie, care se credea atât de măreaţă şi de puternică, zăcea acum total neajutorată… la mila lui.

Baronul simţi o plăcere imensă să o violeze – era prima dată, din câte îşi amintea, când se delecta astfel cu o femeie, deşi aceasta era doar o bucată imobilă de carne.

În timpul atacului violent, Mohiam rămase culcată pe podea, furioasă şi neputincioasă. Putea simţi fiecare mişcare, fiecare atingere, fiecare pătrundere dureroasă, dar nu avea încă niciun control asupra muşchilor. Ochii îi rămăseseră deschişi, deşi bănuia că ar fi fost capabilă să clipească, dacă s-ar fi străduit suficient de mult.

În loc să-şi risipească energia, Cucernica Maică se concentră în interior, simţindu-şi biochimia, schimbând-o. Arma paralizantă a mentatului nu-şi făcuse treaba în totalitate. Muşchii erau un lucru, însă chimia internă a trupului ei era cu totul altceva. Baronul Vladimir Harkonnen va ajunge să regrete totul!

Mai devreme, îşi manipulase ovulaţia în aşa fel încât să ajungă la maxima fertilitate exact în această oră. Chiar şi violată, nu va avea nicio problemă în a concepe o nouă fiică din sperma baronului. Era cea mai importantă problemă…

Tehnic, nu-i mai trebuia nimic altceva de la ticălos. Însă

Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam intenţiona să-i dea şi ea ceva *înapoi,* o răzbunare cu acţiune lentă, pe care el să n-o uite pentru tot restul vieţii lui.

Nimănui nu-i era îngăduit să uite vreodată o pedeapsă Bene Gesserit…

Deşi rămânea paralizată, Mohiam era o Cucernică Maică desăvârşită. Trupul ei conţinea arme neobişnuite, aflate şi acum la dispoziţia ei, chiar dacă părea atât de neajutorată.

Cu sensibilitatea şi funcţiile remarcabile ale trupurilor lor, surorile Bene Gesserit puteau crea antidoturi împotriva otrăvurilor introduse în organismul lor. Erau capabile să neutralizeze cei mai hidoşi germeni ai bolilor la care erau expuse şi puteau fie să distrugă agenţii patogeni virulenţi, fie să-i menţină în stare latentă în trupul lor, păstrând bolile ca resurse pentru o folosinţă ulterioară. Mohiam era purtătoarea mai multor germeni de acest fel şi putea activa aceste boli controlându-şi biochimia trupului.

Acum, baronul se urcase pe ea, icnind ca un animal, cu fălcile încleştate, cu buzele curbate într-o grimasă batjocoritoare. Stropi de sudoare puturoasă îi acopereau faţa înroşită. Ea privi în sus. Privirile li se întâlniră şi el o pătrunse şi mai tare, rânjind…

Atunci alese Mohiam boala: o maladie neurologică care avea să-i distrugă, ca o răzbunare lentă, frumosul trup. Fizicul baronului îi aducea, în mod evident, o mare parte din plăceri, era sursa mândriei sale. L-ar fi putut infecta cu orice fel de boli mortale, supurânde – dar această afecţiune va fi o lovitură mult mai adâncă, cu o evoluţie mult mai înceată. Îl va face pe baron să se confrunte, în fiecare zi, cu propria sa înfăţişare, pe măsură ce va deveni tot mai obez şi mai slăbit de puteri. Muşchii îi vor degenera, metabolismul o va lua razna… În câţiva ani, nici nu va mai fi în stare să meargă.

Era ceva atât de simplu pentru ea… dar efectele vor dura ani de zile, pentru tot restul vieţii lui! Mohiam şi-l închipui pe baron copleşit de durere, atât de obez încât nici nu va mai putea sta în picioare fără ajutor, urlând în agonie.

Terminându-şi treaba, satisfăcut de convingerea că-i arătase vrăjitoarei cine era mai puternic, baronul Vladimir Harkonnen se retrase şi se ridică, încruntându-se de dezgust.

— Piter, dă-mi un prosop ca să-mi şterg de pe mine mizeria curvei!

Mentatul plecă din încăpere, chicotind. Uşile sălii erau din nou deschise. Gărzile în uniformele Casei intrară s-o urmărească pe Mohiam cum îşi recâştigă controlul muşchilor, pas cu pas.

Baronul Harkonnen o preveni pe Cucernica Maică cu un zâmbet brutal:

— Spune-le acestor Bene Gesserit să nu mă mai deranjeze niciodată cu planurile lor genetice!

Mohiam se ridică sprijinindu-se într-un braţ, apoi îşi adună încet hainele sfâşiate şi se ridică în picioare, cu o coordonare aproape completă. Ridică bărbia cu mândrie, dar nu-şi putu ascunde umilinţa. Iar baronul nu-şi putea masca plăcerea de a o vedea aşa…

Crezi că ai câştigat, gândi ea. *Mai vedem noi…*

Satisfăcută de ceea ce făcuse şi de implacabila sa răzbunare, Cucernica Maică părăsi fortăreaţa Harkonnen. Bursegul baronului o urmă o bucată de drum, apoi o lăsă să se întoarcă singură, fără nicio escortă, la navetă, ca un câine bătut. Celelalte gărzi rămaseră în postura lor rigidă şi vigilentă, la capătul rampei.

Mohiam se linişti apropiindu-se de navă şi, în cele din urmă, îşi permise un surâs vag. Indiferent de ce se întâmplase acolo, purta acum în pântece o altă fiică Harkonnen. Iar asta, desigur, era ceea ce doriseră tot timpul surorile Bene Gesserit…

Ce simple erau lucrurile când Mesia al nostru era doar un vis!

STILGAR,
Naibul sietchului Tabr

Pentru Pardot Kynes, viaţa nu avea să mai fie niciodată ca înainte, acum că fusese acceptat în sietch.

Ziua nunţii sale cu Frieth se apropia, cerându-i să petreacă ore în şir pregătindu-se şi meditând, învăţând ritualurile căsătoriei fremene, în special ahal, ceremonia femeii care-şi alegea soţul – iar Frieth fusese, cu siguranţă, cea care iniţiase relaţia dintre ei. Multe alte lucruri fascinante îl distrăgeau, dar ştia că nu trebuia să facă nicio greşeală într-o chestiune atât de delicată.

Pentru liderii sietchului, asta era o mare ocazie, mai spectaculoasă decât orice nuntă fremenă obişnuită. Niciodată înainte nu se mai căsătorise un străin cu vreuna dintre femeile lor, deşi naibul Heinar auzise că s-ar mai fi întâmplat aşa ceva în alte sietchuri.

După ce Uliet, asasinul desemnat, se sacrificase, povestea spusă prin tot sietchul (şi, fără îndoială, răspândită şi în alte comunităţi fremene ascunse) era că Uliet, primise o viziune adevărată de la Dumnezeu, că acţiunile lui fuseseră dirijate. Bătrânul Heinar, cel cu un singur ochi, ca şi bătrânii sietchului, Jerath, Aliid şi Garnah, erau, aşa cum se cuvenea, amărâţi că la început puseseră la îndoială vorbele planetologului.

Deşi Heinar se oferise imediat, cu gravitate, să se retragă din funcţia de naib, plecându-se în faţa celui pe care-l credea acum cu adevărat un profet venit de dincolo de stele, Kynes nu era câtuşi de puţin interesat să devină liderul unui sietch. Avea prea mult de lucru – provocări la o scară mult mai mare decât simpla politică locală. Era foarte fericit să fie lăsat să se concentreze asupra terraformării şi să studieze datele colectate de la instrumentele răspândite prin tot deşertul. Avea nevoie să înţeleagă imensa întindere a nisipului şi subtilităţile sale, înainte de a şti cu precizie

cum să schimbe lucrurile în bine.

Fremenii munceau din greu să îndeplinească tot ceea ce sugera Kynes, oricât de absurd putea să pară. Acum credeau tot ce le spunea el… Kynes era atât de preocupat totuşi, încât de-abia dacă le observa devotamentul. Dacă planetologul spunea că avea nevoie de anumite măsurători, fremenii se răspândeau prin deşert, instalând puncte de colectare în regiuni îndepărtate, redeschizând staţiile botanice de testare, abandonate de multă vreme de imperiu. Unii dintre cei mai devotaţi asistenţi călătoreau chiar şi în teritoriile interzise din sud, folosind un mijloc de transport pe care-l ţineau secret faţă de el.

În aceste prime săptămâni frenetice de adunare de informaţii, doi dintre bărbaţii fremeni dispărură – deşi Kynes nu află niciodată de asta. Se delecta cu informaţiile abundente care se revărsau asupra lui. Era mai mult decât visase vreodată să realizeze în anii când lucrase singur, în calitate de planetolog imperial. Era în paradisul ştiinţific…

Cu o zi înainte de nuntă, îşi scrise primul raport atent redactat de când se alăturase sietchului, rezultat al săptămâni întregi de muncă. Un mesager fremen îl duse la Arrakeen, de unde fu apoi transmis împăratului. Munca lui Kynes cu fremenii ameninţa să-l pună în conflict de interese cu calitatea de planetolog imperial, dar trebuia să menţină aparenţele. Nu menţionă nicăieri în raportul său, nici măcar nu sugeră, noile sale relaţii cu oamenii deşertului. Kaitain nu trebuia să suspecteze niciodată că „devenise băştinaş”.

În mintea lui, *Arrakis* nu mai exista. Această planetă era acum, şi avea să rămână pentru totdeauna, *Dune;* după ce începuse să trăiască în sietch, nu se mai putea gândi la ea altfel decât cu numele ei fremen. Cu cât descoperea mai multe, cu atât mai mult îşi dădea seama Pardot Kynes că această planetă – ciudat de uscată şi de aridă – ascundea mai multe secrete decât îşi imaginase vreodată împăratul.

Dune era un cufăr cu comori, care de-abia aştepta să fie deschis…

Tânărul imprudent, Stilgar, se refăcuse complet după

rana provocată de sabia Harkonnen şi insista să-l ajute pe Kynes în toate muncile obositoare şi de rutină. Ambiţiosul tânăr fremen susţinea că era singura cale de a reduce greaua datorie în apă care apăsa asupra clanului său. Planetologul nu simţea că i s-ar fi datorat o asemenea obligaţie, dar se înclina în faţa presiunilor sietchului ca o salcie în calea vântului. Fremenii nu treceau cu vederea şi nici nu uitau un astfel de lucru.

Sora nemăritată a lui Stilgar, Frieth, îi fu oferită ca soţie. Aproape fără ca planetologul să bage de seamă, ea părea să-l fi adoptat, reparându-i hainele, dându-i mâncare înainte ca el să-şi dea seama că era flămând. Avea mâinile iuţi, ochi albaştri strălucind de o inteligenţă vie, şi îl ferise de mai multe gafe înainte să poată el reacţiona. Kynes considerase atenţiile ei doar ceva mai mult decât simplă recunoştinţă pentru că-i salvase viaţa fratelui ei şi o acceptase fără să se gândească prea mult.

Kynes nu se gândise niciodată înainte la căsătorie, pentru că era prea singuratic, prea dedicat muncii lui. Totuşi, după ce fusese atât de bine primit în comunitate, începuse să înţeleagă cât de repede se simţeau jigniţi fremenii. Kynes nu îndrăzni să refuze. De asemenea, îşi dădu seama că, ţinând cont de multele restricţii politice ale Harkonnenilor împotriva fremenilor de pe această lume, poate că o căsătorie cu Frieth va netezi calea pentru cercetătorii care vor mai veni.

Şi astfel, o dată cu răsăritul celor două Luni pline, Pardot Kynes se alătură celorlalţi fremeni pentru ritualul de căsătorie. Înainte de sfârşitul nopţii, va fi bărbat căsătorit. Acum purta o barbă rară, pentru prima dată în viaţă. Lui Frieth, deşi ezita să-i dezvăluie gândurile sale, părea să-i placă.

Conduşi de chiorul Heinar, ca şi de Sayyadina sietchului – o conducătoare religioasă asemănătoare unei Cucernice Maici – grupul de nuntaşi coborî din munţi după o călătorie îndelungată şi prudentă, ieşind în deşertul deschis, brăzdat de dune. Lunile străluceau, scăldând nisipul într-o lumină

sidefie şi sclipitoare.

Uitându-se spre dunele sinuoase, Kynes se gândi, pentru prima oară, că-i aminteau de curbele senzuale ale unui trup de femeie. *Poate că mă preocupă căsătoria mai mult decât credeam...*

Păşiră printre dune în şir indian, urcând panta bătătorită de pe latura dinspre vânt şi apoi tăindu-şi o cărare pe culmea moale. Atenţi la semne de vierme sau la aparatele de spionaj ale Harkonnenilor, observatorii din sietch urcaseră spre punctele de supraveghere. Cu confraţii săi din trib stând de pază, Kynes se simţea în întregime în siguranţă. Acum era unul dintre ei şi ştia că fremenii şi-ar fi dat şi viaţa pentru el.

Privi spre frumoasa şi tânăra Frieth, stând sub lumina lunilor, cu părul ei foarte lung şi ochii mari, albastru-în-albastru, fixaţi asupra lui, cercetându-l, poate chiar iubindu-l. Purta roba neagră care însemna că era o femeie logodită.

Ore în şir, în peşteri, alte femei căsătorite fremene împletiseră părul lui Frieth cu acverigile ei, împreună cu cele care aparţineau viitorului ei soţ, simbolizând existenţa lor îngemănată. Cu multe luni în urmă, sietchul luase toate proviziile din vehiculul de teren al lui Kynes şi adăugase containerele sale cu apă la rezerva pincipală. O dată ce fusese acceptat între ei, primise plata pentru contribuţia sa în acverigi, iar Kynes intrase astfel în comunitate ca un om relativ bogat.

Pe când Frieth îşi privea logodnicul, Kynes îşi dădu seama pentru prima dată cât de frumoasă şi de atrăgătoare era – apoi se mustră pentru că nu observase asta mai înainte. Acum, femeile fremene nemăritate alergară pe câmpul de dune, cu părul lung şi despletit fluturând în adierea nopţii. Kynes le privi cum îşi încep dansul şi cântările tradiţionale de nuntă.

Foarte rar îi explicaseră membrii sietchului obiceiurile lor, de unde proveneau ritualurile ori ce semnificaţie aveau. Pentru fremeni, totul exista, pur şi simplu. Demult, în trecut, modul lor de viaţă evoluase în funcţie de necesităţi,

în timpul migraţiilor zensunnite de pe o planetă pe alta, iar acest mod de viaţă rămăsese neschimbat de-atunci încolo. Nimeni nu se obosise să le cerceteze, aşa că de ce ar fi făcut-o Kynes? În afară de asta, dacă era cu adevărat profetul pe care-l socoteau ei, atunci ar fi trebuit să înţeleagă intuitiv asemenea lucruri.

Putea descifra cu uşurinţă obiceiul împletirii acverigilor în cosiţa femeilor care urmau să se mărite, în vreme ce fetele nelogodite îşi ţineau părul despletit. Grupul de femei nemăritate zbura prin nisipuri cu picioarele goale, tălpile lor parcă plutind. Unele erau doar nişte fetiţe, în vreme ce altele ajunseseră la vârsta măritişului. Dansatoarele săltau şi să răsuceau, învârtindu-se în aşa fel încât părul li se revărsa în toate direcţiile, ca o aureolă în jurul capetelor lor…

Simboluri ale furtunilor din deşert, se gândi. *Vârtejurile Coriolis.* Din studiile sale, aflase că astfel de vânturi puteau depăşi viteza de opt sute de kilometri pe oră, purtând particule de praf şi nisip cu o forţă suficient de mare încât să smulgă carnea de pe oasele unui om.

Brusc îngrijorat, Kynes privi în sus. Spre uşurarea sa, cerul nocturn al deşertului era limpede şi plin de stele; un nor de praf s-ar ridica înaintea oricărei furtuni. Observatorii fremeni ar vedea primele semne ale schimbării de vreme cu destul timp înainte, ca după aceea să ia imediat măsuri de precauţie.

Dansul şi cântecul tinerelor fete continua. Kynes stătea lângă viitoarea lui soţie, dar privea în sus, spre lunile gemene, gândindu-se la efectele lor de maree, la felul cum forţele gravitaţionale discrete ar fi putut afecta geologia şi climatul din această lume. Poate că sondajele de adâncime îi vor spune mai mult din ceea ce ar fi avut nevoie…

În lunile următoare, dorea să ia cât mai multe probe din calota de gheaţă de la polul nord. Prin măsurarea straturilor şi analiza conţinutului de izotopi, Kynes va putea determina o istorie precisă a climatului de pe Arrakis. Putea cartografia ciclurile încălzirii globale şi ale topirii calotelor

polare, ca şi vechile tipare ale precipitaţiilor, folosind această informaţie pentru a afla unde dispăruse toată apa.

Până acum, ariditatea acestei lumi nu avea niciun sens. Ar putea fi rezervele de apă ale unei planete transformate în hidraţi în straturile de rocă de sub nisipuri, fixându-se chiar în crusta planetară? Să fi fost vinovate erupţiile vulcanice? Niciuna dintre aceste opţiuni nu părea viabilă…

Dansul nupţial complex luase sfârşit, şi acum naibul cu un singur ochi făcu un pas înainte, împreună cu bătrâna Sayyadină. Femeia sfântă privi spre cuplul însurăţeilor şi-l fixă pe Kynes cu ochii ei atât de întunecoşi în lumina lunară, încât păreau orbitele ameninţătoare ale unui corb: albastrul-în-albastru total, al dependenţei de mirodenie.

După ce consumase timp de câteva luni mâncarea fremenă, fiecare înghiţitură fiind pătrunsă de bogăţia melanjului, Kynes se uitase într-o dimineaţă în oglindă şi observase că albul propriilor săi ochi căpătase o tentă albăstrie. Schimbarea îl uluise…

Cu toate acestea, se simţea mult mai vivace, cu mintea mult mai limpede şi trupul debordând de energie. În parte, aceasta ar fi putut fi o consecinţă a entuziasmului pentru cercetările sale, dar ştia la fel de bine că şi mirodenia avea asemenea efecte.

Aici, era pretutindeni: în aer, în hrană, în veşminte, în tapiserii şi covoare. Melanjul era întrepătruns cu viaţa sietchului la fel de mult ca apa.

În ziua aceea, Turok, care tot mai venea să-l însoţească în explorările sale zilnice, observase din noua tentă albăstruie ochii lui Kynes.

— Devii unul dintre noi, planetologule… Albastrul acesta noi îl numim „ochi de ibad”. Acum faci parte din Dune. Lumea noastră te-a schimbat pe veci!

Kynes răspunsese cu un zâmbet, dar era unul nesigur, pentru că simţise un fior de teamă.

— Da, aşa e, fusese el de acord.

Iar acum era pe cale să se căsătorească – o altă

schimbare importantă.

Stând înaintea lui, misterioasa Sayaadina murmură o serie de cuvinte în chakobsa, o limbă pe care Kynes nu o înţelegea; dădu însă răspunsurile cuvenite, pe care le memorase. Bătrânii sietchului avuseseră extrem de multă grijă să-l pregătească. Poate că, într-o zi, după şi mai multe cercetări, va înţelege ritualurile care-l înconjurau, limba antică, tradiţiile misterioase… În acest moment, nu putea decât să răspundă pe ghicite.

În timpul ceremoniei rămase preocupat, plănuind tot felul de teste pe care le-ar putea aplica în regiunile nisipoase sau stâncoase de pe planetă, visând la noi staţiuni experimentale pe care să le ridice, gândindu-se la ce grădini să încerce să planteze. Avea planuri vaste de pus în aplicare şi, în sfârşit, întreaga forţă de muncă pe care şi-o putea dori. Va fi nevoie de un volum imens de muncă pentru redeşteptarea acestei lumi – dar acum, că fremenii îi împărtăşeau visele, Pardot Kynes ştia că totul era posibil.

Era posibil!

Zâmbi, şi Frieth se uită spre el, zâmbind la rândul ei, deşi mai mult ca sigur gândurile sale erau foarte diferite de ale lui. Aproape uitând de ceea ce se întâmplă în jur şi acordându-i prea puţină atenţie, Kynes se trezi căsătorit în tradiţia fremenă, chiar înainte să-şi dea seama.

Trufaşii construiesc ziduri de cetate în spatele cărora încearcă să-şi ascundă îndoielile şi temerile.

Axiomă Bene Gesserit

Ceţurile dimineţii aduceau dinspre mare un iz de iod, ridicându-se din stâncile umede şi întunecoase care susţineau turlele castelului Caladan. În mod normal, Paulus Atreides ar fi găsit asta liniştitor şi înviorător, dar astăzi, peisajul îl făcea să se simtă agitat.

Bătrânul duce se afla într-unul dintre balcoanele turnului, inspirând adânc aerul proaspăt. Îşi iubea planeta, mai ales dimineţile acesteia; liniştea proaspătă şi pură îi dădea mai multă energie decât i-ar fi putut oferi un somn bun, de noapte.

Chiar şi în vremuri atât de tulburi ca acum...

Pentru a se feri de răcoare se învelise într-o robă groasă, căptuşită cu lână verde de Canidar. Soţia se opri în spatele lui, în dormitor, ţinându-şi respiraţia, cum făcea după fiecare ceartă dintre ei. Era o chestiune de formă. Când Paulus nu mai avea nimic împotrivă, se apropia de el şi se oprea alături, pentru a privi lumea lor. Ochii îi erau obosiţi şi părea jignită, dar deloc convinsă; el o va îmbrăţişa iar ea-i va ţine de cald, apoi va încerca să redeschidă discuţia. Tot mai insista că întreaga Casă Atreides se afla în mare pericol din cauza a ceea ce făcuse el.

De jos, strigăte, hohote de râs înăbuşite şi zgomotele unor exerciţii urcau până la ei. Ducele privi spre curtea adăpostită, încântat să-l vadă pe fiul său Leto deja pregătit să-şi reia antrenamentele obişnuite împreună cu prinţul exilat de pe Ix. Amândoi purtau scuturi individuale care bâzâiau şi licăreau în lumina portocalie a zorilor. Tinerii aveau în mâna stângă pumnale paralizante boante şi în dreapta săbii de antrenament.

În săptămânile de când se aflau pe Caladan, Rhombur îşi revenise rapid şi complet de pe urma rănilor primite în cursul evadării lor de pe Ix. Exerciţiul şi aerul proaspăt îi îmbunătăţiseră starea sănătăţii, tonusul muscular,

înfăţişarea. Însă inima tânărului solid şi starea sa de spirit vor avea nevoie de mult mai mult timp până să se vindece. Părea încă scufundat în necazurile prin care trecuse.

Cei doi se roteau unul în jurul celuilalt şi parau loviturile, retezând aerul cu săbiile şi încercând să-şi dea seama cât de rapid le puteau mişca fără ca acestea să fie deviate de câmpurile protectoare. Se provocau şi atacau, cu un vârtej de lovituri care nu aveau nicio şansă de a străpunge apărarea celuilalt. Lamele vibrau şi ricoşau din scuturile scânteietoare.

— Băieţii au atâta energie pentru ora asta, zise Helena, frecându-se la ochii înroşiţi.

Era un comentariu prudent, despre care presupunea că nu va stârni obiecţii. Se apropie cu încă o jumătate de pas.

— Rhombur parcă a şi slăbit…

Bătrânul duce se uită la ea, remarcându-i trăsăturile ca de porţelan, asprite de vârstă, şi cele câteva fire cărunte din părul întunecat.

— E cea mai potrivită oră pentru antrenament. Pune sângele în mişcare pentru o zi întreagă. L-am învăţat asta pe Leto încă de când era copil…

De departe, dinspre mare, auzi dangătul unei balize de marcaj pentru recife şi păcănitul motorului unei luntre de pescuit, una dintre ambarcaţiunile locale din nuiele împletite, cu chila bine etanşată. Văzu luminile neclare ale unui trauler, aflat ceva mai departe, croindu-şi drum printre bancurile de ceaţă joasă de pe mare, pe când recolta pepene-varec.

— Da… băieţii se antrenează, spuse Helena, dar ai observat-o pe Kailea stând acolo? De ce crezi că s-a trezit atât de devreme?

Voioşia din ultima parte a întrebării ei îl făcu pe duce să se gândească de două ori.

Privi în jos, dând pentru prima dată cu ochii de frumoasa fiică a Casei Vernius. Kailea se lungise la soare pe o bancă din coral şlefuit, mâncând cu delicateţe dintr-un platou cu fructe asortate. Avea lângă ea, pe banchetă, exemplarul

legat în piele al Bibliei Catolice Portocalii dăruit de Helena, dar nu citea.

Uluit, Paulus se scărpină în barbă.

— Fata asta se trezeşte întotdeauna atât de devreme? Cred că nu s-a obişnuit încă cu zilele de pe Caladan.

Helena zări cum Leto atacă furios scutului protector al lui Rhombur şi-şi strecură pumnalul paralizant prin el, curentându-l pe prinţul ixian cu o descărcare electrică. Rhombur răcni, apoi chicoti, retrăgându-se. Leto îşi ridică sabia de antrenament de parcă ar fi marcat un punct. Aruncă o privire spre Kailea cu ochii verzi, atingându-şi fruntea cu vârful lamei, în semn de salut.

— N-ai văzut niciodată felul în care o priveşte fiul nostru, Paulus?

Vocea Helenei era fermă şi dezaprobatoare.

— Nu, n-am băgat de seamă.

Bătrânul Duce îşi mută din nou privirea de la Leto la tânără femeie. În mintea sa, Kailea, fiica lui Dominic Vernius, era doar o copilă. O văzuse ultima dată pe când era mică. Poate că bătrâna şi înceata sa minte nu văzuse cât de repede se maturizase fata… Sau Leto. Gândindu-se la astea, glăsui:

— Hormonii băiatului ajung la apogeu. Lasă-mă să discut cu Thufir. Vom găsi nişte fetişcane potrivite pentru el.

— Amante ca ale tale?

Helena se îndepărtă de soţul ei cu un aer rănit.

— Nu-i nimic rău în asta…

Se rugă din tot sufletul ca ea să nu mai abordeze *acest* subiect vreodată.

— Atâta vreme cât nimic nu devine serios.

La fel ca oricare alt nobil din imperiu, Paulus avea micile sale flirturi. Căsătoria cu Helena, una dintre fiicele Casei Richese, fusese realizată din motive politice, după multe calcule şi târguieli. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, o şi iubise chiar pentru o vreme – fapt care-l surprinsese de-a dreptul. Însă Helena se îndepărtase de el, cufundându-se în religie şi vise pierdute, în loc să se ocupe de realităţile

imediate.

Discret, fără nicio zarvă, Paulus revenise, în cele din urmă, la amantele sale, tratându-le bine şi bucurându-se de ele, atent ca nu cumva să se aleagă cu vreun bastard din partea lor. Nu vorbea niciodată de asta, dar Helena ştia. Ştiuse dintotdeauna…

Şi trebuise să trăiască cu asta.

— Să nu devină serios?

Helena se aplecă peste balustrada balconului pentru a o privi mai bine pe Kailea.

— Mă tem că Leto simte ceva pentru fata asta, că se îndrăgosteşte de ea. Ţi-am zis doar să nu-l trimiţi pe Ix!

— Nu-i dragoste, comentă Paulus, prefăcându-se că urmărea mişcările duelului de spadă şi scut de jos.

Băieţii aveau mai multă energie decât pricepere; trebuiau să mai lucreze la rafinament. Cel mai nepriceput dintre soldaţii Harkonnen ar fi fost în stare să-i respingă şi să-i spulbere pe amândoi într-o clipită.

— Eşti sigur de asta? Întrebă Helena pe un ton îngrijorat. Sunt în joc lucruri foarte importante. Leto este moştenitorul Casei Atreides, fiul unui duce. Trebuie să aibă grijă şi să-şi aleagă legăturile romantice cu multă chibzuinţă. Să se consulte cu noi, să se târguiască pentru condiţii, să obţină cât mai mult…

— Ştiu asta, mormăi Paulus.

— Ştii totul foarte bine!

Vocea soţiei sale devenise rece şi aspră.

— Poate că vreuna dintre muierile tale nici n-ar fi o idee chiar atât de rea. Cel puţin, l-ar ţine departe de Kailea…

Jos, tânăra femeie curăţa un fruct, privindu-l pe Leto cu o admiraţie timidă şi izbucnind în râs la vederea unei manevre deosebit de scandaloase pe care o făcuse acesta. Rhombur contraatacă, scuturile lor izbindu-se şi scoţând scântei. Când Leto se întoarse ca să-i zâmbească, Kailea îşi coborî privirile spre tava cu micul dejun, cu o detaşare prefăcută.

Helena recunoscu manifestările dansului curtării, la fel de

complicat ca orice duel.

— Vezi cum se privesc?

Bătrânul duce dădu din cap cu tristeţe.

— Cândva, copila Casei Vernius ar fi putut fi o partidă excelentă pentru Leto…

Îl mâhnea faptul că ştia că prietenul său, Dominic Vernius, era hăituit prin edict imperial. Împăratul Elrood, aparent iraţional, îl declarase pe Vernius nu numai renegat şi exilat, dar şi trădător. Nici contele Dominic, nici doamna Shando nu mai trimiseseră niciun semn spre Caladan, dar Paulus spera că mai erau în viaţă; amândoi deveniseră ţinta vânătorilor de recompense.

Casa Atreides riscase foarte mult prin acceptarea celor doi copii, oferindu-le sanctuar pe Caladan. Dominic Vernius solicitase toate favorurile care i se mai datorau de către Casele Landsraad, care confirmaseră statutul de protejaţi al celor doi tineri exilaţi, atâta vreme cât nu aspirau la vechiul titlu aparţinând Casei lor.

— N-aş putea fi niciodată de acord cu o căsătorie între fiul nostru şi… ea, zise Helena. În timp ce tu te făloşeai cu lupte de tauri şi parăzi, eu mi-am ciulit urechile. Casa Vernius a căzut în dizgraţie pentru ani de zile. Ţi-am mai spus asta, dar nu asculţi niciodată…

Paulus glăsui cu o voce blândă:

— Ah, Helena, părtinirea ta richesiană te face să nu judeci corect Ix. Casa Vernius a fost dintotdeauna rivala familiei tale şi v-au înfrânt în mod direct în războaiele comerciale!

În ciuda certurilor dintre ei, el încerca să-i acorde respectul cuvenit unei doamne dintr-o Casă Mare, chiar şi când nu asculta nimeni.

— Este limpede că mânia Domnului s-a pogorât asupra planetei Ix, observă ea. Nu poţi nega asta… Ar trebui să scapi de Rhombur şi de Kailea. Trimite-i departe, sau poate că ar trebui să-i omori – ar fi chiar o favoare!

Ducele Paulus luă foc. Ştiuse că va reveni la acest subiect nu peste prea mult timp.

— Helena! Ai grijă cum vorbeşti…
O privi neîncrezător.
— Asta-i o sugestie scandaloasă, chiar şi din partea ta.
— De ce? Casa lor a atras asupra ei propria distrugere, prin dispreţul la adresa restricţiilor de după Marea Revoltă. Casa Vernius l-a mâniat pe Dumnezeu cu trufia lor. Toată lumea poate vedea asta. Te-am avertizat chiar eu, înainte ca Leto să plece pe Ix.
Îl luase de poalele robei, tremurând în vehemenţa ei, pe când încerca să rămână raţională.
— Nu şi-a învăţat omenirea destul de bine lecţia? Gândeşte-te la ororile prin care am trecut, la sclavie, la vremea când am fost aproape exterminaţi. Nu mai trebuie să ne abatem niciodată de la calea cea dreaptă. Ix încerca să readucă maşinăriile gânditoare. „Să nu-ţi faci maşini după…”
— Nu-i nevoie să-mi citezi versete, zise el, retezându-i vorbele.
Când Helena cădea în ideile ei fixe şi zeloase, nu mai vedea niciun contraargument, cu ochelarii ei de cal.
— Dar măcar dac-ai asculta şi ai citi din când în când, se rugă Helena. Îţi pot arăta pasajele din Carte…
— Dominic Vernius era prietenul meu, Helena, răspunse Paulus. Iar Casa Atreides rămâne alături de prietenii ei. Rhombur şi Kailea sunt oaspeţii mei pe Caladan şi nu mai vreau să aud nimic pe tema asta!
Deşi Helena se întoarse şi dispăru înapoi în dormitor, ştia că va încerca să-l convingă din nou, cu altă ocazie. Oftă.
Ţinându-se de balustrada balconului, Paulus privi din nou jos, unde băieţii îşi continuau exerciţiile. Era mai mult o încăierare, Leto şi Rhombur atacându-se reciproc, râzând, alergând de colo până colo şi risipind energie.
În pofida făţărniciei sale, Helena spusese câteva adevăruri. Acesta era genul de pretext pe care vechii lor duşmani, Harkonnenii, s-ar folosi pentru a încerca să distrugă Casa Atreides. Juriştii duşmani probabil că lucrau deja la asta. Dacă Vernius încălcase perceptele Butleriene,

atunci Casa Atreides putea fi considerată vinovată prin asociere.

Însă zarurile fuseseră deja aruncate, deci Paulus putea accepta provocarea. Totuşi, trebuia să se asigure că nimic îngrozitor nu avea să se întâmple cu propriul său fiu.

Jos, băieţii se luptau în continuare, în joacă, deşi bătrânul duce ştia că Rhombur de-abia aştepta să lovească nenumăraţii duşmani fără chip care-i alungaseră familia din căminul ancestral. Pentru asta, ambii tineri trebuiau să se antreneze – nu numai prin instrucţia brutală în materie de folosire a armamentului individual, dar şi prin dezvoltarea abilităţii de a conduce oamenii şi a se descurca în abstracţiunile guvernării pe scară mare.

Zâmbind amar, ducele ştia ce avea de făcut. Rhombur şi Kailea fuseseră lăsaţi în grija sa. Jurase că le va oferi protecţia sa, făcuse jurământul de sânge către Dominic Vernius. Trebuia să le dea cea mai bună şansă posibilă…

Îi va trimite pe Rhombur şi Leto la Maestrul său Asasin, Thufir Hawat.

Mentatul războinic stătea ca un stâlp de oţel, privindu-i pe cei doi proaspeţi învăţăcei ai săi. Se aflau pe vârful unei stânci golaşe, la kilometri distanţă spre nord de castelul Caladan. Vântul se izbea de muchiile ascuţite şi se risipea în văzduh, răscolind ghemotoace de iarbă de pampas. Pescăruşi cenuşii se roteau la înălţime, ţipând unii la ceilalţi, căutând resturile comestibile aduse pe plaja stâncoasă. Pâlcuri gârbovite de chiparoşi pitici se aplecau în faţa brizei marine care bătea necontenit.

Leto n-avea idee cât de bătrân era Thufir Hawat. Vigurosul mentat îl antrenase pe ducele Paulus pe vremea când fusese mult mai tânăr, dar acum, prin forţă brută, Maestrul Asasinilor reuşea să ţină la distanţă orice aparenţă de vârstă înaintată. Avea pielea bătătorită, expusă mediului aspru din multele lumi în care se desfăşuraseră campaniile Casei Atreides, de la arşiţa dogoritoare la gerul năucitor, de la furtuni sălbatice la rigorile dure ale spaţiului…

Thufir Hawat îi privea pe tineri în tăcere. Îşi încrucişă braţele peste pieptarul din piele roasă. Ochii-i erau ca nişte arme, tăcerea un imbold. Buzele strânse erau vineţii din cauza sucului de sapho.

Leto stătea plin de neastâmpăr lângă prietenul său. Degetele-i îngheţaseră destul de mult încât să-şi dorească să-şi fi luat mănuşi. *Când începem antrenamentul?* El şi Rhombur se uitară unul la altul, aşteptând nerăbdători.

— *Uitaţi-vă la mine,* am spus, îi repezi Hawat. Aş fi putut sări şi să vă scot maţele amândurora, în clipa când aţi schimbat între voi ocheadele alea isteţe…

Făcu un pas ameninţător în direcţia lor. Leto şi Rhombur purtau veşminte alese, confortabile, dar cu un aspect regal. Pelerinele lor se zbăteau în vânt. Cea a lui Leto era de un verde strălucitor, din mătase merh, tivită cu negru, în vreme ce prinţul din Ix defila în culorile violet şi arămiu ale Casei Vernius. Însă Rhombur arăta în mod vădit foarte indispus că se afla sub cerul liber.

— Este aşa de… vast totul, şopti el.

După o tăcere interminabilă, Hawat îşi ridică bărbia, gata să înceapă.

— În primul rând, daţi-vă jos pelerinele alea ridicole.

Leto ridică mâna spre şiretul de la gât, dar Rhombur ezită o clipă. Cât dură o bătaie de inimă, Hawat îşi trase sabia scurtă şi tăie şnurul subţire al capei, la câţiva milimetri de jugulara prinţului. Vântul înşfăcă veşmântul violet cu arămiu şi-l duse dincolo de stânci, ca pe un steag pierdut. Capa se înălţă ca un zmeu până ce dispăru în apele învolburate de jos.

— Hei! Exclamă Rhombur. De ce-ai…

Hawat reteză strigătul indignat.

— Ai venit aici ca să te antrenezi în mânuirea armelor. Aşa că de ce te-ai îmbrăcat ca pentru un bal al Landsraadului sau pentru un banchet imperial?

Mentatul pufni, apoi scuipă în vânt.

— Lupta este o treabă murdară şi, în afară de cazul în care vrei să-ţi ascunzi arma sub capă, purtarea acesteia e o

prostie. E ca şi cum ţi-ai pune pe umeri propriul giulgiu de înmormântare!

Leto încă mai ţinea în mâini capa verde. Hawat se întinse, apucă un capăt al ţesăturii, trase brusc, îl răsuci – şi, într-o străfulgerare îi imobiliză mâna dreaptă, mâna cu care lupta. Hawat smuci cu putere şi împinse cu forţă piciorul peste glezna tânărului. Leto se prăbuşi pe solul pietros.

Prin faţa ochilor îi trecură scântei şi icni, încercând să-şi recapete respiraţia. Rhombur râse de prietenul său, apoi reuşi să se abţină.

Hawat desfăşură capa şi o azvârli în aer, de unde zbură în bătaia vânturilor mării, pentru a se alătura celei a lui Rhombur.

— Totul poate fi folosit ca armă, zise mentatul. Aveţi cu voi săbiile şi mai văd şi pumnale la şold. Aveţi scuturi de protecţie, cu toate sunt arme vizibile. În plus, va trebui să ascundeţi şi numeroase alte drăgălăşenii: ace, câmpuri paralizante, vârfuri otrăvitoare. În timp ce duşmanul vostru poate vedea armele vizibile – Hawat scoase o sabie lungă, de antrenament şi tăie aerul cu ea – voi le puteţi folosi drept momeală, pentru a lovi cu ceva mult mai mortal.

Leto se ridică de jos, îndepărtând murdăria şi praful de pe el.

— Dar, domnule, nu e cinstit să foloseşti arme ascunse. Nu contravine asta restricţiilor…

Hawat pocni din degete, ca o împuşcătură, sub nasul lui Leto.

— Nu-mi vorbi mie de cavalerism în asasinate!

Pielea tăbăcită a mentatului se înroşi şi mai tare, de parcă abia reuşea să-şi strunească furia.

— Aveţi de gând să vă daţi mari în faţa domnişoarelor sau să vă eliminaţi adversarul? Ăsta nu-i un joc de societate.

Bărbatul cărunt se concentră asupra lui Rhombur, uitându-se atât de intens încât tânărul bătu în retragere cu o jumătate de pas.

— Umblă vorba că pe capul tău s-a pus o recompensă imperială, prinţule, dacă vei părăsi, vreodată, sanctuarul de pe Caladan. Eşti fiul exilat al Casei Vernius. Viaţa ta nu este a unui om obişnuit. Nu vei şti niciodată când va lovi moartea, aşa că trebuie să fii mereu pregătit. Intrigile de curte şi politica au propriile lor reguli, dar, de cele mai multe ori, regulile nu sunt cunoscute jucătorilor.

Rhombur înghiţi din greu.

Întorcându-se spre Leto, Hawat spuse:

— Băiete, şi viaţa ta este în primejdie, ca moştenitor al Casei Atreides. Toate Marile Case trebuie să fie în mod constant în alertă împotriva asasinatelor.

Leto se îndreptă, fixându-şi privirea asupra instructorului.

— Înţeleg, Thufir, şi vreau să învăţ.

Apoi privi spre Rhombur.

— Vrem amândoi să învăţăm…

Buzele purpurii ale lui Hawat schiţară un zâmbet.

— E un început, zise. S-ar putea să mai existe idioţi stângaci care lucrează pentru alte familii din Landsraad – însă voi, băieţi, trebuie să deveniţi nişte exemple strălucitoare. Veţi învăţa nu numai luptele cu pumnalul şi scutul şi subtilităţile artei de a ucide, dar trebuie să învăţaţi şi arsenalul politicii, al guvernării. Trebuie să ştiţi cum să vă apăraţi prin educaţie şi retorică, ca şi prin lovituri fizice.

Războinicul mentat îşi îndreptă umerii şi rămase nemişcat.

— Veţi învăţa toate astea de la mine!

Îşi deschise scutul personal. În spatele câmpului scăpărător, ţinea un pumnal într-o mână şi spada lungă în cealaltă.

Instinctiv, Leto îşi porni propria sa centură de câmp, iar scutul Holtzman tremură licărind în fata lui. Rhombur bâjbâia, încercând să facă la fel, tocmai când mentatul simulă un atac, retrăgându-se în ultima secundă posibilă înainte de a vărsa sânge.

Hawat mută armele dintr-o mână într-alta – stânga, dreapta, apoi din nou stânga – dovedind astfel că le putea

folosi pe amândouă pentru a da o lovitură mortală.

— Priviţi cu atenţie… S-ar putea ca, într-o bună zi, viaţa voastră să depindă de asta!

Oricare cale ce îngustează posibilităţile viitoare poate deveni o capcană letală. Oamenii nu-şi croiesc drum printr-un labirint; ei scrutează un vast orizont populat cu şanse unice.

Manualul Ghildei Spaţiale

Junction era o lume austeră, cu o varietate geografică limitată, cu un peisaj banal şi o climă strict controlată, pentru îndepărtarea neplăcerilor agasante. Un loc util, care fusese ales de Ghilda Spaţială drept cartier general mai degrabă pentru localizarea sa strategică, decât pentru peisaj.

Aici, candidaţii învăţau să devină navigatori. Suprafeţele reîmpădurite acopereau milioane de hectare, dar erau merişori şi stejari pitici. Anumite legume de pe Vechiul Pământ creşteau în abundenţă, cultivate de localnici: cartofi, ardei, vinete, roşii şi o varietate de ierburi – dar produsele tindeau să devină tot mai alcaline, comestibile numai după un tratament minuţios.

După examenul care-i deschisese mintea, năucit de noile posibilităţi oferite de valul de melanj, D'murr Pilru fusese adus aici fără nicio şansă de a-şi lua rămas bun de la fratele său geamăn sau de la părinţi. La început se supărase, dar solicitările instruirii din cadrul Ghildei îi aduseseră atât de multe minunăţii, încât ajunsese să ignore orice altceva. Descoperise că se putea concentra acum mult mai bine şi… putea uita mult mai lesne!

Clădirile de pe Junction – forme uriaşe, convexe, cu protuberanţe colţuroase sau rotunde, constituiau designul standard al Ghildei, asemănător ambasadei de pe Ix: practice până la extrem, intimidând prin imensitatea lor. Fiecare structură avea o emblemă rotundă, cu semnul infinitului. Infrastructura mecanică era atât ixiană cât şi richesiană, instalată cu secole în urmă şi încă în stare de funcţionare.

Ghilda Spaţială prefera medii care să nu interfereze cu activitatea sa importantă. Pentru un navigator, orice

distragere era potenţial periculoasă. Fiecare student al Ghildei învăţa această lecţie de prima dată, ca şi tânărul candidat D'murr – departe de casă şi adâncit complet în studiu, până la eliberarea de orice griji privind problemele de pe fosta sa planetă.

Era cufundat într-un container aşezat pe un câmp de iarbă-neagră – pe jumătate înotând în melanjul gazos şi pe jumătate târându-se, pe când trupul său continua să se schimbe, sistemele sale fizice modificându-se pentru a se adapta la bombardamentul de melanj. Degetele de la mâini şi picioare începură să fie unite de membrane; trupul deveni mai lung şi mai flexibil, aducând vag cu un peşte. Nimeni nu-i explicase amploarea schimbărilor inevitabile şi nici el nu se gândise – nici nu socotise necesar! — Să întrebe. Nu mai conta... I se dezvăluise atât de mult din univers, încât considera că preţul plătit era mic.

Ochii lui D'murr se făcuseră mai mici, fără gene; de asemenea, fuseseră năpădiţi de albeaţă. Nu mai avea nevoie să vadă cu ei, de când căpătase alţi ochi... viziunea interioară. Panorama întregului univers se deschidea dinaintea lui. În timpul procesului se simţea de parcă ar fi lăsat totul în urmă... şi nu-l deranja.

Prin ceaţă, D'murr vedea câmpul de iarbă-neagră acoperit cu şiruri ordonate de candidaţi – toţi în containerele lor şi cu instructorii navigatori alături. Câte o viaţă în fiecare container... Cuvele emiteau nori portocalii de reziduuri de melanj, învolburându-se în jurul asistenţilor umani protejaţi de măşti, care stăteau în apropiere, aşteptând să mute containerele când li se cerea.

Instructorul-şef, un navigator timonier numit Grodin, plutea în interiorul unui container cu margini negre, care fusese urcat pe o platformă; candidaţii îl vedeau mai mult cu mintea decât cu ochii. Grodin tocmai revenise din hiperspaţiu cu un student, a cărui cuvă era lângă a lui, conectată printr-un tub flexibil, în aşa fel încât gazele lor se amestecau.

D'murr însuşi realizase, până acum, trei zboruri scurte.

Era considerat unul dintre cei mai promiţători dintre candidaţi. O dată ce învăţa să navigheze prin hiperspaţiu de unul singur, putea primi licenţa de pilot, rangul cel mai de jos între navigatori… dar mult mai mult decât fusese vreodată ca om.

Călătoriile prin hiperspaţiu ale timonierului Grodin erau căutări legendare, explorări prin noduri dimensionale de neînţeles. Vocea instructorului-sef bolborosea dintr-un difuzor în interiorul bazinului lui D’murr, folosind un limbaj de ordin superior. Descria o vreme când transportase creaturi asemănătoare cu dinozaurii într-un transspaţial de tip vechi. Fără ca el să ştie, monştrii îşi puteau alungi gâturile până la dimensiuni incredibile. În timp ce transspaţialul se afla în zbor, unul dintre ei îşi „ronţăise” drum prin perete până în cabina de navigaţie, astfel că botul îi apăruse lângă cuva lui Grodin, uitându-se la el curios, cu ochii mari…

E atât de plăcut aici, se gândi D’murr, fără să formuleze cuvinte, pe când absorbea istorisirea. Cu nările larg deschise, inspiră adânc din melanjul bogat şi înţepător. Oamenii, cu simţurile lor tocite, comparau această aromă picantă cu mirosul puternic de scorţişoară… însă melanjul era mult mai mult de-atât, infinit de complex.

Lui D’murr nu-i mai păsa de problemele lumeşti ale oamenilor – atât de triviale, limitate şi lipsite de perspectivă: maşinaţiuni politice, populaţii forfotind precum furnicile într-un muşuroi răscolit, vieţi strălucind şi pierind precum scânteile unui foc de tabără… Viaţa lui anterioară era acum doar o amintire vagă, tot mai ştearsă şi lipsită de nume sau de feţe. Vedea imagini, dar le ignora. Nu s-ar mai fi putut întoarce la ceea ce fusese odată!

În loc să termine, pur şi simplu, relatarea despre creaturile dinozauriene, timonierul Grodin făcea acum o digresiune despre aspectele tehnice ale celor realizate de studentul ales de el în călătoria sa interstelară, cum folosiseră ei matematici superioare şi modificări dimensionale pentru a scruta viitorul – în acelaşi mod în

care monstrul cu gâtul lung privise prin bazinul său.

— Un navigator trebuie să facă mai mult decât să *observe,* răsună prin difuzor vocea ascuţită a lui Grodin. Un navigator foloseşte ceea ce vede pentru a putea dirija navele spaţiale în siguranţă prin vidul cosmic. Nereuşita aplicării anumitor principii de bază poate duce la dezastre, cu pierderea tuturor vieţilor şi a încărcăturii unui transspaţial!

Înainte ca oricare dintre noii adepţi, precum D'murr, să devină piloţi în hiperspaţiu, ei trebuiau să ştie să rezolve crize cum ar fi un spaţiu parţial pliat, previziuni imperfecte, o criză de intoleranţă la mirodenie, disfuncţiile generatoarelor Holtzman sau chiar sabotaje intenţionate.

D'murr încercă să-şi imagineze soarta care se abătuse asupra unora dintre predecesorii săi nenorocoşi, în pofida credinţei populare, navigatorii nu pliau ei înşişi spaţiul; asta o făceau motoarele Holtzman. Navigatorii foloseau premoniţiile lor limitate pentru a alege culoarele sigure pentru călătorie. O navă se putea deplasa prin vid fără ghidajul lor, dar acest joc periculos al ghicitului ducea, în mod invariabil, la dezastru. Un navigator al Ghildei nu putea garanta o călătorie absolut sigură – dar îmbunătăţea mult şansele. Problemele apăreau când se petreceau evenimente neprevăzute.

D'murr era pregătit în limitele cunoştinţelor Ghildei… care nu puteau include toate posibilităţile. Universul şi locuitorii săi se aflau într-o stare de continuă schimbare. Toate vechile şcoli înţelegeau asta, inclusiv Bene Gesserit şi Mentaţii. Supravieţuitorii învăţau cum să se adapteze la schimbări, cum să prevadă neprevăzutul.

La limita percepţiei sale, simţi cuva de melanj începând să se deplaseze pe câmpul suspensor şi ajungând într-un şir, în spatele containerelor celorlalţi studenţi. Auzi un instructor asistent recitind pasaje din Manualul Ghildei Spaţiului; mecanisme de pompare a gazului începură să huruie în jurul său. Fiecare detaliu părea atât de precis, atât de clar şi de important. Nu se mai simţise niciodată atât de

viu!

Inhalând adânc melanjul colorat în portocaliu, îşi simţi îngrijorările începând să se disipeze. Gândurile i se reaşezară în ordine, alunecând fără oprelişti pe căile neurale ale creierului său optimizat de Ghildă.

— *D'murr… D'murr, fratele meu…*

Numele se amesteca cu gazul, ca o şoaptă în univers – un nume pe care nu-l mai folosea, acum că i se atribuise un număr navigaţional de către Ghildă. Numele erau asociate cu individualitatea. Numele impuneau limitări şi prejudecăţi, legături de familie şi poveşti vechi, impuneau *individualitatea* – antiteza a ceea ce însemna să fii navigator. Un om al Ghildei se contopea cu cosmosul şi vedea căi sigure prin pliurile sorţii, viziuni preştiente, care-i permiteau să călăuzească materia dintr-un loc în altul, ca nişte piese de şah într-un joc cosmic.

— D'murr, mă auzi? D'murr?

Vocea venea din difuzorul din interiorul containerului său, dar şi de la mare distanţă. Auzi ceva familiar lui în timbrul vocii şi în inflexiunile ei. Să fi uitat atât de mult? *D'murr…* Aproape că ştersese numele din gândurile sale.

Mintea lui D'murr făcea conexiuni care deveniseră din ce în ce mai puţin importante, iar gura sa amorţită formă cuvinte gâlgâitoare.

— Da. Te aud!

Împins de asistentul său, bazinul lui D'murr aluneca de-a lungul unei cărări pavate, spre o clădire imensă, în formă de bulb, unde locuiau navigatorii. Nimeni nu părea să mai audă vocea aceea.

— Sunt eu, C'tair, continuă glasul. Fratele tău. Mă poţi auzi? În sfârşit, chestia asta funcţionează. Cum te simţi?

— C'tair? Navigatorul novice îşi simţi mintea pliindu-se în ea însăşi, comprimându-se în rămăşiţele formei greoaie de dinainte de Ghildă. Încercând să fie din nou om, doar pentru o clipă… Era atât de important?

Era un proces dureros şi limitativ, ca şi cum cineva şi-ar fi pus singur ochelari de cal, însă informaţia era acolo: da,

fratele său geamăn, C'tair Pilru. Om… Prinse crâmpeie de imagini cu tatăl său, în veşmintele ambasadoriale, cu mama, în uniforma Băncii Ghildei, cu fratele său – brunet ca şi el şi cu ochi întunecaţi – jucându-se împreună, explorând… Acele imagini fuseseră expulzate dintre gândurile sale, ca aproape tot ce ţinea de acel tărâm… însă nu dispăruseră cu totul.

— Da, zise D'murr. Te cunosc. Îmi amintesc.

Pe Ix, într-o firidă ascunsă, unde-şi folosea transmiţătorul încropit din piese disparate, C'tair se ghemui, încercând cu disperare să evite să fie descoperit – însă totul merita riscurile. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, şi înghiţi cu greu în sec. Tleilaxu şi suboizii îşi continuaseră distrugerile şi epurările, înlăturând orice urmă de tehnologie neobişnuită pe care o găseau.

— Te-au luat de lângă mine, în camera de testare a Ghildei, zise C'tair cu o voce transformată într-o şoaptă răguşită. Nu m-au lăsat să te văd, nu m-au lăsat să-mi iau rămas bun. Acum îmi dau seama că tu ai fost cel norocos, D'murr, având în vedere tot ceea ce s-a întâmplat aici, pe Ix. Ţi s-ar rupe inima să vezi!

Inspiră adânc, întretăiat.

— Oraşul nostru a fost distrus, nu la multă vreme după ce Ghilda te-a luat dintre noi. Au murit sute de mii de locuitori. Bene Tleilax conduc acum, aici…

D'murr rămase tăcut, având nevoie de timp ca să se întoarcă la modul limitat de comunicare individuală.

— Am dirijat un transspaţial prin hiperspaţiu, frate. Ţin galaxia în mintea mea, văd matematicile.

Cuvintele se amestecau greoaie.

— Acum ştiu de ce… ştiu… ăă, simt durere din cauza legăturii dintre noi. C'tair, cum…?

— Comunicarea te răneşte?

Se trase înapoi din faţa transmiţătorului, îngrijorat, şi-şi ţinu respiraţia, temându-se ca nu cumva vreunul dintre nevăzuţii spioni tleilaxu să-l audă.

— Îmi pare rău, D'murr. Poate că ar trebui să...

— Nu-i ceva important. Puseuri de durere, ca o migrenă... dar altfel. Înoată prin mintea mea... şi dincolo de ea.

D'murr părea să fie distras de altceva, glasul îi suna distant şi eteric.

— Cel fel de conexiune e asta? Ce aparat foloseşti?

— D'murr, m-ai auzit? Ix este distrusă – lumea noastră, oraşul nostru, este acum un lagăr de prizonieri. M-am ascuns aici, şi risc foarte mult în timp ce apelez la acest mod de comunicare. Tatăl nostru este în exil pe undeva... pe Kaitain, cred. Casa Vernius a ajuns renegată. Sunt prins aici, în capcană, singur!

D'murr rămase concentrat asupra a ceea ce considera el o chestiune prioritară.

— Comunicaţie prin hiperspaţiu? Imposibil! Explică-mi şi mie...

Uluit de lipsa de preocupare a fratelui său pentru veştile înspăimântătoare pe care i le comunicase, C'tair preferă să nu-i facă reproşuri. La urma urmei, D'murr suferise transfomări mentale extreme şi nu putea fi învinovăţit pentru ceea ce era acum. C'tair nu ar fii putut înţelege prin ce trecuse fratele său geamăn. El însuşi căzuse la testele Ghildei; fusese atât de speriat şi de rigid... Altfel, şi el ar fi putut fi acum navigator.

Ţinându-şi respiraţia, trase cu urechea la scrâşnetul din pasajul de deasupra, paşi care se îndepărtau. Voci şoptite. Apoi liniştea reveni, iar C'tair putu să continue conversaţia.

— Explică, zise D'murr din nou.

Însetat de orice fel de discuţie, C'tair îi povesti fratelui său despre echipamentul pe care-l recuperase.

— Îţi aminteşti de Davee Rogo? Bătrânul inventator care obişnuia să ne ducă în laboratorul său şi să ne arate la ce lucra?

— Olog... cârje cu suspensii... Prea decrepit ca să mai poată umbla.

— Da, obişnuia să ne vorbească despre comunicaţii pe lungimile de undă ale energiei neutrinice. O reţea de tije

îmbrăcate în cristale de silicat.

— Uhhhh... din nou durere.

— Te doare! C'tair privi în jur, îngrijorat de riscurile pe care şi le luase. Nu mai vorbesc mult...

Tonul era nerăbdător. Însă D'murr voia să audă mai multe.

— Continuă explicaţiile... Trebuie să ştiu ce-i cu aparatul acesta.

— Într-o zi, în timpul luptelor, voiam foarte mult să discut cu tine şi îmi reveneau în minte fragmente şi pasaje din conversaţia cu el. Printre dărâmăturile unei clădiri în ruine am crezut că văd imaginea lui neclară, în apropierea mea. Ca o viziune. Vorbea cu vechiul lui glas scârţâit, spunându-mi ce să fac, de care piese aş avea nevoie şi cum să le montez. Mi-a dat toate ideile de care aveam nevoie....

— Interesant!

Vocea navigatorului era plată şi lipsită de culoare.

Absenţa emoţiilor şi a compasiunii la fratele său îl afecta pe C'tair. Încercă să pună întrebări despre experienţele lui D'murr în cadrul Ghildei Spaţiului, însă geamănul său nu avea răbdare pentru întrebări şi-i spuse că nu putea discuta secretele Ghildei, nici măcar cu fratele său. Călătorise prin hiperspaţiu şi era incredibil. Asta era tot ce avea D'murr de spus.

— Când mai putem vorbi? Întrebă C'tair. Aparatul se încălzise periculos de mult, gata să cedeze. În curând va trebui să-l oprească. D'murr gemu de durere în depărtare, dar nu-i dădu niciun răspuns desluşit.

Totuşi, deşi ştia ce neplăcut era pentru fratele său, simţea imboldul omenesc de a-şi lua rămas bun, chiar dacă pentru D'murr nu mai conta.

— Atunci, ne luăm rămas bun, deocamdată. Mi-e dor de tine!

În timp ce rostea cuvintele de mult amânate, simţi o uşurare în propria sa durere – ciudat, într-un fel, din moment ce nu era sigur că fratele său îl mai înţelegea ca pe vremuri.

Simţindu-se vinovat, C'tair întrerupse legătura. Apoi rămase tăcut, copleşit de emoţii contradictorii: bucurie pentru că vorbise iarăşi cu fratele său geamăn, dar şi tristeţe din cauza reacţiilor ambivalente ale lui D'murr. Cât de mult se schimbase fratele său?

Lui D'murr ar fi trebuit să-i pese de moartea mamei lor şi de evenimentele tragice care se abătuseră asupra planetei Ix. Poziţia unui navigator al Ghildei afecta întreaga omenire. N-ar trebui ca un Navigator să fie mai atent, mai protector faţă de oameni?

În loc de asta, tânărul părea că retezase toate legăturile, arsese toate podurile. Oglindea D'murr filosofia Ghildei, sau devenise atât de preocupat de el însuşi şi de noile sale abilităţi încât devenise egocentric? Chiar fusese nevoie să se poarte în felul în care o făcuse? Tăiase oare toate legăturile cu propria lui umanitate? Încă nu avea cum să ştie toate astea.

C'tair se simţea de parcă-şi pierduse din nou fratele. Scoase contactele maşinăriei bioneutrinice care-i extinsese temporar puterile mentale, amplificându-i gândurile şi permiţându-i astfel să comunice cu îndepărtata Junction. Simţindu-se brusc ameţit, se întoarse în gaura lui ecranată şi se întinse pe patul îngust de campanie. Cu ochii închişi, îşi închipui universul de dincolo de pleoape, întrebându-se cum putea să arate acesta pentru fratele său. Mintea lui zumzăia din cauza unui straniu ecou al contactului, o rămăşiţă a amplificării mentale.

Vocea lui D'murr sunase de parcă s-ar fi aflat sub apă, prin filtre de inteligibilitate. Acum, înţelesuri ascunse îi veniră în minte lui C'tair – subtilităţi şi rafinamente. Toată seara, în singurătatea încăperii lui ascunse, gândurile i se strecurară în minte, copleşindu-l ca o posesie demonică. Contactul declanşase ceva neaşteptat în propriul lui creier, o reacţie uluitoare.

Timp de câteva zile nu-şi părăsi ascunzătoarea, copleşit de amintirile împrospătate, folosind prototipul maşinăriei pentru a-şi concentra gândurile, cu o claritate obsedantă.

Ore în şir, derulă în minte conversaţia cu fratele său, care devenea tot mai limpede, cuvinte şi înţelesuri multiple înflorind ca nişte petale… de parcă ar fi traversat propriul său hiperspaţiu mental şi al memoriei. Nuanţele din dialogul cu D'murr deveneau tot mai limpezi, percepu înţelesuri care-i scăpaseră lui C'tair prima dată. Asta-i oferi doar o idee despre ceea ce devenise fratele său…

Găsi că totul era nemaipomenit. Şi înspăimântător!

În cele din urmă, revenind după câteva zile la starea obişnuită de conştienţă, observă că peste tot în jurul său zăceau recipiente de mâncare şi de băuturi. Camera duhnea. Se uită în oglindă, şocat să vadă că-i crescuse un început de barbă de un maroniu închis. Avea ochii injectaţi, părul încâlcit… C'tair de-abia dacă se putu recunoaşte.

Dacă ochii lui Kailea Vernius ar fi coborât acum asupra lui, fata s-ar fi retras înspăimântată ori dezgustată, trimiţându-l să lucreze în cel mai obscur şi mai de jos nivel, împreună cu suboizii. Cumva, totuşi, după tragedia de pe Ix şi siluirea acestui frumos oraş subteran, pasiunea lui copilărească pentru fiica stăpânului i se păreau irelevante. Dintre toate sacrificiile pe care le făcuse C'tair, acesta era printre cele mai mici.

Şi era sigur că vor veni altele mult mai grave.

Înainte de a se spăla sau de a-şi curăţa ascunzătoarea, începu să facă pregătirile pentru următoarea discuţie cu fratele său.

Percepţiile guvernează universul.

Proverb Bene Gesserit

O navetă robotizată părăsi transspaţialul aflat pe orbită în sistemul Laoujin şi plonjă spre suprafaţa planetei Wallach IX, transmiţând codurile de securitate potrivite pentru a trece de principalele sisteme de apărare ale Comunitătii. Planeta natală a Bene Gesserit era doar o haltă în drumul sinuos şi îndelungat al navei printre stelele imperiului…

Cum părul ei bogat începuse să încărunţească, iar trupul să-şi dezvăluie vârsta, Gaius Helen Mohiam credea că n-ar strica să fie acasă, după luni de zile de alte îndatoriri, fiecare dintre ele însemnând doar un firicel în vasta tapiserie Bene Gesserit. Niciuna dintre surori nu înţelegea întreaga schemă, întreaga ţesătură de evenimente şi de oameni, însă Mohiam îşi jucase rolul.

Pentru că sarcina sa evolua, surorile o chemaseră acasă, să rămână la Şcoala Maicilor până când Mohiam dădea naştere mult doritei fiice. Numai Maica Kwisatz Anirul îi înţelegea adevărata valoare în cadrul programului genetic, cum se lega totul de copilul pe care-l purta ea acum în pântec. Mohiam înţelesese că acest prunc era important, dar chiar şi şuşotelile Celorlalte Memorii, care puteau fi invocate oricând pentru a-i oferi o avalanşă de sfaturi, rămăseseră în mod deliberat tăcute în ceea ce privea acest subiect.

Naveta Ghildei o transporta numai pe ea. Lucrând sub ameninţarea Jihadului, fabricanţii richesieni ai pilotului robotizat se dăduseră peste cap să facă un dispozitiv cu aspect stângaci, acoperit de nituri, care, în mod aproape vehement, se ferea să imite mintea umană şi nu arăta câtuşi de puţin uman… de fapt, nici măcar sofisticat.

Pilotul robotizat transporta pasageri sau materiale de la o navă mare spre suprafaţa unei planete şi înapoi, într-un şir de operaţiuni bine exersate. Funcţiile lui abia dacă aveau suficientă flexibilitate în programare ca să facă faţă tiparelor traficului aerian sau condiţiilor meteorologice

potrivnice. Robo-pilotul îşi conducea naveta într-o secvenţă de rutină: de la transspaţial spre planetă, de la planetă spre transspaţial...

Aşezată pe un scaun în dreptul unui hublou, Mohiam reflectă la răzbunarea delicioasă pe care-o declanşase asupra baronului. Trecuseră deja câteva luni şi fără îndoială că el nu bănuia încă nimic, însă o Bene Gesserit putea aştepta mult timp pentru a plăti cum se cuvine. O dată cu trecerea anilor, pe măsură ce preţiosul lui trup avea să slăbească şi să se umfle din cauza bolii, complet înfrânt, Vladimir Harkonnen s-ar putea chiar să se gândească la sinucidere.

Acţiunea răzbunătoare a lui Mohiam fusese impulsivă, însă era cât se poate de potrivită şi cuvenită, după cele săvârşite de baron. Maica Superioară Harishka nu ar fi permis Casei Harkonnen să scape nepedepsită, iar Mohiam se gândi că ideea sa spontană fusese cumplit de eficace. Scutea Comunitatea de probleme şi de timp pierdut...

Pe când naveta se cufunda tot mai mult în stratul de nori, Mohiam se surprinse sperând ca noul ei copil să fie perfect, pentru că baronul nu le va mai fi de niciun folos. Dar, dacă nu, surorile aveau întotdeauna alte opţiuni şi alte planuri. Aveau mai multe scheme genetice. Mohiam aparţinea unui *tip* considerat optim pentru un anumit program genetic misterios. Ştia numele câtorva dintre candidate, dar nu pe toate, după cum ştia foarte bine că surorile nu doreau sarcini simultane în program, temându-se că acest lucru ar fi putut încurca indexul împerecherilor. Mohiam se întreba, totuşi, de ce fusese selecţionată din nou după ce dăduse greş prima dată. Superioarele sale nu-i explicaseră, iar ea ştia că era mai bine să nu întrebe. Şi, din nou, Vocile din Celelalte Memorii îşi păstraseră sfaturile pentru ele.

Contează amănuntele? Se întrebă ea. *Port în pântecul meu fiica cerută...* O naştere reuşită ar duce la îmbunătăţirea statutului lui Mohiam, ar putea face chiar să fie aleasă ca Maică Superioară de către proctori, când va înainta mai mult în vârstă... în funcţie de cât de importantă

era cu adevărat fiica sa.

Şi simţea că fata va fi *foarte* importantă!

La bordul navetei robotizate simţi o schimbare bruscă de direcţie. Privind prin hubloul îngust, văzu orizontul planetei Wallach IX clătinându-se, în timp ce naveta se răsturnă şi se prăbuşi, scăpată de sub control. Câmpul de protecţie din jurul fotoliului ei clipea cu o nuanţă gălbuie, alarmantă şi neobişnuită. Maşinăriile, ale căror zgomote se limitaseră la un huruit moale, urlau acum în cabină, rănindu-i urechile.

Luminile clipeau haotic pe modulul de control din faţa ei. Mişcările robotului erau sacadate şi nesigure. Fusese antrenată să facă faţă crizelor, iar mintea ei funcţiona cu rapiditate. Mohiam aflase de unele defecţiuni ocazionale ale acestor navete – puţin probabile din punct de vedere statistic – apărute ca urmare a lipsei de la bord a unor piloţi capabili să gândească şi să reacţioneze. Când apărea o problemă – iar Mohiam simţea că tocmai se găsea în miezul uneia foarte grave – potenţialul producerii unui dezastru era foarte mare.

Naveta intră în picaj, zguduindu-se şi cabrându-se. Zdrenţe de nori loveau hublourile. Pilotul-robot execută aceleaşi mişcări ciclice, incapabil să încerce ceva nou. Motorul navetei se stinse, apoi rămase tăcut.

Nu se poate, se revoltă Mohiam. *Nu acum, când port în pântece acest copil.* În sinea ei simţea că – dacă va supravieţui acestui moment – copilul ei va fi sănătos şi va fi cel de care Comunitatea avea atâta disperată nevoie…

Însă gândurile negre o asaltară şi începu să tremure. Navigatorii Ghildei, precum cel din transspaţialul de deasupra ei, utilizau calcule multidimensionale şi o făceau pentru a putea prevedea viitorul, acesta permiţându-le astfel să-şi conducă navele în siguranţă prin hăurile periculoase ale hiperspaţiului. Să fi aflat, cumva, Ghilda Spaţială despre programul secret Bene Gesserit? Se temeau oare într-atâta de el?

Pe când naveta se îndrepta spre dezastru, prin mintea lui Mohiam se învălmăşea o mulţime incredibilă de posibilităţi.

Câmpul protector din jurul ei se extinse şi deveni tot mai galben. Trupul exercita presiune asupra lui, ameninţând să treacă *dincolo.* Ţinându-şi mâinile peste pântec, într-un gest protector, simţi o dorinţă fierbinte ca să trăiască şi ca pruncul ei nenăscut să crească viguros – iar gândurile sale treceau dincolo de îngrijorările banale ale unei mamei pentru copilul ei, ajungând la semnificaţii mult mai vaste.

Se întrebă dacă nu cumva suspiciunile sale erau total eronate. Şi dacă o forţă mult superioară tuturor celor pe care ea sau surorile şi le puteau imagina stătea în spatele acestor evenimente? Nu cumva Bene Gesserit, prin programul lor genetic, se jucau de-a Dumnezeu? Oare un adevărat Dumnezeu – trecând peste cinismul şi scepticismul surorilor faţă de orice religie – chiar exista?

Ce glumă crudă ar fi!

Diformităţile primului ei copil, iar acum moartea inevitabilă a fetusului şi a lui Mohiam… totul părea să intre într-o schemă. Dar dacă era aşa, cine – *sau ce* – se afla în spatele acestei crize?

Bene Gesserit nu credeau în accidente sau coincidente.

— „Nu trebuie să mă tem”, intonă ea, cu ochii închişi. „Frica e ucigaşul minţii. Frica este moartea cea mică, aducătoare a anihilării totale. Voi înfrunta frica. O voi lăsa să treacă peste mine, prin mine… Şi, după ce va fi trecut, îmi voi întoarce ochiul interior şi voi privi în urma ei. Pe unde a trecut frica, nu va mai fi nimic. Voi rămâne doar eu…”

Era litania împotriva fricii, concepută în vremurile de demult de către o neştiută soră Bene Gesserit şi transmisă generaţie după generaţie.

Mohiam inspiră adânc şi simţi cum tremurul ei slăbeşte.

Momentan, naveta îşi menţinea poziţia, orientată cu hublourile spre sol. Motorul tuşi din nou. Văzu masa continentală apropiindu-se cu rapiditate, observă complexul întins al Şcolii Maicilor, un oraş labirintic de clădiri cu stuc alb şi acoperişuri de ţigle roşcate, din ceramică.

Nu cumva naveta era trimisă, scăpată de sub control,

direct spre şcoala principală, având la bord cine ştie ce încărcătură explozivă? O singură prăbuşire de acest fel ar putea nimici însăşi inima Comunităţii.

Mohiam se luptă cu strânsoarea câmpului de protecţie, însă nu se putu elibera de el. Naveta se rostogoli şi pământul dispăru din vedere. Hubloul se întoarse în sus, dezvăluind soarele alb-albastru, la limita atmosferei.

Apoi, câmpul de protecţie se dezactivă şi Mohiam îşi dădu seama că naveta se îndreptase. Motorul funcţiona din nou, cu zumzetul încântător al maşinilor acelaşi dintotdeauna. În compartimentul din faţă, pilotul robot se mişca exact aşa cum trebuia, cu o aparentă eficienţă, de parcă nimic nu s-ar fi petrecut. Una dintre rutinele sale pentru urgenţe trebuie să fi funcţionat în cele din urmă…

Pe când naveta se aşeză lin pe sol, în faţa marii pieţe, Mohiam oftă adânc, uşurată. Se repezi la uşă, dorindu-şi să alerge către siguranţa celei mai apropiate clădiri… dar se opri, îşi trase sufletul pentru o clipă, apoi ieşi, calmă. O Cucernică Maică trebuie să păstreze aparenţele!

Pe când cobora lin rampa, surori şi adepte se înghesuiră protector în jurul ei. Maica Superioară ceruse ca naveta să fie reţinută pentru o revizie completă şi pentru anchetă, căutându-se dovada unui sabotaj sau confirmarea unei simple defecţiuni. O transmisie radio subită, dinspre transspaţialul de pe orbită, împiedică însă acest lucru.

Cucernica Maică Anirul Sadow Tonkin aştepta să o întâmpine pe Mohiam, strălucind de mândrie, arătând foarte tânără, cu chipul ei de căprioară şi cu părul scurt, arămiu. Mohiam nu înţelesese niciodată importanţa lui Anirul, deşi chiar Maica Superioară îi arăta deseori deferenţă. Cele două femei înclinară din cap, una spre cealaltă.

În mijlocul surorilor sale, Mohiam se văzu escortată spre o clădire sigură; un contingent numeros de gardiene înarmate fusese desemnat să aibă grijă de ea. Va fi îngrijită şi supravegheată cu mare atenţie, până la naşterea copilului.

— Nu vei mai călători nicăieri, Mohiam, declară Maica Superioară Harishka. Trebuie să rămâi aici, în siguranţă – până se va naşte fiica ta!

Tu, cel cu inima temătoare, fii puternic şi să nu ai frică. Ia seama, Dumnezeul tău va veni cu răzbunarea; El va veni să te salveze de cinstitorii maşinăriilor.

Biblia Catolică Portocalie

În aripa concubinelor din palatul imperial, maşini vibratoare pentru masaj loveau şi frământau pielea goală, folosind uleiuri aromatice pentru a mângâia fiecare contur glorios de pe trupul femeilor împăratului. Dispozitive sofisticate pentru întreţinerea fizică extrăgeau celulita, îmbunătăţeau tonusul muscular, netezeau abdomene şi obraji, făceau mici injecţii pentru a catifela pielea… Fiecare detaliu trebuia să corespundă preferinţelor bătrânului Elrood, deşi el nu prea mai părea să fie interesat. Chiar şi cea mai vârstnică dintre cele patru femei, septuagenara Grera Cary, avea silueta unei femei la jumătatea vârstei sale, susţinută, parţial, şi de consumul frecvent de melanj.

Lumina zorilor dobândise o nuanţă de chihlimbar, trecând prin şirul de ferestre groase de plaz blindat. Când masajul Grerei se termină, maşinăria o înveli într-un prosop cald din ţesătură de khartan şi puse pe faţa ei o compresă înviorătoare, înmuiată în zeamă de eucalipt şi ienupăr. Patul concubinei se modifică, transformându-se într-un fotoliu sensibil la forme, perfect adaptat corpului ei.

O staţie mecanică de manichiură coborî din tavan şi Grera îşi şopti meditaţiile zilnice în timp ce unghiile de la mâini şi picioare erau tăiate, şlefuite şi vopsite într-un verde senzual. Maşina alunecă înapoi în compartimentul ei din tavan, iar femeia se ridică şi-şi aruncă prosopul. Un câmp electric îi străbătu chipul, braţele şi picioarele, înlăturând firele de păr nedorite, de-abia vizibile.

Era perfect. Perfect, chiar şi pentru împărat…

Din grupul actual de concubine, numai Grera era destul de în vârstă să şi-o amintească pe Shando, una dintre jucăriile împăratului care părăsise serviciul de la Palat, pentru a se mărita cu un erou de război şi a se dedica unei „vieţi normale”. Elrood nu-i dăduse lui Shando prea multă

atenţie câtă vreme făcuse parte din grupul său numeros de femei, însă – o dată ce plecase– începuse să le înjure pe cele rămase şi să se văicărească de pierderea ei. Majoritatea concubinelor sale favorite, alese în următorii ani, semănau destul de bine cu Shando.

Privindu-le pe celelalte concubine trecând prin proceduri de întreţinere corporală similare, Grera Cary se gândi cum se schimbaseră lucrurile în haremul împăratului. Cu mai puţin de un an în urmă, aceste femei se adunau rareori la un loc, din moment ce Elrood era atât de des cu una dintre ele, îndeplinind ceea ce se numea „datoria imperială”. Una dintre concubine, provenită de pe Elacca, îi dăduse ţapului bătrân, în secret, o poreclă foarte potrivită, luată dintr-una din vechile limbi terriene – „Fornicario”, o trimitere la capacităţile şi apetitul său sexual. Femeile foloseau porecla numai între ele şi atunci chicoteau de fiecare dată.

— L-a văzut careva dintre voi pe Fornicario? Întrebă cea mai înaltă dintre cele două concubine mai tinere, aflate la celălalt capăt al încăperii. Grera schimbă un zâmbet cu ea, iar femeile chicotiră ca nişte şcolărite.

— Mă tem că stejarul nostru imperial s-a transformat într-o salcie plângătoare…

Bătrânul rareori mai venea în aripa rezervată concubinelor. Deşi Elrood îşi petrecea la fel de mult timp în pat, ca întotdeauna, de data asta motivul era cu totul diferit. Sănătatea lui se deteriorase rapid, iar libidoul era deja mort. Mintea se anunţa următoarea la rând…

Dintr-o dată, femeile încetară sporovăiala, întorcându-se alarmate spre intrarea principală a aripii concubinelor. Fără să se fi anunţat, prinţul moştenitor Shaddam păşi înăuntru, însoţit de eternul său companion, Hasimir Fenring, pe care ele îl numeau adesea „Nevăstuica”, din cauza feţei înguste şi a bărbiei ascuţite. Femeile se acoperiră repede şi se ridicară spre a-şi arăta respectul.

— Ce-i atât de distractiv aici, hmm…? Întrebă Fenring. V-am auzit chicotind!

— Fetele tocmai se distrau cu o mică glumă, zise Grera,

pe un ton prudent.

Fiind cea mai vârstnică dintre ele, era adesea purtătoarea lor de cuvânt.

În plus, se zvonea că acest individ pipernicit îşi înjunghiase mortal două dintre iubite, iar comportamentul lui alunecos o făcea pe Grera să creadă că totul era adevărat. Datorită anilor de experienţă, învăţase cum să recunoască un om capabil de cruzimi extreme. Se presupunea că organele genitale ale lui Fenring erau malformate şi sterile, deşi funcţionale din punct de vedere sexual. Ea nu se culcase niciodată cu el şi nici nu-şi dorea asta.

Fenring o studie cu ochii săi mari şi reci, apoi trecu la cele două blonde noi. Prinţul moştenitor rămase în spatele lui, aproape de intrarea în solariu. Zvelt şi cu părul roşcat, Shaddam purta o uniformă de sardaukar, tivită cu fir de aur şi argint.

Grera ştia că moştenitorului imperial îi plăcea să se joace de-a milităria…

— Te rog, împărtăşeşte-ne şi nouă mica ta glumă, insistă Fenring.

Se adresase blondei mai scunde, o fată minionă, de-abia trecută de adolescenţă, doar cu puţin mai scundă decât el. Ochii ei semănau cu cei ai lui Shando.

— Prinţului Shaddam şi mie ne plac foarte mult glumele…

— Era doar o discuţie între noi, răspunse Grera, făcând un pas înainte, protectoare. Fleacuri personale…

— Nu ştie să vorbească singură? Se răsti Fenring, uitându-se din nou la femeia în vârstă.

Bărbatul purta o tunică neagră, ţesută cu fir de aur, iar pe degetele de la ambele mâini avea numeroase inele.

— Dacă fata asta a fost aleasă să-l distreze pe împăratul Padişah, sunt sigur că ştie cum să reproducă o mică glumă, nu, hmmmm…?

— Aşa cum a spus Grera, insistă mica blondină, fleacuri de fete. Nu merită să fie repetate!

Fenring apucă una dintre marginile prosopului ţinut

strâns în jurul trupului ei apetisant. Pe faţa fetei se citi surprinderea şi teama. El trase de prosop, dezvelindu-i un sân.

Furioasă, Grera interveni:

— Încetează cu prostiile astea, Fenring. Suntem concubine imperiale. Nimeni altcineva decât împăratul nu ne poate atinge!

— Norocul vostru!

Fenring aruncă o privire prin încăpere, spre Shaddam. Prinţul moştenitor dădu înţepat din cap.

— Are dreptate, Hasimir. Am să împart cu tine una dintre concubinele mele, dacă vrei...

— Dar nici n-am atins-o, prietene. O ajutam doar să-şi prindă mai bine prosopul!

Dădu drumul materialului, iar fata se acoperi din nou.

— Chiar aşa... S-a folosit împăratul în ultima vreme de serviciile tale, hmm? Am auzit că unele părţi ale trupului său au murit deja...

Fenring privi în sus spre Grera Cary, care-l depăşea cu mult în înălţime.

Grera se uită la prinţul moştenitor, căutând sprijin şi siguranţă, dar nu află niciuna dintre acestea. Ochii lui reci priveau dincolo de ea... Pentru o clipă, se întrebă cum ar putea fi la pat acest moştenitor imperial, dacă avea aceeaşi bărbăţie pe care o posedase cândva tatăl său. Se îndoia de asta. După aspectul frigid al individului, chiar şi bătrânul decrepit, aflat pe patul de moarte, putea fi încă un amant mai bun.

— Bătrâno, tu vii cu mine şi vom vorbi mai pe larg despre glume. Poate chiar schimbăm vreo câteva, rosti Fenring. Pot fi un bărbat foarte distractiv.

— Acum, domnule?

Cu degetele mâinii libere arătă spre prosopul ei de khartan.

Ochii lui lucitori se îngustară periculos.

— O persoană de rangul meu nu are timp să aştepte până se îmbracă femeia. Bineînţeles că acum! Apucă un

colţ al prosopului şi o trase cu forţa. Plecă împreună cu el, străduindu-se să-şi păstreze prosopul pe corp.

— Pe aici, hai, hai o dată!

În timp ce Shaddam îi urma tăcut şi amuzat, Fenring o împinse pe uşă.

— Împăratul va afla despre asta, protestă ea.

— Să vorbeşti tare, are probleme cu auzul, zise Fenring cu un zâmbet drăcesc. Şi cine crezi c-o să-i spună? În unele zile nu-şi aminteşte nici cum îl cheamă şi cu siguranţă n-o să-i pese de o baborniţă ca tine…

Tonul vocii lui îi dădu fiori reci pe spinare. Celelalte concubine şuşoteau neliniştite şi neajutorate, în timp ce veterana lor era scoasă, fără niciun respect, afară pe coridor, departe de ele.

La această oră matinală niciun membru al curţii imperiale nu se arătase încă, numai gărzile de sardaukari stăteau ţepene pe poziţiile lor. Iar din moment ce prinţul moştenitor Shaddam era aici, sardaukarii nu vedeau niciun motiv să intervină. Grera se uită spre soldaţi, dar aceştia parcă priveau prin ea.

Din moment ce vocea sa agitată şi poticnită îl irita pe Fenring, Grera decise că era mai sigur dacă tăcea. „Nevăstuica” se purta ciudat, dar în calitate de concubină imperială nu avea de ce să se teamă de el. Vicleanul individ nu ar fi îndrăznit să facă nimic atât de prostesc cum ar fi s-o rănească într-adevăr…

Uitându-se în urmă, descoperi că Shaddam dispăruse. Probabil că dispăruse printr-un alt coridor. Era complet singură cu acest individ periculos.

Fenring trecu de o barieră de securitate şi o împinse pe Grera înaintea lui, într-o încăpere pustie. Femeia se împletici pe podeaua de plaz marmorat, alb cu negru. Camera mare, cu un şemineu de rocă cimentată care domina unul dintre pereţi, fusese cândva un apartament pentru oaspeţi, dar acum era lipsit de mobilă. Mirosea a vopsea proaspătă şi a loc de mult părăsit.

Rămânând pe loc, mândră şi neînfricată, deşi era

înveşmântată doar cu un prosop, Grera privea din când în când spre el. Încercă să nu-l sfideze în mod evident sau să arate lipsă de respect. De-a lungul anilor de serviciu, învăţase să stea la locul ei.

Uşa se închise în urma lor. Erau singuri acum, iar Shaddam nu mai apăruse. Oare ce voia de la ea acest pitic?

Dintre faldurile tunicii Fenring scoase un ovoid ca de smarald. După ce apăsă un buton de pe marginea ovoidului, ieşi o lamă lungă, verzuie, strălucind în lumina candelabrului cu licurigloburi.

— Nu te-am adus aici pentru întrebări, babo, spuse el pe un ton moale, ridicând arma. De fapt, vreau să încerc asta pe tine. Vezi tu, este ceva cu totul nou şi, în plus, nu mi-au plăcut niciodată unele dintre cărnurile ambulante ale împăratului!

Fenring nu era deloc străin de asasinate şi ucidea cu propriile sale mâini cel puţin tot atât de des pe cât punea la cale „accidente” sau plătea asasini de profesie. Uneori îi plăceau acţiunile sângeroase, alteori prefera subtilităţile înşelătoare. Când era mai tânăr, la nici nouăsprezece ani, se strecurase într-o noapte afară din palatul imperial şi ucisese, la întâmplare, doi angajaţi civili, doar ca să-şi dovedească faptul că putea face aşa ceva. Încă mai încerca să nu-şi iasă din mână…

Fenring ştiuse întotdeauna că avea voinţa de fier necesară pentru crimă, dar fusese surprins de cât de mult îi plăcea să facă asta. Uciderea prinţului moştenitor Fafnir fusese cel mai mare triumf al său până acum. O dată ce şi bătrânul Elrood îşi dădea duhul, asta ar fi constituit încă o bijuterie pe tichia lui. *Nu poţi ţinti cu mult mai sus de-atât!*

Însă trebuia să se ţină la curent cu noile tehnici şi noile inovaţii. Nu ştiai niciodată când ai putea avea nevoie de ele. În afară de asta, neuro-pumnalul era atât de provocator…

Grera privi spre lama strălucitoare, cu ochii mari.

— Împăratul mă iubeşte! Nu poţi să…

— Te *iubeşte?* O bătrână concubină? Îşi petrece mai

multă vreme gemând de dorul demult pierdutei lui Shando. Elrood e atât de ramolit încât nu-şi va da niciodată seama că ai dispărut, iar celelalte concubine vor fi mai mult decât fericite să urce încă o treaptă în ierarhie.

Înainte ca Grera s-o poată lua la fugă, criminalul ajunse la ea, dovedind o iuţeală neobişnuită.

— Nimeni nu va plânge după tine, Grera Cary!

Ridică lama verde, pulsatoare, şi, cu ochii cuprinşi de văpaia unui foc întunecat, o lovi de mai multe ori în piept. Prosopul de khartan căzu, iar neuro-lama străpunse pielea proaspăt tratată şi unsă…

Concubina urlă în agonie, urlă din nou, căzu, gemând înăbuşit şi cutremurându-se, apoi rămase tăcută. Nu se vedeau răni, nici sânge, numai o agonie imaginară. Toată durerea era acolo, dar lipseau urmele incriminatoare – putea crima să fie mai avantajoasă de-atât?

Cu mintea inundată de plăcere, Fenring îngenunche lângă bătrână concubină, studiindu-i trupul bine făcut, chircit pe prosopul răvăşit. Pielea avea o nuanţă plăcută, muşchii erau fermi, dar moi acum, în moarte. Era greu de crezut că această femeie fusese atât de bătrână pe cât se spunea. Probabil, consumase mult melanj şi îşi îngrijise cum se cuvine trupul. Îi atinse carotida, pentru puls, apoi mai verifică o dată. Nimic. Era dezamăgitor, într-un fel…

Nu se vedea nicio urmă de sânge pe cadavru sau pe lama neuro-cuţitului, nicio rană adâncă, dar o înjunghiase mortal. Sau cel puţin, aşa *crezuse* ea.

O armă interesantă, acest neuro-cuţit… Era pentru prima dată când folosea aşa ceva. Lui Fenring îi plăcuse întotdeauna să testeze unelte importante ale breslei sale în situaţii necombatante, pentru că nu dorea să fie luat prin surprindere în situaţii de criză.

Numit „ponta” de către inventatorul richesian, cuţitul era una dintre cele câteva inovaţii recente pe care Fenring le socotea demne de interes în lumea asta plicticoasă. Imaginara lamă verde alunecă înapoi în compartimentul ei cu un *clic* foarte realist. Victima atacului nu numai că

fusese convinsă că era înjunghiată de moarte, dar prin neurostimularea intensă *simţise* atacul, suficient de puternic încât să o răpună. Într-un fel, tocmai mintea Grerei fusese cea care o ucisese! Iar pe pielea ei nu rămăsese nicio urmă…

Uneori, sângele adăuga un fior înviorător unei experienţe deja copleşitoare, însă curăţarea urmelor crea probleme.

Recunoscu zgomote familiare în spatele lui: deschiderea unei uşi şi dezactivarea câmpului de securitate. Întorcându-se, îl văzu pe Shaddam uitându-se la el.

— Chiar a trebuit să faci asta, Hasimir? Ce risipă… Totuşi, îşi depăşise viaţa utilă.

— Biata bătrână a făcut un atac de cord, cred.

Dintr-un pliu al tunicii, Fenring scoase o altă ponta, aceasta fiind un ovoid rubiniu, cu o lamă lungă, roşiatică.

— Mai bine încerc şi asta, zise el. Tatăl tău rezistă mai mult decât ne-am aşteptat, iar arma asta îi va da lovitura de graţie fără nicio urmă. Nu va exista nicio dovadă a crimei pe cadavrul lui, niciun semn. De ce să mai aşteptăm ca *n'kee* să-şi facă efectul?

Rânji.

Shaddam scutură din cap, de parcă ar fi stat pe gânduri. Privi în jur, îl trecură frisoanele şi încercă să pară ferm.

— Vom aştepta atâta cât va trebui. Am convenit să nu facem nicio mişcare pripită!

Fenring ura momentele când prinţul moştenitor încerca să gândească prea mult.

— Hmm? Credeam că arzi de nerăbdare! Bătrânul ia nişte decizii îngrozitoare în afaceri, risipind banii Casei Corrino în fiecare zi de viaţă.

Ochii lui mari scăpărau.

— Cu cât rămâne mai mult în starea asta, cu atât mai mult îl va descrie istoria ca pe un conducător jalnic…

— Nu pot să-i mai fac nimic tatălui meu, răspunse Shaddam. Mă tem de ce s-ar putea întâmplă.

Hasimir Fenring făcu o plecăciune.

— Cum doreşti, prinţul meu!

Ieşiră, lăsând cadavrul acolo unde se găsea. Cineva îl va descoperi, mai devreme sau mai târziu. Nu era pentru prima oară când Fenring fusese atât de ostentativ, dar celelalte concubine ştiau că nu e bine să se pună cu el. Pentru ele, era ca un avertisment, iar acum se vor întrece una cu alta pentru a deveni noua favorită a bătrânului impotent, folosindu-se cât mai bine de situaţie, în avantajul lor.

Când totul va ajunge şi la urechile împăratului, acesta probabil că nu-şi va mai aminti nici măcar numele de Grera Cary.

Omul e doar o pietricică aruncată într-un iaz. Iar dacă omul nu-i decât o pietricică, atunci toate faptele sale nu pot fi mai mult de-atât.

Zicală zensunnită

Leto şi Rhombur se antrenau îndelung şi din greu, în fiecare zi, în stilul casei Atreides. Se lansau în rutina exerciţiilor cu întregul entuziasm şi toată hotărârea de care erau capabili. Solidul prinţ ixian îşi recăpătă vigoarea, pierdu ceva din greutate şi-şi întări muşchii.

Cei doi tineri descoperiră că se completau destul de bine şi astfel puteau fi excelenţi parteneri de antrenament. Pentru că aveau încredere totală unul în celălalt, Leto şi Rhombur erau capabili să-şi testeze limitele, încrezători că nu li se putea întâmpla nimic periculos.

Deşi se antrenau în forţă, bătrânul duce spera să realizeze mai mult decât transformarea prinţului exilat într-un luptător competent. Voia să-l facă fericit pe prietenul fiului său şi să-l ajute să se simtă ca acasă. Paulus putea doar să-şi imagineze prin ce spaime treceau părinţii renegaţi ai lui Rhombur, cutreierând coclaurile galaxiei…

Thufir Hawat îi lăsă pe cei doi să lupte cu temeritate şi abandon, cizelându-le îndemânarea. Curând, Leto remarcă o îmbunătăţire remarcabilă, atât la el însuşi, cât, şi la moştenitorul a ceea ce mai rămăsese din Casa Vernius.

Urmând sfaturile Maestrului Asasin privind armele culturii şi ale diplomaţiei, alături de mânuirea sabiei, Rhombur începu să se intereseze de muzică. Încercă mai multe instrumente înainte de a se opri, în cele din urmă, la sunetele line dar complexe ale balisetului cu nouă coarde. Sprijinindu-se de un zid al castelului, ciupea strunele interpretând cântece simple, fredonând melodii după ureche, aşa cum şi le amintea din copilărie, sau melodii plăcute, născocite pentru propria sa plăcere.

Adesea, sora lui, Kailea, îl asculta cântând, în timp ce-şi învăţa lecţiile de istorie şi religie, ocupaţia tradiţională a tinerelor nobile. Helena Atreides dădea ajutor la lecţii, la

insistenţele ducelui Paulus. Kailea studia cu multă plăcere, resemnată cu situaţia lor de prizonieri politici în castelul Caladan, dar încerca să-şi imagineze un viitor mai bun pentru ea însăşi.

Leto ştia că resentimentele mamei sale atingeau adâncimi invizibile sub apele liniştite ale imaginii sale publice. Helena era un instructor dur pentru Kailea, care îi răspundea cu o şi mai mare hotărâre.

Într-o seară, târziu, Leto urcă în încăperea din turn, după ce părinţii săi se duseseră la culcare. Intenţionase să-l roage pe tatăl său să-i dea voie să ia una dintre goeletele Atreides pentru o excursie de o zi, în sus şi-n jos pe coastă. Dar, când se apropie de uşa de lemn a apartamentelor ducale, îi auzi pe Paulus şi Helena angajaţi într-o discuţie aprinsă.

— Ce-ai făcut ca să le găseşti un alt loc celor doi?

Din modul în care pronunţase mama lui aceste cuvinte, Leto îşi dădu seama imediat ce însemnau.

— În mod sigur, vreuna din Casele Minore de la graniţă i-ar primi dacă ai plăti un peşcheş destul de mare…

— Nu intenţionez să-i trimit nicăieri pe aceşti copii şi tu ştii foarte bine asta! Sunt oaspeţii noştri, la adăpost de scârboşii tleilaxu…

Vocea lui scăzu până la nivelul unui mormăit.

— Nu înţeleg însă de ce Elrood nu-şi trimite sardaukarii pentru a mătura viermii ăştia din peşterile de pe Ix?

Doamna Helena răspunse băţoasă:

— În pofida însuşirilor neplăcute, tleilaxu vor readuce, fără nicio îndoială, fabricile de pe Ix pe calea cea dreaptă şi se vor supune restrângerilor impuse de Jihadul Butlerian.

Paulus pufni exasperat, dar Leto ştia că mama lui vorbea cât se putea de serios, iar asta îl înspăimântă şi mai mult. Vocea ei crescu în intensitate, pe când încerca să-şi convingă soţul.

— Nu-ţi dai seama că e posibil ca toate aceste evenimente să fi fost menite să se întâmple? N-ar fi trebuit să-l trimiţi niciodată pe Leto pe Ix – a fost deja corupt de

stilul lor de viaţă, de gândirea lor mândră, de ignoranţa lor arogantă în ceea ce priveşte legile Domnului. Doar cucerirea Ixului ni l-a adus pe Leto înapoi… Nu mai repeta aceeaşi greşeală!

— Greşeală? Sunt chiar încântat de tot ce-a învăţat băiatul nostru. Într-o bună zi, va deveni un bun duce.

Leto auzi bufnitura unei cizme aruncate într-un colţ al încăperii.

— Nu mai fi îngrijorată. Nu-ţi pare rău deloc pentru bieţii Rhombur şi Kailea?

Neînduplecată, ea răspunse:

— În mândria lor, oamenii de pe Ix au încălcat Legea şi au plătit pentru asta. Să-mi pară rău pentru ei? Cred că nu.

Paulus izbi puternic, cu pumnul, o piesă de mobilier, iar Leto auzi lemnul frecându-se de piatră – un scaun tras deoparte.

— Iar eu trebuie să cred că *tu* eşti atât de bine pusă la punct cu detaliile despre Ix încât să poţi emite astfel de judecăţi? Ori, poate, ai ajuns deja la o concluzie bazându-te numai pe ceea ce doreşti să auzi, fără să te deranjeze lipsa de dovezi?

Râse, iar tonul vocii sale se îmblânzi.

— În afară de asta, se pare că lucrezi foarte bine cu tânăra Kailea. Îi place compania ta. Cum poţi spune astfel de lucruri despre ea în faţa mea şi, apoi, să te pretinzi prietenoasă când te afli în prezenţa ei?

Helena păru foarte rezonabilă.

— Copiii nu-şi pot schimba soarta, nu pot schimba ceea ce sunt, Paulus – n-au cerut ei să se nască acolo, să fie crescuţi acolo, expuşi la altceva decât învăţăturile cuvenite. Crezi că au pus mâna, vreodată, pe Biblia Catolică Portocalie? Nu-i greşeala lor. Ei sunt ceea ce sunt, iar eu nu-i pot urî pentru asta.

— Atunci ce…

Ea se repezi la el cu o asemenea vehemenţă încât Leto, surprins, făcu un pas îndărăt, până în umbra holului.

— *Tu* eşti cel care a făcut o alegere, Paulus… Şi e una

greşită! Alegerea asta vă va costa, pe tine şi pe toată Casa, foarte scump.

El făcu un zgomot brutal.

— N-am avut de ales, Helena. Pe onoarea mea şi pe cuvântul meu – n-am avut de *ales!*

— Totuşi, a fost numai decizia ta, în ciuda avertismentelor mele, în ciuda sfaturilor mele. Numai decizia ta, Paulus Atreides!

Vocea ei devenise înspăimântător de rece.

— Va trebui să trăieşti cu consecinţele şi să fii osândit de ele.

— Oh, calmează-te şi du-te la culcare, Helena…

Tulburat, Leto se strecură afară, uitând complet de întrebarea pe care voise să o pună, fără să se mai uite cât de repede vor stinge luminile.

În ziua următoare, o dimineaţă calmă şi însorită, Leto stătea lângă Rhombur la o fereastră deschisă, admirând cheiurile de la baza promontoriului. Oceanul se întindea sub ochii lor ca o câmpie verde-albastră, curbându-se spre orizontul îndepărtat.

— O zi perfectă, spuse Leto, dându-şi seama că prietenului său îi era dor de oraşul subteran pierdut, Vernii, şi probabil obosit de atâta meteorologie. Acum este rândul meu să te conduc pe Caladan.

Coborâră amândoi pe cărarea îngustă de pe coasta dealului şi pe scări, ţinându-se de balustrade şi săltând peste treptele roase, evitând muşchiul alunecos şi spuzeala albicioasă a spumei sărate.

Ducele avea mai multe ambarcaţiuni ancorate la doc, iar Leto alese luntrea sa pescărească preferată, o ambarcaţiune albă, cu motor, de vreo cincisprezece metri lungime. Cu o carenă albă, strălucitoare, avea o cabină spaţioasă în partea din faţă şi locuri de dormit în partea din spate, la care se putea ajunge printr-o scară în spirală. În spatele cabinei se găseau două punţi, la mijlocul navei şi în spate, la pupa, cu o cală pentru marfă dedesubt; un foarte

izbutit aranjament pentru escapade la pescuit sau croaziere.

Module suplimentare, depozitate pe ţărm, puteau fi instalate pentru modificarea funcţiilor ambarcaţiunii; se putea adăuga mai mult spaţiu în cabină sau se puteau converti una sau chiar ambele cale în dormitoare sau spaţii de cazare.

Servitorii le împachetară masa de prânz, în timp ce trei ajutoare de marinari verificară toate sistemele de la bord, pregătind călătoria de o zi. Rhombur îl privi pe Leto cum îi tratează pe aceşti oameni ca pe nişte prieteni, în timp ce ei încărcau echipamentul.

— Pe soţia ta o mai doare piciorul, Jerrik? Ai terminat acoperişul afumătorii, Dom?

În cele din urmă, pe când Rhombur privea curios şi nerăbdător, Leto îl bătu cu mâna pe umăr.

— Îţi aminteşti de colecţia ta de roci? Tu şi cu mine vom face scufundări după nestemate de coral.

Aceste pietre preţioase, aflate în interiorul recifelor de corali, erau foarte populare pe Caladan, dar periculos de manevrat. Despre nestematele de coral se spunea că aveau mici creaturi vii care făceau ca focul lor interior să danseze şi să pâlpâie. Din cauza riscurilor şi a costurilor depozitării lor, nestematele nu prea aveau piaţă de export în afara planetei, ţinând cont că exista alternativa mult mai viabilă a pietrelor-de-apă de pe Buzzell. Însă nestematele de coral locale erau, fără îndoială, încântătoare…

Leto se gândi să-i ofere lui Kailea una, în dar. Cu bogăţia Casei Atreides, şi-ar fi permis să-i cumpere surorii lui Rhombur multe alte comori dacă dorea, însă darul ar fi putut însemna mult mai mult dacă-l procura prin propriile forţe. Probabil, l-ar fi apreciat oricum…

După ce toate pregătirile fură încheiate, el şi Rhombur se urcară la bordul ambarcaţiunii de răchită. Un steag al Casei Atreides era arborat la pupa, fluturând în bătaia vântului. Când ajutoarele de marinari aruncară parâmele, unul dintre ei întrebă:

— Puteţi să vă descurcaţi cu asta, stăpâne?

Leto râse şi-i făcu un semn liniştitor.

— Jerrik, ştii că manevrez astfel de bărci de ani de zile. Marea este calmă şi avem la bord echipament de comunicaţii cu uscatul. Dar îţi mulţumesc pentru preocupare… Nu te teme, nu ne aventurăm prea departe, doar până la recife.

Rhombur se plimbă pe punte şi încercă să fie de ajutor, făcând orice-i spunea Leto. Nu mai fusese niciodată pe o navă deschisă. Motoarele îi purtau departe de ţărm, dincolo de portul ferit, în largul mării. Lumina soarelui sclipea ca nişte licurici pe suprafaţa ondulată a mării.

Prinţul ixian se opri la prova, în timp ce Leto se ocupa de comenzi. Rhombur absorbea experienţa apei, a vântului şi a soarelui, zâmbind. Inspiră adânc.

— Mă simt atât de singur şi de liber aici…

Privind peste bord, Rhombur văzu mănunchiuri plutitoare de iarbă de mare cu frunze tari şi fructe rotunde, ca nişte dovleci, care menţineau plantele la suprafaţa apei, ridicate parcă de nişte baloane.

— Pepeni paradan, îl lămuri Leto. Dacă vrei unul, apleacă-te peste bord şi culege-l. Şi dacă n-ai mai gustat pepene paradan proaspăt cules din mare, pregăteşte-te pentru un festin aromat… deşi eu cred că e puţin cam sărat pentru mine.

Departe, la babord, o turmă de murmoni pluteau ca nişte buşteni îmblăniţi – creaturi imense, dar inofensive, lăsându-se duse de curenţii oceanici, cântând pentru ele însele cu sunete joase şi ample.

Leto mai navigă aproape o oră, consultând hărţile luate din satelit şi pe cele marine, îndreptându-se spre un zid de recife îndepărtate. Îi dădu lui Rhombur un binoclu şi-i arătă o porţiune înspumată şi tumultuoasă a mării. Creste de stâncă, negre şi izolate, se iţeau deasupra valurilor ca spinările unor leviatani adormiţi.

— Iată reciful, zise Leto. Vom ancora la aproximativ jumătate de kilometru distanţă ca să nu riscăm să ne

sfărâmăm chila. Apoi, putem face scufundări…

Deschise un compartiment şi scoase, pentru fiecare dintre ei, câte un sac şi un mic cuţit asemănător cu o spatulă.

— Nestematele de coral nu cresc la foarte mare adâncime. Putem să ne scufundăm fără rezervoarele de oxigen.

Îl bătu pe Rhombur pe spate:

— A cam sosit vremea să-ţi câştigi existenţa!

— Numai să te feresc de *necazuri,* şi cere destul efort, contraatacă Rhombur.

După ce luntrea fu asigurată la ancoră, Leto aplecă un scaner peste bord pentru a trasa contururile recifului de dedesubt.

— Uită-te aici, rosti el, lăsându-şi prietenul să vadă ecranul. Vezi crăpăturile şi cavernele acelea mici? Acolo poţi găsi nestematele de coral.

Rhombur se uită spre scaner, încuviinţând.

— Fiecare este acoperit cu o coajă, ca o crustă organică crescută în jurul lor. Nu arată cine ştie ce, până nu deschizi una şi vezi cele mai frumoase perle în toată splendoarea lor, ca nişte picături topite dintr-o stea. Trebuie să le păstrezi umede tot timpul, pentru că atmosfera le oxidează imediat şi devin extrem de pirofore.

— Oh, făcu Rhombur, nesigur de semnificaţia ultimului cuvânt, dar prea mândru ca să întrebe.

Bâjbâind, îşi prinse centura de care atârnau cuţitul-spatulă şi o lanternă subacvatică, pentru explorarea cavernelor mai întunecoase.

— Am să-ţi arăt când ajungem acolo, glăsui Leto. Cât de mult timp poţi să-ţi ţii respiraţia?

— Tot atât de mult ca şi tine, fireşte! Zise prinţul din Ix.

Leto îşi dădu jos cămaşa şi pantalonii, în vreme ce Rhombur se grăbi să facă la fel. Cei doi tineri se aruncară peste bord în acelaşi timp. Leto se avântă în apa călduţă, plonjând în adânc până ce începu să simtă presiunea apei apăsându-i craniul.

Reciful imens era un peisaj întortocheat, aflat în permanenţă sub ape. Tufe de iarbă de corali se legănau în bătaia blândă a curenţilor, gurile minuscule ale frunzelor luând câte o înghiţitură de plancton. Peşti coloraţi ca nişte bijuterii intrau şi ieşeau din găurile straturilor de stâncă.

Rhombur îl luă de braţ şi arătă spre un ţipar lung, violaceu, care plutea pe lângă ei, legănându-şi coada în formă de pană, în toate culorile curcubeului. Ixianul arăta caraghios, cu obrajii umflaţi, încercând să-şi ţină respiraţia.

Apucând coralul dur, Leto se trase mai aproape şi privi în adâncimea fisurilor şi a crevaselor. Plimbă raza lanternei peste tot, în decursul căutării. Cu plămânii deja plesnindu-i, descoperi o umflătură de piatră decolorată şi-i făcu semn lui Rhombur, care înotă spre el. Dar, în timp ce Leto scoase cuţitul-spatulă ca să elibereze piatra de coral, Rhombur biciui apa cu braţele şi se avântă în sus cât putu de repede, pentru că rămăsese fără aer.

Leto rămase sub apă, deşi pieptul îi bubuia. În cele din urmă, reuşi să elibereze nodulul care ascundea probabil o piatră de coral de mărime medie. Înotă cu el spre suprafaţă, cu pieptul gata să-i explodeze, ţâşnind deasupra apei foarte aproape de locul unde stătea agăţat Rhombur, respirând sacadat şi ţinându-se de marginea luntrei.

— Am găsit una, anunţă Leto. Uite…

Ţinând piatra sub apă, o lovi cu muchia boantă a cuţitului până ce învelişul exterior se sparse. Înăuntru, un ovoid uşor diform strălucea cu o văpaie sidefie, de sine stătătoare. Mici puncte strălucitoare se mişcau în interior ca nişte grăunţe de nisip topit, captive în plexiglas transparent.

— Minunată, comentă Rhombur.

Şiroind de apă, Leto ieşi la suprafaţă, căţărându-se pe puntea din mijloc, în apropierea bărcii de salvare. Azvârli peste bord o găleată, umplând-o cu apă de mare, şi lăsă nestemata de coral înăuntru, înainte să apuce să se usuce în mâinile sale.

— Acum va trebui să găseşti şi tu una, pentru tine!

Cu părul blond lipit de frunte din cauza apei, prinţul dădu

din cap, luă câteva guri de aer, apoi plonjă din nou sub apă. Leto se aruncă după el.

În decurs de o oră, cei doi adunaseră deja o jumătate de găleată de nestemate splendide…

— Bună recoltă, zise Leto, zgribulindu-se pe punte, lângă Rhombur, care – fascinat de comoara găsită – îşi tot afunda degetele în găleată. Îţi plac astea?

Rhombur mârâi. În ochi îi dansa o bucurie copilărească.

— Mi s-a făcut o foame de lup, continuă Leto. Mă duc să pregătesc nişte porţii de mâncare.

— Şi mie mi-e foame, răspunse Rhombur. Ăăă… n-ai nevoie de-ajutor?

Leto se ridică, înălţându-şi în aer nasul acvilin.

— Domnule, rosti el emfatic, sunt moştenitorul ducal al acestui loc, cu o vastă experienţă în pregătirea unor simple pachete de hrană!

Păşi ţanţoş spre copertină, în vreme ce Rhombur se apucă să scotocească printre nestematele de coral ude, ca un copil jucându-se cu bile colorate.

Unele erau perfect sferice, altele neregulate şi găurite. Rhombur se întrebă de ce unele aveau o strălucire interioară aprinsă, în vreme ce – prin comparaţie – altele aveau aspect şters. Aşeză în mijlocul punţii trei pietre mai mari şi privi cum lumina soarelui lucea pe ele, umbră palidă a strălucirii lor interioare. Observă diferenţele dintre ele, întrebându-se ce-ar putea face el şi Leto cu o asemenea comoară.

Suferea de pe urma pierderii propriei sale colecţii de pietre şi cristale, agate şi geode de pe Ix. Cotrobăise după ele prin caverne, tuneluri şi galerii. Învăţase atât de mult despre geologie în acest fel… apoi tleilaxu îi goniseră din propria lor lume, pe el şi familia lui. Fusese nevoit să lase totul în urmă. Deşi nu o spusese niciodată, Rhombur hotărâse că dacă-şi va mai vedea, vreodată, mama, îi va face un dar măreţ…

Leto apăru în pragul uşii bucătăriei.

— E gata masa! Vino să mănânci, înainte să dau totul la

peşti!

Rhombur se grăbi înăuntru şi se aşeză la masa mică, în timp ce Leto îl servi cu două castroane cu supă aburindă de stridii de Caladan, asezonată cu un vin nou din podgoriile Casei Atreides.

— Bunică-mea a inventat această reţetă. E una dintre preferatele mele!

— Nu-i rea deloc, chiar dacă ai făcut-o tu.

Rhombur sorbi din castron şi-şi linse buzele.

— Este, hmm… un lucru bun că nu a venit şi soră-mea cu noi, adăugă el, încercând să ascundă tonul glumeţ. Probabil ar fi încercat să poarte haine sofisticate şi ştii că n-ar fi mers niciodată să înoate cu noi…

— Sigur, răspunse Leto, deloc convins. Ai dreptate.

Era limpede pentru toată lumea acum că el şi Kailea flirtau, deşi Rhombur înţelegea – politic vorbind – că o legătură romantică între ei era nepotrivită, în cel mai bun caz, şi periculoasă, în cel mai rău.

Pe puntea din mijloc, chiar în spatele lor, bătea soarele, încălzind scândurile de lemn, uscând apa împrăştiată – şi expunând pietrele fragile de coral aerului oxidant. Simultan, cele trei pietre mari izbucniră în flăcări incandescente, contopindu-se într-o supernovă miniaturală de căldură intensă, suficient de intensă cât să topească metalul cochiliei navei.

Leto sări în picioare, azvârlind la o parte castronul cu supă. Prin hublourile largi ale cabinei putea vedea flăcările albastre-portocalii ridicându-se în văzduh, arzând întreaga punte, inclusiv barca de salvare. Una dintre nestematele de coral se spulberă, aruncând fragmente fierbinţi în toate direcţiile, fiecare stârnind câte un nou focar de incendiu.

În câteva secunde, alte două pietre străpunseră complet puntea ambarcaţiunii, căzând în cala de dedesubt, unde-şi făcură loc printre cutii. Una incendie un container suplimentar de combustibil, aprinzându-l cu o răbufnire explozivă, în timp ce o a doua nestemată trecu prin cocă şi se stinse când ajunse din nou în apa marii. Coca de lemn,

deşi tratată cu o substanţă ignifugă, nu putea rezista multă vreme unei călduri atât de intense. Leto şi Rhombur ţâşniră din bucătărie strigând unul la celălalt, fără să ştie însă ce-aveau de făcut.

— Focul! Trebuie să stingem focul!

— Astea-s nestemate de coral!

Leto se uită după ceva cu care să stingă flăcările.

— S-au încins şi nu pot fi apucate prea uşor!

Flăcări tot mai mari lingeau puntea, iar luntrea se zgudui în urma exploziilor de sub punte. Agăţată în suportul ei, şalupa de salvare era pierdută, învăluită complet în flăcări.

— S-ar putea să ne scufundăm, zise Leto, şi suntem prea departe de ţărm.

Înşfăca un extinctor chimic cu care stropi flăcările.

El şi companionul său aduseră furtunurile şi pompele din compartimentul din faţă şi înecară nava în apă de mare, dar cala de sub punte era deja compromisă. Un fum negru şi unsuros ieşea din crăpături pe puntea de sus. Un semnal sonor îi avertiză că luau la bord cantităţi mari de apă.

— Ne scufundăm! Strigă Rhombur, citind instrumentele.

Tuşea din cauza fumului amărui. Leto îi aruncă prietenului său o vestă plutitoare şi-şi fixă şi el una în jurul pieptului.

— Du-te la aparatul de comunicaţii. Anunţă-ne poziţia şi trimite un semnal de ajutor. Ştii cum să lucrezi cu el?

Rhombur îngăimă un răspuns afirmativ, în vreme ce Leto înşfăcă un alt extinctor chimic, dar foarte curând îl goli fără niciun efect. El şi Rhombur vor rămâne prinşi aici, înotând alături de resturile navei. Trebuiau să ajungă la ţărm şi să caute un loc unde să aştepte.

Îşi aminti ce-i spusese tatăl său: „Atunci când te afli în mijlocul unei crize care pare fără ieşire, ai grijă, în primul rând, de ceea ce poţi rezolva. Apoi, după ce ai eliminat toate posibilităţile, lucrează la cele mai dificile aspecte ale problemei”.

Îl auzi pe Rhombur strigând în comunicator, repetând mesajul de alarmă. Leto ignoră cu totul focul. Nava se

scufunda şi nu peste mult timp avea să ajungă complet sub apă, transformându-i în naufragiaţi. Se uită spre babord şi remarcă apa înspumată din jurul recifului. Alergă spre cabină.

Înainte ca incendiul să atingă motoarele din spate, porni luntrea şi folosi procedura de urgenţă pentru a scăpa de ancoră, gonind spre recif. Ambarcaţiunea în flăcări arăta ca o cometă pe apă.

— Ce faci?! Strigă Rhombur. Unde mergem?

— Reciful! Ţipă Leto. Am să încerc să eşuez nava acolo, ca să nu se scufundăm. Apoi, noi doi ne-am putea ocupa de foc.

— Ai de gând să ne izbeşti de recif? Asta-i nebunie!

— Vrei, mai degrabă, să ne scufundăm aici? Nava asta tot se va duce la fund, într-un fel sau altul…

Ca pentru a-i sublinia punctul de vedere, un alt rezervor mic de combustibil explodă sub punte, cutremurând tot vasul. Rhombur se apucă strâns de masa de bucătărie, fixată în podea, pentru a-şi putea păstra echilibrul.

— Fie cum spui tu…

— Ai primit vreun răspuns prin comunicator?

— Nu. Eu sper ca totuşi… să ne fi auzit careva.

Leto îi spuse să încerce în continuare, dar nu primi nici de astă dată vreun răspuns.

Valurile se încolăceau în jurul lor, aproape de margine. Fum negru urca spre cer. Focul atinse compartimentul motorului, în vreme ce nava se afundă şi mai mult, târându-se parcă, luând rapid cantităţi mari de apă. Leto forţă motoarele, dirijând nava spre stânci. Nu ştia dacă va câştiga această cursă. Dar dacă reuşea să eşueze nava pe recif, atunci el şi Rhombur ar fi putut rămâne în siguranţă pe epavă. Nu ştia cât timp va trece până ce vor ajunge la ei echipele de salvare…

Conduse parcă de un demon, valurile înspumate se ridicară dinaintea lor, ameninţând cu formarea unei adevărate bariere. Însă Leto menţinu direcţia şi nu slăbi acceleraţia.

— Ţine-te bine!

În ultimul moment, motoarele îşi dădură duhul, pe când focul le cuprinsese cu totul. Luntrea continuă să lunece înainte, în virtutea inerţiei, dar se izbi de reciful neregulat. Oprirea bruscă îi aruncă pe Leto şi pe Rhombur mai departe, pe punte. Rhombur se lovi la cap şi abia se ridică în picioare, clipind buimăcit. Pe fruntea lui se ivi o şuviţă de sânge, nu departe de vechea sa rană, primită în timpul evadării de pe Ix.

— Hai! Peste bord! Strigă Leto.

Apucă braţul prietenului său şi-l trase afară din cabină. Din compartimentul din faţă, Leto aruncă furtunuri şi pompe portabile direct în apă.

— Scufundă capătul ăsta al furtunului, cât de adânc poţi. Şi încearcă să nu te tai în recif!

Rhombur se repezi peste balustradă iar Leto îl urmă, încercând să-şi menţină echilibrul în marea agitată şi printre valurile năpraznice. Nava era avariată, dar pentru moment nu trebuiau să-şi facă griji cu înecul, ci doar cu neplăcerile produse de apa sărată.

Pompele intrară în funcţiune şi apa de mare ţâşni din cele două furtunuri ţinute de băieţi. Căzu ca o perdea groasă peste flăcări. Rhombur îşi şterse sângele ce-i intra în ochi şi continuă să îndrepte furtunul într-acolo unde era nevoie. Udară ambarcaţiunea cu torente nesfârşite de apă până când, în sfârşit, flăcările începură să se retragă încet.

Rhombur arăta pleoştit şi jalnic, însă Leto se simţea ciudat de vioi.

— Capul sus, Rhombur! Ia gândeşte-te… Pe Ix a trebuit să ne salvăm din mijlocul unei revoluţii care aproape că a distrus întreaga planetă. Pe lângă asta, micul nostru neajuns pare o joacă de copii, nu-i aşa?

— Ăăă… aşa-i… — Răspunse celălalt, posomorât. Nu m-am mai distrat în felul ăsta de ani de zile.

Stăteau amândoi în apa până la şold, ţinând furtunurile în direcţia focului. Fumul continua să se ridice spre cerul senin de pe Caladan, ca un semnal de alarmă…

Nu peste mult timp auziră sunetul îndepărtat, dar tot mai amplu, al unor motoare puternice, şi peste câteva clipe o ambarcaţiune de mare viteză se ivi sub ochii lor – o navă cu cocă dublă, capabilă să atingă viteze ameţitoare la suprafaţa apei. Se opri în apropierea lor, dar se ţinu la distanţă de stânci. Pe puntea din faţă stătea Thufir Hawat, clătinând dezaprobator din cap către Leto.

Între responsabilităţile de comandă apare şi necesitatea de a pedepsi... dar numai atunci când victima o cere.

PRINŢUL RAPHAEL CORRINO,
Discursuri despre conducere într-un Imperiu Galactic,
ediţia a 12-a

Cu părul ciocolatiu în dezordine, cu hainele sfâşiate şi total nepotrivite pentru deşert, femeia alerga peste dune, încercând să scape.

Janess Milam privi în urmă, peste umăr, clipind des ca să scape de lacrimile încinse din ochi. Văzând umbra platformei suspendate pe care se aflau baronul Harkonnen şi nepotul său, Rabban, începu să alerge mai repede. Picioarele i se afundau în nisipul fin, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Se îndrepta clătinându-se spre spaţiul deschis, unde totul era mai fierbinte, mai uscat şi mai mortal. Îngropat la adăpostul unei dune apropiate, un toboşar lovea solul, pulsând... chemând.

Janess încercă să-şi afle refugiul sub stânci, în caverne răcoroase, ba chiar la umbra unui bolovan. În cele din urmă, nu-şi mai dori decât să moară departe de privirile lor, ca să nu poată să-şi râdă de ea. Însă Harkonnenii o lăsaseră într-o mare de dune foarte vizibile. Janess alunecă şi nisipul îi intră în gură.

Din locul lor sigur, pe platforma suspendată, baronul şi nepotul său îi urmăreau zbaterile, lupta zadarnică a unei nevolnice fiinţe umane cu nisipul. Urmăritorii ei purtau distraie; măştile le atârnau desfăcute.

Se întorseseră pe Arrakis de pe Giedi Prime cu numai câteva săptămâni în urmă, iar Janess ajunsese în ziua precedentă la bordul unei nave penitenciar. Prima oară, baronul se gândise s-o execute pe femeia trădătoare la Baronia, însă Rabban voia să o facă să sufere dinaintea ochilor săi, între dunele încinse, drept pedeapsă că-l ajutase pe Duncan Idaho să scape.

— Pare atât de insignifiantă, acolo jos, nu-i aşa? Comentă baronul, dezinteresat.

Uneori, nepotul său avea idei unice, deşi îi lipsea hotărârea de a le duce la îndeplinire.

— Mi se pare mult mai satisfăcător decât o simplă decapitare şi au şi viermii un beneficiu: hrană pentru ei.

Din gâtul lui gros, Rabban emise un sunet grav, amintind foarte mult cu un mârâit de animal.

— N-ar trebui să mai dureze mult. Toboşarii ăştia cheamă întotdeauna un vierme. *Întotdeauna.*

Baronul se înălţă pe platformă, simţind soarele fierbinte şi broboane lucitoare de transpiraţie pe piele. Trupul îl durea, se simţea astfel de câteva luni. Mută platforma suspensoare mai în faţă, pentru a-şi vedea mai bine victima. Pufni.

— Băiatul acela este acum un Atreides, din câte am auzit. Lucrează cu taurii salusani ai ducelui.

— E mort, dacă mai dau vreodată cu ochii de el. Rabban îşi şterse transpiraţia sărată de pe fruntea arsă de soare.

— El şi toţi cei din Casa Atreides pe care-i prind singuri…

— Eşti ca un taur, Rabban.

Baronul strânse umărul puternic al nepotului său.

— Dar nu-ţi risipi energiile pe lucruri insignifiante. Casa Atreides este duşmanul nostru adevărat – nu un neînsemnat băiat de grajd! *Băiat de grajd…* hmm…

Jos, Janess căzu cu faţa în jos pe panta dunei şi se ridică din nou în picioare. Râzând gros, baronul spuse:

— Nu va putea fugi niciodată destul de departe de toboşar…

Rezonanta vibraţiilor continua să cutremure solul, ca o bătaie îndepărtată de tobă a unui cântec al morţii.

— E prea cald aici, mormăi Rabban. Nu puteai s-aduci şi tu un baldachin?

Trăgând spre buze tubul de apă al distraiului, Rabban sorbi mohorât o gură de apă călâie.

— Mie-mi place să transpir. Face bine la sănătate, elimină otrăvurile din corp.

Rabban se foi nervos. Când se sătură să se uite la fuga deznădăjduită a femeii, aruncă o privire peste peisajul ars

de soare, căutând urmele gigantului care se apropia.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu planetologul acela pe care împăratul ni l-a vârât pe gât? L-am luat odată la vânătoare de viermi…

— Kynes? Cine ştie…

Baronul pufni.

— E mai tot timpul afară, prin deşert, vine prin Carthag ca să-şi depună rapoartele ori de câte ori are poftă, după care dispare din nou. N-am mai auzit nimic de el, de la o vreme încoace.

— Ce s-ar întâmplă dac-ar fi rănit? N-am da de necazuri pentru că n-am avut mai multă grijă de el?

— Mă îndoiesc. Mintea lui Elrood nu mai e ce-a fost odată.

Baronul râse subţire, cam pe nas, într-un fel batjocoritor.

— Nu că mintea împăratului ar fi fost cine ştie ce, de la bun început…

Femeia cu părul întunecat, acoperit acum de un strat de praf lipicios, îşi croia în continuare drum printre dune. Izbea nisipul, căzând şi luptându-se să se ridice din nou în picioare, refuzând să se dea bătută.

— Începe să mă plictisească, glăsui Rabban. Nimic interesant, doar să stăm aici şi să privim.

— Unele pedepse sunt uşor de aplicat, remarcă baronul, dar uşor nu înseamnă întotdeauna şi suficient. Eliminarea acestei femei nu contribuie cu nimic la ştergerea petei negre pe care a lăsat-o pe blazonul Casei Harkonnen… cu ajutorul Casei Atreides.

— Atunci să mai facem ceva, zise Rabban cu un rânjet subţire, pentru Atreides.

Baronul simţi dogoarea soarelui pe faţa lui expusă, absorbind liniştea asurzitoare care domina desertul calcinat. Când zâmbi, pielea de pe obraji aproape că plesni.

— Poate că vom face…

— Ce, unchiule?

— Poate că a venit vremea să scăpăm de bătrânul duce. Nu mai avem nevoie de spini în coastă.

Rabban fremătă de nerăbdare.

Cu un calm menit să-l provoace şi mai mult pe nepotul său, baronul focaliză oleobiectivele binoclului şi cercetă întinderea deşertului, la diferite rezoluţii. Spera să observe el primul semn de vierme, mai degrabă decât să se bazeze pe vigilenţa ornitopterelor de securitate. În cele din urmă, simţi cum se apropie zguduiturile. Îşi simţi pulsul sincronizându-se cu toboşarul: *bum… bum… bum…*

Urme în formă de semilună lăsau dâre până la orizont – o movilă alungită, mişcătoare, o coamă de nisip ca un peşte mare înotând imediat sub suprafaţa apei. În aerul încins şi nemişcat, baronul auzi sunetul scrâşnit şi abraziv al animalului alunecând pe nisip. Încântat, îl apucă pe Rabban de cot şi-i arătă.

Capsula comunicatorului de la urechea lui Rabban ţiui, iar o voce filtrată se auzi atât de tare încât până şi baronul putu distinge, în surdină, cuvintele. Raban lovi comunicatorul cu palma.

— Ştim, l-am văzut.

Baronul îşi continuă cugetările, în timp ce viermele se apropia ca o locomotivă.

— Ştii, mi-am păstrat contactele cu… *persoane* de pe Caladan. Bătrânul duce este o creatură cu tabieturi, iar tabieturile pot fi extrem de periculoase.

Zâmbi, cu buzele întărite, strângând pleoapele din cauza strălucirii soarelui.

— Am plasat deja agenţi operativi şi am conceput un plan.

Departe, între dunele din faţa lor, Janess se răsuci şi fugi mânată de panică. Văzuse viermele care se apropia. Unduirea progresivă a nisipului ajunse la toboşar, la adăpostul dunei ca o spinare de balenă. Într-o explozie ca de maree care înghite un doc, toboşarul dispăru în gura imensă, tivită cu dinţi de cristal.

— Mută platforma, strigă baronul. Urmăreşte-o!

Rabban acţionă comenzile sistemului de suspensie, deplasând platforma deasupra deşertului pentru o vedere

mai bună a acţiunii.

Urmând vibraţiile paşilor femeii, viermele îşi schimbă direcţia. Nisipul se văluri din nou pe când monstrul plonjă dedesubt şi porni în urmărire ca un rechin în căutarea unei prăzi noi.

Janess se prăbuşi pe culmea unei dune, tremurând şi ţinându-şi genunchii lipiţi de bărbie şi încercă să nu mai scoată niciun sunet care ar fi putut atrage viermele. Nisipul alunecă în jurul ei. Femeia îngheţă, cu respiraţia tăiată.

Monstrul se oprise. Janess se ghemui terorizată, rugându-se în tăcere. Rabban aduse platforma deasupra femeii încolţite. Janess se uită în sus spre Harkonneni, cu maxilarul încleştat, cu ochii ca nişte pumnale – un animal încolţit, temându-se să se mai mişte.

Baronul Harkonnen se aplecă să apuce o sticlă goală de lichior de mirodenie, băută în timpul lungii aşteptări a execuţiei ei. Ridică rânjind recipientul maroniu, de parcă ar fi ţinut un toast.

Viermele de nisip aştepta dedesubt, atent la cea mai mică mişcare. Baronul azvârli sticla spre femeia cu pielea întunecată. Sticla se rostogoli în aer, reflectând strălucirea soarelui de la un capăt la altul. Atinse nisipul la câţiva metri de picioarele lui Janess, cu o bufnitură zgomotoasă.

Viermele se puse în mişcare spre ea. Urlând blesteme către Harkonneni, Jannes se avântă în jos pe dună, urmată de o mică avalanşă de nisip. Solul îi alunecă însă de sub picioare precum trapa unei capcane.

Gura viermelui se ridică în aer, o cavernă plină de dinţi strălucind în lumina soarelui, pentru a o înghiţi pe Jannes şi tot ce se găsea în jurul ei. Un nor de praf se risipi în văzduhul încins pe când uriaşul vierme căzu înapoi între nisipuri, ca o balenă în mare.

Rabban atinse comunicatorul cerând să ştie dacă nava de recunoaştere care evolua deasupra lor reuşise să înregistreze imaginile holografice de înaltă rezoluţie.

— Nici măcar nu i-am văzut sângele, n-am auzit-o urlând…

Părea dezamăgit.

— Uite, poţi să sugrumi unul dintre servitorii mei, se oferi baronul, dacă asta te face să te simţi mai bine. Dar numai pentru că sunt eu în toane bune!

De pe platforma suspendată, privi în jos spre dunele liniştite, cunoscând pericolul şi moartea care cutreierau pe dedesubtul lor. Îşi dori ca vechiul său rival, ducele Paulus Atreides, să fi fost acolo în locul femeii. Pentru aşa ceva, ar avea pregătite toate holorecorderele Casei Harkonnen, în aşa fel încât să se bucure de spectacol din toate unghiurile posibile şi să savureze experienţa ori de câte ori vroia, gustând de fiecare dată o bucăţică de carne de om, aşa cum făcuse viermele.

Nu contează, îşi spuse baronul. *Pentru bătrân pregătesc ceva la fel de interesant!*

Spune adevărul. Este întotdeauna mult mai uşor şi, adesea, este cel mai puternic argument.

Axiomă Bene Gesserit

Printre razele câmpului de forţă al cuştii, Duncan Idaho se uita ţintă la monstruosul taur salusan, privirea lui de copil întâlnind ochii multifaţetaţi ai ferocei creaturi. Taurul avea o piele neagră, solzoasă, mai multe coarne şi două creiere care erau capabile de un singur gând: *distruge tot ce mişcă.*

Băiatul lucra la grajduri de câteva săptămâni, dându-şi toată străduinţa chiar şi cu cele mai mizerabile dintre sarcini, hrănind şi adăpând taurii de luptă, ţesălându-i, curăţându-le cuştile murdare, în timp ce animalele erau împinse în spatele unor câmpuri de forţă pentru a le împiedica să-l atace.

Îi plăcea ceea ce făcea, indiferent ce credeau alţii despre umilinţa degradantă a sarcinilor care trebuiau duse la îndeplinire. Duncan nici măcar nu se gândea la asta ca la o slujbă penibilă, deşi ştia că mai mulţi dintre băieţii de grajd aşa luau lucrurile. Pentru el, erau simple treburi de rutină şi considera că libertatea şi fericirea pe care le primise erau o plată mai mult decât suficientă. Din pricina generozităţii fără oprelişti a binefăcătorului său, ducele Paulus Atreides, îl iubea foarte mult pe bătrân.

Duncan mânca acum bine şi avea un loc cald unde să pună capul şi haine curate ori de câte ori avea nevoie de ele. Deşi nimeni nu-i ceruse, lucra oricum din greu, hotărât şi devotat. Găsea chiar şi timp să se relaxeze, căci el şi ceilalţi lucrători aveau o sală de sport şi de distracţii numai pentru ei. Mai putea merge să se bălăcească în apa mării ori de câte ori vroia, iar un bărbat prietenos de la docuri îl mai lua, din când în când, la pescuit. În prezent, ducele ţinea cinci tauri mutanţi pentru jocurile sale. Duncan încercase să se împrietenească cu animalele, aducându-le în dar smocuri de iarbă dulce sau fructe, dar şeful de grajd, Yresk, îl prinsese asupra faptului.

— Bătrânul duce îi foloseşte în luptele cu tauri – crezi că i-ar vrea *îmblânziţi?*

Ochii lui umflaţi scăpărau de furie. Şeful de grajd, un ins cu părul alb, îl acceptase pe lângă el la ordinul ducelui, dar bombănind şi fără să-i acorde lui Duncan vreun tratament special.

— Vrea ca aceste animale să atace. Nu-şi doreşte să înceapă să toarcă, atunci când el apare în Piaza de Toros. Ce-ar crede oamenii?

Duncan îşi coborâse privirile şi încetase să mai facă asta. Întotdeauna ascultător, nu mai încercă niciodată să transforme animalele în prietenii săi.

Văzuse înregistrări holografice ale spectacolelor mai vechi ale ducelui, precum şi performanţele altor matadori renumiţi; deşi era întristat să vadă masacrul rezultat în urma unuia dintre magnificele sale atacuri, era uimit de curajul şi încrederea arătate de ducele Atreides.

Ultima *corrida* de pe Caladan fusese organizată pentru celebrarea plecării lui Leto Atreides la studii pe altă planetă. Acum, după atâtea luni, va mai avea loc una; bătrânul duce anunţase o nouă mare luptă cu taurii, de data asta ca distracţie pentru oaspeţii săi din Ix, care veniseră să stea pe Caladan ca exilaţi. *Exilaţi...* Într-un fel, şi Duncan era tot un exilat.

Deşi avea propriul său loc de dormit, într-o clădire comună unde locuiau mulţi dintre lucrătorii de la castel, uneori Duncan se culca la grajduri, unde putea asculta sforăitul şi freamătul animalelor. Petrecuse noaptea în condiţii mult mai rele de-a lungul vieţii lui. Grajdurile erau confortabile şi îi plăcea să fie singur cu animalele.

Ori de câte ori dormea acolo, asculta prin vis mişcările făcute de tauri. Se simţea tot mai mult acordat cu stările şi instinctele lor. De câteva zile, creaturile deveniseră tot mai irascibile şi capricioase, gata să facă ravagii în staul – de parc-ar fi ştiut că duşmanul lor de moarte, bătrânul duce, pregătea o nouă luptă cu taurii.

Aflat lângă cuşti, tânărul Duncan remarcă urmele

proaspete şi adânci în locurile unde taurii salusani se izbiseră de ţarc, încercând să scape şi să spintece adversari imaginari.

Nu era în regulă, Duncan ştia asta. Petrecuse mult prea mult timp privind taurii şi simţea că le poate înţelege instinctele. Ştia cum ar trebui să reacţioneze, ştia cum să-i provoace şi cum să-i liniştească – dar comportamentul lor de acum era neobişnuit.

Când pomeni de asta şefului grajdurilor, Yresk, bărbatul ciolănos păru dintr-o dată alarmat. Îşi scărpină smocul de păr alb, rărit, de pe creştet, dar expresia feţei sale se schimbă. Îşi pironi ochii bulbucaţi şi bănuitori asupra lui Duncan.

— Ştii, nu-i nimic rău cu taurii ăştia. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că eşti un Harkonnen care încearcă să creeze necazuri. Acum, ia-ţi tălpăşiţa!

— Harkonnenii… Îi urăsc!

— Ai trăit printre ei, şobolan de grajd ce eşti! Noi, Atreizii, suntem învăţaţi să fim mereu cu ochii-n patru…

Îi dădu un ghiont.

— N-ai treburi de făcut? Sau ar trebui să-ţi mai găsesc vreo câteva?

Auzise că Yresk venise de fapt de pe Richese, cu mulţi ani în urmă, aşa că nu era chiar un Atreides. Cu toate astea, Duncan nu-l contrazise, dar refuză să se dea bătut.

— Am fost sclavul lor. M-au hăituit ca pe un animal.

Yresk îşi încruntă sprâncenele stufoase; deşirat, cu un păr încâlcit şi deschis la culoare, arăta ca o sperietoare.

— Chiar şi între oamenii obişnuiţi, vechile rivalităţi dintre Case sunt adânc înrădăcinate. De unde să ştiu ce ascunzi în mânecă?

— Nu de asta v-am vorbit de tauri, domnule, zise Duncan. Sunt doar îngrijorat. Nu ştiu nimic despre rivalităţile dintre Case.

Yresk râse, fără să-l ia în serios.

— Ruptura dintre Atreides şi Harkonnen are o istorie de mii de ani. Nu ştii nimic despre bătălia de la Corrin, de

marea trădare, de Podul Hrethgir? Cum un strămoş Harkonnen laş aproape că a făcut ca omenirea să piardă lupta cu maşinăriile gânditoare? Corrin era ultimul nostru bastion şi am fi pierit cu toţii într-un măcel generalizat, dacă cei din Casa Atreides n-ar fi salvat situaţia.

— N-am citit prea multă istorie, zise Duncan. Era destul de greu şi să-mi găsesc ceva de mâncare…

În mijlocul pielii încreţite, ochii şefului de grajduri erau mari şi expresivi, de parcă ar fi încercat să dea impresia că era un bătrân de treabă.

— Ei bine, cândva, Casa Atreides şi Casa Harkonnen erau aliate, chiar *prietene,* dar nu şi după comiterea trădării. Conflictul s-a tot încins de atunci – şi tu, băiete, vii de pe Giedi Prime. Din lumea de baştină a *Harkonnenilor!*

Yresk ridică din umerii lui osoşi.

— Doar nu te-aşteptai s-avem încredere totală în tine, nu? Fii mulţumit că bătrânul duce are încredere, atâta cât se poate.

— Dar eu n-am nimic de-a face cu bătălia de la Corrin, glăsui Duncan, încă nelămurit. Ce legătură are asta cu taurii? Totul s-a petrecut cu mult timp în urmă…

— Asta-i toată vorbăria pe care mi-o pot permite în această după amiază!

Yresk luă dintr-un cui de pe perete o răzuitoare pentru gunoi, cu coada lungă.

— De-acum înainte să-ţi păstrezi bănuielile pentru tine. Aici, toată lumea ştie ce are de făcut…

Deşi Duncan muncea din greu şi făcea tot ce-i stătea în putere să-şi câştige existenţa, faptul că venea din lumea Harkonnenilor continua să-l supere. Unii dintre cei care lucrau cu el la grajduri, nu numai Yresk, îl tratau de parcă era un spion cu o acoperire jalnică… deşi, ce-ar fi putut aştepta Rabban de la un infiltrat în vârstă de nouă ani, Duncan nu-şi putea imagina.

Până acum totuşi, nu se simţise atât de jignit de aluzii.

— Este ceva în neregulă cu taurii, domnule, insistă el. Ducele trebuie să afle înainte de luptă!

Yresk râse din nou.

— Când voi avea nevoie de sfaturile unui copilandru în ceea ce priveşte slujba mea, am să apelez la tine, tinere Idaho!

Şeful grajdurilor plecă, iar Duncan se întoarse la staul pentru a se uita la ferocii şi agitaţii tauri salusani. Îl priviră şi ei, scăpărând din ochii multifaţetaţi.

Ceva nu era bine deloc. Ştia asta, dar nu-l asculta nimeni.

Imperfecţiunile, privite într-o lumină corespunzătoare, pot fi extrem de valoroase. Marile Şcoli, cu neîncetata lor căutare a perfecţiunii, găsesc adesea greu de înţeles acest postulat, până când li se dovedeşte că nimic din univers nu este la voia întâmplării.

Din Filosofiile Vechii Terra,
unul dintre manuscrisele recuperate

În întunericul dormitorului ei izolat şi protejat din complexul Şcolii Maicilor, Mohiam stătea în capul oaselor, ţinându-se de pântecul umflat. Pielea ei era netedă şi tare, dar fără elasticitatea tinereţii. Aşternutul era leoarcă de transpiraţie, iar coşmarul îi rămăsese proaspăt în minte. În adâncul minţii i se cuibăriseră viziuni însângerate, cuprinse de flăcări.

Fusese o prevestire, un mesaj… o presimţire vie pe care nicio Bene Gesserit n-o putea ignora.

Se întrebă cât de mult melanj îi dăduse sora medicală şi dacă nu cumva s-ar fi putut să interacţioneze cu alte medicamente pe care i le administraseră. Încă mai simţea în gură gustul amărui de scorţişoară. Cât de multă mirodenie putea lua o gravidă? Mohiam se trezi străbătută de frisoane. Indiferent de cât de mult încerca să-şi controleze teroarea, nu putea ignora puterea mesajului.

Vise… coşmaruri… previziuni – anunţând evenimente îngrozitoare, care vor zgudui imperiul timp de milenii. Un viitor care nu trebuia să se petreacă niciodată! Nu îndrăznea să ignore avertismentul… dar se putea bizui pe propriile sale forţe pentru a-l interpreta cum se cuvine?

Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam nu era decât o pietricică de la începutul avalanşei.

Ştia, într-adevăr, Comunitatea ce face? Şi ce era cu copilul care-i creştea în pântec şi care mai avea o lună până la soroc? Viziunea fusese orientată asupra fiicei sale. *Ceva important, ceva îngrozitor…* Cucernicele Maici nu-i spuseseră totul, iar acum chiar şi surorile din Celelalte Memorii se temeau.

Încăperea mirosea a umezeală de la ploaia de-afară; vechea tencuială de pe pereţi era umedă şi poroasă. Deşi radiatoarele îi menţineau camera privată la o temperatură confortabilă, căldura cea mai plăcută provenea de la jăraticul din şemineul scund, de pe peretele opus patului ei – un anacronism ineficient, deşi aroma fumului de lemn şi lucirea galben-portocalie a cărbunilor îi inspirau un soi de satisfacţie primară.

Focurile distrugerii, flacăra unui infern cotropind planetă cu planetă de-a lungul galaxiei. Jihad! Jihad! Asta avea să fie soarta omenirii dacă ceva mergea prost cu planurile privitoare la fiica sa.

Mohiam se ridică în capul oaselor, se calmă şi execută o verificare rapidă a stării organismului ei. Nu apărură semnale de alarmă, totul funcţiona normal, biochimia ei era optimă.

Fusese doar un coşmar… sau era ceva mai mult?

Mai multă raţiune. Ştia că nu era nevoie să-şi găsească scuze, dar trebuia să ia în seamă ceea ce-i arătase propria ei premoniţie. Celelalte Memorii ştiau adevărul.

Mohiam rămăsese sub supravegherea atentă a surorilor – lucru ce se petrecea probabil chiar şi acum. O lumină purpurie, într-un colţ al încăperii, dezvăluia prezenţa unei camere pentru vedere pe timp de noapte. La celălalt capăt al conexiunii, se aflau supraveghetoare care-i raportau direct Cucernicei Maici Anirul Sadow Tonkin – tânăra femeie ce părea să aibă o importanţă mult mai mare decât lăsau să se întrevadă anii săi. În cele din urmă totuşi, în visul lui Mohiam vocile secretoase ale Celorlalte Memorii îi dăduseră un indiciu despre locul ocupat în proiect de Anirul. Coşmarul le stârnise pe toate, transformând amintirile reticente în explicaţii voalate.

Kwisatz Haderach. Calea cea scurtă. Îndelung căutatul Mesia al Bene Gesserit, super-fiinţa…

Surorile aveau numeroase programe genetice, construite pe baza diferitelor caracteristici ale omenirii. Multe dintre ele nu erau importante, unele serveau ca diversiuni sau

ţinte false. Niciuna nu avea însă o atât de mare importanţă ca programul Kwisatz Haderach.

Drept străveche măsură de siguranţă, la începutul planului de o sută de generaţii, Cucernicele Maici care cunoşteau schema juraseră tăcere deplină, chiar şi în Celelalte Memorii, jurând să nu divulge toate detaliile planului decât câtorva alese, foarte puţine în fiecare generaţie.

Anirul era una dintre alese, Maica Kwisatz. Ştia totul despre program. *De aceea chiar şi Maica Superioara trebuie* să *asculte de ea!*

Mohiam însăşi fusese ţinută în neştiinţă, deşi copilul care-i creştea în pântec trebuia să fie cu doar trei paşi înainte de punctul culminant. De-acum, adevăratul program genetic fusese deja ferm stabilit – finalul a mii de ani de încercări şi planuri… Viitorul se baza pe acest nou copil. Prima sa fiică, cea tarată, fusese un pas greşit, o eroare…

Orice greşeală ar fi putut aduce acel viitor îngrozitor, pe care-l văzuse în viziuni.

Coşmarul îi arătase lui Mohiam ce se putea întâmpla cu destinul omenirii dacă planul dădea greş. Premoniţia fusese ca un dar şi, indiferent cât de dificilă era decizia, nu putea să ezite să acţioneze conform ei. Nu îndrăznea.

Cunoaşte şi Anirul gândurile mele, îngrozitoarele fapte prevăzute în visul meu? Un avertisment, o promisiune – sau o poruncă?

Gânduri… Celelalte Memorii… mulţimea celor vechi dinlăuntrul ei îi dăruiau sfaturile lor, temerile şi avertismentele lor. Nu mai puteau păstra tăcerea asupra programului Kwisatz Haderach, aşa cum făcuseră întotdeauna. Mohiam le putea invoca acum, iar ele soseau după voia lor, individual sau în şiruri. Putea să le ceară o îndrumare colectivă, dar nu voia asta. Îi dezvăluiseră, deja, destul pentru a o face să se trezească cu un ţipăt pe buze.

Nu erau îngăduite greşeli.

Mohiam trebuia să ia propria ei decizie, să-şi aleagă calea în viitor şi să afle cum să evite mai bine acea soartă

oribilă, scăldată în sânge, pe care o întrevăzuse.

Ridicându-se din pat şi netezindu-şi cămaşa de noapte, Mohiam păşi cu greutate prin întuneric, intrând în încăperea alăturată, creşa unde erau ţinuţi copiii. Pântecul umflat îi făcea mersul şi mai dificil. Mohiam se întrebă dacă surorile supraveghetoare o vor opri.

Propriile ei gânduri agitate o făcură să se oprească. În interiorul creşei slab luminate, dar bine încălzite, detectă respiraţia neregulată, imperfectă, a primei sale fiice Harkonnen, care acum avea nouă luni. Între timp, în pântec, sora nenăscută lovea şi se răsucea – oare ea era cea care-o făcea să meargă înainte? Nu cumva copila din pântec îi declanşase premoniţia?

Comunitatea avea nevoie de o fiică perfectă, sănătoasă şi puternică. Progeniturile cu deficienţe nu mai contau. În orice alte circumstanţe, Bene Gesserit ar fi putut găsi o folosinţă chiar şi pentru acest copil bolnăvicios şi olog. Însă Mohiam îşi văzuse locul vital în programul Kwisatz Haderach şi mai văzuse ce urma să se întâmple dacă programul o lua pe calea greşită.

Visul era încă proaspăt în mintea ei, ca o schemă holografică. Trebuia, pur şi simplu, să-l urmeze fără să se mai gândească. *Fă-o!* Consumul masiv de melanj oferea adesea viziuni premonitorii, iar Mohiam nu mai avea dubii asupra a ceea ce văzuse. Viziunea fusese la fel de clară ca un cristal de pe Hagal – milioane de morţi, imperiul spulberat, Bene Gesserit aproape distrus, un alt Jihad răvăşind galaxia, măturând totul în calea lui!

Toate acestea se vor întâmplă dacă planul genetic va da greş. Ce conta o viaţă nedorită în faţa unor asemenea ameninţări epocale? Prima sa fiică bolnăvicioasă, făcută cu baronul Harkonnen, stătea în cale, reprezenta un risc. Copila avea puterea de a spulbera succesiunea ordonată de-a lungul scării genetice. Mohiam trebuia să înlăture orice posibilitate de eroare, altfel se va trezi cu mâinile mânjite de sângele a milioane de oameni.

Dar chiar copilul meu?

Îşi reaminti că nu era chiar copilul ei; era un produs al indexului de împerecheri Bene Gesserit şi proprietatea tuturor surorilor care se angajaseră – cu sau fără ştiinţa lor – în programul genetic de ansamblu. Ea adusese pe lume şi alte progenituri în serviciul surorilor, dar numai două purtau o astfel de combinaţie periculoasă de gene.

Două… Dar nu putea fi decât una. Altfel, riscurile erau prea mari.

Această copilă firavă nu se va potrivi niciodată în planul principal. Surorile renunţaseră deja la ea. Poate, cândva, copila ar fi putut fi educată pentru a deveni servitoare sau bucătăreasă la Şcoala Maicilor, dar n-ar fi putut ajunge ceva important. Oricum, Anirul se uita rareori la copila care produsese atâta dezamăgire şi care primea prea puţină atenţie din partea celorlalte surori.

Mie-mi pasă de tine, se gândi Mohiam, apoi se mustră pentru o asemenea emoţie. Trebuiau luate decizii dificile, trebuia plătit preţul. Ca o răsuflare îngheţată, amintirea viziunii de coşmar o cuprinse din nou, întărindu-i hotărârea.

În creşă, aplecată deasupra copilului, îi masă cu blândeţe gâtul şi tâmplele… apoi se trase înapoi. O Bene Gesserit nu simţea sau arăta *dragoste* – nici romantică, nici familială; emoţiile erau considerate periculoase şi nepotrivite.

Dând vina încă o dată pe schimbările chimice din trupul său de femeie însărcinată, Mohiam încercă să priceapă ceva din simţămintele ei, să le împace cu ceea ce fusese învăţată o viaţă întreagă. Dacă nu-l iubea pe acest copil… pentru că dragostea era interzisă… atunci de ce nu… înghiţi cu greutate, incapabilă să-şi formuleze în cuvinte gândurile cumplite. Iar dacă-l iubea pe acest copil – în pofida tuturor preceptelor – atunci avea şi mai multe motive să facă ceea ce era pe cale să facă.

Elimină tentaţia.

Simţea oare dragoste pentru acest copil, sau doar milă? Nu dorea să împărtăşească aceste gânduri cu niciuna dintre surori. Se simţea ruşinată pentru că le avea, dar nu şi pentru ceea ce avea să facă.

Mişcă-te repede. Termină cu asta!

Viitorul cerea ca Mohiam să o facă. Dacă nu ar fi acţionat în urma avertismentului premonitoriu, planete întregi urmau să moară. Noul copil va fi o fiică al cărei destin era copleşitor, iar pentru a asigura acest destin, alţii trebuiau să fie sacrificaţi.

Cu toate acestea, Mohiam ezita, de parcă o greutate apăsătoare, maternă, o împiedica să acţioneze, încercând să înăbuşe viziunea care-o animase.

Mângâie gâtul copilului. Pielea caldă… respiraţia înceată şi regulată. În întuneric, Mohiam nu putea distinge oasele faciale deformate şi umărul strâmb. Pielea era palidă… copilul părea atât de fragil! Se mişcă şi gânguri.

Mohiam simţea pe mână respiraţia fierbinte a fiicei sale. Strângând pumnul, Cucernica Maică se luptă din greu să-şi recapete controlul asupra ei şi şopti:

— Nu trebuie să mă tem. Teama este ucigaşul minţii…

Tremura.

Cu coada ochiului văzu o altă cameră de luat vederi, licărind roşiatică pentru a străpunge bezna din creşă. Se aşeză între camera de luat vederi şi copil, cu spatele spre supraveghetoare. Privea spre viitor, nu spre ceea ce făcea. Dar chiar şi o Cucernică Maică avea uneori conştiinţă…

Mohiam săvârşi ceea ce-i poruncise visul să facă, ţinând o pernă pe faţa copilului până ce orice sunet şi mişcare din partea lui încetă. La sfârşit, tremurând încă, aranjă aşternutul în jurul trupuşorului, apoi aşeză perna sub capul copilului mort şi-i acoperi mâinile mici şi umărul deformat cu o pătură. Dintr-o dată, se simţi foarte, foarte bătrână… Îmbătrânită mai mult decât anii ei.

S-a întâmplat. Mohiam îşi aşeză palma dreaptă pe pântecul rotunjit. *Acum să nu ne laşi, fata mea.*

Cel care conduce îşi asumă o responsabilitate irevocabilă pentru cei conduşi. Eşti un gospodar. Asta cere, din când în când, acte de dragoste dezinteresată, care s-ar putea să-i amuze numai pe cei asupra cărora domneşti.

DUCELE PAULUS ATREIDES

În Piaza de Toros, în loja cu locurile rezervate pentru Casa Atreides, Leto alese un scaun îmbrăcat în verde, lângă Rhombur şi Kailea. Doamna Helena Atreides, căreia nu-i plăceau astfel de spectacole publice, avea să sosească mai târziu. Pentru această ocazie, Kailea Vernius purta mătăsuri şi panglici, voaluri colorate şi o rochie opulentă, lungă, pe care croitoresele Casei Atreides o făcuseră special pentru ea. Leto considera că fata era răpitoare.

Cerul mohorât nu ameninţa cu nicio ploaie, dar aerul se menţinea răcoros şi încărcat de umezeală. Chiar şi de aici, de sus, putea simţi mirosul de praf şi de sânge uscat din arenă, trupurile înghesuite ale mulţimii, piatra coloanelor şi băncile.

În proclamaţia purtată de reţeaua strigătorilor de veşti pe tot cuprinsul Caladanului, ducele Paulus Atreides îşi dedicase lupta de tauri copiilor exilaţi ai Casei Vernius. Va lupta chiar el în onoarea lor, simbolizând, astfel, protestul faţă de preluarea ilegală a lumii lor, Ix, şi faţă de preţul de sânge fixat pe capul părinţilor lor, contele Dominic şi doamna Shando.

Lângă Leto, Rhombur se apleca nerăbdător în faţă, ţinându-şi bărbia pătrată în palme în timp ce se uita în jos, spre arena acoperită cu nisip. Părul său blond fusese pieptănat şi tuns, dar tot mai arăta oarecum zburlit. Cu o nerăbdare teribilă, dar şi oarecum îngrijoraţi pentru siguranţa bătrânului duce, aşteptau *paseo,* parada de deschidere care preceda lupta propriu-zisă.

În aerul umed atârnau steaguri multicolore, iar flamurile cu şoimii Casei Atreides fluturau peste loja regală. În acest caz însă, conducătorul Casei Atreides nu era pe locul său central: era în arenă, ca luptător şi nu ca spectator.

Peste întreaga Piaza de Toros plutea murmurul conversaţiilor a mii de spectatori. Oamenii făceau semne cu mâna şi ovaţionau. O orchestră locală cânta la balisete, flaute de os şi instrumente de suflat de alamă – o muzică plină de energie, care însufleţea spiritele.

Leto se uită de jur împrejur, spre lojele păzite, ascultând muzica şi zumzetul fericit al mulţimii. Se întrebă de ce întârzia mama lui atât de mult. În curând, oamenii vor remarca absenţa ei.

În cele din urmă, în mijlocul unui cortegiu de servitoare, sosi şi doamna Helena, făcându-şi loc prin mulţime. Păşea lin, ţinându-şi capul sus, deşi pe chipul ei pluteau umbre. Doamnele de onoare o lăsară la intrarea în loja ducală şi se întoarseră, coborând la locurile desemnate, un nivel mai jos.

Fără să-i adreseze niciun cuvânt fiului ei, sau măcar să se uite spre oaspeţi, Helena se aşeză în scaunul înalt şi sculptat, de lângă locul gol unde stătea ducele în acele ocazii când îi urmărea pe matadori. Cu o oră înainte se dusese la capelă, pentru a se ruga la Dumnezeul ei. Conform tradiţiei, înainte de luptă, matadorul trebuia să petreacă un oarece timp în meditaţie religioasă, însă ducele Paulus era mai preocupat de testarea echipamentului său şi de exerciţii.

— A trebuit să mă rog pentru ca tatăl tău să fie salvat de propria lui prostie, murmură ea privindu-l pe Leto. A trebuit să mă rog pentru noi toţi. Cineva trebuie s-o facă…

Zâmbindu-i timid mamei sale, Leto răspunse:

— Sunt sigur că apreciază asta.

Ea dădu din cap, oftă şi apoi privi în jos, spre arenă, unde cânta o fanfară zgomotoasă de trompete; sunetele explodau şi se întretăiau în ecouri reverberate, din difuzoarele care înconjurau Piaza de Toros.

Băieţii de grajd circulau în jurul arenei, în veşminte elegante cu care nu erau obişnuiţi, agitând steaguri şi flamuri strălucitoare în timp ce alergau pe nisipul bătătorit. Câteva clipe mai târziu, într-o intrare în scenă grandioasă,

pe care o executa atât de superb, îşi făcu apariţia ducele Paulus Atreides, călare pe un armăsar alb, dichisit. Pene verzi ieşeau din harnaşamentul de pe capul calului, iar de coamă îi atârnau panglici fluturând pe lângă braţele călăreţului.

Cu această ocazie, ducele purta un costum elegant, negru cu purpuriu, brodat cu paiete, o eşarfă verde şi o pălărie tradiţională de matador, ornamentată cu mici blazoane Atreides, pentru a indica numărul de tauri ucişi. Mânecile şi pantalonii bufanţi ascundeau aparatul scutului său protector. O capă de un purpuriu strălucitor îi cădea pe umeri.

Leto examină siluetele de jos, încercând să-l descopere pe băiatul de grajd Duncan Idaho, care obţinuse cu atâta îndrăzneală o slujbă la curtea ducelui. Ar fi trebuit să defileze la *paseo,* însă Leto nu-l văzu.

Armăsarul alb sforăi şi porni în jurul arenei într-un galop uşor, în timp ce Paulus ridică mâna înmănuşată pentru a-şi saluta supuşii. Apoi se opri în faţa lojii ducale şi se înclină adânc spre soţia lui, care stătea ţeapănă în scaunul ei. Aşa cum era de aşteptat, ea flutură o floare roşie ca sângele şi-i trimise un sărut. Publicul strigă şi ovaţionă, imaginându-şi o poveste romantică, de basm, între duce şi doamna sa.

Rhombur se aplecă înainte în scaunul său, tapisat dar incomod, şi zâmbi spre Leto.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Ăăă... de-abia aştept.

La grajduri, în spatele barelor câmpului de forţă, taurul salusan ales scoase un muget înfundat şi se repezi la perete. Lemnul crăpă. Suporţii întăriţi, din oţel, scrâşniră.

Duncan se dădu înapoi înspăimântat. Ochii faţetaţi ai creaturii ardeau cu o văpaie roşiatică, arămie, de parcă în orbite se aprinseseră nişte tăciuni. Taurul părea furios şi înrăit, un coşmar de copil, devenit realitate.

Pentru *paseo,* băiatul era îmbrăcat în haine de mătase merh, alb cu verde, pe care ducele le dăduse tuturor băieţilor de la grajduri pentru spectacolul de astăzi. Duncan

nu mai purtase niciodată, nici măcar nu visase să atingă, veşminte atât de elegante şi se simţea stânjenit că trebuise să vină în grajdurile murdare cu ele. Dar acum simţea o şi mai acută stare de nelinişte.

Mătasea aluneca moale pe pielea lui curată şi parfumată. Servitorii îl frecaseră din greu, îi tunseseră părul şi-i curăţaseră unghiile. Trupul îl ardea de atâta curăţat. La încheieturi, deasupra palmelor lui bătătorite, avea dantelă albă. În grajduri, ţinuta lui imaculată nu va rezista prea mult.

Aflat la distanţă sigură de taur, Duncan îşi potrivi pălăria pe cap. Privi animalul care sforăia, lovind duşumeaua şi repezindu-se din nou asupra cuştii. Duncan clătină din cap, neîncrezător şi îngrijorat.

Întorcându-se, dădu de Yresk, care apăruse brusc lângă el. Cu ochii lui bulbucaţi chinuiţi şi obosiţi, şeful grajdurilor dădu rece din cap, privind ferocele taur salusan.

— Pare că este nerăbdător să-l înfrunte pe duce.

— Totuşi, ceva nu mi se pare în regulă, domnule, insistă Duncan. Nu am mai văzut un animal atât de iritat.

Yresk înălţă din sprâncenele stufoase şi se scărpină în smocul de păr alb de pe creştet.

— Oh, asta în toţi anii tăi de experienţă, nu? Ţi-am mai spus să nu-ţi baţi capul…

Duncan se înfrână la auzul sarcasmului.

— Nu vedeţi şi singur, domnule?

— Şobolan de grajd, taurii salusani sunt crescuţi să fie răi. Ducele ştie prea bine ce face.

Yresk îşi încrucişă pe piept mâinile de sperietoare, dar nu se apropie mai mult de cuşcă.

— În afară de asta, cu cât este mai întărâtat specimenul acesta, cu atât mai bine va lupta, iar ducelui îi place să ofere spectacole de calitate. Supuşii lui adoră asta!

Ca şi cum ar fi vrut să întărească vorbele lui Yresk, taurul se aruncă asupra câmpului de forţă, scoţând un răget profund din pieptul masiv. Capul plin de coarne şi pielea netedă erau zdrelite pe alocuri, acolo unde taurul se rănise

încercând să distrugă tot ce-i căzuse sub ochi.

— Cred că ar trebui să alegem un alt taur, meştere Yresk.

— Prostii, răspunse celălalt, pierzându-şi răbdarea. Veterinarul grajdurilor Atreides a făcut teste de ţesut şi totul a fost verificat. Ar trebui să te pregăteşti pentru *paseo,* nu să fii aici şi să-mi faci necazuri. Du-te acum, repede, înainte să ratezi şansa.

— Încerc să *împiedic* necazurile, domnule, insistă Duncan, privindu-l sfidător pe Yresk. Am să vorbesc direct cu ducele, poate că el mă va asculta.

— N-ai să faci aşa ceva, şobolan de grajd!

Mişcându-se cu agilitatea unui ţipar, Yresk îl apucă de veşmintele alunecoase.

— Am avut destulă răbdare cu tine, de dragul ducelui, dar nu te pot lăsa să-i strici lupta de tauri. Nu vezi toţi oamenii de-acolo?

Duncan se zbătu şi strigă după ajutor, însă ceilalţi se aliniaseră deja la porţi pentru marea paradă din jurul arenei. Fanfara răsuna asurzitor, iar mulţimea ovaţiona nerăbdătoare.

Fără să fie cu adevărat brutal, Yresk îl aruncă într-unul din staulele goale, pornind câmpul de reţinere pentru a-l ţine acolo. Duncan ateriză peste mormanele de lături, presărate cu excremente verzi-maronii.

— N-ai decât să asişti de acolo la evenimente, îi zise Yresk. Ar fi trebuit să-mi dau seama că voi avea necazuri din cauza ta, simpatizant al Harkonnenilor.

— Dar îi urăsc pe Harkonneni!

Duncan se ridică, tremurând de furie. Hainele lui din mătase erau compromise. Se repezi la gratii, aşa cum făcuse şi taurul, dar nu avea nicio şansă să scape.

Netezindu-şi hainele ca să arate din nou prezentabil, Yresk se îndreptă spre ieşirea boltită pentru a lua parte la *paseo.* Şeful grajdurilor aruncă o privire peste umăr.

— Singurul motiv pentru care te afli aici, şobolan de grajd, este faptul că ducele te simpatizează. Dar eu conduc grajdurile lui de aproape douăzeci de ani şi ştiu exact ce

fac. Aşa că las-o baltă – am treabă de făcut.

În cuşca de lângă Duncan, taurul salusan fierbea ca un boiler pe cale să explodeze.

Ducele Paulus Atreides stătea în centrul arenei. Se întoarse încet, sorbind energia din entuziasmul mulţimii; din tribunele ticsite se înălţa o căldură reziduală. Le oferi tuturor un zâmbet strălucitor şi plin de încredere. Tribunele îl ovaţionară aprobatoare. Cât de mult îi plăcea poporului său să fie distrat!

Paulus porni scutul individual, la un nivel parţial. Va trebui să manevreze cu grijă pentru a se proteja. Elementul de pericol îl menţinea în formă şi aducea în rândurile publicului un element mai mare de suspans. Ţinea în mână *muleta,* o eşarfă viu colorată, prinsă pe un băţ, pe care-o va folosi pentru a distrage atenţia de la corpul său animalului lansat în atac.

Căngi cu zimţi, *banderillas* înmuiate în otravă erau pregătite în apropierea lui Paulus, pentru a le folosi în caz de nevoie. Se va apropia de creatură şi le va înfige în muşchii gâtului, injectând o neurotoxină care-l va slăbi încet, încet, pe taurul salusan, în aşa fel încât să-i poată da lovitura de graţie.

Paulus mai dăduse astfel de spectacole de zeci de ori până acum, în special cu ocazia sărbătorilor importante de pe Caladan. Era în plină formă acum, în faţa mulţimii, şi-i plăcea să-şi arate curajul şi iscusinţa. Era modul lui de a-şi răsplăti supuşii pentru devotamentul lor. De fiecare dată, calităţile sale fizice păreau să ajungă la apogeu când păşea pe pragul îngust dintre viaţa trăită la extrem şi riscarea ei în lupta cu o bestie întărâtată. Spera că Rhombur şi Kailea vor aprecia spectacolul şi se vor simţi mai mult ca acasă.

Doar o dată, când era mai tânăr, se simţise Paulus cu adevărat ameninţat: un taur leneş, greoi, îl păcălise, făcându-l să-şi decupleze scutul în timpul unei lupte de antrenament, pentru a se transforma apoi într-o bestie numai coarne şi copite. Aceste creaturi mutante nu erau

doar violente, dar, având două creiere, erau şi isteţe, iar Paulus făcuse greşeala de a uita asta – însă doar o singură dată. Taurul îl izbise cu coarnele, sfâşiindu-i un şold. Paulus căzuse în nisip şi ar fi fost tocat până la moarte dacă nu s-ar fi antrenat, în acel moment, cu un mult mai tânăr Thufir Hawat.

Observând pericolul, războinicul mentat abandonase imediat orice aparenţă de protocol şi sărise de unul singur în arenă, să atace şi să gonească taurul. În timpul luptei care urmase, ferocea creatură crestase o rană lungă pe piciorul lui Hawat, lăsându-l cu o cicatrice curbată, permanentă. Rana devenise pentru toţi un simbol al devotamentului intens al mentatului pentru duce.

Acum, sub cerul înnorat şi înconjurat de supuşii săi, ducele Paulus făcu un semn cu mâna şi trase adânc aer în piept. Fanfara semnală că lupta era pe cale să înceapă.

Casa Atreides nu era cea mai puternică familie din Landsraad, nici cea mai bogată. Totuşi, Caladan oferea multe resurse: câmpurile cu orez pundi, abundenţa de peşte în mări, recoltele de kelp, toate fructele şi legumele de pe terenurile agricole şi instrumentele muzicale lucrate manual, sculpturile în os făcute de popoarele aborigene din sud. În ultimii ani se înregistrase o creştere a cererii de tapiserii ţesute de Surorile din Sihăstrie, o grupare religioasă retrasă între dealurile terasate din estul continentului. Într-un cuvânt, Caladan putea oferi tot ce şi-ar fi dorit locuitorii săi, iar ducele Paulus ştia că averea familiei sale era în siguranţă. Era foarte încântat de ideea că, într-o bună zi, i le va putea lăsa pe toate fiului său, Leto.

Taurul mutant salusan atacă.

— Ho, ho!

Ducele râse şi flutură muleta multicoloră, retrăgându-se grăbit când taurul trecu pe lângă el. Capul bestiei se zbătea într-o parte şi-n alta, împungând aerul cu creştetul ţepos. Unul dintre coarne i se mişcă suficient de încet şi de aproape încât să pătrundă prin scutul pulsatoriu Holtzman, iar ducele se trase în lături exact atât cât trebuia pentru ca

vârful ascuţit al osului să zgârie doar armura exterioară.

Băgând de seamă cât de aproape ajunsese cornul faţă de iubitul său conducător, publicul scoase un oftat colectiv. Ducele se dădu la o parte din faţa taurului, când acesta atacă din nou, stârnind nisipul fin. Animalul derapă şi se opri brusc. Paulus ţinea *muleta* într-o mână, agitând eşarfa, şi apucă una dintre banderillele zimţate.

Aruncă o privire în sus, spre loja ducală şi salută atingându-şi fruntea cu vârful încârligat al banderillei. Leto şi prinţul Rhombur se ridicară în picioare entuziasmaţi, însă Helena rămase neclintită în scaun, cu o expresie neutră, ţinându-şi mâinile strânse în poală.

Taurul se roti, apoi se reorientă. În mod normal, taurii salusani deveneau nesiguri după ce-şi ratau ţinta, dar acesta nu încetini nicio clipă. Ducele Paulus îşi dădu seama că monstruosul său adversar avea mult mai multă energie decât văzuse el vreodată, o acuitate vizuală mai mare, o furie mai devastatoare. Cu toate acestea, zâmbi. Înfrângerea acestui adversar valoros va fi momentul său cel mai înălţător şi un omagiu potrivit pentru exilaţii ixieni aflaţi în grija sa.

Ducele se mai juca cu taurul preţ de vreo câteva şarje, dansând dincolo de atingerea coarnelor, oferind spectacolul aşteptat de publicul înfierbântat. În jurul lui, scutul parţial scânteia.

Văzând că taurul nu era obosit după aproape o oră şi că rămăsese decis să-l ucidă, ducele Paulus deveni suficient de îngrijorat încât să se gândească să pună capăt competiţiei cât se putea de repede. Îşi va folosi scutul, un truc pe care-l învăţase de la unul dintre cei mai buni matadori din imperiu.

Când creatura şarjă din nou pe lângă el, cu copitele bătătorind nisipul tasat, coarnele sale ricoşară de scutul individual al ducelui, o coliziune care, în sfârşit, reuşi să dezorienteze bestia.

Ducele strânse banderilla şi o înfipse în spatele taurului ca pe o ţepuşă, împingind capătul încârligat în muşchii groşi

ai gâtului. Un sânge vâscos ţâşni din rană ajungând până la mâner. Paulus lăsă mânerul armei otrăvite şi se dădu la o parte. Otrava din vârful zimţat ar fi trebuit să-şi facă imediat efectul, arzând neurotransmiţătorii din creierul dublu al animalului.

Mulţimea ovaţionă, iar taurul mugi de durere. Se răsuci şi se împletici, pe când picioarele păreau să-i cedeze. Ducele crezu că acesta era efectul otrăvii dar, spre surprinderea sa, taurul izbuti să se pună din nou pe picioare şi ţâşni spre el. Paulus se feri din calea animalului, însă taurul, cu coarnele sale multiple, reuşi să-i smulgă muleta, scuturând din cap şi sfâşiind în bucăţi eşarfa multicoloră de ceremonie.

Ducele plecă pleoapele şi dădu drumul aerului din piept. Aceasta va fi o provocare mai mare decât se aşteptase. Publicul striga nevenindu-i să creadă, iar el nu se putu opri să nu le ofere un zâmbet încurajator. *Da, luptele cele mai grele sunt şi cele mai valoroase, iar oamenii de pe Caladan şi-o vor aminti pe asta pentru multă, multă vreme.*

Paulus ridică cea de-a doua banderilla, biciuind aerul cu ea de parcă ar fi fost o spadă de scrimă şi se întoarse să dea piept cu taurul musculos care gonea spre el. Nu mai avea nimic cu care să distragă atenţia animalului, aşa că îi va oferi ca ţintă propriul său trup. Avea numai o lance scurtă, zimţată, ca unică armă şi scutul parţial, drept protecţie.

Văzu gărzile Casei Atreides şi chiar pe Thufir Hawat stând la marginea arenei, gata să intervină pentru a-l asista. Însă ducele îşi ridică mâna, obligându-i să se retragă. Trebuia s-o facă el însuşi. Pur şi simplu, nu se cădea să lase un pâlc de luptători să alerge în ajutorul său în momentul când lucrurile deveneau niţel mai complicate.

Taurul salusan lovi solul, privindu-l cu ochii săi multipli, iar ducele avu o clipă impresia că văzuse o umbră de inteligenţă în ei. Creatura ştia exact cine era şi intenţiona să-l ucidă. Dar şi ducele avea gânduri asemănătoare…

Taurul se repezi direct spre el, accelerând. Paulus se

întrebă de ce nu-l încetinise încă neurotoxina. Prin minte îi fulgerară întrebări grave: *Cum se poate aşa ceva? Am înmuiat eu însumi banderillele în otravă. Dar a fost, într-adevăr, otravă?*

Întrebându-se dacă nu cumva era vorba de un sabotaj, ducele ridică banderilla, zimţii ei ascuţiţi strălucind în lumina spălăcită a soarelui. Taurul se apropie, fornăind şi împroşcând cu bale. Spuma de la bot i se împrăştie pe faţa neagră şi solzoasă.

Apropiindu-se la câţiva metri unul de altul, taurul se trase spre dreapta. Ducele Paulus repezi lancea scurtă, dar animalul sări dintr-o dată în lături şi-l atacă dintr-o altă direcţie. De data asta, ascuţişul lovi pielea scorţoasă a taurului, dar nu reuşi s-o străpungă. Lancea fu smulsă din mâna ducelui şi azvârlită pe nisip, în timp ce taurul trecea de el. Pentru o clipă, Paulus rămase dezarmat. Se retrase în grabă şi se îndreptă spre banderilla căzută la pământ. Întorcându-se cu spatele spre taur, îl auzi cum se opreşte, se răsuceşte şi vine spre el. Pe când se apleca spre armă, taurul ajunse lângă el cu o viteză imposibilă, cu coarnele coborâte.

Ducele se aruncă într-o parte, încercând să se ferească, însă taurul era deja în interiorul zonei de siguranţă, aplecându-se sub scutul parţial şi lovind. Coarnele sale lungi şi curbate se înfipseră adânc în spatele ducelui, străpungându-i coastele, plămânii şi inima.

Taurul răgea triumfător. Spre oroarea mulţimii, îl ridică pe Paulus în aer, scuturându-l într-o parte şi-n alta. Sângele se împrăştie pe nisip – picături roşii, întârziate de suprafaţa concavă a micului scut. Ducele înfrânt se zbătu spasmodic, străpuns de pădurea de coarne.

Tăcerea se pogorî peste public.

În câteva secunde, Thufir Hawat şi gărzile Atreides se repeziră în arenă iar armele lor laser îl transformară pe taurul salusan într-o masă de carne arsă. Zbaterile creaturii făcură ca bucăţi din trupul ei să zboare în diferite direcţii. Capul – separat de trup, dar intact – căzu la pământ. Corpul

ducelui se învârti în aer şi ajunse pe spate, în nisipul răscolit.

Sus, în loja ducală, Rhombur strigă copleşit. Kailea suspina. Doamna Helena îşi lăsă capul în piept, plângând…

Leto se ridică în picioare, cu obrajii goliţi de sânge. Deschise şi închise gura, dar nu putu găsi cuvintele care să exprime şocul resimţit. Ar fi vrut să coboare în fugă în arenă, dar văzu, din starea în care era tatăl său, că n-avea nicio şansă să ajungă lângă el la timp. Nu vor exista ultime cuvinte şoptite şi întretăiate.

Ducele Paulus Atreides, acest conducător măreţ al poporului său, era mort.

Din rândurile spectatorilor erupse un vaiet asurzitor. Leto putea simţi vibraţia zguduind loja ducală. Nu-şi putea dezlipi ochii de la tatăl său, zăcând la pământ, frânt şi însângerat, şi ştiu că era o imagine de coşmar care va rămâne cu el pentru tot restul vieţii.

Thufir Hawat stătea lângă bătrânul duce căzut, dar chiar şi un războinic mentat nu mai putea face nimic pentru el acum.

În mod neaşteptat, vocea joasă a mamei sale străbătu larma din jur, iar Leto îi auzi vorbele foarte limpede, pătrunzătoare ca nişte cuţite de gheaţă.

— Leto, fiul meu, zise Helena, acum *tu* eşti ducele Atreides.

Principiul devirusării maşinilor: fiecare sistem tehnologic conţine în interior instrumentele opusului său, precum şi propria sa distrugere.

GIAN KANA,
Şeful Patentelor Imperiale

Invadatorii nu avură nevoie de prea multă vreme ca să facă schimbări permanente în interiorul prosperelor oraşe subterane. Mulţi ixieni nevinovaţi fură ucişi şi mulţi dispărură, în vreme ce C'tair aştepta să-l găsească şi pe el cineva şi să-l ucidă.

În timpul scurtelor escapade din ascunzişul său protejat, C'tair află că Vernii, fosta capitală a planetei Ix, fusese rebotezată Hilacia de către tleilaxu. Uzurpatorii fanatici modificaseră chiar şi arhivele imperiale pentru a denumi cea de-a noua planetă a sistemului Alkaurops Xuttuh, şi nu Ix.

C'tair ar fi vrut să sugrume orice tleilaxu peste care-ar fi dat, însă puse la cale un plan mult mai subtil.

Se îmbrăcă precum un muncitor din categoria de jos şi-şi confecţionă documente care arătau că fusese cândva un insignifiant supraveghetor de linie – o treaptă mai sus decât un suboid, care avusese în subordine o echipă de doisprezece oameni. Citise destul despre sudarea plăcilor de fuzelaj şi despre nituire, aşa că putea pretinde că asta fusese meseria lui. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la prea multe de la el.

Peste tot în jur, Bene Tleilax distrugeau oraşul său şi-l reconstruiau sub forma unui iad întunecos.

Detesta schimbările şi ura *îngâmfarea* tleilaxu. Şi din câte putuse vedea, sardaukarii imperiali ajutaseră de fapt la producerea acestei blasfemii.

Pe moment, C'tair nu putea face nimic; trebuia să câştige timp. Era singur aici; tatăl său, exilat pe Kaitain şi temându-se să revină, mama sa – ucisă, fratele său geamăn – luat de lângă el de către Ghildă. Numai el rămăsese pe Ix, ascunzându-se între ziduri ca un şobolan.

Dar chiar şi şobolanii puteau face pagube semnificative.

În ultimele luni, C'tair învăţase să se piardă în mediul înconjurător, să pară doar un cetăţean neînsemnat şi înspăimântat. Îşi ferea privirile, avea mâinile murdare, hainele şi părul neîngrijite. Nu-şi putea permite să se afle că era fiul fostului ambasador al Kaitainului, că servise cu credinţă Casa Vernius şi că ar mai fi făcut-o din nou, dacă ar fi găsit o cale. Se plimbase liber prin Marele Palat, o însoţise pe însăşi fata contelui. Astfel de fapte, dacă ar fi fost aflate, ar fi însemnat condamnarea lui la moarte.

Mai presus de toate, nu-i putea lăsa pe invadatorii turbaţi împotriva tehnologiei să descopere ascunzişul său ecranat sau aparatura adusă de el acolo. Rezervele acelea puteau fi ultima speranţă pentru viitorul planetei Ix.

Peste tot, în cavernele oraşului, C'tair văzu însemnele date jos, străzi şi cartiere rebotezate şi piticaniile – numai bărbaţi, nicio femeie – ocupând marile complexe de cercetare pentru îndeletnicirile lor secrete şi perfide. Străzile, trotuarele şi toate facilităţile erau păzite de sârguincioşii sardaukari, abia deghizaţi, sau de schimbătorii de formă ai invadatorilor, Dansatorii-Feţe. La scurt timp după ce se asiguraseră de victorie, se arătaseră Maeştrii tleilaxu în persoană şi-i încurajaseră pe suboizii rebeli să-şi dirijeze furia asupra unor ţinte atent selecţionate şi aprobate. Ţinându-se deoparte, îmbrăcat într-o salopetă de simplu muncitor, C'tair privise cum muncitorii cu pielea netedă se îngrămădiseră în jurul atelierelor care fabricaseră noile automate de luptă auto-programabile.

— Casa Vernius a abătut singură toate acestea asupra sa! Striga un agitator suboid carismatic, mai mult ca sigur un Dansator-Faţă infiltrat. Voiau să aducă înapoi maşinăriile gânditoare. Distrugeţi acest loc!

În vreme ce supravieţuitorii ixieni neajutoraţi priveau îngroziţi, suboizii spărgeau geamurile exterioare, folosind bombe termice pentru a da foc micii fabrici. Plini de fervoare religioasă, urlau şi aruncau cu pietre.

Un Maestru teilaxu, aflat pe o tribună ridicată în grabă, li

se adresă prin difuzoare şi amplificatoare.

— Noi suntem noii voştri stăpâni şi ne vom asigura că instalaţiile de producţie de pe Ix concordă pe deplin cu restricţiile impuse de Marea Convenţie.

Flăcările continuau să trosnească, iar unii dintre suboizi ovaţionaseră, dar majoritatea nu păreau să asculte.

— Cât mai curând posibil, trebuie să reparăm toate stricăciunile şi să reluăm activitatea normală pe această planetă – în condiţii mai bune pentru suboizi, desigur.

C'tair se uită de jur împrejur, privi cum ardeau clădirile şi se simţi îngreţoşat.

— Întreaga tehnologie ixiană va trebui să fie examinată de către o comisie foarte strictă de evaluare religioasă, pentru a ne asigura că este adecvată. Orice tehnologie dubioasă va fi eliminată. Nimeni nu vă va cere să vă periclitaţi sufletele, lucrând cu maşinării eretice!

Se auziră şi mai multe ovaţii, încă nişte geamuri sparte, câteva strigăte.

C'tair îşi dăduse totuşi seama că, pentru tleilaxu, costurile acestei preluări forţate vor fi enorme, chiar şi cu tot sprijinul imperial. Din moment ce Ix fusese una dintre principalele motoare ale economiei imperiului, noii conducători nu şi-ar fi permis să lase liniile de producţie de izbelişte. Tleilaxu vor distruge, de ochii lumii, câteva dintre produsele problematice, cum ar fi manechinele reactive, dar se îndoia că vreuna dintre liniile de producţie pentru dispozitivele ixiene cu adevărat profitabile va fi deconectată.

În ciuda promisiunilor noilor stăpâni, suboizii fură puşi din nou la lucru – aşa cum fuseseră crescuţi s-o facă – dar, de această dată, executau numai ordinele şi proiectele tleilaxu. C'tair îşi dădu seama că, destul de repede, fabricile vor începe să producă iarăşi mărfuri; încărcăturile de solari vor curge din nou, de data asta în cuferele Bene Tleilax, pentru plata costisitoarei lor aventuri militare.

Acum însă, secretele şi măsurile de securitate aplicate de Casa Vernius timp de mai multe generaţii acţionau

împotriva sa. Ix se învăluise dintotdeauna în mistere, aşa încăt cine să bage de seamă diferenţele? O dată ce clienţii plătitori erau mulţumiţi de calitatea exporturilor, nimănui din imperiu nu-i păsa câtuşi de puţin de problemele politicii interne ixiene. Toţi cei din afară vor uita probabil ceea ce s-a întâmplat aici. Totul va fi măturat frumos sub covor.

Probabil pe asta contează şi tleilaxu, se gândi C'tair. Întreaga lume de pe Ix – nu se va referi *niciodată* la ea cu numele de Xuttuh, nici măcar în gând – fusese considerată o enigmă în cadrul imperiului… la fel ca şi majoritatea lumilor native ale Bene Tleilax, timp de secole.

Noii stăpâni restricţionară călătoriile în afara planetei şi impuseră interdicţii de circulaţie pe timpul nopţii, cu o brutalitate mortală. Dansatorii-Feţe îi scoaseră pe „trădători" din ascunzişuri similare cu încăperea lui C'tair şi-i executară fără prea multă zarvă sau ceremonial. Nu întrezărea niciun final al represiunii, însă îşi promise să nu renunţe. Era propria sa lume şi va lupta pentru ea, în orice fel îi stătea în putinţă.

C'tair nu dezvălui nimănui numele său, atrase cât se putu de puţin atenţia asupra sa – însă ascultă, absorbi orice poveste şoptită sau zvon şi continuă să facă planuri. Neştiind în cine să se încreadă, consideră că toţi cei din jur erau informatori, fie un Dansator-Faţă, fie un trădător, pur şi simplu. Uneori, informatorii erau uşor de recunoscut din cauza întrebărilor directe pe care le puneau: *Unde lucrezi? Ce faci pe strada asta?*

Dar alţii nu erau atât de uşor de depistat, cum ar fi femeia asta noduroasă şi bătrână, cu care intrase în vorbă. Nu intenţionase decât să-i ceară să-i arate drumul până la şantierul unde fusese repartizat. Ea nu-i căutase deloc compania, străduindu-se doar să pară inofensivă… cam la fel ca un copil cu o grenadă în buzunar.

— Ce alegere de cuvinte interesantă, observase ea, fără ca el să-şi amintească măcar ce spusese. Şi inflexiunile vocii… eşti, probabil, nobil ixian?

Aruncă o privire plină de înţelesuri spre unele dintre

clădirile stalactite distruse de pe tavanul peşterii.

El se străduise să bâlbâie un răspuns:

— N… nu, deşi am fost servitor toată viaţa şi probabil că am învăţat ceva din afectarea dezgustătoare a nobilimii. Scuzele mele!

Se înclinase în faţa ei, plecând imediat de acolo, fără să mai aştepte să i se spună pe unde s-o ia.

Răspunsul dat fusese unul neîndemânatic şi poate chiar incriminator, aşa că-şi azvârli hainele pe care le purtase şi nu o mai luă niciodată pe străduţa aceea îngustă. După ziua respectivă, acordă mult mai mare atenţie decât înainte ascunderii caracteristicilor identităţii sale vocale. Ori de câte ori era posibil, evita să se adreseze străinilor. Pe C'tair îl îngrozea că atât de mulţi ixieni oportunişti deveniseră loiali noilor stăpâni şi uitaseră de Casa Vernius, în mai puţin de un an.

În primele zile ale confuziei de după cucerirea planetei, C'tair adunase resturi ale tehnologiei abandonate, din care construise un transmiţător „Rogo” interdimensional. Foarte curând însă, întreaga tehnologie ixiană, cu excepţia celei mai primitive, fu confiscată şi declarată ilegală. C'tair încă mai punea mâna pe ce putea, cotrobăind prin gunoaie după tot ceea ce s-ar fi putut dovedi de valoare. Considera că merită riscul.

Lupta lui aici ar putea continua ani de zile, dacă nu chiar decenii.

Se gândi la copilăria pe care o trăise alături de D'murr şi de inventatorul infirm, Davee Rogo, care se împrietenise cu băieţii. În laboratorul său privat, ascuns într-un filon de cărbune nebăgat în seamă, de la suprafaţă, bătrânul Rogo îi învăţase pe tineri multe principii interesante, arătându-le şi câteva dintre prototipurile sale nereuşite. Inventatorul chicotise, scăpărând din ochii săi strălucitori, pe când îi îmboldea pe băieţi să demonteze şi să remonteze unele dintre cele mai complicate invenţii ale sale. C'tair învăţase multe sub tutela bărbatului beteag.

Acum C'tair îşi aminti de lipsa de interes a fratelui său

navigator, când îi spusese despre viziunea aceea nesigură, avută de el între ruine. Poate că fantoma lui Davee Rogo nu se ridicase din morţi ca să-i ofere instrucţiuni… Nu mai văzuse niciodată o apariţie asemănătoare, nici înainte, nici după. Însă acea experienţă, fie că fusese un mesaj supranatural sau doar o halucinaţie, îi permisese lui C’tair să atingă un obiectiv foarte uman: rămânerea în contact cu fratele său geamăn, menţinerea unei legăturii a dragostei, pe când D’murr se pierdea tot mai mult în misterele Ghildei.

Prizonier în diferitele sale ascunzişuri, C’tair fusese nevoit să trăiască prin interpuşi, străbătând universul prin mintea fratelui său ori de câte ori se puteau contacta prin transmiţător. După câteva luni aflase cu emoţie şi mândrie de primele călătorii de unul singur ale lui D’murr prin hiperspaţiu în calitate de pilot aspirant, pe propria sa navă a Ghildei. Apoi, în urmă cu zece zile, îi fusese aprobată cea dintâi misiune comercială, navigând cu o navă de transport colonială, fără echipaj uman, care plia spaţiul mult dincolo de graniţele imperiului.

Dacă munca lui remarcabilă pentru Ghildă continua, aspirantul navigator care fusese D’murr Pilru avea să fie promovat, urmând să transporte mărfuri şi personal între lumile principale ale Caselor Mari, poate chiar pe rutele atât de râvnite spre Kaitain. Avea să devină navigator deplin, poate chiar să avanseze până la rangul de timonier.

Însă dispozitivul de comunicare avea probleme continue. Cristalele de silicaţi trebuiau tăiate cu o rază-bisturiu şi conectate într-o manieră precisă; apoi funcţionau puţină vreme înainte să se dezintegreze din cauza tensiunii. Fisuri cât firul de păr le făceau inutilizabile. C’tair folosise aparatul de patru ori, pentru a-şi contacta fratele, şi de fiecare dată după aceea trebuise să se chinuiască să taie şi să reaşeze alte cristale.

C’tair îşi făcuse unele relaţii prudente cu grupuri de pe piaţa neagră, care-i furnizau ceea ce avea nevoie. Cristalele de silicaţi de contrabandă purtau inscripţionări false cu

aprobările Comisei Religioase de Evaluare. Plini de resurse, ca întotdeauna, contrabandiştii aveau propriile lor mijloace de contrafacere a aprobărilor şi le plasau peste tot, zădărnicind eforturile de control ale forţelor de ocupaţie.

Cu toate acestea, trata cu viclenii negustori cât mai rar posibil, pentru a reduce riscurile de a fi prins… dar asta limita şi numărul ocaziilor când putea vorbi cu fratele său.

C'tair stătea în spatele unei baricade, împreună cu alţi oameni neliniştiţi şi transpiraţi, care refuzau cu încăpăţânare să se recunoască unul pe altul. Privea afară, de-a lungul podelei grotei, spre şantierele de construcţii unde zăcea scheletul unui transspaţial terminat doar parţial. Deasupra, porţiuni din proiecţia cerului artificial rămăseseră întunecate şi avariate, iar tleilaxu nu dădeau niciun semn că s-ar grăbi să facă reparaţii.

Reflectoare şi difuzoare pe suspensii pluteau deasupra mulţimii care aştepta un anunţ şi noi instrucţiuni. Nimeni nu voia să întrebe şi nimeni nu dorea să audă.

— Acest transspaţial constituie un proiect Vernius neaprobat, bubui din difuzoarele plutitoare o voce asexuată, reflectându-se în pereţii de stâncă, şi nu îndeplineşte cerinţele Comisiei Religioase de Evaluare. Stăpânii voştri tleilaxu revin la proiectul anterior, aşa încât acest aparat va fi demontat imediat.

O reacţie de neîncredere, ca un susur uşor, străbătu mulţimea.

— Materiile prime vor fi recuperate şi vor fi stabilite noi echipe de lucru. Construcţia reîncepe în cinci zile.

Mintea lui C'tair lucra cu febrilitate în timp ce organizatorii în robe maro traversau mulţimea, alegând echipele. Ca fiu de ambasador, avusese acces la informaţii la care alţii de vârsta lui nu ajungeau. Ştia că vechile transspaţiale aveau o capacitate de încărcare semnificativ mai mică şi operau cu mai puţină eficienţă. Dar ce obiecţii de natură religioasă ar fi putut avea invadatorii faţă de creşterea profitului? Ce aveau de câştigat tleilaxu dintr-un

transport spaţial mai puţin eficient?
Apoi îşi aminti ce-i povestise tatăl lui, ambasadorul, într-un moment de trufaşă siguranţă, şi anume că împăratul Elrood fusese deranjat de inovaţie, pentru că îi reducea veniturile din tarife. Piesele începură să se aşeze la locul lor. Casa Corrino oferise trupe de sardaukari deghizate pentru ţinerea populaţiei ixiene cu o mână de fier, iar C'tair îşi dădu seama că revenirea la vechiul design al transspaţialelor ar putea fi modul în care tleilaxu intenţionau să-l răsplătească pe împărat pentru ajutorul militar acordat.
Rotiţe înăuntrul unor rotiţe, înăuntrul altor rotiţe…
I se făcu greaţă. Dacă era adevărat, atunci era un motiv atât de meschin pentru pierderea atâtor vieţi, pentru distrugerea glorioaselor tradiţii ixiene, pentru răsturnarea unei întregi familii nobile şi a modului de viaţă al unei întregi planete… Era furios pe toţi cei implicaţi – chiar şi pe contele Vernius, care-ar fi trebuit să prevadă toate astea şi să ia măsuri să nu-şi facă asemenea duşmani puternici.
Chemarea la muncă răsună prin sistemul de amplificare, iar C'tair fu trimis să se alăture echipelor de suboizi care demontau nava neterminată de la şantier şi puneau deoparte piesele recuperate. Străduindu-se să-şi menţină pe figură o expresie placidă în timp ce mânuia un laser de construcţii pentru tăierea unor piese, îşi şterse transpiraţia de pe părul întunecat. Ar fi vrut să poată folosi laserul ca să-i atace pe tleilaxu. Alte echipe demontau grinzile şi plăcile fuzelajului, depozitându-le pentru următorul proiect.
Cu atâta gălăgie în jurul lui, C'tair îşi aminti de vremuri mai bune, mai ordonate, când stătuse cu D'murr şi Kailea pe platforma de observaţie de sus. Părea că trecuse atâta timp… Priviseră cum un navigator dirijase ultimul transspaţial afară din grotă. Poate că era ultima navă de acest fel construită vreodată… doar dacă nu cumva C'tair ar putea pune umărul la alungarea acestor nemernici!
Măreaţa navă ajunse treptat bucăţi, iar zgomotele reverberate şi mirosurile de chimicale erau îngrozitoare.

Aşa lucrau suboizii tot timpul? Dacă era adevărat, putea să-şi imagineze că ar fi fost suficient de nemulţumiţi ca să se gândească la răscoală. Însă C'tair nu putea crede că violenţa fusese în întregime rodul nemulţumirilor muncitorilor.

Fusese totul o parte din planurile împăratului? Să distrugă Casa Vernius şi să înăbuşe progresul? Unde şi cum intrau Bene Tleilax în această schemă de influenţe, C'tair nu era sigur. Dintre toate rasele, aceştia erau cei mai detestaţi în întreaga galaxie cunoscută. Desigur, Elrood ar fi putut găsi oricâte Case Mari pentru preluarea operaţiunilor pe Ix, fără a perturba mecanismul economic al imperiului. Ce altceva mai avea de gând împăratul Padişah cu aceşti fanatici religioşi? De ce şi-ar murdări mâinile cu ei?

În timp ce continua să lucreze la dezmembrarea transspaţialului, C'tair urmări dezgustat şi alte schimbări în grotă, alte instalaţii modificate. Noii stăpâni tleilaxu erau nişte mici creaturi cu un aer ocupat, grăbindu-se mereu, într-o manieră misterioasă, punând la cale operaţiuni clandestine în cele mai mari clădiri de pe Ix, zăvorând fabrici înainte accesibile, trăgând obloanele, ridicând garduri paralizante şi plantând câmpuri de mine… *Păstrându-şi micile lor secrete murdare.*

C'tair îşi asumă misiunea de a descoperi toate acele secrete, prin orice mijloace disponibile, indiferent cât de mult i-ar fi luat. Tleilaxu trebuiau să cadă!

Întrebarea supremă: De ce există viaţa? Răspunsul: De dragul vieţii

ANONIM,
considerat de origine Zensunni

Pe o colină lipsită de orice copac discutau două Cucernice Maici: una bătrână şi una tânără. În spatele norilor, soarele Laojin, aproape de apus, proiecta pe panta colinei umbrele lungi ale robelor lor negre cu glugă. În decursul veacurilor, un număr neştiut de Cucernice Maici stătuseră în acelaşi loc, sub acelaşi soare, discutând chestiuni grave, importante pentru vremurile lor.

Dacă ar fi dorit-o, cele două femei ar fi putut rememora crizele din trecut prin intermediul Celorlalte Memorii. Cucernica Maică Anirul Sadow Tonkin călătorea astfel cu gândul mai mult decât oricine; fiecare împrejurare era doar un pas mic pe un drum lung, foarte lung. În ultimul an îşi lăsase să crească părul arămiu, şi acum buclele îi ajungeau până la bărbia îngustă.

La baza colinei se construia o clădire din albeton. Ca nişte albine lucrătoare, muncitoarele, având fiecare în minte partea ei din planuri, manevrau echipamentul greu, pregătindu-se să pună la locul lor modulele acoperişului. Pentru rarii observatori din afară, Wallach IX, cu bibliotecile şi şcolile sale Bene Gesserit, ar fi părut mereu o planetă neschimbată, însă Comunitatea se schimba şi creştea, se adapta întotdeauna pentru a supravieţui.

— Lucrează prea încet. Aş fi vrut să fi terminat deja, zise Anirul, masându-şi fruntea; în ultima vreme, avea migrene cronice.

Pe măsură ce lui Mohiam i se apropia sorocul, responsabilităţile lui Anirul în calitate de Maică Kwisatz erau copleşitoare.

— Îţi dai seama cât de puţine zile au mai rămas până la naşterea copilului?

— Nu da vina pe nimeni altcineva decât pe tine, Anirul. Ai cerut ca aceasta să nu fie o maternitate obişnuită, zise pe

un ton plat Maica Superioară Harishka.

Maica Kwisatz se înroşi şi privi stânjenită în altă parte.

— Toate surorile ştiu cât e de important. Multe dintre ele nu cred că este doar un alt copil care se va pierde în păienjenişul programului nostru genetic. Unele chiar au început să vorbească despre Kwisatz Haderach…

Anirul îşi trecu după ureche o buclă rebelă de păr arămiu.

— Inevitabil… Toate surorile cunosc visul nostru, dar numai unele bănuiesc cât de aproape suntem de a-l realiza.

Îşi suflecă fustele şi se aşeză în iarba moale de pe colină. Arătă spre construcţie, unde zgomotele tâmplarilor se ridicau în aer cu claritate.

— Mohiam va naşte într-o săptămână, Maică Superioară. N-am ridicat nici măcar acoperişul!

— Vor termina, Anirul. Calmează-te! Fiecare face tot ce poate pentru a-ţi îndeplini ordinele…

Anirul reacţiona de parcă ar fi primit o palmă, apoi încercă să-şi înăbuşe reacţia. *Mă vede Cucernica Maică ca pe o copilă neastâmpărată şi impetuoasă?* Poate că fusese prea insistentă cu instrucţiunile ei pentru maternitate şi Maica Superioară o privise uneori cu un anume resentiment. *E geloasă că Celelalte Memorii m-au ales pe mine să conduc un program atât de ambiţios? Invidiază cunoştinţele mele?*

— Nu sunt chiar atât de tânără pe cât socoteşti, zise Anirul, împotriva sfatului vocilor.

În foarte puţine dintre surorile Bene Gesserit, istoria avea greutatea pe care-o avea înăuntrul ei. Foarte puţine cunoşteau fiecare maşinaţiune, fiecare pas din programul Kwisatz Haderach, fiecare eşec sau succes înşirate de-a lungul mileniilor, fiecare deviaţie de la plan, timp de mai mult de nouăzeci de generaţii…

— Am cunoştinţele necesare pentru a reuşi!

Maica Superioară se încruntă spre ea.

— Atunci acordă-i mai multă încredere lui Mohiam a noastră. A dăruit deja Comunităţii nouă fiice… Am încredere în ea să controleze momentul exact când doreşte să nască,

ba chiar să întârzie travaliul dacă e nevoie.

O şuviţă de păr fragil se desprinse din locul său şi căzu pe obrazul bătrânei.

— Rolul ei este mai important decât orice sală de naşteri!

Anirul înfruntă tonul critic.

— Este adevărat. Dar nu trebuie să eşuăm încă o dată, ca data trecută.

Nici măcar o Cucernică Maică nu putea stăpâni toate aspectele dezvoltării embrionului. Prin procesele sale interne îşi putea regla propriul metabolism, dar nu şi metabolismul copilului. Selectarea sexului acestuia era doar o ajustare a proceselor bio-chimice ale mamei, ea alegând cu precizie ovulul şi spermatozoidul care se vor uni. Dar, o dată ce zigotul începea să crească în pântec, progenitura era practic pe cont propriu, începând un proces de evoluţie independent de mamă. Anirul spuse:

— Simt că această fiică va fi vitală. Un moment de răscruce...

Dedesubt se auzi o bufnitură puternică şi Anirul se strâmbă. Una dintre secţiunile acoperişului căzuse în interiorul clădirii, iar surorile lucrătoare se grăbiră să corecteze greşeala.

Maica Superioară slobozi o înjurătură.

Prin eforturi herculeene, maternitatea fu isprăvită la timp, în vreme ce Maica Kwisatz Anirul păşea nerăbdătoare de colo colo. Cu numai câteva ore înainte de naşterea prevăzută, lucrătoarele şi roboţii terminară ultimele finisaje. Echipamentul medical fu adus înăuntru şi conectat. Licurigloburi, paturi, pături... chiar şi vâlvătaia fierbinte dintr-un şemineu arhaic, unde ardeau buşteni, aşa cum ceruse Mohiam.

În timp ce Anirul şi Harishka inspectau lucrările încă mirosind a praf şi a materiale de construcţii, se opriră să privească intrarea zgomotoasă a unei tărgi motorizate, purtând-o pe Gaius Helen Mohiam, enormă din cauza sarcinii. Era vioaie, aşezată în capul oaselor; primele

contracţii începuseră deja. O escortau Cucernice Maici şi asistente medicale în alb, cotcodăcind surescitate, ca nişte găini.

— A fost mult prea aproape, Maică Superioară, zise Anirul. Nu-mi place stresul suplimentar într-o operaţiune deja complicată.

— De acord, făcu Harishka. Surorile vor fi pedepsite pentru letargia lor. Deşi, dacă proiectele tale ar fi fost mai puţin ambiţioase…

Lăsă ideea să plutească în aer.

Ignorând-o pe Maica Superioară, Anirul observă eleganţa şi decoraţiunile interioare ale încăperii, cu inserţiile complicate de fildeş şi perle şi sculpturile ornamentale din lemn. Poate că ar fi trebuit să le ceară să se concentreze mai mult asupra aspectelor funcţionale decât asupra extravaganţelor…

Harishka îşi încrucişă pe piept mâinile ei subţiri.

— Proiectul acestei clădiri noi seamănă destul de bine cu ceea ce aveam deja. Chiar a fost necesară?

— Dar nu-i deloc asemănătoare, glăsui Anirul.

Faţa i se aprinse ca focul şi renunţă la orice urmă de deferenţă din cuvintele ei.

— Vechea maternitate pur şi simplu nu mai era funcţională.

Maica Superioară schiţă un zâmbet condescendent: înţelegea nevoia unei clădiri neprihănite, fără niciun fel de amintiri, fără fantome.

— Anirul, prin intermediul Missionariei Protectiva manipulăm superstiţiile oamenilor înapoiaţi… dar noi, surorile, n-ar trebui să fim superstiţioase.

Anirul luă comentariul ca pe o glumă bună.

— Vă asigur, Maică Superioară, că o asemenea presupunere e ridicolă!

Ochii căprui ai femeii mai vârstnice sclipiră.

— Alte surori spun că tu crezi că vechea sală de naşteri e blestemată, că asta a cauzat diformităţile primului copil… şi moartea sa misterioasă!

Anirul îşi îndreptă umerii.

— Nu cred că este cel mai potrivit moment să discutăm astfel de lucruri, Maică Superioară…

Urmări pregătirile frenetice: aşezarea lui Mohiam pe patul de naşteri, surorile adunând prosoape calde din ţesătură de khartan, lichide, vată. Monitoarele unei incinte de incubator licăreau pe perete. Moaşe de prima clasă umblau de colo până colo, pregătindu-se pentru complicaţii neprevăzute.

Pe targa sa, Mohiam arăta perfect calmă, cu gândurile concentrate în interior, meditativă. Anirul observă totuşi cât de îmbătrânită părea, de parcă ultimele rămăşiţe ale tinereţii îi secaseră în întregime.

Harishka puse o mână vânjoasă pe antebraţul ei, într-un gest brusc şi surprinzător de apropiere.

— Toate avem superstiţiile noastre primitive, însă trebuie să le stăpânim. Deocamdată, nu te mai îngriji de nimic altceva, în afară de copil. Comunitatea are nevoie de o fiică sănătoasă, cu un viitor puternic!

Personalul medical verifică echipamentul şi făcu cerc în jurul lui Mohiam, care se culcă pe pat, inspirând profund; obrajii ei se înroşiră din cauza efortului. Două dintre moaşe o sprijiniră în poziţia veche de când lumea a naşterii. Gravida începu să fredoneze ceva pentru sine, permiţându-şi doar o strâmbătură de disconfort atunci când simţi contracţii din ce în ce mai puternice.

Stând deoparte, dar foarte atentă, Anirul se gândi la ce-i spusese mai devreme Maica Superioară. Pe ascuns, Anirul consultase un maestru Feng Shui asupra caracteristicilor vechii săli de naşteri. Bătrânul uscăţiv, cu trăsături terrasiene, era un practicant al unei vechi filosofii zensunnite, care susţinea că arhitectura, aşezarea mobilierului şi utilizarea la maxim a culorilor şi luminii lucrau împreună la bunăstarea locatarilor unor clădiri. Dând din cap cu înţelepciune, maestrul declară că vechea maternitate fusese amplasată incorect şi-i arătă lui Anirul ce trebuia făcut. Avuseseră la dispoziţie numai o lună

înainte de sorocul aşteptat, iar Maicii Kwisatz nu-i mai rămăsese nicio clipă de pierdut.

Acum, remarcând abundenţa luminii care se revărsa asupra patului lui Mohiam prin ferestre şi lucarne, în loc să fie dată de licurigloburi artificiale, Anirul se încredinţă că nu fusese deloc „superstiţioasă”. Feng Shui însemna alinierea corectă a sinelui cu natura şi o atenţie sporită la mediul înconjurător – o filosofie care semăna, în cele din urmă, cu modul de gândire Bene Gesserit.

Prea multă zarvă în jurul acestei singure naşteri… Dacă era vreo şansă, oricât de mică, Anirul nu voia s-o piardă. Folosindu-se de prerogativele funcţiei sale, ceruse o nouă maternitate, construită conform recomandărilor bătrânului maestru Feng Shui. Apoi îl lăsase să plece, făcându-le pe celelalte surori să creadă că nu era decât un grădinar aflat în vizită.

Acum se apropie de patul lui Mohiam, privind în jos, spre pacienta gata să nască din clipă în clipă. Anirul spera că bătrânul avusese dreptate. Această fiică era ultima şi cea mai bună şansă pe care o aveau!

Totul se petrecu repede, în momentul în care Mohiam se hotărî s-o facă. Un plâns insistent de bebeluş umplu încăperea, iar Anirul ridică în sus o fetiţă perfectă, pentru ca Maica Superioară să o poată vedea. Chiar şi vocile Celorlalte Memorii ovaţionară victoria. Toată lumea radia de fericire, încântată de naşterea mult aşteptată. Agitat, copilul se zbătea şi lovea cu picioruşele.

Surorile şterseră copila şi pe mamă cu prosoapele, oferindu-i lui Mohiam o porţie mare de suc, pentru a-şi reface fluidele corporale. Anirul îi întinse copilul. Respirând încă cu greutate, din cauza efortului naşterii, Mohiam luă fetiţa şi o privi, lăsând să-i înflorească pe faţă un zâmbet de mândrie, care nu-i stătea în obicei.

— Acest copil va purta numele de Jessica, ceea ce înseamnă „belşug”, anunţă Mohiam victorioasă, încă gâfâind.

Când celelalte surori se îndepărtară, Mohiam privi spre Anirul şi Harishka, care stăteau în picioare lângă ea. Şoptind în aşa fel încât numai ele să audă, zise:

— Ştiu că acest copil face parte din programul Kwisatz Haderach. Vocile din Celelalte Memorii mi-au spus. Am avut o viziune şi cunosc viitorul îngrozitor care ne aşteaptă dacă dăm greş cu ea.

Anirul şi Maica Superioară schimbară între ele priviri stânjenite. Harishka răspunse cu o singură şoaptă, privind pieziş, de parcă ar fi sperat că revelaţia spontană putea slăbi controlul Maicii Kwisatz asupra programului.

— Eşti obligată să păstrezi secretul… Copila ta va fi bunica lui Kwisatz Haderach!

— Bănuiam asta.

Mohiam se prăbuşi înapoi pe pernă, gândindu-se la greutatea acestei dezvăluiri.

— Aşa de curând? …

În afara clădirii, răsunară aplauze şi ovaţii, imediat ce vestea naşterii se răspândi în toate zonele de antrenament. Balcoanele de deasupra sălilor de lectură şi a încăperilor de dezbateri erau pline de adepte şi de profesoare care sărbătoreau fericitul eveniment, deşi numai câteva cunoşteau întreaga semnificaţie a acestei copile pentru programul genetic.

Gaius Helen Mohiam dădu copilul moaşelor, refuzând să creeze o legătură maternă, interzisă de Bene Gesserit. Deşi îşi păstra calmul, se simţea istovită şi *bătrână.* Jessica era cea de-a zecea ei fiică pentru Comunitate şi spera ca îndatoririle sale materne să fi luat sfârşit. Privi spre tânăra Cucernică Maică Anirul Sadow Tonkin. Ce putea face mai bine decât făcuse deja? Jessica… viitorul lor!

Sunt într-adevăr norocoasă că iau parte la acest moment, se gândi Anirul, privind spre proaspăta mămică, stoarsă de oboseală. I se părea ciudat că dintre toate surorile care lucraseră timp de mii de ani pentru acest scop, dintre toate cele care priveau avide din Celelalte Memorii, *ea* fusese cea care supraveghease naşterea Jessicăi. Anirul însăşi va

îndruma acest copil de-a lungul anilor de instructaj, până la momentul critic al uniunii sexuale care-i era hărăzită, pentru a aduce programul genetic în penultima sa fază.

Înfăşurată într-o pătură, copila se oprise în sfârşit din plâns şi stătea liniştită, în căldura ocrotitoare a patului ei închis.

Privind prin plazul protector, Anirul încercă să-şi imagineze cum va arăta Jessica la maturitate. Îşi închipui chipul de bebeluş alungindu-se şi îngustându-se şi văzu în minte o tânără înaltă, de o mare frumuseţe, cu trăsăturile aristocratice ale tatălui ei, baronul Harkonnen, cu buze senzuale şi piele fină. Baronul nu-şi va întâlni niciodată fiica şi nu-i va cunoaşte numele, pentru că acesta va fi unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale Bene Gesserit.

Într-o bună zi, când Jessica va ajunge la o anumită vârstă, i se va cere să dea naştere unei fiice, iar acea copilă va fi prezentată fiului lui Abulurd Harkonnen, fratele vitreg mai tânăr al baronului. În acest moment, Abulurd şi soţia lui aveau un singur fiu, Rabban – însă Anirul pusese în mişcare mijloacele de a le sugera să mai facă şi alţi copii. Acest lucru va mări şansele de supravieţuire a unuia dintre băieţi până la maturitate; va îmbunătăţi şi selecţia genetică şi şansele unei mai bune sincronizări sexuale.

Anirul întrevăzu un vast mozaic, fiecare dintre piesele sale fiind un eveniment separat din incredibilul program genetic Bene Gesserit. Mai trebuiau puse la locul lor doar câteva componente şi Kwisatz Haderach va deveni o realitate în carne şi oase – bărbatul atotputernic, capabil să unească spaţiul şi timpul, arma supremă menită să fie folosită de Bene Gesserit.

Anirul se întrebă acum, aşa cum o făcuse adesea fără a îndrăzni să vorbească despre asta, dacă nu cumva un astfel de bărbat va face ca Bene Gesserit să-şi regăsească fervoarea religioasă originară, precum fanatismul familiei cruciate Butler. Ce se va întâmplă dacă-i va face pe ceilalţi să-l venereze ca pe un zeu?

Imaginează-ţi aşa ceva, se gândi ea. Bene Gesserit – care

se folosiseră de religie numai ca să-i manipuleze pe alţii – prinse în capcana propriului lor lider mesianic. Se îndoia că aşa ceva se putea întâmplă.

Cucernica Maică Anirul plecă să sărbătorească împreună cu celelalte surori.

Cel mai sigur mod de a păstra un secret este să-i faci pe oameni să creadă că ştiu deja răspunsul.

Veche filosofie fremenă

— Umma Kynes, ai realizat foarte multe, zise Heinar chiorul, pe când cei doi bărbaţi şedeau pe un promotoriu stâncos, de deasupra sietchului lor.

Naibul îl trata acum ca pe egalul său, arătându-i chiar un respect exagerat. Kynes renunţase să se mai chinuie să-i contrazică pe oamenii deşertului, de fiecare dată când i se adresau cu „Umma”, cuvântul lor pentru „profet”.

El şi Heinar priveau apusul stacojiu al soarelui aruncându-şi razele pe deasupra câmpului întins de dune al Marelui Erg. Departe, la mare distanţă, o pâclă difuză dăinuia la orizont – ultimele rămăşiţe ale unei furtuni de nisip iscate în ziua precedentă.

Vânturi puternice măturaseră dunele şi le răscoliseră suprafaţa, redesenând întregul peisaj. Kynes se sprijini de stâncă aspră, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea cu mirodenie, cu iz înţepător.

Văzând că soţul ei era pe cale să urce la suprafaţă, în afara sietchului, Frieth, acum însărcinată, se grăbise după cei doi bărbaţi în timp ce aceştia aşteptau să-şi ia rămas bun de la soare, până în ziua următoare. Un serviciu de cafea din alamă cu lucrătură delicată stătea între ei, pe o piatră netedă. Frieth îl adusese, împreună cu câteva prăjituri crocante cu susan, care-i plăceau la nebunie lui Kynes. Până când îşi aminti el să-i mulţumească pentru atenţiile afectuoase, Frieth dispăruse deja, ca o umbră, înapoi în cavernă.

După o vreme, Kynes dădu din cap, dus pe gânduri la comentariile naibului.

— Da, am realizat multe, dar mai am încă o mulţime de făcut.

Se gândi la planurile extrem de complexe necesare pentru împlinirea visului său de renaştere a Dunei, un nume foarte puţin cunoscut pe întinderea imperiului.

Imperiul. Rareori se mai gândea acum la bătrânul împărat – propriile sale priorităţi, sensul vieţii sale, se schimbaseră atât de mult! Kynes nu s-ar mai fi putut întoarce niciodată la situaţia de simplu planetolog imperial, nu după ce trecuse prin atâtea, împreună cu aceşti oameni ai deşertului…

Heinar îşi apucă de încheietură prietenul.

— Se spune că apusul soarelui este timpul potrivit pentru reflecţie şi bilanţuri, prietene. Să vedem ce-am realizat, mai degrabă decât să lăsăm hăul gol al viitorului să ne copleşească. Eşti pe această planetă abia de ceva mai mult de un an, dar deja ţi-ai găsit un nou trib, o soţie…

Heinar zâmbi.

— Şi în curând vei avea un copil, poate un fiu…

Kynes îi întoarse, gânditor, zâmbetul. Frieth era aproape de soroc… Se simţea întrucâtva surprins că se întâmplase să rămână însărcinată, din moment ce el fusese plecat atât de des. Nu ştia încă prea bine cum să reacţioneze în fata iminentului său rol de tată. Nu se gândise niciodată la asta, până atunci.

În orice caz, naşterea copilului se va potrivi de minune cu planul general pe care-l avea pentru această planetă uluitoare. Acest vlăstar, crescut pentru a-i conduce pe fremeni la mult timp după ce Kynes însuşi nu va mai fi, putea ajuta la continuarea eforturilor sale. Planul principal era prevăzut să dureze timp de secole.

În calitate de planetolog, trebuia să gândească pe termen lung, ceva ce fremenii nu obişnuiau să facă – deşi, ţinând cont de trecutul lor îndelungat şi tulbure, ar fi trebuit să deprindă acest lucru. Oamenii deşertului aveau o istorie orală veche de câteva mii de ani; basmele povestite în sietch descriau rătăcirile fără de sfârşit din planetă în planetă, un popor înrobit şi persecutat până când, în cele din urmă, îşi făcuse cămin aici, unde nimeni altcineva nu îndura să trăiască.

Tradiţia fremenă era conservatoare, puţine lucruri se schimbau de la o generaţie la alta, iar oamenii aceştia nu

erau obişnuiţi să se gândească la orizontul mai larg al progresului. Presupunând că mediul lor nu putea fi adaptat, rămâneau prizonierii, mai degrabă decât stăpânii lui.

Kynes spera să poată schimba toate astea. Îşi trasase măreţul plan, inclusiv programul estimativ pentru împăduriri şi acumularea de apă, jaloane pentru fiecare dintre realizările succesive. Hectar cu hectar, Dune trebuia recuperată din ghearele deşertului…

Echipele sale de fremeni cutreierau suprafaţa planetei, luând eşantioane de adâncime din zona Marelui Bled, recoltau specimene geologice din Ergul Mic şi Câmpia Funebră – dar mulţi factori ai terrafomării rămâneau încă variabile necunoscute.

Piesele mozaicului se aşezau la locul lor în fiecare zi. Când îşi exprimase dorinţa de a avea hărţi mai bune ale suprafeţei planetare, avu surpriza să afle că fremenii dispuneau deja de scheme topografice precise şi chiar de hărţi climatice.

— De ce n-am văzut toate astea înainte? Întrebase Kynes. Eram planetologul imperial, iar hărţile primite de la cartografierea prin satelit erau îngrozitor de imprecise…

Bătrânul Heinar îi zâmbise, scrutându-l cu singurul lui ochi.

— Plătim Ghildei Spaţiale o mită substanţială pentru a-i convinge să nu se uite la noi prea de-aproape. Preţul e mare, însă fremenii sunt liberi – iar Harkonnenii rămân în ceaţă, împreună cu o mare parte a imperiului.

Kynes fusese la început uluit, apoi pur şi simplu încântat să capete o mare parte dintre informaţiile geografice de care avea nevoie. Imediat, trimise negociatori să trateze cu contrabandiştii şi să obţină seminţe modificate genetic ale unor plante viguroase de deşert. Trebuia să proiecteze şi să construiască un întreg ecosistem, din nimic!

În marile întruniri de consiliu, fremenii îl întrebaseră pe noul lor „profet” care era următorul pas, cât de mult va dura fiecare etapă, când va deveni Dune verde şi luxuriantă. Kynes îşi revăzuse estimările şi se uitase calm în

josul cifrelor. Cu aerul unui dascăl răspunzând unui copil care întreabă ceva absurd de simplu, Kynes ridicase din umeri şi le spusese:

— Va dura cam între trei sute şi cinci sute de ani. Poate puţin mai mult…

Unii dintre fremeni îşi înghiţiră gemete de disperare, în timp ce alţii îl ascultară pe Umma cu resemnare, după care se apucară să facă ce li se ceruse. *Între trei sute şi cinci sute de ani!* Gândire pe termen lung, dincolo de durata vieţii lor personale. Fremenii trebuiau să-şi schimbe felul de a fi.

Primind o viziune dumnezeiască, asasinul desemnat, Uliet, se sacrificase pentru acest om. Începând din acel moment, fremenii fuseseră convinşi pe deplin de inspiraţia divină a lui Kynes. Nu trebuia decât să ceară şi oricare fremen din sietch făcea aşa cum dorea…

Oricine altcineva ar fi profitat de sentimentul puterii, însă Pardot Kynes îl acceptă cu calm şi-şi văzu mai departe de treabă. Judeca viitorul în termeni de eoni şi lumi, nu de indivizi sau de mici parcele de pământ.

Acum, când soarele dispărea dincolo de nisip, într-o simfonie de tonuri roşiatice, Kynes sorbi ultimele picături din cafeaua sa cu mirodenie, apoi îşi şterse cu dosul mâinii barba de culoarea nisipului. În ciuda a ceea ce spusese Heinar, găsea dificil să mediteze cu răbdare asupra ultimului an… Exigenţele planurilor pentru secolele care vor veni păreau mult mai importante, mult mai solicitante pentru atenţia lui.

— Heinar, câţi fremeni există? Întrebase el scrutând deşertul plat şi monoton.

Auzise relatări despre multe alte sietchuri, văzuse fremeni pe ici, pe colo, în oraşele şi satele Harkonnen… dar păreau doar umbrele unei specii pe cale de dispariţie.

— Câţi sunt pe întreaga planetă?

— Doreşti să ne numărăm, Umma Kynes? Întrebase Heinar, nu din neîncredere, ci pentru că voia să ştie precis ce i se ceruse.

— Am nevoie să ştiu numărul populaţiei ca să pot proiecta activităţile de terraformare. Trebuie să ştiu câţi lucrători sunt disponibili.

Heinar se ridică în picioare.

— Se va face. Vom număra sietchurile şi-i vom aduna pe locuitorii lor. Voi trimite călăreţi ai nisipurilor şi lilieci distrans către toate comunităţile şi vom avea cât de curând un calcul pentru tine.

— Mulţumesc.

Kynes îşi luă ceaşca, dar înainte să strângă singur serviciul, Frieth ieşi în grabă din umbrele cavernei – pesemne că aşteptase acolo ca ei să termine – şi adună piesele serviciului de cafea. Sarcina n-o încetinise deloc.

Primul recensământ fremen, se gândi Kynes. *O ocazie extrem de importantă.*

Cu ochii strălucitori, plin de nerăbdare, Stilgar sosi la caverna lui Kynes în dimineaţa următoare.

— Ne pregătim pentru lunga ta călătorie, Umma Kynes. Departe, în sud… Avem lucruri importante să vă arătăm.

De când se refăcuse de pe urma rănii de cuţit Harkonnen, Stilgar devenise unul dintre cei mai devotaţi adepţi ai lui Kynes. Părea să fi căpătat un anumit statut în urma relaţiilor sale cu planetologul, cumnatul său. Stilgar nu făcea nimic pentru el însuşi, ci pentru binele tuturor fremenilor.

— Cât de lungă o să fie călătoria? Se interesă Kynes. Şi unde mergem?

Tânărul bărbat zâmbi, arătându-şi dinţii de un alb sclipitor.

— Surpriză! E ceva ce trebuie să vezi cu ochii tăi, altfel n-o să-ţi vină să crezi. Consideră asta ca pe un dar din partea noastră, pentru tine.

Curios, *Kynes* îşi cercetă firida în care lucra. Trebuia să-şi ia cu el caietele de note pentru a înregistra această călătorie.

— Dar cât timp o să dureze?

— Douăzeci de toboşari, răspunse Stilgar, folosind terminologia din adâncul deşertului, apoi aruncă peste umăr, pe când pleca: Departe, în sud.

Soţia lui Kynes, Frieth, acum cu sarcina foarte vizibilă, petrecea totuşi ore întregi lucrând la războiul de ţesut şi la bancurile de reparare a distraielor. În această dimineaţă, Kynes îşi luase cafeaua şi micul dejun alături de ea, deşi îşi vorbiseră foarte puţin. Frieth îl privise, pur şi simplu, iar el simţi că n-o înţelegea deloc.

Femeile fremenilor păreau să aibă propria lor lume separată, propriul lor loc în societatea acestor locuitori ai deşertului, fără nicio legătură cu tipul de relaţii pe care Kynes le găsise în alte părţi ale imperiului. Se spunea totuşi că femeile fremene erau printre cele mai crude dintre luptătorii de pe un câmp de bătălie şi că, în caz că un duşman rămânea rănit pe câmpul de luptă, la mila acestor femei atât de feroce, era cu siguranţă mai bine pentru el să se sinucidă.

Apoi mai exista şi misterul nerezolvat al Sayyadinelor, femeile sfinte ale sietchului. Până acum, Kynes văzuse doar una singură, îmbrăcată într-o robă lungă şi neagră, ca o Cucernică Maică Bene Gesserit – şi niciun fremen nu părea dispus să-i spună prea multe despre ele. *Lumi diferite, mistere diferite.*

Kynes se gândea că într-o bună zi ar putea fi interesantă alcătuirea unui studiu sociologic despre cum reacţionau şi se adaptau diferitele culturi la un mediu extrem. Se întrebă ce efect puteau avea realităţile aspre dintr-o lume, asupra instinctelor naturale şi asupra rolurilor tradiţionale ale sexelor. Însă avea deja prea multe de făcut. În afară de asta, era planetolog, nu sociolog.

Terminând de mâncat, Kynes se aplecă şi-şi sărută soţia fremenă. Zâmbind, o bătu uşor pe pântecul rotunjit sub robă.

— Stilgar mi-a spus că trebuie să-l însoţesc într-o călătorie. Mă întorc cât pot de repede.

— Cât durează? Întrebă ea, gândindu-se la apropiata

naştere a copilului.

După cât se părea, Kynes, obsedat de viziunea lui pe termen lung asupra evenimentelor de pe această planetă, nu observase că se apropia sorocul naşterii propriului său copil şi uitase să ţină cont de asta, în planurile sale.

— Douăzeci de toboşari, zise el, deşi nu ştia exact ce însemna asta în materie de distanţe.

Frieth îşi arcui sprâncenele, într-o surpriză tăcută, apoi îşi plecă pleoapele şi începu să spele vasele de la micul dejun.

— Chiar şi cea mai îndelungată dintre călătorii poate trece repede, când inima este mulţumită.

Tonul ei trădase doar o dezamăgire uşoară.

— Îţi voi aştepta întoarcerea, soţ al meu.

Ezită o clipă apoi adăugă:

— Să alegi un vierme bun!

Kynes nu ştia ce voia să spună cu asta.

Câteva momente mai târziu, Stilgar şi alţi optsprezece tineri fremeni, îmbrăcaţi în echipament complet de deşert, îl conduseră pe Kynes în jos, prin pasajele întortocheate, dincolo de bariera muntoasă, spre imensa mare de nisip din vest. Kynes simţi o undă de îngrijorare: întinderea pârjolită părea prea departe şi prea periculoasă. Acum era bucuros că nu pleca singur.

— Vom trece de ecuator şi dincolo de el, Umma Kynes, acolo unde noi, fremenii, avem alte teritorii şi propriile noastre proiecte secrete. Vei vedea!

Kynes făcu ochii mari; auzise numai poveşti sumbre şi îngrozitoare despre teritoriile nelocuibile din regiunile sudice. Scrută distanţa ameninţătoare, în timp ce Stilgar verifica în grabă distraiul planetologului, strângând legăturile şi ajustând filtrele până când se declară mulţumit.

— Dar cum vom călători?

Ştia că sietchul avea propriul său ornitopter, un mic aparat utilitar care nu putea lua la bord atâţia oameni.

Stilgar privi spre el cu o expresie nerăbdătoare.

— Vom *călări,* Umma Kynes.

Arătă spre tânărul care, cu mult timp în urmă, îl dusese pe Stilgar înapoi la sietch, cu vehiculul de teren al lui Kynes.
— Ommun va deveni, astăzi, călăreţ al nisipurilor. Pentru poporul nostru este un mare eveniment...
— Sunt convins de asta, zise Kynes căruia îi fusese stârnită curiozitatea.
În robele lor de culoarea deşertului, fremenii mărşăluiau pe nisip, în şir indian. Sub robe purtau distraie, iar în picioare aveau încălţări temag de deşert. Ochii lor albastru-indigo scrutau depărtările.
O siluetă întunecată alerga pe coama unei dune, cu câteva sute de metri în faţa restului grupului. Acolo scoase un ţăruş lung şi negru şi-l înfipse în nisip, reglând comenzile până când, în cele din urmă, Kynes auzi ecoul unor bufnituri repetate.
Kynes mai văzuse un astfel de lucru în timpul frustrantei vânători de viermi a lui Glossu Rabban.
— Încearcă să atragă un vierme de nisip?
Stilgar încuviinţă.
— Dacă vrea Dumnezeu...
Îngenunchind pe nisip, Ommun scoase o boccea de unelte înfăşurată în pânză. Le sortă şi le aranjă cu grijă în faţa lui. Cârlige lungi din fier, greutăţi ascuţite, colaci de frânghie.
— Acum ce face? Întrebă Kynes.
Toboşarul îşi bătea ritmul în nisip. Grupul de fremeni aştepta, ducând raniţe şi provizii.
— Vino, trebuie să fim gata pentru sosirea lui Shai-Hulud, vorbi Stilgar, îndemnându-l pe planetolog să-l urmeze, târându-şi picioarele pe dunele arse de soare, către locul potrivit. Fremenii şuşoteau între ei.
Dintr-o dată, Kynes detectă ceva ce nu mai trăise decât o singură dată: şuieratul de neuitat, urletul grăbit al apropierii unui vierme de nisip, inexorabil atras de pulsaţiile toboşarului.
Pe creasta dunei, Ommun se lăsă pe vine, adunându-şi

cârligele şi căngile. La brâu îi atârnau colaci lungi de frânghie. Rămase perfect nemişcat. Semenii săi fremeni aşteptau pe creasta dunei apropiate.

— Acolo! Îl vezi? Exclamă Stilgar, abia putându-şi stăpâni emoţia.

Arătă spre sud, unde nisipul se încreţea de parcă o navă subterană de luptă s-ar fi îndreptat direct spre toboşar.

Kynes nu ştia ce se petrece. Avea, oare, Ommun de gând să se lupte cu imensul animal? Era vreun soi de ceremonie sau de sacrificiu, înaintea îndelungatei lor călătorii prin deşert?

— Fii gata, spuse Stilgar şi-l apucă pe Kynes de mână. Te vom ajuta în orice fel putem.

Înainte ca planetologul să apuce să mai pună o întrebare, un vârtej urlător de nisip se ridică în jurul toboşarului. Ommun, atent şi gata de luptă, se trase repede înapoi, lăsându-se pe vine, gata să sară.

Apoi, gura enormă a viermelui de nisip ţâşni din adâncuri şi înghiţi toboşarul. Spatele inelat al monstrului se înălţă în desert.

Ommun ţâşni, alergând din toate puterile pentru a ţine pasul cu viermele în mişcare, dar se poticni în nisipul înşelător. Apoi sări pe spatele arcuit, segmentat, folosindu-se de cârligele şi ghearele de oţel pentru se urca pe unul dintre segmentele viermelui.

Kynes privea uluit, incapabil să-şi pună gândurile în ordine sau să înţeleagă ce făcea acest tânăr îndrăzneţ. *Nu se poate întâmpla aşa ceva,* se gândi el. *Nu e posibil!*

Ommun înfipse unul dintre cârligele ca un căuş în spaţiul dintre segmentele viermelui şi trase puternic, separând inelele bine protejate şi expunând carnea rozalie de dedesubt.

Viermele se răsuci, încercând să-şi ferească segmentul sensibil, descoperit, de efectul abraziv al nisipurilor. Ommun se cocoţă şi înfipse un alt cârlig, deschizând un al doilea segment, forţând viermele să se ridice şi mai mult din lumea lui secretă de sub suprafaţa deşertului. În cel mai

înalt punct de pe spinarea monstrului, în spatele capului uriaş, tânărul fremen înfipse un ţăruş şi dădu drumul frânghiilor lungi, în aşa fel încât să atârne în lateral. Se ridică în picioare, drept şi mândru în spatele viermelui, făcându-le celorlalţi semn să vină.

Ovaţionând, fremenii începură să alerge, luându-l şi pe Kynes cu ei. Se împletici încercând să ţină ritmul. Trei dintre tineri urcară pe frânghii adăugând mai multe dintre ceea ce ei numeau „cârlige de făuritor”, pentru a-l forţa pe vierme să rămână deasupra dunelor. Imensa creatură începu să se deplaseze înainte, dar cu un aer nesigur, incapabil parcă să înţeleagă de ce-l tot împungeau aceste creaturi sâcâitoare.

Alergând pe lângă vierme, fremenii azvârliră sus proviziile; pachetele fură fixate pe spatele viermelui cu alte frânghii. Primii călăreţi înjghebară cât de repede puteau o mică structură. Îmboldit de Stilgar, Kynes, complet uluit, alerga pe lângă viermele imens. Planetologul putea simţi înălţându-se de dedesubt căldura frecării cu nisipul şi încercă să-şi imagineze ce focuri chimice uluitoare ardeau în furnalul dinlăuntrul viermelui.

— Urcă, Umma Kynes! Strigă Stilgar, ajutându-l să-şi pună picioarele în buclele făcute din frânghii. Neîndemânatic, Kynes se căţără cum putu, ghetele sale de deşert găsind aderenţă pe pielea zgrunţuroasă a viermelui. Urca şi iar urca. Energia mocnită a lui Shai-Hulud îi tăia respiraţia, dar Stilgar îl ajută să ajungă până sus, unde se adunaseră deja ceilalţi călăreţi fremeni.

Înjghebaseră o platformă rudimentară şi un fel de scaun pentru el, un palanchin. Ceilalţi fremeni stăteau în picioare, ţinând strâns frânghiile agăţate de viermele imens, de parcă ar fi fost doar un armăsar puternic. Recunoscător, Kynes se aşeză pe locul oferit şi se ţinu cât reuşea de bine. Avea un sentiment tulburător, aici sus, de parcă nu avea ce căuta acolo şi putea fi dat jos şi strivit cu uşurinţă. Mişcarea rostogolită a viermelui îi făcea stomacul să joace.

— În mod normal, astfel de scaune sunt rezervate pentru

Sayyadinele noastre, îl lămuri Stilgar. Noi ştim însă că nu eşti antrenat să călăreşti pe Shai-Hulud, aşa că acesta va fi locul de onoare pentru profetul nostru. Nu-i nicio ruşine!

Kynes dădu absent din cap şi privi înainte. Ceilalţi fremeni îl felicitau pe Ommun, care-şi dusese la bun sfârşit acest important ritual de trecere. Acum era un călăreţ respectat al nisipurilor, un adevărat bărbat al sietchului.

Ommun trase de frânghii şi de cârlige, îndrumând viermele.

— Haiiii-oh!

Uriaşa creatură unduitoare gonea peste nisipuri, îndreptându-se spre sud…

Kynes călători întreaga zi, cu vântul uscat, plin de praf, bătându-i în faţă, şi cu strălucirea soarelui reflectându-se în nisip. Nu avea niciun mijloc de a estima viteza cu care se deplasa viermele, dar ştia că trebuie să fie uluitoare.

În timp ce vântul fierbinte biciuia aerul în jurul lui, putea mirosi revărsările de oxigen şi izul de cremene arsă al trecerii viermelui. În absenţa unui covor bogat de vegetaţie pe Dune, planetologul îşi dădu seama că viermii înşişi generau probabil o mare cantitate din oxigenul atmosferic.

Tot ce putea Kynes să facă era să se ţină cât mai bine de palanchin. Nu avea cum să ajungă la notiţele şi la înregistrările din rucsacul de pe spatele său. Ce raport magnific ar fi putut scrie – deşi ştia, în adâncul inimii, că nu putea oferi împăratului asemenea informaţii… Nimeni în afară de fremeni nu mai ştia acest secret şi aşa şi trebuiau să rămână lucrurile. *Chiar călărim un vierme!* Acum avea alte obligaţii, loialităţi noi şi mult mai importante.

Cu secole în urmă, imperiul instalase staţii biologice de testare în punctele strategice de pe Dune, însă aceste facilităţi se părăginiseră. În ultimele luni, Kynes le redeschisese, folosind câţiva soldaţi imperiali detaşaţi pe planetă doar pentru a menţine aparenţele; în cea mai mare parte, personalul staţiilor era recrutat dintre proprii săi fremeni. Era uluit de abilitatea fraţilor săi din sietch de a se

infiltra în sistem, de a afla informaţii şi de a folosi tehnologia. Erau o rasă extraordinar de adaptabilă – şi adaptarea era singura cale de supravieţuire într-un loc ca Dune.

Sub îndrumarea lui Kynes, lucrătorii fremeni demontaseră echipamentul tehnic al staţiilor biologice izolate, aducând în sietchurilor lor piesele necesare, apoi completaseră formulare pentru raportarea pierderii sau distrugerii componentelor; imperiul, neatent, înlocuise piesele pierdute cu altele noi, pentru ca supraveghetorii staţiilor să-şi poată continua munca…

După câteva ore de mers prin Marele Şes, enormul vierme încetini, arătând o oboseală evidentă, iar Ommun avu dificultăţi în a-l controla. Viermele dădea semne că ar fi vrut să se îngroape în nisip, fiind gata să-şi rănească ţesuturile sensibile expuse.

În cele din urmă, Ommun reuşi să strunească leviatanul istovit, până când îl opri cu totul. Trupa de oameni ai deşertului coborî, iar Kynes alunecă pe segmentele aspre ale viermelui, aterizând pe nisipul moale. Ommun aruncă jos pachetele care mai rămăseseră şi coborî şi el, lăsând viermele – mult prea epuizat acum ca să se mai întoarcă şi să-i atace – să-şi sape drumul în adâncul nisipurilor. Fremenii desprinseră cârligele pentru ca viermele, Shai-Hulud al lor, să-şi poată reveni.

Oamenii alergară spre un şir de stânci, unde se aflau caverne şi adăposturi, iar Kynes fu surprins să vadă un mic sietch care-i primi peste noapte, oferindu-le hrană şi conversaţie. Vestea despre visurile planetologului se răspândise în toate ascunzătorile secrete de pe Dune, iar liderul sietchului le spuse că era o mare cinste pentru ei să-l găzduiască pe Umma Kynes.

În ziua următoare, grupul plecă din nou, pe un alt vierme de nisip, apoi pe altul. Curând, Kynes înţelese mai bine ce voise să spună Stilgar apreciind că va fi o călătorie de „douăzeci de toboşari”.

Vântul era proaspăt şi nisipul strălucitor, iar fremenii se

bucurau enorm de marea lor aventură. Kynes stătea în palanchinul său ca un împărat, privind peisajul deşertului. Dunele nu încetau să-l fascineze, dar, în mod straniu, erau la fel la orice latitudine.

În apropierea sietchului lui Heinar, cu o lună mai devreme, Kynes zburase singur cu ornitopterul său imperial, explorând fără ţintă zona. Fusese abătut de la curs de o mică furtună. Menţinuse controlul, chiar şi în faţa rafalelor de vânt, dar fusese uimit să zărească jos, pe suprafaţa nisipului, un loc unde furtuna dezgolise un teren neted şi albicios – un bazin de sare.

Kynes mai văzuse astfel de lucruri şi înainte, dar niciodată pe Dune. Formaţiunea geologică arăta ca o oglindă albă, ovală, marcând limitele a ceea ce fusese, cu mii de ani înainte, o mare deschisă. Din estimările sale, bazinul avea o lungime de trei sute de kilometri. Simţise o emoţie puternică la gândul că, în trecut, acest bazin fusese un ocean de interior.

Kynes aterizase cu topterul şi ieşise afară în distrai, ghemuindu-se şi mijindu-şi ochii din cauza prafului adus de vânt. Se aşezase în genunchi şi îşi înfipsese degetele în suprafaţa albă şi pufoasă. Gustase vârful degetului pentru a-şi confirma ceea ce bănuia. Sare amăruie. Acum nu se mai putea îndoi că în această lume existase cândva apă de suprafaţă. Dintr-un anumit motiv însă, dispăruse în întregime...

În timpul în care mai mulţi viermi de nisip îi duseră unul după altul dincolo de ecuator şi în interiorul zonei sudice a planetei deşertice, Kynes observă multe alte lucruri care-i amintiră de descoperirea sa: depresiuni sclipitoare, care puteau fi urmele unor vechi lacuri sau ale altor forme de apă de suprafaţă. Le vorbi despre asta ghizilor săi fremeni, dar ei puteau explica totul doar sub forma unor mituri şi legende, fără niciun sens din punct de vedere ştiinţific. Tovarăşii săi de călătorie păreau mai concentraţi asupra destinaţiei lor.

În cele din urmă, după zile lungi şi istovitoare, lăsară în

urmă ultimul vierme de nisip. Fremenii înaintară în grabă prin peisajul stâncos al regiunilor sudice de pe Dune, în apropierea cercului arctic, unde marele Shai-Hulud refuza să meargă. Deşi câţiva negustori de apă exploraseră calotele polare nordice, latitudinile mai joase rămăseseră, în mare parte, nelocuite, ocolite, învăluite în mister. Nimeni nu venea aici – cu excepţia fremenilor.

Din ce în ce mai emoţionată, trupa mărşălui o zi întreagă pe terenul pietros, până ce, în final, Kynes văzu ce ţinuseră cu atâta ardoare să-i arate. Acolo, fremenii creaseră şi păstraseră o comoară imensă.

Nu departe de minuscula calotă polară, într-o regiune unde i se spusese că temperaturile erau prea scăzute şi zona prea inospitalieră pentru a fi locuită, fremenii din diferite sietchuri înfiinţaseră o tabără secretă. Mergând de-a lungul unei albii secate, pătrunseră într-un canion accidentat. Solul era compus din pietre rotunjite, cu multă vreme în urmă, de o apă curgătoare. Aerul era răcoros, dar mai cald decât s-ar fi aşteptat atât de departe în interiorul cercului polar.

De pe o stâncă înălţată deasupra capetelor lor, unde gheaţa şi vântul rece cedau în faţa aerului mai cald de jos, apa se scurgea pur şi simplu din crăpăturile pietrei, urmând cursul albiei pe care o străbătuseră pentru a ajunge aici. Cu mare pricepere, echipele de fremeni instalaseră oglinzi solare şi lupe în pereţii versantului pentru a încălzi aerul şi a topi gheaţa de pe sol. Iar acolo, pe solul stâncos, cultivaseră plante.

Kynes rămase fără grai. Era visul lui, chiar în faţa ochilor săi!

Se întrebă dacă nu cumva sursa de apă nu erau izvoarele termale, dar atingând-o, văzu că era rece. Gustă şi descoperi că nu era sulfuroasă, ci apă proaspătă – de departe cea mai bună pe care o băuse de la venirea pe Dune. Apă curată, nu reciclată de o mie de ori, prin filtre şi distraie.

— Priveşte secretul nostru, Umma Kynes, îi spuse Stilgar.

Am făcut toate astea în mai puţin de un an!

În porţiunile umede de pe fundul pârâiaşului creşteau smocuri de iarbă viguroasă, flori colorate de deşert, ba chiar şi lujere târâtoare ale unui dovleac rezistent. Dar, lucrul cel mai uluitor, Kynes zări şiruri de curmali pitici, agăţându-se de viaţă, absorbind umezeala care-şi făcea drum prin crăpăturile rocii poroase sau se infiltra dintr-un strat de apă freatică de sub platoul canionului.

— Palmieri! Exclamă. Aţi început deja!

— Da, Umma, încuviinţă Stilgar. Putem vedea aici o fărâmă din viitorul Dunei. Aşa cum ne-ai promis, poate fi înfăptuit. Fremenii de pe toată planeta au început deja să facă ce le-ai cerut, împrăştiind ierburi pe pantele adăpostite ale dunelor, pentru a le fixa.

Kynes radia. Aşa deci, chiar îl ascultaseră! Acele ierburi îşi vor întinde reţeaua de rădăcini, reţinând apa şi stabilizând dunele. Cu echipamentul furat din staţiile de testare biologică, fremenii îşi puteau continua munca de săpare a bazinelor de colectare, puteau construi mori de vânt şi puteau găsi alte mijloace de a capta fiecare picătură de apă adusă de vânt…

Grupul rămase la adăpostul canionului pentru câteva zile. Kynes era năucit de ceea ce vedea acolo. În timpul petrecut în tabără, dormind sau plimbându-se printre plantaţiile de palmieri, veneau din când în când fremeni din alte sietchuri. Acest loc părea să fie un nou punct de întâlnire pentru poporul ascuns. Soseau şi emisari care priveau înfioraţi spre palmierii şi plantele care creşteau sub cerul liber, spre petele slabe de umezeală ieşind cu zgârcenie dintre stânci.

Într-o seară, un călăreţ al nisipurilor veni la ei abia târându-şi echipamentul, căutându-l pe Umma Kynes. Cu răsuflarea tăiată, călătorul nou-venit ţinea ochii plecaţi, de parcă n-ar fi vrut să întâlnească ochii planetologului.

— La ordinele tale, am terminat numărătoarea fremenilor, anunţă el. Am primit răspuns de la toate sietchurile, iar acum ştim cât de mulţi suntem.

— Grozav, zise Kynes zâmbind. Am nevoie de o cifră aproximativă pentru a putea pregăti ceea ce avem de făcut…

Apoi aşteptă întrebător.

Tânărul ridică privirile şi-l fixă cu ochii săi albastru-în-albastru.

— Sietchurile au fost socotite ca fiind peste cinci sute.

Kynes inspiră scurt. Mult mai mult decât se aşteptase el!

— Iar numărul de fremeni de pe Dune este de aproximativ zece milioane. Vrei să calculez numărul exact, Umma Kynes?

Planetologul făcu un pas înapoi, clătinându-se şi icnind. Incredibil! Estimările imperiale şi rapoartele Harkonnenilor sugeraseră că nu erau mai mult de câteva sute de mii de fremeni, cel mult un milion.

— Zece milioane!

Îl îmbrăţişă pe tânărul mesager uluit. Atât de mulţi lucrători dornici de treabă… *Cu o asemenea armată de muncitori, putem într-adevăr să refacem o întreagă planetă.*

Mesagerul fremen se lumină la faţă şi apoi se dădu îndărăt, plecându-se în faţa planetologului care-i arătase o asemenea onoare.

— Şi mai sunt şi alte veşti, Umma Kynes, urmă el. Am fost instruit să-ţi spun că soţia ta, Frieth, a dat naştere unui fiu puternic, care va fi cu siguranţă, într-o bună-zi, mândria sietchului său!

Lui Kynes i se tăie din nou răsuflarea, neştiind ce să spună. Era tată! Privi spre Ommun şi Stilgar şi spre membrii echipei sale de explorare. Fremenii îşi ridicară mâinile şi-l felicitară. Nu fusese conştient de asta până acum dar, pe lângă surpriză, simţi un val de mândrie copleşindu-l.

Gândindu-se la binecuvântarea care coborâse asupra lui, Kynes se uită la palmieri, la ierburile şi florile crescute, apoi la fâşia îngustă de cer albastru, mărginită de pereţii canionului. Frieth născuse un fiu!

— Iar acum fremenii numără zece milioane plus unul,

zise el.

Ura este o emoţie la fel de periculoasă ca şi dragostea. Capacitatea de a simţi una dintre ele înseamnă capacitatea de a simţi şi opusul ei, în aceeaşi măsură.

Instrucţiuni preventive pentru Comunitate,

Arhivele Bene Gesserit,
Wallach IX

Cei doi sori spălăciţi ai sistemului binar Kuentsing răzbăteau prin cerurile întunecate ale planetei Bela Tegeuse. Soarele sângeriu, mai apropiat, arunca o lumină purpurie pe cerul după-amiezii, în vreme ce steaua primară, de un alb îngheţat – prea departe pentru a da prea multă căldură şi lumină – plutea ca o gaură de lumină în veşnicul crepuscul. O planetă neprimitoare, acoperită de vegetaţie pitică… Nu era una dintre destinaţiile principale ale Ghildei, iar transspaţialele nu se opreau prea des aici.

În acest loc trist, doamna veghea asupra grădinilor ei de la suprafaţă şi încerca să-şi aducă aminte că era vorba doar de un adăpost temporar. Chiar şi după aproape un an de zile, se simţea tot ca o străină!

Privi întunericul îngheţat şi terenurile agricole, privi spre muncitorii angajaţi dintre localnici… Sub nume fals, cheltuise o parte din bogăţiile pe care le putuse salva pentru a cumpăra o mică proprietate, sperând să poată trăi aici – şi să supravieţuiască până când se va putea reîntâlni cu ceilalţi. De la fuga sa disperată, nu-i mai văzuse şi nu mai auzise de ei, dar nici nu coborâse garda vreun moment. Elrood mai trăia încă şi vânătorii erau tot pe urmele ei…

Licuridiscuri plate scăldau terenurile agricole în întregul spectru al luminii vizibile, răsfăţând şirurile de legume şi fructe exotice care vor fi vândute funcţionarilor bogaţi la preţuri astronomice.

Dincolo de marginile terenurilor agricole, vegetaţia locală de pe Bela Tegeuse se înălţa aspră şi ţepoasă, deloc îmbietoare. Lumina naturală de pe Kuentsing nu era suficient de puternică pentru a susţine procesul de fotosinteză necesar plantelor delicate de pe culturile

doamnei.

Simţi pe faţă pişcătura frigului. Pielea ei sensibilă, cândva mângâiată de un împărat, era acum crăpată şi asprită din cauza climei severe. Jurase însă că se va ţine tare, că se va adapta şi va îndura. Şi i-ar fi fost mult mai uşor să îndure dacă ar fi putut să le spună oamenilor la care ţinea că era în viaţă şi în siguranţă. Simţea dureros dorinţa de a-i vedea, însă nu îndrăznea să-i contacteze din cauza riscurilor pentru ea însăşi şi pentru cei care scăpaseră o dată cu ea.

Maşinile de recoltat zdrăngăneau de-a lungul şirurilor ordonate de legume, scoţându-le pe cele coapte. Licuridiscurile strălucitoare aruncau umbre alungite ca nişte creaturi care se furişau pe câmp, în căutare de pradă. Unii dintre muncitorii pletoşi, angajaţi pentru lucrul la câmp, începură să murmure o melopee, în timp ce culegeau legumele prea sensibile pentru recoltarea mecanică. Coşuri suspensoare, pregătite pentru piaţă, aşteptau la staţia de recoltare.

Numai câtorva dintre cei mai loiali servitori li se îngăduise s-o însoţească aici, în acestă nouă viaţă. Nu voia să lase nimic la voia întâmplării, nimeni care putea să raporteze spionilor imperiali – nici să-şi pună în pericol însoţitorii credincioşi.

Numai după precauţiuni extreme îndrăznea să stea de vorbă cu cei câţiva cunoscuţi care locuiau în apropierea ei, pe Bela Tegeuse. Câteva conversaţii pe furiş, priviri rapide şi zâmbete erau tot ce putea îndrăzni. Camerele de securitate şi spionii puteau fi peste tot.

Cu ajutorul unui şir de documente atent plasate, doamna devenise o femeie respectabilă pe nume Lizett, o văduvă al cărei bărbat fictiv – un negustor local şi funcţionar de rang inferior al CHOAM – îi lăsase suficiente mijloace financiare pentru a dobândi această modestă proprietate.

Întreaga sa existenţă se modificase: fără distracţii de curte, fără muzică, ospeţe şi recepţii, fără funcţii în Landsraad – nici măcar plictisitoarele şedinţe de Consiliu. Trăia, pur şi simplu, de pe o zi pe alta, amintindu-şi

vremurile trecute şi tânjind după ele, în timp ce accepta faptul că această nouă viaţă era cel mai bun lucru pe care-l putea obţine acum.

Cel mai rău era să nu-i mai vadă niciodată pe cei dragi…

Ca un general care trece trupele în revistă, doamna trecu prin faţa parcelelor cultivate examinând fructele ţepoase, de un roşu aprins, care atârnau de viţele suspendate. Făcuse eforturi considerabile ca să memoreze numele produselor exotice pe care le cultiva. Era important să creeze o imagine convingătoare şi să poată purta discuţii banale cu oricine, fără să stârnească bănuieli.

Ori de câte ori se aventura în afara conacului, purta la gât un colier minunat, de fabricaţie ixiană, un holo-generator mascat. Îi învăluia faţa într-un câmp care îi distorsiona trăsăturile fine, îi atenua pometţii, îi lărgea bărbia delicată şi-i schimba culoarea ochilor. Se simţea în siguranţă… oarecum.

Oprindu-se, privi în sus şi văzu la orizont o ploaie strălucitoare de stele căzătoare. Undeva departe, licăreau luminile altor ferme şi ale unui sat aflat la mare distanţă. Însă asta era cu totul altceva. Luminile artificiale – să fi fost nave de transport sau navete?

Bela Tegeuse nu era o planetă foarte populată. Bogăţiile şi resursele sale naturale erau reduse, iar principala ei contribuţie istorică era una întunecată şi sângeroasă: cu multă vreme în urmă găzduise colonii de sclavi, sate îndârjite, care luptau pentru existenţă, de unde erau adunaţi sclavii şi duşi după aceea în alte lumi. Ea însăşi se simţea ca o prizonieră… dar avea măcar propria-i viaţă şi ştia că familia ei era în siguranţă.

„Indiferent ce se întâmplă, să nu cobori niciodată garda, dragostea mea”, o avertizase soţul ei la despărţire. „Niciodată!”

În această stare constantă de alertă, doamna observă luminile de căutare a trei ornitoptere care se apropiau dinspre spaţioportul îndepărtat. Aparatele zburau la joasă înălţime, deasupra peisajului plat şi secetos, îşi aprinseseră

farurile de căutare de noapte la putere maximă, deşi asta era una dintre cele mai luminoase zile pe care Bela Tegeuse le putea oferi, în miezul unei amiezi duble.

Doamna simţi degete de gheaţă încleştându-i inima, dar rămase dreaptă, înfăşurându-şi în jurul trupului pelerina albastru-închis. Ar fi preferat culorile Casei sale, dar nu mai îndrăznea nici măcar să păstreze asemenea lucruri în garderobă.

O voce strigă din interiorul corpului principal al casei:

— Madame Lizett! Vine cineva şi refuză să răspundă saluturilor noastre!

Întorcându-se, văzu silueta cu umeri înguşti a lui Omer, unul dintre servitorii ei cei mai importanţi din vremurile bune, un om care o însoţise aici neştiind prea bine ce altceva ar fi putut face. Cu siguranţă, nimic nu putea fi mai important şi mai plăcut decât să o servească pe stăpână, o asigurase Omer, iar ea îi era recunoscătoare pentru acest devotament.

Doamna se gândi să se ascundă de topterele care se apropiau, însă renunţă la idee. Dacă aceşti intruşi veneau de unde se temea ea că ar fi putut veni, nu avea nicio şansă de scăpare. Iar dacă intuiţia sa era greşită, nu avea nevoie să fugă.

Stolul de ornitoptere ajunse deasupra capului ei, bătând din aripi şi cu motoarele urlând. Aterizară de-a dreptul fără să ţină cont de parcelele cultivate, smulgând licuridiscurile din aliniere şi zdrobind recolta.

Când uşile celor trei aparate de zbor se deschiseră şi ieşiră soldaţii, ştiu că soarta îi era pecetluită.

Ca prin vis, îşi aminti de vremurile mai fericite din viaţa ei, de sosirea unor soldaţi cu totul diferiţi. Se întâmplase în anii tinereţii de la curtea imperială, când entuziasmul datorat faptului că era curtezană imperială începuse să pălească. Pentru o vreme, împăratul petrecuse mult timp cu ea, dar după ce interesul lui se topise, trecuse mai departe la alte concubine. Era de aşteptat. Nu se simţise jignită, din moment ce Elrood continuase să aibă grijă de

ea.

Dar, într-o zi, după ce revolta de pe Ecaz fusese zdrobită, privise parada victoriei trupelor imperiale pe străzile din Kaitain. Flamurile erau atât de strălucitoare încât o duruseră ochii, uniformele arătau perfecte şi curate, soldaţii – atât de curajoşi… În fruntea coloanei, îl zărise pentru prima oară pe viitorul ei soţ, un războinic mândru, cu umeri laţi şi zâmbet deschis. Chiar şi de la distanţă, îi luase ochii, îşi simţise pasiunea trezindu-se şi-l privise ca pe cel mai brav dintre toţi soldaţii care se întorseseră acasă…

Soldaţii sosiţi acum pe Bela Tegeuse erau totuşi de un alt soi – mult mai înspăimântători în uniformele lor gri-negre, de sardaukari.

Un comandant burseg păşi înaintea ei, cu însemnele de grad strălucind. Retezând aerul cu mâna, făcu semn oamenilor săi să-şi ocupe poziţiile.

Continuând să se prefacă, dar având numai o fărâmă de speranţă în suflet, doamna păşi spre el cu capul sus.

— Sunt Madame Lizett, proprietara acestei moşii…

Cu voce aspră, arătă încruntată spre recolta distrusă.

— Dumneata sau patronii dumitale aveţi de gând să plătiţi despăgubiri pentru pagubele pe care neîndemânarea voastră tocmai le-a adus proprietăţii mele?

— Ţine-ţi gura! I-o tăie unul dintre soldaţi, ridicându-şi arma laser.

Neghiobul, se gândi doamna. *Aş fi putut avea un scut protector. Dacă aveam şi dacă ar fi tras, această porţiune de pe Bela Tegeuse ar fi dispărut într-o explozie pseudo-nucleară.*

Comandantul burseg ridică mâna, reducându-l pe soldat la tăcere, însă ea recunoscu schema: un soldat pripit, necontrolat, care s-o intimideze, apoi un comandant ferm, dovedindu-se raţional. Soldatul bun şi soldatul rău…

— Am venit aici cu ordine imperiale, zise bursegul. Căutăm locul unde s-ar putea afla nişte trădători supravieţuitori ai unei Case renegate. Potrivit dreptului la informaţii, vă cerem să cooperaţi!

— Nu sunt familiarizată cu chestiunile legale, răspunse doamna. Şi nu ştiu nimic despre renegaţi. Eu sunt doar o văduvă care încearcă să conducă o fermă modestă. Îngăduiţi avocaţilor mei să se consulte cu dumneavoastră. Voi fi încântată să cooperez în orice fel voi putea, deşi mă tem că veţi fi dezamăgiţi…

— Nu vom fi dezamăgiţi, mârâi soldatul cel repezit.

Peste tot în jurul ei, angajaţii încetaseră orice fel de activitate, încremeniţi pe locurile lor. Bursegul păşi înainte şi se opri drept în faţa doamnei, care nici nu se clinti. Îi cercetă chipul încruntându-se. Ea ştia că masca ei holografică nu se potrivea cu ce se aştepta el să vadă. Se uită sfidătoare în ochii lui, întâlnindu-i privirea neutră.

Înainte să-i înţeleagă intenţiile, mâna lui smulse colierul ixian şi-l aruncă. Ea nu se simţi deloc diferit, dar ştia că deghizarea ei dispăruse.

— Aşa mai merge, zise bursegul. Nu ştii nimic despre renegaţi, ai?

Râse batjocoritor.

Ea îl ţintui cu privirile. Sardaukarii coborau în continuare din cele trei toptere, ocupând poziţii în jurul femeii. Unii dintre soldaţi dădură buzna în conac, în timp ce alţii se apucară să caute în hambar, în silozul solar şi în alte clădiri anexe. Se aşteptau ca ea să găzduiască o forţă militară numeroasă? În comparaţie cu stilul său de viaţă obişnuit, se părea că de-abia îşi putea permite haine noi şi mâncare caldă.

Un alt sardaukar cu chip feroce o apucă de mână. Încercă să se elibereze, însă el trase de mâneca hainei şi, cu o mişcare fulgerătoare, o zgârie cu un mic scalpel. Icni, crezând că soldatul o otrăvise, dar sardaukarul se dădu cu un pas înapoi, începând să analizeze, calm, proba de sânge pe care i-o luase.

— Identitate confirmată, domnule, zise el, uitându-se spre bursegul său. Doamna Shando Vernius de pe Ix.

Soldaţii se traseră înapoi, dar Shando nu mişcă. Ştia ce va urma…

De mai bine de un an, bătrânul împărat devenise tot mai iraţional, cu mintea năruindu-i-se, cu trupul tremurându-i continuu. Elrood suferea de pe urma mai multor halucinaţii decât de obicei, simţind mai multă ură decât ar fi putut suporta un om. Dar rămăsese împărat, iar decretele sale erau aplicate întocmai.

Singura întrebare pe care-o mai avea era dacă o vor tortura mai întâi, pentru a-i smulge informaţiile pe care nu le avea despre locul unde se afla Dominic. Sau dacă nu cumva se vor mulţumi să termine treaba…

Omer ieşi pe una dintre uşile laterale ale conacului, strigând, cu părul său negru în neorânduială. Agita o armă rudimentară de vânătoare, pe care-o găsise într-un dulap din depozit. *Ce smintit,* se gândi ea. *Curajos, drag, credincios – dar, fără nicio îndoială, un smintit!*

— Doamnă! Strigă Omer. Lăsaţi-o în pace!

Câţiva dintre soldaţii sardaukari îşi îndreptară armele spre el şi spre muncitorii pletoşi de pe câmp, dar majoritatea le ţinură aţintite asupra doamnei. Ea privi în sus, spre cer, şi se gândi la soţul său iubitor şi la copii şi speră ca aceştia să nu-i împărtăşească soarta. Chiar şi în acest moment, trebuia să admită că, dacă ar fi avut de ales, ar fi procedat la fel. Nu-i părea rău după pierderea prestigiului sau a bogăţiilor, datorată părăsirii Curţii Imperiale. Shando cunoscuse dragostea aşa cum doar puţini dintre membrii caselor nobiliare avuseseră ocazia…

Biet Roody, se gândi ea cu un licăr de milă. *N-ai acest fel de dragoste!* Ca de obicei, Dominic avusese din nou dreptate. Cu ochii minţii, îl văzu pe contele Casei Vernius ca atunci când îl întâlnise pentru prima dată: un tânăr şi chipeş soldat, întors victorios din război.

Shando ridică o mână pentru a atinge, pentru ultima dată, chipul lui Dominic din mintea ei…

Apoi, toţi sardaukarii deschiseră focul.

Trebuie să domnesc cu ochiul şi cu ghearele – ca un şoim printre păsările mai slabe.

DUCELE PAULUS ATREIDES,
Declaraţia Atreides

Ducele Leto Atreides…

Conducătorul planetei Caladan, membru al Landsraadului, capul unei Case Mari… Aceste titluri nu însemnau nimic pentru el. Tatăl lui era mort.

Leto se simţea prea mic. Înfrânt şi năucit, nu era încă pregătit pentru sarcinile care tocmai îi fuseseră lăsate în cârcă atât de brutal, la numai cincisprezece ani. Stând cufundat în scaunul incomod şi supradimensionat, din care bătrânul duce condusese adesea întrunirile oficiale şi neoficiale ale curţii, Leto se simţea nelalocul său, un impostor.

Nu sunt gata să fiu Duce!

Decretase şapte zile de doliu oficial, timp în care reuşise să evite cele mai dificile îndatoriri în calitatea sa de cap al Casei Atreides. Numai acceptarea condoleanţelor trimise de Casele Mari se dovedi a fi prea mult pentru el, în special scrisoarea oficială de la împăratul Elrood IX, scrisă – fără îndoială – de şambelanul său, dar semnată de mâna paralitică a bătrânului. „A căzut un mare om dintre popoare”, scria împăratul. „Primiţi cele mai sincere condoleanţe şi rugăciunile mele pentru viitorul vostru”.

Din motive inexplicabile, aceste cuvinte sunaseră pentru Leto ca o ameninţare – ceva sinistru în înclinarea semnăturii, poate, sau în alegerea cuvintelor. Leto arsese mesajul în şemineul din apartamentul său privat.

Dar, cel mai important pentru el, Leto primise şi dovezile de durere neprefăcută ale oamenilor de pe Caladan: flori proaspete, coşuri cu peşte, steaguri brodate, poezii şi cântece scrise de barzii în devenire, sculpturi sau chiar desene şi picturi care-l reprezentau pe bătrânul duce în deplină glorie, victorios în arena cu tauri…

În intimitate, acolo unde nimeni nu-i putea vedea

slăbiciunea, Leto plângea. Ştia cât de mult îl iubiseră oamenii pe ducele Paulus şi-şi amintea de simţământul de putere care-l învăluise în ziua când el şi tatăl său ridicaseră trofeul, capul de taur, în Piaza de Toros. La acea vreme, tânjise să devină duce, simţise dragostea şi credinţa înconjurându-l. *Casa Atreides!*

Acum şi-ar fi dorit orice altă soartă în univers…

Doamna Helena se încuiase în apartamentul ei şi nu-i băga de seamă pe servitorii care încercau să-i fie de folos. Leto nu remarcase niciodată prea multă iubire sau afecţiune între părinţii lui, iar acum n-ar fi putut spune dacă durerea mamei sale era sinceră sau doar juca teatru. Singurii oameni pe care-i primea erau preoţii şi consilierii ei spirituali personali. Helena se agăţa de înţelesurile subtile pe care le desluşea printre versetele Bibliei Catolice Portocalii.

Leto ştia că trebuia să se smulgă singur din smârcurile deprimării – că trebuia să-şi caute forţa adânc în sinea lui şi să se apuce de treburile conducerii Caladanului. Ducele Paulus l-ar fi dispreţuit pentru nevolnicia sa şi l-ar fi pedepsit pentru că nu a făcut faţă imediat priorităţilor noii sale existenţe. „Jeleşte în timpul tău liber, băiete”, i-ar fi spus, „dar să nu dezvălui niciodată vreun semn de slăbiciune a Casei Atreides”.

În tăcere, Leto jură că va face tot ce-i stătea în putinţă. Acesta va fi primul dintre multele sacrificii pe care va trebui, fără îndoială, să le facă în noua sa poziţie.

Prinţul Rhombur veni alături de Leto, care stătea în masivul scaun ducal, în sala de întruniri, acum goală. Leto medita cu privirile aţintite asupra unui portret de mari dimensiuni, atârnat pe peretele din faţa lui, care-l înfăţişa pe tatăl său înveşmântat într-un costum complet de matador. Rhombur puse mâna pe umărul colegului său şi-l strânse.

— Leto, ai mâncat ceva? Trebuie să-ţi păstrezi forţele…

Inspirând adânc, Leto se întoarse să-l privească pe prietenul său din Ix, a cărui faţă lată era plină de

îngrijorare.

— Nu, n-am mâncat. N-ai vrea să luăm împreună micul dejun?

Se ridică ţeapăn din scaunul neprimitor. Era vremea să-şi vadă de treabă.

Thufir Hawat îi însoţi la masa de dimineaţă, care se întinse preţ de câteva ore cu discuţiile despre planurile şi strategiile noii domnii. În timpul unei pauze, războinicul mentat făcu o plecăciune şi-l privi pe Leto în ochi.

— Dacă n-am spus-o încă, domnule duce, vă ofer acum întreaga mea loialitate şi-mi reînnoiesc jurământul făcut Casei Atreides. Voi face orice ca să vă ajut şi să vă îndrum.

Apoi, expresia i se înăspri.

— Trebuie să înţelegeţi însă că toate deciziile sunt ale dumneavoastră şi numai ale dumneavoastră. Sfatul meu ar putea să le contrazică pe ale prinţului Rhombur, pe ale mamei dumneavoastră, sau ale altor consilieri pe care vi-i veţi alege. Domnia-voastră va trebui să decideţi de fiecare dată. *Domnia-voastră* sunteţi ducele. Domnia-voastră sunteţi Casa Atreides!

Leto tremura, simţind apăsarea responsabilităţilor ca pe un transspaţial al Ghildei pe cale să se prăbuşească.

— Sunt conştient de asta, Thufir, şi voi avea nevoie de tot sprijinul pe care-l voi putea obţine.

Îşi îndreptă spatele şi gustă din crema dulce din bolul cu budincă de orez pundi, caldă, pregătită de unul dintre bucătarii care ştiau că acest desert fusese preferatul său, încă de când era copil. Acum, totuşi, nu mai avea acelaşi gust; papilele sale gustative păreau amorţite.

— Cum merge ancheta asupra morţii tatălui meu? A fost un accident, aşa cum pare? Sau a fost aranjat să fie aşa?

Mentatul se încruntă şi chipul său bătut de vânt fu umbrit de tulburare.

— Ezit să spun asta, domnule duce, dar mă tem că a fost un asasinat. Se adună tot mai multe dovezi care indică un plan ascuns.

— Poftim? Exclamă Rhombur, lovind cu pumnul în masă,

aprins la faţă. Cine a făcut aşa ceva ducelui? Cum?

Simţea afecţiune nu numai pentru Leto, dar şi pentru bătrânul patriarh al Casei Atreides, care le oferise adăpost, lui şi surorii sale. Un sentiment adânc îi spunea lui Rhombur că motivul ar fi putut fi pedepsirea lui Paulus pentru bunăvoinţa arătată exilaţilor ixieni.

— Eu sunt ducele, Rhombur, zise Leto, punându-şi mâna pe braţul prietenului său. *Eu* va trebui să rezolv toate astea.

Leto aproape că putea auzi rotiţele huruind în mintea complexă a mentatului. Hawat continuă:

— Analizele chimice ale ţesutului muscular prelevat de la taurul salusan au dezvăluit uşoare urme de la două droguri.

— Eu am crezut că animalele sunt verificate înainte de fiecare luptă…

Leto plecă pleoapele; pentru o clipă, nu reuşi să-şi alunge frânturile de amintiri de pe vremea când era copil, când se dusese să privească taurii uriaşi din staul, iar şeful grajdurilor, Yresk, cel cu ochii bulbucaţi, îl lăsase să dea de mâncare animalelor – spre groaza băieţilor de grajd.

— A fost implicat şi veterinarul nostru?

— Testele obişnuite au fost efectuate, aşa cum este regula, înainte de *paseo.*

Cu o strâmbătură pe buzele sale roşiatice, Thufir bătu darabana pe masă în timp ce-şi punea ordine în gânduri şi îşi pregătea răspunsul.

— Din nefericire, analizele prescrise au căutat alte lucruri. Taurul fusese înnebunit cu multe zile înainte, de un stimulent puternic, care s-a acumulat gradat în corpul său, eliberat în doze regulate.

— Dar asta n-ar fi fost suficient, zise Leto, pufnind înfuriat. Tatăl meu era un luptător bun. *Cel mai bun.*

Mentatul clătină din capul zburlit.

— Taurului i s-a mai injectat şi un agent neutralizant, un compus chimic care a anihilat efectele neurotoxinei din banderillele ducelui şi care, în acelaşi timp, a declanşat efectul stimulentului. În loc ca taurul să fie amorţit, stimulentul şi-a amplificat efectele. Animalul devenea o

maşinărie de ucis din ce în ce mai periculoasă, tocmai când bătrânul duce începea să obosească.

Leto se aprinse la faţă. Cu un zvâcnet furios, se ridică de la masă şi ridică ochii spre omniprezentul detector de otrăvuri. Făcu câţiva paşi, lăsând budinca de orez să se răcească. Apoi se întoarse şi vorbi cu duritate, apelând la toate tehnicile de control care îi fuseseră predate.

— Mentatule, fă-mi o analiză preliminară. Cine-ar fi putut îndrăzni asta?

Thufir rămase nemişcat, căzând în transa profundă de mentat. Informaţiile intrau şi ieşeau în computerul din interiorul craniului său – un creier uman care simula capacităţile vechilor şi detestaţilor duşmani ai omenirii.

— Cea mai probabilă ipoteză: un atac personal al unui inamic politic important al Casei Atreides. Datorită momentului ales, cred că a fost o pedeapsă administrată bătrânului duce pentru sprijinul acordat de el Casei Vernius.

— Exact cum am bănuit şi eu, murmură Rhombur.

Fiul lui Dominic Vernius părea mult mai matur acum, oţelit şi controlat, nu mai dădea impresia că este doar un simpatic tovarăş de studii, care trăise o viaţă în puf. De când venise pe Caladan, slăbise, întărindu-şi muşchii. Ochii săi dobândiseră o lucire de cremene.

— Dar nicio Casă nu ne-a declarat kanly, răspunse Leto. Conform vechiului rit al vendetei, există anumite reguli care trebuie urmate, nu-i aşa, Thufir?

— Dar nu putem pretinde ca toţi duşmanii bătrânului duce să adere la astfel de drăgălăşenii! Trebuie să fim foarte prudenţi…

Rhombur se înroşi, gândindu-se la izgonirea de pe Ix a propriei sale familii.

— Şi mai există aceia care schimbă regulile pentru a le adapta propriilor lor scopuri!

— Avem şi o a doua posibilitate, continuă mentatul. Ţinta ar fi putut fi ducele Paulus *însuşi* şi nu Casa Atreides – rezultatul unei mici vendeta sau al unei duşmănii personale. Vinovatul ar putea fi un solicitant localnic căruia

nu i-a plăcut vreo decizie luată de duce. Deşi acest asasinat are consecinţe galactice, cauza lui ar putea fi, culmea ironiei, un lucru de nimic!

Leto scutură din cap.

— Nu pot crede aşa ceva. Am văzut cât de mult îl iubeau oamenii pe tata. Niciunul dintre supuşii săi nu s-ar fi răzvrătit împotriva lui, nici măcar unul singur!

Hawat rămase impasibil.

— Ducele meu, nu supraestimaţi puterea dragostei şi a loialităţii, dar nici nu subestimaţi puterea urii personale.

— Hm… Care-ar fi ipoteza cea mai plauzibilă? Întrebă Rhombur.

Hawat îl privi pe duce drept în ochi.

— Un atac pentru slăbirea Casei Atreides. Moartea patriarhului vă lasă într-o poziţie vulnerabilă, stăpâne. Sunteţi tânăr şi neinstruit…

Leto inspiră adânc, dar îşi controlă izbucnirile, continuând să asculte.

— Duşmanii dumneavoastră vor considera acum Casa Atreides ca instabilă şi ar putea declanşa şi alte acţiuni împotriva acesteia. Aliaţii dumneavoastră ar putea să vă considere expus şi să vă susţină cu un entuziasm să-i spunem… limitat. Acesta este un moment foarte periculos pentru dumneavoastră.

— Harkonnenii? Întrebă Leto.

Hawat dădu din umeri.

— Posibil, sau vreunul dintre aliaţii lor.

Leto îşi apăsă palmele pe tâmple şi inspiră iarăşi adânc. Îl vedea pe Rhombur cum se uită încurcat la el.

— Continuă ancheta, Thufir, zise Leto. Din moment ce ştim că drogurile au fost injectate taurului salusan, îţi sugerez să-ţi concentrezi investigaţiile la grajduri.

Băiatul de grajd, Duncan Idaho, se afla în faţa noului duce, înclinându-se mândru, gata să-şi rostească, din nou, jurământul de credinţă. Personalul de la curte îl primenise, deşi purta hainele de la grajduri. Veşmintele zdrenţuite care

i se dăduseră pentru nefericita luptă cu taurul fuseseră distruse. Părul lui negru şi creţ era nepieptănat.

Înlăuntrul său ardea furia. Era sigur că moartea ducelui Paulus ar fi putut fi evitată dacă l-ar fi ascultat cineva. Durerea îl lovise necruţătoare şi suferea gândindu-se dacă nu cumva ar fi putut face mai mult; dacă ar fi insistat mai mult sau dacă ar fi vorbit cu altcineva decât cu şeful grajdurilor, Yresk? Se întrebă dacă nu cumva ar trebui să dezvăluie ce încercase să facă, dar, pentru moment, prefera să-şi ţină gura.

Arătând prea mic în scaunul ducal, Leto Atreides îşi miji ochii lui cenuşii şi-l ţintui pe Duncan cu privirea.

— Băiete, îmi amintesc când te-ai alăturat curţii…

Chipul lui apărea mai slab şi mult mai în vârstă decât atunci când Duncan păşise prima oară în sala castelului.

— A fost imediat după ce am scăpat de pe Ix, împreună cu Rhombur şi Kailea.

Ambii refugiaţi ai Casei Vernius se aflau şi ei în sala mare, la fel şi Thufir Hawat cu un contingent de soldaţi de gardă. Duncan le aruncă o privire, apoi îşi întoarse privirile spre duce.

— Am auzit povestea evadării tale de la Harkonneni, Duncan Idaho, continuă Leto, despre cum ai fost torturat şi închis. Tatăl meu a avut încredere în tine când te-a angajat aici, la castelul Caladan. Ştii cât de neobişnuit era pentru el să facă aşa ceva?

Leto se aplecă înainte, în scaunul din lemn întunecat.

Duncan încuviinţă.

— Da, stăpâne.

Simţea un val fierbinte de vinovăţie pe chip, pentru că nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor binefăcătorului său, care fusese atât de bun cu el.

— Da, ştiu.

— Dar cineva a drogat taurii salusani înainte de ultima luptă a tatălui meu – şi tu ai fost unul dintre cei care au avut grijă de animale. Ai avut nenumărate ocazii… De ce nu te-am văzut la *paseo,* când toţi ceilalţi au mărşăluit în jurul

arenei? Îmi amintesc că m-am uitat după tine…

Vocea lui devenise mult mai tăioasă.

— Duncan Idaho, nu cumva ai fost trimis aici, arătând inocent şi revoltat, ca un asasin secret, în slujba Harkonnenilor?

Duncan se dădu înapoi, îngrozit.

— Nici vorbă, stăpâne duce! Strigă el. Am încercat să-i avertizez pe toţi. De zile întregi ştiam că nu era ceva în ordine cu taurii. I-am spus şefului de grajd Yresk nu o dată, dar n-a vrut să facă absolut nimic. A râs de mine! M-am şi certat cu el… De-asta n-am ajuns la paseo. Aveam de gând să-l previn eu însumi pe bătrânul duce, dar şeful de grajd m-a închis într-unul din staulele acelea mizerabile în tot timpul luptei…

Din ochi îi ţâşniră lacrimile.

— Toate veşmintele frumoase pe care mi le-a dăruit tatăl dumneavoastră s-au stricat. Nici măcar nu l-am văzut căzând în arenă!

Surprins, Leto înălţă umerii în scaunul imens al tatălui său. Se uită spre Hawat.

— Am să cercetez, stăpâne, zise mentatul.

Leto îşi pironi privirile asupra băiatului. Duncan Idaho stătea înaintea lui fără nicio teamă, arătând doar o tristeţe profundă. În timp ce îl studia, Leto crezu că recunoaşte pe chipul tânăr un caracter deschis şi un devotament izvorât din suflet. Judecând după înfăţişare, acest refugiat în vârstă de nouă ani părea cu adevărat bucuros să facă parte din curtea castelului Caladan, în pofida slujbei sale umile şi ingrate, de băiat de grajd.

Leto Atreides nu avea prea mulţi ani de experienţă în judecarea oamenilor prefăcuţi şi în cântărirea inimilor celor din jur, dar avea o intuiţie care-i spunea că putea avea încredere în acest băiat cinstit. Duncan era tenace, inteligent şi aprig – dar nu trădător.

Fii prudent, duce Leto, îşi spuse el. Există multe vicleşuguri în imperiu, iar acesta poate fi unul dintre ele. Apoi se gândi la bătrânul şef al grajdurilor; Yresk fusese la

castelul Caladan încă de pe vremea căsătoriei aranjate a părinţilor săi… *Putea fi un astfel de plan gândit cu atâţia ani înainte?* Da, presupunea că era posibil. Se înfioră la gândul implicaţiilor.

Neînsoţită, doamna Helena păru să alunece, cu paşi neauziţi, în sala de recepţii. Umbre adânci pluteau în jurul ochilor ei. Leto îşi privi mama strecurându-se în scaunul gol de lângă el, cel rezervat pentru vremurile când stătea alături de soţul său. Dreaptă şi fără să spună nicio vorbă, ea îl examină pe băiatul dinaintea lor.

Câteva clipe mai târziu, şeful de grajd Yresk fu adus în sală de către gărzile Atreides, fără prea multă ceremonie. Smocul de păr alb îi stătea în dezordine, iar ochii încercănaţi păreau măriţi şi nesiguri. Când Thufir Hawat termină de reprodus ceea ce povestise Duncan, şeful de grajd izbucni în râs şi umerii săi osoşi se ridicară în semn de exagerată uşurare.

— După toţi aceşti ani în care v-am servit, îl credeţi pe acest şobolan de grajd, acest *Harkonnen?*

Îşi rostogoli indignat ochii bulbucaţi.

— Vă rog, stăpâne!

Dramatizează peste măsură, se gândi Leto; Hawat văzu şi el asta.

Yresk îşi trecu un deget peste buze, de parcă s-ar fi gândit la ceva.

— Acum că aţi pomenit de asta, stăpâne, ar fi posibil ca băiatul însuşi să fi otrăvit taurul. Nu l-am putut supraveghea în fiece clipă…

— Asta-i o minciună! Strigă Duncan. Am vrut să-i spun ducelui, dar tu m-ai închis în staul. De ce n-ai încercat să opreşti lupta? Te-am prevenit şi ţi-am tot spus, iar acum Ducele este mort!

Hawat asculta, cu ochii pierduţi, cu buzele umede şi pătate de la o înghiţitură proaspătă de suc de sapho. Leto îşi dădu seama că intrase din nou în starea de mentat, căutând printre toate informaţiile pe care le ceruse asupra evenimentelor legate de tânărul Duncan şi Yresk.

— Ei bine? Îl întrebă Leto pe şeful grajdurilor.

Se forţă să nu se gândească la vremurile de altă dată, petrecute împreună cu acest bărbat deşirat şi mirosind întotdeauna a transpiraţie şi a bălegar.

— Şobolanul ăsta de grajd a încercat să-mi bălmăjească ceva, stăpâne, dar îi era frică de tauri. Nu puteam să anulez o luptă, numai pentru că un copil crede că animalele sunt înspăimântătoare!

Pufni.

— Am avut grijă de împieliţatul ăsta, i-am oferit toate şansele…

— Cu toate astea, nu l-ai ascultat atunci când te-a avertizat cu privire la tauri, iar acum tatăl meu este mort, zise Leto, observând că Yresk arăta brusc înspăimântat. De ce-ai făcut asta?

— Proiecţie posibilă, anunţă Hawat. Prin intermediul doamnei Helena, Yresk a lucrat o viaţă întreagă pentru Casa Richese. Richese au avut legături cu Harkonnenii în trecut, precum şi relaţii adverse cu Ix. S-ar putea ca nici măcar să nu fie conştient de rolul jucat de el în acest plan.

— Poftim? Dar asta e o absurditate! Insistă Yresk.

Se scărpină prin părul alb.

— N-am nimic de-a face cu Harkonnenii!

Aruncă o ocheadă spre doamna Helena, însă ea refuză să-l privească în ochi.

— Nu-l întrerupe pe mentatul meu, îl avertiză Leto.

Thufir Hawat o studie pe doamna Helena, ale cărei priviri de gheaţă se îndreptaseră spre el. Apoi îşi întoarse atenţia spre fiul ei, rămânând aşa în tot timpul în care Thufir continuă să-şi expună proiecţia.

— Rezumat: căsătoria lui Paulus Atreides cu Helena din Casa Richese a fost un fapt periculos, chiar şi la vremea aceea. Landsraadul a văzut asta ca pe o cale de a slăbi legăturile Richese-Harkonnen, în vreme ce contele Ilban Richese a acceptat căsătoria ca pe un ultim efort de a salva o parte din averile familiei, într-un moment când pierdeau Arrakis. Cât despre Casa Atreides, ducele Paulus a primit un

directorat CHOAM oficial şi a devenit membru cu drept de vot al Consiliului – ceva ce familia sa n-ar fi obţinut poate niciodată, prin alte mijloace. Când nuntaşii au sosit aici cu doamna Helena, este posibil ca nu toţi servitorii ei să fi devenit pe deplin loiali Casei Atreides. Ar fi putut avea loc contacte între agenţii Harkonneni şi şeful grajdurilor, Yresk… bineînţeles, fără ca doamna Helena să fi ştiut asta.

— Astea-s presupuneri nefondate, în special pentru un mentat, zise Yresk.

Căuta cu privirea un sprijin de la oricine din încăpere, observă Leto – cu excepţia Helenei, ai cărei ochi părea să-i evite acum. Mărul lui Adam aluneca în sus şi-n jos, pe gâtul lui sfrijit…

Leto se uită spre mama sa, care şedea tăcută lângă el, la tremurul maxilarului ei. Un fior rece îi străbătu spinarea. Prin lemnul uşii sculptate a dormitorului părinţilor, Leto îi auzise cuvintele privitoare la politica tatălui său faţă de Casa Vernius. *Tu eşti cel care a făcut o alegere, Paulus. Şi e una greşita.* Cuvintele răsunau în mintea lui Leto. *Alegerea asta te va costa pe tine şi toată Casa foarte scump!*

— Hmmm… nimeni nu supraveghează cu adevărat un şef de grajduri, Leto, sublinie Rhombur în şoaptă.

Însă Leto continuă să-şi privească mama. Şeful grajdurilor Yresk venise pe Caladan ca parte a suitei de nuntă a Helenei de pe Richese. Era posibil să fi apelat la el? Cu ce-l avea la mână?

Gâtlejul i se uscă în clipa în care toate piesele se legară în mintea sa, cu o revelaţie fulgerătoare, care trebuie să fi fost similară cu ceea ce încerca un Mentat. *Ea* o făcuse! Doamna Helena Atreides însăşi pusese în mişcare roţile. Oh, poate că avusese un sprijin extern, posibil chiar din partea Harkonnenilor… şi cu siguranţă Yresk fusese cel care pusese la punct detaliile propriu-zise.

Însă ea însăşi luase decizia de a-l pedepsi pe Paulus! Ştia asta în adâncul sufletului său. Cu un fiu de numai cincisprezece ani, putea să controleze acum Caladan şi să ia deciziile pe care *ea* le considera cele mai bune.

Leto, fiul meu, acum tu eşti ducele Atreides. Acestea fuseseră cuvintele mamei sale la numai câteva clipe după moartea soţului ei. O reacţie ciudată pentru o femeie şocată şi îndurerată.

— Vă rog, opriţi asta, zise Yresk frângându-şi mâinile. Stăpâne, eu nu aş trăda niciodată Casa pe care o servesc!

Arătă spre Duncan.

— Dar *ştiţi* că acest şobolan de grajd trebuie să fie un Harkonnen! A venit de pe Giedi Prime nu cu mult timp în urmă…

Doamna Helena stătea ţeapănă şi, când luă în sfârşit cuvântul, voce ei hârâi, de parcă n-ar fi folosit-o de câteva zile. Aruncă o privire provocatoare în direcţia fiului ei.

— Îl cunoşti pe Yresk de când erai copil, Leto. Ai acuza un membru al anturajului meu? Nu fi ridicol!

— Încă nu acuz pe nimeni, mamă, zise Leto cu multă grijă. Deocamdată, este doar o discuţie.

În calitate de lider al Casei Atreides, trebuia să muncească din greu pentru a se distanţa cât mai mult de copilărie, de vremurile când era un băiat nerăbdător care-l întreba pe şeful cu părul alb al grajdurilor dacă poate vedea taurii. Yresk îl învăţase cum să aibă grijă de diferite animale, să călărească unele dintre ele, să facă noduri şi să aşeze harnasamentul.

Însă copilul cu ochii mari, Leto, era noul duce al Casei Atreides!

— Trebuie să studiem dovezile înainte de a trage concluzii.

Pe chipul lui Yresk se succedau emoţii variate, iar lui Leto i se făcu brusc teamă de ce-ar fi putut spune şeful grajdurilor. Prins la colţ şi temându-se pentru viaţa lui, n-ar implica-o el pe Helena? Gărzile din sală ascultau cu mare atenţie. Kailea privea, sorbind fiecare detaliu. Alţii, fără îndoială, auzeau şi aveau să repete tot ceea ce se vorbea aici. Scandalul va zgudui Caladanul, poate chiar şi Landsraadul însuşi.

Chiar dacă mama lui pusese la cale accidentul de la lupta

cu tauri, chiar dacă Yresk o făcuse în urma unor ordine – sau pentru că fusese cumva mituit ori şantajat – Leto nu îndrăznea să-l lase să mărturisească totul aici. Voia adevărul, dar în particular. Dacă se ducea vorba că doamna Helena fusese în spatele morţii bătrânului duce, asta ar fi distrus Casa Atreides. Propria lui domnie ar fi fost afectată dincolo de orice şansă de redresare… iar el n-ar mai fi avut altă şansă decât să aplice propriei sale mame cea mai dură formă de justiţie.

Se înfioră gândindu-se la piesa Agamemnon şi la blestemul lui Atreus, care îi urmărise familia încă din zorii istoriei. Inspiră adânc, ştiind că trebuie să se arate puternic.

„Fă ce trebuie făcut, băiete”, îi spusese tatăl său. „Nimeni nu te poate condamna pentru asta, atâta vreme cât iei deciziile corecte.”

Dar care era acum decizia corectă?

Helena se ridică de pe scaun şi-i vorbi lui Leto pe un ton calm, matern:

— Moartea soţului meu n-a fost o trădare – a fost o pedeapsă de la Dumnezeu.

Arătă spre Rhombur şi Kailea, care păreau uluiţi de evoluţia lucrurilor.

— Dragul meu duce a fost pedepsit pentru prietenia sa cu Casa Vernius, pentru că le-a permis acestor copii să locuiască la castelul nostru. Familia lor a încălcat poruncile, iar Paulus i-a sprijinit în continuare. Mândria soţului meu a fost cea care l-a ucis – nu un amărât de şef de la grajduri. Este foarte simplu…

— Am auzit destul, mamă, zise Leto.

Helena îi adresă o privire indignată şi nimicitoare, de parcă ar fi fost un copil.

— Încă n-am terminat de vorbit! Există multe lucruri pe care nu le înţelegi încă în ceea ce priveşte rangul de duce…

Leto rămase aşezat, adunându-şi toată puterea în glas şi în calmul exterior.

— Eu *sunt* ducele, mamă, iar tu vei păstra tăcerea, altfel voi pune gărzile să te scoată cu forţa din sală şi să te

închidă într-unul dintre turnuri!!!

Helena păli, iar în ochii îi apăru o scânteie de nebunie, în timp ce se străduia să-şi stăpânească şocul. Nu-i venea să creadă că propriul ei fiu îi vorbise în acest fel, dar se gândi că era mai bine să nu împingă lucrurile mai departe. Ca de obicei, se strădui să menţină aparenţele. Văzuse expresii similare şi pe chipul bătrânului duce şi nu îndrăznea să atragă furtuna asupra sa.

Deşi ar fi fost mai bine pentru el să rămână tăcut, Yresk strigă:

— Leto, băiete, nu-l poţi crede pe acest nenorocit de şobolan de grajd fără tată, iar pe mine nu…

Leto se uită spre bărbatul agitat, cu aspect de sperietoare, comparând atitudinea lui cu cea mândră a tânărului Duncan. Faţa lui Yresk, cu ochii bulbucaţi, strălucea de broboane de transpiraţie.

— Îl socotesc mai credibil, Yresk, rosti Leto încet. Şi să nu-mi mai spui niciodată „băiete”!

Hawat păşi înainte.

— Am putea obţine informaţii suplimentare printr-un interogatoriu de profunzime. Îl voi chestiona personal pe acest şef de grajduri.

Privirea lui Leto se întoarse către mentatul său.

— Cel mai bine ar fi s-o faci în particular, Thufir. Nimeni altcineva în afară de tine.

Închise ochii pentru o clipă şi înghiţi din greu. Mai târziu, ştia asta, va trebui să-i trimită un mesaj lui Hawat, că şefului de grajduri nu i se putea permite să supravieţuiască interogatoriului… de teamă pentru ceea ce mai putea dezvălui. Semnul scurt din cap al mentatului îi spuse lui Leto că acesta înţelesese multe din ceea ce nu fusese rostit. Toate informaţiile pe care le smulgea Hawat vor rămâne un secret între el şi ducele său.

Yresk răcni când gărzile îl apucară de braţe. Înainte ca şeful grajdurilor să mai apuce să strige ceva, Hawat îi puse o palmă peste gură.

Apoi, de parcă ar fi fost programat ca evenimentul să se

întâmple exact în acest moment de mare agitaţie, gărzile deschiseră uşile principale ale sălii pentru a permite intrarea unui bărbat în uniformă. Acesta păşi înăuntru, cu ochii fixaţi pe Leto şi numai pe Leto, care stătea aşezat pe scaunul de la capătul celălalt al sălii. Insigna sa electronică de identitate îl desemna drept curier oficial, proaspăt debarcat dintr-un transportor uşor, pe spaţioportul din Cala City. Leto încremeni, ştiind că acest bărbat nu putea aduce veşti bune.

— Stăpâne al meu duce, aduc veşti îngrozitoare…

Vorbele curierului trimiseră un fior ca un şoc electric prin întreaga asistenţă de la curte. Gărzile din sală care-l ţineau pe Yresk stăteau nemişcate, iar Hawat le făcu semn să plece înainte de anunţ.

Mesagerul păşi spre scaun şi se opri în poziţie de drepţi, apoi inspiră adânc de câteva ori pentru a se pregăti. Cunoscând situaţia de pe Caladan, cu noul duce şi cu ixienii exilaţi, îşi alese cuvintele cu mare prudenţă.

— Am trista datorie de a vă informa că doamna Shando – declarată renegată şi trădătoare de către împăratul Elrood al IX-lea – a fost depistată şi, conform decretului imperial, executată de către trupele de sardaukari pe Bela Tegeuse. Toţi membri anturajului ei au fost, de asemenea, ucişi!

Rhombur, arătând de parcă ar fi rămas fără aer, se prăbuşi secerat de şoc pe treptele de marmură lustruită de lângă scaunul ducal. Kailea, care privise întreaga procedură în tăcere, acum suspina. Lacrimile i se rostogoleau fără oprelişti din ochii de smarald. Se sprijini de un perete, lovind o coloană de piatră cu pumnul ei mic, până ce mâna îi fu acoperită de sânge.

Helena se uită spre fiul ei cu tristeţe şi dădu din cap.

— Vezi, Leto? O altă pedeapsă… Am avut dreptate. Ixienii şi toţi cei care-i ajută sunt blestemaţi!

Întorcând spre mama sa o privire încărcată de ură, Leto făcu semn gărzilor.

— Vă rog s-o duceţi pe mama în apartamentul ei şi să instruiţi servitorii să-i pregătească bagajele pentru o

călătorie îndelungată…

Se luptă să-şi stăpânească tremurul din glas.

— Cred că încordarea din ultimele zile o obligă să se odihnească în linişte undeva, departe de aici!

În împrejurări ostile, orice creatură devine altceva, evoluând sau involuând. Ceea ce ne face pe noi oameni este că ştim ce am fost odată şi – să sperăm – ne vom aminti cum să ne schimbăm la loc, în ceea ce-am fost.

AMBASADORUL CAMMAR PILRU,
Mesaje în apărarea planetei Ix

Sistemul silenţios de alarmă al camerei sale ascunse îl trezi din nou. Ud de transpiraţie, din cauza coşmarurilor care se tot repetau, C'tair se ridică în capul oaselor, gata să lupte şi să-i respingă pe invadatorii care-l vânau.

Însă Bene Tleilax nu-i descoperiseră încă ascunzişul, deşi se aflau prin apropiere, folosind blestematele lor de scanere. Vizuina sa, ecranată la transmisiuni, era echipată cu un monitor intern automat, care-ar fi trebuit să funcţioneze câteva secole fără niciun fel de probleme, însă investigatorii fanatici foloseau echipament de scanare care detecta funcţionarea maşinilor fără autorizaţie. Mai devreme sau mai târziu, îl vor prinde.

Lucrând eficient şi fără niciun zgomot, se târî prin cameră să deconecteze totul: luminile, ventilaţia, elementele de încălzire… Apoi se aşeză în bezna sufocantă, transpirând şi aşteptând. Nu auzea nimic, cu excepţia propriei sale respiraţii. Nimeni nu bâjbâia la uşa mascată. Nimic…

După mult timp, îşi permise să se mişte. Scanerele aleatoare puteau provoca defecte grave capacităţii ecranului său de a-l ascunde pe el şi rezervele sale. C'tair ştia că trebuia să fure unul dintre acele dispozitive. Dacă reuşea să analizeze cum opera tehnologia tleilaxu, putea pune la punct un sistem de contracarare a efectelor sale.

În cele mai multe dimineţi, sălile şi spaţiile publice din fostul Mare Palat (acum o clădire de birouri guvernamentale ale tleilaxu) erau pustii. C'tair se strecură afară, printr-o trapă de acces mascată într-un depozit din apropierea coridorului principal. De acolo, era o distanţă foarte mică până la un liftub care ducea direct în exteriorul clădirii, traversa spaţiul până la alte structuri de tip

stalactită, şi chiar spre nivelurile inferioare. Putea să se mişte continuu, să păstreze aparenţele – şi să rămână în viaţă. Însă şansele sale ar fi fost mult mai mari dacă ar fi putut combate scanerele tehnologice!

Investigatorul de serviciu putea fi încă în zonă, sau putea să se fi mutat deja la alt nivel. C'tair ţâşni ca la vânătoare, ascultând, scrutând luminile coridoarelor, furişându-se. Învăţase deja toate secretele acestei părţi a clădirii.

Deşi C'tair avea un pistol neutralizant şi un laser la şold, se temea ca nu cumva reţelele de control tleilaxu să detecteze utilizarea lor. Atunci, echipe specializate ar fi fost trimise în mod special pentru a-l găsi pe el. De aceea, avea într-o mână un pumnal cu lama lungă şi ascuţită. Putea fi eficientă şi tăcută. Cea mai bună alegere...

Pregătindu-şi capcana, zări în cele din urmă chelia şi faţa ciupită a unui bărbat tleilaxu care se apropia pe coridor. Ţinea cu ambele mâini un mic ecran de pe care se revărsau nuanţe şi scheme ca nişte focuri de artificii. Investigatorul era atât de absorbit de ceea ce citea, încât la început nici nu-l observă pe C'tair – nu, până când bărbatul cu păr întunecat se repezi la el, cu lama pumnalului scoasă. C'tair ar fi vrut să-şi strige ura, să urle o provocare, dar în loc de asta, şuieră. Gura bărbatului tleilaxu rămase căscată, formând un O care dezvăluia dinţii mici şi albi ca perlele. Înainte ca investigatorul să poată striga, C'tair îi tăie gâtul.

Bărbatul se prăbuşi la podea, într-un şuvoi de sânge, însă C'tair prinse dispozitivul de scanare înainte ca acesta să ajungă pe suprafaţa dură. Se uită la scaner cu lăcomie, abia observând convulsiile duşmanului său muribund, în timp ce un lac de sânge se răspândea încet pe dalele şlefuite, ornamentate, ale ceea ce fusese înainte Marele Palat al Casei Vernius.

C'tair nu simţea niciun fel de remuşcări. Comisese deja destule crime pentru care ar fi fost executat, dacă aceşti fanatici l-ar fi prins vreodată. Ce mai conta încă una, atâta timp cât conştiinţa sa era curată? Câţi oameni nimiciseră tleilaxu? Cât de mult din istoria şi cultura ixiană fuseseră

distruse de invazia lor? Cât de mult sânge datorau ei deja?

Mişcându-se cu repeziciune, C'tair târî cadavrul în tunelul de acces care ducea spre sălaşul său secret, dinăuntrul stâncii masive, apoi curăţă urmele de sânge. Epuizat, năclăit de lichidul roşu coagulat, C'tair se opri pentru o clipă, când un crâmpei din viaţa lui anterioară îi străbătu conştiinţa împietrită. Privind spre mâinile pline de sânge, se întrebă ce-ar fi crezut gingaşa şi frumoasa Kailea Vernius, dacă l-ar fi văzut acum. De fiecare dată când ştia că se vor vedea, C'tair şi fratele său aveau cea mai mare grijă să se îmbrace cum se cuvine, să aibă haine elegante, să pună un strop de colonie...

Îşi permise doar o clipă să regrete ceea ce-l siliseră tleilaxu să ajungă... apoi se întrebă dacă şi Kailea se schimbase la fel de mult, datorită încercărilor prin care trecuse. Îşi dădu seama că nici măcar nu ştia dacă ea mai trăia. C'tair înghiţi cu greutate.

Dar nici el nu va trăi prea mult, dacă nu ştergea urmele crimei sale şi dacă nu dispărea înapoi în ascunzătoarea sa.

Investigatorul tleilaxu era surprinzător de greu pentru mărimea sa, ceea ce sugera o structură osoasă densă. Aruncă hoitul cu pielea cenuşie într-o cuvă anentropică; soarele se va stinge pe cerul ixian înainte ca leşul să înceapă să putrezească...

După ce se spălă şi-şi schimbă hainele, C'tair se apucă de treaba cea mai importantă. Nerăbdător, duse scanerul furat la bancul său de lucru.

Era destul de uşor de descifrat cum funcţiona unitatea. Comenzile se dovedeau rudimentare: un panou negru, sensibil la atingere, şi un ecran chihlimbariu care identifica semnăturile tehnologice şi maşinile. Simbolurile erau în limbajul codificat tleilaxu, pe care-l descifră cu uşurinţă, rostind cuvintele în decriptorul strecurat pe furiş în camera ecranată, în primele zile ale invaziei.

Înţelegerea mecanismului interior al scanerului tleilaxu ridica probleme mult mai mari. C'tair trebuia să lucreze cu cea mai mare grijă, din cauză că ar fi putut avea un sistem

de protecţie anti-invaziv, care să provoace topirea pieselor interne. Nu îndrăznea să folosească nicio unealtă pentru a forţa deschiderea scanerului. Va trebui să aplice numai metode pasive.

Îşi dori ca spiritul lui Rogo să reapară, pentru a-i oferi sfaturi preţioase. C'tair se simţea foarte singur în această încăpere uitată şi, din când în când, trebuia să lupte cu tentaţia de a se autocompătimi. Găsea putere în convingerea că făcea ceva extrem de important. Viitorul planetei Ix ar putea sta în bătăliile secrete pe care reuşea el să le câştige.

Trebuia să supravieţuiască şi să-şi păstreze ascunzătoarea intactă, din moment ce acest culcuş protector ascundea importantul comunicator hiperspaţial. Nu peste multă vreme, ar fi putut să găsească o cale de a localiza supravieţuitorii Casei Vernius şi de a le oferi ajutorul său preţios. Poate că era singurul supravieţuitor care putea elibera iubita lui lume…

Iar pentru a-şi proteja camera ecranată, C'tair trebuia să-şi dea seama cum funcţiona blestematul de scaner!

În cele din urmă, după zile de frustrări, folosi un dispozitiv sonic, în speranţa că va obţine o schemă reflectată a interiorului scanerului. Spre surprinderea sa, se auzi un declic. Aşeză scanerul pe bancul de lucru şi se dădu la o parte. Apoi, apropiindu-se din nou pentru a examina aparatul mai amănunţit, C'tair descoperi că pe una dintre laturi se deschisese o fantă. Apăsă pe ambele laturi ale fantei şi trase.

Scanerul se deschise fără să explodeze sau să se topească. Înaintea ochilor săi încântaţi, apărură nu numai componentele unităţii, dar şi un holoproiector activat cu un ac ce făcu să apară în aer imaginea unui ghid de utilizare – un bărbat dichisit, fericit să poată explica totul despre scaner.

Îndatoritor şi vesel, ghidul de utilizare nu se îngrijora câtuşi de puţin că un adversar putea fura tehnologia de fabricaţie a aparatului, din moment ce depindea de o rară şi

preţioasă „oglindă richesiană”, pe care nimeni din afară nu fusese în stare să o copieze. Construite din minerale neidentificate şi polimeri, se credea că astfel de oglinzi conţineau prisme geodezice înăuntrul altor prisme.

În timp ce C'tair studia scanerul, îi admiră, fără tragere de inimă, construcţia şi, pentru prima dată, începu să bănuiască o implicare richesiană în lovitura urzită împotriva planetei Ix. Duşmăniile erau de durată şi richesienii ar fi dat bucuroşi o mână de ajutor la distrugerea celor mai mari rivali ai lor…

Acum, C'tair trebuia să-şi folosească propriile cunoştinţe intuitive, componentele disponibile şi oglinda richesiană pentru a crea un dispozitiv de neutralizare care să blocheze scanerele. După mai multe întrebări adresate agasant de îndatoritorului ghid, începu să pună la punct o soluţie…

Întâlnirea de seară, cu reprezentanţii pieţii negre, îi pusese din nou nervii la încercare, cu multe priviri temătoare aruncate peste umăr, dar ce altă şansă avea C'tair? Aceşti negustori clandestini fuseseră singurii în stare să-i procure cele câteva componente necesare pentru unitatea anti-scaner.

În cele din urmă, după ce făcu unele cumpărături, reveni în clădirea tăcută de sus, folosind un card care bruia datele biometrice de identitate pentru a păcăli staţia de intrare, făcând-o să creadă că era un tehnician tleilaxu. Pe când suia cu un liftub în fostul Mare Palat, spre încăperea sa de refugiu, C'tair se gândi la numeroasele schiţe pe care le lăsase împrăştiate pe bancul de lucru. Era nerăbdător să se apuce de treabă.

Când ieşi pe coridor, C'tair îşi dădu seama că ajunsese la alt etaj. În loc de uşi fără geamuri şi debarale, la acest etaj se aflau mai multe birouri separate de plaz transparent. Lumini de noapte slabe, portocalii, ardeau în fiecare birou; pe uşi şi pe ferestre erau semne apăsate, ameninţătoare, scrise într-un limbaj tleilaxu necunoscut.

Se opri, după ce recunoscu locul. Nu ajunsese destul de departe în straturile de rocă masivă. Cândva, îşi aminti el

mânios, aceste încăperi fuseseră săli de conferinţă, birouri diplomatice, camere de întâlniri pentru membrii curţii contelui Vernius. Acum arătau atât de… atât de funcţionale!

Înainte să se poată retrage, C'tair auzi ceva în stânga sa – un clinchet metalic şi un zgomot ca un târşâit – şi se trase înapoi spre liftub pentru a reveni la etajul său. Prea târziu! Fusese văzut!

— Tu, de colo, străine! Strigă într-o Galach cu accent ixian un bărbat din umbră. Ieşi de-acolo, să te putem vedea!

Era, probabil, vreunul dintre colaboraţionişti – un trădător ixian care-şi vânduse sufletul inamicului pe socoteala propriului său popor. Căutându-şi înfrigurat cardul de bruiaj biometric, C'tair se înfioră auzind bocăniturile grele ale unor ghete care se apropiau. Trecu cardul prin cititorul de control al liftului. Se auziră alte voci, strigându-l. Se aştepta să se tragă asupra sa în orice moment.

După o clipă interminabilă, tunelul liftului se deschise – dar, când se repezi înăuntru, C'tair scăpă din greşeală geanta cu piese pe care tocmai le cumpărase. Nu mai apucă să le recupereze.

Bombănind o înjurătură, se aruncă în lift şi ceru, în şoaptă dar apăsat, să fie dus la etajul corect. Tocmai la timp, uşa se închise brusc şi zarva vocilor dispăru. Se temea că gardienii ar putea opri liftul sau că ar putea chema sardaukarii – aşa că trebuia să iasă rapid. I se păru că trece o veşnicie până să ajungă la etajul său.

Uşa liftului se deschise şi C'tair se uită prudent afară, uitându-se în dreapta şi-n stânga. Nu era niciun semn că ar mai fi fost cineva aici. Întorcându-se la liftub, îl programă să oprească la alte patru etaje, apoi îl expedie, gol, să urce şi mai sus spre pasajele de suprafaţă.

Câteva momente mai târziu, C'tair se afla, transpirat, în sanctuarul încăperii sale ecranate, mulţumit că scăpase cu viaţă, dar furios pe el însuşi pentru neglijenţa sa. Pierduse preţioasele componente şi le oferise inamicilor tleilaxu un

indiciu a ceea ce încerca să facă.

De acum încolo, îl vor căuta în mod special.

Cu toţii trăim în umbra predecesorilor noştri pentru o vreme. Dar noi, cei care hotărâm soarta planetelor, vom ajunge, în cele din urmă, în punctul în care vom deveni nu umbre, ci lumina însăşi.

PRINŢUL RAPHAEL CORRINO,
Discursuri asupra puterii

În calitate de membru al Consiliului Federal al Caselor Mari şi Mici, ducele Leto Atreides se îmbarcă la bordul unui transspaţial şi plecă spre Kaitain pentru următoarea întrunire a Landsraadului. Purtând pentru prima dată în afara planetei mantia sa oficială, se gândea că îşi revenise destul după pierderea tatălui său ca să-şi facă o apariţie publică importantă.

După ce Leto luase hotărârea de a participa la întrunire, Thufir Hawat şi alţi câţiva consilieri Atreides în materie de protocol se închiseseră împreună cu el în încăperile de întruniri din castel, pentru un curs rapid de diplomaţie. Consilierii se învârtiseră în jurul lui ca nişte profesori severi, insistând ca el să fie pus la curent rapid cu toţi factorii economici, sociali şi politici pe care un duce trebuia să-i ia în considerare. Licurigloburi orbitoare luminau încăperea cu pereţi de piatră, în timp ce briza mării intra prin fereastra deschisă, aducând cu ea sunetul valurilor care se spărgeau de ţărm şi ţipetele pescăruşilor. În ciuda ispitelor care-i distrăgeau atenţia, Leto fu prezent la lecţii.

La rândul său, noul duce insistase ca Rhombur să-i fie alături în timpul şedinţelor de instruire. „Într-o bună zi, va trebui să ştie şi el toate aceste lucruri, când Casa lui va fi repusă în drepturi”, spusese Leto. Unii dintre consilieri se arătaseră sceptici, dar nu se împotriviseră.

La plecarea de pe spaţioportul din Cala City, însoţit doar de Thufir Hawat, în calitate de escortă şi confident, consilierii lui Leto îl preveniseră asupra comportamentului pripit. Leto îşi strânsese mai tare mantaua pe umeri. „Înţeleg”, le spusese, „dar simţul onoarei mă determină să fac ceea ce trebuie să fac”.

Printr-o veche tradiţie, Leto avea dreptul să apară în forumul Landsraadului şi să-şi expună pretenţiile. Cerea să se facă dreptate. În calitate de proaspăt duce, avea o agendă de lucru şi suficientă mânie şi naivitate tinerească pentru a crede că putea reuşi, indiferent ce-i spuneau consilierii săi. Din nefericire însă, îşi amintea cele câteva ocazii când tatăl său apelase la Landsraad; Paulus se întorsese întotdeauna roşu de furie, exprimându-şi dezgustul şi iritarea la adresa birocraţiei idioate…

Însă Leto începea cu forţe noi, cu mari speranţe.

Sub cerul mereu însorit al planetei Kaitain, uriaşa Sală a Oratoriului Landsraadului se înălţa impunătoare, cel mai înalt pisc al unui munte de edificii legislative şi birouri guvernamentale care înconjurau un spaţiu comun elipsoidal. Sala fusese ridicată prin contribuţiile tuturor Caselor, fiecare dintre familiile nobiliare încercând să le depăşească pe celelalte în grandoare. Reprezentanţii CHOAM ajutaseră la procurarea de resurse de pe cuprinsul întregului imperiu şi numai prin ordinul special al unui fost împărat – Hassik Corrino al III-lea – fuseseră reduse planurile exorbitante pentru construcţiile Landsraadului, ca nu cumva acestea să eclipseze chiar palatul imperial.

După holocaustul nuclear de pe Salusa Secundus şi mutarea guvernului imperial, toată lumea fusese nerăbdătoare să se stabilească o nouă ordine optimistă. Hassik al III-lea dorise să arate că şi după ce Casa Corrino fusese aproape rasă de pe faţa pământului, imperiul şi afacerile sale vor continua la un nivel şi mai înalt decât până atunci.

Flamuri ale Caselor Mari se unduiau ca un curcubeu de solzi de dragon de-a lungul zidurilor exterioare ale Sălii Landsraadului. Stând acolo, în curtea comună plină de strălucire, înconjurată de clădiri înalte din metal şi plaz, Leto se străduia să identifice drapelul verde cu negru al Casei Atreides şi, în cele din urmă, îl găsi. Flamura violet-arămie a Casei Vernius fusese dată jos şi arsă în public.

Thufir Hawat stătea lângă tânărul duce. Leto simţea lipsa

prietenului său, Rhombur, dar încă nu era sigur pentru prinţul ixian exilat să părăsească sanctuarul de pe Caladan. Dominic Vernius nu ieşise încă din ascunzătoare, nici măcar după anunţul morţii lui Shando; Leto ştia că bărbatul cu ochi pătrunzători jelea în propriul lui fel. Şi pregătea răzbunarea...

În orice caz, Leto va trebui să facă asta de unul singur. Tatăl său nu s-ar fi aşteptat la mai puţin din partea lui. Aşadar, sub strălucirea puternică a soarelui de pe Kaitain, îşi îndreptă umerii, se gândi la istoria familiei sale şi la tot ce se întâmplase din vremurile întunecate ale lui Atreus, îndreptându-şi apoi privirea înainte. Păşi pe aleile pietruite, impunându-şi să nu se simtă mărunt în faţa grandorii Landsraadului.

Intrând amândoi în Sala Oratoriului, împreună cu reprezentanţii altor familii, Leto zări culorile Casei Harkonnen, cu grifonul albastru-deschis. Numai privind spre flamuri, putea recunoaşte alte câteva familii: Casele Richese, Mutelli, Ecaz, Dyvetz şi Canidar. În centrul atâtor steaguri atârna stindardul imperial, mult mai mare, al Casei Corrino, colorat izbitor în purpuriu şi aur, cu simbolul leului în centru.

Fanfara care saluta intrarea reprezentanţilor era asurzitoare şi cânta fără oprire. La intrarea bărbaţilor şi a celor câtorva femei, un crainic anunţa cu voce tare numele şi rangul fiecărei persoane. Leto văzu numai câţiva nobili adevăraţi; majoritatea celor sosiţi erau ambasadori, lideri politici sau lingăi plătiţi.

Chiar dacă purta un titlu regal, Leto nu se simţea puternic şi important. În fond, ce era ducele unei Case de nivel mediu comparat chiar şi cu primul ministru al uneia dintre familiile bogate? Deşi el controla economia şi populaţia de pe Caladan şi de pe alte domenii Atreides, existau multe Case Mari care aveau în stăpânire lumi mult mai bogate şi mai multe. Se văzu pentru o clipă ca pe un peştişor înotând printre rechini, apoi alungă astfel de gânduri înainte să-i afecteze încrederea de sine. Bătrânul

duce nu-şi îngăduise niciodată luxul de a se simţi lipsit de importanţă.

Aflat în sala enormă, Leto se întrebă unde ar fi putut găsi locul lăsat liber de Casa Vernius; îl consola prea puţin gândul că, deşi deţineau acum planeta Ix, Bene Tleilax nu avea să primească niciodată astfel de onoruri. Landsraadul n-ar fi permis ca reprezentanţii dispreţuiţilor tleilaxu să intre în acest club exclusivist. În mod normal, Leto n-ar fi răbdat o asemenea prejudecată nediferenţiată, însă în acest caz făcea o excepţie.

Întrunirea Consiliului începu cu formalităţi interminabile, aşa că Leto luă loc într-o lojă căptuşită cu pluş negru şi maro, aflată pe una din laturi, asemănătoare cu cele oferite demnitarilor altor Case. Hawat i se alătură, iar Leto privi cum se desfăşurau lucrările, nerăbdător să înveţe, gata să-şi joace rolul. Însă trebuia să aştepte până ce numele lui avea să fie strigat.

Adevăraţii capi ai marilor familii nu puteau fi plictisiţi cu toate aceste întâlniri şi, când începu să se dea citire unui număr de chestiuni fără importanţă – discuţii care se tot prelungeau, mai mult decât era necesar – Leto începu să înţeleagă de ce. Se rezolvau puţine probleme, în pofida vorbăriei, argumentelor prezentate sau analizei celor mai mărunte puncte din protocol sau din legile imperiale.

Nou învestit cu titlul său, Leto avea să facă din această adunare primirea lui oficială. Când ordinea de zi indică în sfirşit că era rândul său să ia cuvântul, tânărul străbătu întinderea ameţitoare a podelei lustruite din încăperea cavernoasă, fără a fi însoţit de războinicul mentat sau de oricare altul dintre asistenţii săi, şi urcă la tribuna centrală. Încercând să nu arate ca un simplu adolescent, îşi aminti de prezenţa impunătoare a tatălui său şi-şi mai aduse aminte de ovaţiile din arenă care izbucniseră când înălţaseră împreună capul taurului, arătându-l mulţimii.

Privind peste marea de reprezentanţi plictisiţi şi demni, Leto inspiră adânc. Amplificatoarele îi vor capta toate cuvintele şi le vor transmite în aşa fel încât toţi cei din

public să le audă; se vor face înregistrări pe fibre shiga pentru scopuri documentare. Acesta va fi un discurs vital pentru el – majoritatea celor de aici nu aveau nici cel mai mic indiciu asupra personalităţii sale şi foarte puţini îi ştiau măcar numele. Dându-şi seama că-şi vor face impresia despre el în funcţie de cuvintele rostite în această zi, Leto simţi şi mai apăsat greutatea asupra umerilor săi.

Aşteptă până fu sigur că reuşise să capteze atenţia tuturor, deşi şedinţa de Consiliu se întinsese atât de mult încât se îndoia că mai avea cineva energia mentală necesară pentru a se concentra asupra unui lucru nou.

— Mulţi dintre domniile-voastre aţi fost prieteni şi aliaţi ai tatălui meu, Paulus Atreides. – Îşi începu el discursul, apoi aruncă bomba: – care a fost ucis recent, în urma unui atentat odios şi laş!

Se uită cu înţeles spre locurile ocupate de împuterniciţii Casei Harkonnen. Nu le cunoştea numele sau titlurile celor doi bărbaţi care reprezentau aici casa duşmană.

Implicaţiile erau destul de clare, deşi nu formulase nicio acuzaţie precisă şi nici nu avea vreo dovadă concretă. Şeful de grajd, Yresk, care nu supravieţuise interogatoriului, aşa cum ceruse Leto, confirmase complicitatea Helenei, dar nu putuse da alte detalii despre conspiratori. Aşa că noul duce Atreides folosi declaraţia doar ca să capteze atenţia publicului plictisit din încăpere – iar acum o căpătase cu siguranţă.

Harkonnenii şuşoteau între ei, aruncând priviri nervoase şi pline de furie spre podium. Leto îi ignoră şi se întoarse spre grupul central de delegaţi.

Drept în faţa lui, pe locul Casei Mutelli, îl recunoscu pe bătrânul conte Flambert, un domn extrem de bătrân, despre a cărui ţinere de minte se spunea că-l cam lăsase cu mulţi ani înainte. Cum amintirile sale pe termen lung se duseseră, păstra în preajma sa un fost candidat mentat, îndesat şi cu părul blond, pe post de memorie portabilă. Singura datorie a mentatului nereuşit era acea de a-i reaminti bătrânului Flambert diferite lucruri, furnizându-i

toate informaţiile de care ar fi putut avea nevoie nobilul. Deşi nu-şi terminase niciodată antrenamentul de computer uman, mentatul eşuat servea destul de bine necesităţile senilului conte.

Vocea lui Leto pluti pe deasupra adunării la fel de clară şi de concisă ca dangătul clopotelor de pe Caladan într-o dimineaţă rece.

— O inscripţie aflată chiar pe uşa împăratului declară că „Legea este ştiinţa supremă”. Astfel, stau aici nu spre folosul meu, ci în numele unei foste Case Mari, una care nu mai poate veni aici să vorbească pentru sine. Casa Vernius a fost un aliat apropiat al familiei mele…

Câţiva dintre cei de pe locurile de lângă el mormăiră. Alţii se foiră nerăbdători. Auziseră deja prea multe despre Casa Vernius…

Plin de îndrăzneală, tânărul Atreides continuă:

— Contele Dominic Vernius şi familia sa au fost obligaţi să se declare renegaţi după preluarea ilegală a planetei Ix de către Bene Tleilax – despre care ştim cu toţii că sunt o rasă depravată şi dezgustătoare, nedemnă de a fi reprezentată în acest august organism. În timp ce Casa Vernius striga după ajutor şi sprijin împotriva acestei invazii scandaloase, *domniile-voastre* v-aţi ascuns în umbră şi aţi pierdut vremea până când ajutorul a devenit irelevant…

Leto avu grijă să nu-l arate cu degetul pe Elrood însuşi, deşi îi era foarte clar în minte că împăratul încurajase trasul de timp.

Din sala Landsraadului se ridică un murmur copleşitor, însoţit de expresii de confuzie şi revoltă. Leto putea vedea că îl priveau cu toţii ca pe un tânăr impertinent, un rebel lipsit de maniere şi de tact, care nu cunoştea adevărata ordine a lucrurilor din imperiu. Avusese proasta inspiraţie de a scoate la lumină astfel de chestiuni neplăcute.

Leto era însă de neclintit.

— L-aţi cunoscut cu toţii pe Dominic Vernius ca pe un om onorabil şi de încredere. Cu toţii aţi făcut comerţ cu Ix. Câţi dintre voi nu l-aţi numit pe Dominic Vernius prietenul

vostru?

Aruncă o privire rapidă, de jur împrejur, şi reluă discursul înainte ca vreunul dintre cei de faţă să aibă îndrăzneala de a ridica mâna în public.

— Deşi nu sunt membru al familiei Vernius, invadatorii tleilaxu mi-au ameninţat viaţa şi am scăpat cu greu, numai cu ajutorul tatălui meu. Contele Vernius şi soţia sa au fugit, de asemenea, abandonându-şi toate posesiunile – iar de curând, doamna Shando Vernius a fost asasinată, vânată ca un animal!

Viziunea lui se depăna cu furie şi tristeţe, dar inspiră adânc şi continuă:

— Aflaţi, toţi cei care mă puteţi auzi, că exprim rezerve mari în legătură cu Bene Tleilax şi cu recentele lor acţiuni scandaloase. Prin orice mijloace, kanly sau altceva, ei trebuie aduşi în faţa justiţiei. Casa Atreides nu poate fi aliata guvernului ilegal de pe Ix – cum şi-au permis să redenumească planeta Xuttuh? Mai este imperiul civilizat sau ne înecăm acum într-un ocean de barbari?

Făcu o pauză. Îşi simţea pulsul bătându-i cu putere la tâmple.

— Dacă Landsraadul ignoră această tragedie incredibilă, nu vă daţi seama că asta i s-ar putea întâmpla oricăruia dintre *voi?*

Un delegat al Casei Harkonnen luă cuvântul, fără să aibă măcar curtoazia de a se ridica pentru a-şi anunţa intenţia.

— Casa Vernius s-a declarat singură renegată. După vechea lege, sardaurkarii imperiali sau oricare vânător de recompense aveau dreptul s-o urmărească şi s-o elimine pe soţia renegatului. Ai grijă, tânără odraslă de duce… Îţi acordăm dreptul de a oferi azil copiilor ei numai din bunătatea inimii noastre. Nimic nu ne-ar fi obligat să facem asta!

Leto era convins că delegatul Harkonnen greşea, dar nu dorea să-l contrazică asupra unui aspect legal, mai ales fără îndrumarea lui Thufir.

— Aşadar, orice Casă poate fi persecutată, membrii săi

pot fi asasinaţi de către sardaukari dintr-o toană, şi nimeni de aici nu crede că e nedrept? Orice putere ar putea zdrobi o Mare Casă a Landsraadului, iar ceilalţi nu vor face altceva decât să-şi acopere ochii şi să spere că nu vor fi următorii la rând?

— Împăratul nu acţionează după toane! Strigă cineva. Câteva glasuri aprobatoare i se alăturară, dar nu prea multe. Leto îşi dădu seama că această manifestare de patriotism şi loialitate se datora probabil stării de sănătate din ce în ce mai grave a lui Elrood. Bătrânul nu mai fusese văzut îndeplinindu-şi îndatoririle oficiale de câteva luni şi se credea că zace la pat, la doi paşi de moarte.

Leto îşi puse mâinile în şolduri.

— Sunt eu tânăr, dar nu sunt şi orb. Gândiţi-vă, membri ai Landsraadului, cu alianţele voastre nestatornice şi cu loialităţile false – ce jurăminte solemne vă mai puteţi face dacă promisiunile voastre se spulberă ca pulberea?

Apoi repetă cuvintele cu care îl întâmpinase tatăl său, când ieşise din nava de salvare de pe Ix:

— Casa Atreides preţuieşte loialitatea şi onoarea cu mult mai mult decât politica!

Ridică o mână, iar glasul său dobândi o rezonanţă autoritară şi poruncitoare.

— Vă previn pe fiecare dintre voi: amintiţi-vă de Casa Vernius! Vi se poate întâmplă şi vouă, şi chiar o să se-ntâmple dacă nu sunteţi atenţi. În cine mai puteţi avea încredere dacă fiecare Casă se întoarce împotriva alteia cu prima ocazie?

Vedea că vorbele sale îi atinseseră pe unii dintre reprezentanţi, dar ştia în sinea lui că, atunci când va cere un vot pentru a sprijini ridicarea preţului de sânge pus pe Casa Vernius, puţini vor fi cei care vor fi de partea sa.

Leto inspiră adânc. Se întoarse, prefăcându-se că terminase de vorbit, dar aruncă peste umăr:

— Poate că aţi face mai bine să vă gândiţi la propria voastră situaţie. Puneţi-vă această întrebare: *În cine puteţi avea cu adevărat încredere?*

Se retrase spre intrarea boltită a sălii Consiliului Landsraadului. Nu se auziră aplauze şi nici râsete. Numai o tăcere apăsătoare, dar Leto bănuia că reuşise să-i impresioneze pe unii. Sau poate că era doar optimist? Ducele Leto Atreides mai avea multe de învăţat despre treburile de stat – aşa cum îi va spune fără îndoială Hawat pe drum spre casă – dar îşi făgădui să nu devină niciodată la fel ca negustorii de vorbe goale din acest for legislativ. Pentru tot restul zilelor sale, atâta timp cât va mai avea suflare, Leto va rămâne o persoană de încredere, loială şi sinceră. În cele din urmă, vor vedea şi ceilalţi asta la el... poate chiar şi duşmanii!

Thufir Hawat i se alătură la intrarea cu coloane şi ieşiră amândoi din enorma Sală a Oratoriului, pe când Landsraadul îşi continua treburile fără ei.

Istoria demonstrează că progresul tehnologic nu este o curbă constant crescătoare. Există perioade de stagnare, izbucniri ascendente şi chiar regres.

Tehnologia Imperiului,
cea de-a 532-a Ediţie

În timp ce două personaje aflate în umbră îl priveau, amabilul doctor Yungar trecu un scaner Suk peste bătrânul cu faţă pământie care zăcea în pat, înecat parcă între cuverturile voluminoase, cearşafurile brodate şi plasele diafane. Instrumentul de diagnosticare bâzâia.

N-o să mai aibă niciodată nevoie de concubine, se gândi Shaddam.

— Împăratul este mort, anunţă Yungar, aruncându-şi pe umăr coada de cal, lungă şi cenuşie ca fierul.

— Ah, da. Cel puţin acum şi-a regăsit pacea, comentă Shaddam cu un glas scăzut şi răguşit, deşi un fior superstiţios îi străbătu şira spinării.

Aflase Elrood, măcar în ceasul al doisprezecelea, cine fusese responsabil de moartea lui? Chiar înainte de moarte, ochii reptilieni ai bătrânului se opriseră asupra fiului său. Cu un nod în stomac, prinţul moştenitor îşi aminti de ziua îngrozitoare când împăratul descoperise complicitatea lui Shaddam la uciderea fiului său mai mare, Fafnir… şi cum chicotise după ce aflase că odrasla sa mai tânără strecura anticoncepţionale în mâncarea propriei sale mame, Habla, ca nu cumva femeia să dea naştere unui alt fiu şi posibil rival.

Suspectase Elrood ceva? Îşi blestemase cumva propriul său fiu şi moştenitor, cu ultimele sale gânduri?

Ei bine, era cu siguranţă prea târziu ca să se răzgândească acum. Bătrânul domnitor era mort, în sfârşit, iar Shaddam fusese cauza sfârşitului său. Nu, nu el… Fenring. Să fie el ţapul ispăşitor, dacă se va dovedi necesar. Un prinţ moştenitor nu putea admite niciodată o asemenea vină!

În curând, nu va mai fi prinţ moştenitor – va fi, în sfârşit,

împărat. Împăratul Padişah al Universului Cunoscut… Era absolut necesar să nu cumva să-şi arate emoţia sau triumful. Va aştepta până după încoronarea oficială.

— Nu că nu ne-am fi aşteptat la asta, zise Hasimir Fenring alături de el, plecându-şi capul mare cu bărbia în piept. Bietul om începuse să degenereze de ceva vreme, hmmm…

Doctorul Suk îşi plie instrumentul de scanare şi-l strecură într-unul dintre buzunarele tunicii sale largi. Toţi ceilalţi primiseră ordinul să iasă din încăpere: concubinele, soldaţii, chiar şi şambelanul Hesban.

— Totuşi, e ceva ciudat cu acest caz, zise Yungar. De mai multe zile am un sentiment de nelinişte… că aici e ceva mai mult decât un om bătrân care se stinge din cauze naturale. Trebuie să fim extrem de precauţi cu analizele noastre, din moment ce este împăratul…

— *A fost* împăratul, zise Shaddam, cam prea repede. Fenring făcu un gest subtil de avertizare pentru a-i capta atenţia.

— Exact ce voiam să spun! Doctorul Suk îşi trecu o mână peste tatuajul cu diamant negru de pe fruntea sa. Shaddam se întrebă dacă nu cumva era doar îngrijorat că nu va mai încasa onorariile exagerate pentru continuarea tratamentului.

— Bunul meu doctor, împăratul Elrood era bătrân şi trăia într-o stare de tensiune puternică…

Ca într-o o binecuvântare ciudată, Fenring se aplecă şi atinse cu vârful degetelor fruntea rece a bătrânului, care-i amintea lui Shaddam de o piatră acoperită cu un vechi pergament.

— Noi, cei care am fost cei mai apropiaţi de el, am văzut schimbări evidente ale stării sale de sănătate şi ale capacităţii sale mintale din… să spunem, ultimii doi ani? Ar fi cel mai bine dacă nu aţi da glas unor insinuări şi suspiciuni nefondate care ar putea doar să dăuneze stabilităţii imperiului, în special în aceste vremuri dificile, hmm? Împăratul Padişah Elrood al IX-lea număra mai mult

de o sută cincizeci de ani şi a avut una dintre cele mai îndelungate domnii din istoria Casei Corrino. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt…

Shaddam îşi drese glasul.

— Ce altceva mai putea fi, doctore? Securitatea din jurul tatălui meu era impenetrabilă, cu paznici şi adulmecătoare de otrăvuri peste tot. Nimeni nu s-ar fi putut atinge de el!

Yungar privi nesigur dincolo de prinţul moştenitor, spre bărbatul cu aspect de nevăstuică din spatele lui.

— Identitate, motiv şi ocazie… Acestea sunt întrebările şi, deşi nu sunt anchetator al poliţiei, sunt sigur că un mentat ar putea oferi răspunsuri pentru toate trei. Îmi voi aduna informaţiile şi le voi înainta unei comisii de anchetă. Este doar o formalitate, dar trebuie îndeplinită.

— Cine i-ar fi putut face ceva tatălui meu? Întrebă Shaddam, apropiindu-se.

Francheţea doctorului îl făcuse să devină încordat, dar acest medic Suk îşi dovedise deja natura pompoasă. Mortul de pe pat părea că-i priveşte pe toţi, degetele sale încleştate ridicându-se acuzatoare.

— Întâi şi întâi trebuie adunate mai multe probe, Sire.

— *Probe?* Ce fel de probe?

Se calmă. Transpiraţia i se prelinse pe sprâncene, şi el îşi trecu o mână prin părul roşcat, tuns cu grijă. Poate că mergea prea departe cu teatrul…

Fenring părea foarte calm şi se mută de partea cealaltă a patului, acolo unde se afla ultimul pahar cu bere de mirodenie al împăratului.

Cu o şoaptă pe care numai Shaddam o putu auzi, doctorul spuse:

— Este datoria mea de Suk loial să vă avertizez, prinţe Shaddam, că şi domnia-voastră v-aţi putea afla în mare pericol. Anumite forţe… potrivit unor rapoarte pe care le-am citit… nu doresc ca familia Corrino să rămână la putere!

— De când obţine Şcoala Suk rapoarte despre alianţele şi intrigile imperiale? Întrebă Fenring, trăgându-se mai aproape.

Nu auzise cuvintele, dar cu ani în urmă deprinsese valorosul talent de a citi de pe buze. Îl ajutase nespus de mult în activităţile sale de spionaj. Încercase să-l înveţe şi pe Shaddam acest truc, însă prinţul moştenitor nu prinsese încă secretul.

— Avem sursele noastre, răspunse doctorul Suk. Din păcate, astfel de legături sunt necesare, chiar şi pentru o şcoală ca a noastră, dedicată vindecării.

Amintindu-şi insistenţa doctorului de a fi plătit cu întreaga sumă, înainte măcar de a-l vedea pe pacient, Shaddam se încruntă la această ironie.

— Trăim vremuri primejdioase…

— Suspectezi pe cineva anume? Întrebă Shaddam cu voce răguşită, urmărind privirea doctorului. Poate că-l puteau face pe şambelanul Hesban să scoată castanele din foc – să planteze dovezi, să lanseze zvonuri…

— În situaţia domniei-voastre, cel mai sigur ar fi să suspectaţi pe toată lumea, Sire. Aş dori să efectuez o autopsie a împăratului Elrood. Lucrând împreună cu un coleg de la Şcoala Interioară, putem scana şi analiza fiecare organ în parte, fiecare ţesut şi fiecare celulă… doar ca să fim siguri.

Shaddam se încruntă.

— Mi s-ar părea o îngrozitoare lipsă de respect faţă de tatăl meu să-l tăiem în bucăţi mici. Avea o adevărată… oroare faţă de operaţiile chirurgicale. Ah, da… Mai bine să-l lăsaţi să se odihnească în pace. Trebuie să ne pregătim imediat pentru funeraliile de stat. Şi pentru ceremonia încoronării mele!

— Dimpotrivă, insistă Yungar, arătăm respect pentru amintirea lui Elrood dacă încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu el. Poate că i-a fost implantat ceva în corp, cu câtva timp în urmă, când comportamentul său a început să se schimbe – ceva ce i-a provocat moartea lentă. Un medic Suk ar putea găsi urmele cele mai vagi chiar şi după doi ani!

— Fie şi numai gândul la o autopsie mă scârbeşte, zise

Shaddam. Eu sunt moştenitorul imperiului şi interzic acest lucru!

Se uită în jos, spre bătrânul mort, şi i se făcu pielea de găină, ca şi cum fantoma bătrânei creaturi i-ar fi plutit deasupra capului. Privi tulburat spre umbrele din colţurile încăperii şi spre şemineul rece.

Se aşteptase să fie în al nouălea cer când tatăl său îi lăsase, în cele din urmă, tronul Leului de Aur – dar acum, ştiind bine că propriul său chaumurky fusese cauza morţii împăratului, Shaddam se înfioră.

— Conform legii imperiale, aş putea să insist în mod oficial, Sire, îi explică doctorul Suk, păstrând o voce joasă şi calmă. Şi, pentru binele domniei-voastre, trebuie să fac exact acest lucru. Văd că nu aveţi experienţă în materie de intrigi, din moment ce aţi crescut la curte, protejat de rele. Fără îndoială, credeţi că sunt smintit, dar vă asigur că nu mă înşel în legătură cu asta. O simt cu toată fiinţa mea.

— Poate că bunul doctor are dreptate, făcu Fenring.

— Cum poţi să…

Zărind însă o sclipire ciudată în ochii lui Fenring, Shaddam se întrerupse, apoi privi spre doctor şi îi spuse:

— Trebuie să mă sfătuiesc cu consilierul meu.

— Desigur!

Yungar îi privi cum se trag deoparte, spre uşă.

— Eşti nebun? Şopti Shaddam, când el şi Fenring ajunseră la distanţă.

— Cântaţi-i în strună o vreme. Apoi, printr-o…

— Fenring zâmbi, alegând cuvântul cel mai potrivit – neînţelegere, bătrânul Elrood va fi incinerat înainte ca ei să-l poată tăia.

— Aha, spuse Shaddam, pricepând instantaneu.

Apoi i se adresă lui Yungar:

— Trimite după asociatul dumitale şi terminaţi autopsia. Tatăl meu va fi transportat la infirmerie, unde veţi putea efectua procedura.

— Va fi necesară o zi pentru a-l aduce pe celălalt doctor, zise medicul Suk. Aţi putea aranja ca trupul să fie păstrat la

rece?

Shaddam zâmbi cu politicos.

— Se va face.

— Atunci vă părăsesc, cu permisiunea domniei-voastre, Sire, spuse medicul Suk, înclinându-se şi retrăgându-se grăbit.

Medicul se precipită afară din încăpere, însoţit de foşnetul robei medicale. Părul său lung, cenuşiu metalic, atârna într-o coadă de cal, prinsă într-un inel de argint.

Când rămaseră singuri, Fenring comentă cu un surâs viclean:

— Ori aşa, ori ar fi trebuit să-l ucidem pe ticălos, şi nu ne puteam permite acest risc!

O oră mai târziu, printr-un nefericit concurs de împrejurări, împăratul Elrood al IX-lea fu transformat în cenuşă la crematoriul imperial, iar rămăşiţele sale se rătăciră. Un sanitar de la Curte şi doi infirmieri plătiră cu viaţa pentru această greşeală.

Memoria şi Istoria sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Cu timpul însă, Istoria tinde să se orienteze spre o impresie favorabilă asupra evenimentelor, în vreme ce Memoria este condamnată să păstreze aspectele cele mai rele.

DOAMNA HELENA ATREIDES,
jurnalele ei personale

Tată, nu eram pregătit!

Noaptea, mările erau necruţătoare pe Caladan, iar ploaia adusă de vânt biciuia ferestrele turnului estic al castelului. O altă furtună se dezlănţuise înlăuntrul ducelui Leto: îngrijorare pentru viitorul propriei sale Case.

Îşi evitase responsabilităţile prea multă vreme… de luni de zile, de fapt. În această seară singuratică, nu-şi dorea nimic altceva decât să stea într-o încăpere încălzită de un foc zdravăn, în compania lui Rhombur şi a lui Kailea. În loc de asta, se hotărâse în sfârşit să cerceteze unele dintre lucrurile personale ale bătrânului duce.

Cuferele care conţineau lucrurile tatălui său fuseseră aduse în încăpere şi aliniate lângă un perete. Servitorii umpluseră şemineul de buşteni care ardeau cu flăcări vii, iar o carafă cu vin fiert umplea încăperea cu arome picante de terrameg şi un strop de melanj costisitor. Patru mici licurigloburi îi dădeau suficientă lumină, încât să vadă ce era în jurul său.

Kailea găsise o mantie de blană într-un cufăr. Punând stăpânire pe ea, se învelise ca să se încălzească – dar asta o făcea, de asemenea, să arate uluitor. În ciuda schimbărilor radicale din viaţa ei, a prăbuşirii visurilor de a străluci la curtea imperială, fiica lui Vernius era o supravieţuitoare. Prin pură voinţă, Kailea părea să-şi supună mediul înconjurător, luând lucrurile aşa cum erau.

În pofida dezavantajelor politice ale unei legături romantice cu o familie renegată, ducele Leto – acum conducător al propriei sale Casei Mari – îşi dădea seama că era tot mai atras de fată. Îşi amintea însă de principalul avertisment al tatălui său: *Niciodată să nu te căsătoreşti*

din dragoste, căci vei aduce ruina Casei noastre. Paulus Atreides insistase asupra acestui punct la fel de mult ca asupra oricărui alt principiu de guvernare. Leto ştia că nu va putea niciodată să ignore poruncile bătrânului duce; făceau prea mult parte din el însuşi…

Cu toate astea, era atras de Kailea, deşi nu găsise încă până acum îndrăzneala de a-şi exprima sentimentele faţă de ea. Credea că fata ştie, chiar şi aşa; Kailea avea o minte foarte ageră şi logică. Vedea asta în ochi ei de smarald, în arcuirea gurii sale ca de pisică, în privirile contemplative pe care i le arunca atunci când îşi închipuia că el nu observă.

Cu permisiunea lui Leto, Rhombur scotoci curios prin câteva dintre cuferele masive, căutând vechi suveniruri de război ale prieteniei dintre ducele Paulus şi Dominic Vernius. Răscolind adânc într-unul din cufere, scoase o pelerină brodată şi o despături.

— Ce-i asta? Nu l-am văzut niciodată pe tatăl tău purtând-o…

Leto studie modelul şi îşi dădu seama imediat ce era – şoimul Casei Atreides îmbrăţişa lampa Richesiană a cunoaşterii.

— Cred că asta-i mantia lui de nuntă, de când s-a căsătorit cu mama.

— Oh, făcu Rhombur pe un ton stânjenit. Îmi pare rău!

Împături mantia şi o băgă înapoi în cufăr.

Clătinând din cap, Leto trase adânc aer în piept. Ştia că vor da peste multe astfel de amintiri triste, iar el va trebui să le îndure pe toate.

— Tatăl meu nu a ales singur să moară şi să mă lase pe mine în locul lui, Rhombur. Mama a luat propriile sale decizii. Ar fi putut fi un sfetnic valoros pentru mine. În alte împrejurări, ajutorul şi sfaturile ei înţelepte ar fi fost bine venite. În schimb…

Oftă şi se uită cu amărăciune spre Kailea.

— Cum am spus, a luat propriile ei decizii…

Numai Leto şi războinicul mentat ştiau adevărul despre complicitatea Helenei la asasinat, iar acesta era un secret

pe care Leto jurase că-l va duce cu el în mormânt. O dată cu moartea şefului de grajd în timpul interogatoriului, ducele Leto Atreides se trezise cu sânge proaspăt pe mâini – primul, dar cu siguranţă nu şi ultimul. Nici măcar Rhombur sau Kailea nu bănuiau adevărul.

O trimisese pe mama sa departe de castelul Caladan, cu doi dintre servitorii ei, aleşi de el. Pentru propria sa „odihnă şi siguranţă”, doamna Helena fusese dusă pe Continentul de Est, unde avea să trăiască în condiţii primitive împreună cu Surorile din Sihăstrie, o comunitate religioasă retrogradă. Cu aroganţă, dar fără să mai încerce să ceară explicaţii pentru comportamentul fiului ei, Helena îşi acceptase repudierea.

Deşi se străduise să pară puternic, Leto deplângea în sine pierderea mamei sale şi era dezorientat văzându-se fără ambii părinţi, în decurs de doar câteva luni. Însă Helena comisese cel mai abominabil act de trădare împotriva propriei sale familii, a propriei sale Case, şi ştia că n-ar fi putut-o ierta niciodată, nici n-ar fi putut s-o mai vadă vreodată. Uciderea ei era în afară de orice discuţie; acest gând de-abia dacă-i trecuse prin minte. Era, la urma urmei, mama lui, iar el nu-i semăna. În plus, dispariţia sa din preajmă era şi o problemă practică, pentru că-i rămăseseră proprietăţi vaste de administrat, iar bunăstarea cetăţenilor de pe Caladan avea prioritate. Trebuia să se apuce să conducă afacerile Casei Atreides!

Dintr-un cufăr plin cu diferite obiecte, Rhombur scoase un pachet de cărţi de joc de modă veche, făcute de mână, şi câteva dintre medaliile Bătrânului Duce, inclusiv insignele militare de onoare, un cuţit ştirbit şi o mică flamură însângerată. Leto descoperi cochilii de scoici de mare, o eşarfă colorată, o poezie de dragoste nesemnată, o şuviţă de păr castaniu-roşcat (nu era culoarea Helenei), apoi o altă şuviţă blondă şi brăţările smălţuite de alamă ale unei femei, dar nu putu da nicio explicaţie pentru aceste lucruri.

Ştia că tatăl său îşi luase amante, deşi nu adusese

niciuna dintre ele la castel, în calitate de concubină oficială. Se mulţumise să se distreze şi, fără îndoială, le copleşise pe femei cu podoabe, ţesături sau dulciuri.

Leto lăsă deoparte toate aceste lucruri şi închise capacul greu al cufărului. Ducele Paulus avea dreptul la propriile sale amintiri, la trecutul şi la secretele sale. Niciunul dintre aceste suveniruri nu avea vreo legătură cu averile Casei Atreides. El trebuia să se ocupe de politică şi de afaceri. Thufir Hawat, alţi consilieri de la Curte şi chiar prinţul Rhombur făceau tot ce le stătea în puteri să-l îndrume, însă Leto se simţea ca un nou născut care trebuia să înveţe totul de la început.

În timp ce afară continua să plouă, Kailea turnă o cană de vin fiert şi i-o întinse lui Leto, apoi luă încă două, una pentru ea şi alta pentru fratele ei. Ducele sorbi gânditor, savurând aroma condimentată. Căldura îi pătrunse din nou în oase şi el zâmbi când îi mulţumi fetei.

Ea privi în jos, spre mărunţişurile ciudate, şi-şi aranjă unul dintre pieptenii de aur în părul arămiu închis. Leto observă că buza de jos îi tremura.

— Ce s-a întâmplat, Kailea?

Fata inspiră adânc şi se uită spre fratele ei, apoi spre Leto.

— Eu nu voi avea niciodată ocazia de a căuta printre lucrurile mamei mele, aşa ca tine. Nici în Marele Palat şi nici măcar printre cele câteva obiecte preţioase pe care le-a luat cu ea când a fugit…

Rhombur se apropie şi o ţinu pe sora lui în braţe, dar ea continuă să se uite spre Leto.

— Mama mea avea amintiri chiar de la împărat, comori pe care i le-a dăruit când a plecat din serviciul său. Avea atâtea amintiri, atâtea poveşti să-mi spună… N-am stat destul s-o ascult atunci când trăia.

— Totul va fi bine, spuse Rhombur, încercând s-o consoleze. Ne vom face propriile noastre amintiri.

— Şi-i vom face pe toţi să-şi amintească de *noi,* răspunse Kailea, cu o voce frântă dintr-o dată.

Simţindu-se bolnav şi extrem de obosit, Leto îşi frecă inelul cu sigiliul ducal, de pe deget. Încă îl simţea nelalocul lui şi foarte greu, dar ştia că nu-l va mai da jos decât într-un viitor foarte îndepărtat, când îl va transmite propriului său fiu, ca să continue tradiţiile Casei Atreides.

Afară, furtuna revărsa şi mai multă ploaie asupra zidurilor şi ferestrelor vechiului castel de piatră, în vreme ce marea îngâna un cântec de leagăn înspumat, pe falezele înalte din depărtare. Caladan părea foarte mare şi copleşitor în jurul lui, iar Leto se simţea incredibil de mic. Deşi era o noapte neospitalieră, când tânărul duce schimbă zâmbete cu Rhombur şi Kailea, simţi că la el acasă e totuşi cald şi confortabil.

Leto află de moartea împăratului în momentul în care, împreună cu trei servitori, se chinuia să atârne capul taurului salusan în sala de mese. Lucrătorii folosiseră frânghii şi scripeţi pentru a ridica monstruosul trofeu la locul dinainte pregătit, pe pereţii lipsiţi de ornamente ai sălii.

Thufir Hawat stătea lângă el înnegurat, privind totul cu mâinile strânse la spate. Absent, mentatul îşi atinse cicatricea prelungă de pe picior, o amintire din vremurile când îl salvase pe foarte tânărul Paulus de un alt taur furios. De data asta însă, nu acţionase destul de repede…

Kailea se cutremură, ridicând ochii spre capul urât al creaturii.

— Va fi greu să mâncăm în această sală, cu lucrul acela holbându-se la noi. Mai văd şi-acum sângele de pe coarnele sale…

Leto privi capul taurului cu un ochi cercetător.

— Eu îl privesc ca pe un memento care-mi spune să nu las niciodată garda jos. Chiar şi un animal prost – mai ales dacă se amestecă nişte conspiratori umani – poate răpune un lider al unei Case Mari din Landsraad.

Simţi un fior.

— Gândeşte-te la această lecţie, Kailea!

— Mă tem că nu este un gând foarte încurajator, murmură ea, cu ochii verzi strălucindu-i de lacrimi abia reţinute.

Clipind pentru a-şi limpezi privirea, se întoarse la treburile sale.

Cu un dosar de rapoarte pe cristal ridulian deschis înaintea ei, pe masă, îşi dedica energia studierii contabilităţii Casei. Folosindu-se de cele învăţate în Biroul Sferic de pe Ix, Kailea analiza fluxurile de venituri încasate de pe urma proprietăţilor Atreides pentru a afla cum erau distribuite activităţile şi productivitatea pe continentele şi mările de pe Caladan. Leto şi cu ea discutaseră problema în amănunţime, în ciuda tinereţii lor. Leto fusese încântat să descopere că exilata Kailea Vernius avea o minte excelentă pentru afaceri.

„Să fii un bun duce nu înseamnă doar scrimă şi lupte cu tauri”, îi spusese cândva Thufir Hawat, cu mult timp înainte de ultimele necazuri şi provocări. „Administrarea lucrurilor mărunte este adesea o bătălie mult mai dificilă.” Din cine ştie ce motiv, afirmaţia se întipărise în mintea lui Leto, iar acum descoperea înţelepciunea acestor cuvinte.

…Când mesagerul imperial păşi în sala de mese, abia coborât dintr-un transspaţial al Ghildei, se opri în poziţie de drepţi, îmbrăcat protocolar în culorile imperiale, purpuriu şi auriu.

— Solicit o audienţă la ducele Leto Atreides.

Leto, Rhombur şi Kailea îngheţaseră cu toţii, amintindu-şi de veştile îngrozitoare pe care le primiseră ultima dată când un crainic intrase în marea sală de recepţii. Leto se rugă să nu se fi întâmplat nimic cu fugarul Dominic Vernius, care continua să se ascundă. Însă acest mesager oficial purta culorile Casei Corrino, şi arăta de parcă îşi rostise anunţul de câteva zeci de ori până atunci.

— Am datoria de a-i anunţa pe toţi membrii Caselor Mari şi Minore din Landsraad că împăratul Padişah Elrood Corrino al IX-lea a murit, răpus de o boală îndelungată, după o sută treizeci de ani de domnie. Fie ca istoria să

amintească plină de mândrie de lunga lui domnie şi fie ca sufletul său să găsească pacea eternă!

Leto se dădu înapoi, uluit. Unul dintre muncitori aproape că lăsă capul de taur să alunece de pe locul fixat pe perete, însă Hawat strigă să-i atragă atenţia, să fie atent la ceea ce face.

Împăratul fusese o constantă în galaxie pentru durata a două vieţi normale de om. Elrood trăise pe Kaitain, înconjurat de paznici, protejat împotriva oricăror ameninţări, şi profund dependent de melanjul geriatric. Leto nu se gândise niciodată că bătrânul ar putea muri într-o bună-zi, deşi de un an sau doi auzise că Elrood devenise tot mai bolnăvicios.

Leto se întoarse spre mesager şi dădu politicos din cap.

— Te rog, transmite-i prinţului Shaddam condoleanţele mele. Când vor avea loc funeraliile de stat? Desigur, Casa Atreides va fi prezentă.

— Nu va fi necesar, răspunse curierul cu o voce seacă. La cererea tronului, nu se va ţine decât o ceremonie privată, pentru membrii apropiaţi ai familiei.

— Înţeleg…

— Oricum, Shaddam Corrino, care va fi în curând încoronat ca împărat Padişah al Universului Cunoscut, sub numele de Shaddam al IV-lea, vă solicită respectuos prezenţa la încoronare şi depunerea jurământului de fidelitate, când va urca în mod oficial pe Tronul Leului de Aur. Detaliile asupra ceremoniei de încoronare urmează să fie stabilite.

Leto se uită grăbit spre Thufir Hawat şi răspunse:

— Se va face.

Cu un semn scurt din cap, mesagerul adăugă:

— Când protocolul va fi pus la punct şi se va stabili programul, va fi trimis pe Caladan un mesaj corespunzător.

Făcu o plecăciune, fluturându-şi în jurul braţelor mantia purpuriu-aurie, şi se răsuci pocnindu-şi cizmele. Ieşi din sală, îndreptându-se spre un vehicul care să-l ducă înapoi la spaţioport, pentru călătoria spre următoarea planetă

imperială, unde va transmite acelaşi mesaj.

— Ei bine, ăă… asta a fost o veste bună, rosti Rhombur amar.

Avea chipul palid, dar împietrit. Rămase tăcut lângă uşă, digerând informaţia.

— Dacă n-ar fi fost gelozia meschină a împăratului şi uneltirile sale, familia mea şi-ar fi putut reveni din criza de pe Ix. Landsraadul ar fi trimis ajutoare…

— Elrood n-a vrut să ne revenim, zise Kailea, desprinzându-şi privirea de pe înregistrările ei contabile, îmi pare rău doar că mama nu a apucat să trăiască pentru a afla aceste veşti.

Buzele lui Leto schiţară un surâs de un optimism prudent.

— Staţi puţin, asta ne dă o ocazie neaşteptată. Ia gândiţi-vă… Elrood era singurul care nutrea o duşmănie specială faţă de Casa Vernius. El şi cu mama voastră au împărtăşit un trecut dureros, despre care ştim că a fost adevăratul motiv pentru refuzul său de a şterge preţul de sânge pus pe familia voastră. A fost ceva *personal!*

Stând sub capul taurului, Hawat îl privi intens pe Leto. Asculta în tăcere, aşteptând să vadă ce sugera noul duce.

— Am încercat să discut această problemă în Consiliul Landsraadului, zise Leto, dar nu sunt buni de nimic, nu vor să se angajeze. Nu vor face nimic să ne ajute. Însă Shaddam, ca văr al meu pe linie feminină… Ne-am întâlnit doar de trei ori, însă bunica mea după mamă a fost tot un copil al lui Elrood. Pot invoca legăturile de sânge. Când Shaddam va deveni noul împărat, voi trimite o petiţie în care să cer amnistierea voastră, ca un gest de iertare. Când voi jura loialitatea eternă a Casei Atreides, îi voi cere să-şi amintească de trecutul măreţ al Casei Vernius.

— De ce-ar accepta aşa ceva? Vru Kailea să ştie. Ce avantaj ar avea?

— Ar fi lucrul cel mai corect pe care l-ar putea face, zise Rhombur. Aşa ar fi drept.

Sora lui îl privi de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— O va face pentru a statornici o tendinţă a domniei sale,

explică Leto. Fiecare nou împărat doreşte să creeze o identitate, să arate că este diferit de predecesorul său, că se îndepărtează de rânduielile şi hotărârile vechi. Shaddam s-ar putea să fie într-o dispoziţie iertătoare. Se spune că nu era în cei mai buni termeni cu tatăl său şi va dori, cu siguranţă, să-şi arate propriile sale păreri după mai mult de un secol de domnie a lui Elrood...

Kailea se aruncă în braţele lui Leto, iar el o îmbrăţişă cu stângăcie.

— Ar fi atât de minunat, Leto, să ne recăpătăm libertatea – şi posesiunile familiei! Poate că, după toate astea, ar mai fi câte ceva de salvat pe Ix...

— Să ne păstrăm speranţa, Kailea, zise Rhombur cu un optimism precaut. Încearcă să-ţi imaginezi toate astea şi s-ar putea adeveri.

— Nu trebuie să ne fie teamă să cerem, zise Leto.

— Prea bine, făcu Rhombur. Dacă cineva poate realiza aşa ceva, acesta eşti tu, prietene!

Înflăcărat de hotărâre şi optimism, Leto începu să urzească planurile pentru ceremonia oficială de pe Kaitain.

— Vom face ceva la care nu se aşteaptă nimeni, spuse el. Rhombur şi cu mine vom apărea împreună la ceremonia încoronării!

Întâlni privirea alarmată a consilierului său mentat.

— Este periculos să-l duceţi acolo pe fiul lui Vernius, stăpâne.

— ...şi exact lucrul la care nu se aşteaptă nimeni!

Ce simţuri ne lipsesc de nu putem vedea sau auzi o altă lume peste tot în jurul nostru?

Biblia Catolică Portocalie

Unii considerau frumoasă sălbăticia stâncoasă a Staţiei Gărzii Forestiere – o ţară a minunilor, virgină şi naturală. Dar baronului Vladimir Harkonnen îi displăcea să fie atât de departe de clădirile închise, de unghiurile drepte, de metal şi de plaz. Aerul rece mirosea aspru şi neplăcut, fără efluviile industriale familiare, datorate lubrefianţilor şi maşinăriilor. Prea primitiv, prea ostil…

Baronul cunoştea totuşi importanţa destinaţiei lor şi se distra privind disconfortul încă şi mai mare arătat de mentatul său strâmb. Cu roba murdară şi părul încâlcit, Piter de Vries se străduia să facă faţă încercării. Deşi mintea îi funcţiona ca o maşinărie puternică, trupul său era fragil, costeliv şi slăbit.

— Totul este atât de *primitiv* aici, baroane, atât de murdar şi rece, zise de Vries, cu privirea rătăcită. Sunteţi sigur că trebuie să mergem atât de departe? N-avem altceva mai bun de făcut decât să hoinărim prin pădure?

— Unii oameni plătesc din greu ca să viziteze astfel de locuri, zise baronul. Le numesc *rezervaţii.*

— Piter, tacă-ţi gura şi ţine pasul cu noi, îi aruncă Rabban.

Se opinteau să urce un deal abrupt, spre un perete de gresie acoperit cu gheaţă şi presărat de caverne.

Încruntându-se, mentatul îi întoarse răutăcios împunsătura:

— Nu-i ăsta locul unde băieţelul te-a păcălit, pe tine şi întreaga ta echipă de vânători, Rabban?

Nepotul baronului se întoarse, cu ochii cu pleoape groase aţintiţi asupra lui de Vries, şi mârâi:

— Data viitoare am să te vânez chiar pe *tine* dacă nu-ţi ţii gura.

— Chiar pe nepreţuitul mentat al unchiului tău? Întrebă de Vries pe un ton sfidător. Dar cum m-ar mai înlocui?

— Are dreptate, căzu de acord baronul, chicotind.

Rabban mormăi ceva în sine.

Mai devreme, gărzile baronului şi experţii în vânătoare pieptănaseră rezervaţia izolată de vânătoare, o verificare de securitate pentru ca ei trei să poată merge singuri, fără anturajul obişnuit. Cu un pistol maula la şold şi o armă calorică atârnată pe umăr, Rabban insista că trebuie să aibă grijă de toţi ogarii sălbatici sau de alte animale de pradă care-i puteau ataca. Baronul nu avea o încredere atât de mare în nepotul său, luând în considerare faptul că un băieţel se dovedise mai deştept decât el – dar cel puţin aici erau departe de orice priviri indiscrete.

În vârful unei faleze, cei trei se odihniră pe margine, apoi urcară pe o altă pantă. Rabban deschidea drumul, îndepărtând tufişurile dese şi ţepoase, până când ajunseră pe un platou de gresie lipsit de vegetaţie. Acolo, o crevasă joasă lăsa să se vadă un spaţiu întunecat între pietrele sfărâmicioase şi sol.

— Aici este, zise Rabban. Veniţi.

Baronul îngenunche şi îndreptă o lanternă-inel spre deschizătura cavernei.

— Urmează-mă, Piter.

— Nu sunt amator de speologie, răspunse mentatul, şi în afară de asta, sunt obosit.

— Nu eşti destul de dotat fizic, asta-i tot, îl contrazise baronul trăgând aer în piept ca să-şi simtă muşchii. Ai nevoie de mai mult exerciţiu. Menţine-te în formă.

— Dar nu pentru aşa ceva m-aţi cumpărat, domnule baron.

— Te-am cumpărat ca să faci tot ce-ţi *spun* eu să faci.

Se aplecă şi se târî prin deschizătură; raza de lumină îngustă, dar puternică, de la degetul său, străpungea bezna din faţa lor.

Deşi baronul încerca să-şi menţină trupul în stare perfectă, în ultimul an fusese afectat de dureri şi slăbiciuni neaşteptate. Nimeni nu observase – sau poate că nimeni nu îndrăznise să-i spună – faptul că începuse să şi câştige în

greutate, deşi nu-şi schimbase regimul alimentar. Pielea i se îngroşase, arătând albă şi bolnăvicioasă. Se gândise să discute problema cu nişte experţi medicali, poate chiar cu un doctor Suk, indiferent cât de exorbitant era onorariul pentru consultarea unuia. Viaţa, după cum se părea, era un şir nesfârşit de probleme.

— Miroase a pişat de urs pe-aici, se plânse de Vries, pe când se strecura prin gaură.

— De unde ştii tu cum miroase pisatul de urs? Zise Rabban, împingându-l pe mentat şi mai adânc pentru a-şi face loc.

— Te-am mirosit pe *tine.* Un animal sălbatic nu poate fi mai puturos de-atât!

Cei trei bărbaţi se ridicară în picioare, iar baronul aprinse un mic licuriglob, care pluti încet în sus, pentru a străluci lângă un perete din spatele cavernei joase. Locul era neprimitor, acoperit cu muşchi, plin de praf, fără niciun semn că ar fi fost vreodată locuit de oameni.

— O proiecţie mimetică destul de reuşită, nu-i aşa? Întrebă baronul. Cea mai bună treabă pe care au făcut-o oamenii noştri. Întinse mâna plină de inele şi imaginea peretelui se învolbură, devenind neclară.

Rabban observă o mică protuberanţă de piatră şi o apăsă; întregul perete din spate alunecă înapoi şi dispăru, dezvăluind un tunel de acces.

— O ascunzătoare foarte specială, zise baronul.

Se aprinseră nişte becuri, luminând pasajul care ducea în inima dealului. După ce păşiră înăuntru şi închiseră în spatele lor proiecţia zidului fals, de Vries privi în jurul său uluit.

— Aţi ţinut acest lucru secret chiar şi faţă de mine, domnule baron?

— Rabban a descoperit această cavernă în timpul uneia dintre partidele sale de vânătoare. Noi am făcut unele... modificări, folosind o nouă tehnologie, o tehnică foarte interesantă. Cred că vei vedea şi tu posibilităţile, o dată ce-ţi voi explica totul.

— O ascunzătoare foarte complicată, căzu mentatul de acord. Nu poţi fi niciodată destul de atent la spioni.
Baronul îşi ridică mâinile spre tavan şi strigă din toată puterea plămânilor săi:
— Azvârlit fie prinţul moştenitor Shaddam în hazna! Nu – aruncaţi-l în cel mai adânc hău de lavă şi mizerie!
Izbucnirea trădătoare îl şocă până şi pe de Vries, iar baronul chicoti.
— Aici, Piter – şi nicăieri altundeva pe Giedi Prime – nu mă tem câtuşi de puţin că pereţii ar putea avea urechi.
Îi conduse în camera principală.
— Noi trei am putea să ne ascundem aici şi să rezistăm chiar şi unui atac cu arme atomice de contrabandă. Nu ne-ar găsi nimeni. Containerele anentropice conţin provizii şi arme care ar putea ţine în veci. Am pus aici tot ce este vital pentru Casa Harkonnen, de la înregistrări genealogice la documente financiare şi până la materialele noastre de şantaj – toate detaliile josnice şi fascinante pe care le avem despre alte Case.
Rabban luă loc la o masă foarte lustruită şi apăsă un buton de pe un panou. Deodată, pereţii deveniră transparenţi, strălucind gălbui pentru a ilumina trupuri chircite, douăzeci şi unu la număr, atârnând la vedere în spaţiile dintre panourile transparente.
— Iată şi echipa de constructori, explică Rabban. Este… mausoleul nostru special pentru ei.
— Oarecum faraonic, zise baronul, pe un ton relaxat.
Carnea cadavrelor era decolorată şi umflată, feţele contorsionate în grimase macabre ale morţii. Expresiile victimelor oglindeau mai mult o resemnare tristă decât teroarea morţii iminente. Oricine construise o astfel de ascunzătoare secretă pentru Harkonenneni trebuie să-şi fi dat seama de la bun început că fusese hărăzit pieirii.
— Vor fi o privelişte destul de neplăcută când vor începe să putrezească, glăsui baronul, dar până la urmă, vom avea nişte schelete curate şi frumoase pe care să le admirăm.
Ceilalţi pereţi erau acoperiţi cu o ornamentaţie

complicată, reprezentând grifonii albaştri ai Casei Harkonnen, precum şi imagini vulgare şi pornografice cu împreunări dintre oameni sau cu animale, motive sugestive, şi un ceas mecanic care ar fi ofensat orice privitor. Rabban se uită la el şi chicoti văzând organele femeieşti şi cele bărbăteşti interacţionând într-un ritm constant şi etern.

De Vries se răsuci pe loc, analizând detaliile şi incluzându-le în propria sa proiecţie de mentat.

Baronul zâmbi.

— Încăperea este înconjurată de o proiecţie de ecranare care face orice obiect invizibil pe toate lungimile de undă. Niciun scaner nu poate detecta această cavernă prin explorare vizuală, termică sau chiar tactilă. Noi numim asta *noncâmp.* Gândeşte-te. Stăm în acest loc dar el nu *există* din punctul de vedere al restului universului. Este locul perfect ca să discutăm… delicioasele noastre planuri.

— N-am auzit niciodată de un astfel de câmp – nici de la Ghildă, nici de pe Ix, zise de Vries. Cine l-a inventat?

— S-ar putea să ţi-l aminteşti pe cercetătorul nostru… invitat de pe Richese.

— Chobyn? Întrebă mentatul, apoi îşi răspunse de unul singur la întrebare. Da, aşa îl cheamă.

— A venit la noi în secret, cu o descoperire de ultimă oră a richesienilor. Era o tehnologie nouă şi destul de riscantă, dar prietenul nostru Chobyn a întrevăzut posibilităţile. Cu înţelepciune, a adus această tehnologie Casei Harkonnen, pentru a fi folosită numai de noi, cu condiţia să-l plătim corespunzător.

— Şi cu siguranţă l-am plătit destul…

— A meritat fiecare solar, continuă baronul.

Bătu darabana cu degetele pe masă, în ritmul său obişnuit.

— Înăuntrul nonglobului, niciun suflet nu ne mai poate asculta, nici măcar un navigator al Ghildei, cu preştiinţa lui blestemată cu tot. Acum, l-am pus pe Chobyn să lucreze la… ceva chiar şi mai bun pentru noi.

Rabban se lăsă nerăbdător într-unul dintre scaunele de la masă.

— Să-i dăm drumul cu ce-avem de discutat.

De Vries se aşeză la masa cu auto-curăţare, cu ochii învăpăiaţi, cu toate rotiţele minţii sale de mentat învârtindu-se deja şi digerând implicaţiile unei tehnologii de invizibilitate. Cum putea fi ea folosită…

Baronul îşi mută privirile de la nepotul său cu trăsături greoaie la mentatul strâmb. *Ce contrast izbitor formează aceştia doi, la extremele spectrului intelectual.* Rabban şi de Vries trebuiau supravegheaţi amândoi în mod continuu, primul pentru că era tare de cap şi iute la mânie, iar celălalt din cauză că inteligenţa sa sclipitoare putea fi la fel de periculoasă.

În pofida deficienţelor sale evidente, Rabban era singurul dintre Harkonneni care-i putea succede baronului. Cu siguranţă, Abulurd nu era competent. În afară de cele două fiice bastarde pe care Bene Gesserit îl forţaseră să le procreeze, baronul nu avea copii. De aceea, era nevoit să-l instruiască pe nepotul său în exercitarea corectă şi incorectă a puterii, aşa încât să poată muri împăcat cu gândul că vechea Casă Harkonnen va continua ca întotdeauna.

Ar fi chiar mai bine, totuşi, dacă Atreizii ar fi distruşi…

Poate că Rabban ar trebui să aibă doi mentaţi care să-l îndrume, în loc de unul, aşa cum se obişnuia. Din cauza firii sale crude, conducerea lui Rabban va fi deosebit de brutală, poate că la o scară nemaivăzută pe Giedi Prime, în pofida îndelungatei istorii a Harkonnenilor, de tortură şi tratament violent al sclavilor.

Expresia baronului deveni îndârjită.

— Să trecem la afaceri. Acum ascultaţi, amândoi. Piter, vreau să-ţi foloseşti toate calităţile tale de mentat…

De Vries îşi scoase dintr-un buzunar interior al robei sticluţa cu suc de sapho. Înghiţi cu lăcomie şi plescăi din buze într-o manieră care-l dezgustă pe baron.

— Spionii mei au raportat informaţii foarte neliniştitoare,

zise baronul. Implică planeta Ix şi unele dintre planurile pe care împăratul se pare că le-a pus la punct înainte de a muri.

Bătu cu degetele pe masă în ritmul melodiei care îi răsuna mereu în minte.

— Acest plan are implicaţii serioase în ceea ce priveşte averea familiei. CHOAM şi Ghilda nici măcar nu ştiu de asta…

Rabban mârâi. De Vries îşi îndreptă umerii, aşteptând mai multe informaţii.

— Se pare că împăratul şi Tleilaxu au făcut un fel de alianţă pentru a comite lucruri neortodoxe şi ilegale în cel mai înalt grad.

— Limorcii şi rahatul se amestecă întotdeauna, remarcă Rabban.

Baronul chicoti la auzul analogiei.

— Am aflat că iubitul nostru împărat, plecat de curând dintre noi, a fost implicat personal în invazia de pe Ix. A obligat Casa Vernius să se declare renegată şi i-a pus în loc pe tleilaxu pentru a începe cercetări, adaptându-şi metodele la instalaţiile sofisticate ale ixienilor.

— Şi ce fel de cercetări sunt astea, baroane? Întrebă de Vries.

Baronul aruncă bomba.

— Caută o metodă biologică de a sintetiza melanj. Cred că-şi pot produce ieftin propria lor mirodenie artificială, scoţând astfel Arrakisul – *pe noi* – din reţeaua de distributie.

Rabban pufni.

— Imposibil! Nimeni nu poate face asta!

Însă mintea lui de Vries lucra, pe măsură ce aşeza la locul potrivit informaţiile relatate.

— Eu n-aş subestima tleilaxu – mai ales în combinaţie cu fabricile şi cu tehnologia de pe Ix. Vor avea tot ce le trebuie.

Rabban se ridică în picioare.

— Dar dacă împăratul poate face mirodenie sintetică, ce se va întâmpla cu averea noastră? Ce se va întâmpla cu

toate rezervele de melanj pe care le-am adunat de ani de zile?

— Dacă noul produs sintetizat se dovedeşte a fi ieftin şi eficace, averea bazată pe mirodenie a Casei Harkonnen se va evapora, explică de Vries împietrit. Practic, peste noapte.

— Exact, Piter!

Baronul lovi în masă cu pumnul său inelat.

— Recoltarea mirodeniei de pe Arrakis este incredibil de costisitoare. Dacă împăratul are propria sa sursă de melanj ieftin, piaţa se va prăbuşi, iar Casa Corrino va controla restul – un nou monopol aflat în întregime în mâinile împăratului.

— CHOAMului n-o să-i placă asta, zise Rabban cu o intuiţie surprinzătoare.

De Vries sugeră:

— Atunci va trebui să transmitem această informaţie Ghildei Spaţiului. Trebuie să le dezvăluim ce făcea împăratul şi să ne asigurăm că Shaddam încetează orice fel de cercetări asemănătoare. CHOAM şi Ghilda n-or să vrea să-şi piardă investiţiile în producţia de mirodenie.

— Dar ce se va întâmplă dacă noul împărat încheie mai întâi un tratat cu ei, Piter? Întrebă baronul. CHOAM este parţial în posesia Casei Corrino. Shaddam va face tot ce va putea pentru a-şi face un nume la începutul domniei sale. Dacă CHOAM îl presează să le dea acces la mirodenia sintetică la un preţ extraordinar de mic, ca recompensă pentru cooperarea lor? Ghilda va fi încântată să aibă o sursă mai ieftină şi de calitate. Ar putea abandona Arrakisul cu totul, dacă e prea dificil.

— Atunci, noi vom fi singurii lăsaţi de-o parte, mormăi Rabban. Casa Harkonnen va fi călcată în picioare de toţi.

Ochii mentatului aproape că se închiseră când vocea lui continuă să turuie:

— Nici n-am putea depune o plângere oficială către Casele din Landsraad. Informaţia despre un înlocuitor de mirodenie ar crea o adevărată frenezie lacomă printre

familiile Federate. Alianţele politice s-au modificat recent, iar unele dintre Case n-ar avea nimic împotrivă dacă monopolul nostru s-ar prăbuşi. Nu le-ar păsa nici cât negru sub unghie de o cădere a preţului melanjului. Singurii care ar pierde ar fi cei care au investit din greu în rezerve secrete şi ilegale de melanj sau în operaţiunile costisitoare de recoltare a mirodeniei pe Arrakis.

— Cu alte cuvinte, tot *noi* – şi câţiva dintre aliaţii noştri cei mai apropiaţi, observă baronul.

— Bene Gesserit şi micuţa ta iubită din rândul vrăjitoarelor probabil că n-ar avea nimic împotriva unei surse ieftine de mirodenie.

Baronul se uită urât la nepotul său. Rabban chicotea pur şi simplu.

— Deci, ce putem face?

De Vries răspunse fără să se mai consulte cu baronul:

— Casa Harkonnen va trebui să se ocupe de asta de una singură. Nu ne putem aştepta la niciun fel de ajutor din afară.

— Aminteşte-ţi că Arrakis nu este decât un cvasi-fief, zise baronul. Ne-a fost dat cu îngăduinţa CHOAMului şi a împăratului. Iar acum e ca un cârlig de care am fost agăţaţi şi puşi la uscat. Trebuie să fim extrem de prudenţi.

— N-avem destulă putere militară pentru a ne lupta cu toţi duşmanii, observă Rabban.

— Va trebui să fim subtili, spuse de Vries.

— Subtili?

Baronul înălţă sprâncenele.

— Prea bine, sunt dispus să încerc lucruri noi.

— Trebuie să subminăm aceste cercetări tleilaxu de pe Ix, continuă de Vries, sau mai bine să le distrugem. Aş sugera Casei Harkonnen să-şi lichideze diverse bunuri, să-şi creeze o rezervă de bani lichizi şi să stoarcă din producţia curentă de mirodenie un profit cât mai mare posibil, pentru că s-ar putea să dispară în orice clipă.

Baronul se uită spre Rabban.

— Trebuie să strângem şurubul. Oh, şi am să-l pun pe

idiotul de taică-tu să mărească recolta de blănuri de balenă pe Lankiveil. Trebuie să ne umplem cuferele. Bătăliile care vor veni s-ar putea să fie destul de costisitoare pentru resursele noastre.

Mentatul îşi şterse o picătură roşie de pe buze.

— Trebuie să facem toate astea în cel mai deplin secret. CHOAM supraveghează activitatea noastră financiară cu mare atenţie şi ar observa dacă începem dintr-o dată să facem ceva neobişnuit. Deocamdată, cel mai bine ar fi dacă nu ne-am băga nasul în cercetările tleilaxu. Nu vrem ca CHOAM sau Ghilda să-şi unească forţele cu noul împărat împotriva Casei Harkonnen.

— Trebuie să menţinem imperiul dependent de noi într-un mod corespunzător, zise baronul.

Rabban mormăi, încercând să priceapă implicaţiile prin forţă brută.

— Dar dacă tleilaxu s-au înfipt atât de bine pe Ix, cum distrugem cercetările fără să dezvăluim ce semnificaţie au? Fără să ne dăm de gol şi fără să-i stârnim pe toţi duşmanii noştri?

De Vries se lăsă pe spate cu ochii aţintiţi la desenele sexuale de pe pereţi. Cadavrele în putrefacţie atârnau în vitrinele lor ca nişte iscoade hidoase. Mintea lui fremăta printre calculele mentatice şi, în cele din urmă, răspunse:

— Trebuie să punem pe altcineva să lupte pentru noi. De preferat, fără să ştie.

— Pe cine? Se interesă Rabban.

— De asta l-am adus pe Piter aici, replică baronul. Avem nevoie de sfaturi.

— O primă proiecţie, zise de Vries. Casa Atreides.

Rabban rămase cu gura căscată.

— Atreizii nu vor lupta niciodată pentru noi!

De Vries răspunse pe un ton răstit:

— Bătrânul Duce e mort, iar Casa Atreides este instabilă acum. Succesorul lui Paulus, Leto, e un tinerel impulsiv. N-are prieteni în Landsraad, iar de curând a rostit un discurs destul de jenant în faţa Consiliului. A plecat acasă umilit.

Baronul aşteptă, încercând să vadă unde bătea mentatul său.

— Al doilea punct de referinţă: Casa Vernius, aliata loială a Casei Atreides, a fost izgonită de pe Ix de către tleilaxu. Dominic Vernius se ascunde, cu un premiu pus pe capul său, în timp ce Shando Vernius tocmai a fost ucisă, în baza statutului ei de renegată. Casa Atreides a oferit sanctuar celor doi copii ai Casei Vernius. Sunt strâns legaţi de victimele tleilaxu.

De Vries ridică un deget pentru a pune punctele în ordine.

— Prin urmare: impulsivul tânăr Leto este un prieten apropiat al prinţului exilat de pe Ix. Ducele Leto dă vina pe tleilaxu pentru invazia de pe Ix, pentru uciderea mamei şi pentru ruinarea familiei lor. „Casa Atreides preţuieşte loialitatea şi onoarea cu mult mai mult decât politica”, a spus Leto în Landsraad. S-ar putea să considere de datoria lui să-l ajute pe Rhombur Vernius să-şi recâştige poziţia pe Ix. Cine ar putea fi mai bun să lovească pentru noi?

Baronul zâmbea acum, urmărind implicaţiile.

— Aşa deci… să stârnim un război între Casa Atreides şi tleilaxu! Să-i lăsăm să se sfâşie între ei. În acest fel, atât Casa Atreides cât şi cercetările pentru mirodenia sintetică vor fi distruse.

Rabban întâmpina dificultăţi vizibile în a-şi imagina toate astea. Din privirea lui încordată, baronul îşi dădu seama că nepotul său gândea cât de intens putea, încercând să ţină pasul. Mentatul clătină din cap.

— Dacă procedăm cum trebuie, putem obţine totul în aşa fel încât să lase Casa Harkonnen complet în afara ostilităţilor. Obţinem ceea ce vrem şi rămânem cu mâinile curate.

— Excelent, Piter! Mă bucur că nu te-am executat în toate momentele în care deveneai atât de enervant…

— Şi eu.

Baronul deschise unul dintre containerele anentropice pentru a scoate o sticlă de coniac kirana, extrem de scump.

— Trebuie să toastăm... Apoi zâmbi viclean.

— ...deoarece tocmai mi-am dat seama când şi cum vom face toate astea!

Cei doi interlocutori ai săi erau numai ochi şi urechi.

— Noul duce este copleşit de dificultăţile administrării proprietăţilor sale. Fireşte, va lua parte la ceremonia de încoronare lui Shaddam al IV-lea. Nicio Casă Mare nu poate risca să-l ofenseze pe noul împărat Padişah, dispreţuindu-l în cea mai mare zi a sa. De Vries prinse imediat ideea din zbor.

— Când ducele Leto se va duce la încoronare... atunci va fi momentul să lovim.

— Pe Kaitain? Întrebă Rabban.

— Ceva mult mai interesant, bănuiesc, comentă de Vries.

Baronul sorbi din dulceaţa arzătoare a coniacului învechit.

— Ah, va fi o răzbunare delicioasă. Iar Leto nici nu va vedea căzând trăsnetul, nu va şti de unde vine.

Ochii lui Rabban se luminară.

— Îl vom face să se zvârcolească, unchiule?

Baronul întinse pahare de cristal cu coniac nepotului şi mentatului său. Rabban îl dădu peste cap dintr-o singură înghiţitură, în vreme ce de Vries îl fixă pur şi simplu de parcă ar fi făcut cu ochii o analiză chimică.

— Da, Rabban, se va zvârcoli şi se va zvârcoli până când o ditamai cizmă imperială îl va strivi.

Nimeni, în afară de un tleilaxu, nu poate pune piciorul în Bandalong, oraşul cel mai sfânt al Bene Tleilax, pentru că este un tărâm sacrosanct, păzit cu fanatism şi purificat de Dumnezeul lor.

Diplomaţia în Imperiu,
o publicaţie a Landsraadului

Clădirea cu urme de incendiu fusese cândva o fabrică ixiană de manechine de luptă, una dintre industriile profanatoare care sfidaseră poruncile sfinte ale Jihadului Butlerian. Acum se terminase. Hidar Fen Ajidica privi spre şirurile de cuve şi de îngrijitori, mulţumit să vadă că locul fusese complet curăţat şi folosit cum trebuie. *Dumnezeu va încuviinţa.*

După victoria tleilaxu, fabrica fusese golită de maşinăriile sale nefaste şi binecuvântată de Maeştrii în robe, ca să poată fi folosită pentru scopurile înălţătoare ale Bene Tleilax. În pofida ordinelor şi sprijinului oferit de bătrânul împărat Elrood, mort acum, Ajidica nu considera că era un proiect imperial. Tleilaxu nu acţionau în beneficiul nimănui în afară de ei înşişi şi de dumnezeul lor. Aveau propriile lor scopuri, care n-ar fi putut fi înţelese niciodată de străinii impuri.

— Strategia tleilaxu este întotdeauna urzită într-o plasă de strategii, oricare dintre ele putând fi cea reală, intonă el axioma poporului său. Minunile Dumnezeului nostru sunt salvarea noastră!

Fiecare cuvă axlotl conţinea ingredientele unui alt experiment, fiecare reprezentând o cale alternativă pentru rezolvarea problemei melanjului artificial. Niciun străin nu văzuse vreodată o cuvă axlotl tleilaxu şi niciunul nu ar fi înţeles adevărata sa funcţie. Pentru a produce preţioasa mirodenie, Ajidica ştia că va trebui să folosească metode care nu fuseseră statornicite. *Alţii vor fi oripilaţi, dar Dumnezeu va încuviinţa,* îşi repeta el în ungherul cel mai secret al sufletului său. În cele din urmă, vor produce melanj în masă.

Dându-şi seama de complexitatea provocării, Maestrul Cercetător adusese experţi în materie de tehnologie de pe Tleilax Unu – oameni învăţaţi, care aveau vederi foarte diferite asupra modului în care putea fi atins acest obiectiv. În această fază timpurie a procesului, toate opţiunile trebuiau luate în considerare, toate probele studiate pentru indicii care să fie inserate direct în codul ADN al moleculelor organice, pe care tleilaxu îl numeau Limbajul lui Dumnezeu…

Toţi experţii căzuseră de acord că mirodenia artificială trebuia cultivată ca o substanţă organică într-o cuvă axlotl, pentru că aceste cuve erau izvoare sacre de viaţă şi de energie. Maestrul Cercetător se îngrijise de nenumărate programe anterioare cu rezultate uluitoare, de la alimente la clone şi ghola… deşi existaseră şi numeroase eşecuri nefericite.

Aceste recipiente exotice erau cele mai sacre dintre descoperirile tleilaxu, funcţionarea lor fiind ascunsă chiar şi faţă de prinţul moştenitor Shaddam şi de sardaukarii săi. Secretul şi securitatea de aici, de pe Ix – acum Xuttuh –, fuseseră impuse prin înţelegerea iniţială cu împăratul Elrood. Cu un amuzament dispreţuitor, bătrânul fusese de acord cu tot; îşi imaginase probabil că ar fi putut spulbera aceste secrete oricând ar fi vrut el.

Mai făcuseră mulţi astfel de presupuneri ridicole în legătură cu tleilaxu. Ajidica era obişnuit să fie desconsiderat de smintiţi.

Nimeni altcineva în afara unui Maestru tleilaxu sau a unui cercetător tleilaxu de descendenţă pură n-ar fi putut avea vreodată acces la această ştiinţă. Ajidica trase adânc în piept mirosul bogat de chimicale, izul umed, neplăcut, care era consecinţa inevitabilă a funcţionării cuvelor. Mirosuri naturale. *Simt prezenţa Dumnezeului meu,* cugetă el, alcătuind cuvintele în Islamiyat – limba ezoterică niciodată vorbită cu glas tare în afara kehlsurilor, consiliile secrete ale rasei sale. *Dumnezeu e milostiv. Numai el singur mă poate povăţui.*

Un licuriglob plutea în faţa ochilor săi, clipind roşu… lung, lung, scurt, pauză… lung, scurt, culoarea se schimbă în albastru… cinci străfulgerări scurte şi rapide, apoi din nou roşu. Emisarul prinţului moştenitor era nerăbdător să-l vadă. Hidar Fen Ajidica ştia că nu trebuie să-l facă pe Hasimir Fenring să aştepte. Deşi nu avea un titlu nobiliar ereditar, nerăbdătorul Fenring era cel mai apropiat prieten al moştenitorului imperial şi înţelegea manipularea puterii personale mai bine decât majoritatea marilor conducători din Landsraad. Ajidica nutrea chiar un oarecare respect pentru acest bărbat.

Resemnat, Ajidica se întoarse şi trecu uşor de o zonă de identificare, mortală pentru oricine în lipsa unui permis adecvat. Nici măcar prinţul moştenitor n-ar fi fost capabil să treacă pe acolo în siguranţă. Ajidica zâmbi gândindu-se la superioritatea metodelor poporului său. Ixienii folosiseră maşinării şi câmpuri de forţă ca metode de securitate, după cum descoperiseră barbarii şi neîndemânaticii suboizi rebeli… provocând explozii hotice şi pagube colaterale. Pe de altă parte, tleilaxu foloseau agenţi biologici, eliberaţi prin interacţiuni ingenioase – otrăvuri şi vapori neurotoxici care-i lăsau fără viaţă pe necredincioşii *powindah* în clipa în care puneau piciorul unde nu aveau ce căuta.

Afară, în zona sigură de aşteptare, Hasimir Fenring îl salută zâmbind pe Ajidica în momentul în care cercetătorul ieşea din zona de identificare. Din unele unghiuri, bărbatul cu bărbia firavă arăta ca o focă, din altele ca un iepure, era o arătare inofensivă, dar, oh, cât de periculoasă… Cei doi se găseau faţă în faţă în ceea ce fusese odată un hol ixian, conectat la o reţea complexă de liftuburi transparente. Acest ucigaş imperial, mortal, era mai înalt decât Maestrul Cercetător cu mai mult de un cap.

— Ah, dragul meu Fen Ajidica, susură Fenring, experimentele tale merg bine, hmmm? Prinţul moştenitor Shaddam abia aşteaptă să afle noutăţi, acum când începe să se ocupe de imperiul său.

— Facem progrese importante, domnule. Presupun că

împăratul nostru neîncoronat a primit darul de la mine, nu?

— Da, e foarte drăguţ, şi-ţi trimite aprecierea sa.

Zâmbi discret, gândindu-se la el: o hermavulpe argintie, capabilă să se reproducă singură, o neobişnuită jucărie vie fără nicio utilizare practică.

— De unde a ieşit o asemenea creatură interesantă?

— Noi suntem experţi în forţele vieţii, domnule.

Ochii, se gândi Ajidica. *Priveşte-i ochii. Dezvăluie emoţii periculoase. În clipa asta, chiar vicioase.*

— Îţi place deci să te joci de-a Dumnezeu? Zise Fenring.

Cu o indignare controlată, Ajidica răspunse:

— Nu există decât un singur Dumnezeu Preaînalt. N-aş îndrăzni să-I iau locul!

— Bineînţeles că nu.

Fenring plecă pleoapele.

— Noul nostru împărat îţi trimite mulţumirile sale, însă adaugă că există un dar pe care l-ar fi preferat: un eşantion de mirodenie artificială.

— Lucrăm din greu la această problemă, domnule, dar i-am spus împăratului Elrood de la bun început că va dura mulţi ani, poate chiar decenii, pentru a elabora un produs complet. O mare parte din munca noastră de aici a constat în consolidarea controlului tleilaxu pe Xuttuh şi în adaptarea instalaţiilor existente.

— Atunci, nu aţi realizat niciun progres palpabil?

Dispreţul lui Fenring era atât de mare încât nu reuşea să-l mascheze.

— Există multe semne promiţătoare…

— Bine, deci când pot să-i spun lui Shaddam că ar trebui să-şi aştepte darul? I-ar plăcea să-l primească înainte de încoronare, adică în şase săptămâni!

— Nu cred că asta e posibil, domnule. Ne-aţi adus o încărcătură de melanj pentru catalizator acum mai puţin de o lună standard…

— V-am dat destul cât să cumpăraţi mai multe planete.

— Desigur, desigur, iar noi ne mişcăm pe cât de repede putem. Însă cuvele axlotl trebuie să fie cultivate şi

modificate, probabil timp de câteva generaţii. Shaddam trebuie să aibă răbdare.

Fenring îl cercetă pe micul tleilaxu, căutând semne de înşelăciune.

— Răbdare? Ţine minte, Ajidica, un împărat nu are o răbdare nelimitată.

Bărbatului mărunţel nu-i plăcea deloc acest animal imperial de pradă. Ceva din ochii negri, prea mari, ai lui Fenring şi din vorbirea sa aveau o nuanţă ameninţătoare, chiar şi când discuta chestiuni banale. *Să nu fac nicio greşeală. Omul ăsta va fi noul vătaf imperial – cel care mă va ucide dacă eşuez.*

Ajidica inspiră adânc, dar ascunse asta cu un căscat, ca să nu-şi arate frica. Când vorbi din nou, adoptă cel mai calm ton posibil:

— Când Dumnezeu va dori izbânda noastră, atunci se va întâmpla. Acţionăm conform planurilor Sale, nu după ale noastre, şi nici după cele ale prinţului Shaddam. Aşa merg lucrurile în univers.

Ochii uriaşi ai lui Fenring sclipiră periculos.

— Îţi dai seama cât e de important? Nu numai pentru viitorul Casei Corrino şi pentru economia imperiului… dar şi pentru propria ta supravieţuire?

— Mai mult ca sigur.

Ajidica nu reacţionă la ameninţare.

— Poporul meu a învăţat valoarea aşteptării. Un măr cules prea curând ar putea fi verde şi acru, dar dacă aştepţi până se coace, atunci fructul este dulce şi delicios. Când va fi gata, mirodenia artificială va modifica întreaga structură de putere din imperiu. Nu se poate prepara o astfel de substanţă peste noapte.

Fenring se încruntă.

— Am avut răbdare, dar asta nu mai poate continua.

Cu un zâmbet larg, Ajidica spuse:

— Dacă doriţi, putem stabili întâlniri regulate pentru a ne arăta munca şi progresele. Asemenea interferenţe nu vor face însă decât să ne încetinească experienţele, analizele

de substanţe şi pregătirile.

— Nu, continuaţi, mormăi Fenring.

L-am adus pe ticălos unde-am vrut, gândi Ajidica, *şi nu-i place deloc.* Cu toate astea, avea impresia clară că asasinul ar fi isprăvit cu el fără nicio ezitare. Chiar şi acum, în pofida celor mai minuţioase verificări de securitate, fără îndoială că Fenring avea un număr de arme ascunse în haine, sub piele şi în păr.

Va încerca ceva imediat ce nu mai sunt necesar, când Shaddam va crede că a obţinut tot ce-a vrut.

Şi totuşi, Hidar Fen Ajidica avea propriile sale arme ascunse. Pusese la punct planuri de urgenţă pentru a face faţă celor mai periculoşi dintre străini… pentru a se asigura că tleilaxu vor avea controlul în permanenţă.

Laboratoarele noastre ar putea într-adevăr să realizeze un substitut pentru mirodenie, gândi el. *Dar niciun powindah nu va afla vreodată cum se face.*

Programul nostru va dobândi amploarea unui fenomen natural. Viaţa unei planete este ca o pânză vastă, strâns întreţesută. Schimbările vegetaţiei şi ale lumii animale vor fi determinate, în primul rând, de forţele fizice elementare pe care le manipulăm. Pe măsură ce se vor consolida totuşi, schimbările noastre vor deveni ele însele influenţe care dirijează mediul – şi va trebui să ne ocupăm şi de ele. Ţineţi minte că nu trebuie să controlăm decât trei procente din energia de suprafaţă – numai trei la sută – pentru a transforma întreaga structură într-un sistem autoîntreţinut.

PARDOT KYNES,
Visurile Arrakisului

Când fiul său, Liet, împlini un an şi jumătate, Pardot Kynes şi soţia lui porniră într-o călătorie prin deşert. Îşi îmbrăcară copilul cel tăcut cu un distrai special făcut şi cu o robă, pentru a-i proteja pielea împotriva soarelui şi a căldurii.

Kynes era încântat să-şi petreacă timpul alături de familia sa, să le arate ce realizase în procesul de transformare a Dunei. Întreaga lui viaţă se bazase pe împărtăşirea viselor pe care le avea…

Cei trei ucenici ai săi, Stilgar, Turok şi Ommun, insistaseră să meargă şi ei, pentru a-l proteja şi ghida, însă Kynes nici nu voise să audă.

— Am petrecut mai mulţi ani singur, în sălbăticie, decât a trăit oricare dintre voi. Mă descurc eu cu o călătorie de câteva zile, împreună cu familia mea.

Făcuse un gest de a-i alunga.

— În afară de asta, nu v-am dat destulă treabă – sau trebuie să vă găsesc sarcini în plus?

— Dacă ai şi altceva pentru noi, zisese Stilgar, vom face bucuroşi orice pentru tine.

— Doar… găsiţi-vă de lucru, mormăise Kynes încurcat, apoi plecase pe jos, împreună cu Frieth şi cu micul Liet.

Copilul călărea unul dintre cei trei kuloni din sietch, un măgar de deşert domesticit, adus pe Dune de

contrabandişti şi prospectori.

Consumul de apă al unui astfel de animal era destul de mare, în ciuda adaptării sale înnăscute pentru mediul arid şi ostil. Fremenii realizaseră pentru animal chiar şi un distrai modificat, cu patru picioare, care conserva o parte din umezeala eliminată prin transpiraţie. Însă în această invenţie, kulonul avea dificultăţi la deplasare – pe lângă faptul că arăta caraghios – iar Kynes se decisese să nu-şi mai bată capul cu astfel de măsuri extreme. Asta însemna să ia mai multă apă în călătorie, pe care animalul o purta în litrugenele atârnate la spatele său.

În umbra dimineţii, Kynes, înalt şi bărbos, îşi conducea micul grup pe o cărăruie întortocheată pe care numai un fremen ar fi numit-o potecă. Ochii lui, ca ai lui Frieth, erau albaştri, de Ibad. Măgarul de deşert călca atent pe o pantă abruptă, dar nu scotea niciun sunet de protest. Pe Kynes nu-l deranja mersul pe jos; făcuse asta o mare parte a vieţii sale, în anii de cercetări ecologice pe Salusa Secundus şi Bela Tegeuse. Muşchii i se întăriseră, devenind ca fibrele unui bici. În afară de asta, când mergea pe jos îşi putea concentra privirea asupra pietricelelor şi grăunţelor diferite de nisip de sub ghetele sale mai bine decât asupra munţilor din depărtare sau asupra soarelui dogoritor.

Dornică să-i facă plăcere soţului ei, Frieth devenea atentă de fiecare dată când Kynes arăta spre o formaţiune stâncoasă, studia compoziţia vreunui loc de pe sol sau evalua fisurile adăpostite în stâncă, posibile locuri pentru a planta vegetaţia. După o perioadă de nesiguranţă, începu şi ea să-i arate unele lucruri.

— Cea mai mare forţă a unui fremen stă în observaţie, zise Frieth, de parcă ar fi citat un vechi proverb. Cu cât observăm mai mult, cu atât ştim mai mult. Aceste cunoştinţe ne dau putere, mai ales când alţii nu sunt capabili să vadă.

— Interesant…

Kynes ştia prea puţin despre trecutul soţiei sale fremene. Fusese mult prea ocupat pentru a-i cere detalii despre

copilărie sau despre pasiunile ei, dar Frieth nu păruse câtuşi de puţin jignită de preocupările lui pentru munca de terraformare. În cultura fremenă, soţii şi soţiile trăiau în lumi cu totul diferite, legate între ele doar prin câteva punţi înguste şi fragile.

Oricum, Kynes ştia că femeile fremenilor aveau o reputaţie de luptătoare pline de cruzime – mortale pe câmpul de luptă şi mai temute chiar decât soldaţii imperiali în lupta corp la corp. Până acum, reuşise să evite dezvăluirea părţii violente a lui Frieth şi spera să n-o vadă niciodată îndreptată împotriva lui. De o loialitate feroce, putea fi la fel de formidabilă ca duşman precum era ca prieten.

În timp ce înainta cu greu, un smoc de vegetaţie îi atrase privirea. Oprind kulonul din spatele său, îngenunchie pentru a cerceta mica plantă de un verde palid care crescuse într-o depresiune umbrită, unde se adunase praf şi nisip. Recunoscu specimenul drept o plantă rădăcinoasă rară şi îndepărtă praful de pe frunzele mici şi netede.

— Priveşte, Frieth, exclamă el ca un profesor, cu ochii strălucind. Este extraordinar de tenace!

Frieth dădu din cap.

— Noi căutăm rădăcinoasele astea în vremuri de restrişte. Se spune că un singur tubercul poate conţine până la jumătate de litru de apă – destul pentru ca o persoană să poată supravieţui câteva zile!

Kynes se întrebă câte cunoştinţe despre deşert avea sora lui Stilgar, în mintea ei de fremenă; până acum, nu-i împărtăşise aproape nimic. Era vina lui, îşi spuse, pentru că nu-i dăduse destulă atenţie.

Nerăbdător să mănânce frunzele proaspete ale plantei supravieţuitoare, kulonul îşi aplecă botul spre sol, cu nările fremătând pe când adulmeca. Însă Kynes îl goni.

— Planta asta e prea importantă ca să ajungă micul tău dejun.

Cercetă solul, hotărât să găsească şi alţi tuberculi, dar nu mai observă nimic în imediata apropiere. Din câte aflase,

aceste plante erau autohtone pe Dune, supravieţuitoare ale misteriosului cataclism care uscase sau ascunsese umezeala din această lume.

Călătorii făcură o scurtă oprire pentru a-şi hrăni copilul. În timp ce Frieth ridică un umbrar pe un platou, Kynes trecu în revistă munca din ultimele luni şi progresul imens pe care el şi cu oamenii săi îl înregistraseră deja, de când începuseră proiectul menit să dureze secole.

Dune fusese cândva o staţie botanică de testare, un avanpost izolat, cu câteva eşantioane de plante plasate acolo cu secole în urmă, în zilele expansiunii imperiale. Asta se petrecuse chiar înainte să fi fost descoperite proprietăţile de stimulare a capacităţilor preştiente şi cele geriatrice ale melanjului... pe vremea când această lume era doar o gaură pustie de iad, fără nicio utilizare vizibilă. Dar staţiile botanice fuseseră abandonate; puţinele plante, ca şi animalele şi insectele, fuseseră lăsate să se descurce cum puteau în mediul dur.

Multe specii supravieţuiseră şi se diversificaseră, demonstrând o tenacitate remarcabilă şi o mare putere de adaptare... rogoz mutant, cactuşi şi alte forme de vegetaţie pentru mediul arid. Kynes aranjase deja cu contrabandiştii să-i aducă încărcături întregi din seminţele şi embrionii cei mai promiţători. Lucrătorii fremeni erau pregătiţi să semene nisipurile şi să răspândească preţioasele seminţe – fiecare dintre ele un sâmbure de viaţă, un grăunte din viitorul Dunei...

De la un negustor de apă, Kynes aflase de moartea împăratului Elrood al IX-lea. Această veste îi trezise amintirea vie a audienţei de pe Kaitain, când bătrânul conducător îi dăduse însărcinarea de a veni aici şi de a cerceta ecologia de pe Arrakis. Planetologul îşi datora întregul viitor acelei întâlniri. Îi datora lui Elrood multă recunoştinţă, dar se îndoia că bătrânul împărat îşi mai amintise de el în ultimul an.

Auzind neaşteptata veste, Kynes se gândise să se ducă înapoi la Arrakeen, să-şi cumpere un loc pe un transspaţial

şi să participa la funeraliile de stat – dar hotărâse că s-ar fi simţit complet nelalocul lui. Acum era un locuitor al deşertului, asprit, tăbăcit şi foarte departe de fineţurile politicii imperiale. În plus, Pardot Kynes avea ceva mult mai important de terminat aici.

În sudul îndepărtat, la adăpost de ochii Harkonnenilor, fremenii plantaseră ierburi capabile să se adapteze la soluri sărace pe pantele anumitor dune, ancorându-le astfel în calea vânturilor dominante dinspre vest. O dată ce suprafeţele opuse vântului deveneau stabile, laturile expuse creşteau tot mai mult, încercând să depăşească plantele, însă fremenii îşi mutau ierburile pentru a ţine pasul, construind, în cele din urmă, bariere flexibile gigantice care şerpuiau pe kilometri întregi, unele dintre ele înalte de mai bine de o mie cinci sute de metri.

În timp ce contempla toate astea, Kynes îşi auzi soţia mişcându-se sub umbrar. Îi vorbea cu blândeţe copilului, alăptându-l printr-o despărţitură a distraiului.

În continuare, Kynes se gândi la cea de-a doua fază a procesului de transformare ecologică, în care el şi echipa sa vor planta rogoz, vor adăuga îngrăşăminte chimice rafinate, vor construi capcane de vânt şi colectoare de rouă. Mai târziu, având grijă să nu forţeze noul sistem ecologic încă fragil, vor adăuga plante de adâncime, cum ar fi amarant, talpa-gâştei, grozamă şi tamarisc pitic, urmate de prezenţele familiare ale deşertului precum cactuşii saguaro şi cactuşii-butoi. Agenda sa de lucru se desfăşura spre orizont, decenii şi secole de-acum înainte…

În regiunile locuite din nordul Dunei, fremenii fuseseră nevoiţi să se mulţumească cu plantatii mici şi culturi subterane. Numeroasa lor populaţie cunoştea secretul terraformării şi muncea dându-şi sudoarea şi sângele – reuşind astfel să continue acest program monumental şi visul care-l însoţea, ferite de priviri curioase.

Kynes avea destulă răbdare să urmărească metamorfozele petrecute puţin câte puţin. Fremenii arătau o credinţă fără limite în al lor „Umma”. Încrederea lor

necondiţionată în visurile unui singur om şi cooperarea lor la sarcinile foarte dificile îi încălzeau sufletul, dar Kynes era hotărât să le dăruiască mult mai mult decât discursuri măreţe şi promisiuni deşarte. Fremenii meritau să vadă o licărire de speranţă – iar el reuşise deja acest lucru!

Desigur, ştiau şi alţii despre locul lui din Bazinul de Ghips, însă dorea să fie primul care să i-l arate lui Frieth şi fiului său, Liet.

— Vă duc să vedeţi ceva incredibil, spuse Kynes în timp ce soţia lui demonta mica tabără. Vreau să vă arăt exact ce ar putea deveni Dune. Atunci vei înţelege de ce lucrez atât de mult…

— Înţeleg deja, bărbate.

Frieth zâmbi înţelegătoare, apoi îşi închise bagajele.

— Nu poţi ţine niciun secret faţă de mine.

Îl privea cu o încredere stranie, iar Kynes îşi dădu seama că nu avea nevoie să-şi explice visurile în faţa fremenilor… În fata nici unui fremen.

Examinând panta tot mai accentuată şi riscurile drumului, Frieth nu mai urcase copilul în spatele kulonului, ci preferase să-l ia în braţe.

Căzut din nou pe gânduri, Kynes începu să vorbească cu glas tare cu nevastă-sa, ca şi cum ar fi fost unul dintre studenţii lui entuziaşti:

— Lucrul pe care nu-l înţeleg ignoranţii în probleme de ecologie, în legătură cu un ecosistem, este acela că este un *sistem!*

Se agăţă de un pietroi pe un perete stâncos şi păşi înainte. Nu se mai uită în urmă, să vadă ce greutăţi întâmpina kulonul ca să ia curba strânsă. Copitele alunecau pe roca sfărâmicioasă, dar animalul îl urma.

În braţele mamei sale, micul Liet scânci, apoi tăcu. Frieth continuă să-şi asculte soţul.

— Un sistem menţine o anumită stabilitate a fluidelor, care poate fi distrusă printr-o singură greşeală, într-o singură nişă. Totul cade la cea mai mică greşeală. Un sistem ecologic curge dintr-un punct în altul… dar dacă

ceva blochează aceasta curgere, ordinea se prăbuşeşte. Unei persoane neinstruite ar putea să-i scape colapsul iminent, până când este prea târziu…

Fremenii introduseseră deja în sistem insecte şi populaţii de creaturi care sapă galerii, aerisind astfel solul. Vulpi pitice, şoareci-cangur şi animale mai mari, cum ar fi iepuri de deşert şi ţestoase de nisip, laolaltă cu prădătorii potriviţi, şoimi de deşert şi bufniţe pitice, scorpioni, miriapode şi păianjeni constructori de capcane… chiar şi lilieci de deşert şi viespi muşcătoare – fiecare punct, oricât de mic, era interconectat în reţeaua vieţii.

N-ar fi putut spune dacă Frieth înţelegea ce-i spunea, sau dacă era interesată. În tăcerea sa, Frieth era de acord cu el din toată inima. Îşi dorea totuşi ca măcar o dată să discute chestiunile astea împreună cu soţia lui. Însă Pardot Kynes era soţul său şi era considerat un profet printre fremeni. Propriile ei convingeri, adânc fixate, erau prea puternice ca să poată pune sub semnul întrebării orice i-ar fi spus.

Kynes trase adânc aer în piept prin filtrele nazale şi continuă să urce pe versantul muntelui. Dacă nu ajungeau la intrarea în peşteră înainte de amiază, soarele se va ridica deasupra capetelor lor şi-i va prăji. Vor trebui să găsească un adăpost şi nu vor ajunge la Bazinul de Ghips mai devreme de ziua următoare. Nerăbdător să-şi arate comoara ecologică, planetologul mări pasul.

Stâncile se înălţau deasupra lor şi în dreapta, ca spinarea noduroasă a unei şopârle flămânde, aruncând umbre şi înăbuşind zgomotele. Kulonul tropăia în urma lor, adulmecând solul în căutarea a ceva de mâncare. Frieth, care ducea copilul fără să se plângă, îngheţă dintr-o dată. Ochii albaştri i se măriră, aruncând priviri grăbite în dreapta şi-n stânga. Înclină capul ca să asculte.

Kynes, obosit şi înfierbântat, dar păşind nerăbdător, mai parcurse încă cinci metri înainte de a observa că soţia sa se oprise.

— Bărbate! Îl chemă ea, cu o şoaptă repezită şi tăioasă.

Frieth ridică ochii spre cerul alb-albastru, de parcă ar fi

încercat să vadă prin baricada muntelui.

— Ce-i? Întrebă el, clipind.

Un topter blindat de recunoaştere duduia dincolo de creastă şi se înălţa dinspre partea cealaltă a muntelui. Kynes rămase cu privirea aţintită asupra lui, stând la vedere, pe cărăruia bătută de soare. Observă însemnele Harkonnen răzuite de furtunile de nisip, vopseaua zgâriată a grifonului albastru…

Frieth strânse copilul în braţe şi se căţără să se pună la adăpost.

— Bărbate! Pe-aici!

Ascunse copilul într-o crăpătură adăpostită în stâncă, mult prea mică pentru oricare dintre adulţi, apoi alergă să-l ia pe Kynes înainte ca acesta să apuce să reacţioneze.

— Harkonennii – trebuie să ne ascundem!

Îl apucă de mâneca distraiului.

Topterul cu două locuri descria cercuri în apropierea versantului. Kynes îşi dădu seama că fuseseră văzuţi; el şi cu familia lui fuseseră ţinte vizibile pe coasta deschisă. Trupele Harkonnen se distrau adesea atacând fremenii singuratici, vânându-i fără să le fie teamă de pedeapsă.

Din botul scurt al aparatului ieşiră la iveală armele. Fereastra laterală de plaz a topterului glisă, permiţându-i unui soldat în uniformă Harkonnen să-şi întindă, rânjind, puşca laser. Avea destul spaţiu ca să întoarcă arma şi să ochească.

Trecând pe lângă măgarul de deşert, Frieth scoase un ţipăt care-ţi îngheţa sângele în vine, plesnind cu putere kulonul pe crupă. Animalul speriat zbieră şi lovi cu copitele, pornind în galop pe cărarea întortocheată şi împrăştiind pietre cu copitele.

Frieth se întoarse în direcţie opusă şi-o luă pe pantă în jos, cu chipul încrâncenat şi hotărât. Kynes se strădui din răsputeri s-o urmeze. Se poticniră alunecând pe pantă, ferindu-se de vârfurile de piatră, căutând să rămână în umbră. Lui Kynes nu-i venea să creadă că-l lăsase pe Liet singur, până când îşi dădu seama că băiatul lui era mult

mai protejat decât oricare dintre ei. Copilul se ghemuise în umbră, tăcând instinctiv şi stând nemişcat.

Se simţea neîndemânatic şi expus, dar Frieth părea să ştie ce era de făcut. Fusese crescută ca o fremenă şi ştia cum să te faci una cu deşertul.

Topterul hurui pe lângă ei şi ţinti kulonul intrat în panică. Frieth trebuie să fi ştiut că Harkonnenii vor urmări mai întâi animalul. Trăgătorul lateral se aplecă pe fereastra deschisă, cu un zâmbet pe faţa bronzată. Trase cu laserul o rază aproape invizibilă, alb-portocalie, care tăie măgarul de deşert în hălci mari de carne, dintre care câteva alunecară pe panta abruptă, în timp ce capul şi picioarele din faţă se prăbuşiră pe cărare, scoţând aburi.

Salvele armei laser începură să lase urme pe zidul de stâncă, împrăştiind schije de piatră. De-abia putând să mai ţină pasul, Kynes şi Frieth alergau dezordonat. Ea îl împinse în peretele de stâncă, în spatele unei protuberanţe de rocă vulcanică, iar fulgerele laserului ricoşară la câţiva centimetri distanţă. Kynes putea adulmeca în aer mirosul ozonului proaspăt şi fumul pietrelor arse.

Topterul se apropie. Trăgătorul lateral se aplecă în afară, ţintind cu arma şi preferând acest gen de sport, decât să-l lase pe pilot să tragă în ei cu armamentul greu de la bordul aparatului…

În acea clipă, trupele de pază ale lui Kynes deschiseră focul.

Din spatele unor parapete ascunse în peretele camuflat în stâncă de lângă peşteră, trăgătorii fremeni loviră fuzelajul blindat al topterului. Raze laser orbitoare loviră parbrizul carlingii. Un apărător nevăzut folosi un lansator de artilerie de modă veche, fixat pe umăr, pentru a trage cu mici proiectile explozive, obţinute de la contrabandişti. Obuzul lovi partea de dedesubt a aparatului de recunoaştere, făcându-l să se legene şi să se cutremure în aer.

Şocul brusc îl aruncă din scaun pe trăgătorul aflat într-un echilibru precar. Se rostogoli din aparat urlând şi căzu,

zdrobindu-se într-o explozie de carne şi sânge, de stâncile de jos; arma laser abandonată zăngăni în urma lui.

Frieth se lipi de peretele stâncii, ţinându-l strâns pe Kynes, uluită de apărarea neaşteptată a fremenilor. El era sigur că ea se aşteptase să lupte singură cu atacatorii – dar Kynes avea şi alţi protectori.

În timp ce topterul Harkonnenilor se rotea pe cer, apărătorii fremeni deschiseră focul asupra componentelor vulnerabile ale motoarelor. Aerul mirosea a foc şi a metal ars. Pilotul încercă cu disperare să stabilizeze aparatul, în timp ce un fum negru ţâşnea din eşapamentele motoarelor, iar lubrifianţii vitali curgeau sfârâind din conductele avariate. Aparatul se învârti în aer, gemu prelung şi se rostogoli spre pământ.

Topterul izbi versantul muntos, se rupse şi continuă să se rostogolească în jos pe pantă. Aripile articulate continuau să bată aerul în zadar, tresărind ca sub imboldul unor contracţii musculare involuntare, până ce aparatul se zdrobi de baza stâncii.

— Nu ştiu să fie niciun sietch pe aici, spuse Frieth, buimăcită şi cu respiraţia întretăiată. Cine sunt aceşti oameni? Din ce trib se trag?

— Sunt soldaţii mei, apără proiectul.

Uitându-se mai jos, observă că pilotul Harkonnen supravieţuise prăbuşirii. O parte a carlingii se desfăcuse iar rănitul începuse să se târască afară, cu o mână atârnându-i fără vlagă. În câteva clipe, luptătorii fremeni camuflaţi ţâşniră dintre stânci şi înconjurară epava.

Pilotul încercă să se întoarcă la siguranţa precară oferită de epava aparatului său, dar doi dintre fremeni îl traseră afară. O străfulgerare alb-albastră al unui cristai, apoi o erupţie purpurie şi pilotul muri. Acvarii – mânuitori consacraţi de cadavre – duseră trupul acolo unde apa din el putea fi recuperată. Kynes ştia că fiecare picătură de apă sau de îngrăşăminte chimice extrase din victima lor vor fi folosite pentru proiectul din Bazinul de Ghips şi nu vor îmbogăţi niciuna dintre familiile din comunitate.

— Dar ce poate fi atât de important aici? Întrebă Frieth. Ce faci aici, bărbate?

El o răsplăti cu un zâmbet strălucitor.

— Vei vedea. Am vrut ca tu să fii primul vizitator.

Frieth se întoarse în grabă să recupereze copilul din adăpostul ascuns. Luă bebeluşul, verificând ca nu cumva să fie rănit. Micul Liet nici măcar nu începuse să plângă…

— E un adevărat fremen, decretă ea cu mândrie, ţinându-l în aşa fel încât să-l vadă şi Kynes.

Mai jos, echipe organizate începură să desfacă epava topterului, demontând metalul, motoarele şi containerul cu provizii. Fremenii mai tineri se târâră spre vârfurile periculoase ale stâncilor pentru a recupera arma laser.

Kynes îşi conduse soţia pe lângă resturile kulonului măcelărit. Oftă cu tristeţe.

— Măcar vom avea carne – asta-i o raritate. Şi cred că avem un motiv bun să sărbătorim, o dată ce ajungem la peşteră.

Fremenii lucrau cu febrilitate pentru a şterge toate urmele prăbuşirii, târând componentele grele în tuneluri ascunse, răzuind urmele lăsate pe stânci şi chiar aranjând nisipul de pe platoul deşertic. Deşi Kynes petrecuse ceva timp cu aceşti oameni, eficienţa lor de oţel încă îl uluia.

Păşind acum în frunte, o conduse pe Frieth spre deschiderea joasă, ecranată. Era la puţină vreme după prânz. Soarele ardea, razele lui de foc galben accentuând crestele neregulate ale munţilor. Plutind afară din cavernă, izul de aer răcoros, de piatră umedă, era ca o briză înviorătoare.

Kynes îşi scoase filtrele nazale şi inhală adânc, făcându-i semn soţiei sale să facă la fel, deşi ea părea că ezită să renunţe la instinctele de supravieţuire în deşert. Apoi, zâmbi uluită, privind în adâncul umbrelor.

— Miros apă!

O luă de mână.

— Vino cu mine… Vreau să vezi ceva!

După ce ocoliră un colţ ascuţit, al cărui scop era să

blocheze lumina şi evaporarea din peşteră, Kynes făcu un gest grandios, arătând Edenul pe care-l crease în Bazinul de Ghips.

Licurigloburi galbene pluteau lângă tavan. Aerul era bogat în umiditate, parfumat de mirosul florilor, tufişurilor şi copacilor. Sunetul încântător al apei curgătoare clipocea din jgheaburile înguste. Într-o aparenţă de dezordine bine calculată, straturile cu flori izbucneau în buchete purpurii şi portocalii.

Sistemele de irigaţii picurau apă în rezervoarele ticsite cu alge, în vreme ce ventilatoarele agitau aerul, pentru a menţine nivelul de umezeală constant. Peştera era animată de pete de culoare pâlpâitoare: fluturi, molii şi albine, ameţite de bogăţia de polen şi de nectar din jurul lor.

Lui Frieth i se tăie răsuflarea, şi pentru o clipă Kynes putu vedea prin masca de porţelan a chipului ei mai mult decât putuse vedea vreodată.

— Acesta-i paradisul, dragostea mea!

Un colibri pluti în faţa sa, într-o vibraţie invizibilă a aripilor, apoi dispăru din nou. Cuprinşi de euforie, grădinarii fremeni se ocupau de îngrijirea plantelor.

— Într-o bună zi, grădini ca aceasta vor creşte peste tot pe Dune, sub cerul liber. Aceasta este o vitrină cu legume şi plante şi apă curgătoare, pomi fructiferi, flori decorative şi iarbă verde. Avem aici un simbol pentru toţi fremenii, ca să le putem arăta viziunea mea. Văzând asta, îşi vor da seama ce pot îndeplini…

Pe pereţii cavernei se scurgea umezeala, atingând roca uscată care de nenumărate epoci nu cunoscuse nimic altceva decât setea.

— Nici măcar eu nu înţelesesem cu adevărat, zise Frieth – …până acum.

— Vezi de ce merită să luptăm pentru toate astea? Şi să murim pentru ele?

Kynes umbla încoace şi-n colo, inhalând mirosul frunzelor, adulmecând parfumul florilor. Găsi un copac din care atârnau globurile portocalii ale fructelor coapte. Culese

unul, mare şi auriu. Niciunul dintre lucrători nu i-ar fi pus la îndoială dreptul la produsele proaspete.

— Un portygul, zise, unul dintre fructele despre care vorbeam în sietchul Scutului Rosu.

I-l dădu lui Frieth în dar, iar ea îl primi cu deferenţă, în mâinile sale bronzate, ca pe cea mai mare comoară ce i se oferise vreodată.

Kynes gesticulă de zor spre grota închisă.

— Aminteşte-ţi bine asta, draga mea soţie. Toţi fremenii trebuie să vadă asta. Dune, Dune *a noastră,* poate fi la fel în doar câteva secole!

Chiar şi nevinovaţii poartă în ei propria vină, în felul lor.

Nimeni nu trece prin viaţă fără să plătească, într-un fel sau altul.

DOAMNA HELENA ATREIDES,
jurnalele ei personale

Imediat după anunţul primei ceremonii de încoronare a unui împărat, după aproape un secol şi jumătate, Casa Atreides începu să facă pregătirile necesare familiei. Din zori şi până la căderea întunericului, servitorii din castelul Caladan alergau de la garderobă la magazie, adunând hainele, podoabele şi cadourile necesare pentru călătoria oficială la curtea imperială.

Între timp, Leto hoinărea prin camerele sale, încercând să-şi perfecţioneze planul şi să hotărască cea mai bună cale de a obţine o dispensă pentru Rhombur şi Kailea. *Noul împărat Shaddam trebuie să-mi asculte rugămintea.*

Consilierii săi de protocol se ciorovăiseră ore în şir asupra culorilor potrivite pentru pelerine, asupra brasardelor şi tunicilor din mătase merh... dacă bijuteriile ar trebui să fie ţipătoare sau discrete, să fie pietre scumpe, importate de pe Ecaz, sau ceva mai simplu. În cele din urmă, în amintirea clipelor memorabile petrecute cu Rhombur, Leto insistă să poarte o mică nestemată de coral, suspendată într-o sferă transparentă, umplută cu apă.

Kailea voia cu disperare să meargă şi ea. Vizitarea palatului de pe Kaitain, unde mama sa îl slujise cândva pe împărat, fusese visul ei de-o viaţă. Leto putea vedea dorinţa din ochii verzi, speranţa de pe chipul fetei, dar, cu toate astea, nu avea de ales şi trebuia să i-o interzică. Rhombur trebuia să facă parte din suită, pentru a susţine cauza familiei sale, dar dacă dădeau greş, moştenitorul Casei Vernius putea fi executat pentru că-şi părăsise sanctuarul. Viaţa Kaileei ar fi fost şi ea pierdută.

Totuşi, dacă misiunea lor urma să fie încununată de succes, Leto jură s-o ducă el însuşi pe Kailea în capitala imperială, într-o vacanţă minunată care să fie tot ce-şi

imaginase ea mai frumos…

Acum, în liniştea orelor de dinaintea zorilor, Leto mergea încoace şi-ncolo pe podeaua de lemn a camerei sale de la etaj, ascultând trosnetul grinzilor vechi. Era sunetul reconfortant al căminului. De câte ori bătrânul duce nu păşise pe aceeaşi duşumea, cântărind deciziile de stat? Ducele Paulus făcuse fără îndoială asta din când în când, tulburat de răscoalele primitivilor de pe continentul sudic, sau de pretenţiile împăratului de a zdrobi revoltele spontane izbucnite în alte lumi. În acele vremuri, Paulus Atreides îşi înmuiase prima oară sabia cu sânge şi devenise camarad de arme cu Dominic Vernius.

De-a lungul anilor, bătrânul duce muncise cu talent şi rafinament, ştiind când să fie sever şi când îngăduitor. Se folosise de un amestec de dăruire, etică şi stabilitate economică pentru a face populaţia să fie cu adevărat loială şi mândră de Casa Atreides.

Cum putea spera Leto să facă acelaşi lucru?

Vocea sa umplu camera:

— Tată, mi-ai lăsat o pălărie prea mare pentru mine.

Trase adânc aer în piept, forţându-se, iritat, să scape de autocompătimire. Trebuia să facă tot ce putea, pentru Caladan şi în amintirea bătrânului duce.

În alte dimineţi, mai liniştite, s-ar fi dus cu Rhombur în curtea de exerciţii să se antreneze în lupta cu pumnale şi scuturi, sub privirile atente ale lui Thufir Hawat. Astăzi însă, Leto sperase să se poată odihni mai mult, o speranţă care nu se materializase. Dormise prost, apăsat de greutatea deciziilor care păreau să facă pietrele castelului înalt să se macine sub povara lor. Departe, jos, marea se spărgea de ţărm într-un scrâşnet de dinţi – apa agitată reflecta gândurile învolburate ale lui Leto.

Înfăşurându-se într-o mantie tivită cu blană scumpă de balenă, îşi strânse cordonul şi coborî cu tălpile goale pe treptele circulare care duceau în sala mare. Simţi mirosul de cafea amară, pusă la fiert, şi izul slab al melanjului care urma să fie adăugat în ceaşcă. Leto zâmbi, ştiind că

bucătarul va insista ca tânărul duce să primească un adaos de energie.

Putea auzi zgomotele din bucătăria îndepărtată, alimentarea unităţilor de preparare a hranei, pregătirea micului dejun, aprinderea şemineelor de modă veche. Bătrânul duce preferase întotdeauna trosnetul focului adevărat în unele încăperi, iar Leto continuase tradiţia.

Când trecu desculţ prin Sala Săbiilor, în drum spre sala de ospeţe, se opri întâlnind o persoană neaşteptată.

Tânărul băiat de grajd, Duncan Idaho, luase din rastel una dintre săbiile mari şi ornamentate ale lui Paulus. O ţinea cu vârful în jos, sprijinită pe podeaua şlefuită. Deşi lama cea lungă era aproape la fel de înaltă ca şi el, băiatul de zece ani o apucă hotărât de mâner. Modelul stil frânghie, încrustat pe mâner, îi oferea toată aderenţa de care avea nevoie.

Duncan se răsuci, speriat că fusese găsit aici. Lui Leto i se opri vocea în gât, la timp ca să-şi reţină un discurs dojenitor. Voia să întrebe ce făcea băiatul acolo, nesupravegheat şi fără permisiunea nimănui. Apoi, Leto văzu ochii mari ai lui Duncan, cu urme de lacrimi curgându-i pe faţă ca un obol sărat.

Stânjenit, dar plin de mândrie, tânărul îşi îndreptă umerii.

— Vă rog să mă iertaţi, stăpâne duce.

Glasul său era plin de tristeţe şi mai grav decât s-ar fi cuvenit să fie vocea unui copil. Privi în jos, spre sabie şi apoi printre coloanele arcadelor sălii de banchet, unde un portret al neînfricatului Paulus Atreides atârna pe peretele îndepărtat. Patriarhul cu chip de şoim privea din pictură cu ochi verzi, scăpărători; purta veşmintele ţipătoare de matador de parcă nimic, în tot universul, nu l-ar fi putut abate din drumul ales.

— Mi-e foarte dor de el, zise Duncan.

Simţind un nod în gât, care crescu treptat, devenind o greutate de plumb care-i apăsa pieptul, Leto se apropie de băiat.

Paulus îşi lăsase amprenta asupra multor vieţi. Chiar şi

acest tânăr, care lucra cu taurii, doar un băieţel care reuşise, cumva, să-i păcălească pe vânătorii Harkonnen şi să scape de pe Giedi Prime, simţea pierderea ducelui ca pe o rană mortală.

Nu sunt singurul care simte încă durerea dispariţiei tatălui meu, îşi dădu seama Leto. Îi puse lui Duncan o mână pe umăr şi, în tăcere, schimbară mai multe cuvinte decât s-ar fi putut spune în ore întregi de discuţii.

În cele din urmă, Duncan se desprinse şi se sprijini de sabia înaltă, de parcă ar fi fost o cârjă. Pielea sa roşie reveni la culoarea normală şi inspiră adânc.

— Am venit… am venit să vă întreb ceva, stăpâne, înainte să plecaţi pe Kaitain.

În depărtare se auzi clinchetul vaselor şi forfota servitorilor. În scurtă vreme, cineva va intra în camera lui Leto, aducând o tavă cu micul dejun. Vor găsi încăperea goală.

— Întreabă, zise el.

— E vorba despre tauri, domnule. Acum că Yresk nu mai este, am avut eu grijă de ei în fiecare zi, împreună cu alţi câţiva băieţi de grajd – dar ce doriţi să faceţi cu ei? Vă veţi lupta cu ei, la fel ca şi tatăl dumneavoastră?

— Nu! Răspunse Leto repede, străbătut de un fior de teamă.

Încercă să se controleze.

— Nu, repetă el mai calm. Nu cred. Zilele luptelor cu tauri de pe Caladan s-au terminat.

— Atunci, eu ce să fac, stăpâne? Zise Duncan. Mai trebuie să îngrijesc animalele?

Leto se strădui să nu izbucnească în râs. La vârsta lui, acest băiat ar fi trebuit să se mai joace încă, să facă mici treburi prin casă şi să-şi umple mintea imaginându-şi marile aventuri care-l aşteptau în viaţă.

Însă când Leto privi în ochii lui Duncan, văzu că persoana dinaintea lui era mai mult decât un băieţel. În interior, era mult mai în vârstă.

— Ai scăpat de Harkonneni în oraşul lor închisoare, aşa-i?

Duncan dădu din cap, muşcându-şi buza inferioară.

— Ai luptat cu ei într-o rezervaţie forestieră, când aveai numai opt ani. Ai omorât câţiva dintre ei şi, dacă-mi amintesc eu bine, ţi-ai scos din umăr un dispozitiv de urmărire şi ai întins o capcană vânătorilor Harkonnen… L-ai umilit pe Glossu Rabban însuşi…

Duncan dădu din nou din cap, fără mândrie însă, confirmând doar rezumatul evenimentelor.

— Şi ai traversat imperiul pentru a veni aici, pe Caladan, pentru că aici ai dorit să vii. Nici chiar întinderea mai multor continente nu te-a împiedicat să ajungi până în pragul uşii noastre…

— Toate acestea sunt adevărate, stăpâne duce.

Leto arătă spre marea sabie de ceremonie.

— Tatăl meu a folosit-o pentru antrenament. E prea mare pentru tine, Duncan – cel puţin deocamdată – dar poate cu ceva instruire, ai putea deveni un luptător formidabil. Un duce are întotdeauna nevoie de paznici şi de protectori de încredere.

Îşi umezi buzele, chibzuind.

— Crezi că ai putea fi omul potrivit pentru mine?

Ochi verzi-albaştri ai băiatului sclipiră; pe chip îi apăru un zâmbet larg, care-i încreţi pielea în jurul urmelor de lacrimi uscate.

— Mă trimiteţi la şcolile de arme de pe Ginaz, ca să pot deveni maestru spadasin?

— Ho, ho!

Leto izbucni într-un hohot bubuitor care-l surprinse chiar şi pe el însuşi, pentru că suna atât de mult cu al tatălui său.

— Să nu ne grăbim, Duncan Idaho. Te vom antrena aici, până la limita capacităţii tale – apoi vom vedea dacă eşti destul de bun pentru o asemenea răsplată.

Duncan dădu solemn din cap.

— Voi fi destul de bun.

Auzind servitorii agitându-se prin sala de mese, Leto ridică o mână pentru a le atrage atenţia. Va lua micul dejun cu acest băiat şi vor mai sta de vorbă.

— Puteţi conta pe mine, domnule duce.

Leto trase adânc aer în piept. Ar fi dorit să aibă aceeaşi încredere de nezdruncinat ca acest tânăr.

— Da, Duncan, te cred…

Invenţiile par să aibă o viaţă şi o conştiinţă proprii. Când condiţiile sunt propice, o idee radical nouă – o modificare a paradigmei – poate apărea simultan în mai multe minţi. Sau poate rămâne secretă în gândurile unui singur om timp de ani de zile, decenii, secole… până când altcineva se gândeşte la acelaşi lucru. Câte descoperiri minunate se nasc moarte, sau zac în amorţire, fără a fi niciodată adoptate de imperiu în totalitatea lui?

FUNCŢIONARII ÎNSĂRCINAŢI CU SONDAREA
OPINIEI PUBLICE DE PE RICHESE,
Replică dată Lansdraadului,
Adevăratul domeniu intelectual
— Proprietate privată, sau resurse pentru Galaxie?

Transportorul subteran îşi aduse cei doi pasageri în adâncul fortăreţei Harkonnen, apoi, cu o precizie programată, îi propulsă spre o linie de acces.

Capsula, cu baronul şi Glossu Rabban în interior, goni spre furnicarul mocirlos din Harko City, o pată afumată în peisajul planetei, în care clădirile se înghesuiau una într-alta. Din câte ştia baronul, nu exista nicio hartă amănunţită a subteranelor oraşului, deoarece acesta creştea continuu, ca o ciupercă. Nu era prea sigur unde mergeau.

În timp ce uneltea împotriva Atreizilor, insistase ca Piter de Vries să găsească un spaţiu întins, dar confidenţial, pentru laboratoare şi instalaţiile de producţie, undeva aproape de centrul influenţei Harkonnen. Mentatul îi comunicase că făcuse asta, iar baronul nu mai pusese alte întrebări. Capsula transportorului, trimisă de către de Vries, îi ducea acolo.

— Vreau să ştiu întregul plan, unchiule, zise Rabban, foindu-se nervos în compartiment, lângă el. Spune-mi ce-o să facem în continuare…

În faţă, în cabina de pilotaj, un mecanic surdo-mut conducea cu mare viteză. Baronul nu dădu nicio atenţie clădirilor întunecate şi masive care goneau pe lângă ei, nici norilor de reziduuri care ieşeau din hornurile fabricilor.

Giedi Prime producea destule bunuri pentru a se putea susţine singură şi obţinea sume frumuşele din comerţul cu blănuri de balenă de pe Lankiveil şi din exploatările miniere de pe diferiţi asteroizi. Totuşi, profiturile cu adevărat importante ale Casei Harkonnen – care le făceau pe toate celelalte laolaltă să pară neînsemnate – proveneau din extracţia de mirodenie de pe Arrakis.

— Planul, Rabban, e simplu, răspunse el în cele din urmă, şi intenţionez să-ţi ofer un rol cheie. Dacă te poţi descurca…

Ochii cu pleoape grele ai nepotului său se luminară, iar buzele sale groase se strâmbară într-un rânjet. În mod surprinzător, îşi dădu seama că trebuia să-şi ţină gura şi să aştepte ca baronul să continue. *Poate că până la urmă avea să înveţe.*

— Dacă reuşim asta, Rabban, averile noastre vor creşte spectaculos. Mai mult chiar, putem avea şi satisfacţia de a şti că am reuşit în sfârşit să ruinăm Casa Atreides, după toate aceste secole de vrajbă.

Rabban îşi frecă mâinile, încântat, dar privirea sumbră a baronului se înăspri în timp ce continuă:

— Dar dacă dai greş, mă voi îngriji să ajungi înapoi pe Lankiveil, unde vei fi instruit în orice fel doreşte tatăl tău – inclusiv incantaţii şi recitări de poeme despre dragostea frăţească.

Rabban se încruntă.

— Nu voi da greş, unchiule.

Capsula ajunse la un laborator blindat, de înaltă securitate, iar mecanicul surdo-mut le făcu semn să iasă. Baronul n-ar mai fi reuşit să se întoarcă la fortăreaţa Harkonnen nici dacă viaţa lui ar fi depins de asta.

— Ce-i locul ăsta? Întrebă Rabban.

— Un centru de cercetări, zise baronul, împingându-l înainte. Unul în care pregătim o surpriză tare neplăcută!

Rabban o luă înainte, nerăbdător să vadă instalaţia. Locul mirosea a aliaj de sudură şi a deşeuri uleioase, a siguranţe arse şi a transpiraţie. Piter de Vries apăru din dezordinea

cumplită împrăştiată pe podea, pentru a-i saluta, zâmbind cu buzele sale pătate. Paşii mărunţi şi mişcările unduitoare şi spasmodice îl făceau să semene cu o şopârlă.

— Ai avut deja săptămâni întregi la dispoziţie, Piter. Ar fi bine să ai ce arăta. Ţi-am spus că nu vreau să-mi pierd vremea.

— Nu vă temeţi, domnule baron, răspunse mentatul, făcându-le semn să avanseze pe sub arcada înaltă a clădirii. Scumpul nostru cercetător, Chobyn, s-a depăşit pe sine!

— Şi eu care credeam că richesienii sunt mai buni la imitaţii ieftine decât la invenţii adevărate, comentă Rabban.

— Există excepţii peste tot, zise baronul. Hai să vedem ce are Piter de arătat…

Ceea ce-i promisese, în secret, de Vries baronului ocupa aproape întreaga hală: o navă de război Harkonnen modificată, cu un diametru de 140 de metri. Perfect lustruit, aparatul fusese folosit cu succes în bătălii convenţionale pentru a lovi puternic şi a dispărea rapid. Acum fusese modificată conform indicaţiilor exigente ale lui Chobyn, cu aripile dorsale micşorate, motoarele înlocuite şi o secţiune a cabinei trupelor tăiată pentru a face loc dispozitivelor necesare. Toate înregistrările privind existenţa acestei nave fuseseră şterse din catastifele Harkonnen. Piter de Vries era foarte priceput la astfel de urzeli…

Un bărbat corpolent, cu ţeasta pleşuvă şi un barbişon încărunţit, ieşi din compartimentul motoarelor navei de atac, murdar de vaselină şi de alţi lubrifianţi.

— Baroane, domnule, sunt încântat că aţi venit să vedeţi ce-am realizat pentru domnia-voastră…

Chobyn îndesă o unealtă în buzunarul salopetei.

— Instalaţia e gata. Non-câmpul meu va funcţiona perfect. L-am sincronizat cu aparatura de pe această navă.

Rabban ciocăni cu degetele în coca navei, în apropierea cabinei de pilotaj.

— De ce-i atât de mare? Carcasa asta e destul de masivă

încât să poată transporta un transportor blindat. Cum o să facem operaţiuni secrete cu asta?

Chobyn înălţă din sprâncene, nerecunoscându-l pe tânărul mătăhălos.

— Dumneavoastră sunteţi…?

— E Rabban, nepotul meu, zise baronul. A pus o întrebare de bun-simţ. Eu am cerut o navă mică şi nedetectabilă.

— Asta-i cea mai mică pe care-am putut-o face, răspunse Chobyn iritat. O sută patruzeci de metri este cea mai mică zonă de invizibilitate pe care generatorul de non-câmp o poate produce. Constrângerile tehnice sunt… incredibile. Am…

Inventatorul îşi drese vocea, devenind brusc nerăbdător.

— Trebuie să învăţaţi să gândiţi dincolo de prejudecăţi, domnule. Daţi-vă seama ce avem aici. Fireşte, invizibilitatea compensează cu mult reducerea capacităţii de manevră.

Îşi încreţi din nou fruntea.

— Ce importanţă are mărimea, dacă oricum nu vă poate vedea nimeni? Această navă de atac va intra uşor în cala unei fregate.

— Da, Chobyn, va intra, se învoi baronul. Dacă funcţionează.

De Vries păşea repede, înainte şi înapoi, de-a lungul navei.

— Dacă nimeni nu ştie că trebuie să *caute* nava, Rabban, nu te paşte niciun pericol. Imaginează-ţi haosul pe care-l poţi stârni! Ai fi ca o fantomă mortală.

— Oh, da!

Rabban tăcu, în timp ce înţelegerea începea să-i lumineze fata.

— *Eu?*

Chobyn închise o trapă de acces din spatele motoarelor.

— Totul este simplu şi funcţional. Această navă va fi gata mâine, când plecaţi la încoronarea Împăratului Padişah.

— Am verificat eu însumi, baroane, zise de Vries.

— Excelent, răspunse baronul. Te-ai dovedit mai mult

decât util, Chobyn.

— *Eu* am s-o pilotez? Întrebă, din nou, Rabban, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Vocea lui tremura de emoţie. Baronul Harkonnen încuviinţă. Nepotul său, în ciuda lipsurilor sale, era un pilot şi un trăgător neîntrecut, în afară de faptul că era moştenitorul prezumtiv al baronului.

Inventatorul zâmbi.

— Cred că am făcut alegerea corectă venind direct la dumneavoastră, domnule baron. Casa Harkonnen a văzut imediat aplicaţiile descoperirii mele…

— Când noul împărat va afla de asta, va cere o non-navă pentru el, glăsui Rabban. S-ar putea chiar să trimită gărzile Sardaukar să ne-o ia pe asta!

— Atunci trebuie să ne asigurăm că Shaddam nu află nimic. Cel puţin, nu încă, observă Piter de Vries, frecându-şi palmele.

— Cred că eşti un geniu, Chobyn, zise baronul. Pentru că ai venit la noi cu invenţia asta…

— De fapt, am adaptat doar un câmp Holtzman pentru scopurile noastre. Cu secole în urmă, calculele lui Tio Holtzman au fost dezvoltate pentru câmpurile de protecţie şi motoare care pliază spaţiul. Eu am dus, pur şi simplu, aceste principii cu câţiva paşi mai departe.

— Iar acum te aştepţi să te îmbogăţeşti mai mult decât ai visat vreodată? Cugetă baronul.

— Cred că merit asta, nu sunteţi de acord, domnule baron? Făcu Chobyn. Uitaţi ce-am făcut pentru dumneavoastră. Dacă rămâneam pe Richese şi mergeam pe canalele obişnuite, ar fi trebuit să suport ani întregi de formalităţi, căutări de titluri, investigări de patente, după care guvernul meu şi-ar fi luat partea leului din profiturile aduse de propria mea invenţie – fără să mai vorbim de imitatorii care s-ar fi pus pe treabă o dată ce ar fi apărut zvonuri despre ceea ce fac. O schimbare minoră aici, alta dincolo, apoi cineva scoate un alt patent, unul care se referă de fapt la acelaşi lucru.

— Aşadar, ai ţinut totul secret până ai venit la noi? Întrebă Rabban. Nu mai ştie nimeni de tehnologia asta?

— Ar fi trebuit să fiu smintit să mai pomenesc cuiva de ea. Aveţi singurele generatoare de non-câmp din univers!

Chobyn îşi încrucişă braţele pe salopeta lui pătată.

— Poate pe moment, glăsui baronul, însă ixienii sunt destul de isteţi, şi la fel şi tleilaxu. Mai devreme sau mai târziu, altcineva tot va avea aşa ceva, dacă nu cumva s-a întâmplat deja!

Rabban se apropie discret de richesianul prea încrezător.

— Vă înţeleg punctul de vedere, baroane, zise Chobyn ridicând din umeri. Nu sunt lacom, dar mi-ar plăcea să profit de pe urma invenţiei mele.

— Eşti un om înţelept, zise baronul, aruncând o privire plină de miez spre masivul său nepot. Şi meriţi să fii răsplătit din plin!

— Este bine să păstrezi secretul asupra lucurilor importante, se băgă Rabban.

Stătea chiar în spatele inventatorului pântecos, care se lumină la faţă la auzul laudelor, ştergându-şi palmele de pantaloni.

Rabban se mişcă fulgerător ca şfichiuirea unui bici, punându-şi braţul musculos în jurul gâtului lui Chobyn şi strângând ca o menghină. Inventatorul horcăi, dar nu mai putu scoate niciun sunet. Faţa lui Rabban se înroşi de efort când strânse cu braţul până când auzi pocnetul sonor al unui gâtlej frânt.

— Trebuie să fim foarte prudenţi cu secretele noastre, Chobyn, murmură baronul zâmbind. Tu n-ai fost destul de prudent!

Ca o păpuşă stricată, Chobyn căzu pe podeaua mânjită cu ulei, doar cu un foşnet slab al hainelor. Rabban fusese atât de puternic, încât Chobyn nu mai scoase niciun horcăit de moarte, nu mai bolborosi niciun ultim blestem…

— A fost oare înţelept, baroane? Întrebă de Vries. N-ar fi trebuit să testăm mai întâi nava, să fim siguri că putem reproduce tehnologia?

— De ce? Oare n-ai încredere în inventatorul nostru… *răposatul* Chobyn?

— Funcţionează, zise Rabban. În afară de asta, l-am avut sub supravegherea camerelor şi avem toate planurile în detaliu, plus înregistrările holografice făcute în timpul procesului de construcţie.

— Eu am avut deja grijă de muncitori, zise mentatul, încuviinţând din cap. Nu mai există nicio şansă să scape ceva de aici.

Rabban zâmbi pofticios.

— Mi-ai păstrat şi mie unul?

De Vries ridică nervos din umeri.

— Păi, m-am distrat şi eu, dar nu sunt porc. Ţi-am lăsat şi tie câţiva…

Arătă spre un şir de uşi masive.

— A doua uşă la dreapta. Acolo sunt cinci dintre ei, pe tărgi, sedaţi. Distracţie plăcută!

Mentatul îl bătu pe umeri pe vânjosul Harkonnen.

Rabban făcu câţiva paşi spre uşă, apoi ezită şi se întoarse să privească spre unchiul său, care încă nu-i dăduse voie să plece. Baronul îl cerceta pe de Vries.

Mentatul strâmb se încruntă.

— Suntem primii care au o non-navă, domnule baron. Având avantajul surprizei, nimeni nu va bănui vreodată ce intenţionăm să facem.

— Ce-am să fac *eu,* comentă Rabban iritat.

De Vries folosi un emiţător portabil pentru a le vorbi celor câţiva lucrători încremeniţi prin laborator:

— Curăţaţi mizeria asta şi duceţi nava de atac la bordul fregatei familiei, înainte de plecarea prevăzută pentru mâine.

— Vreau ca toate notiţele şi înregistrările tehnice să fie confiscate şi sigilate, ordonă baronul, în timp ce mentatul închise emiţătorul.

— Da, baroane, zise de Vries. Mă voi ocupa eu însumi.

— Poţi să pleci acum, îi zise baronul nepotului său nerăbdător. O oră sau două de relaxare n-or să-ţi strice… te

vor pregăti pentru sarcinile importante care te aşteaptă.

Ele dovedesc abilităţi subtile, extrem de eficiente, în artele înrudite ale observării şi culegerii de date. Informaţia este capitalul lor de bază.

Raport imperial asupra Bene Gesserit,
folosit în scopuri educative

— Este de-a dreptul impresionant, zise sora Margot Rashino-Zea, uitându-se la clădirile impozante de pe ambele părţi ale enormului oval al complexului imperial al Landsraadului. Un spectacol pentru toate simţurile…

După ani de zile petrecuţi în lumea înnorată, bucolică, de pe Wallach IX, o dureau ochii de atâtea privelişti.

O ceaţă fină, înviorătoare, se ridica din fântâna aflată în centrul complexului, o compoziţie artistică extraordinară, care se înălţa la peste o sută de metri de sol. În mijlocul unei nebuloase strălucitoare, fântâna era plină cu planete supradimensionate şi alte corpuri cereşti care împrăştiau jeturi parfumate în mii de culori. Razele înguste ale reflectoarelor se refractau în apă, creând cercuri de curcubee care dansau tăcute în aer.

— Ah, da, tu n-ai mai fost niciodată pe Kaitain, din câte văd, zise prinţul moştenitor Shaddam, hoinărind alături de frumoasa blondă Bene Gesserit. Gărzile de sardaukari pândeau în spate, cu sarcina de a sta destul de aproape ca să prevină orice ameninţare la adresa moştenitorului imperial. Margot îşi reţinu un zâmbet, întotdeauna încântată să vadă cât de mult subestimau alţii Comunitatea.

— Oh, l-am mai văzut şi înainte, Sire, dar obişnuinţa nu-mi scade admiraţia pentru măreaţa capitală a imperiului.

Îmbrăcată într-o robă nouă, neagră, care foşnea la fiecare mişcare, Margot era încadrată de Shaddam, pe o parte, şi de Hasimir Fenring, de cealaltă parte. Nu-şi ascundea părul lung, auriu, chipul proaspăt sau frumuseţea pură. De cele mai multe ori, oamenii se aşteptau ca surorile Bene Gesserit să fie nişte cotoroanţe bătrâne, înfofolite în straturi de haine cernite. Dar multe, la fel ca şi Margot

Rashino-Zea, puteau fi uluitor de atrăgătoare. Cu o emisie bine controlată de feromoni şi cu flirturi bine alese, ea-şi putea folosi sexualitatea ca pe o armă.

Dar nu aici, nu acum. Comunitatea avea alte planuri pentru viitorul împărat.

Margot era aproape la fel de înaltă ca Shaddam şi mult mai înaltă decât Fenring. În urma lor, la o distanţă de la care nu puteau auzi discuţiile, se aflau trei Cucernice Maici, femei care fuseseră verificate şi primiseră permisiunea de la Fenring însuşi. Prinţul moştenitor nu ştia ce aveau ele în comun cu întâlnirea, dar Margot urma să-i comunice în curând motivele acelei prezenţe.

— Ar trebui să vezi aceste grădini noaptea, zise Shaddam. Apa seamănă cu o ploaie de meteoriţi.

— Oh, da…, răspunse Margot cu un zâmbet vag.

Ochii ei verzi-cenusii străluciră.

— E locul meu favorit pe timp de seară. Am fost aici de două ori de când am sosit… anticipând această întâlnire privată cu domnia-voastră, Sire.

Deşi încerca să poarte o conversaţie neoficială cu această reprezentantă a puternicelor Bene Gesserit, Shaddam se simţea stingherit. Fiecare voia ceva de la el, fiecare avea propriile lui planuri – şi fiecare grup considera că i se datorau favoruri, sau că aveau destul material de şantaj pentru a-i influenţa opiniile. Fenring avusese, deja, grijă de câţiva dintre aceşti paraziţi, dar şi mai mulţi vor urma.

Stinghereala lui avea mai puţin de-a face cu sora Margot, cât cu propriile lui griji legate de neîncrederea şi hărţuielile crescânde printre Marile Case. Chiar şi fără autopsia cerută de medicii Suk, o serie de membri importanţi ai Landsraadului ridicaseră întrebări incomode privind moartea lentă şi misterioasă a împăratului. Alianţele se schimbau şi se refăceau; taxe şi zeciuieli importante, provenind de la câteva lumi bogate, fuseseră amânate fără nicio explicaţie plauzibilă.

Iar tleilaxu afirmau că le mai trebuiau ani de zile până să

producă mirodenia sintetică promisă!

Shaddam şi consiliul său privat vor discuta din nou, în această dimineaţă, despre criza pe cale să izbucnească, o continuare a întâlnirilor care aveau loc de o săptămână încoace. Lungimea domniei lui Elrood forţase stabilitatea (dacă nu chiar stagnarea) în tot imperiul. Nu-şi mai amintea nimeni cum să implementeze o tranziţie liniştită.

Pe toate planetele, forţele militare fuseseră mărite şi puse în stare de alertă. Sardaukarii lui Shaddam nu făceau excepţie. Spionii erau mai ocupaţi ca oricând, în toate sectoarele. Din când în când, se întreba dacă nu cumva mutarea în altă parte a credinciosului şambelan al lui Elrood, Aken Hesban, fusese o greşeală. Hesban se afla acum într-un birou cu pereţi de piatră, adânc în hăul unei mine de pe un asteroid, gata să fie rechemat dacă lucrurile se înrăutăţeau.

Dar se va lăsa frigul pe Arrakis înainte să se întâmple asta.

Stânjeneala îl făcea pe Shaddam nervos, poate şi puţin superstiţios. Bătrânul vultur, tatăl său, era mort – trimis în iadul cel mai adânc descris în Biblia Catolică Portocalie – dar el încă mai simţea sângele invizibil de pe mâinile sale.

Înainte de a pleca de la palat s-o întâlnească pe sora Margot, Shaddam apucase, fără să se gândească prea mult, o pelerină, pentru a-şi încălzi umerii în faţa răcorii imaginare a dimineţii. Mantia aurie atârnase în garderobă lângă multe alte veşminte pe care nu le purtase niciodată. Numai acum îşi amintise că acest articol anume fusese preferatul tatălui său.

Dându-şi seama de asta, Shaddam îşi simţi pielea încreţindu-se. Simţi materialul fin parcă înţepându-l dintr-o dată, dându-i un frison. Lanţul fin de aur părea să-l strângă la gât ca un laţ…

Ridicol, îşi spuse. Obiectele neînsufleţite nu poartă în ele spiritele morţilor, nu-l puteau vătăma. Încercă să-şi alunge din minte astfel de griji. O Bene Gesserit era capabilă cu siguranţă să-i descifreze disconfortul şi nu-i putea permite

acestei femei să dobândească un astfel de ascendent asupra lui!

— Îmi place măiestria picturilor de aici, zise Margot.

Arătă spre schelele fixate pe faţada Sălii Oratoriului Landsraadului, unde pictori de fresce lucrau la o compoziţie murală înfăţişând peisaje naturale şi imagini ale realizărilor tehnologice din întreg imperiul.

— Cred că stră-străbunicul dumneavoastră, Vutier Corrino al II-lea, a fost responsabil pentru o mare parte din asta, nu?

— A, da… Vutier a fost un mare patron al artelor, răspunse Shaddam cu oarecare greutate.

Împotrivindu-se cu greu dorinţei de a-şi da jos mantaua bântuită şi de a o arunca la pământ, jură ca de acum încolo să poarte numai hainele sale.

— Obişnuia să spună că priveliştea lipsită de căldură sau creativitate nu înseamnă nimic…

— Cred că ar trebui să vă expuneţi problema, soră, sugeră Fenring, observând jena prietenului său, dar interpretând greşit cauza. Timpul prinţului moştenitor este foarte preţios. E mare agitaţie după moartea împăratului…

Shaddam şi Fenring îl asasinaseră pe Elrood al IX-lea! Acest fapt nu putea fi şters niciodată, iar ei nu scăpaseră cu totul de bănuieli, dacă se luau după zvonuri. În afară de cazul în care prinţul moştenitor îşi consolida poziţia, şi asta foarte repede, putea izbucni un război între Landsraad şi Casa Corrino.

Margot insistase atât de mult asupra importanţei unei anumite probleme, folosind toate mijloacele tăcute de persuasiune ale Bene Gesserit, încât îi fusese acordată o audienţă într-un răstimp foarte scurt. Singurul moment liber erau plimbările de dimineaţă ale lui Shaddam, o oră pe care, în mod normal, o rezerva pentru tihna meditaţiilor sale personale („durere pentru tatăl său mort”, potrivit bârfelor întreţinute la Curte chiar de Fenring).

Margot îi dărui bărbatului cu chip de nevăstuică de lângă ea un zâmbet amabil şi o scuturare nepăsătoare a şuviţelor

blonde ca mierea. Ochii săi verzi-cenuşii îl studiau.

— Ştii foarte bine ce doresc să discut cu prietenul dumitale, Hasimir, zise ea adoptând un ton familiar care-l surprinse pe moştenitorul imperial. Nu l-ai pregătit?

Fenring scutură brusc din cap, iar Shaddam îl văzu înmuindu-se în prezenţa ei. Mortalul bărbat nu arăta forţa lui obişnuită. Delegaţia Bene Gesserit se afla aici de câteva zile, aşteptând, iar Margot Rashino-Zea petrecuse mult timp împreună cu Fenring în discuţii confidenţiale. Shaddam îşi ridică privirile, simţind o urmă de afecţiune – sau, cel puţin, un respect reciproc – între cei doi. Imposibil!

— Hmm… ăă… mă gândeam că ai putea să formulezi totul mai bine decât mine, soră, replică Fenring. Sire, *încântătoarea* Margot are o propunere interesantă pentru domnia-voastră. Cred că ar trebui s-o ascultaţi!

Reprezentanta Bene Gesserit îl privi pe Shaddam cu o expresie ciudată. *Mi-o fi observat agitaţia?* Se întrebă el, îngrozit dintr-o dată. *Cunoaşte motivele simţămintelor mele?*

Susurul fântânii le înghiţi cuvintele. Margot luă mâna lui Shaddam şi el îi simţi palmele moi şi calde. Privind în ochii senzuali ai femeii, le simţi forţa – inundându-l, reconfortându-l.

— Vă trebuie o soţie, Sire, spuse ea. Iar Bene Gesserit vă poate oferi cea mai potrivită partidă, pentru domnia-voastră şi pentru Casa Corrino.

Uluit, Shaddam se uită peste umăr la prietenul său şi-şi trase mâna înapoi. Fenring zâmbi nesigur.

— În curând, veţi fi încoronat împărat, continuă Margot. Comunitatea vă poate ajuta să vă consolidaţi baza de putere – mai mult decât o alianţă cu o singură Casă Mare din Landsraad. De-a lungul vieţii, tatăl domniei-voastre şi-a luat soţii din familiile Mutelli, Hagal şi Ecaz, ca şi pe mama voastră de pe Hassika V. Totuşi, în aceste vremuri dificile, credem că aţi obţine cele mai mari avantaje încheind o alianţă cu puterea şi resursele Comunităţii Bene Gesserit.

Vorbea cu fermitate şi multă convingere.

El remarcă faptul că suita de surori se oprise la distanţă şi îi privea de acolo. Tot prea departe ca să audă, sardaukarii rămâneau vigilenţi, dar neclintiţi ca nişte statui. Se uită la chipul perfect conturat al lui Margot, la părul auriu, la prezenţa sa hipnotică…

Îl luă prin surprindere, întorcându-se şi arătând spre suită.

— O vedeţi pe femeia din centrul grupului? Cea cu părul arămiu?

Observând gestul, Cucernica Maică îmbrăcată în robă neagră făcu un pas înainte. Shaddam aruncă o privire cu coada ochiului, examinându-i trăsăturile, figura ca de căprioară. Chiar şi de la distanţă, o găsi destul de atrăgătoare, deşi nu era chiar o frumuseţe clasică. Din păcate, nu era tot atât de frumoasă ca şi Margot, dar părea tânără şi proaspătă.

— Numele ei este Anirul, o Bene Gesserit de Grad Ascuns.

— Ce înseamnă asta?

— E doar unul dintre titlurile noastre, Sire, destul de obişnuit în Comunitate. Nu înseamnă nimic în afara ordinului şi este irelevant pentru domnia-voastră, ca împărat.

Margot făcu o pauză.

— Trebuie să ştiţi doar că Anirul e una dintre cele mai bune dintre noi. V-o oferim pentru căsătorie! Shaddam simţi o tresărire de surpriză.

— Ce-e?

— Ştiţi, Bene Gesserit sunt destul de influente. Putem acţiona în culise pentru a aplana orice dificultăţi pe care le întâmpinaţi acum în Landsraad. Asta vă va da mână liberă să vă faceţi treaba de împărat şi să vă asiguraţi locul în istorie. Unii dintre strămoşii domniei-voastre au făcut asta, cu urmări chiar foarte bune… Ea îşi plecă pleoapele peste ochii verzi-cenuşii.

— Suntem la curent cu problemele pe care le întâmpinaţi acum, Sire.

— Da, da, ştiu toate astea…

Se uită spre Fenring, de parcă bărbatul cu înfăţişare de nevăstuică ar fi trebuit să se explice. Apoi, Shaddam îi făcu semn lui Anirul să se apropie. Soldaţii de gardă se priviră şovăitori unii pe alţii, neştiind dacă era nevoie s-o însoţească.

În faţa lui, privirea lui Margot deveni mai intensă.

— Sunteţi acum cel mai puternic om din întregul univers, Sire, însă puterea voastră politică este împărţită între voi şi Consiliul Landsraadului, forţa Ghildei Spaţiale şi Bene Gesserit. Căsătoria domniei-voastre cu una dintre surorile mele ar fi… reciproc avantajoasă.

— În afară de asta, Sire, adăugă Fenring, cu ochii chiar mai mari ca de obicei, o alianţă cu oricare altă Mare Casă ar aduce cu ea şi anumite… poveri. V-aţi alătura unei mari familii, cu riscul de a le jigni pe celelalte. N-ar fi de dorit să se declanşeze încă o rebeliune!

Deşi surprins de sugestie, lui Shaddam îi plăcea cum sună. Una dintre maximele tatălui său despre conducere spunea că un lider trebuia să fie atent la propriile sale instincte. Mantia bântuită atârna pe umerii lui ca o greutate zdrobitoare. Poate că puterile magice ale Comunităţii surorilor puteau goni forţele malefice care locuiau veşmântul şi chiar palatul.

— Acestă Anirul a voastră are ceva atrăgător în ea… Shaddam urmări cum femeia oferită păşi înainte şi rămase pe loc, tăcută, cu ochii plecaţi, la cinci paşi de augusta sa persoană.

— Atunci, Sire, vă veţi gândi la propunerea noastră? Întrebă Margot şi făcu un respectuos pas înapoi, aşteptând decizia.

— Să mă gândesc? Zâmbi Shaddam. Am făcut-o deja. În situaţia mea, hotărârile trebuie luate rapid şi decisiv…

Îl privi pe Fenring printre gene.

— Nu eşti de acord cu mine, Hasimir?

— Hmmm… depinde dacă vă alegeţi o haină nouă sau o soţie.

— Înţelept sfat, la prima vedere, îi zise Shaddam lui Fenring. Dar nu tocmai sincer, cred eu. Evident, eşti prieten cu sora Margot şi *tu* ai aranjat această întâlnire, ştiind foarte bine ce propunere îmi va face. De aceea, trebuie să presupun că susţii poziţia expusă de Bene Gesserit.

Fenring se înclină.

— Hotărârea vă aparţine, Sire, indiferent ce opinii personale am sau ce simt pentru această frumoasă femeie de lângă mine.

— Foarte bine, răspunsul meu este… da.

Auzind asta din locul unde se afla, Cucernica Maică Anirul nici măcar nu surâse.

— Crezi că am făcut alegerea corectă, Hasimir?

Neobişnuit să fie luat prin surprindere, Fenring îşi drese glasul de mai multe ori.

— Este o femeie frumoasă, Sire, şi nu mă îndoiesc că va fi o soţie superbă. Iar Bene Gesserit vor fi nişte aliate excelente, mai ales în aceste momente dificile de tranziţie.

Prinţul moştenitor râse.

— Ai vorbit ca unul dintre diplomaţii noştri. Spune-mi „da” sau „nu”, fără niciun fel de echivoc.

— Da, maiestatea voastră. Adică, vă spun „da”, fără nici cea mai mică ezitare. Anirul e o femeie dintr-o familie bună şi cu o fire blândă… puţin cam tânără, dar înzestrată cu o mare înţelepciune.

Aruncându-i o ocheadă lui Margot, aflată lângă el, Fenring continuă:

— Mă asiguri că poate avea copii?

— Moştenitorii imperiali îi vor curge dintre coapse, glumi Margot.

— Ce imagine! Exclamă Shaddam, cu un alt hohot zgomotos. Aduceţi-o la mine, ca s-o cunosc.

Margot ridică mâna şi Anirul se grăbi spre prinţul moştenitor. Restul anturajului Bene Gesserit era prins în murmurul conversaţiei.

Shaddam privi de aproape la tânăra femeie, observând că Anirul – viitoarea sa soţie – avea trăsături delicate.

Remarcă totuşi liniile fine din jurul ochilor de căprioară, deşi altfel avea privirea tinerească şi mişcările suple. Deocamdată, ea continua să-şi ţină plecat capul cu părul arămiu. Ca din sfială, se uită o clipă la prinţul moştenitor, apoi întoarse din nou ochii.

— Tocmai aţi luat una dintre cele mai bune decizii din viaţa domniei-voastre, Sire, zise Margot. Domnia voastră va avea o fundaţie solidă.

— Avem un motiv să sărbătorim, cu toată pompa şi splendoarea pe care-o poate oferi imperiul, exclamă Shaddam. De fapt, am de gând să anunţ că mariajul va avea loc în aceeaşi zi cu încoronarea.

Fenring radia.

— Va fi cel mai grandios spectacol din istoria imperiului, prietene!

Shaddam şi Anirul îşi zâmbiră şi-şi atinseră mâinile pentru prima dată, când el întinse braţul spre ea.

Când centrul furtunii nu se mişcă, înseamnă că eşti în calea ei.

Veche cugetare fremenă

Fregata Atreizilor plecă de pe spaţioportul din Cala City spre încoronarea împăratului Padişah, încărcată din abundenţă cu flamuri, veşminte scumpe, bijuterii şi daruri. Ducele Leto voia să fie sigur că va contribui vizibil la măreţia ceremoniei Imperiale.

— E o tactică bună, căzu de acord Thufir Hawat, dând mohorât din cap. Lui Shaddam i-au plăcut întotdeauna zorzoanele rangului său. Cu cât purtaţi haine mai elegante şi-i duceţi mai multe daruri, cu atât va fi mai impresionat… şi deci mai dispus să vă îndeplinească dorinţele.

— Pare să preţuiască mai mult forma decât fondul, cugetă Leto. Însă aparenţele pot fi înşelătoare, iar eu nu îndrăznesc să-l subestimez.

Kailea îmbrăcase frumoasa sa rochie cu azuriu şi liliachiu pentru a-i conduce, dar rămânea la castel, fără ca cineva să-i poată admira eleganţa. Leto îşi dădea seama cât de mult îşi dorea fata să meargă la curtea imperială, însă refuză să-şi schimbe hotărârea. Bătrânul Paulus îl învăţase şi încăpăţânarea, pe lângă celelalte.

Rhombur intră în scenă îmbrăcat în pantaloni, o cămaşă de mătase merh sintetică şi o mantie moale, în nuanţe de violet şi arămiu, culorile pierdutei Case Vernius. Păşea mândru, în timp ce Kailea suspina văzând curajul fratelui ei de a etala moştenirea familiei. Acum părea mult mai matur, musculos şi bronzat, fără rotunjimile grăsuţe de copil.

— Unii ar putea interpreta asta drept aroganţă, domnule ducele, observă Hawat, arătând spre hainele lui Rhombur.

— Nu-i decât un joc, Thufir, răspunse Leto. Trebuie să le reamintim grandoarea pierdută de când trădarea tleilaxu a obligat această nobilă familie să devină renegată. Trebuie să arătăm miopia deciziei răzbunătoare a împăratului Elrood. Trebuie să-l ajutăm pe Shaddam să vadă ce aliat important poate fi Casa Vernius, pentru tronul imperial. La

urma-urmei, gesticulă el spre mândrul Rhombur, l-aţi prefera pe *acest bărbat* ca aliat sau pe împuţiţii de tleilaxu?

Maestrul Asasin îi acordă un zâmbet mic, reţinut.

— Eu n-aş apărea acolo să-i spun asta direct lui Shaddam.

— O vom spune fără cuvinte, răspunse Leto.

— Veţi fi un duce formidabil, stăpâne, zise Hawat.

Merseră împreună de la zona pentru ceremonii spre terenul de decolare, unde de două ori mai mulţi soldaţi Atreides decât de obicei tocmai terminaseră îmbarcarea la bordul fregatei care avea să-i ducă pe toţi în transspaţialul aflat în aşteptare.

Kailea făcu un pas înainte şi îl îmbrăţişă pe Leto scurt, oficial. Rochia pastelată foşnea la fiecare mişcare, iar el simţi pe obraz unul dintre pieptenii de aur din părul ei arămiu-închis. Remarcă încordarea din braţele fetei, dându-şi seama că amândoi ar fi vrut să se îmbrăţişeze cu mai multă pasiune.

Apoi, cu lacrimi în ochi, fiica lui Dominic şi Shando Vernius îşi strânse în braţe fratele, cu şi mai multă disperare.

— Ai grijă, Rhombur. E atât de periculos!

— S-ar putea ca asta să fie singura cale prin care să redăm numele familiei noastre, răspunse Rhombur. Trebuie să ne lăsăm la mila lui Shaddam. Poate că e altfel decât tatăl său. N-are nimic de câştigat menţinând sentinţa împotriva noastră, dar are multe de pierdut – în special cu tulburările din imperiu. Are nevoie de toţi prietenii şi de toată forţa pe care-o poate obţine.

Zâmbi şi-şi flutură mantia purpuriu-arămie.

— Ix se distruge sub stăpânirea Bene Tleilax, comentă Kailea. Ei n-au câtuşi de puţin habar cum să conducă o afacere galactică…

Leto, Rhombur şi Hawat aveau să fie reprezentanţii planetei Caladan. Poate că erau nesăbuiţi şi ţipători în obrăznicia lor – sau purtarea lor putea fi considerată încredere calmă? Leto spera să fie aşa.

În calitate de duce, ştia că a sfida politica de la curte nu era o dovadă de înţelepciune. Dar inima îi spunea să rişte atunci când miza era suficient de importantă, când era de partea dreptăţii – unde intenţiona să se afle întotdeauna. Bătrânul duce nici nu-l învăţase altceva...

Tatăl său îi arătase că o mişcare temerară aducea adesea avantaje mult mai substanţiale decât un plan conservator şi lipsit de imaginaţie... aşa că, de ce nu? Ar fi făcut bătrânul duce la fel sau, îndrumat de soţia lui, ar fi urmat o cale mai prudentă? Leto nu avea niciun răspuns pentru asta, dar era bucuros că nu-i mai stătea în cale nimeni care să semene cu severa şi inflexibila doamnă Helena. Când se va decide să se căsătorească, nu va alege niciodată pe cineva ca ea!

Trimisese un curier oficial la aşezământul Surorilor din Sihăstrie de pe Continentul Estic, anunţând-o pe mama sa că el şi Rhombur vor călători spre Kaitain. Nu-şi expusese planul, nici nu comentase riscurile evidente pe care şi le asuma, dar voia ca ea să fie pregătită pentru tot ce putea fi mai rău. În lipsa unui alt moştenitor, dacă lucrurile se vor termina prost, dacă Leto va sfârşi executat sau omorât printr-un „accident”, doamna Helena va deveni conducătoarea Casei Atreides. Deşi ştia că ea provocase asasinarea tatălui său, nu avea de ales în astfel de circumstanţe. Era doar o chestiune de formă...

Ultimele bagajele şi cufere ale Casei Atreides fură urcate la bord şi, în câteva secunde, imensa fregată ţâşni spre cerul cenuşiu şi înnorat de pe Caladan. Va fi o călătorie diferită de cele de dinainte – viitorul spiţei lui Rhombur atârna în balanţă... şi poate chiar şi al Atreizilor.

Cu toate ceremoniile şi defilările, Leto era norocos că primise o audienţă imperială la doar patru zile după încoronare. În acel moment, el şi Rhombur vor depune petiţie oficială către Shaddam, susţinându-şi pledoaria şi lăsându-se la mila lui.

În primele zile glorioase ale regimului său, va risca noul împărat Padişah să întunece festivităţile prin reînnoirea

unei sentinţe de condamnare la moarte? Multe dintre Case vedeau semne în orice acţiune, iar despre Shaddam se zvonea că era la fel de superstiţios ca oricare dintre ei. Acest semn va fi destul de limpede. Prin propria decizie, Shaddam va da tonul regimului său. Va dori împăratul să înceapă totul tăgăduind dreptatea? Leto spera că nu…

Fregata ducală îşi luă locul stabilit în cala cavernoasă, dar aglomerată, a transspaţialului. În apropiere, navete pline cu pasageri se deplasau cu prudenţă spre poziţiile lor, alături de nave de transport şi comerciale, pline cu mărfuri de pe Caladan: orez pundi, medicamente din ierburi marine prelucrate, tapiserii făcute manual şi produse din peşte conservat. Nave private uşoare încă mai încărcau mărfuri în cală, făcând curse între sol şi transspaţial. Această uriaşă navă a Ghildei călătorise de la o lume la alta în ruta ei ocolită spre Kaitain, iar cala de mărimea unei provincii era presărată cu nave de pe alte planete ale imperiului, toate în drum spre încoronare.

În timp ce aşteptau, Thufir Hawat examină cronometrul instalat pe unul dintre pereţii despărţitori ai fregatei.

— Mai avem trei ore până ce transspaţialul termină de încărcat şi descărcat şi va fi gata de plecare. V-aş sugera să folosim acest răgaz pentru a vă antrena, stăpâne.

— Asta sugerezi întotdeauna, Thufir, zise Rhombur.

— Pentru că sunteţi tânăr şi aveţi nevoie de foarte multă instrucţie, contracară mentatul.

Fregata luxoasă a lui Leto era plină de lucruri distractive cu ajutorul cărora puteau uita cu toţii chiar şi că erau în spaţiu. Dar avusese parte de suficientă relaxare, iar neliniştea provocată de evenimentele iminente îl umpleau cu o energie tensionată, pe care dorea să o descarce.

— Ai vreo propunere, Thufir? Ce-am putea face aici?

Ochii Maestrului Asasin se luminară.

— În spaţiu, există multe lucruri pe care un duce… şi un prinţ, completă el, înclinându-se spre Rhombur, le-ar putea învăţa.

Un modul de luptă fără aripi, de mărimea unui ornitopter, ieşi din cala fregatei Atreides şi se îndepărtă de transspaţial, în spaţiul deschis. Leto manevra comenzile, având-l pe Rhombur în scaunul copilotului, din dreapta sa. Pentru o clipă, asta îi reaminti lui Leto de scurta încercare de antrenament pe nava orbitală ixiană, care fusese aproape un dezastru.

Hawat stătea în spatele lor, purtând un dispozitiv mobil de protecţie în caz de coliziune. Încotoşmănat în harnaşamentul său, semăna cu un stâlp al înţelepciunii, încruntându-se la cei doi tineri care bâjbâiau pentru prima dată printre sistemele de control ale modulului de luptă. Un panou pentru anularea de urgenţă a comenzilor plutea în faţa lui Hawat.

— Acest aparat e diferit de o ambarcaţiune pe mare, tinerii mei domni, zise Hawat. Spre deosebire de navele mai mari, aici ne aflăm în imponderabilitate, cu toată flexibilitatea, dar şi cu restricţiile pe care le implică acest lucru. Aţi făcut amândoi simulările, acum sunteţi pe cale să descoperiţi cum arată adevărata luptă în spaţiu.

— Eu am să trag primul cu armele, zise Rhombur, repetând înţelegerea lor anterioară.

— Iar eu pilotez, adăugă Leto, dar schimbăm rolurile în jumătate de oră.

Din spatele lui, Hawat vorbi cu o voce monotonă:

— E puţin probabil, domnule duce, că vă veţi găsi vreodată într-o situaţie care să ceară o luptă în spaţiu, însă…

— Da, da, trebuie să fiu întotdeauna pregătit, răspunse Leto. Dacă am învăţat ceva de la tine, Thufir, atunci asta este…

— În primul rând, trebuie să învăţaţi manevrele. Hawat îl îndrumă pe Leto printr-o serie de volute şi viraje strânse. Se ţinu la o oarecare distanţă de enormul transspaţial, dar destul de aproape ca să-şi dea seama că acesta constituia un adevărat obstacol la viteza lor. O dată, Leto reacţionă prea rapid şi împinse modulul de luptă într-o rotire

necontrolată, din care ieşi doar pornind motoarele reactive, oprind nava fără să o trimită undeva, învârtindu-se în spirală în direcţia opusă.

— Acţiune şi reacţiune, zise Hawat, aprobator.

Dispozitivul său mobil anti-coliziune, acum înclinat, se îndreptă.

— Când domnia-voastră şi Rhombur aţi avut acel accident pe mare, pe Caladan, aţi reuşit să eşuaţi pe un recif pentru a evita ca lucrurile să se înrăutăţească. Aici însă nu aveţi nicio plasă de siguranţă în care să cădeţi. Dacă intraţi în vrie, veţi continua aşa până când luaţi măsurile corespunzătoare de corecţie. Puteţi să cădeţi şi să ardeţi în atmosferă, iar în adâncul spaţiului vă puteţi pierde în vid.

— Ăăă… hai să nu facem nimic de acest fel astăzi, zise Rhombur.

Se uită spre prietenul său.

— Aş vrea să încerc să trag la ţintă, Leto, dacă poţi face chestia asta să meargă drept vreo câteva minute.

— Nicio problemă, răspunse Leto.

Aplecându-se spre staţia de armament aflată între cei doi băieţi, Hawat le spuse:

— Am încărcat în cală nişte ţinte-robot. Rhombur, încearcă să tragi şi să distrugi cât de multe poţi. Ai mână liberă să foloseşti ce arme vrei tu… lasere, explozive convenţionale sau proiectile multifazice. Dar mai întâi, stăpâne – Hawat strânse umărul lui Leto – duceţi-ne vă rog pe partea cealaltă a planetei, unde nu trebuie să ne temem că vom lovi transspaţialul când salvele lui Rhombur o vor lua razna.

Chicotind, Leto făcu ceea ce i se ceruse, navigând pe deasupra norilor de pe Caladan spre partea aflată în noapte, unde planeta era cufundată în beznă, cu excepţia şiragurilor de lumini ale oraşelor de pe coaste. În spatele lor, strălucirea soarelui sistemului Caladan forma un halo în jurul eclipsei întunecate a planetei.

Hawat lansă o duzină de globuri strălucitoare, care se

împrăştiară pe traiectorii aleatorii. Rhombur luă comanda armamentului – un panou cu manete şi ecrane multicolore – şi începu să tragă în toate direcţiile, ratând de cele mai multe ori, deşi reuşi să anihileze o ţintă cu un nor de proiectile multifazice. Ştiau cu toţii că reuşita fusese doar o întâmplare, iar Rhombur nu se împăună cu asta.

— Răbdare şi sânge rece, prinţe, zise Hawat. Trebuie să trageţi fiecare salvă de parcă ar fi ultima. Fiecare trebuie să conteze. O dată ce aţi învăţat să loviţi ţintele, puteţi fi mai generos cu muniţia…

Leto gonea după ţinte, în timp ce Rhombur trăgea cu întregul arsenal de arme aflate la dispoziţia sa. Când Rhombur reuşi, în cele din urmă, să elimine toate ţintele, schimbă locul cu Leto şi efectuară alte manevre de antrenament.

Două ore trecură repede, până când, în final, mentatul le ceru să se întoarcă la transspaţialul Ghildei, pentru a se instala comod, înainte ca navigatorul să plieze spaţiul şi să conducă nava spre Kaitain.

Aşezat confortabil, tolănit în scaunul său de pluş împodobit cu şoimul Atreizilor, Leto se uita pe hublou spre navele înghesuite în cala transspaţialului. Sorbea dintr-o cană de vin fiert care-i amintea de Kailea şi de noaptea furtunoasă când răscoliseră printre lucrurile bătrânului duce. Tânjea după răgazurile paşnice şi după căldura unei prietenii, dar ştia că va mai trece mult timp până ce viaţa lui se va reintra pe făgaşul normal.

— Navele sunt aici atât de aproape una de alta, comentă el. Mă nelinişteşte…

Privi cum două nave de transport tleilaxu se instalară lângă fregata Atreides. Dincolo de ele, o fregată Harkonnen stătea ancorată în locul ei, desemnat de Ghildă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, domnule duce, zise Hawat. Prin regulile războiului, stabilite de Marea Convenţie, nimeni nu poate deschide focul în interiorul unui transspaţial. Orice Casă care încalcă această regulă se

confruntă cu interdicţia permanentă de acces la navele Ghildei. Nimeni nu riscă aşa ceva…

— Oricum, avem scuturile activate, nu? Întrebă Leto.

— Iaduri purpurii! Fără scuturi, Leto! Exclamă Rhombur, cu un ton alarmat, apoi râse. Ar fi trebuit să afli mai multe despre transspaţiale pe Ix – sau te uitai tot timpul numai la sora mea?

Leto se înroşi, dar Rhombur se grăbi să explice:

— La bordul unui transspaţial, scuturile interferează cu sistemul de propulsie Holtzman al navei, împiedicându-l să plieze spaţiul. Un scut activ blochează capacitatea navigatorului de a-şi menţine transa. Am muri cu toţii în spaţiu!

— Este interzis şi de contractul de transport al Ghildei, explică Hawat, de parcă motivul legal ar fi cântărit mai mult.

— Deci, stăm cu toţii aici, neprotejaţi, dezgoliţi şi încrezători, mormăi Leto, cu ochii aţintiţi pe nava Harkonnen, prin hublourile de plaz transparent.

Rhombur răspunse cu un zâmbet defensiv.

— Mă faci să-mi amintesc cât de mulţi mă vor mort…

— Toate navele din acest transspaţial sunt la fel de vulnerabile, prinţe, continuă Hawat. Dar nu trebuie să fiţi îngrijorat, deocamdată. Cel mai mare pericol vă aşteaptă pe Kaitain. Acum, chiar şi eu am să mă odihnesc puţin. Aici, la bordul fregatei, suntem în siguranţă, atât cât se poate.

Leto privi afară, spre tavanul îndepărtat al calei transspaţialului. Departe, sus, într-o minusculă cameră de pilotaj, un singur Navigator – aflat într-un rezervor de gaz portocaliu, de mirodenie – controla enormul corp al navei.

În ciuda asigurărilor date de Hawat, Leto se simţea neliniştit. Lângă el, Rhombur se foia şi el, dar se străduia să-şi ascundă anxietatea. Cu un oftat agitat, tânărul duce se lăsă pe spate, încercând să-şi elibereze tensiunea şi să se pregătească pentru criza politică pe care urma s-o declanşeze pe Kaitain.

Furtunile nasc furtuni. Mânia naşte mânie. Răzbunarea naşte răzbunare. Războaiele nasc războaie.

Joc de cuvinte Bene Gesserit

Trapele de acces exterioare ale transspaţialului Ghildei erau sigilate, imensele porţi – închise, iar nava – gata de plecare. Curând, navigatorul va intra în transă şi-şi va începe călătoria. Următoarea destinaţie de pe ruta sa, cea finală, era Kaitain, unde reprezentanţii Caselor Mari şi Minore din Landsraad începuseră deja să se adune la încoronarea împăratului Padişah Shaddam al IV-lea.

Navigatorul manevră imensa navă, scoţând-o din câmpul gravitaţional al planetei Caladan şi intrând în spaţiul deschis, pregătindu-se să activeze marile motoare Holtzman, ce aveau să-i ducă în salturi instantanee prin cutele spaţiului.

Pasagerii de la bordul fregatelor familiale din cala navei nu remarcară niciun fel de mişcare, nicio vibraţie a motoarelor, nicio schimbare de poziţie sau vreun sunet. Navele înghesuite stăteau în spaţiile lor izolate precum pachetele de date într-o bibliotecă securizată. Toate Casele urmau aceleaşi reguli, punându-şi toată încrederea în capacitatea unei singure creaturi mutante de a găsi un curs sigur.

Ca giedi-vitele într-un ţarc de abator, se gândi Rabban, urcând în nava lui invizibilă de atac.

Ar fi putut spulbera o duzină de fregate, înainte să bage cineva de seamă ce se întâmplă. Dacă i s-ar fi dat mână liberă, Rabban s-ar fi bucurat să provoace un asemenea haos, s-ar fi înfruptat cu senzaţia de violenţă extravagantă…

Dar asta nu era în plan, cel puţin *nu încă.*

Unchiul său pusese la punct o schemă de o subtilitate minunată. „Fii atent şi învaţă”, îi spusese. *Bun sfat,* admise Rabban. Descoperise, deja, beneficiile subtilităţii şi satisfacţia unei răzbunări îndelung savurate.

Asta nu însemna că Rabban se lepăda de formele de

violenţă mai rudimentară, în care excela; din contră, adăuga pur şi simplu metodele baronului la propriul său repertoriu criminal. Va fi o persoană multilaterală la vremea când va lua conducerea Casei Harkonnen!

Cu mişcări discrete, trapele fregatei Harkonnen se deschiseră, iar câmpul de blocare slăbi doar atât cât să permită lucioasei nave de luptă a lui Rabban să coboare în vidul etanş din cala transspaţialului.

Încet, în tăcere, cu răbdare…

Înainte ca cineva să poată vedea nava sa de luptă, activă non-câmpul, acţionând comenzile aşa cum îi arătase Piter de Vries. Nu simţi nimic deosebit, nu remarcă nicio schimbare în imaginile transmise de monitoare. Dar acum era o fantomă ucigaşă: invizibil, *invincibil…*

Din punctul de vedere al oricui altcuiva şi din datele senzorilor externi, toate semnalele electromagnetice care se loveau de non-câmp ricoşau şi se curbau în jurul navei, transformând-o într-un loc gol. Motoarele navei de atac, mai silenţioase decât cea mai slabă şoaptă, nu emiteau niciun sunet sau vreo vibraţie care să poată fi detectate.

Nimeni nu bănuia nimic. Nimeni nu-şi putea măcar imagina o navă invizibilă.

Rabban activă jeturile de poziţie, dirijând în tăcere aparatul mortal dincolo de nevinovata fregată Harkonnen, spre cea a Casei Atreides. Această navă de atac era prea mare pentru gustul lui, nu foarte manevrabilă şi cam greoaie pentru un vânător rapid, dar invizibilitatea şi silenţiozitatea sa schimbau cu totul lucrurile.

Degetele lui groase dansau pe panoul de control. Simţi o parte din încântarea, din puterea, gloria şi satisfacţia care aveau să vină. Curând, o navă plină de scârboasele brute tleilaxu va fi distrusă. Sute dintre ei vor muri.

Întotdeauna până atunci, Rabban îşi folosise poziţia în Casa Harkonnen pentru a obţine fără discuţii ceea ce voia, pentru a-i manipula pe alţii şi a-i omorî pe cei câţiva destul de ghinionişti să-i stea în cale. Dar toate astea fuseseră un joc pentru distracţia sa personală. Acum îndeplinea o

îndatorire vitală, un act de care depindea viitorul Casei Harkonnen. Baronul îl alesese pentru această misiune şi el jură că o va duce la bun sfârşit. Cu siguranţă, nu-şi dorea să fie expediat înapoi, acasă, la tatăl său…

Rabban manevră nava, aşezând-o la locul ei, lent şi uşor – fără grabă, acum… Avea la dispoziţie întreaga călătorie transspaţială ca să declanşeze un război.

Cu non-câmpul în jurul navei sale de atac, se simţea ca un vânător ascuns în beznă. Dar era un alt fel de vânătoare, necesitând o sofisticare mai mare decât aruncarea în aer a viermilor de nisip de pe Arrakis şi rafinament mai mult decât vânarea copiilor prin rezervaţia forestieră Harkonnen… Aici, trofeul însemna o schimbare în politica imperială. La sfârşit, va atârna pe perete trofeele – gata împăiate şi pregătite – ale unei puteri şi unei averi mult mai mari pentru Casa Harkonnen.

Nava de atac invizibilă se apropie de fregata Atreides, cât pe ce să o atingă.

Fără niciun sunet, Rabban îşi activă sistemele de armament, asigurându-se că toată gama de proiectile multifazice este gata de lansare. Într-un asemenea caz, urma să se bazeze pe ochirea manuală.

De la distanţa asta, în linie dreaptă, nu avea cum să rateze…

Rabban întoarse non-nava, îndreptând lăcaşurile de tragere spre două dintre navele apropiate, transportoare tleilaxu care, printr-o mită substanţială plătită de Harkonneni Ghildei, primiseră ordin să ancoreze lângă fregata Atreides.

Venite de pe Tleilax Şapte, navele transportau fără îndoială produse genetice, o specialitate a Bene Tleilax. Fiecare navă era comandată de Maeştrii tleilaxu, cu un echipaj de Dansatori-Faţă, servitorii lor schimbători de formă. Încărcătura putea consta din carne de limorc, grefe animale sau câţiva dintre monstruoşii ghola – clone create din carnea oamenilor morţi, copii crescute în cuvele axlotl, pentru ca familiile îndoliate să-i mai poată vedea încă o

dată pe cei dragi. Asemenea produse aveau preţuri extrem de ridicate şi îi îmbogăţiseră enorm pe gnomii tleilaxu, în ciuda faptului că, fără nicio îndoială, nu aveau să primească niciodată statutul de Casă Mare.

Era perfect! În auzul întregului Landsraad, ducele Leto Atreides declarase vendetta împotriva tleilaxu, jurând răzbunare pentru ceea ce-i făcuseră Casei Vernius. Leto nu fusese deloc precaut în privinţa declaraţiilor rostite în cadru oficial. Toată lumea ştia cât de mult îi ura pe ocupanţii acestor nave tleilaxu.

Pe deasupra, renegatul Rhombur Vernius se găsea în acel moment la bordul fregatei Atreides – încă o persoană menită să fie prinsă în plasa Harkonnen, încă o victimă în ceea ce va fi în curând un război sângeros între Atreizi şi tleilaxu.

Landsraadul îl va acuza pe ducele Leto că este un cap înfierbântat – pripit, impetuos şi violent, împins spre fapte nefericite de către prietenia lui nepotrivită cu ixienii şi de durerea neconsolată pentru moartea tatălui său. Bietul, bietul de Leto, atât de prost pregătit să facă faţă presiunilor care-l striveau…

Rabban ştia prea bine ce concluzii vor trage Landsraadul şi imperiul, pentru că unchiul său şi mentatul strâmb îi explicaseră totul în amănunţime.

Plutind în faţa fregatei Atreides, invizibil şi învăluit în anonimat, Rabban ochi navele tleilaxu din apropierea sa. Cu un zâmbet pe buzele sale groase, se întinse spre comenzi…

Şi deschise focul.

Tio Holtzman a fost unul dintre cei mai productivi inventatori ixieni din toate timpurile. Intra adesea în stări frenetice de creativitate, zăvorându-se luni de zile ca să poată lucra fără întrerupere. Uneori, la ieşirea din aceste stări, avea nevoie de tratament medical şi stârnea în mod constant îngrijorare faţă de starea sa mentală şi de sănătatea sa. Holtzman a murit tânăr – de-abia trecuse de treizeci de ani standard – însă rezultatele eforturilor sale au schimbat galaxia pentru vecie.

Capsulele Biografice,
o filmocarte imperială

Când Rabban se desprinse de fregata Harkonnen, plin de importanţa misiunii lui, baronul se aşeză în fotoliul său înalt de observare, privind spre imensa cală a transspaţialului. Navigatorul iniţiase deja aprinderea motoarelor şi trimisese nava gigantică prin spaţiul pliat. Navele mai mici stăteau aranjate ca surcelele, nebănuind ce foc se îndrepta spre ele.

Chiar dacă ştia unde să se uite, desigur că nu putea vedea nici el nava invizibilă. Baronul îşi consultă însă cronometrul şi ştiu că se apropia clipa. Se uită spre fregata Atreides care nu bănuia nimic, tăcută şi arogantă în docul ei desemnat, şi urmări nava tleilaxu din apropiere. Bătând darabana pe braţul fotoliului, privea şi aştepta…

Minutele se târau cu greu.

Plănuind atacul, baronul Harkonnen dorise ca Rabban să folosească un tun laser asupra transportoarelor tleilaxu hărăzite distrugerii – dar Chobyn, proiectantul richesian al navei experimentale, lăsase un avertisment sumbru mâzgălit printre notiţele sale. Noul non-câmp avea oarece legătură cu efectul Holtzman original, care stătea la baza scuturilor. Orice ţânc ştia că atunci când o rază laser lovea un scut, explozia declanşată semăna cu o deflagraţie nucleară.

Baronul nu îndrăznise să-şi asume acest risc şi, din moment ce inventatorul richesian fusese deja lichidat, nu

mai putea să ceară lămuriri suplimentare. Poate că ar fi trebuit să se gândească la asta din vreme…

Nu mai conta. Oricum, tunurile laser nu erau necesare pentru a putea distruge navele tleilaxu, din moment ce navelor transportate în cala unui transspaţial le era interzis să-şi pornească scuturile. În schimb, proiectilele multifazice – obuze de artilerie de mare putere recomandate de Marea Convenţie pentru limitarea distrugerilor colaterale – îşi vor face treaba. Astfel de proiectile penetrau fuzelajul navei-ţintă şi-i distrugeau interiorul cu detonaţii controlate, după care exploziile în lanţ, secundare şi terţiare, stingeau incendiile de la bord şi cruţau restul fuzelajului. Nepotul său nu înţelesese detaliile tehnice ale atacului; Rabban ştia doar să ţintească şi să tragă cu armele. Era tot ce avea nevoie să cunoască!

În sfârşit, baronul văzu o mică străfulgerare alb-gălbuie şi două proiectile multifazice letale ţâşniră, părând trase din botul fregatei Atreides. Proiectilele trecură ca două sfere de foc vâscos, apoi loviră. Navele de transport tleilaxu condamnate se zguduiră şi interiorul lor străluci roşu aprins.

Oh, cât îşi dorea baronul ca şi celelalte nave să fi văzut asta!

O lovitură directă într-una dintre nave o transformă într-o carcasă incendiată, golită de conţinut, în doar câteva secunde. În mod intenţionat, celălalt proiectil lovi secţiunea dorsală a celei de-a doua nave tleilaxu, avariind-o, fără să-i omoare pe toţi cei de la bord. Acest lucru va oferi victimelor ocazia excelentă de a riposta cu foc împotriva agresorilor Atreides. Apoi, conflictul va evolua cum nu se poate mai bine.

— În regulă, zâmbi baronul, de parcă s-ar fi putut adresa direct echipajului tleilaxu înnebunit. Acum ştiţi ce aveţi de făcut… Urmaţi-vă instinctul!

După ce lansase proiectilele, non-nava lui Rabban ţâşni din loc, trecând printre fregatele ancorate care ocupau spaţiul de deasupra sa.

Pe una dintre frecvenţele de urgenţă auzi cum nava tleilaxu avariată transmitea un mesaj urgent de ajutor: „Paşnicele nave transportoare ale Bene Tleilax au fost atacate de fregata Atreides! A fost încălcată legea Ghildei! Se cere asistenţă urgentă!”

În acel moment, transspaţialul Ghildei se afla în afara spaţiului – în tranzit printre dimensiuni. Nu se puteau aştepta la niciun contraatac şi nici la întăriri, până când nu ieşeau din spaţiul pliat şi ajungeau pe Kaitain. Dar atunci va fi mult prea târziu…

Rabban spera ca asta să fie mai mult decât o încăierare de cârciumă; el şi prietenii săi mergeau adesea în localurile cu băuturi din satele mărginaşe de pe Giedi Prime, stârneau scandal, spărgeau câteva capete şi astfel se distrau de minune.

Un ecran de pe panoul de control din non-navă îi arătă un grafic al imensei cale, unde fiecare navă era reprezentată de un punct cenuşiu. Punctele deveniră oranj când navele diferitelor Case Mari îşi activară armele, pregătite să se apere în ceea ce părea să devină un război total.

Simţindu-se ca un şoarece nevăzut pe podeaua unei săli de dans aglomerate, Rabban îşi pilotă non-nava în spatele unui cargo Harkonnen, într-un loc de unde nimeni din celelalte nave nu putea vedea deschiderea unei trape de acces care să permită intrarea aparatului de luptă.

La adăpostul navei-mamă, Rabban dezactivă non-câmpul, făcând aparatul vizibil pentru echipajul Harkonnen. Sasul navei se deschise şi el ieşi afară pe platformă, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Ochii îi scăpărau de entuziasm.

— Au început să tragă şi celelalte nave?

Peste tot răsunau sirenele. Conversaţii panicate ieşeau din sistemul de comunicaţii ca schijele dintr-un pistol maula. Voci febrile în galach imperial şi sunetele codurilor de luptă se împrăştiau prin toate reţelele de comunicaţii aglomerate din transspaţial:

— Atreizii au declarat război contra tleilaxu! S-a tras!

Extaziat de succesul atacului său, Rabban strigă echipajului:

— Activaţi întregul armament al fregatei noastre. Asiguraţi-vă că nimeni nu trage în noi – aceşti Atreizi sunt necruţători, ştiţi doar!

Chicoti.

Dispozitivul de manipulare a mărfii prinse mica navă, apoi o coborî în spaţiul dintre doi pereţi falşi. Panouri mobile se închiseră peste ascunzătoarea pe care nici măcar scanerele Ghildei nu o putuseră detecta. Desigur, nimeni n-ar fi căutat oricum aparatul, din moment ce nu exista un asemenea lucru cum erau navele invizibile!

— Apăraţi-vă! Strigă un alt pilot prin sistemul de comunicaţii.

Urmă glasul plângăreţ al unui tleilaxu:

— Anunţăm pe această cale că intenţionăm să ripostăm. Avem toate drepturile. Fără nicio provocare… e o desconsiderare flagrantă a regulilor Ghildei!

O altă voce, aspră şi profundă:

— Dar fregata Atreides n-a scos nicio armă. Poate că nu ei au fost agresorii…

— Un şiretlic! Ţipă vocea tleilaxu. Una dintre navele noastre a fost distrusă, o alta grav avariată. Nu puteţi vedea cu ochii voştri? Casa Atreides trebuie să plătească!

Perfect, gândi Rabban, admirând planul unchiului său. De la acest moment-cheie începând, se puteau întâmplă mai multe şiruri de evenimente, dar planul urma să funcţioneze în continuare. Ducele Leto era cunoscut ca fiind impetuos, şi toată lumea credea acum că el săvârşise un act odios şi laş. Cu puţin noroc, nava îi va fi distrusă într-un atac de represalii, iar numele Atreides se va prăbuşi în infamie pentru trădarea comisă de Leto.

Sau acesta putea fi doar începutul unui conflict îndelungat şi sângeros, între Casa Atreides şi tleilaxu…

În orice caz, Leto nu va reuşi niciodată să iasă cu bine din încurcătură.

Pe puntea de comandă a fregatei Atreides, ducele Leto se lupta să-şi păstreze calmul. Deoarece ştia că nava sa nu deschisese focul, avusese nevoie de doar câteva secunde pentru a înţelege acuzaţiile care-i erau strigate acum.

— Salva a venit de foarte aproape, domnule duce, zise Hawat, chiar de sub prova noastră.

— Deci n-a fost un accident? Întrebă Leto, copleşit de un sentiment întunecat.

Nava tleilaxu distrusă avea încă o lucire portocalie, în timp ce pilotul celeilalte nave continua să strige la el.

— Iaduri purpurii! Cineva chiar a tras asupra navelor Bene Tleilax, exclamă Rhombur, uitându-se prin hubloul de plaz blindat. Era şi timpul, dacă vrei părerea mea…

Leto auzea cacofonia din traficul radio, inclusiv mesajele indignate, de ajutor, ale tleilaxu. La început, se întrebase dacă n-ar trebui să ofere asistenţă navelor avariate. Apoi pilotul tleilaxu începuse să urle numele de *Atreides* şi să ceară sângele *lui.*

Observă carcasa arsă a navei tleilaxu distruse – şi văzu armele însoţitoarei sale rănite îndreptându-se *către el!*

— Thufir! Ce face?

Prin sistemul de comunicaţii deschis, bubuia conversaţia furioasă dintre tleilaxu şi cei care refuzau să creadă în vinovăţia Casei Atreides. Din ce în ce mai multe voci sprijineau însă poziţia tleilaxu. Unii pretindeau că văzuseră ce se întâmplase, susţineau că asistaseră la momentul când nava Atreides trăsese asupra transportoarelor Tleilaxu… Se apropia un moment periculos.

— Iaduri purpurii, ăştia cred că tu ai făcut-o, Leto! Zise Rhombur.

Hawat se repezise deja spre panoul sistemelor defensive.

— Tleilaxu şi-au activat armamentul pentru riposta împotriva domniei-voastre, domnule duce!

Leto alergă spre sistemul de comunicaţii şi deschise un canal. În numai câteva secunde gândurile i se acceleraseră şi se comprimaseră într-o manieră care-l surprinse, pentru că nu era un mentat cu puteri intelectuale avansate. Îşi

dădu seama că era o comprimare ca în vis... sau ca şirul incredibil de viziuni despre care se spunea că aleargă prin mintea cuiva în pragul morţii iminente. Era un gând sinistru. Trebuia să găsească o cale de ieşire!

— Atenţie! Strigă el prin sistemul de amplificare. Sunt ducele Leto Atreides. Nu noi am atras asupra navelor tleilaxu. Neg toate acuzaţiile!

Ştia că nu-l vor crede, că nu se vor calma destul de repede ca să evite o erupţie a ostilităţilor deschise, care s-ar fi putut transforma într-un război pe scară mare. Şi, într-o străfulgerare, îşi dădu seama ce trebuia să facă...

Chipuri din trecut i se perindară prin minte, şi se opri la amintirea bunicului său patern, Kean Atreides, care-l privea întrebător, cu chipul brăzdat de experienţele de-o viaţă. Ochii blânzi şi cenuşii, la fel ca ai lui, reflectau o forţă dezarmantă, pe care duşmanii săi o ignoraseră deseori, spre propria lor nenorocire.

Dac-aş putea fi măcar la fel de puternic ca străbunii mei...

— Nu trage, se adresă el pilotului tleilaxu, sperând că-l ascultau toţi ceilalţi căpitani.

O altă imagine prinse contur în mintea sa: tatăl lui, bătrânul duce, cu ochii verzi şi aceeaşi expresie, dar pe un chip care avea vârsta de acum a lui Leto, în anii adolescenţei... într-o străfulgerare, apărură şi alte imagini: unchii, mătuşile şi verişorii de pe Richese, slujitorii credincioşi din casă, din guvern, militarii... Cu toţii aveau aceeaşi expresie neutră, de parc-ar fi fost un organism multiplu, studiindu-l din diferite perspective, aşteptând să-l judece. Nu vedea nici dragoste, nici aprobare sau lipsă de respect pe feţele lor – doar un neant, ca şi cum ar fi comis într-adevăr o faptă oribilă şi acum nu ar mai fi existat.

Apăru şi figura dispreţuitoare a mamei sale, apoi se risipi.

Nu te încrede în nimeni, îşi spuse.

Leto fu copleşit de un sentiment de descurajare, urmat de o singurătate extremă şi amară. Adânc înlăuntrul său, într-un loc lipsit de viaţă şi pustiu, Leto îşi văzu propriii ochi

cenuşii, lipsiţi de emoţii, cum îl fixau. Era rece acolo, şi se înfioră.

„Guvernarea este o povară singuratică.”

Oare neamul Atreides se va opri aici, cu el, în acest moment-cheie? Sau Leto va apuca să fie tatăl unor copii ale căror voci se vor alătura celor ale tuturor Atreizilor, încă din vremurile vechilor greci? Încercă să-şi asculte copiii în toată acea învolburare, însă nu le putu simţi prezenţa.

Ochii acuzatori nu se clătinară…

Leto rosti pentru el însuşi: *Guvernarea este un parteneriat protector; oamenii sunt în grija ta, pentru a prospera sau pentru a muri în funcţie de deciziile tale.*

Imaginile şi sunetele se risipiră, iar mintea lui deveni un loc tăcut şi întunecat.

Nu trecuse mai mult de o secundă de când începuse călătoria mentală născută de încordare, iar Leto ştiu exact ce trebuia să facă, indiferent de consecinţe.

— Activaţi scuturile! Strigă el.

Privind spre un ecran de observaţie din pântecele aparent nevinovatei nave Harkonnen, Rabban fu surprins de ceea ce vedea. Alergă în sus, de pe o punte pe alta, până când – cu faţa congestionată şi gâfiind – ajunse, în sfârşit, dinaintea unchiului său. Mai înainte ca indignatul, dar timidul pilot tleilaxu să poată deschide focul, un scut de protecţie începuse să sclipească în jurul navei Atreides!

Dar scuturile erau interzise de contractul de transport al Ghildei, pentru că întrerupeau transa navigatorilor şi perturbau câmpul spaţiului pliat. Enormele generatoare Holtzman ale transspaţialului nu puteau funcţiona corect din cauza interferenţelor. Rabban şi baronul înjurară la unison.

Transspaţialul se zgudui în jurul lor, când fu azvârlit din spaţiul pliat…

În cabina de navigaţie, aflată mult deasupra compartimentului de marfă, navigatorul veteran simţi cum

transa i se spulbera. Undele cerebrale ale creierului său deviau şi se întorceau, învârtindu-se şi răsucindu-se, scăpate de sub control.

Motoarele Holtzman gemeau, iar spaţiul pliat vălurea în jurul lor, pierzându-şi stabilitatea. Ceva nu era în regulă cu nava. Navigatorul se răsuci în rezervorul său de melanj. Picioarele şi mâinile palmate i se zbătură, iar el simţi bezna dinaintea lui.

Nava masivă se abătu de la cursul său, aruncată înapoi, în universul real.

În timp ce Rhombur fu azvârlit pe covorul care acoperea puntea fregatei, într-o învălmăşeală de violet şi arămiu, Leto se prinse de o bară fixată pe un perete, pentru a-şi păstra echilbrul. Rosti în tăcere o rugăciune. El şi bravul său echipaj nu puteau decât să spere că vor scăpa cu bine şi că transspaţialul nu va ieşi din spaţiul pliat în interiorul unei stele…

Aflat lângă Leto, drept ca un copac, Thufir îşi păstrase cumva echilibrul prin simpla sa voinţă. Profesorul lor mentat intrase în transă, sondând regiuni tainice ale logicii şi analizei. Leto nu era sigur cum puteau să-i ajute acum asemenea proiecţii. Poate că problema – şansele declanşării unui dezastru în urma activării unui scut în interiorul unui transspaţial – era atât de complexă, încât erau necesare serii după serii de calcule mentatice.

— O primă proiecţie, anunţă Hawat, după lunga lui tăcere. Îşi linse buzele vineţii cu o limbă cam de aceeaşi nuanţă. Aruncaţi din spaţiul pliat la întâmplare, şansele de a întâlni un corp ceresc sunt calculate la una din…

Fregata se zdruncină, iar ceva bufni sub punţi. Cuvintele lui Hawat fură acoperite de hărmălaie, iar el alunecă din nou pe tărâmul secret al transei de mentat.

Rhombur căzu la picioarele lui, trăgându-şi o cască cu apărătoare de urechi peste părul său blond.

— Să activezi scuturile într-un transspaţial aflat în mişcare? Asta-i ceva la fel de smintit ca şi… ăăă… să tragă

cineva în tleilaxu!

Îşi privea prietenul cu ochii mari.

— Trebuie să fie o zi a evenimentelor smintite…

Leto se aplecă spre un şir de instrumente de bord, făcu o serie de ajustări.

— Nu am avut de ales, zise el. Acum înţeleg. Cineva încearcă să facă să pară că noi i-am atacat pe tleilaxu – un incident care-ar putea declanşa un război de anvergură între facţiunile din Landsraad. Prevăd cum toate vechile duşmănii ies la iveală şi cum linia frontului se mută aici, în transspaţial!

Îşi şterse fruntea de transpiraţie. Intuiţia venise din adâncul instinctelor sale, cam la fel ca la un mentat.

— Trebuia să opresc totul acum, Rhombur, înainte ca lucrurile să se amplifice.

Mişcările haotice ale transspaţialului încetară. Zgomotul de fond pieri.

În sfârşit, Hawat ieşi din transă.

— Aveţi dreptate, domnule duce. Aproape fiecare Casă e reprezentată la bordul acestui transspaţial de o navă în drum spre încoronarea şi nunta împăratului. Liniile frontului trasate aici s-ar întinde în tot imperiul; s-ar aduna consiliile de război, planete şi armate ar trece de o parte sau de alta… Inevitabil, ar apărea şi mai multe facţiuni, precum crengile unui arbust jacaranda. De la moartea lui Elrood, alianţele au început deja să se modifice, Casele căutând noi oportunităţi.

Faţa lui Leto se înroşi puternic; inima-i bătea nebuneşte.

— Sunt butoaie cu pulbere peste tot în imperiu, iar unul dintre ele e chiar aici, în această cală. Mai bine să moară toţi din acest transspaţial – pentru că nimic nu se poate compara cu alternativa: conflagraţii în toate colţurile universului… miliarde de morţi…

— Ni s-a înscenat ceva? Întrebă Rhombur.

— Dacă începe aici un război, n-o să-i pese nimănui dacă am tras într-adevăr sau nu. Trebuie să oprim nava şi să folosim timpul pentru a afla adevărul!

Leto deschise un canal de comunicaţii şi începu să vorbească, cu glas aspru şi poruncitor:

— Ducele Leto Atreides îl chemă pe navigatorul Ghildei. Răspunde, te rog!

Legătura păcăni, apoi se auzi o voce unduitoare, apăsată şi distorsionată, de parcă navigatorul nu-şi mai amintea cum să converseze cu simplii muritori.

— Puteam fi cu toţii morţi, *Atreides!*

Modul ciudat în care pronunţase numele Casei îi sugeră lui Leto cuvântul „trădător”.

— Am ajuns într-un sector necunoscut. Spaţiu pliat s-a dus… scuturile anulează transa pentru navigaţie… închide imediat scuturile, Atreides!

— Cu tot respectul, trebuie să refuz, răspunse Leto. Prin sistemul de comunicaţii putea auzi celelalte mesaje trimise către cabina de navigaţie – acuzaţii şi cereri de la navele aflate la bord. Voci înăbuşite şi furioase.

Navigatorul vorbi din nou.

— Atreides, trebuie să dezactiveze scuturile. Supune-te legilor şi prevederilor Ghildei!

— Refuz!

Leto rămase ferm pe poziţie, însă pielea-i devenise albă şi rece şi ştia că expresia feţei sale abia dacă-i ascundea spaima.

— Nu cred că ne poţi scoate de aici, atâta vreme cât am scuturile activate, aşa că vom sta aici, indiferent unde ne aflăm, până îmi satisfaci… cererea.

— După ce-ai distrus o navă Bene Tleilax şi ţi-ai activat scuturile, nu mai eşti în postura de a face niciun fel de *cereri!* Ţipă o voce cu accent tleilaxu.

— Eşti impertinent, Atreides.

Era vocea gâlgâită a navigatorului mutant, sunând ca şi cum ar fi vorbit de sub apă.

Se auziră şi mai multe intervenţii înăbuşite, pe care navigatorul le întrerupse brusc.

— Spune… cererea… Atreides.

Ezitând, Leto întâlni privirile întrebătoare, dar pline de

respect, ale prietenilor săi, apoi vorbi în comunicator:

— În primul rând, te asigurăm că nu noi am tras asupra navei tleilaxu şi avem intenţia de a dovedi asta. Dacă dezactivăm scuturile, Ghilda trebuie să garanteze siguranţa navei mele şi a echipajului şi să transfere Landsraadului jurisdicţia acestui caz.

— Landsraadul? Această navă se află sub jurisdicţia Ghildei Spaţiale.

— Eşti legat de cuvântul de onoare, zise Leto, aşa cum sunt toţi membrii Landsraadului, aşa cum sunt şi eu. Există o procedură legală în Landsraad, cunoscută drept „proces prin renunţare la privilegii”.

— Stăpâne! Protestă Hawat. Nu puteţi sacrifica tocmai Casa Atreides, atâtea secole de tradiţie nobilă…

Leto decuplă receptorul. Punând mâna pe umărul războinicului mentat, spuse:

— Dacă trebuie să moară miliarde de oameni numai ca să ne păstrăm noi fieful, atunci Caladan nu merită preţul.

Thufir îşi plecă ochii în semn de încuviinţare.

— În afară de asta, ştim că nu noi am făcut-o – un mentat de calibrul tău n-ar trebui să aibă vreo dificultate dovedind asta.

Reactivând canalul de comunicaţii, Leto reveni:

— Mă voi supune unui proces prin renunţare, dar toate ostilităţile trebuie să înceteze imediat. Nu va exista niciun fel de ripostă sau voi refuza să-mi dezactivez scuturile, iar acest transspaţial va rămâne aici, în necunoscut…

Leto se gândise să blufeze, să ameninţe că va trage cu tunurile laser asupra propriilor sale scuturi, provocând înspăimântătoarea interacţiune nucleară care-ar fi transformat giganticul transspaţial în fragmente de metal topit. În loc de asta, încercă să fie rezonabil:

— Ce rost are să mai discutăm? M-am predat şi mă voi supune Landsraadului pe Kaitain, pentru un proces prin renunţare. Încerc doar să previn un război pe scară largă, izbucnit din cauza unei presupuneri eronate. Nu am comis noi această crimă. Suntem pregătiţi să ne confruntăm cu

acuzaţiile şi consecinţele, dacă vom fi găsiţi vinovaţi.

Linia rămase tăcută, apoi păcăni din nou.

— Ghilda Spaţială este de acord cu aceste condiţii. Garantez siguranţa navei şi a echipajului!

— Atunci aflaţi cu toţii, continuă Leto. Conform regulilor procesului prin renunţare la privilegii, eu, ducele Leto Atreides, intenţionez să cedez toate drepturile legale asupra fiefului meu şi să mă supun îndurării tribunalului. Niciun alt membru al Casei mele nu va fi arestat sau supus oricărei alte proceduri legale. Recunoşti jurisdicţia Landsraadului în această chestiune?

— O recunosc, îl asigură Navigatorul, cu un ton mai ferm, cu o voce deja mai obişnuită cu vorbirea.

În cele din urmă, încă nervos, Leto dezactivă scuturile fregatei şi se lăsă în fotoliu, tremurând. Celelalte nave din imensa cală îşi dezactivară şi ele armele, deşi nervozitatea echipajelor continua să se manifeste.

De-abia acum începea adevărata luptă…

În lunga istorie a Casei noastre, am fost mereu umbriţi de Nenorocire, de parc-am fi fost prada ei. Cineva aproape că ar putea crede în blestemul lui Atreus din vremurile antice greceşti, de pe Vechea Terra.

DUCELE PAULUS ATREIDES,
dintr-un discurs către generalii săi

Pe promenada mărginită de prisme a palatului imperial, noua logodnică a prinţului moştenitor, Anirul, şi însoţitoarea ei, Margot Rashino-Zea, trecură pe lângă un grup de trei tinere, membre ale curţii imperiale. Oraşul-expoziţie al imperiului se întindea până la orizont şi construcţii masive umpleau străzile şi clădirile – pregătiri colorate pentru spectaculoasa ceremonie de încoronare şi pentru nunta împăratului.

Cele trei tinere femei de la curte flecăreau emoţionate, de-abia putându-se mişca în rochiile încărcate cu pene ornamentale sclipitoare şi kilograme de bijuterii ţipătoare. Tăcură însă imediat ce se apropiară surorile Bene Gesserit, în robele lor negre.

— O clipă, Margot!

Oprindu-se în faţa femeilor cu coafuri sofisticate, Anirul şuieră cu doar un strop de Glas:

— Nu vă mai pierdeţi vremea cu bârfele. Mai faceţi şi ceva constructiv… Avem multe de pregătit înainte de sosirea tuturor reprezentanţilor!

Una dintre tinerele femei, o frumuseţe cu părul negru, o săgetă pentru o clipă cu ochii săi mari şi căprui, apoi se răzgândi. Expresia şi tonul ei deveniră mai conciliante.

— Aveţi dreptate, doamnă, rosti ea, apoi se întoarse brusc, conducându-şi însoţitoarele pe promenadă spre intrarea largă, boltită, din lavă poroasă de pe Salusa, care ducea spre apartamentele ambasadorilor.

Schimbând zâmbete cu Maica Kwisatz, Margot comentă cu sarcasm:

— Dar oare nu sunt curţile imperiale făcute numai pentru bârfe, Anirul? Nu asta este ocupaţia lor principală? Aş

spune că acele doamne îşi făceau datoria în mod admirabil…

Anirul se aprinse la faţă, părând acum mult mai în vârstă decât arătau trăsăturile sale tinere.

— Ar fi trebuit să le dau instrucţiuni precise. Aceste femei sunt doar nişte elemente decorative, ca şi fântânile împodobite cu pietre preţioase. N-au nici cea mai mică idee despre *cum* să se facă utile…

După anii petrecuţi pe Wallach IX, ştiind, prin intermediul Celorlalte Memorii, cât de multe realizaseră Bene Gesserit în peisajul istoriei imperiale, considera preţioase vieţile oamenilor, fiecare dintre ele însemnând o mică scânteie în rugul eternităţii. Însă aceste curtezane nu aspirau să fie altceva decât… decât firmituri de la marele ospăţ al bărbaţilor puternici!

În realitate, Anirul nu avea nicio jurisdicţie asupra acelor femei, nici măcar în calitate de viitoare soţie a prinţului moştenitor. Margot îi puse mâna cu blândeţe pe antebraţ.

— Anirul, trebuie să fii mai puţin impulsivă. Maica Superioară îţi recunoaşte talentele şi priceperea, dar spune că trebuie să fii mai temperată. Toate formele de viaţă care au succes se adaptează la mediu. Acum te afli la curtea imperială, aşa că adaptează-te la noul tău mediu. Noi, Bene Gesserit, trebuie să lucrăm rămânând *invizibile!*

Anirul răspunse cu un zâmbet amar:

— Am considerat întotdeauna că francheţea este unul dintre principalele mele atuuri. Maica Superioară Harishka ştie asta. Îmi permite să discut chestiuni de interes major şi să învăţ lucruri pe care, altfel, poate că nu le-aş afla…

— *Dacă* ceilalţi sunt în stare să asculte!

Margot îşi înălţă sprâncenele palide pe fruntea fără cusur.

Anirul continuă să meargă de-a lungul promenadei, cu capul sus, ca o adevărată împărătească. Pietre preţioase sclipeau în podoaba care-i acoperea părul arămiu ca o pânză de păianjen. Ştia că toate femeile de la curte şuşoteau despre ea, întrebându-se ce misiuni secrete

îndeplineau aici vrăjitoarele Bene Gesserit, ce farmece urziseră ca să-l ademenească pe Shaddam. *Ah, dacă ar şti…* Bârfele şi speculaţiile lor nu făceau altceva decât să sporească misterul din jurul lui Anirul.

— Se pare că avem şi noi câte ceva de şuşotit, spuse.

Margot îşi alungă din ochi o buclă de păr blond ca mierea.

— Bineînţeles. Copila lui Mohiam?

— Şi problema Atreides.

Pătrunzând într-o grădină dintr-o curte interioară, Anirul trase adânc în piept mireasma unei tufe de trandafiri de safir. Parfumul dulce îi trezi simţurile. Ea şi Magot se aşezară împreună pe o bancă, de unde puteau observa pe oricine s-ar fi apropiat de ele, deşi vorbeau în şoapte îndreptate direct spre urechea celeilalte, la adăpost de orice spioni.

— Ce au în comun Atreizii cu fiica lui Mohiam?

Fiind una dintre cele mai capabile agente ale Bene Gesserit, sora Margot deţinea informaţii, provenite din cercurile iniţiatelor, despre următorul stadiu al programului Kwisatz Haderach, iar acum şi Mohiam fusese pusă în temă.

— Gândeşte pe termen lung, Margot, gândeşte-te la modelele genetice, la scara generaţiilor pe care am schiţat-o. Ducele Leto Atreides e prizonier, în pericol să-şi piardă viaţa şi titlul. Pare doar un nobil oarecare, aparţinând unei Case Mari care nu impresionează cu nimic. Dar te-ai gândit ce dezastru ar fi pentru noi o asemenea situaţie?

Margot inspiră adânc, văzând piesele aşezându-se în faţa ochilor săi.

— Ducele Leto? Doar nu vrei să spui că este necesar pentru…

Nu putea nici măcar să pronunţe cel mai secret nume, *Kwisatz Haderach.*

— Trebuie să introducem gene Atreides în următoarea generaţie! Zise Anirul, făcându-se ecoul vocilor agitate din mintea ei. Oamenii se tem să-l sprijine pe Leto în acest caz şi ştim cu toţii de ce. Unii dintre magistraţii-cheie pot fi

convinşi să fie favorabili cauzei sale din motive politice, dar nimeni nu crede cu adevărat în nevinovăţia lui Leto. Dar de ce-a făcut tânărul smintit aşa ceva? Este dincolo de înţelegerea mea…

Margot clătină din cap cu tristeţe.

— Deşi Shaddam şi-a exprimat în mod public neutralitatea, în particular se exprimă împotriva Casei Atreides. Cu siguranţă, nu crede nici el în nevinovăţia lui Leto, zise Anirul. Dar s-ar putea să mai fie şi altele. Prinţul moştenitor pare să aibă unele relaţii cu tleilaxu, ceva ce nu este dezvăluit nimănui. Crezi că e posibil?

— Hasimir nu mi-a spus nimic despre asta… Margot îşi dădu seama că folosise numele mic şi zâmbi spre însoţitoarea sa.

— Şi îmi împărtăşeşte unele secrete. Cu timpul, şi bărbatul tău va face la fel.

Anirul se încruntă, gândindu-se la Shaddam şi Fenring, cu uneltirile lor fără de sfârşit, ca nişte jocuri politice.

— Deci pun ceva la cale… împreună. Poate că soarta lui Leto e o parte din planurile lor?

— Poate.

Anirul se aplecă înainte, pe banca de piatră, pentru a se ascunde mai mult în spatele barierei de trandafiri.

— Margot, bărbaţii noştri vor prăbuşirea Casei Atreides, din anumite motive… Însă Comunitatea are nevoie de linia genetică a lui Leto pentru atingerea punctului culminant al programului. E cea mai bună speranţă a noastră şi munca noastră de secole atârnă de asta!

Fără să înţeleagă în întregime, Margot Rashino-Zea o privi insistent pe Anirul cu ochii ei verzi-cenuşii.

— Necesitatea noastră de a avea o progenitură Atreides nu depinde de statutul lor de Casă Mare.

— Nu depinde?

Anirul explică, răbdătoare, cele mai mari temeri ale sale:

— Ducele Leto nu are fraţi sau surori. Dacă dă greş în gambitul lui – procesul prin renunţare la privilegii – ar putea foarte bine să se sinucidă. E un tânăr cu o mândrie

copleşitoare şi ar fi o lovitură îngrozitoare pentru el, atât de curând după pierderea tatălui său.

Margot privi sceptică printre gene.

— Acest Leto este deosebit de puternic. Având caracterul pe care-l are, va lupta în continuare, indiferent de rezultat.

Pe deasupra capetelor lor, cu un ciripit de cristal spart, zburau păsări-zmeu. Anirul ridică ochii spre cerul fără nori şi le urmări.

— Şi dacă răzbunătorii tleilaxu îl vor asasina, chiar dacă împăratul îl iartă? Dacă un Harkonnen vede o ocazie de a provoca un „accident”? Leto Atreides nu-şi poate permite câtuşi de puţin să piardă protecţia statutului său nobiliar. Trebuie să-l menţinem în viaţă, de preferat în poziţia sa actuală de putere.

— Înţeleg ce vrei să spui, Anirul.

— Acest tânăr duce trebuie protejat cu orice preţ – şi, pentru început, trebuie să protejăm statutul Casei sale Mari. Nu poate pierde acest proces.

— Hm… ar fi o cale, zise Margot, cu un zâmbet reţinut.

Continuă cu o voce joasă, meditativă.

— Hasimir s-ar putea chiar să-mi admire ideea, dacă află de ea, în ciuda opoziţiei sale instinctive. Bineînţeles, nu îndrăznim să suflăm niciun cuvânt faţă de el sau faţă de Shaddam. Dar îi va arunca pe toţi jucătorii într-o confuzie totală.

Anirul aşteptă în tăcere, dar ochii ei ardeau de o curiozitate puternică. Margot se apropie şi mai mult de colega ei Bene Gesserit.

— Bănuiala noastră privind… legătura cu tleilaxu… Putem să ne folosim de asta pentru o cacialma înfăşurată într-o altă cacialma… Dar putem face asta fără să-i lezăm pe Shaddam sau Casa Corrino?

Anirul se crispă.

— Viitorul meu soţ – şi chiar Tronul Leului de Aur însuşi – sunt de importanţă secundară în programul nostru genetic.

— Bineînţeles că ai dreptate, dădu din cap Margot, resemnată, de parcă ar fi fost şocată de propria sa gafă.

Dar cum să procedăm?

— Începem cu un mesaj pentru Leto.

Adevărul este un cameleon.

Aforism Zensunni

În cea de-a doua dimineaţă de la încarcerarea lui Leto în închisoarea Landsraadului de pe Kaitain, sosi un funcţionar cu documente importante la semnat – cererea oficială pentru un proces prin renunţare şi predarea formală de către Leto a tuturor proprietăţilor deţinute de Casa Atreides. Pentru el, era momentul adevărului, punctul în care trebuia să confirme cursul periculos al acţiunii pe care o solicitase.

Deşi era fără îndoială o închisoare, celula sa avea două încăperi, o canapea confortabilă, un birou şlefuit, din lemn de jacaranda de pe Ecaz, un lector de filmocărţi şi alte câteva facilităţi de lux. Aceste aşa numite „atenţii” îi fuseseră acordate din cauza statutului său în Landsraad. Niciun lider al unei Mari Case nu putea fi tratat ca un delincvent de rând – cel puţin, nu înainte de a fi pierdut totul, în urma unui proces, sau de se declara renegat, precum Casa Vernius. Leto ştia că s-ar putea să nu mai fie înconjurat niciodată de asemenea fleacuri elegante dacă nu-şi dovedea nevinovăţia.

Celula era călduroasă, hrana suficientă şi gustoasă, patul confortabil – deşi abia dacă dormise vreun pic în timp ce se pregătea pentru confruntare. Avea puţine speranţe că această chestiune se va rezolva simplu şi rapid. Curierul nu putea decât să-i aducă şi mai multe necazuri.

Funcţionarul, un tehnician de curte al Landsraadului, cu permis de intrare în închisoare, purta o uniformă maro cu albastru închis, cu epoleţi de argint. I se adresă lui Leto cu „monsieur Atreides”, fără titlul ducal obişnuit, de parcă documentele de renunţare fuseseră deja aprobate.

Leto se decise să nu comenteze această gafă, deşi din punct de vedere oficial, rămânea duce până când hârtiile erau semnate şi sentinţa pecetluită de magistraţi, cu amprenta degetului mare. În toate secolele de când dura imperiul, procesul prin renunţare fusese invocat numai de

trei ori înaintea lui; în două din cazuri, acuzaţii pierduseră, iar Casa lor sfârşise ruinată.

Leto spera să învingă neşansa. Nu putea îngădui prăbuşirea Casei Atreides la mai puţin de un an de la moartea tatălui său. Asta i-ar aduce un loc permanent în analele Landsraadului, acela de cel mai incompetent conducător de Casă din întreaga istorie înregistrată.

Purtând uniforma Atreides, negru cu roşu, Leto se aşeză la masa de plaz albastru. Thufir Hawat, acţionând în calitate de consilier-mentat, se lăsă greoi pe scaunul de lângă ducele său. Examinară împreună teancul de documente legale. La fel ca cele mai multe documente oficiale din imperiu, formularele pentru probe şi documentele procesului erau inscripţionate pe file ultrasubţiri de hârtie de cristal ridulian, înregistrări permanente, care puteau rezista mii de ani.

La atingerea lor, fiecare foaie se lumina, astfel încât Leto şi Hawat puteau studia textul fin. Bătrânul mentat îşi folosi talentele pentru a-şi imprima în memorie fiecare pagină; va absorbi şi va înţelege totul mai târziu. Documentele explicau precis ce urma să se întâmple în timpul pregătirilor şi al procesului propriu-zis. Fiecare pagină purta semnele de identificare ale diferiţilor funcţionari ai curţii, inclusiv ale propriilor avocaţi ai lui Leto.

Ca parte a procedurii neobişnuite, echipajul fregatei Atreides fusese eliberat şi i se permisese revenirea pe Caladan, deşi mulţi dintre slujitorii loiali rămăseseră pe Kaitain, pentru a-şi oferi sprijinul tacit. Orice culpabilitate individuală sau colectivă fusese preluată în întregime de comandant, ducele Atreides. În plus, sanctuarul garantat pentru copiii Casei Vernius era acceptat în continuare, indiferent de statutul Casei. Chiar şi în cazul celui mai prost rezultat posibil la proces, Leto se putea consola cu această mică victorie. Prietenii lui vor rămâne în siguranţă.

Conform clauzelor renunţării – pe care nici măcar mama lui nu o putea revoca din adăpostul ei de la Surorile din Sihăstrie – ducele Leto preda toate bunurile familiei sale

(inclusiv armele atomice ale Casei şi administrarea planetei Caladan însăşi) controlului general al consiliului Landsraadului, în timp ce se pregătea pentru un proces în faţa egalilor săi.

Un proces care putea fi aranjat împotriva sa…

Fie că pierdea sau câştiga, Leto ştia totuşi că evitase un război major şi salvase miliarde de vieţi omeneşti. Acţiunea lui fusese cea corectă, indiferent de consecinţele asupra lui însuşi. Nici chiar bătrânul duce Paulus n-ar fi făcut altfel, având în vedere alternativele.

— Da, Thufir, totul este corect, zise Leto întorcând şi ultima pagină de cristal ridulian strălucitor. Îşi scoase inelul cu sigiliul ducal, tăie şoimul roşu heraldic de pe uniformă şi predă obiectele tehnicianului curţii. Se simţea de parcă tocmai ar fi tăiat bucăţi din sine însuşi.

Dacă pierdea acest gambit disperat, proprietăţile de pe Caladan vor deveni trofeul unei curse fără scrupule pentru cei din Landsraad, iar cetăţenii lumii oceanice nu vor fi altceva decât nişte spectatori neajutoraţi. Fusese complet dezbrăcat, iar viitorul şi averea sa, plasate undeva în anticamera iadului. *Poate că vor da Caladanul Harkonnenilor,* se gândi Leto disperat, *numai ca să ne facă în ciudă.*

Tehnicianul îi înmână un magnastilou. Leto apăsă cu arătătorul pe partea moale a dispozitivului de scris şi semnă documentele de cristal, folosind o caligrafie largă şi cursivă. Simţi un pocnet uşor de electricitate statică pe foaia de deasupra, sau poate că era doar propria sa nelinişte. Tehnicianul curţii adăugă propriul său semn de identificare, ca martor la semnarea documentelor. Cu o reţinere evidentă, Hawat făcu la fel.

Când tehnicianul curţii părăsi încăperea, fluturându-şi livreaua maro cu albastru, Leto anunţă din capătul mesei:

— Acum sunt şi eu om de rând, fără vreun titlu sau fief.

— Doar până la victoria noastră, replică Hawat.

Cu un tremur uşor al vocii adăugă:

— Indiferent de rezultat, pentru mine veţi fi întotdeauna

onoratul meu Duce.

Mentatul păşi prin celulă înainte şi-napoi ca o panteră de mlaştină captivă. Se opri cu spatele la o mică fereastră care dădea spre imensa întindere plată şi neagră a unei dependinţe a palatului imperial. Soarele dimineţii, luminându-l din spate, lăsa în umbră chipul lui Hawat.

— Am studiat dovezile oficiale, datele culese de scanerele din cala transspaţialului şi declaraţiile martorilor oculari. Sunt de acord cu avocaţii că arată foarte prost pentru domnia-voastră, stăpâne. Trebuie să începem de la presupunerea că nu aţi provocat acest act în niciun fel şi să extrapolăm de aici.

Leto oftă.

— Thufir, dacă *tu* nu mă crezi, n-avem nici cea mai mică şansă în tribunalul Landsraadului.

— Consider nevinovăţia domniei-voastre ca un fapt. Acum există mai multe posibilităţi, pe care le voi enumera începând cu cea mai puţin probabilă. Mai întâi, deşi e o posibilitate îndepărtată, distrugerea navei tleilaxu *ar fi putut fi* un accident.

— Avem nevoie de ceva mai bun de-atât, Thufir. Nimeni nu va crede aşa ceva.

— Mai probabil, tleilaxu şi-au aruncat în aer propria lor navă numai ca să vă încrimineze. Ştim cât de puţin preţuiesc ei viaţa. Pasagerii şi echipajul navei distruse putea fi alcătuit numai din ghola, care pot fi sacrificaţi. Pot creşte oricând alte copii în rezervoarele lor axlotl…

Hawat începu să se joace nervos cu degetele.

— Din nefericire, problema este lipsa unui motiv. Ar născoci tleilaxu un plan atât de complex şi de scandalos doar pentru o răzbunare măruntă, pentru că i-aţi acceptat pe copiii Casei Vernius? Ce-ar avea ei de câştigat din asta?

— Aminteşte-ţi, Thufir, mi-am declarat clar duşmănia faţă de ei în Sala Landsraadului. Şi ei mă consideră un inamic.

— Tot nu cred că e o provocare suficientă, domnule duce. Nu, e ceva mult mai mare, ceva pentru care vinovatul era dispus să rişte un război generalizat!

Se opri, apoi continuă:

— Nu sunt capabil să determin ce ar putea avea de câştigat Bene Tleilax prin ponegrirea sau distrugerea Casei Atreides. În cel mai bun caz, pentru ei nu sunteţi decât un duşman secundar…

Leto se străduia şi el să descifreze şarada, dar dacă nici mentatul nu putea găsi un lanţ de asocieri, un simplu duce nu ar fi fost capabil să urmărească astfel de iţe subtile.

— Bine, şi altă posibilitate?

— Poate… un sabotaj ixian. Rezultatul acţiunii unui renegat ixian care a dorit să riposteze împotriva invadatorilor tleilaxu. O tentativă neinspirată de a-l ajuta pe exilatul Dominic Vernius. De asemenea, este posibil ca Dominic însuşi să fi fost implicat, deşi nu l-a mai văzut nimeni de când s-a declarat renegat.

Leto analiză informaţia, însă întrebările practice nu-i dădeau pace:

— Sabotaj? Prin ce mijloace?

— Greu de spus… Incendierea interiorului navei tleilaxu sugerează un proiectil multifazic. Analizarea reziduurilor chimice confirmă asta.

Leto se lăsă pe spate în scaunul său incomod.

— Dar cum? Cine putea trage un asemenea proiectil? Să nu uităm că martorii susţin că au văzut salve trase din direcţia navei *noastre.* Cala transspaţialului era goală în vecinătatea noastră. Ne-am uitat amândoi. Fregata noastră era singura destul de apropiată.

— Cele câteva răspunsuri pe care le pot sugera mi se par extrem de neplauzibile, domnule duce. O mică navă de atac ar fi putut trage aceste proiectile, dar nu este posibil să ascunzi o asemenea navă. N-am văzut nimic. Chiar şi un singur individ dotat cu un aparat de respirat ar fi fost observat imediat în cala transspaţialului, aşa că asta scoate din discuţie lansatoarele portabile de rachete. În afară de asta, nimănui nu-i este permis să părăsească navele în timpul tranzitului prin spaţiul pliat!

— Eu nu sunt mentat, Thufir… dar îi miros pe Harkonneni

în toate astea, rosti Leto cu un aer meditativ, desenând cercuri cu degetul pe suprafaţa netedă şi rece a mesei de sticlă albastră.

Trebuia să se gândească, trebuia să fie puternic.

Hawat îi oferi o analiză concisă:

— Când se petrec lucruri urâte, trei motive principale duc invariabil la cei vinovaţi: banii, puterea sau răzbunarea. Acest incident a fost o înscenare aranjată ca să distrugă Casa Atreides – posibil legată de complotul care l-a ucis pe tatăl domniei-voastre.

Leto slobozi un oftat prelung.

— Familia noastră a avut parte de câţiva ani de linişte în timpul domniei lui Dmitri Harkonnen şi a fiului său, Abulurd, când Harkonnenii păreau că ne vor lăsa să trăim în pace. Acum mă tem că vechea vrajbă a ieşit din nou la suprafaţă. Din câte am auzit, baronul se delectează cu asta.

Mentatul zâmbi amar.

— Exact la ce mă gândeam şi eu, stăpâne. Sunt complet uluit de modul *cum* ar fi putut realiza o asemenea ambuscadă, cu atâtea alte nave în jur, care observau totul. Dovedirea unei asemenea ipoteze în curtea Landsraadului se va dovedi chiar şi mai dificilă.

Un soldat de gardă apăru în faţa celulei închise cu un câmp de forţă şi intră, aducând un mic pachet. Fără să spună niciun cuvânt, fără să se uite măcar în ochii lui Leto, puse pachetul pe masa lucioasă şi plecă.

Hawat verifică pachetul suspect cu un scaner.

— Un cub pentru mesaje, zise.

Făcându-i semn lui Leto să stea deoparte, mentatul desfăcu ambalajul şi scoase la iveală un obiect întunecat. Nu găsi niciun fel de marcaje, nicio indicaţie asupra expeditorului, dar părea important.

Leto ridică obiectul, care se lumină după recunoaşterea amprentei sale digitale. Cuvintele alunecară pe suprafaţa cubului, sincronizate cu mişcările ochilor, două propoziţii care conţineau tone de informaţii incendiare.

„Prinţul moştenitor Shaddam, ca şi tatăl său înaintea lui,

menţine o alianţă secretă şi ilegală cu Bene Tleilax. Această informaţie s-ar putea dovedi valoroasă pentru apărarea ta – dacă îndrăzneşti s-o foloseşti “.

— Thufir! Ia uite!

Dar cuvintele se dizolvară înainte ca el să întoarcă suprafaţa cubului spre mentat. Apoi, cubul însuşi se fărâmiţă, transformându-se în resturi fragile. N-avea nicio idee despre cine-i putuse trimite o asemenea bombă. *E posibil să am aliaţi secreţi pe Kaitain?*

Brusc neliniştit, chiar paranoid, Leto trecu la limbajul Atreides al degetelor, limbajul secret în care ducele Paulus îi iniţiase numai pe membrii apropiaţi ai Casei sale. Figura de şoim a tânărului se întunecă atunci când reproduse mesajul citit şi întrebă cine l-ar fi putut trimite.

Mentatul se gândi o clipă şi apoi răspunse cu propriile lui gesturi rapide: „Tleilaxu nu sunt cunoscuţi pentru bravura lor militară, dar această legătură ar putea lămuri cum i-au putut zdrobi atât de uşor pe ixieni şi tehnologia lor de apărare. S-ar putea ca sardaukarii să menţină, în mod secret, controlul asupra populaţiei oprimate din subterane.” Thufir încheie: „Shaddam este amestecat şi el cumva, şi nu doreşte ca acest lucru să iasă la suprafaţă.”

Degetele lui Leto izbucniră într-o întrebare: „Dar ce au de-a face toate astea cu atacul din transspaţial? Nu văd legătura.”

Hawat îşi strânse buzele pătate şi vorbi într-o şoaptă răguşită:

— Poate că nu există niciuna. Dar s-ar putea să nici nu conteze, atâta vreme cât putem folosi această informaţie în momentul cel mai dificil. Vă propun să blufăm, duce. Un bluf spectaculos şi disperat…

Într-un proces prin renunţare la privilegii, regulile normale ale dovezilor nu se aplică. Nu există nicio cerinţă de a dezvălui probele şi părţii adverse sau magistraţilor, înainte de procedurile din faţa curţii. Acest fapt plasează persoana care deţine informaţii secrete într-o poziţie unică de forţă–proporţional cu riscurile extreme pe care şi le asumă.

Regulile lui Rogan cu privire la dovezi,
Ediţia a 3-a

Când prinţul moştenitor Shaddam citi neaşteptatul mesaj-cub venit din partea lui Leto Atreides, un val de furie îi înroşi faţa.

„Sire, documentaţia mea de apărare include o dezvăluire completă a relaţiei domniei-voastre cu tleilaxu”.

— Imposibil! De unde putea el să ştie? Urlând o înjurătură obscenă, Shaddam zdrobi cubul de perete, ciobind marmura cu vinişoare vineţii. Fenring se grăbi să culeagă bucăţile din cub, nerăbdător să păstreze dovezile şi să citească şi el mesajul. Shaddam îi aruncă o căutătură urâtă consilierului său, de parcă ar fi fost cumva vina lui Fenring.

Era la începutul serii, iar cei doi ieşiseră din palat ca să meargă în apartamentul privat al lui Fenring, pentru a se bucura de câteva momente de linişte. Acum, Shaddam măsura cu pasul perimetrul încăperii spaţioase, cu Fenring mergând tiptil în urma lui ca o umbră. Shaddam, deşi nu era încoronat oficial, se aşeză pe un fotoliu masiv de pe balcon, de parcă ar fi fost un tron. Prinţul moştenitor îşi fixă prietenul cu o răceală imperială.

— Aşadar, Hasimir, cum crezi tu că a aflat vărul meu despre tleilaxu? Ce dovezi are?

— Hmmm… s-ar putea să blufeze, pur şi simplu.

— O astfel de afirmaţie nu poate fi o simplă coincidenţă. Nu vom îndrăzni să spunem că blufează – dacă este aşa. Nu putem risca să lăsăm să iasă adevărul la iveală în instanţa Landsraadului.

Shaddam gemu.

— Nu aprob deloc chestia asta cu procesul prin renunţare. Nu mi-a plăcut niciodată. Scoate responsabilitatea alocării resurselor Marilor Case din mâinile tronului Imperial, din mâinile mele. Cred că e o procedură foarte proastă.

— Dar nu puteţi face nimic, Sire. E o lege statornicită, care datează din era Butleriană, când Casa Corrino a fost însărcinată să conducă civilizaţia umană. Ar trebui să vă încurajeze faptul că, în câteva mii de ani, e doar a patra oară când a fost invocat dreptul la proces prin renunţare, hmmm. Se pare că jocul de-a totul sau nimic nu e foarte popular...

Shaddam continua să privească încruntat peste cerul serii, cu ochii aţintiţi în gol, spre domurile prismatice ale palatului îndepărtat.

— Dar de unde putea să afle? Cine-a vorbit? Ce ne-a scăpat? E un dezastru!

Fenring se opri la marginea balconului, privind spre stele printre gene, cu ochii strălucitori. Coborî vocea până la o şoaptă de rău augur:

— Poate că ar trebui să-i fac lui Leto Atreides o mică vizită în celula lui, hmmm? Să descopăr exact ce ştie şi cum a aflat. Mie mi se pare cea mai evidentă soluţie la dilema noastră.

Shaddam se lăsă într-o rână în fotoliul de pe balcon, dar spătarul i se păru prea tare.

— Ducele nu-ţi va spune absolut nimic. Are prea mult de pierdut. Poate că se agaţă şi el de un pai, dar nu am niciun dubiu că se va ţine de cuvânt cu ameninţarea.

Ochii lui uriaşi se întunecară.

— Când pun eu întrebări, Shaddam, obţin răspunsuri.

Fenring îşi încleştă pumnii.

— Ar trebui să ştii deja asta, după câte am făcut pentru tine.

— Mentatul acela, Thufir Hawat, nu va pleca de lângă Leto, şi e un adversar formidabil. E numit Maestrul Asasinilor.

— Şi eu am talente, Shaddam. Putem găsi o cale să-i despărţim. Tu ordonă, iar eu mă voi îngriji de execuţie.

Îşi arăta nerăbdarea în faţa perspectivei de a ucide, cu o plăcere amplificată de provocarea din faţa lui. Ochii lui Fenring străluceau, dar Shaddam i-o reteză scurt.

— Dacă-i atât de deştept pe cât pare, Hasimir, şi-a asigurat spatele de mai multe ori. Ah, da. În clipa în care bănuieşte vreo ameninţare, poate să dea în vileag ceea ce ştie – şi nu se poate şti ce fel de asigurări şi-a aranjat, mai ales dacă plănuise asta încă de la început.

...dezvăluire completă a relaţiei domniei-voastre cu tleilaxu.

O adiere răcoroasă mătură balconul, dar prinţul nu se întoarse în casă.

— Dacă scapă... un singur cuvânt despre... proiectul nostru, Casele Mari ar putea să-mi blocheze imediat accesul la tron şi ar putea fi trimisă o forţă de atac a Landsraadului împotriva planetei Ix.

— I-au schimbat numele în Xuttuh acum, Sire, murmură Fenring.

— Oricum i-or spune...

Prinţul moştenitor îşi trecu degetele prin părul roşcat, pomădat. Singurul rând de text trimis de prizonierul Atreides îl zguduise mai tare decât prăbuşirea a o sută de lumi. Se întrebă cât de mult l-ar fi tulburat asta pe bătrânul Elrood. Mai mult decât uriaşa revoltă din sectorul Ecaz, de la începutul domniei sale?

Priveşte şi învaţă.

Oh, tacă-ţi gura, bătrâne vultur!

Fruntea lui Shaddam se încreţi.

— Ia gândeşte-te la asta, Hasimir – totul pare puţin prea bătător la ochi. Există cea mai mică şansă ca ducele Leto să nu fi distrus nava tleilaxu?

Fenring îşi frecă bărbia ascuţită.

— Mă îndoiesc foarte mult de asta, Sire. Nava Atreides a fost acolo, fapt confirmat de martori. S-a tras cu armele, iar Leto n-a făcut niciun secret din ura sa faţă de Bene Tleilax.

Vă amintiţi de discursul său din Landsraad? *E vinovat.* Nimeni n-ar putea crede altceva.

— Cred că până şi un puştan de şaisprezece ani ar fi fost mai subtil. De ce-ar cere atunci un proces prin renunţare?

Shaddam detesta să nu-i poată înţelege pe oameni şi acţiunile lor.

— E un risc ridicol!

Fenring lăsă să treacă o pauză lungă înainte să-şi lanseze ideea, ca pe o bombă:

— Deoarece Leto ştia de la bun început că vă va trimite *acest mesaj?*

Arătă spre cioburile mesaj-cubului. Trebuia să atragă atenţia asupra lucrurilor evidente, pentru că Shaddam lăsa adesea ca furia să-i anihileze capacitatea de gândire. Continuă grăbit:

— Poate că gândiţi invers, Sire. N-ar fi posibil ca Leto să fi lovit intenţionat navele tleilaxu ştiind că va putea folosi incidentul ca pretext pentru a cere un proces prin renunţare – un forum public în tribunalul Landsraadului, în care ar putea expune ceea ce ştie despre noi? Întregul imperiu o să asculte.

— Dar de ce? *De ce?*

Shaddam îşi cercetă unghiile atent îngrijite, roşu de tulburare.

— Ce are el cu mine? Sunt vărul lui!

Fenring oftă.

— Leto Atreides este în relaţii strânse cu prinţul exilat de pe Ix. Dacă a aflat de amestecul nostru în răsturnarea regimului de acolo şi de munca tleilaxu la mirodenia sintetică, n-ar fi un motiv suficient? De la tatăl lui a moştenit un simţământ foarte acut şi prost înţeles al onoarei. Gândiţi-vă atunci la asta: Leto şi-a asumat el însuşi sarcina de a-i pedepsi pe Bene Tleilax. Dar dacă-l lăsăm să fie judecat în faţa Landsraadului, plănuieşte să scoată la iveală implicarea noastră şi să ne tragă după el. Este cât se poate de simplu, hmmm? A comis crima, ştiind tot timpul că vom fi obligaţi să-l protejăm… pentru a ne proteja pe noi

înşişi. În orice caz, ne-ar pedepsi. Cel puţin, a lăsat o cale de ieşire.

— Ah, da, însă asta e…

— Şantaj, Sire?

Shaddam trase în piept aerul îngheţat.

— Lua-l-ar naiba!

Se ridică în picioare, arătând în sfârşit imperial.

— Lua-l-ar naiba! Dacă ai dreptate, Hasimir, n-avem de ales, trebuie să-l ajutăm!

Legea scrisă a imperiului nu poate fi schimbată, indiferent care Casă Mare deţine guvernarea sau care împărat stă pe Tronul Leului de Aur. Documentele Constituţiei Imperiale au fost stabilite pentru mii de ani. Asta nu înseamnă că fiecare regim este la fel din punct de vedere legal; variaţiile îşi au originea în subtilităţile de interpretare şi datorită fisurilor microscopice, care au devenit destul de mari încât să poată trece prin ele chiar şi un transspaţial.

Legea imperiului:
comentarii şi contraargumente

Leto stătea culcat pe spate pe patul elastic din celula sa, simţind vibraţia caldă a unui aparat de masaj instalat sub el, care îi frământa muşchii de la ceafă şi de pe spate, încordaţi din cauza tensiunii. Încă nu ştia ce urma să facă.

Până acum, nu primise niciun răspuns de la prinţul moştenitor, şi era convins acum că bluful său îndrăzneţ nu va funcţiona. Faptul că se bazase pe un mesaj secret fusese oricum o mare îndrăzneală, iar Leto însuşi nu avea nicio idee ce însemna aceasta. El şi mentatul continuaseră să discute părţile bune şi pe cele rele ale cauzei lor şi necesitatea de a se baza pe propriile lor talente.

Articole personale şi de lux îl înconjurau spre a le folosi în lungile ore de aşteptare, contemplare şi plictiseală: filmocărţi, veşminte fine, instrumente de scris, ba chiar şi curieri, care aşteptau la uşa celulei pentru a-i duce mesaj-cuburile personale oricui ar fi vrut el. Toată lumea ştia cât de multe erau în joc la procesul său, dar nu toată lumea de pe Kaitain dorea ca Leto să câştige.

Tehnic vorbind, din cauza procedurilor legale în care era implicat, el nu mai poseda niciun fel de lucruri personale; totuşi, aprecia posibilitatea de a le folosi. Filmocărţile şi hainele îi dădeau un sentiment de stabilitate, o legătură cu ceea ce el numea „viaţa de dinainte”. De la misteriosul atac din interiorul transspaţialului, fusese aruncat într-un haos total.

Întregul viitor al lui Leto, soarta Casei sale, proprietăţile sale de pe Caladan, atârnau în mod primejdios de un proces prin renunţare; totul sau nimic. Dacă dădea greş acum, Marea sa Casă o va sfârşi mai prost şi decât familia renegată, Vernius. Casa Atreides nu va mai exista – deloc.

Măcar atunci, se gândi el cu o strâmbătură, *nu va mai trebui să-mi fac probleme pentru negocierea unei căsătorii potrivite, care să-mi ofere cele mai bune legături în Landsraad.* Scoase un oftat adânc, gândindu-se la Kailea cea cu părul arămiu şi la visurile ei despre un viitor care nu se va împlini niciodată. Dacă era deposedat de toate titlurile şi posesiunile sale, Leto Atreides ar putea alege să se căsătorească cu ea fără a mai ţine cont de dinastii şi politică... dar ea, cu visele ei despre Kaitain şi curtea imperială, îl va mai vrea dacă nu va mai fi duce?

Cumva, reuşesc întotdeauna să găsesc avantaje, îi spusese Rhombur. I-ar fi fost de folos acum puţin din optimismul prietenului său.

La biroul aglomerat, din plaz albastru, Thufir Hawat – aflat într-o stare de concentrare profundă – răsfoia holopaginile proiectate în faţa ochilor săi – o compilaţie a dovezilor probabile care urmau să fie folosite împotriva lui Leto, precum şi nişte analize ale legii Landsraadului. Aceste informaţii includeau şi comentariile avocaţilor Casei Atreides şi proiecţiile mentatice făcute de Hawat însuşi.

Procesul se baza în întregime pe dovezi circumstanţiale, dar era extrem de riguros, începând cu declaraţia lui Leto, făcută în faţa Consiliului Landsraadului. Avea un motiv evident, după ce declarase verbal război împotriva Bene Tleilax.

— Toate indică vinovăţia mea, nu-i aşa? Întrebă Leto.

Se ridică în capul oaselor în pat, iar aparatul de masaj se opri automat.

Hawat încuviinţă.

— Este prea perfect, stăpâne. Iar dovezile continuă să se înrăutăţească. Lansatoarele de proiectile multifazice de pe capsulele noastre de luptă au fost verificate în timpul

investigaţiilor şi s-a descoperit că se trăsese cu ele. Un rezultat cât se poate de incriminator, care se adaugă restului dovezilor.

— Thufir, *ştim* că au fost trase proiectile. Am raportat asta de la început. Rhombur şi cu mine am ieşit la un antrenament cu ţintele-robot înainte ca transspaţialul să plieze spaţiul. Orice membru al echipajului nostru poate declara asta.

— S-ar putea ca magistraţii să nu ne creadă. Explicaţia sună prea convenabil, de parcă ar fi un alibi inventat. Vor crede că am făcut antrenament ca să avem un motiv pentru rezultatele testelor armelor, pentru că *ştiam că* vom trage asupra navelor tleilaxu. Un truc destul de simplu!

— Ai fost întotdeauna priceput la detaliile încâlcite, zise Leto cu un zâmbet politicos. Din cauza antrenamentului tău în corpul de securitate, studiezi totul de mai multe ori, examinezi fiecare strat, făcând calcule şi proiecţii…

— Asta este exact ceea ce ne trebuie acum, domnule duce.

— Nu uita că avem *adevărul* de partea noastră, Thufir, iar el este un aliat puternic. Dacă ţinem fruntea sus, vom sta în faţa tribunalului egalilor noştri şi le vom povesti tot ceea ce s-a petrecut şi, mai ales, ceea ce *nu* s-a petrecut. Trebuie să ne creadă, altfel, secole întregi de onoare şi cinste ale Casei Atreides nu vor mai însemna nimic.

— Aş vrea să am forţa domniei-voastre… optimismul domniei-voastre, răspunse Hawat. Dovediţi o fermitate şi un calm remarcabile.

Pe figura sa bătătorită se ivi o expresie dulce-amară.

— Tatăl domniei-voastre v-a învăţat foarte bine. Ar fi mândru de dumneavoastră!

Hawat stinse holo-proiectorul şi paginile plutitoare cu probe dispărură în aerul greu al închisorii.

— Până acum, printre magistraţii şi membrii cu drept de vot din juriul Landsraad, avem câţiva dispuşi să vă declare nevinovat, asta mulţumită unor loialităţi trecute.

Leto zâmbi, dar observă cât de neliniştit era mentatul

său. Coborî din pat pe podea. Purtând o robă albastră, păşi prin cameră cu tălpile goale. Un fior de răcoare îi urcă pe braţe şi Leto ajustă temperatura în celulă.

— Vor fi mai mulţi care mă vor crede după ce-mi vor auzi declaraţia şi vor vedea dovezile.

Hawat se uită la Leto de parcă ar fi redevenit copil.

— Unul dintre avantajele pe care le avem este acela că cei mai mulţi dintre aliaţii voştri vor vota pentru achitare numai pentru că-i dispreţuiesc pe tleilaxu. Indiferent de ce cred ei că aţi făcut, sunteţi de viţă nobilă, dintr-o familie respectată a Landsraadului. Sunteţi unul dintre ei şi nu vă vor distruge numai pentru a recompensa Bene Tleilax. Mai multe Case ne-au oferit sprijin din respect pentru memoria tatălui domniei-voastre. Cel puţin unul dintre magistraţi a fost impresionat de curajul primei voastre înfăţişări în faţa Consiliului Landsraadului de acum câteva luni.

— Dar toată lumea încă mai crede că am făcut un asemenea lucru îngrozitor? Se încruntă Leto descurajat. Celelalte motive sunt pur întâmplătoare.

— Sunteţi un necunoscut pentru ei, abia ceva mai mult decât un băieţandru, cu reputaţia de a fi repezit şi impulsiv. De acum înainte, domnule duce, trebuie să fim preocupaţi mai mult de verdictul însuşi decât de motive. Dacă reuşiţi, veţi avea mulţi ani la dispoziţie ca să vă refaceţi reputaţia.

— Iar dacă pierd, nu va conta nici cât negru sub unghie.

Dând solemn din cap, Hawat se ridică în picioare ca un monolit.

— Nu există reguli prestabilite pentru derularea unui proces prin renunţare. Este un forum liber, fără reguli pentru depunerea probelor sau pentru aplicarea procedurilor, un recipient fără conţinut. În absenţa procedurii de dezvăluire, nu vom fi obligaţi să divulgăm curţii ce dovezi vom prezenta – dar nici alţii nu sunt obligaţi s-o facă. Nu putem şti ce minciuni vor spune adversarii noştri, sau ce dovezi ar fi putut ei fabrica. Nu vom vedea înainte de vreme ce presupusă dovadă vor prezenta tleilaxu, cum vor depune mărturie principalii lor martori.

Despre Casa Atreides se vor spune multe lucruri urâte. Pregătiţi-vă pentru asta!

Ridicând ochii la auzul unui zgomot, Leto văzu un gardian dezactivând câmpul restrictiv care bâzâia uşor, pentru a-l lăsa pe Rhombur să intre. Prinţul ixian purta o cămaşă albă cu o spirală Vernius pe guler. Avea chipul înroşit din cauza exerciţiilor din sala de sport şi părul umed de la duş. În mâna sa dreaptă licărea inelul cu piatră-de-foc.

Leto se gândi la asemănările dintre situaţia sa şi cea a prietenului său, cu Casele în derută şi în pragul dezastrului. Rhombur, care primise protecţie temporară din partea curţii, venea în fiecare zi la aceeaşi oră.

— Ţi-ai terminat exerciţiile? Se interesă Leto, silindu-se să adopte un ton vesel, în ciuda pesimismului sumbru al lui Hawat.

— Astăzi am stricat maşina pentru exerciţii fizice, răspunse Rhombur cu un zâmbet de drăcuşor. Aparatul trebuie să fi fost construit de una dintre acele Case Minore de proastă reputaţie. Niciun control de calitate. În mod sigur, nu de calibrul produselor ixiene.

Leto izbucni în râs, în timp ce îşi uni vârfurile degetelor cu Rhombur, în jumătatea de strângere de mână din imperiu.

Rhombur se scărpină în părul său blond, ud şi nepieptănat.

— Exerciţiile grele mă ajută să gândesc. În zilele astea e destul de dificil să te concentrezi asupra lucrurilor. Ăăă… pentru că veni vorba, sora mea îţi trimite tot sprijinul ei, printr-un nou curier de pe Caladan. Mă gândeam că ai vrea să ştii asta. Poate că te mai înveseleşte…

Chipul îi deveni apoi serios, lăsând să se vadă efectele încordării datorate lungului său calvar, semnele subtile de stres şi maturizarea bruscă pe care un băiat de şaisprezece ani n-ar fi trebuit s-o îndure. Leto ştia că prietenul său era îngrijorat de soarta lui şi a Kaileei în cazul în care Casa Atreides pierdea procesul… două mari familii nobile distruse într-un timp înspăimântător de scurt. Poate că

Rhombur şi Kailea vor pleca în căutarea tatălui lor renegat…

— Thufir şi cu mine tocmai discutam părţile bune şi cele proaste ale dosarului nostru, zise Leto. Sau, cum ar putea spune el, doar părţile proaste.

— Eu n-aş spune asta, domnule duce, protestă Hawat.

— Ei, atunci eu aduc veşti bune, anunţă Rhombur. Bene Gesserit doresc să ofere Dreptvorbitoare pentru proces. Aceste Cucernice Maici pot scoate la lumină toate minciunile spuse de cineva.

— Excelent, glăsui Leto. Vor pune capăt problemelor într-o clipă. O dată ce voi începe să vorbesc, pot verifica faptul că spun adevărul. Oare chiar aşa de simplu să fie?

— În mod normal, mărturia unei Dreptvorbitoare este inadmisibilă, avertiză Hawat. S-ar putea admite o excepţie în acest caz, dar mă îndoiesc. Vrăjitoarele au propriile lor planuri, iar analiştii legali susţin că, în consecinţă, pot fi mituite.

Leto clipi surprins.

— Mituite? Atunci aceşti analişti nu cunosc prea multe Cucernice Maici.

Începu să se gândească mai intens la asta, cântărind diferite posibilităţi.

— Planuri secrete? De ce *ar face* Bene Gesserit o astfel de ofertă? Ce au de câştigat prin nevinovăţia – sau vinovăţia mea, pentru că veni vorba?

— Fiţi prudent, domnule duce, zise Hawat.

— Merită să încercăm, spuse Rhombur. Chiar dacă nu este acceptată, mărturia unei Dreptvorbitoare va conferi greutate versiunii lui Leto asupra evenimentelor. Tu şi toţi oamenii din jurul tău – incluzându-l pe Thufir, pe mine, echipajul fregatei şi chiar servitorii tăi de pe Caladan – pot fi examinaţi de Dreptvorbitoare. Şi ştim cu toţii că depoziţiile vor fi consecvente. Ele vor dovedi nevinovăţia ta, dincolo de orice umbră de îndoială.

Rânji.

— Vom fi înapoi pe Caladan cât ai zice peşte.

Cu toate astea, Hawat rămase sceptic.

— Mai exact, cine v-a contactat, tinere prinţ? Cine dintre Bene Gesserit a făcut această *generoasă* ofertă? Şi ce a cerut ca plată?

— Păi, ea… nu a cerut nimic, zise Rhombur surprins.

— Poate că nu *încă,* remarcă Hawat, dar aceste vrăjitoare gândesc pe termen lung.

Prinţul ixian se scărpină la tâmplă.

— Numele ei este Margot. Face parte din suita doamnei Anirul, venită aici pentru nunta imperială, bănuiesc…

Leto îşi ţinu respiraţia o clipă când îi veni o idee.

— O Bene Gesserit se va căsători cu împăratul. Atunci, nu cumva e mâna lui Shaddam? Ca răspuns la mesajul nostru?

— Bene Gesserit nu fac comisioane pentru nimeni, observă Hawat. Indepedenţa lor este notorie. Au făcut această ofertă pentru că au vrut ele, pentru că le serveşte la ceva, într-un fel oarecare.

— Nu încetez să mă întreb de ce, dintre toţi, a venit tocmai la mine, explică Rhombur. Dar gândiţi-vă la asta: oferta ei nu ne-ar putea avantaja în niciun fel, decât dacă Leto este, într-adevăr, nevinovat.

— Sunt!

Hawat zâmbi admirativ spre Rhombur.

— Desigur, dar acum avem dovada că şi Bene Gesserit ştiu că Leto spune adevărul, altfel n-ar fi făcut niciodată o asemenea propunere.

Se întrebă ce ştiau surorile şi ce sperau să câştige.

— Poate că mă pun la încercare, sugeră Leto. Doar prin faptul că accept Dreptvorbitoarea, ele pot şti că nu mint. Dacă le-aş refuza oferta, ar fi convinse că am ceva de ascuns.

Stând lângă perete, Hawat privi prin fereastra de plaz blindat.

— Aveţi în minte şi faptul că avem un proces care este doar o cochilie goală. Există prejudecăţi împotriva Bene Gesserit, ca şi faţă de căile lor ciudate şi misterioase. Dreptvorbitoarele şi-ar putea trăda jurămintele, ar putea

minţi pentru scopuri mai înalte. Vrăjitorii, farmece… Poate că n-ar trebui să fim atât de grăbiţi în a accepta ajutorul lor.

— Crezi că e un truc? Întrebă Leto.

— Eu întotdeauna suspectez o înşelătorie, răspunse mentatul.

Ochii îi scăpărară.

— E în firea mea mea să fac asta. Trecu la limbajul Atreides al mâinilor şi-i semnaliză lui Leto: „Aceste vrăjitoare ar putea face, în fond, un comision imperial. Ce alianţe ne mai sunt ascunse?”

Cel mai rău soi de alianţe este cel care ne slăbeşte. Încă şi mai rău este când un împărat nu reuşeşte să recunoască o astfel de alianţă drept ceea ce este.

PRINŢUL RAPHAEL CORRINO,
Discursuri despre conducere

Prinţul moştenitor Shaddam se strădui cât mai puţin posibil ca reprezentantul tleilaxu să se simtă confortabil sau binevenit în Palat. Shaddam detesta şi numai ideea de a se afla în aceeaşi încăpere cu el, dar această întâlnire nu putea fi evitată. Sardaukari puternic înarmaţi îl escortară pe Hidar Fen Ajidica printr-un pasaj secundar, prin coridoarele folosite de servitori, pe scări neobservate, şi, în cele din urmă, dincolo de o întreagă succesiune de uşi cu gratii.

Shaddam alesese cea mai ascunsă dintre încăperile sale, o cameră atât de discretă încât nu apărea pe niciunul dintre planurile tipărite ale nivelului. Cu mult timp în urmă, la câţiva ani după moartea prinţului moştenitor Fafnir, Hasimir Fenring descoperise acest loc în timpul uneia dintre scotocirile lui obişnuite. Se pare că încăperea ascunsă fusese folosită de Elrood în primii ani ai interminabilei sale domnii, când avea numeroase concubine neoficiale, pe lângă cele primite oficial la curtea sa.

În camera îngheţată mai rămăsese o singură masă, luminată de licurigloburi nou-nouţe, aduse special pentru această ocazie. Pereţii şi podeaua miroseau a praf. Aşternuturile şi păturile de pe patul îngust, de lângă perete, erau acum doar ceva mai mult decât fibre şi scame roase. Un buchet de flori străvechi, acum pietrificat într-un mănunchi de tulpini şi frunze înnegrite, zăcea într-un colţ, unde fusese azvârlit cu decenii în urmă. Locul transmitea impresia dorită, deşi Shaddam ştia că Bene Tleilax nu erau prea atenţi la subtilităţi.

Pe partea cealaltă a mesei banale, înfofolit în roba sa maro, Hidar Fen Ajidica îşi încrucişă mâinile cenuşii pe suprafaţa de lemn. Clipi din ochii săi apropiaţi şi se uită în aceia ai lui Shaddam.

— M-aţi chemat, Sire? Sosesc de la cercetările mele la ordinul vostru…

Shaddam ciuguli dintr-o farfurie cu carne de limorc glasată, pe care i-o adusese unul dintre soldaţii de gardă, pentru că nu avusese timp să prânzească în acea zi. Savură sosul gros de ciuperci, apoi împinse în silă farfuria spre Ajidica, pentru a-i oferi oaspetelui său câteva resturi.

Bărbatul miniatural se trase înapoi şi refuză să se atingă de hrană. Shaddam se încruntă.

— Carnea de limorc este produsă chiar de voi. Voi, tleilaxu, nu mâncaţi propriile voastre delicatese?

Ajidica scutură din cap.

— Deşi creştem aceste creaturi, nu le consumăm. Vă rog să mă iertaţi, Sire. Nu e nevoie să-mi oferiţi niciun fel de atenţii. Haideţi să discutăm ceea ce trebuie. Sunt nerăbdător să mă întorc pe Xuttuh, la laboratoarele mele.

Shaddam oftă, uşurat că nu mai era obligat să mai facă şi alte eforturi de a fi politicos. Nu avea niciun interes să-l trateze pe acest individ conform etichetei corespunzătoare. În loc de asta, îşi masă tâmplele, acolo unde migrena persistentă ameninţa să devină şi mai rea în ora următoare.

— Trebuie să-ţi cer ceva – nu, să-ţi ordon, în calitate de împărat al tău…

— Iertaţi-mă, stăpâne prinţ, îl întrerupse Ajidica, dar nu aţi fost încoronat încă!

Gărzile de la intrare se crispară. Ochii lui Shaddam se căscară de uimire.

— Are ordinul dat de altcineva mai multă greutate decât al meu? În întregul imperiu?

— Nu, stăpâne. Corectam doar o chestiune de semantică.

Shaddam împinse platoul cu mâncare la o parte şi se aplecă peste masă, ca un animal de pradă, atât de aproape încât putea simţi mirosurile neplăcute ale bărbatului din faţa lui.

— Ascultă-mă, Hidar Fen Ajidica… Oamenii tăi trebuie să-şi retragă acuzaţiile în procesul lui Leto Atreides. Nu vreau ca tărăşenia asta să ajungă într-o instanţă publică!

Se aşeză la loc, mai luă o înghiţitură de carne de limorc, apoi continuă cu gura plină:
— Aşa deci, renunţaţi la acuzaţiile voastre, eu am să trimit ceva substanţial pentru voi şi totul se va aranja.
Făcuse ca soluţia problemei să sune foarte simplu. Când bărbatul tleilaxu nu răspunse imediat, Shaddam continuă să bată câmpii, încercând să fie binevoitor:
— După ce am discutat asta cu sfetnicii mei, am decis că tleilaxu pot primi o compensaţie, bani de sânge pentru pierderile lor…
Shaddam îşi împreună sprâncenele roşcate, încruntându-se cu asprime.
— Dar numai pentru pierderile reale. Ghola nu intră în calcul.
— Înţeleg, Sire, dar îmi pare rău să spun că ceea ce-mi cereţi este imposibil.
Vocea lui Ajidica rămăsese joasă şi calmă.
— Nu putem ignora o asemenea crimă comisă împotriva poporului tleilaxu. Ne loveşte în onoarea noastră cea mai adâncă!
Shaddam aproape că se înecă cu o altă înghiţitură de mâncare.
— „Tleilaxu” şi „onoare” nu sunt cuvinte folosite de obicei în aceeaşi conversaţie…
Ajidica trecu insulta cu vederea.
— Cu toate acestea, întregul Landsraad este la curent cu acest oribil eveniment. Dacă ne retragem plângerile, Casa Atreides ne va ataca în mod deschis – ne va distruge navele şi oamenii – fără nicio teamă de pedeapsă.
Vârful ascuţit al nasului său tresări.
— Sire, în mod sigur vă pricepeţi destul la treburile statului ca să ştiţi că nu putem da înapoi în această chestiune…
Shaddam răbufni. Durerea sa de cap se înrăutăţea.
— Nu-ţi cer asta. Îţi *ordon!*
Omuleţul se gândi o vreme, cu ochii lui întunecaţi sclipind.

— Aş putea întreba de ce soarta lui Leto Atreides este atât de importantă pentru domnia-voastră, Sire? Ducele reprezintă o Casă relativ puţin însemnată. De ce nu-l aruncaţi în groapa leilor, dându-ne satisfacţie?

Shaddam mârâi din fundul gâtului.

— Pentru că Leto a aflat cumva de activităţile voastre legate de mirodenia artificială de pe Ix!

În sfârşit, pe chipul ca o mască al lui Ajidica se putu ghici teama.

— Imposibil! Am menţinut acolo maximum de securitate…

— Atunci de ce mi-a trimis un mesaj? Întrebă Shaddam, pe jumătate ridicat din scaun. Leto foloseşte această informaţie ca pe o monedă de schimb, pentru a mă şantaja. Dacă va fi găsit vinovat la proces, va dezvălui toată munca ta şi înţelegerile secrete dintre noi. Mă voi trezi cu o rebeliune în Landsraad. Gândeşte-te – tatăl meu, cu ajutorul meu, a permis *să fie răsturnată* o Casă Mare din Landsraad. E ceva fără precedent! Şi nu de către o Casă rivală oarecare, ci de către voi… tleilaxu!

Acum, cercetătorul păru să se simtă într-adevăr jignit, dar încă nu răspunse.

Shaddam mormăi, apoi îşi aminti de aparenţe şi se lumină la faţă.

— Dacă se află că am făcut toate astea pentru a avea acces la o sursă privată de mirodenie artificială, tăind astfel profiturile Landsraadului, ale Bene Gesserit şi ale Ghildei, domnia mea nu va dura nici măcar o săptămână!

— Atunci suntem în impas, stăpâne.

— Nu, nu suntem! Răcni Shaddam. Pilotul navei tleilaxu care a supravieţuit este martorul tău cheie. Fă-l să-şi schimbe declaraţia. Poate că nu a văzut totul atât de clar pe cât a crezut la început. Vei fi bine recompensat, atât din cuferele mele, cât şi din cele ale Casei Atreides.

— Nu este suficient, Sire, zise Ajidica afişând o expresie de o impasibilitate înnebunitoare. Casa Atreides trebuie să fie umilită pentru ce-a făcut. Trebuie să fie făcută de ruşine.

Leto trebuie să plătească!

Împăratul privi în jos, cu dispreţ, spre cercetătorul tleilaxu.

— Vrei să trimit mai mulţi sardaukari pe Ix? Sunt sigur că încă vreo câteva legiuni trimise să patruleze pe străzi vor putea supraveghea foarte bine activităţile tale de-acolo…

Ajidica nu lăsă să se întrevadă nicio emoţie.

Privirea lui Shaddam se aspri.

— Am tot aşteptat, lună de lună, iar tu tot nu ai produs ceea ce-mi trebuie. Iar acum îmi spui că va dura decenii întregi… Niciunul dintre noi nu va trăi atâta, dacă Leto ne dă de gol!

Prinţul moştenitor termină de mâncat carnea de limorc şi împinse farfuria la o parte. Deşi mâncarea fusese perfect pregătită, abia dacă-i simţise gustul pentru că mintea lui era în altă parte, distrasă de pulsaţia din capul său. De ce trebuia să fie atât de greu să fii împărat?

— Faceţi ce doriţi, Sire, zise Ajidica, cu o voce mai stridentă decât auzise vreodată Shaddam. Leto Atreides nu va fi iertat şi trebuie pedepsit!

Strâmbând din nas, Shaddam îl concedie pe omuleţ, făcând un gest spre sardaukari să-l ducă afară. Din moment ce în curând va fi împăratul Universului Cunoscut, avea multe alte lucruri de făcut, lucruri importante…

Numai dacă ar putea scăpa de blestemata asta de migrenă!

Cea mai proastă formă de protecţie este încrederea. Cea mai bună apărare este suspiciunea.

HASIMIR FENRING

Thufir Hawat şi Rhombur Vernius puteau părăsi celula după voie, în vreme ce Leto era legat prin cuvântul de onoare să rămână acolo, în parte pentru propria lui siguranţă. Mentatul şi prinţul ixian ieşeau adesea pentru a discuta depoziţiile cu diferiţi membri ai echipajului fregatei Atreides şi cu oricine altcineva i-ar fi putut ajuta în vreun fel să-şi susţină cauza.

Între timp, Leto stătea la birou, singur în celulă. Deşi bătrânul mentat îl învăţase să nu stea niciodată cu spatele la uşă, Leto credea că ar trebui să fie destul de bine apărat într-o celulă de maximă securitate.

Deocamdată, se bucura de cele câteva momente de linişte şi de concentrare, în timp ce examina proiecţiile cu probe, foarte numeroase, care fuseseră pregătite pentru el. Chiar şi escortat de sardaukari, ar fi ezitat să străbată palatul imperial ştiind că umbra acuzaţiilor plutea încă asupra sa. Se va confrunta, foarte curând, cu egalii săi şi-şi va proclama nevinovăţia.

Auzi un zgomot în dreptul câmpului restrictiv din spatele său, dar întârzie să arunce o privire. Cu un inscriptor zumzăitor în mână, tocmai termina un paragraf despre distrugerea completă a primei nave tleilaxu, observând un detaliu tehnic la care nu se gândise înainte.

— Thufir? Întrebă Leto. Ai uitat ceva?

Nepăsător, aruncă o privire peste umăr.

Un gardian înalt al Landsraadului stătea acolo, în uniforma sa colorată şi fluturândă, cu o expresie stranie pe chipul lat şi, mai ales, în ochii întunecaţi. Pielea lui arăta albicioasă, de parc-ar fi fost pictată. Iar Leto remarcă ceva ciudat şi cu trupul lui, o anumită greutate în mişcările sacadate ale omului. Pielea mâinilor avea o nuanţă cenuşie, neplăcută, dar nu şi faţa…

Întinzând mâna sub birou, Leto atinse cu degetele

mânerul cuţitului pe care Thufir i-l strecurase în celulă, special pentru el. Nu fusese un lucru prea dificil pentru războinicul mentat. Leto pipăi mânerul, îl strânse, dar fără a-şi schimba poziţia sau expresia calmă şi nedumerită de pe faţă.

Toate lecţiile pe care i le predase maestrul de arme îi fremătau în muşchii ageri şi pregătiţi. Încordat ca un arc, Leto nu scoase niciun cuvânt, nu-l provocă pe intrus. Ştia însă că era ceva în neregulă şi că viaţa lui se afla în pericol.

Într-o clipă, bărbatul înalt ieşi din uniforma voluminoasă, manevrând butonii statici care ţineau veşmântul în forma sa – iar când ţesătura alunecă în jos, la fel se întâmplă şi cu faţa placidă, lipsită de expresie. *O mască!* Palmele şi antebraţele căzură şi ele, aterizând într-un morman pe podeaua celulei.

Uluit şi nedumerit, Leto se aruncă într-o parte, căzu de pe scaun la podea şi se ghemui în spatele adăpostului firav al biroului. Ţinea cuţitul pregătit, încă în afara câmpului vizual al intrusului, şi evalua opţiunile.

Trupul gardianului înalt se frânse din talie, de parcă s-ar fi rupt în două bucăţi – şi doi bărbaţi tleilaxu se întoarseră spre el, amândoi nişte pitici cu feţele tăbăcite. Unul sări jos de pe umerii celuilalt şi se rostogoli pe podea. Amândoi erau îmbrăcaţi în haine negre, mulate pe corp, care dezvăluiau fiecare unduire a muşchilor îngroşaţi.

Asasinii tleilaxu se despărţiră, înconjurându-l. Ochii lor mici sclipeau ca alicele. Ceva licări în mâinile lor – patru arme, neclare, dar fără îndoială mortale. Sărind cu sălbăticie spre Leto, unul dintre tleilaxu chiţăi:

— Mori, diavole *powindah!*

Într-o străfulgerare, Leto se gândi să se târască sub birou sau sub căruciorul holo-proiectorului, dar mai întâi se decise să echilibreze şansele ucigându-l pe unul dintre atacatorii săi… să-i împiedice să acţioneze după un plan coordonat. Cu o dexteritate bine antrenată, Leto azvârli cuţitul lui Hawat. Îşi găsi ţinta, străpunse jugulara piticului şi-l aruncă pe spate.

O săgeată arginitie zbârnâi pe lângă urechea lui Leto, iar el se rostogoli în spatele căruciorului holo-proiectorului care continua să proiecteze imagini deasupra biroului. O a doua săgeată lovi peretele din spatele capului său, ciobind piatra.

Apoi auzi zumzetul unei arme laser. Un arc de lumină purpurie inundă încăperea.

Trupul celui de-al doilea tleilaxu lovi căruciorul, răsturnându-l. Faţa piticului începu să se scurgă pe podea, lichefiată de raza intensă de lumină. Cadavrul se prăbuşi în apropierea locului unde se ascunsese Leto.

Thufir Hawat şi un căpitan din garda Landsraadului păşiră în celulă şi se uitară spre Leto. În urma lor, soldaţii inspectară cele două cadavre îmbrăcate în negru. În aer plutea o duhoare de carne arsă.

— Au trecut, cumva, de securitatea noastră, glăsui căpitanul.

— Eu n-aş numi asta *securitate,* se răsti Hawat.

Unul dintre soldaţii de gardă observă:

— Acesta are un cuţit înfipt în gât. Al cui este cuţitul?

Căpitanul îl ajută pe Leto să se ridice în picioare.

— Dumneavoastră l-aţi aruncat, domnule?

Leto se uită spre mentat, dar îl lăsă pe Hawat să răspundă.

— Cu toată *securitatea* voastră, căpitane, zise Hawat cu un şuierat biciuitor, cum ar putea cineva să introducă arme aici?

— L-am smuls de la unul dintre atacatori, explică Leto, cu o expresie nevinovată. Apoi l-am ucis cu el.

Clipi din ochii cenuşii. Trupul îi tremura după descărcarea de adrenalină.

— Cred că Bene Tleilax nu au mai putut aştepta să se termine procesul.

— Iaduri purpurii! Exclamă Rhombur, intrând şi privind înjur, la urmele încăierării. Ăăă… partea bună a lucrurilor e că asta nu va arăta prea bine pentru tleilaxu la proces. Dacă erau atât de siguri că vor câştiga, de ce s-au grăbit să

ia legea în propriile lor mâini?

Înroşindu-se de jenă, căpitanul de gardă se întoarse spre oamenii săi şi le ordonă să ia cadavrele şi să cureţe tot.

— Asasinii au tras două săgeţi, zise Leto, arătând spre locul unde se înfipseseră acele.

— Aveţi grijă cum umblaţi cu ele, interveni Hawat. Probabil sunt otrăvite…

Când Leto, Rhombur şi Hawat rămaseră din nou singuri, mentatul introduse în sertarul de jos al biroului un pistol maula, strecurat până acolo nu se ştie cum.

— Pentru orice eventualitate, explică el. Data viitoare, un pumnal s-ar putea să nu mai fie de ajuns.

Văzuta de pe orbită, planeta Ix e virgină şi paşnică. Dar sub suprafaţa ei sunt întreprinse proiecte imense şi se înfăptuiesc lucruri măreţe. În acest fel, planeta noastră este o metaforă pentru imperiul însuşi.

DOMINIC VERNIUS,
Lucrările secrete de pe Ix

Plin de sine şi foarte satisfăcut, Hasimir Fenring îi întinse lui Shaddam un teanc de documente secrete, scrise în limbajul personal pe care-l inventaseră el şi prinţul moştenitor în copilărie. Marea sală de audienţe reflecta orice şoaptă şi orice sunet, dar puteau avea încredere în secretele lor. Shaddam se aşeză obosit pe tronul masiv, iar podiumul de cristal de pe Hagal sclipea de o lumină interioară ca un acvamarin în flăcări.

Fenring fremăta cu suficientă energie nervoasă cât pentru doi.

— Acestea sunt dosarele Caselor Mari din Landsraad care vor fi prezente la procesul prin renunţare al Casei Atreides…

Ochii săi mari se căscau ca nişte găuri negre în labirintul minţii lui.

— Cred că am găsit câte ceva jenant sau ilegal despre fiecare dintre ele. Una peste alta, cred că avem acum mijloacele de convingere care ne trebuiau…

Legănându-se pe tron, Shaddam arăta de parcă ar fi fost luat complet prin surprindere. Ochii săi deveniră agitaţi şi îngrijoraţi, injectaţi din cauza lipsei de somn şi aprinşi de mânie. Fenring îl mai văzuse şi altă dată în pragul panicii, de pildă atunci când puseseră la cale moartea fratelui său mai mare, Fafnir.

— Linişteşte-te, Shaddam, hmmm…, zise el încet. Am avut grijă de tot.

— Lua-te-ar naiba, Hasimir! Dacă se află de tentativele de mituire, asta va aduce ruinarea Casei Corrino. Nu putem permite nimănui să vadă legătura dintre noi si *asta!*

Shaddam scutură din cap de parcă imperiul se prăbuşea

deja în jurul lui, iar el nici nu fusese încoronat.

— Se vor întreba cu toţii de ce fac atâtea eforturi pentru a salva un duce insignifiant…

Fenring zâmbi, încercând să-l calmeze pe Shaddam cu încrederea sa.

— Landsraadul este alcătuit din Case Mari, multe dintre ele fiindu-vă deja aliate, Sire. Câteva sugestii atent formulate printre nobili, câteva schimburi de melanj, câteva mite şi ameninţări atent plasate…

— Ah, da. Ţi-am acceptat întotdeauna planurile – poate că prea adesea, de parcă n-aş avea propriul meu cap. În curând, voi fi împăratul a un Milion de Lumi şi va trebui să gândesc şi singur. Fac asta chiar acum!

— Împăraţii au consilieri, Shaddam. *Întotdeauna.*

Fenring îşi dădu seama dintr-o dată că trebuia să fie mai prudent. Ceva îl tulburase pe Shaddam, ceva petrecut recent. *Ce ştie el şi eu nu ştiu?*

— De data asta, nu vom mai folosi metodele tale, Hasimir.

Era ferm, insistent.

— Interzic asta. Vom găsi o altă cale.

Încordat acum, Fenring urcă treptele pentru a sta alături de prinţul moştenitor, ca un egal. Dintr-un anumit motiv, atmosfera se schimbase într-un mod neplăcut. Ce mersese rău? Ca bebeluşi, nu supseseră ei de la acelaşi sân, când mama lui Fenring devenise doica lui Shaddam? Ca băieţi, nu fuseseră instruiţi împreună? Nu puseseră ei la cale comploturi şi intrigi, când înaintaseră în vârsta? De ce refuza dintr-o dată Shaddam să-i mai asculte sfatul?

Fenring se apleca spre urechea prinţului moştenitor. Vocea lui sună pe cât de plină de căinţă îi stătea lui în putere:

— Scuzele mele, Sire, dar… hmmm… totul e deja făcut. Am fost sigur de acordul vostru, aşa că înştiinţările au fost transmise cu abilitate anumitor reprezentanţi, cerându-li-se să-şi sprijine împăratul când va veni timpul să voteze la proces.

— Ai îndrăznit aşa ceva? Fără să mă întrebi mai întâi *pe mine?*

Shaddam se înroşi de furie şi, pentru câteva clipe, nu-şi mai regăsi glasul.

— Ai crezut pur şi simplu că am să mă iau după tine? În indiferent ce uneltiri ai fi putut născoci?

Shaddam devenea tot mai furios, *prea* furios. Ce altceva îl deranja oare? Fenring se dădu înapoi cu o treaptă, depărtându-se de tron.

— Vă rog, Sire… Exageraţi, pierdeţi perspectiva corectă…

— Din contră, cred că încep să *câştig* perspectivă.

Nările i se dilatară.

— Nu crezi că sunt prea isteţ, nu-i aşa, Hasimir? Când eram copii, aveai modul acela nesuferit de a-mi explica diverse lucruri în sala de clasă, ori de a mă ajuta la examene. Şi ai fost întotdeauna cel care gândea mai repede, cel mai inteligent, mai necruţător – sau, cel puţin, aşa ai lăsat impresia. Dar, crezi sau nu, *pot* să mă descurc şi singur.

— Nu m-am îndoit niciodată de inteligenţa ta, prietene.

Capul supradimensionat al lui Fenring se clătina înainte şi înapoi pe gâtul subţire.

— Cu poziţia ta în Casa Corrino, viitorul tău a fost întotdeauna garantat, pe când eu a trebuit să lupt pentru locul meu pas cu pas. Vreau să fiu placa ta de rezonanţă şi confidentul tău.

Shaddam rămase aplecat pe tronul masiv de cristal care răspândea sclipiri de foc în lumina licurigloburilor răspândite prin sală.

— Ah, da. Te gândeai să fii puterea din umbra tronului, cu mine pe post de marionetă?

— Marionetă? În mod sigur, nu.

Fenring mai coborî o treaptă. Shaddam devenise înfricoşător de instabil, iar Fenring nu ştia cum nimerise pe un teren atât de nesigur. *Ştie ceva ce eu nu ştiu.* Shaddam nu mai pusese niciodată la îndoială acţiunile prietenului său, nu voise să ştie niciodată amănuntele legate de mite şi

violenţe.

— Hmmm… M-am gândit întotdeauna cum ar fi mai bine să te ajut să devii un mare conducător.

Shaddam se ridică în picioare, încet şi cu un aer regal, uitându-se de sus spre bărbatul cu chip de nevăstuică care stătea la picioarele podiumului. Fenring se hotărî să nu mai facă niciun pas înapoi. *Ce ştia? Ce veşti primise?*

— Dar n-aş face nimic pe socoteala ta, prietene. Noi… ăăă… ne ştim de prea multă vreme. Într-adevăr, avem amândoi prea mult sânge pe mâini!

Îşi puse mâna pe inimă, în stilul imperial.

— Ştiu cum gândeşti şi îţi cunosc… limitele, hmmm… nu? De fapt, eşti extraordinar de deştept. Problema este însă că adesea îţi este greu să iei deciziile dificile, dar absolut necesare.

Shaddam coborî de pe Tronul Leul de Aur şi păşi cu aroganţă pe dalele lustruite provenite dintr-un milion de lumi imperiale.

— E nevoie de o decizie dificilă chiar acum, Hasimir, şi se referă la locul tău în serviciul meu, în viitorul imediat!

Fenring aşteptă, temându-se de ideile nesăbuite care i-ar fi putut intra în cap prinţului moştenitor. Însă nu îndrăzni să-l contrazică.

— Ia aminte – n-am să uit supărătoarea încălcare a regulilor pe care ai comis-o. Dacă schema ta cu mitele se întoarce împotriva noastră, capul tău va cădea. Nu voi avea niciun scrupul în a-ţi semna ordinul de execuţie pentru trădare.

Fenring păli, şi expresia surprinsă de pe faţa sa îngustă îl făcu pe prinţul moştenitor să simtă un val de plăcere. În starea de spirit actuală a lui Shaddam, Fenring îşi dădu seama că prietenul său ar fi perfect capabil să dea un asemenea ordin.

Micul bărbat agitat îşi încleştă maxilarul şi se decise să pună capăt imediat acestei nebunii.

— Ce ţi-am spus despre prietenie este adevărat, Shaddam.

Îşi măsura cu grijă cuvintele.

— Dar aş fi fost nebun dacă n-aş fi luat anumite precauţiuni care să dea în vileag implicarea ta în anumite… hmmmm… să le spunem, aventuri? Dacă mi se întâmplă ceva, totul va fi dezvăluit public: cum a murit de fapt tatăl tău, activităţile pentru obţinerea de mirodenie artificială de pe Ix, ba chiar şi asasinarea lui Fafnir, pe vremea când erai doar un adolescent. Dacă nu ţi-aş fi otrăvit fratele, el ar sta acum pe tron, nu tu. Suntem legaţi unul de celălalt, tu şi cu mine. Sus sau jos… împreună!

Shaddam părea că nici nu se aşteptase să audă altceva.

— Ah, da. Foarte previzibil, Hasimir. M-ai avertizat întotdeauna să nu fiu previzibil…

Fenring avu politeţea de a se arăta stânjenit. Păstră tăcerea.

— În primul rând, tu eşti cel care m-a împins în urzeala asta riscantă, şi cine ştie când vom vedea vreun folos din periculoasa noastră investiţie de pe Ix.

Ochii lui Shaddam revărsau flăcări.

— Ei, da, mirodenia sintetică! Aş vrea să nu ne fi aliat niciodată cu tleilaxu. Iar acum, suport consecinţele neplăcute. Vezi unde ne-au dus uneltirile tale?

— Hmmm… N-am de gând să mă las târât într-o ceartă cu tine, Shaddam. N-ar fi productiv. Ai ştiut de la început care sunt riscurile, ca şi enormele câştiguri posibile. Te rog, ai răbdare.

— Răbdare? În acest moment ne confruntăm cu două variante posibile.

Shaddam se aşeză la loc şi se apleacă în faţă, ca o pasăre de pradă.

— Cum ai spus, fie că voi fi încoronat, iar tu şi cu mine putem urca la vârf împreună – fie că ne prăbuşim împreună… în exil sau în moarte.

Expiră lent, cu un fluierat uşor.

— În acest moment, ne aflăm amândoi în pericol de moarte, totul din cauza uneltirilor tale infernale cu mirodenie.

Fenring insistă pe ultima sa idee disperată, cu ochii mari rătăcind de colo până colo în căutarea unei căi de scăpare.

— Aţi primit de curând nişte veşti tulburătoare, Sire… Simt asta. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat!

Puţine lucruri se petreceau la palatul imperial sau în capitală fără ca Fenring să nu afle imediat.

Shaddam îşi împreună mâinile cu degete lungi. Fenring se înroşi şi se aplecă spre el, cu ochii întunecaţi măriţi de nerăbdare. Prinţul moştenitor oftă resemnat.

— Tleilaxu au trimis doi asasini să-l omoare pe Leto Atreides în celula sa protejată.

Inima lui Fenring tresări, iar el se întrebă dacă ceea ce auzise era o veste bună sau rea.

— Şi au reuşit?

— Nu, nu. Tânărul nostru duce a reuşit cumva să strecoare o armă înăuntru şi să se apere. Tocmai acest lucru mă îngrijorează foarte tare.

Fenring se ghemui, uluit de veste.

— Este imposibil. Eu am crezut că aţi vorbit cu intermediarul nostru tleilaxu şi i-aţi spus în termeni categorici…

— Am făcut-o, i-o tăie Shaddam. Dar se pare că nu eşti singurul care nu mai ascultă ordinele mele. Ori Ajidica mi-a ignorat instrucţiunile, ori nu are nicio putere în a-şi controla propriii oameni…

Fenring mârâi, fericit să abată asupra altcuiva mânia prinţului moştenitor.

— Trebuie să contraatacăm în acelaşi fel: să-l facem pe Hidar Fen Ajidica să afle că trebuie să ţină seama de toate ordinele împăratului său, altfel preţul va creşte foarte mult.

Shaddam se uită la el, însă acum avea ochii obosiţi, nu calzi şi deschişi ca pe vremuri.

— Ştii exact ce ai de făcut, Hasimir.

Fenring prinse şansa de a reintra în graţiile prinţului moştenitor.

— Ştiu întotdeauna, Sire.

O luă la fugă prin sala de recepţii.

Shaddam păşea de colo până colo pe podeaua lustruită, în faţa tronului de cristal, încercând să se calmeze şi să-şi pună gândurile în ordine. Chiar în momentul când Fenring ajunse la intrarea boltită, îl strigă:

— Nu s-a terminat în ceea ce ne priveşte, Hasimir. Lucrurile se vor schimba, o dată ce voi fi încoronat.

— Da, Sire. Trebuie să… hmmm… să faceţi cum credeţi că e bine.

Făcând o plecăciune adâncă, Fenring ieşi cu spatele înainte din sala de audienţe, uşurat că scăpase cu viaţă.

Când eşti pus în faţa unor acţiuni necesare, ai întotdeauna de ales. Atâta vreme cât treaba este făcută.

CONTELE HASIMIR FENRING,
Mesaje de pe Arrakis

Pilotul tleilaxu care supravieţuise atacului din interiorul transspaţialului era martor ocular la proces şi de aceea fusese silit să rămână pe Kaitain. Nu era prizonier şi era bine îngrijit, deşi nimeni nu-i dorea compania. Bene Tleilax nici măcar nu-i făcuse numele cunoscut. Voia să se întoarcă înapoi pe nava lui, înapoi la muncă.

Totuşi, din cauza fluxului masiv de oaspeţi care soseau pentru apropiata ceremonie de încoronare a lui Shaddam şi pentru nunta imperială, locurile de cazare erau greu de găsit. Funcţionarii de la protocol al lui Shaddam găsiseră o mare plăcere în a-i oferi pilotului o cameră austeră şi neplăcută.

În mare parte spre disperarea celor de la protocol, pilotului tleilaxu nu părea să-i pese. Nu se plânse de nimic în timp ce aştepta, era doar îmbufnat şi agitat, nerăbdător să-l aducă pe criminalul de Leto Atreides în faţa justiţiei.

Nopţile de pe Kaitain erau perfecte, limpezi şi pline de stele şi de luni. Prin cortinele strălucitoare de aurore, nu se lăsa niciodată o beznă completă. Chiar şi aşa, capitala imperiului dormea la anumite ore…

Hasimir Fenring se strecură cu uşurinţă în încăperea sigilată care-l găzduia pe bărbatul tleilaxu. Se mişca tiptil, ca o umbră pe un lift cu suspensoare, şi nu scotea niciun sunet, nu folosea nicio lumină. Era obişnuit cu noaptea; era prietena lui.

Fenring nu mai văzuse niciodată un tleilaxu dormind – dar, când se apropie de pat, se pomeni că pilotul era în capul oaselor, pe deplin treaz. Bărbatul cu pielea cenuşie îl privea fix prin întuneric, de parcă putea vedea mai bine chiar decât acolitul lui Shaddam.

— Am un pistol cu săgeţi aţintit direct asupra corpului tău, zise tleilaxul. Cine eşti? Ai venit să mă ucizi?

— Hmmm… nu.

Fenring îşi reveni repede şi-şi folosi glasul său cel mai dulce şi catifelat pentru a se prezenta:

— Sunt Hasimir Fenring, tovarăş de chef al prinţului moştenitor Shaddam, şi aduc un mesaj şi o rugăminte.

— Despre ce-i vorba? Întrebă pilotul.

— Prinţul moştenitor Shaddam te imploră să reconsideri detaliile depoziţiei tale, hmmm…? El doreşte pacea între Casele din Landsraad şi nu vrea ca o astfel de umbră să cadă asupra Casei Atreides, ai cărei membri i-au servit pe împăraţii Padişahi încă de pe vremea Marii Revolte.

— Prostii, i-o tăie tleilaxul. Leto Atreides a tras asupra navelor noastre suverane, distrugând una şi avariind-o pe a mea. Au murit câteva sute de inşi… A declanşat cea mai mare furtună politică din ultimele decenii.

— Da, da, zise Fenring. Iar tu poţi evita ca aceasta să se amplifice, hmmm…? Shaddam doreşte să-şi înceapă domnia în pace şi prosperitate. Nu poţi vedea mai departe de lungul nasului?

— Eu mă gândesc numai la poporul meu, răspunse pilotul, şi la felul în care *un singur om* ne-a făcut o mare nedreptate. Toată lumea ştie că Atreides este vinovat şi va trebui să plătească preţul. Numai atunci vom fi satisfăcuţi!

Zâmbi cu buzele lui subţiri. Pistolul cu săgeţi din mâna sa nu se clintise nici măcar un milimetru. Fenring putea vedea cum ajunsese acest om să se înalţe la gradul de pilot; în mod clar, avea curajul necesar pentru a comanda nave.

— După ce se întâmplă acest lucru, Shaddam poate avea o domnie cât de liniştită pofteşte.

— Mă întristezi, zise Fenring, lăsând impresia unei mari dezamăgiri. Îi voi comunica răspunsul tău prinţului moştenitor…

Îşi încrucişă braţele pe piept şi făcu o plecăciune în semn de rămas bun, întinzându-şi palmele în faţă. Mişcarea declanşă două pistoale cu ace, fixate la încheieturi. În tăcere, armele traseră două săgeţi paralizante mortale, care se înfipseră în gâtul pilotului.

Tleilaxul strânse pumnul într-un spasm, trăgând într-un act reflex cu pistolul cu săgeţi. Fenring se feri cu uşurinţă. Ţepuşele lungi izbită peretele şi se înfipseră în el vibrând. O secundă mai târziu, ocupantul încăperii alăturate bătu în perete, cerând să se facă linişte.

Rămas încă în beznă, Fenring îşi cercetă opera. Dovezile erau toate aici, iar Bene Tleilax vor pricepe ce se întâmplase. După scandaloasa tentativă de asasinare a lui Leto Atreides – în ciuda ordinelor precise ale lui Shaddam ca povestea să fie abandonată – Hidar Fen Ajidica avea multe pentru care să se căiască.

Tleilaxu se mândreau cu abilitatea lor de a păstra secretele. Fără îndoială că vor înlătura discret numele pilotului de pe lista martorilor şi nu vor mai pomeni niciodată de el. Fără mărturia lui, cazul lor era mult mai vulnerabil.

Fenring spera totuşi că această crimă nu-i va face şi mai răzbunători pe aceşti pitici. Cum va reacţiona oare Hidar Fen Ajidica?

Plecând din camera zăvorită, Fenring se strecură printre umbre. Lăsase cadavrul, în cazul în care Bene Tleilax voiau să-l reînvie sub forma unui ghola. În fond, în pofida micilor scăderi ale sale, individul trebuie să fi fost un pilot bun!

Când pui la cale orice formă de răzbunare, trebuie să savurezi faza de anticipare şi toate momentele sale, pentru că executarea efectivă diferă adesea foarte mult de planul originar.

HASIMIR FENRING,
Mesaje de pe Arrakis.

Baronul Vladimir Harkonen nu putea fi mai încântat de întorsătura pe care o luau evenimentele. Plăcerea ar fi fost şi mai mare dacă restul imperiului ar fi putut *aprecia* delicioasa complexitate a ceea ce realizase – dar, desigur, nu va putea niciodată să dezvăluie asta.

În calitatea de Casă importantă, ca şi de administratori actuali ai producţiei de mirodenie de pe Arrakis, Harkonnenii primiseră spaţii elegante de cazare într-o aripă îndepărtată a palatului imperial. Biletele cu locurile rezervate la încoronare şi la nuntă le fuseseră deja trimise.

Şi, desigur, înainte de toată pompa şi toate ceremoniile, va fi îndatorirea tristă a baronului să urmărească teribilul proces al lui Leto Atreides. Bătu darabana pe picior şi-şi strânse buzele groase. Ah, poverile nobleţii!

Se întinse într-un fotoliu de pluş albastru-violet, legănând o sferă de cristal în poală. Din adâncimea sferei transparente străluceau imagini holografice ale jocurilor de artificii şi ale demonstraţiilor de lumini, o avanpremieră a spectacolului care va copleşi Kaitainul peste numai câteva zile. Într-un colţ al încăperii, un şemineu muzical şoptea melodii liniştite, care-l făceau să caşte, în ultima vreme se simţea adesea obosit, cu trupul slăbit şi tremurător.

— Vreau să pleci de pe planetă, îi spuse baronul lui Glossu Rabban fără să-şi ridice privirile de pe sfera de cristal. Nu te vreau aici în timpul procesului sau al încoronării…

Bărbatul cu umerii largi şi buze groase se zbârli. Părul său castaniu fusese tuns scurt, însă fără eleganţă, pentru apariţia în public. Purta o vestă matlasată din piele-dra, care-l făcea să pară, mai mult decât de obicei, ca un

butoiaş.

— De ce? Am făcut tot ce mi-ai cerut, iar planurile noastre au ieşit minunat. De ce mă trimiţi de aici?

— Pentru că nu te *vreau* aici, îi răspunse baronul, trecându-şi palma peste părul de pe frunte, pentru a-şi netezi ciuful. Nu vreau ca cineva să se uite după tine şi să se gândească că ai putea avea un amestec în necazurile bietului Leto. Ai… stilul ăsta de a-ţi afişa încântarea…

Nepotul baronului se încruntă şi inspiră adânc, continuând să se poarte sfidător.

— Dar vreau să fiu acolo, să mă uit în ochii lui când se va pronunţa sentinţa.

— Este exact motivul pentru care trebuie să pleci. Nu poţi să înţelegi? Până la urmă, tot ai să ne dai de gol…

În cele din urmă, inspirând adânc şi cu un mârâit, Rabban cedă.

— Pot să vin măcar la execuţie?

Era periculos de aproape de a se înfuria.

— Depinde de program.

Baronul se uită spre degetele sale acoperite de inele şi ciocni metalul de suprafaţa netedă a sferei din poala sa, în ritmul său obişnuit.

— În cel mai rău caz, voi avea grijă ca evenimentul să fie înregistrat, pentru bucuria ta.

Baronul părăsi cu greutate scaunul şi strânse cordonul în jurul robei mai strâmte ca de obicei. Scoţând un oftat, înconjură cu picioarele goale încăperea somptuoasă, zări cada plină de aparate complicate de control al temperaturii şi pentru masaj. Deoarece trupul său continua să fie afectat de dureri misterioase, se hotărî să facă o baie lungă şi voluptuoasă – dacă putea găsi pe cineva să-l servească aşa cum trebuie, aici, pe Kaitain.

Rabban, încă nemulţumit, stătea în pragul opulentei camere de oaspeţi a baronului.

— Atunci ce să fac, unchiule?

— Ia o navă uşoară şi îmbarcă-te la bordul primului transspaţial disponibil. Vreau să mergi pe Arrakis şi să

supraveghezi producţia de mirodenie de acolo. Continuă să ne măreşti profiturile!

Baronul zâmbi, apoi îşi flutură degetele ca să-l gonească pe nepotul său.

— Oh, nu fi atât de posomorât… Du-te şi mai vânează vreo câţiva fremeni dacă pofteşti, ca să te distrezi. Ţi-ai jucat deja rolul în acest complot şi ai făcut-o foarte bine!

Baronul continuă cu glas liniştitor:

— Dar trebuie să fim foarte prudenţi… în special acum. Fii atent la ce fac eu şi încearcă să înveţi…

Înşfăcând ceva de mâncare de pe tava cu gustări care plutea lângă intrarea boltită, Rabban plecă. Rămas în sfârşit singur, baronul începu să cugete cum ar fi mai bine să facă pentru a găsi un băiat tânăr, cu pielea catifelată, care să aibă grijă de el în cadă. Voia să fie complet relaxat şi pregătit pentru ziua următoare.

A doua zi, nu va mai avea nimic de făcut decât să observe şi să se bucure de eveniment, în timp ce tânărul Leto Atreides se va găsi prins în mai multe capcane decât putea el pricepe.

În curând, nu va mai exista nicio Casă Atreides…

Ce contează mai mult, forma pe care o ia justiţia sau rezultatul efectiv? Indiferent cum analizează o instanţă dovezile, fundamentul adevărului concret rămâne neatins. Din nefericire pentru mulţi dintre acuzaţi, astfel de adevăruri concrete sunt cunoscute adeseori numai de victimă şi de făptaş. Toţi ceilalţi trebuie să ia doar o hotărâre.

Legea Landsraadului,
codiciluri şi analize

În dimineaţa procesului de la curtea Landsraadului, Leto Atreides îşi alese cu mare grijă garderoba. Alţii, aflaţi în aceeaşi situaţie, s-ar fi îmbrăcat în cele mai scumpe şi fine veşminte, alegând grandoarea cămăşilor de mătase merh, pandantive şi cercei, împreună cu mantiile tivite cu blană de balenă, sau pălării elegante, ornate cu pene şi zorzoane.

În schimb, Leto îmbrăcă o pereche de pantaloni simpli din stambă, o cămaşă cu dungi alb-albastre şi o şapcă bleumarin de pescar – hainele simple pe care ar fi trebuit să le poarte dacă n-ar mai fi fost duce. La centura din talie avea un săculeţ cu momeală pentru pescuit şi o teacă goală pentru un cuţit. Nu purta niciun fel de însemne Atreides şi nici inelul cu sigiliul ducal. Un om de rând – ceea ce va deveni dacă va fi găsit vinovat… Leto arăta astfel Landsraadului, prin comportarea sa modestă, că va supravieţui într-un fel. Chiar şi lucrurile cele mai simple îi erau îndeajuns.

Urmând exemplul tatălui său, încercase întotdeauna să-i trateze bine pe cei credincioşi lui, într-o asemenea manieră că mulţi dintre servitori şi soldaţi îl considerau pe Leto unul dintre ei, un camarad de arme. Acum, în timp ce se îmbrăca pentru proces, începu să se gândească la el însuşi ca la un om simplu… şi descoperi că nu era chiar atât de rău. Îl făcea să-şi dea seama de teribila povară a responsabilităţii pe care o purta de la moartea bătrânului duce.

Într-un fel, ar putea fi chiar o uşurare să ajungă un pescar

sărac. N-ar mai fi trebuit să-şi facă griji pentru comploturi, schimbări de alianţe şi trădări din imperiu. Din nefericire, totuşi, Kailea nu va dori niciodată să fie soţia unui pescar…

Iar eu nu-mi pot abandona poporul.

Printr-o scrisoare concisă trimisă de pe Caladan, mama lui îşi exprimase dezacordul total faţă de cererea sa de a avea un proces prin renunţare la privilegii. Pentru ea, pierderea statutului asociată cu distrugerea Casei Atreides ar fi fost o lovitură cruntă, chiar dacă (fie şi numai temporar, după cum gândea ea) ducea o viaţă austeră printre Surorile din Sihăstrie.

Când începuse declinul Casei Richese, Helena se măritase cu un membru al Casei Atreides pentru a stabiliza averea în declin a familiei sale, după ce împăratul Elrood le retrăsese cvasi-fieful Arrakis, predându-l Casei Harkonnen.

Cât despre zestrea Helenei, Casa Atreides primise putere politică, un directorat CHOAM, privilegii de vot în Landsraad… Însă ducele Paulus nu-i adusese niciodată soţiei sale bogăţiile fabuloase pe care aceasta le visase, iar Leto ştia că ea nutrea speranţe de revenire la gloria trecută a familiei sale. Toate acestea vor fi pe veci imposibile dacă gambitul lui eşua…

După ce primi citaţia de dimineaţă, Leto se întâlni cu echipa sa juridică pe coridorul de lângă celulă: două avocate sclipitoare de pe Elacca, Clere Ruitt şi Bruda Viol – ambele renumite pentru munca de apărare în procesele penale. Fuseseră oferite de către ambasadorul ixian în exil, Cammar Pilru, şi temeinic interogate de Thufir Hawat.

Avocatele purtau costume întunecate, protocolare şi urmau să respecte procedurile legale, deşi Leto ştia că într-un asemenea proces neobişnuit, totul va depinde în primul rând de el şi de propria sa personalitate. Nu avea niciun fel de dovadă zdrobitoare în favoarea sa.

Clere Ruitt îi înmână o coală subţire de cristal ridulian, care conţinea o scurtă declaraţie legală.

— Îmi pare rău, stăpâne Leto. Asta ne-a sosit de-abia acum câteva clipe…

Simţindu-se deja înspăimântat, Leto examină cuvintele. Lângă el, umerii lui Hawat se încovoiară, de parcă ar fi ghicit ce conţinea documentul. Rhombur se trase mai aproape, încercând să citească inscripţiile de pe suprafaţa cristalului.

— Ce-i, Leto? Lasă-mă să văd.

— Tribunalul de magistraţi a decis că nicio Dreptvorbitoare Bene Gesserit nu poate lua cuvântul în apărarea mea. O astfel de depoziţie nici nu va fi iniţiată.

Rhombur pufni indignat, împrăştiind particule de salivă.

— Iaduri purpurii! Dar totul poate fi admis într-un proces prin renunţare! Nu pot lua o astfel de decizie…

Cealaltă avocată de pe Elacca dădu din cap, iar expresia feţei ei rămase neutră.

— Au adoptat poziţia conform căreia greutatea tuturor celorlalte legi imperiale pledează împotriva acestui lucru. Numeroase reguli şi statute interzic explicit depoziţia Dreptvorbitoarelor. Cerinţele obţinerii de dovezi pot fi îmblânzite într-o procedură de renunţare ca aceasta, dar magistraţii au hotărât că relaxarea regulilor nu trebuie să meargă prea departe.

— Deci… fără Dreptvorbitoare, mormăi Rhombur, profund amărât. Era cel mai bun lucru pe care-l puteam folosi în favoarea noastră.

Leto îşi ţinu capul sus.

— Atunci, va trebui să ne descurcăm singuri.

Privi spre prietenul său.

— Hei, de obicei nu eu trebuie să-ţi susţin *ţie* optimismul!

— Partea bună a lucrurilor, zise Bruda Viol, este că tleilaxu au scos de pe lista martorilor pilotul fregatei lor avariate. N-au dat niciun fel de explicaţie.

Leto scoase un lung suspin de uşurare, însă Hawat îl temperă:

— Vom avea însă destule alte depoziţii acuzatoare, domnule duce.

În tăcere, Leto îşi însoţi consilierii în aglomerata sala de judecată a Landsraadului, aflată la capătul culoarului. Luă

loc între ei la masa apărării, situată la picioarele impunătoarei mese a magistraţilor care urmau să audieze cazul. Ruitt îi şopti ceva în ureche, dar Leto nu reuşi să se concentreze la cuvintele ei. În schimb, studie cu atenţie numele magistraţilor desemnaţi: şapte duci, baroni, viconţi, conţi şi nobili, aleşi la întâmplare dintre membrii Caselor Mari şi Minore din Landsraad.

Aceşti oameni îi vor hotărî soarta.

Din moment ce tleilaxu nu aparţineau nici unei Case regale şi calitatea de membri li se respinsese cu dispreţ chiar după preluarea planetei Ix, nu erau reprezentaţi în Landsraad. În zilele de dinaintea procesului, demnitari Bene Tleilax scandalizaţi strigaseră prin curţile palatului, cerând să li se facă dreptate – însă după tentativa de asasinat asupra lui Leto, gărzile sardaukar îi făcuseră să tacă.

Acum, într-un foşnet de robe şi uniforme oficiale, magistraţii aleşi intrară solemni în încăpere. Se aşezară la masa lor curbată din lemn-de-piatră care domina masa apărării. Flamurile colorate şi însemnele Caselor lor atârnau în spatele fiecărui scaun.

Pentru că fusese instruit de avocaţii săi şi de Thufir Hawat, Leto îi putu recunoaşte pe toţi. Doi dintre magistraţi, baronul Terkillian Sor de pe Anbus IV şi lordul Bain O'Garee de pe Hagal, fuseseră parteneri comerciali importanţi ai Casei Atreides. Al treilea, ducele Prad Vidal de pe Ecaz, cel cu părul negru, fusese un duşman declarat al bătrânului duce, un aliat al Harkonnenilor. Un altul, contele Anton Miche, avea reputaţia de a fi sensibil la mită, devenind astfel foarte uşor adaptabil la necesităţile Harkonnenilor, din moment ce nici Rhombur, nici loialul mentat nu discutaseră primii cu el.

Doi la doi, se gândi. Ceilalţi trei magistraţi puteau decide într-un fel sau altul. Simţea în aer izul pătrunzător al trădării; o putea vedea în expresiile reci ale completului de judecată, în felul în care îi evitau privirea. *Au hotărât deja că sunt vinovat?*

— Mai avem nişte veşti proaste, duce Leto.

Bruda Viol ezitase înainte de a folosi fostul său titlu. Avea un chip colţuros şi sever, dar ciudat de lipsit de emoţii, de parcă ar fi văzut atâtea nedreptăţi şi manevre încât nimic nu o mai putea surprinde.

— Tocmai am descoperit că unul dintre cei trei magistraţi nehotărâţi, Rincon, din Casa Fazeel, a pierdut o avere imensă pe Ix într-un război comercial secret. Era o afacere legată de mineritul pe inelul de asteroizi din sistemul Klytemn. Acum cinci ani, consilierii lui Rincon de-abia l-au putut opri să declare un război sângeros împotriva lui Dominic Vernius.

Cealaltă avocată dădu din cap şi rosti cu o voce şoptită:

— Am auzit un zvon, monsieur Atreides, cum că Rincon vede prăbuşirea dumneavoastră personală ca pe singura lui şansă de a se răfui cu Ix, acum că familia Vernius a devenit renegată.

Leto simţi o transpiraţie rece şi scoase o exclamaţie de dezgust.

— Oare procesul ăsta are ceva de-a face cu ce s-a petrecut pe transspaţial?

Atât Bruda Viol, cât şi Clere Ruitt îl priviră de parcă ar fi spus cel mai ridicol lucru posibil.

— Trei la doi, domnule duce, zise Hawat. Trebuie deci să-i câştigăm de partea noastră pe ambii judecători indecişi şi să nu pierdem nimic din sprijinul nesigur pe care contam deja.

— O să fie bine, îi încuraja Rhombur.

Sala de judecată blindată, lipsită de ferestre, fusese cândva o cancelarie ducală în timpul lucrărilor de construcţie de pe Kaitain. Tavanul său boltit, gotic, era acoperit cu picturi pe teme militare şi cu blazoanele Caselor Mari. Leto îşi aţinti privirea asupra însemnului şoimului roşu al Casei Atreides, aflat printre celelalte steme şi blazoane. Deşi încerca să-şi păstreze stoicismul, îl copleşi un sentiment îngrozitor de pierdere, o dorinţă pentru ceea ce s-ar putea să nu mai aibă niciodată, într-un timp scurt, reuşise să distrugă tot ceea ce îi lăsase tatăl său, iar Casa

Atreides se prăbuşea în ruine.

Când simţi lacrimile umezindu-i ochii, îşi blestemă slăbiciunea de moment. Nu era totul pierdut. Încă mai putea câştiga! *Va câştiga!* Îşi adună tot sângele rece şi stăvili valul ameninţător de disperare. Landsraadul îl privea, iar el va trebui să fie suficient de puternic să înfrunte orice trebuia făcut aici. Nu-şi putea permite disperarea sau orice altă emoţie.

În spatele lui, observatorii umpleau sala de judecată, vorbind cu voci joase şi agitate. Două mese mai mari o încadrau pe cea a apărării, unde stătea el. Duşmanii săi luară loc la masa din stânga – reprezentanţii desemnaţi ai tleilaxu, finanţaţi probabil de Harkonneni şi de alţi duşmani ai Casei Atreides. Însă detestatul baron şi suita lui se aşezaseră mult în spate, pe locurile simplilor spectatori, ca pentru a nu-şi păta mâinile cu această chestiune. La cealaltă masă stăteau aliaţii şi prietenii Casei Atreides. Leto făcu un semn din cap către fiecare dintre ei, cu un zâmbet încrezător.

Însă gândurile sale erau departe de fi atât de curajoase şi trebuia să admită că nu avea prea multe argumente, chiar şi acum. Acuzatorii vor prezenta dovezile privind armele cu care se trăsese din capsula de luptă Atreides, mărturiile directe ale zecilor de spectatori neutri ai incidentului, care afirmau că salvele nu putuseră proveni de nicăieri altundeva decât de la micul aparat de luptă adăpostit în fregata lui Leto. Chiar şi fără pilotul tleilaxu ca martor, ceilalţi observatori vor fi de ajuns. Declaraţiile favorabile ale însoţitorilor şi echipajului său nu vor fi suficiente, nici numeroşii prieteni de familie care vor acţiona în calitate de garanţi ai caracterului său.

— Poate că respingerea Dreptvorbitoarelor ne va oferi motive suficiente pentru un apel, sugeră Clere Ruitt, însă Leto nu se simţi mai bine auzind asta.

Apoi, dintr-un pasaj lateral, sumbra echipă de acuzatori tleilaxu intră împreună cu proprii săi avocaţi şi cu mentaţii strâmbi. Intrară cu puţină pompă, dar cu multă zarvă şi

zdrăngănit, provenite de la o maşină cu aspect diabolic adusă de ei. Aluneca pe roţi scârţâitoare, cu un zornăit de balamale şi ţevi. Tăcerea se pogorî asupra încăperii pe când publicul se întinse să vadă mai bine cea mai înspăimântătoare invenţie pe care-o întâlnise vreodată.

Asta trebuie să fie intenţionat, se gândi Leto, ca să mă sperie şi mai mult.

Tleilaxu traseră cu greutate maşinăria ameninţătoare pe lângă masa apărării unde stătea Leto; bărbaţii cu pielea cenuşie îl priveau cu ochi arzători, întunecaţi. Publicul începu să şuşotească şi să zumzăie. În acel moment, echipa tleilaxu se opri, lăsându-şi dispozitivul în mijlocul estradei principale, la picioarele mesei de lemn-de-piatră a judecătorilor desemnaţi.

— Ce-i asta?

Unul dintre magistraţii din mijloc, baronul Terkillian Sor, se aplecă încruntat.

Conducătorul echipei tleilaxu, un bărbat slab, al cărui nume nu fusese anunţat, aruncă spre Leto o privire încărcată de ură, apoi ridică ochii spre cel care pusese întrebarea.

— Domnilor, în toate analele înregistrate ale legii imperiale, subsecţiile legate de procesul prin renunţare la privilegii sunt foarte puţine, dar clare. „Dacă acuzatul nu reuşeşte să-şi susţină cauza, va pierde tot ceea ce posedă, fără nicio excepţie”. *Totul!*

— Ştiu să citesc, replică Terkillian Sor, încă încruntat. Şi ce are asta de-a face cu instalaţia voastră de aici?

Purtătorul de cuvânt tleilaxu inspiră adânc.

— Noi intenţionăm să pretindem nu numai posesiunile Casei Atreides, dar şi persoana fizică a criminalului odios, a ducelui Leto Atreides însuşi, inclusiv celulele şi materialul său genetic!

În timp ce publicul murmura şocat, asistenţii tleilaxu începuseră să umble la comenzile maşinii, făcând să huruie nişte lame ascunse de fierăstrău, iar arcurile electrice începură să trosnească de la un ac lung la altul. Oribila

maşinărie era cât se poate de jignitoare şi exagerată – evident, cu intenţie.

— Cu ajutorul acestui dispozitiv îl vom goli de sânge pe ducele Leto Atreides chiar în această sală de judecată, colectând fiecare picătură din sângele său. Îi vom jupui pielea de pe trup şi-i vom scoate ochii pentru testele şi experienţele noastre. Fiecare celulă va fi a noastră, pentru oricare scop va socoti tleilaxu că trebuie utilizată…

Pufni.

— Este dreptul nostru!

Apoi, omuleţul cenuşiu zâmbi către Leto.

El se ţinu tare şi încercă disperat să nu-şi dezvăluie spaima care se dezlănţuise în sinea lui. Un fir de transpiraţie rece i se prelinse pe şira spinării. Ar fi vrut ca avocaţii săi să spună ceva, însă aceştia păstrară blestemata lor de tăcere.

— Poate că acuzatul ar putea vedea chiar avantajul acestei soarte, sugeră vorbitorul tleilaxu cu un rânjet crud, din moment ce nu are urmaşi. Dacă pierde, nu va mai exista Casa Atreides. Dar cu celulele sale, vom avea posibilitatea de a-l resuscita ca ghola!

Şi să fiu la ordinele voastre, se gândi Leto cu groază.

La masa apărării, Rhombur privea sfidător spre tleilaxu, în vreme ce Thufir Hawat stătea lângă el ca o statuie. De-o parte şi de alta a lui Leto, cele două avocate de pe Elacca luau notiţe.

— Ajunge cu acest spectacol, bubui vocea lordului Bain O'Garee. Vom decide asta mai târziu. Să începem procesul. Vreau să aud ce are de spus Atreides, în apărarea sa!

Deşi se lupta să nu o arate, Leto ştiu dintr-o dată că era pierdut. Toată lumea din sală ştia că îşi declarase ura faţă de tleilaxu şi sprijinul pentru familia ixiană izgonită. Putea cita martori ai caracterului său, dar nimeni de aici nu-l *cunoştea* cu adevărat. Era tânăr şi fără experienţă, aruncat în rolul de duce printr-o tragedie. Singura dată când aceşti membri ai Landsraadului îl văzuseră pe Leto Atreides fusese atunci când vorbise în faţa Consiliului, dezvăluind un

strop din temperamentul său aprins.
Maşinăria tleilaxu pentru vivisecţii şi execuţii scotea scântei, ca un monstru flămând şi nerăbdător. Leto ştia că nu va fi niciun apel.
Înainte să fie convocat primul martor, imensele porţi încrustate cu alamă din spatele sălii se deschiseră izbindu-se de pereţii de piatră. În sală se lăsă tăcerea, iar Leto auzi cadenţa sacadată a unor ghete cu tocuri de metal pe podeaua de marmură.
Întorcând capul spre uşile impunătoare de la intrare, îl văzu pe prinţul moştenitor Shaddam, îmbrăcat în satin imperial stacojiu cu auriu, în loc de obişnuita uniformă de sardaukar. Urmat de o escortă formată din trupele lui de elită, viitorul împărat păşi înainte, atrăgând atenţia tuturor celor din sală. Patru oameni puternic înarmaţi scrutară mulţimea în toate direcţiile, cu fiecare muşchi pregătit pentru violenţă.
Procesul prin renunţare era deja extrem de ciudat pentru instanţa Landsraad – însă apariţia viitorului împărat Padişah însuşi era fără precedent.
Shaddam îşi făcu loc pe culoarul lung şi trecu pe lângă Leto fără să-i arunce nicio privire. Sardaukarii luară poziţie în spatele mesei apărării, amplificând sentimentul de nelinişte al lui Leto.
Figura lui Shaddam era de piatră, cu buza superioară uşor crispată. Nu dădea niciun semn al intenţiilor sale. *L-o fi jignit mesajul meu?* Se întrebă Leto. *Vrea să-mi dea în vileag cacealmaua? Mă va zdrobi aici, în sală, în faţa întregului Landsraad? Cine i se poate opune dacă face asta?*
Apropiindu-se de tribuna înaltă, Shaddam se uită în sus şi proclamă:
— Înainte ca acest proces să înceapă efectiv, am o declaraţie de făcut. Mă va recunoaşte Curtea în acest moment?
Deşi Leto nu avea nicio încredere în vărul său dinspre mamă, trebuia să admită că Shaddam avea un aspect

deosebit de regal şi de elegant. Pentru prima dată, îl văzu pe acest om ca pe o prezenţă imperială autentică, prin el însuşi, nu doar ca pe o imitaţie a bătrânului său tată, Elrood. Încoronarea lui Shaddam era programată peste două zile, fiind urmată, imediat, de magnifica sa nuntă cu Anirul – evenimente pe care Leto s-ar putea să nu mai trăiască să le vadă. Puternica facţiune Bene Gesserit îşi oferise sprijinul domniei lui Shaddam şi toate Casele Mari şi Minore din Landsraad voiau să fie de partea lui.

Se simte ameninţat de mine?

Şeful magistraţilor făcu o plecăciune adâncă, adăugând un gest amplu.

— Sire, suntem onoraţi de prezenţa voastră şi de interesul pe care-l arătaţi acestui caz. Desigur, tribunalul Landsraad vă va asculta.

Leto ştia doar câteva lucruri elementare despre acest magistrat, baronul Lar Olin, de pe planeta bogată în titan, Risp VII.

— Vă rog, vorbiţi.

Shaddam arătă peste umăr, în direcţia lui Leto.

— Cu permisiunea Curţii, aş dori ca vărul meu, Leto Atreides, să fie alături de mine. Vreau să lămuresc chestiunea acestor acuzaţii ticăloase şi să scutesc Curtea, sper eu, de pierderea timpului preţios al tuturor membrilor săi.

Mintea lui Leto alerga nebuneşte. Privi spre Hawat. *Ce face? „Văr?” În modul în care l-a pronunţat, a sunat ca un termen afectuos... Însă noi doi n-am fost niciodată apropiaţi.* Leto era doar nepotul uneia dintre fiicele lui Elrood, prin cea de-a doua soţie a împăratului, care nici măcar nu era mama lui Shaddam. Arborele genealogic al Casei Corrino îşi întinsese ramurile prin toate Casele din Landsraad; orice legătură de sânge însemna foarte puţin pentru Shaddam.

Şeful magistraţilor încuviinţă. La masă, lângă Leto, avocatele sale erau uluite, neştiind cum să reacţioneze. Prudent, Leto se ridică în picioare. Cu genunchii tremurând,

păşi înainte, pentru a se alătura prinţului moştenitor, oprindu-se la un pas în stânga lui. Deşi aveau o statură şi trăsături asemănătoare, cei doi erau îmbrăcaţi într-un stil total diferit, reprezentând două extreme sociale. Leto purta hainele lui simple de pescar, simţindu-se ca un grăunte de nisip în mijlocul unui vârtej.

Făcu o plecăciune formală, înainte ca Shaddam să reducă distanţa dintre ei, punându-şi o mână pe umărul lui Leto. Tunica largă, de mătase, a prinţului moştenitor alunecă în cascadă pe braţul tânărului Atreides.

— Vorbesc din inima Casei Corrino, sângele Împăraţilor Padişahi, începu Shaddam, având în sprijinul meu glasurile tuturor strămoşilor mei care au avut vreodată legături cu Casa Atreides. Tatăl acestui om, ducele Paulus Atreides, a luptat cu vitejie pentru cauza imperială împotriva rebelilor de pe Ecaz. Prin bătălii şi mari pericole, familia Atreides nu a comis niciodată, după ştiinţa mea, niciun act dezonorant sau trădător – începând cu eroismul şi sacrificiul de la Podul de peste Hegthgir, în timpul Jihadului Butlerian. Niciodată! Niciodată n-au fost nişte criminali laşi! Vă provoc pe toţi să demonstraţi contrariul!

Privi printre gene, iar magistraţii întoarseră neliniştiţi ochii.

Shaddam îi privi în ochi pe magistraţi, unul după altul.

— Cine dintre voi, cunoscând istoria Caselor voastre, poate pretinde acelaşi lucru? Cine a mai arătat aceaşi loialitate, aceaşi onoare nepătată? Foarte puţini dintre noi, dacă e să spunem adevărul, se pot compara cu nobila Casă Atreides…

Lăsă liniştea să coboare în sală, tulburată doar de trosnetele electrostatice ale ameninţătoarei maşini tleilaxu de vivisecţie.

— Ah, da. De asta suntem astăzi aici, nu-i aşa, domnilor? Pentru adevăr şi onoare.

Leto văzu cum unii dintre magistraţi dădeau aprobator din cap, pentru că asta se aştepta de la ei. Însă arătau cu toţii perplecşi. Conducătorii imperiali nu se adresaseră

niciodată din proprie iniţiativă tribunalelor Landsraad. De ce se implica Shaddam într-o chestiune relativ minoră?

Mi-a citit mesajul! Se gândi Leto. *Iar acesta e răspunsul.*

Cu toate astea, se aştepta la o capcană. Nu înţelegea în ce intrase, dar Shaddam nu putea avea doar intenţia să apară şi să-l salveze. Dintre toate Casele Mari din Landsraad, Corrino era printre cele mai prefăcute.

— Casa Atreides a ales întotdeauna calea cea mai dreaptă, continuă Shaddam, cu vocea sa regală devenind şi mai puternică. Întotdeauna! Iar tânărul Leto, aici de faţă, a fost îndoctrinat cu codul etic al familiei sale, forţat să preia rangul nobiliar din cauza morţii absurde a marelui său tată…

Shaddam îşi luă braţul de pe umărul lui Leto şi făcu un pas înainte, apropiindu-se de magistraţi.

— După părerea mea, este imposibil ca acest tânăr, din această Casă, să fi tras în mod intenţionat în navele tleilaxu, aşa cum este acuzat că a făcut. Un astfel de act ar fi în contradicţie cu tot ceea ce crede Casa Atreides. Orice dovadă contrară trebuie să fie falsă. Dreptvorbitoarele mele au confirmat asta după ce au discutat cu Leto şi cu martorii săi.

O minciună, se gândi Leto. *N-am discutat cu Dreptvorbitoarele!*

— Dar, alteţa voastră, zise magistratul Prad Vidal, cu o căutătură întunecată care-i coborâse sprâncenele negre, armele de pe fregata sa arătau dovezi că s-a tras. Sugeraţi cumva că navele tleilaxu au fost avariate de un accident convenabil? O coincidentă nebunească?

Shaddam ridică din umeri.

— În ceea ce mă priveşte pe mine, ducele Leto a explicat acest lucru în mod satisfăcător. Eu însumi am luat o capsulă de luptă pe orbită pentru exerciţii cu ţintele-robot. Restul anchetei este inconcludentă. Poate că a fost un accident, da, însă nu a fost provocat de Atreides. Trebuie să fi intervenit o defecţiune mecanică.

— Dar cu *două* nave tleilaxu? Făcu Vidal pe un ton

neîncrezător.

Leto se uită în jur fără grai, privind cum evenimentele se derulau de la sine. Shaddam era pe cale să-şi înceapă domnia. Dacă împăratul însuşi îşi punea sprijinul incontestabil în favoarea lui Leto, se va declara vreunul dintre reprezentanţi duşman al coroanei? Repercusiunile ar fi fost severe şi de durată.

Totul e politică, jocuri de putere din Landsraad, schimburi de favoruri, se gândi Leto, străduindu-se să-şi păstreze chipul calm. *Nimic din toate astea nu are nimic de-a face cu adevărul.* Acum că prinţul moştenitor îşi făcuse foarte clar poziţia, orice magistrat care vota pentru condamnarea lui Leto îl înfrunta deschis pe viitorul împărat. Chiar şi duşmanii Casei Atreides ar ezita să rişte aşa ceva.

— Cine poate spune? Făcu Shaddam cu o clătinare a capului care făcu întrebarea să pară irelevantă. Poate că resturile primei explozii accidentale au lovit nava însoţitoare, avariind-o mai puţin grav.

Nimeni nu crezu nici măcar o clipă această explicaţie, însă prinţul moştenitor le oferise o cale de ieşire, un fundament de hârtie pe care se puteau sprijini.

Magistraţii discutau între ei cu voci joase. Unii dintre ei acceptară că raţionamentul lui Shaddam era plauzibil – *voiau* să găsească o modalitate de a fi de acord cu noul împărat – însă Vidal nu se număra printre ei. Transpiraţia îi curgea pe frunte.

Privind peste umăr, Leto îl văzu pe purtătorul de cuvânt tleilaxu clătinând din cap într-o dezaprobare tăcută. În scaunul înalt, pregătit pentru el la masa acuzării, arăta ca un copil îmbufnat.

Prinţul moştenitor continuă:

— Mă aflu aici, aşa cum este dreptul şi îndatorirea mea de comandant suprem al vostru, ca să ofer o garanţie personală pentru eminetul meu văr, ducele Leto Atreides. Vă cer cu insistenţă încheierea acestui proces şi restituirea titlului şi proprietăţilor sale. Dacă îmi satisfaceţi această… cerere, promit să trimit un grup de diplomaţi imperiali la

tleilaxu pentru a-i convinge să-şi retragă plângerile şi să nu ia niciun fel de măsuri de represalii împotriva Casei Atreides.

Shaddam aruncă o privire lungă spre tleilaxu, iar Leto avu impresia clară că împăratul îi avea la cheremul lui şi pe aceşti gnomi, într-un fel sau altul. Văzând că Shaddam susţinea Casa Atreides, semeţia lor se spulberă.

— Şi dacă reclamanţii nu sunt de acord? Se interesă Vidal.

Shaddam zâmbi.

— Oh, vor fi de acord. Sunt dispus chiar să deschid cuferele imperiale pentru plata unei… ăăă… compensaţii generoase pentru dezastru, pentru ceea ce a fost, fără nicio îndoială, un accident nefericit. Este de datoria mea, fiind noul vostru conducător, să menţin pacea şi stabilitatea în cadrul imperiului. Nu pot permite ca un astfel de conflict să distrugă tot ceea ce a construit scumpul meu tată, de-a lungul îndelungatei sale domnii…

Leto surprinse privirea lui Shaddam şi detecta o sclipire de frică sub faţada de om de stat şi de bravură. Fără cuvinte, Shaddam îi spunea lui Leto să-şi ţină gura, făcându-l pe Leto chiar şi mai curios asupra alertei pe care o stârnise misteriosul său bluf.

Aşa că-şi ţinu gura. Dar îşi putea Shaddam permite să-l lase în viaţă după aceea, neştiind ce dovezi avea Leto împotriva lui?

După o scurtă consultare între magistraţi, baronul Lar Olin îşi drese glasul şi anunţă:

— Concluzia acestui Consiliu legat prin jurământ al Landsraadului este că toate probele împotriva lui Leto Atreides sunt circumstanţiale şi nedovedite. Având în vedere existenţa unor dubii atât de serioase, considerăm că nu există un temei suficient pentru a continua un proces cu consecinţe atât de devastatoare, în special în lumina mărturiei extraordinare a prinţului moştenitor Shaddam Corrino. De aceea, declarăm că Leto Atreides este pe deplin exonerat de orice vină şi i se restituie titlul şi proprietăţile.

Uluit de norocul său neaşteptat, Leto se pomeni felicitat de viitorul împărat şi apoi copleşit de prietenii şi sprijinitorii săi. Mulţi dintre ei erau încântaţi să-l vadă că învinsese dar, în ciuda tinereţii sale, Leto nu era un naiv; ştia că destui dintre ei erau încântaţi doar să vadă că tleilaxu pierduseră.

Peste tot în jurul său, în sala de judecată, izbucniră strigăte de bucurie şi ovaţii asurzitoare, cu excepţia câtorva dintre cei prezenţi, care păstraseră o tăcere izbitoare. Leto şi-i însemnă în minte pentru a se gândi mai târziu la ei şi ştiu că Thufir Hawat făcea acelaşi lucru.

— Leto, mai este un lucru pe care trebuie să-l fac, zise Shaddam, cu vocea sa străbătând vacarmul.

Cu coada ochiului, Leto văzu ceva sclipind în lumină. Mâna lui Shaddam se mişcă, scoţând din mânecă un pumnal cu mânerul împodobit de bijuterii – de un verde-albastru translucid, asemănător cuarţului de Hagal al Tronului Imperial. Îl ridică, mişcându-se foarte rapid.

Pe banca sa, Thufir Hawat sări în picioare, dar era prea târziu. Mulţimea rămase instantaneu mută.

Apoi, cu un zâmbet, Shaddam strecură pumnalul în teaca goală de la şoldul lui Leto.

— Este darul meu de felicitare, vere, zise el cu cel mai plăcut ton. Poartă această lamă ca pe o amintire a serviciului pe care mi l-ai făcut.

Facem ceea ce trebuie. Prietenia şi loialitatea fie blestemate.

Facem ceea ce trebuie!

DOAMNA HELENA ATREIDES,
jurnalele ei personale

Hasimir Fenring se frământa în apartamentele sale personale, în stare de şoc. *Cum poate Shaddam să-mi facă aşa ceva?*

Capsula-mesaj, cu sigiliul oficial imperial – leul de ceară al Casei Corrino – zăcea aruncat pe patul său. Sfâşiase în bucăţi decretul oficial semnat de Shaddam, dar nu înainte de a memora fiecare cuvânt.

O nouă însărcinare – o pedeapsă sau o promovare?

„Hasimir Fenring, drept recunoaştere a serviciilor tale nepreţuite aduse imperiului şi tronului împăratului Padişah, eşti numit prin aceasta în noua funcţie creată de noi, de Observator Imperial pe Arrakis.

Datorită importanţei vitale a acestei planete pentru economia imperială, vei avea toate resursele necesare disponibile la postul tău."

Bla, bla, bla…

Cum de îndrăznea să-i facă asta? Ce risipă batjocoritoare a talentului său… Ce răzbunare meschină, să-l trimită pe Fenring într-o gaură de nisip colcăind de viermi şi de nespălaţi… Spumega, dorindu-şi să discute această chestiune cu fascinanta Margot Rashino-Zea, în care avea mai multă încredere decât s-ar fi cuvenit. Era, în fond, o vrăjitoare Bene Gesserit…

Datorită importanţei vitale a planetei! Pufni cu dezgust, apoi se puse să spargă tot ce-i cădea în mână. Ştia că Shaddam îl surghiunise într-un acces de furie. Pentru cineva cu abilităţile lui Fenring, noua funcţie era o insultă şi îl smulgea din centrul puterii imperiale. El trebuia să rămână *aici,* pe Kaitain, în ochiul uraganului politicii, nu pierdut în cine ştie ce colţ uitat din spaţiu.

Însă decretul lui Shaddam nu putea fi nici discutat, nici

refuzat. Fenring avea treizeci de zile ca să se prezinte la post pe o planetă notorie pentru ariditatea sa. Se întrebă dacă se va mai întoarce vreodată.

Toţi oamenii se regăsesc într-unul singur, aşa cum întregul timp este conţinut într-o clipă şi întregul univers într-un grăunte de nisip.

Zicală fremenă

În ziua încoronării şi a nunţii lui Shaddam al IV-lea, în toate lumile din imperiu domnea un aer de carnaval. Mulţimi entuziaste se cufundară în băutură, dans, întreceri sportive şi jocuri de artificii. Bătrânul împărat Elrood rămăsese pe tron atât de mult timp, încât prea puţini îşi mai puteau aminti ultima dată când fusese încoronat un conducător.

În capitala de pe Kaitain, mulţimile se adunaseră pe marile bulevarde, aliniindu-se de-a lungul rutei pe care avea s-o urmeze procesiunea imperială. Era o zi însorită – ca de obicei – iar vânzătorii făceau afaceri strălucite vânzând suveniruri, obiecte comemorative şi răcoritoare.

Drapele imperiale Corrino fluturau în bătaia vântului; toată lumea purta stacojiu şi auriu, pentru a marca evenimentul. Soldaţii sardaukari păzeau traseul sinuos, purtând brocartul aurit de ceremonie peste uniformele de gală negru cu cenuşiu. Încremeniţi ca nişte paznici de piatră, soldaţii ţineau puştile laser în poziţia de prezentare a armei, indiferenţi la fanfarele asurzitoare sau la vuietul mulţimii. Erau însă gata să reacţioneze cu o forţă mortală la cel mai mic semn de ameninţare la adresa persoanei imperiale. Urale puternice se înălţară din mii de guri la apariţia prinţului moştenitor Shaddam şi a logodnicei sale, doamna Anirul, într-o caleaşca tapisată cu catifea, trasă de şase lei aurii de pe Harmonthep; împletite cu pietre preţioase, coamele magnifice ale animalelor se unduiau în adierea blândă. Infanterişti şi lăncieri imperiali mărşăluiau pe lângă caleaşca uşor întunecată de licărirea transparentă a unui câmp de protecţie.

Cu o ţinută într-adevăr regală, Anirul făcea semne cu mâna şi zâmbea: renunţase la roba ei neagră Bene Gesserit şi purta o cascadă de dantele, volane şi perle. Tiara ei lua

ochii, plină de cristale şi de pietre scumpe, captând lumina cerului mereu senin. Lângă ea, Shaddam arăta magnific, cu părul său roşcat pomădat impecabil, cu uniforma militară împodobită cu trese, epoleţi şi medalii sunătoare.

Deoarece căsătoria prinţului moştenitor nu favoriza niciuna dintre Casele Mari sau Minore, Landsraadul o acceptase pe Anirul în calitate de consoartă imperială, deşi mulţi puseseră sub semnul întrebării originea sa misterioasă şi „rangul ascuns” din cadrul Bene Gesserit. Totuşi, după moartea lui Elrood, urmată de această încoronare grandioasă şi de nuntă, imperiul se scălda într-o mare de schimbări. Shaddam spera să folosească acest lucru în avantajul său.

Cu un zâmbet patern întipărit pe chip, arunca mulţimii monede şi pacheţele cu praf de nestemate, urmând o tradiţie a dărniciei imperiale despre care se credea că aduce binecuvântarea asupra noii domnii. Poporul îl iubea; era înconjurat de bogăţii; cu un pocnet din degete, putea nimici lumi întregi. Exact aşa îşi imaginase că va fi rolul de împărat.

O izbucnire a trompetelor scoase un şir de sunete vesele.

— Nu vrei să stai lângă mine, Hasimir? Întrebă graţioasa blondă, dăruindu-i un zâmbet cochet în timpul recepţiei de dinaintea încoronării. Fenring nu putea spune dacă Margot Rashino-Zea folosise dinadins o voce atât de senzuală sau era ceva natural pentru ea. El ţinea o farfurie cu nişte antreuri exotice. Adulmecătoarele de otrăvuri zumzăiau ca nişte păsări colibri pe deasupra invitaţilor înghesuiţi. Ceremoniile zilei aveau să dureze ore în şir, iar oaspeţii se puteau relaxa şi puteau gusta ceva înviorător după pofta inimii.

Sora Margot Rashino-Zea era mai înaltă decât Fenring şi se apleca spre el într-o manieră foarte intimă, atunci când îi vorbea. Rochia ei de culoarea coralului cu negru lucea învăluind perfecţiunea uluitoare a siluetei şi a trăsăturilor ei. Purta un colier de perle caladaniene şi o broşă de aur,

încrustată cu pietre preţioase. Pielea ei avea nuanţa laptelui cu miere.

În jurul lor, în holul cu balcon al Teatrului Mare, doamne şi nobili elegant îmbrăcaţi flecăreau şi beau vinuri vechi din pahare cu picior înalt. Cristalul-octavă fredona când paharele erau ciocnite în toasturi repetate. În cel mult o oră, adunarea urma să fie martora dublului eveniment culminant care avea să se producă în centrul estradei: încoronarea împăratului Padişah Shaddam Corrino al IV-lea şi nunta sa cu doamna Anirul Sadow Tonkin, din Bene Gesserit.

Fenring dădu din capul său mare şi făcu o scurtă plecăciune în faţa femeii.

— Aş fi onorat să stau alături de tine, încântătoare Margot.

Ţinându-şi farfuria în echilibru, Fenring se lăsă pe bancă, lângă ea. Margot cercetă aperitivele pe care şi le alesese şi, fără să-l întrebe, întinse mâna să ia unul.

Era o adunare veselă, se gândi Fenring, fără şuşotelile nemulţumite care otrăviseră atât de mult atmosfera de la palat în ultimele luni. Era satisfăcut de propriile sale eforturi în această privinţă. Se consolidaseră alianţe cheie, iar Casele Federate nu mai vorbeau serios de o revoltă împotriva lui Shaddam. Bene Gesserit îşi exprimaseră public sprijinul pentru regimul Corrino, deşi fără îndoială că vrăjitoarele îşi continuaseră maşinaţiunile în spatele cortinei, împotriva altor Case Mari. Fenring găsi ciudat că mulţi dintre cei mai suspicioşi şi mai deschişi dintre nobili nu se mai numărau printre cei vii – şi, chiar mai ciudat, el nu avusese nimic de-a face cu asta!

Procesul lui Leto Atreides se terminase prin decret, iar singurii care-şi manifestaseră deschis nemulţumirea faţă de verdict fuseseră Bene Tleilax. El şi Shaddam vor avea grijă să fie reduşi repede la tăcere… Însă cel mai mare mister din mintea lui Fenring era faptul că nimeni nu părea să ştie exact ce *se întâmplase* în interiorul transspaţialului Ghildei.

Cu cât cerceta mai atent lucrurile şi cu cât se gândea mai

mult la ciudatul curs al evenimentelor, cu atât mai mult începea să creadă în posibilitatea ca tânărului Leto Atreides să i se fi înscenat totul, în cele din urmă – *dar cum şi de către cine?* Nicio altă Casă nu-şi exprimase satisfacţia şi, din moment ce practic toată lumea crezuse în vinovăţia lui Leto Atreides, nici chiar cele mai pline de imaginaţie şi slobode la gură personaje nu se mai obosiseră să împrăştie alte zvonuri.

Fenring ar fi dat orice să afle ce se întâmplase, fie şi numai ca să adauge o tehnică nouă la propriul său repertoriu. Dar, o dată plecat la noul său post, pe Arrakis, se îndoia că va mai avea ocazia de a dezlega secretul.

Înainte de a putea continua plăcuta sa conversaţie cu Margot, auzi tunetul mulţimilor de afară şi sunetul de trâmbiţe.

— Sosesc Shaddam şi suita imperială, zise Margot fluturându-şi părul de culoarea mierii. Ar fi mai bine să ne găsim locurile.

Fenring ştia că trăsura prinţului moştenitor va intra acum în patrulaterul format de teatru şi de clădirile guvernului imperial. Încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Draga mea, dar vei fi în sectorul rezervat pentru Bene Gesserit!

O privi cu ochii negri licărind, pe când scufunda o felie de fazan de Kaitain într-un bol cu sos de prune.

— Vrei să mă îmbrac într-unul dintre acele costume şi să mă prefac că sunt o soră din Comunitate?

Înghiţi îmbucătura, savurându-i dulceaţa.

— Aş face-o, ca să fiu alături de tine, hmmm…?

Ea îl lovi uşor pe piept, în joacă.

— Nu eşti ceea ce pari, asta-i sigur, Hasimir Fenring!

Ochii lui prea mari se îngustară.

— Adică?

— Adică… avem multe în comun, tu şi cu mine.

Apăsă pe braţul lui unul dintre sânii ei moi.

— Poate că ar fi mai înţelept ca noi doi să continuăm – şi să oficializăm – această alianţă pe care se pare că o

formăm.

Fenring se uită de jur împrejur pentru a vedea dacă nu cumva cineva trăgea cu urechea. Nu-i plăceau deloc curioşii. Aplecându-se spre ea, îi vorbi cu un glas lipsit de patimă:

— N-am intenţionat niciodată să-mi aleg o soţie. Sunt un eunuc genetic şi nu pot avea copii.

— Atunci s-ar putea să fie necesar să facem anumite sacrificii, fiecare în felul său. Nu trebuie să fie nimic personal.

Îşi înălţă sprâncenele aurii.

— În afară de asta, îmi imaginez că ai propriile tale metode de a face plăcere unei femei, nu? Şi eu am un… antrenament foarte vast.

Pe faţa lui apăru un zâmbet crud.

— Ah… hmmm… Aşa deci? Draga mea Margot, mi se pare că-mi propui un plan de afaceri.

— Iar tu, Hasimir, pari să fii un om care preferă pragmatismul în locul romantismului. Cred că ne potrivim foarte bine, zise ea. Amândoi ne pricepem să recunoaştem planurile complicate, căile întortocheate în care acţiuni în aparenţă fără legătură una cu alte sunt de fapt conectate.

— Rezultatele sunt adesea destul de tragice, nu-i aşa?

Ea întinse mâna să-i şteargă urmele de sos de prune din colţul buzelor cu şervetul ei.

— Ei, cineva trebuie să aibă grijă de tine.

El o cercetă atent, stilul de domnişoară de pension în care-şi ţinea bărbia sus, perfecţiunea şi ritmul egal al vorbirii sale – contrastând izbitor cu gângăvelile lui ocazionale şi ezitările verbale. Ochii ei verzi-cenuşii îl fixau fără niciun ascunziş aparent. Putea zări însă licărirea secretelor păstrate în spatele acelor pupile fermecătoare… atât de multe secrete!

Şi putea petrece ani şi ani desfătându-se cu provocarea de a le descoperi.

Fenring îşi reaminti cât de viclene erau aceste vrăjitoare; nu acţionau niciodată individual. Nimic nu era ceea ce

părea a fi.

— Tu şi Comunitatea ta aveţi un scop mult mai vast în minte, draga mea Margot. Ştiu şi eu câte ceva despre Bene Gesserit. Sunteţi un organism de grup.

— Ei bine, am informat organismul despre ceea ce intenţionez să fac.

— Le-ai informat ori le-ai întrebat? Sau ele te-au trimis la mine de la bun început?

Conducătoarea Casei Venette trecu agale pe lângă ei, ţinând în lesă doi câini mici, coafaţi. Rochia sa împodobită era atât de voluminoasă, încât ceilalţi invitaţi erau nevoiţi să se dea la o parte din calea ei. La fiecare pas, aristocrata îşi aţintea privirea goală în faţă, de parcă s-ar fi concentrat să-şi menţină echilibrul.

Margot privi spectacolul, apoi se întoarse spre Fenring.

— Există avantaje evidente pentru toţi, iar Maica Superioară Harishka mi-a dat, deja, binecuvântarea ei. Tu ai câştiga o legătură valoroasă şi stabilă cu Comunitatea, deşi nu-ţi voi dezvălui neapărat *toate* secretele noastre.

Îl înghionti în glumă, aproape făcându-l să-şi verse farfuria cu mâncare.

— Hmmm… zise el, privind perfecţiunea siluetei ei, iar eu sunt o cheie spre puterea lui Shaddam. Nu are încredere în nimeni mai mult decât în mine!

Surprinsă, Margot înălţă din sprâncene.

— Oh, de aceea te-a trimis pe Arrakis? Pentru că îi eşti atât de apropiat? Mi s-a spus că nu eşti deloc încântat de noul post.

— Cum ai aflat de asta? Se încruntă Fenring, având neplăcuta senzaţie că-şi pierde echilibrul. Abia am aflat eu de post, acum două zile…

Această vrăjitoare isteaţă avea încă multe de spus, iar el aşteptă.

— Hasimir Fenring, trebuie să înveţi să foloseşti orice împrejurare în avantajul tău. Arrakis este cheia către melanj, iar mirodenia deschide universul. Noul nostru împărat s-ar putea gândi că doar te-a repartizat într-un alt

post, dar în realitate ţi-a încredinţat ceva de importanţă vitală. Gândeşte-te… observator imperial pe Arrakis!

— Da, iar baronului Harkonnen n-o să-i placă nici cât negru sub unghie. Cred că a ascuns tot timpul multe mici amănunte.

Ea îi dărui un surâs larg, generos.

— Nimeni nu poate ascunde astfel de lucruri de tine, dragul meu. Sau de mine.

El îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Atunci ne-am putea petrece zilele mizerabile dibuindu-i secretele.

Ea îşi plimbă degetele lungi, fine, de-a lungul mânecii lui.

— Arrakis nu e cel mai plăcut loc unde să locuieşti, dar… poate că ţi-ar plăcea mai mult în compania mea?

Începu să fie îngrijorat, cum îi stătea în fire. Deşi mulţimea gemea de costume extravagante şi penaje exotice, Margot era cea mai frumoasă femeie din întreaga sală.

— S-ar putea… Dar de ce ai vrea tu să mergi acolo? E un loc oribil, din toate punctele de vedere.

— Surorile mele îl descriu drept o planetă a misterelor străvechi, iar dacă aş petrece ceva timp acolo, asta mi-ar ridica mult prestigiul în Bene Gesserit. Ar putea fi un pas important în pregătirea mea pentru a deveni Cucernică Maică. Foloseşte-ţi imaginaţia: viermi de nisip, fremeni, mirodenie… Ar putea fi şi mai interesant dacă tu şi cu mine am putea rezolva împreună aceste mistere. Compania ta mă stimulează, Hasimir.

— Îţi promit că voi reflecta la… propunerea ta!

Se simţea atras de această femeie, fizic şi emoţional… un sentiment supărător. Când mai avusese de-a face în trecut cu asemenea emoţii puternice, se simţise obligat să refuze atracţia, să scape de ea prin orice mijloace posibile. Această soră Margot Rashino-Zea era totuşi altfel – sau cel puţin aşa părea. Numai timpul va lămuri asta.

Auzise poveşti despre programele genetice Bene Gesserit dar, din cauza diformităţii sale congenitale, Comunitatea nu

putea urmări linia sa genetică; trebuia să fie altceva aici. În mod evident, motivele lui Margot depăşeau sentimentele ei personale – dacă simţea într-adevăr ceva pentru el. Această femeie văzuse *posibilităţile* pe care le reprezenta el, atât pentru ea, cât şi pentru ordinul ei de surori.

Iar Margot îi oferea şi lui ceva – o nouă cale spre putere la care nici nu visase măcar! Până acum, singurul său avantaj îl reprezentase Shaddam, întâmplătorul său tovarăş din copilărie. Însă acest statut fusese afectat recent, când prinţul moştenitor începuse să se comporte ciudat. Shaddam păşise dincolo de posibilităţile lui, încercând să ia deciziile de capul lui şi să gândească singur. Era un curs periculos şi nesăbuit al lucrurilor, iar el nici măcar nu părea să-şi dea seama încă.

Având în vedere împrejurările, Fenring avea nevoie de contacte noi, în cercuri importante. Cum erau Bene Gesserit.

La sosirea în curte a caleştii imperiale, invitaţii începură să se îndrepte spre Teatrul Mare. Fenring îşi lăsă farfuria pe o masă alăturată, iar Margot îl luă de braţ, spunându-i:

— Deci, vei sta lângă mine, da?

— Da, zise el făcându-i cu ochiul, şi poate puţin mai mult de-atât.

Îi zâmbi galeşă, iar el se gândi cât îi va fi de greu s-o ucidă pe această femeie. Dacă se va ajunge, vreodată, la asta…

Fiecare Casă Mare primise câte o duzină de bilete pentru dublul eveniment de la Teatrul Mare, în vreme ce restul populaţiei imperiului urmărea totul prin releele planetare. Toată lumea avea să vorbească despre detaliile magnificei ceremonii pentru cel puţin un deceniu de acum înainte – exact cum dorea şi Shaddam.

În calitate de reprezentant al Casei sale repuse în drepturi, ducele Leto Atreides stătea cu suita lui pe scaunele de plaz negru de pe rândul al doilea, la parter. „Iubitul văr” al împăratului păstrase aparenţele după

terminarea procesului din Landsraad, însă Leto nu credea că prietenia prefăcută va mai dura mult după întoarcerea sa pe Caladan – în afară, desigur, de cazul în care Shaddam intenţiona să-şi ceară răsplata pentru favoare. *Ai grijă ce cumperi,* spunea bătrânul duce, *pentru că s-ar putea să existe costuri ascunse.*

Thufir Hawat stătea în dreapta lui Leto, iar mândrul şi exuberantul Rhombur Vernius, în stânga. De cealaltă parte a lui Rhombur se afla sora lui, Kailea, care se alăturase delegaţiei după eliberarea lui Leto. Se grăbise să ajungă pe Kaitain pentru a vedea încoronarea şi pentru a sta lângă fratele ei – iar ochii săi de smarald erau orbiţi la fiecare nouă apariţie. Nu trecea nicio clipă fără să nu i se taie respiraţia sau să nu exclame încântată de o nouă minunăţie. Sufletul lui Leto se încălzea descoperind la ea o bucurie atât de completă, pentru prima dată de la fuga lor de pe Ix.

În timp ce Rhombur purta culorile violet şi arămiu ale Casei Vernius, Kailea alesese să-şi acopere umerii catifelaţi cu o mantie Atreides împodobită cu semnul heraldic al şoimului roşu, la fel ca şi Leto. Ţinându-l de braţ şi lăsându-l s-o conducă la locurile lor, Kailea îi spusese cu un zâmbet uşor:

— Am ales aceste culori din respect pentru cel care ne-a oferit adăpost şi pentru a sărbători restituirea proprietăţilor Casei Atreides!

Apoi îl sărutase pe obraz.

Având în vedere că sentinţa de condamnare la moarte a Casei Vernius încă atârna ca un nor gros la orizont, cei doi fraţi veniseră la festivităţi asumându-şi riscuri personale considerabile. În actuala atmosferă sărbătorească totuşi, Thufir Hawat era de părere că erau probabil în siguranţă, cu condiţia să nu stea mai mult decât se cuvenea. Când Leto auzise prima oară de asta, îl apucase râsul.

— Thufir, mentaţii dau vreodată garanţii?

Hawat nu găsi deloc amuzant acest lucru.

Deşi în timpul încoronării şi al căsătoriei imperiale aici

era cel mai sigur loc din univers, din cauza atenţiei publice extrem de vii, Leto se îndoia că Dominic Vernius se va arăta la faţă. Chiar şi acum, după moartea răzbunătorului Elrood, tatăl lui Rombur nu se aventurase afară din ascunzişul său şi nu le trimisese niciun fel de mesaje.

Peste tot, în partea din spate a sălii imense a teatrului, atât la parter cât şi la balcoane, stăteau reprezentanţi ai Caselor Minore şi ai diverselor facţiuni din CHOAM, ai Ghildei Spaţiale, ai mentaţilor, doctorilor Suk şi ai altor baze de putere răspândite în cele un milion de lumi. Casa Harkonnen avea propriul ei sector separat, într-un balcon de sus; baronul, prezent la festivităţi fără nepotul său, Rabban, refuza să arunce măcar o privire în direcţia locurilor Casei Atreides.

— Culorile, sunetele, parfumurile mă ameţesc, comentă Kailea, inspirând adânc şi aplecându-se spre Leto. N-am mai văzut niciodată aşa ceva – nici pe Ix, nici pe Caladan.

Leto răspunse:

— Nimeni din imperiu n-a mai văzut aşa ceva de aproape o sută patruzeci de ani…

În primul rând, chiar în faţa Atreizilor, stătea un grup de femei Bene Gesserit, în robe negre identice, între care se afla şi bătrâna Maică Superioară Harishka. Pe partea cealaltă a culoarului faţă de femeile tăcute şi intrigante, stăteau soldaţi sardaukari complet înarmaţi, îmbrăcaţi în uniforme de ceremonie.

Delegaţia Bene Gesserit o salută pe Cucernica Maică Anirul, cea cu chipul proaspăt, viitoarea împărăteasă, în timp ce aceasta trecu pe lângă grup însoţită de o numeroasă gardă de onoare şi de doamne de companie, îmbrăcate în rochii care-ţi luau ochii. Rhombur o căută cu privirea pe fermecătoarea blondă care-i dăduse misteriosul mesaj-cub, şi o descoperi stând alături de Hasimir Fenring, în loc să fie împreună cu celelalte surori.

Sub cupola înaltă a sălii cu şiruri de balcoane până sus plutea un aer de nerăbdare. În cele din urmă, se făcu linişte în Teatrul Mare, şi toată lumea se ridică în picioare, cu

respect, dându-şi jos pălăriile şi şepcile.

Prinţul moştenitor Shaddam, îmbrăcat într-o uniformă de mare ţinută de comandant sardaukar, cu epoleţi de argint şi stema Leului de Aur a Casei Corrino, coborî pe culoar, pe covorul de catifea şi damasc. Părul său roşu era pomădat cu pulbere sclipitoare. Membri ai curţii sale imperiale îl urmau, purtând cu toţii culorile stacojiu şi auriu.

Încheind coloana, venea Marele Preot din Dur, care îi încoronase, prin tradiţie, pe toţi împăraţii încă de la căderea maşinilor gânditoare. În pofida sorţii schimbătoare a străvechii sale religii, Marele Preot presăra mândru sacra pulbere ruginie de pe Dur, în stânga şi-n dreapta, pe deasupra publicului.

Văzând mersul maiestuos al lui Shaddam şi uniforma sa elegantă, Leto îşi aminti cum prinţul moştenitor păşise pe un alt culoar cu numai câteva zile înainte, pentru a depune mărturie în sprijinul său. Într-un fel, i se părea că vărul său cu sânge albastru arătase atunci mai imperial, împodobit cum era cu mătăsurile fine şi giuvaierurile unui împărat. Acum arăta mai mult a soldat – comandatul suprem al tuturor forţelor imperiale.

— O mişcare politică evidentă, zise Hawat, aplecându-se să-i şoptească la ureche. Aţi observat? Shaddam le arată gărzilor de sardaukari că noul împărat se consideră un membru al organizaţiei lor, că ei sunt importanţi pentru domnia sa.

Leto dădu din cap, înţelegând perfect metoda. Ca şi tatăl său, tânărul duce fraterniza cu oamenii săi, luând masa împreună cu ei şi alăturându-li-se în sarcinile de fiecare zi, pentru a arăta că nu va cere niciodată trupelor sale să facă ceva ce el n-ar face.

— Mie mi se pare mai mult spectacol decât substanţă, comentă Rhombur.

— În conducerea unui mare imperiu există loc şi pentru spectacol, zise Kailea.

Pe Leto îl străfulgeră amintirea înclinaţiei bătrânului duce pentru lupte cu tauri şi alte spectacole.

Lui Shaddam îi plăcea grandoarea, se îmbăia în glorie. Făcu o plecăciune trecând ţanţoş pe lângă viitoarea sa soţie şi grupul Bene Gesserit. Încoronarea avea loc prima. Shaddam se opri la locul desemnat şi se întoarse cu faţa spre Marele Preot din Dur, care acum ţinea pe o pernă aurită coroana imperială strălucitoare.

În spatele prinţului moştenitor se deschise o cortină amplă pentru a dezvălui podiumul imperial, adus până aici. Masivul tron, deocamdată gol, fusese sculptat dintr-o singură bucată de cuarţ verde-albăstrui – cea mai mare care fusese găsită vreodată, datând din vremea împăratului Hassik al III-lea. Proiectoare ascunse emiteau raze laser perfect acordate în adâncimea blocului de cristal, refractându-se într-o explozie de curcubee. Publicului i se tăie respiraţia în faţa frumuseţii translucide a tronului.

Într-adevăr, există loc pentru ceremonii între treburile zilnice ale imperiului, se gândi Leto. *Exercită o influenţă unificatoare, făcându-i pe oameni să simtă că sunt o parte din ceva însemnat.*

Astfel de ceremonii cimentau impresia că Umanitatea, nu Haosul, domnea în univers. Chiar şi un împărat preocupat de propriile interese, cum era Shaddam, putea fi bun la ceva, simţea Leto… şi spera cu ardoare.

Prinţul moştenitor urcă solemn treptele podiumului imperial şi se aşeză pe tron, privind fix înainte. Urmând procedura uzuală, Marele Preot se deplasă în spatele său şi ridică în aer coroana acoperită cu pietre preţioase.

— Prinţ moştenitor Shaddam Raphael Corrino al IV-lea, juri fidelitate Sfântului imperiu?

Vocea preotului se răspândi în tot teatrul, prin difuzoare de o calitate atât de bună încât toţi cei din public puteau auzi sunetele perfect naturale, fără distorsiuni. Aceleaşi cuvinte erau transmise pe întreaga planetă Kaitain şi urmau să fie împrăştiate în întregul imperiu.

— Jur, bubui glasul lui Shaddam.

Marele Preot coborî simbolul funcţiei pe fruntea bărbatului aşezat, iar către demnitarii prezenţi spuse:

— Vi-l dăruiesc pe noul Împărat Padişah Shaddam al IV-lea, fie ca domnia sa să strălucească la fel de mult ca stelele!

— Fie ca domnia sa să strălucească la fel de mult ca stelele! Intonă publicul într-un răspuns tunător.

Când Shaddam se ridică de pe tron, cu coroana învăpăiată pe cap, era deja împăratul Universului Cunoscut. Miile de oameni din interiorul sălii aplaudară şi-l ovaţionară. El se uită spre publicul care era un microcosmos reprezentând tot ceea ce stăpânea, şi ochii îi căzură pe Anirul, cea cu ochi de căprioară, care se afla chiar la picioarele podiumului, alături de garda sa de onoare şi de doamnele de companie. Împăratul întinse o mână, făcându-i semn miresei lui.

Harishka, Maica Superioară a Bene Gesserit, o conduse pe Anirul lângă Shaddam. Superbele femei se mişcau cu mersul plutit, fără de cusur, al Comunităţii, de parcă Shaddam ar fi fost un magnet care le atrăgea cu prezenţa sa. Apoi, bătrână Harishka se întoarse la locul ei, lângă celelalte surori Bene Gesserit.

Preotul rosti câteva vorbe deasupra cuplului imperial, în timp ce împăratul strecură două inele cu diamant pe inelarul lui Anirul, urmate de o splendidă brăţară cu pietre-de-apă roşii, o amintire care-i aparţinuse bunicii sale dinspre mamă.

Când fură proclamaţi împărat şi împărăteasă-consoartă, Marele Preot din Dur îi prezentă adunării. În mijlocul mulţimii, Hasimir Fenring se aplecă spre Margot şi şopti:

— Ce-ar fi să înaintăm şi noi să vedem, poate că Marele Preot ar putea improviza încă o ceremonie rapidă?

Ea chicoti, înghiontindu-l în glumă.

În acea seară, hedonismul din metropola capitală atinse o culme febrilă a revărsării de adrenalină, feromoni şi muzică. Cuplul imperial luă parte la un somptuos banchet de prânz urmat de un mare bal şi apoi de o magnifică orgie culinară, care făcu ospeţele de dinainte să pară nimic mai

mult decât un aperitiv. Când proaspăt căsătoriţii plecară spre palatul imperial, fură acoperiţi de o ploaie de trandafiri de mătase merh şi urmaţi de nobili.

În cele din urmă, împăratul Shaddam al IV-lea şi doamna Anirul se retraseră în patul nupţial. În faţa camerei, nobili şi doamne care băuseră prea mult sunau din clopoţei de cristal şi făceau să plutească licurigloburi strălucitoare la ferestre – tradiţionala serenadă grotescă menită să aducă binecuvântarea fertilităţii asupra celor doi.

Festivităţile continuară la fel ca în ultima mie de ani, încă de pe vremurile pre-Butleriene, până la rădăcinile imperiului însuşi. Mai mult de o mie de daruri costisitoare fură îngrămădite pe pajiştea din faţa palatului imperial. Acestea urmau să fie adunate de servitorii curţii şi împărţite mai târziu mulţimii, în timpul săptămânii de festivităţi de pe Kaitain.

După ce toate sărbătorile se vor sfârşi, Shaddam va fi în sfârşit în stare să se întoarcă la slujba lui de a-şi conduce Imperiul de Un Milion de Lumi.

Conform analizei finale, evenimentul legendar numit Gambitul lui Leto a devenit baza imensei popularităţi a tânărului duce Atreides. El s-a înfăţişat pe sine cu succes ca pe un far strălucitor al onoarei într-o mare galactică a beznei. Pentru mulţi dintre membrii Landsraadului, cinstea şi naivitatea lui Leto au devenit un simbol al onoarei, care i-a făcut să roşească pe mulţi din Casele Mari şi Minore, determinându-i să-şi modifice comportamentul unii faţă de alţii… pentru scurtă vreme cel puţin, până ce vechile tipare familiare au reapărut.

Originile Casei Atreides:
Seminţele viitorului în imperiul galactic,
de Bronso din Ix

Furios că planurile sale dăduseră greş, baronul Harkonnen tuna şi fulgera prin sălile fortăreţei familiei sale de pe Giedi Prime. Răcni ordine ca personalul clădirii să-i găsească un pitic pe care să-l tortureze; avea nevoie de o creatură pe care să o domine, ceva ce putea fi zdrobit în întregime.

Când Yh'imm, unul dintre supraveghetorii distracţiilor baronului se plânse că nu era chiar ceva foarte sportiv pentru el să persecute un om numai din cauza mărimii sale fizice, baronul ordonă ca picioarele lui Yh'imm să fie amputate de la genunchi. În acest fel, supraveghetorul de distracţii hărăzit scurtării, se va potrivi perfect în patul lui Procust.

În timp ce omul, care urla şi implora, fu târât afară pentru a fi dat pe mâna chirurgilor Harkonnen, baronul îi convocă pe nepotul său, Glossu Rabban, şi pe mentatul Piter de Vries să se prezinte la el pentru o discuţie vitală în camera de lucru a baronului.

Aşteptându-i aşezat la o un birou plin de hârtii şi rapoarte scrise pe cristal ridulian, baronul tună cu vocea lui de bas:

— Lua-i-ar naiba pe Atreizi, de la ţâncul duce la strămoşii lui bastarzi! Aş vrea să fi crăpat cu toţii la bătălia de la Corrin…

Se răsuci când de Vries se arătă în pragul camerei de lucru, şi aproape că-şi pierdu echilibrul din cauza unei contracţii musculare necontrolate. Se apucă de marginea biroului pentru a se putea ţine pe picioare.

— Cum a reuşit Leto să supravieţuiască procesului? Nu avea nicio dovadă, nicio apărare…

Licurigloburi estompate pluteau la înălţime prin încăpere.

— Nici acum n-are idee despre ce s-a întâmplat cu adevărat…

Urletele baronului răsunau în încăpere şi, prin uşa deschisă, în holurile cu podele din piatră şlefuită şi ornamente de alamă. Rabban alergă pe coridor.

— Şi fie Shaddam blestemat pentru că s-a amestecat! Ce drept are el să ia partea cuiva, numai pentru că este împărat? Ce are de câştigat?

Atât Rabban, cât şi de Vries ezitară în faţa intrării cu cadru de fier a camerei de lucru, deloc doritori să intre în vârtejul mâniei baronului. Mentatul închise ochii şi-şi frecă sprâncenele groase, încercând să se gândească ce să spună sau să facă. Rabban se duse spre o firidă şi-şi turnă un pahar mare de coniac kirana. Bău, plescăind ca un animal.

Baronul se îndepărtă de masă şi începu să păşească de colo până colo, cu mişcări ciudat de sacadate, ca şi cum avea dificultăţi în a-şi menţine echilibrul. Hainele sale păreau strâmte pe el, din cauză că mai pusese în greutate în ultima vreme.

— Trebuia să înceapă un război din senin, iar după masacru, cine urma să culeagă resturile? Dar blestemaţii de Atreides au reuşit cumva să-i împiedice pe toţi să se omoare între ei. Insistând asupra unui proces prin renunţare riscant – la naiba şi cu ritualurile astea vechi! — Şi cu dorinţa lui de a se sacrifica numai ca să-şi protejeze preţioşii prieteni şi echipajul, Leto Atreides a obţinut o impresie favorabilă în Landsraad. Popularitatea lui creşte spectaculos!

Piter de Vries îşi drese glasul.

— Domnule baron, poate că a fost o greşeală să-i asmuţim împotriva tleilaxu. Nimănui nu-i pasă de tleilaxu. Era greu să trezim un sentiment general de indignare între membrii Caselor. N-am plănuit niciodată ca această chestiune să ducă la un proces…

— N-am făcut nicio greşeală! Grohăi Rabban, sărind imediat în apărarea unchiului său. Îţi preţuieşti viaţa, Piter?

De Vries nu răspunse, dar nici nu arătă vreun pic de teamă. Era el însuşi un luptător formidabil, cu vicleşuguri şi o experienţă care putea, fără îndoială, să înfrângă puterea muşchilor lui Raban, dacă ar ajunge la o luptă corp la corp.

Baronul îi aruncă nepotului său o privire dezamăgită. *Nu prea pari să poţi pricepe ceva ascuns chiar şi sub o umbră de subtilitate…*

Rabban se holbă la mentat.

— Ducele Leto este doar un tânăr conducător impetuos, dintr-o familie fără pretenţii. Casa Atreides îşi scoate câştigurile vânzând… orez pundi!

Scuipase cuvintele.

— Adevărul este, Rabban, zise mentatul strâmb, cu un glas moale ca de şarpe, că ceilalţi membri ai Consiliului Landsraadului chiar par *să-l placă.* Ei admiră ceea ce a realizat puştiul duce. Am reuşit să-l transformăm într-un erou!

Rabban îşi termină băutura, îşi turnă încă un pahar şi-l sorbi şi pe acesta.

— De când a devenit *altruist* Consiliul Landsraadului? Pufni baronul. Asta-i chiar şi mai incredibil decât faptul că Leto a câştigat procesul…

Dinspre sălile chirurgicale înşirate pe holurile întunecoase, puteau fi auzite zgomote oribile, strigăte de agonie care se reverberau pe coridoare până în camera de lucru a baronului. Licurigloburile voalate clipeau, dar îşi păstrau nivelul scăzut de luminozitate.

Baronul îl străpunse pe de Vries cu privirea, apoi arătă spre sălile de operaţii.

— Poate că ar trebui să te ocupi de asta chiar tu, Piter.

Vreau să mă asigur că idiotul acela de supraveghetor supravieţuieşte intervenţiei… cel puţin până când mă voi fi servit suficient de el.

— Da, domnule baron, zise mentatul şi se grăbi spre sălile medicale. Ţipetele deveniseră mai ascuţite, aproape feminine. Baronul auzea sunetul sfârâit al bisturielor calorice şi al unui ferăstrău mecanic.

Se gândi la proaspăt scurtata lui jucărie şi la ce va face cu Yh'imm după ce tranchilizantele îşi vor înceta efectul. Sau poate că medicii reuşiseră să-şi facă treaba fără să folosească niciun fel de anestezice? Poate…

Rabban îşi închise pleoapele grele într-o plăcere supremă, doar ascultând şi savurând sunetele. Dac-ar fi fost după el, l-ar fi vânat mai degrabă pe individ prin rezervaţia naturală de pe Giedi Prime. Baronul considera însă că era mult prea complicat – toată alergătura şi urmărirea şi cocoţatul pe stâncile acoperite de zăpadă… Putea găsi căi mult mai bune de a-şi petrece timpul. În afară de asta, membrele şi încheieturile îl dureau tot mai tare pe baron în ultima vreme, muşchii îi slăbiseră şi tremurau, trupul îşi pierdea forţa.

Deocamdată, baronul îşi născocea propriile sale sporturi. O dată ce cioturile lui Yh'imm aveau să fie cauterizate şi vindecate, îşi va imagina că nefericitul supraveghetor era ducele Atreides însuşi. Asta va fi distractiv.

Baronul se opri şi-şi dădu seama ce prostie era să-şi facă sânge rău din cauza eşecului unui singur plan. Timp de nenumărate generaţii, Harkonnenii întinseseră capcane subtile pentru duşmanii lor de moarte. Însă Atreizii erau dificil de ucis, mai ales când se găseau cu spatele la zid. Conflictul data de pe vremea Marii Revolte, ca şi trădarea şi acuzaţiile de laşitate. De atunci, Harkonenni îi urâseră dintotdeauna pe Atreizi, şi viceversa…

Şi aşa va fi întotdeauna.

— Încă avem Arrakisul, zise baronul. Încă mai controlăm producţia de melanj, chiar dacă suntem sub cizma CHOAM şi sub privirile atente ale împăratului Padişah. Rânji spre

Rabban, care-i întoarse rânjetul, din pură obişnuinţă.

Adânc, în inima măreţiei întunecate şi murdare a fortăreţei Harkonnen, baronul îşi strânse pumnul şi-l ridică sus în aer.

— Atâta vreme cât noi controlăm Arrakis, ne controlăm propriul nostru destin!

Îşi coborî palma pe umărul vătuit al nepotului său.

— Vom stoarce atâta mirodenie din nisipuri până ce din Arrakis nu va rămâne decât o coajă goală!

Universul conţine surse neexplorate şi până acum neimaginate de energie. Ele se *află chiar sub ochii tăi şi totuşi nu le poţi vedea. Sunt în mintea ta, dar nu te poţi gândi la ele. Dar eu pot!*

TIO HOLTZMAN,
Culegere de Conferinţe

Pe planeta Junction a Ghildei Spaţiale, cel care fusese odată D'murr Pilru fu adus dinaintea unui tribunal al navigatorilor. Nu îi comunicară motivele şi, cu toată intuiţia şi înţelegerea sa conceptuală a universului, nu putu descoperi ce voiau de la el.

Niciunul dintre cursanţi nu i se alătură lui D'murr, niciunul dintre noii piloţi, care învăţaseră împreună cu el despre căile spaţiului pliat. Pe uriaşul teren de paradă, acoperit cu iarbă-neagră pitică, containerele etanşe cu mirodenie ale înaltului tribunal erau aliniate în semicerc pe dalele de piatră ale pavajului, unde urmele miilor de sesiuni anterioare puteau fi încă văzute.

Containerul mai mic al lui D'murr era aşezat în faţa lor, singur în centrul semicercului. Navigator doar de puţin timp, încă pilot de rang inferior, îşi păstrase în interiorul containerului mult din aspectul său omenesc. Membrii tribunalului – cu toţii timonieri, fiecare în propriul său container – arătau doar capete mărite şi ochi monstruos modificaţi, cu care priveau prin penumbra cafeniu-portocalie.

Voi fi ca ei, într-o bună zi, se gândi D'murr. Cândva, s-ar fi dat înapoi îngrozit; acum accepta asta ca pe ceva inevitabil. Se gândea la toate noile revelaţii pe care le va avea o dată cu schimbarea.

Tribunalul Ghildei i se adresă în limbajul prescurtat al matematicii superioare, gânduri şi cuvinte comunicate prin ţesătura spaţiului însuşi – mult mai eficient decât orice conversaţie umană. Grodin, instructorul-şef, juca rolul de purtător de cuvânt.

— Ai fost monitorizat, zise Grodin.

Printr-o procedură stabilită cu multă vreme în urmă, instructorii Ghildei instalau dispozitive de înregistrare holografică în cabina de pilotaj a fiecărui transspaţial şi în fiecare container de instruire pentru piloţii noi şi netestaţi. Periodic, pe traseele sinuoase ale navelor printre stele, aceste înregistrări erau scoase din transportoare şi din navele de mărfuri şi aduse apoi pe Junction.

— Toate probele sunt examinate în amănunţime, ca o procedură de rutină.

D'murr ştia că funcţionarii Băncii Ghildei şi partenerii lor economici din CHOAM trebuiau să se asigure că regulile importante ale navigaţiei şi măsurile de siguranţă erau respectate. Nu pusese la îndoială niciuna dintre ele.

— Ghilda este nedumerită de transmisiunile direcţionate şi neautorizate, destinate cabinei tale de navigaţie.

Dispozitivul de comunicare al fratelui său! D'murr se răsuci în containerul său, plutind liber, întrevăzând toate posibilităţile neclare, pedepsele şi sancţiunile pe care le putea primi. Putea deveni unul dintre acei jalnici navigatori eşuaţi, piperniciţi şi inumani – plătind preţul fizic, fără să fi cules şi beneficiile. Dar D'murr ştia că avea capacităţi puternice! Poate că timonierii îl vor ierta…

— Suntem curioşi, zise Grodin.

D'murr le spuse totul, le explică tot ceea ce ştia, le dădu toate amănuntele. Încercând să-şi amintească ce-i transmisese C'tair, relată despre condiţiile de pe planeta izolată Ix şi despre decizia tleilaxu de a reveni la proiectele mai primitive de construcţie a transspaţialelor. Amănutul legat de transspaţiale îi tulbură, însă tribunalul era mult mai interesat de funcţionarea „transmiţătorului Rogo”.

— N-am realizat niciodată transmisiuni instantanee în spaţiul pliat, comentă Grodin.

De secole, toate mesajele fuseseră duse de curieri, în forma lor fizică, la bordul unor nave fizice care călătoreau prin spaţiul pliat mult mai rapid decât orice metodă de transmisiune cunoscută care putea străbate spaţiul.

— Putem folosi această inovaţie?

D'murr îşi dădu seama de potenţialul militar şi economic al unui asemenea dispozitiv, dacă se putea dovedi realizabil. Deşi nu cunoştea toate detaliile tehnice, fratele său crease un sistem fără precedent, extrem de şocant pentru Ghilda Spaţială. Îl voiau pentru ei înşişi.

Un membru important al tribunalului sugeră posibilitatea folosirii unui navigator evoluat din punct de vedere mental la ambele capete ale comunicării, în locul unei simple fiinţe umane precum C'tair Pilru. Un altul se întrebă dacă legătura nu era mai mult mentală decât tehnologică, o conexiune îmbunătăţită datorită apropierii din trecut dintre cei doi gemeni şi a similarităţii tiparelor lor cerebrale.

Poate că în vastul rezervor de piloţi, navigatori şi timonieri, Ghilda ar putea găsi şi alţii cu conexiuni mentale asemănătoare… deşi probabil că era ceva rar. Cu toate acestea, în ciuda costurilor şi dificultăţilor, această metodă de comunicaţie era poate un serviciu care putea fi testat, iar apoi oferit împăratului, la un preţ foarte ridicat.

— Îţi poţi menţine statutul de pilot, conchise Grodin, eliberându-l de sub anchetă.

Timp de câteva săptămâni după întoarcerea triumfală de pe Kaitain, ducele Leto Atreides şi Rhombur Vernius aşteptaseră un răspuns din partea noului împărat referitor la cererea lor pentru o audienţă imperială. Leto era pregătit să urce la bordul unei navete şi să călătorească spre palatul imperial în clipa sosirii unui curier cu o confirmare a unei date în agenda împăratului. Jurase să nu pomenească de mesajul-bluf, hotărât să nu mai continue chestiunea legăturii Corrino-tleilaxu… dar Shaddam al IV-lea trebuia să fie curios.

În orice caz, dacă mai trecea încă o săptămână fără niciun răspuns, Leto avea să se ducă acolo chiar şi fără audientă…

Încercând să profite de creşterea prestigiului şi a popularităţii sale, Leto dorea să discute despre o amnistie şi nişte compensaţii acordate Casei Vernius. Credea că

aceasta ar fi fost cea mai bună şansă pentru a rezolva situaţia într-un mod favorabil, dar pe măsură ce zilele se scurgeau într-o tăcere imperială deplină, vedea cum ocazia i se scurgea printre degete ca nisipul. Chiar şi optimistul Rhombur deveni mai agitat şi frustrat, în timp ce Kailea se resemna tot mai mult cu opţiunile lor limitate în viaţă.

În cele din urmă, într-un comunicat standard transmis prin intermediul unui curier uman care aducea un cilindru cu mesaje, împăratul sugeră că – având în vedere că puţinul timp liber disponibil pentru discuţii cu vărul său – ar putea folosi o nouă şi neverificată încă metodă de comunicaţii oferită de Ghilda Spaţială, un procedeu instantaneu numit Ghildlink. Implica legătură mentală a doi navigatori ai Ghildei, poziţionaţi în sisteme stelare diferite; un transspaţial aflat pe orbită în apropierea planetei Caladan şi un altul staţionat lângă Kaitain, ar fi putut, teoretic, facilita o conversaţie între ducele Leto Atreides şi împăratul Shaddam al IV-lea.

— Cel puţin, voi putea să spun ce am de spus, zise Leto, deşi nu mai auzise niciodată de o astfel de metodă de comunicaţii. Shaddam părea totuşi nerăbdător s-o încerce pentru propriile lui scopuri, plus că în acest fel nu-l putea vedea nimeni întâlnindu-se efectiv cu ducele Leto Atreides.

Ochii verzi ai lui Kailea se aprinseră; reuşi să ignore chiar şi dezagreabilul cap de taur care atârna pe peretele din sala de mese. Se duse să-şi schimbe hainele în mândrele culori Vernius, deşi era puţin probabil că va fi văzută în timpul transmisiei. Rhombur veni la ora stabilită, însoţit de Thufir Hawat. Leto îi expedie din încăpere pe toţi servitorii, soldaţii şi restul personalului casei.

Transspaţialul care-l adusese pe curier rămase pe o orbită geostaţionară deasupra Caladanului; un altul aştepta deja lângă Kaitain. Timonierii sofisticaţi ai Ghildei de la bordul fiecărei nave – separaţi unul de altul de distanţe enorme – vor folosi o procedură de nepătruns care le permitea să-şi extindă mintea prin spaţiul vid, unindu-şi gândurile pentru a realiza o legătură. Ghilda testase sute

dintre navigatorii săi înainte să găsească doi care puteau stabili o legătură directă experimentală – prin telepatie, premoniţii alimentate de melanj sau prin altă metodă, ce urma a fi determinată.

Leto inspiră adânc, dorindu-şi să fi avut mai mult timp să-şi repete discursul. Deşi aşteptase deja mult prea mult, nu îndrăznea să solicite încă o amânare…

Dintr-un parc magnific de lângă palatul imperial, mărginit de un gard viu, Shaddam vorbi într-un microfon miniatural de lângă bărbie, care transmise cuvintele în difuzoarele din cabina de navigaţie a transspaţialului de pe orbita planetei sale.

— Mă poţi auzi, Leto Atreides? Aici e o vreme însorită şi abia m-am întors din plimbarea de dimineaţă…

Luă o înghiţitură din pocalul cu sirop dulce.

Când cuvintele împăratului ajunseră în cabina de navigaţie a navei care gravita în jurul Kaitainului, timonierul de pe celălalt transspaţial de lângă Caladan le percepu în minte, ca un ecou a ceea ce auzise colegul său. Întrerupând pentru un moment legătura, timonierul de lângă Caladan repetă cuvintele împăratului în globul strălucitor al receptorului care plutea în cabina sa plină cu mirodenie. La rândul său, Leto, aflat în sala de mese străbătută de ecouri din castelul Caladan, auzi cuvintele în propriul său sistem de difuzoare, distorsionate şi lente, fără nicio nuanţă emoţională. Dar, cu toate acestea, erau chiar vorbele împăratului.

— Am preferat întotdeauna soarele matinal de pe Caladan, vere, răspunse Leto, folosind o formulă familiară de adresare, încercând să înceapă în termeni prietenoşi. Ar trebui să vizitezi umila noastră planetă într-o bună-zi…

În momentul când Leto spuse aceste cuvinte, navigatorul de deasupra Caladanului intră din nou în Ghildlink cu partenerul său, iar cuvintele lui Leto fură auzite în cealaltă navă, apoi transmise jos, pe Kaitain.

— Acest nou sistem de comunicare este uluitor, zise Shaddam, evitând să comenteze invitaţia făcută de Leto.

Părea foarte încântat de posibilităţile oferite de Ghildlink, ca de o nouă jucărie.

— Mult mai rapid decât mesagerii umani, deşi va fi probabil extraordinar de scump. Ah, da, avem aici începutul unui nou monopol al Ghildei. Sper că nu vor taxa prea mult mesajele urgente.

Ascultând cuvintele în sala sa de mese, Leto se întrebă dacă acest mesaj era adresat lui, ori urechilor ciulite ale Ghildei.

Shaddam tuşi neliniştit, sunete care nu se repetară în procesul de transmitere.

— Există atâtea probleme importante pe planetele imperiului şi atât de puţin timp în care să mă ocup de ele. Am prea puţină vreme pentru prieteniile pe care aş dori să le întreţin, cum ar fi cea cu tine, vere. Despre ce vrei să-mi vorbeşti?

Leto trase aer în piept, iar trăsăturile ca de şoim ale chipului său îngust se înăspriră.

— Slăvite împărate Shaddam, vă implorăm să acordaţi o amnistie Casei Vernius şi să le redaţi locul de drept în Landsraad. Planeta Ix este vitală din punct de vedere economic şi nu trebuie să rămână în mâinile tleilaxu. Deja au distrus instalaţii industriale importante şi au eliminat produse vitale pentru securitatea imperiului.

Apoi adăugă, cu o mică aluzie la cacealmaua sa:

— Ştim amândoi prea bine ce se petrece acolo, chiar în acest moment.

Din nou legătura cu tleilaxu, se gândi Leto. *Să vedem dacă pot să-l fac să creadă că ştiu mai mult decât ştiu cu adevărat.* Aflat lângă el, în sală, Rhombur îl fixă cu o privire îngrijorată.

— Nu pot discuta astfel de chestiuni prin intermediari, răspunse repede Shaddam.

Leto făcu ochii mari auzind ce greşeală comisese Shaddam.

— Sugeraţi că Ghilda nu este de încredere, Sire? Ei transportă armate întregi pentru imperiu şi Casele Mari;

cunosc sau intuiesc planuri de bătălie chiar înainte ca acestea să fie aplicate. Această Ghildlink este mult mai sigură decât discuţiile faţă în faţă din camera imperială de audienţe…

— Dar nu am studiat, încă, avantajele şi dezavantajele acestei metode, protestă Shaddam, eschivându-se.

Urmărise creşterea popularităţii şi influenţei ducelui Leto Atreides. Avea oare acest parvenit legături care să se extindă chiar şi în Ghilda Spaţială? Se uită în jur, prin grădina pustie, dorindu-şi ca Fenring să fie cu el, însă omul cu chip de nevăstuică se pregătea pentru călătoria spre Arrakis. *La urma urmei, poate că a fost o greşeală că l-am salvat pe Leto…*

Păstrându-şi exprimarea cât mai simplă şi la obiect, Leto prezentă cauza nobilă a ixienilor, afirmând că niciodată Casa Vernius nu fabricase tehnologie interzisă. În pofida promisiunilor făcute, tleilaxu nu predaseră niciun dosar şi nicio probă organismului de conducere al Landsraadului, dar luaseră lucrurile în propriile mâini, mânaţi de lăcomia lor pentru bogăţiile de pe Ix. Bazându-se pe discuţiile pe care le avusese cu Rhombur, Leto oferi o estimare a valorii fiefului şi a pagubelor provocate de tleilaxu.

— Asta mi se pare exagerat, zise Shaddam, cam prea repede. Rapoartele de la Bene Tleilax indică valori mult mai scăzute.

A fost acolo, se gândi Leto, *şi ascunde asta.*

— Bineînţeles că tleilaxu ar încerca să reducă cifrele, Sire, cu scopul de a plăti cât mai puţine compensaţii, dacă vor fi vreodată siliţi să le achite.

Leto continuă să estimeze pierderile în vieţi omeneşti de pe Ix şi chiar făcu unele comentarii despre preţul de sânge nejustificat oferit de Elrood pentru moartea doamnei Shando. Apoi, cu o voce înecată de emoţie, vorbi despre situaţia grea a contelui Vernius, care rămăsese ascuns pe vreo planetă necunoscută şi îndepărtată.

În timpul unei pauze mai lungi de la capătul său de conexiune, Shaddam începu să clocotească. Se întrebă cu

disperare cât ştia cu adevărat despre problema tleilaxu acest duce obraznic. Lansase anumite aluzii, nuanţe… dar nu cumva blufa? Ca nou împărat, Shaddam trebuia să facă urgent ceva, să ţină situaţia sub control – dar nu-şi putea permite să lase Casa Vernius să revină la căminul său ancestral. Cercetările tleilaxu pentru mirodenia artificială erau vitale şi deloc uşor de mutat în altă parte. Familia Vernius era o victimă nefericită – lui Shaddam nu-i păsa de mândria rănită a tatălui său sau de răzbunările meschine – însă aceşti oameni nu puteau fi salvaţi acum, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

În cele din urmă, împăratul îşi drese glasul şi spuse:

— Cea mai bună ofertă pe care o putem face este o amnistie limitată. Din moment ce Rhombur şi Kailea Vernius sunt în grija ta personală, duce Leto, le garantăm protecţia deplină şi iertarea. De acum înainte, nu mai există niciun preţ pus pe capul lor. Sunt absolviţi de orice vină. Ai garanţia mea pentru asta.

Văzând pe chipurile fericite ale celor doi exilaţi ixieni că nu le venea să creadă, Leto continuă:

— Vă mulţumim, Sire, dar cum rămâne cu compensaţiile pentru proprietăţile familiei?

— Niciun fel de compensaţii! Răspunse Shaddam, pe un ton mult mai sever decât reuşi ghildarul să reproducă. Şi nici restabilirea Casei Vernius pe vechea sa poziţie de pe Xuttuh, fostă Ix. Ah, da… Bene Tleilax mi-au prezentat de fapt o documentaţie foarte vastă, convingătoare, şi eu sunt satisfăcut de veridicitatea ei. Din motive de securitate imperială nu pot divulga detalii. Mi-ai pus destul răbdarea la încercare!

Leto mormăi iritat.

— Toate dovezile care nu pot fi examinate nu sunt dovezi, Sire. Ar trebui prezentate în faţa unei curţi.

— Ce se întâmplă cu tatăl meu şi cu alţi supravieţuitori ai Casei Vernius? Întrebă Rhombur în microfonul folosit de Leto. Pot beneficia şi ei de amnistie, oriunde ar fi? Nu ar face niciun rău nimănui…

Răspunsul lui Shaddam, destinat lui Leto, fu rapid şi dureros ca muşcătura unui şarpe veninos:

— Am fost îngăduitor cu tine, vere – dar te previn să nu întinzi prea mult coarda. Dacă nu aveam sentimente personale atât de favorabile ţie, nu m-aş fi deranjat niciodată să depun mărturie în apărarea ta, nici nu ţi-aş fi acordat această audienţă improvizată de astăzi – nici concesii prietenilor tăi. Aministie pentru cei doi copii, atât!

Ascultând cuvintele aspre retransmise lui, Leto începu să fiarbă, dar îşi păstră calmul. Era clar că nu putea să-l mai preseze pe Shaddam în continuare.

— Vă sugerăm să acceptaţi aceşti termeni cât timp mai sunt încă dispus să-i garantez, zise Shaddam. În orice clipă îmi pot fi prezentate noi dovezi împotriva Casei Vernius, care m-ar putea face să fiu mai puţin binevoitor.

Departe de microfon, Leto se sfătui cu Rhombur şi Kailea. Fără prea multă tragere de inimă, cei doi fraţi înclinau spre acceptare.

— Cel puţin, acum am repurtat o mică victorie, Leto, zise Kailea cu vocea ei dulce. Măcar, vom avea vieţile noastre şi libertatea – dacă nu şi moştenirea. În afară de asta, traiul aici, alături de tine, nu e ceva atât de groaznic. Aşa cum spune Rhombur întotdeauna, putem trage maximum de foloase din situaţia noastră.

Rhombur o luă de umăr pe sora lui.

— Dacă asta e destul pentru Kailea, atunci va fi destul de bine şi pentru mine.

— Atunci, înţelegerea rămâne aşa, glăsui Shaddam – acordul lor îi fusese trimis prin intermediarii din Ghildlink. Vor fi pregătite şi actele oficiale…

Apoi vorbele îi deveniră tăioase ca nişte lame.

— Şi mă aştept să nu mai aud niciodată de problema asta!

Brusc, împăratul întrerupse comunicarea prin Ghildlink, iar cei doi navigatori întrerupseră legătura lor mentală. Leto îi trase spre el pe Rhombur şi Kailea, îmbrăţişându-i, ştiind că în sfârşit cei doi erau în siguranţă.

Numai smintiţii lasă martori în urma lor.

HASIMIR FENRING

— Îmi va fi dor de Kaitain, zise Fenring, pe un ton ciudat, sumbru.

În cursul zilei, trebuia să se prezinte pe Arrakis, în calitate de observator imperial al lui Shaddam. *Exilat în deşert!* Însă Margot îi spusese să vadă oportunităţile… Fenring era bun la aşa ceva. Nu cumva împăratul avea în minte mai mult decât o simplă pedeapsă? Putea face din asta o poziţie puternică?

Fenring crescuse alături de Shaddam – amândoi cu douăzeci de ani mai tineri ca Fafnir, fostul moştenitor prezumtiv al Tronului Leului de Aur. Având un prinţ moştenitor mai în vârsta la locul potrivit şi o mulţime de fiice de la diferite soţii, Elrood nu se aşteptase la prea multe de la prinţul mai tânăr şi, la sugestia discretă a mamei sale Bene Gesserit, lui Fenring i se permisese să studieze împreună cu acesta.

De-a lungul anilor, Fenring se transformase într-un „executor”, o persoană dispusă să îndeplinească toate sarcinile necesare pentru prietenul său, Shaddam, indiferent cât de neplăcute ar fi fost – inclusiv uciderea lui Fafnir. Cei doi companioni împărtăşeau multe secrete întunecate, prea multe ca să se despartă acum fără repercusiuni serioase… şi amândoi ştiau asta.

Shaddam mi-e îndatorat, fir-ar să fie!

Lăsat să se mai gândească la asta, noul împărat va înţelege că nu-şi putea permite să-l aibă pe Fenring ca duşman, sau măcar ca slujbaş imperial nemulţumit. Nu va trece mult şi Shaddam îl va chema înapoi de pe Arrakis. Era doar o chestiune de timp…

Va găsi el cumva o cale să transforme orice împrejurare într-un avantaj.

Doamna Margot, cu care se căsătorise printr-o ceremonie simplă cu trei zile în urmă, luă comanda sub-şambelanilor şi a servitorilor disponibili. Dând câte un ordin la fiecare pas,

declanşă un adevărat iureş de împachetat şi expediat bagaje. Ca soră Bene Gesserit, avea puţine nevoi şi niciun fel de preferinţe extravagante. Înţelegând însă importanţa zorzoanelor şi a apariţiilor oficiale, aranjă să trimită o navă de marfă plină de obiecte de lux, inclusiv îmbrăcăminte şi mobilier ale Casei Corrino, tacâmuri imperiale, tapiserii şi aşternuturi fine. Astfel de obiecte vor îmbunătăţi statutul soţului ei la Arrakeen, unde îşi vor stabili reşedinţa privată, la mulţi kilometri distanţă de centrul puterii Casei Harkonnen, Carthag. Această etalare de independenţă şi lux va arăta guvernanţilor Harkonnen şi funcţionarilor lor puterea lui Shaddam şi a omniprezenţilor săi ochi scrutători.

Zâmbind, Fenring o privi pe Margot umblând de colo-colo, să-şi termine treaba. Era o erupţie de culori deschise şi păr fermecător de culoarea mierii, zâmbete încurajatoare şi cuvinte tăioase pentru oricine se mişca prea încet. *Ce femeie minunată!* El şi noua lui soţie ascundeau secrete fascinante unul faţă de altul, iar procesul descoperirilor reciproce se dovedea cel mai plăcut dintre toate.

Până la căderea nopţii vor fi plecaţi deja pe planeta deşertică, pe care locuitorii ei o numeau Dune.

Mai târziu în cursul zilei, în timpul unei ore de relaxare în care nici împăratul, nici prietenul său de-o viaţă nu pronunţară scuzele care-ar fi trebuit rostite, Fenring se aşeză în faţa consolei de minge-scut aşteptând ca împăratul Padişah Shaddam al IV-lea să facă următoarea mutare. Stăteau singuri într-o cameră retrasă, cu pereţii de plaz, în vârful unuia dintre turnurile palatului. Toptere-liliac bâzâiau în depărtare, mai sus decât zmeele ornate cu panglici şi baloanele sclipitoare.

Fenring fredona o melodie, deşi ştia că Shaddam detesta astfel de maniere. În cele din urmă, noul împărat trecu o tijă prin scutul licăritor, exact cu viteza potrivită – nici prea repede, nici prea încet. Tija aţintită antrenă rotirea unui disc interior, făcând ca bila neagră din centrul globului să

plutească în aer. Concentrându-se intens, Shaddam smulse tija, iar mingea căzu în receptaclul cu numărul 9.

— Aţi exersat, Sire… hmmm…? Zise Fenring. Nu are un împărat îndatoriri mai presante? Dar va trebui să fiţi mai bun de-atât ca să reuşiţi să mă bateti.

Împăratul se holbă la tija pe care tocmai o folosise, de parcă i-ar fi înşelat aşteptările.

— Vreţi să schimbăm beţele, Sire? Se oferi Fenring amabil, pe un ton ironic. Este ceva în neregulă cu acesta?

Shaddam scutură din cap cu încăpăţânare.

— Rămân cu ăsta, Hasimir – asta va fi ultima noastră partidă, pentru ceva vreme.

Trase adânc aer în piept, dilatându-şi nările.

— Ţi-am spus că pot să mă descurc şi singur.

Ezită puţin.

— Dar asta nu înseamnă că nu mai preţuiesc sfaturile tale.

— Fireşte, Sire. De aceea m-aţi trimis într-o gaură prăfuită, populată de viermi de nisip şi barbari nespălaţi…

Fără niciun fel de emoţii, privi la Shaddam prin consola de minge-scut.

— Cred că e o mare greşeală, Alteţa Voastră. În aceste prime zile ale domniei voastre, veţi avea nevoie de sfaturi bune şi obiective mai mult ca niciodată până acum. Nu vă puteţi descurca singur, şi în cine altcineva v-aţi putea încrede decât în mine?

— Ei bine, m-am descurcat foarte bine cu criza Atreides. Am evitat singur un dezastru.

Întârziindu-şi mutarea pe consola de minge-scut, Fenring rosti:

— Sunt de acord că rezultatul a fost favorabil – însă tot n-am aflat ce ştie despre noi şi tleilaxu.

— N-am vrut să par prea îngrijorat…

— Uhmmm… Poate că aveţi dreptate, dar dacă aţi rezolvat problema, atunci spuneţi-mi şi mie: dacă nu Leto, cine altcineva a tras asupra navelor tleilaxu? Şi cum?

— Mă gândesc la unele alternative.

Ochii prea mari ai lui Fenring fulgerară.

— Leto e acum incredibil de popular, poate că într-o zi va deveni chiar o ameninţare pentru tronul domniei-voastre. Indiferent dacă el a pus la cale criza sau nu, ducele Atreides a transformat-o într-o victorie de netăgăduit pentru el însuşi şi pentru onoarea Casei sale. A depăşit un obstacol insurmontabil şi s-a comportat cu o graţie remarcabilă. Membrii Landsraadului observă imediat astfel de lucruri.

— Ah, da, adevărat, adevărat… dar nu avem niciun motiv de îngrijorare.

— Eu nu sunt atât de sigur, Sire. Nemulţumirile dintre Case s-ar putea să nu se fi risipit în întregime, aşa cum am fost făcuţi să credem.

— Le avem pe Bene Gesserit de partea noastră, mulţumită soţiei mele.

Fenring pufni.

— Cu care v-aţi căsătorit la sugestia mea, Sire – dar numai pentru că vrăjitoarele spun ceva, nu înseamnă că este şi adevărat. Şi dacă alianţa nu este de ajuns?

— Ce vrei să spui?

Shaddam se îndepărtă de consola jocului şi-i făcu nerăbdător semn lui Fenring să mute.

— Gândiţi-vă la ducele Leto, cât este de imprevizibil. Poate că pune la cale alianţe militare secrete pentru un asalt asupra Kaitainului. Teribilul său succes se traduce pentru el în termeni de negocieri de putere, şi este evident ambiţios. Lideri ai Caselor Mari sunt nerăbdători să discute cu el chiar acum. Domnia-voastră, pe de altă parte, nu aveţi o bază de sprijin atât de largă…

— Îi am pe sardaukarii mei!

Însă pe faţa împăratului apărură urme de îngrijorare.

— Verificaţi-vă legiunile, să fiţi sigur că nu sunt infiltrate. Eu voi fi plecat pe Arrakis, şi lucrurile astea mă îngrijorează. Ştiu că aţi spus că vă puteţi descurca şi vă cred. Vă ofer doar cel mai bun sfat – aşa cum am făcut întotdeauna, Sire.

— Apreciez asta, Hasimir. Dar nu pot să cred că vărul meu, Leto, a declanşat criza de pe transspaţial pentru a

atinge acest scop anume. A fost prea stângaci, prea riscant. N-avea de unde să ştie că voi depune mărturie pentru el.

— Ştia însă că veţi face ceva, o dată ce aţi aflat că deţine informaţii secrete.

Shaddam clătină din cap.

— Nu. Şansele de eşec erau enorme. Aproape că a pierdut toate posesiunile familiei sale…

Fenring înălţă degetul lung.

— Dar luaţi în considerare gloria potenţială pe care a dobândit-o, hmmm? Ca dovadă, priviţi ce s-a întâmplat cu el între timp. Mă îndoiesc că ar fi putut plănui lucrurile chiar aşa, dar Leto e acum un erou. Poporul lui îl iubeşte, toţi nobilii îl admiră – iar tleilaxu au fost făcuţi să pară nişte tâmpiţi plângăreţi. Aş sugera, Sire – din moment ce insistaţi să faceţi asta de unul singur – să staţi cu ochii pe ambiţiile Casei Atreides.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, Hasimir, zise Shaddam întorcându-se la studierea consolei de joc. Oh, apropo, ţi-am spus că te-am… avansat?

Fenring pufni scurt.

— N-aş numi postul de pe Arrakis o promovare. Observator imperial nu sună teribil de impresionant, nu-i aşa?

Shaddam zâmbi şi-şi înălţă bărbia cu un gest foarte imperial. Intenţionase de la bun început să facă asta.

— Ah, da… dar cum sună „*contele* Fenring”?

Fenring fu luat prin surprindere.

— Mă… faceţi *conte?*

Shaddam încuviinţă.

— Conte Hasimir Fenring, observator imperial detaşat pe Arrakis… Averea familiei tale se măreşte, prietene. În cele din urmă, vom avea grijă să te instalăm în Landsraad.

— Şi cu un directorat în CHOAM?

Shaddam râse.

— Toate la vremea lor, Hasimir.

— Atunci, înseamnă că Margot este contesă, presupun?

Ochii săi mari străluciră când Shaddam încuviinţă,

încercă să-şi ascundă plăcerea, dar împăratul i-o putea vedea clar pe faţă.

— Iar acum am să-ţi spun de ce este atât de importantă această numire, pentru tine şi pentru imperiu. Îţi aminteşti de un om cu numele Pardot Kynes – planetologul pe care tatăl meu l-a trimis acolo acum câţiva ani?

— Desigur.

— Ei bine, nu ne-a prea fost de folos în ultima vreme. Câteva rapoarte neregulate, incomplete şi aparent cenzurate… Unul dintre spionii mei a trimis chiar vorbă că acest Kynes s-a apropiat prea mult de fremeni, că s-ar putea să fi trecut pragul şi să fi devenit unul dintre ei. S-ar fi transformat în băştinaş!

Sprâncenele lui Fenring se înălţară.

— Un slujbaş imperial care să se amestece cu seminţia aceea murdară de primitivi?!?

— Eu sper că nu, dar aş dori să descoperi adevărul. În esenţă, te numesc despotul meu imperial al mirodeniei, care să controleze în secret producţia de melanj de pe Arrakis, ca şi progresele experimentelor noastre de pe Xuttuh privind mirodenia sintetică. Vei face naveta între aceste planete şi palatul imperial. Vei transmite numai mesaje codificate, şi numai mie!

Pe măsură ce înţelegea magnitudinea misiunii sale şi repercusiunile sale, Fenring simţi o fervoare renăscută care-i şterse orice urmă de nemulţumire. Da, acum vedea posibilităţile. De-abia aştepta să-i spună lui Margot – cu mintea ei de Bene Gesserit, va vedea cu siguranţă şi alte avantaje.

— Asta sună foarte incitant, Sire. O provocare demnă de talentele mele speciale. Uhmmm… s-ar putea chiar să-mi placă foarte mult.

Revenind la joc, Fenring acţionă discul rotitor din interior şi dirija mingea ecranată. Căzu pe receptacolul cu numărul 8. Dădu din cap dezamăgit.

— Păcat, zise Shaddam. Cu o mişcare abilă, aruncă bila sa finală în numărul 10, câştigând partida.

Progresul şi profitul cer o investiţie substanţială în personal, echipament şi resurse financiare. Totuşi, resursa trecută cel mai adesea cu vederea, dar care poate furniza de multe ori cea mai mare răsplată, este investiţia în timp.

DOMINIC VERNIUS,
Activităţile secrete de pe Ix

Nu mai avea nimic de pierdut…

Absolut nimic.

Contele şi eroul de război renegat, cunoscut cândva sub numele de Dominic Vernius, era mort, şters din arhive şi înlăturat de la sânul imperiului. Dar omul însuşi continua să trăiască sub alte măşti. Era genul de persoană care n-avea să renunţe niciodată.

Dominic luptase cândva pentru gloria împăratului său. În război, ucisese mii de duşmani cu aparate de luptă şi lasere de mână; simţise de asemenea sângele victimelor sale de aproape, când folosise arme albe sau chiar mâinile goale. Lupta mult, muncea mult şi iubea mult.

Iar răsplata pentru investiţia lui de-o viaţă era dezonoarea, surghiunul, moartea soţiei, dizgraţia copiilor…

În ciuda tuturor acestor lucruri, Dominic era un supravieţuitor, un om cu un ţel. Ştia cum să-şi aştepte vremea.

Deşi înverşunatul vultur Elrood era deja mort, Dominic nu simţea nicio scânteie de iertare în sufletul lui. Însăşi puterea tronului imperial dădea prilejul pentru asemenea abuzuri şi asemenea suferinţe. Nici măcar noul conducător Shaddam nu se va dovedi mai bun…

Privise Caladanul de la depărtare. Rhombur şi Kailea păreau în siguranţă; sanctuarul lor rezista, chiar şi fără prezenţa carismatică a bătrânului duce. Plânsese moartea prietenului său Paulus Atreides, dar nu îndrăznise să participe la funeralii sau măcar să trimită mesaje codificate tânărului duce Leto.

Fusese totuşi extrem de tentat să meargă pe Kaitain în timpul procesului prin renunţare la privilegii. Rhombur

părăsise nesăbuit Caladanul şi venise la curtea imperială pentru a-i acorda sprijin colegului său, deşi făcând asta riscase să fie făcut prizonier şi executat rapid. Dacă lucrurile ar fi mers prost, Dominic s-ar fi dus acolo şi s-ar fi sacrificat să cumpere viaţa fiului său.

Dar nu fusese nevoie. Leto fusese eliberat, amnistiat, iertat într-un fel imposibil – şi la fel Rhombur şi Kailea. Cum se întâmplase totul? Mintea lui Dominic era cuprinsă de un vârtej, şi fruntea i se încreţi pe capul complet ras. Shaddam însuşi îl salvase pe tânărul Leto. Shaddam Corrino al IV-lea, fiul detestabilului împărat Elrood care distrusese Casa Vernius, respinsese – aparent dintr-un capriciu – cazul. Dominic bănuia că în acea hotărâre se amestecaseră mite şi constrângeri enorme, dar nu-şi putea imagina ce putea folosi un duce lipsit de experienţă, în vârstă de şaisprezece ani, ca să-l şantajeze pe Împăratul Universului Cunoscut?

Dominic decisese totuşi că trebuia să-şi asume un anumit risc. Contrar bunului-simţ, dar orbit de durere, se îmbrăcase în haine ponosite, îşi colorase faţa într-un arămiu-roşcat şi plecase de unul singur spre Bela Tegeuse. Înainte să plece oriunde altundeva, se simţea obligat să vadă locul în care fusese măcelărită soţia lui de către sardaukarii lui Elrood.

Folosind vehicule aeriene şi terestre, cercetă planeta în tăcere, fără să îndrăznească să pună întrebări, deşi multe rapoarte dădeau indicii despre zona în care avusese loc masacrul. În cele din urmă găsi un loc fără însemne, unde culturile fuseseră făcute una cu pământul, răsturnate cu plugul şi apoi presărate cu sare, astfel încât să nu mai crească acolo nimic, niciodată. Un conac fusese ars până la temelii şi apoi acoperit cu synbeton. Nu exista nicio urmă a mormântului lui Shando, dar el îi simţea prezenţa.

Dragostea mea a fost aici!

Sub sorii dubli aproape stinşi, Dominic îngenunchie pe pământul distrus şi plânse până când pierdu socoteala timpului. Iar când lacrimile îi secară, în inimă mai simţea doar un gol imens, de plumb.

Măcar era gata, în sfârşit, pentru pasul următor…

Şi astfel, Dominic Vernius cutreieră lumile gata să dea în clocot ale imperiului, adunând oameni loiali care scăpaseră de pe Ix – oameni care preferau să lucreze cu el, indiferent de scopuri, decât să moţăie ducând o viaţă liniştită pe planete agricole, lungindu-şi zadarnic traiul lumesc.

Strânse laolaltă ofiţeri care luptaseră cu el în timpul rebeliunii de pe Ecaz, oameni cărora le datora viaţa de zeci de ori. Căutându-i, ştia că se pune într-un mare pericol, dar Dominic avea încredere în foştii săi camarazi. În ciuda marii recompense care încă mai era pusă pe capul său, ştia că niciunul dintre ei nu era dispus să plătească preţul conştiinţei de a-şi fi trădat fostul comandant.

Dominic spera că noul Împărat Padişah Shaddam al IV-lea, copleşit de treburi, nu se va gândi să urmărească mişcările subtile şi dispariţiile unor oameni care luptaseră sub comanda lui Vernius în vremea în care Shaddam abia dacă intrase în adolescentă şi nici măcar nu era moştenitorul prezumtiv al tronului... în zilele când prinţul moştenitor Fafnir era primul în ordinea succesiunii.

Trecuseră mulţi ani, destui pentru ca cea mai mare parte a acestor veterani să taie frunză la câini, vorbind despre zilele de glorie, convingându-se singuri că războiul şi vărsarea de sânge fuseseră mai palpitante şi mai glorioase decât în realitate. Cam o treime dintre ei preferară să nu i se alăture, dar ceilalţi se înrolară în tăcere şi aşteptară ordine viitoare.

Când Shando plecase în ascunzătoare, ştersese toate înregistrările, îşi schimbase numele, folosise credite nemarcate pentru a cumpăra o mică proprietate pe lumea posomorâtă care era Bela Tegeuse. Singura ei greşeală fusese aceea că subestimase perseverenţa sardaukarilor împăratului.

Dominic nu avea să repete greşeala soţiei sale. Pentru ceea ce intenţiona, avea să meargă undeva unde să nu-l vadă nimeni... un loc din care putea face incursiuni asupra Landsraadului şi putea fi un ghimpe în coasta împăratului.

Asta era aproape singura armă care-i rămăsese...

Gata să-şi înceapă adevărata muncă, Dominic Vernius preluă comenzile de pilotaj ale unei nave de contrabandă neînregistrate, încărcate cu o duzină de oameni credincioşi. Aceşti camarazi adunaseră bani lichizi şi echipament, în scopul de a i se alătura pentru a da o lovitură pentru glorie şi onoare – şi poate şi pentru răzbunare, pe lângă toate celelalte.

Apoi se duse la depozitul de arme atomice al familiei Vernius – arme interzise, păstrate cu toate acestea în rezervă de fiecare Casă Mare din Landsraad. Strict limitate de articolele Marii Convenţii, armele atomice ixiene fuseseră tăinuite timp de generaţii, îngropate pe partea întunecată a unui mic satelit orbitând în jurul celei de a cincea planete din sistemul Alkaurops. Paraziţii tleilaxu de pe Ix nu ştiau nimic despre asta.

Acum, nava de contrabandă a lui Dominic ducea destulă putere de foc apocaliptică pentru a distruge o lume…

„Răzbunarea stă în mâinile Domnului”, proclama Biblia Catolică Portocalie. Dar, după toate prin câte trecuse, Dominic nu se simţea grozav de religios şi nici nu se îngrijea prea mult să respecte fineţurile legii. Era un renegat acum, în afara atingerii – sau protecţiei – sistemului legal.

Se considera cel mai mare dintre contrabandişti, ascunzându-se acolo unde nu-l putea găsi nimeni, şi de unde reuşea să provoace totuşi mari pagube economice tuturor Caselor deţinătoare ale puterii care-l trădaseră şi îi refuzaseră ajutorul.

Cu aceste arme atomice, îşi putea pune pecetea asupra istoriei.

Ecranat faţă de sateliţii meteorologici învechiţi, menţinuţi de ghildă, Dominic îşi duse nava şi rezerva atomică într-o regiune polară nelocuită de pe planeta-deşert Arrakis. Un vânt proaspăt, răcoros, biciui uniformele ponosite ale oamenilor săi când păşiră pe pământul pustiu. Arrakis… Noua lor bază de operaţii.

Va trece multă vreme până când cineva să audă din nou

de Dominic Vernius. Dar când va fi pregătit... întreg imperiul îşi va aduce aminte!

O lume este susţinută de patru lucruri: îndrumarea celui înţelept, dreptatea celui măreţ, rugăciunile celui virtuos şi curajul celui brav. Dar toate acestea nu înseamnă nimic fără un conducător care ştie arta guvernării.

PRINŢUL RAPHAEL CORRINO,
Discursuri despre Conducerea Galaxiei

Leto făcu singur drumul până jos, pe ţărm, coborând pe cărarea întortocheată şi pe treptele abrupte care duceau către vechiul chei de la poalele castelului Caladan.

Printre norii răzleţi, soarele amiezii făcea să licărească stins marea calmă ce se întindea până la orizont. Leto zăbovi pe faleza de stâncă neagră, umbrindu-şi ochii pentru a privi dincolo de pădurile acvatice de kelp, dincolo de bărcile flotei de pescuit cu echipajele lor care cântau, dincolo de bariera de corali care schiţa o topografie solidă pe întinderea mării…

Caladan – lumea sa, bogată în mări şi în jungle, în ogoare fertile şi resurse naturale. Aparţinea Casei Atreides de douăzeci şi şase de generaţii. Acum îi aparţinea lui, fără putinţă de contestare.

Iubea locul acesta, mireasma aerului, sarea oceanului, izul înţepător de kelp şi de peşte. Oamenii de aici munciseră mereu din greu pentru ducele lor, iar Leto încerca şi el să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru ei. Dacă ar fi pierdut procesul prin renunţare, ce s-ar fi întâmplat cu bunii cetăţeni ai Caladanului? Ar fi observat măcar dacă aceste proprietăţi ar fi fost lăsate în seama guvernării provizorii, să zicem, a Casei Terranos, a Casei Mutelli sau a altui membru onorabil al Landsraadului? Poate că da… Poate că nu.

Totuşi, Leto nu-şi putea închipui cum ar fi fost să trăiască în altă parte. Locul Atreizilor era aici. Chiar dacă ar fi pierdut totul, s-ar fi întors pe Caladan ca să-şi ducă viaţa în apropierea mării.

Deşi se ştia nevinovat, Leto tot nu înţelegea ce se întâmplase cu navele tleilaxu în interiorul transspaţialului.

Nu avea nicio cale de-a dovedi că altcineva, şi nu el, lansase încărcăturile explozive care fuseseră cât pe ce să declanşeze un război major. Dimpotrivă, el ar fi avut destule motive şi, din cauza asta, celelalte Case ezitaseră să-i ţină partea cu putere, fie că-i erau aliate sau nu. Luându-i apărarea, ar fi riscat să-şi piardă partea de pradă, în cazul în care proprietăţile Atreizilor ar fi fost confiscate şi împărţite. Şi totuşi, chiar în acele momente, multe Case îi trimiseseră semne tacite de aprobare pentru felul în care Leto îşi apărase echipajul şi prietenii.

Şi apoi, ca prin minune, împăratul Shaddam îl salvase…

Pe tot parcursul călătoriei de întoarcere de pe Kaitain, Leto discutase îndelung cu Thufir Hawat, dar nici tânărul duce şi nici războinicul mentat nu reuşiseră să descopere motivul care-l determinase pe împăratul Shaddam să sară în ajutorul Casei Atreides, şi nici de ce se speriase atât de tare de cacealmaua disperată a lui Leto. Chiar de când era doar un băieţandru, Leto învăţase să nu aibă încredere în explicaţiile bazate pe purul altruism, indiferent ce spusese Shaddam în mişcătoarea alocuţiune din faţa curţii de judecată. Un lucru era sigur: noul împărat avea ceva de ascuns. Ceva legat de tleilaxu…

La îndemnul lui Leto, Hawat trimisese spioni Atreides pe mai multe planete, sperând să descopere informaţii suplimentare. Dar împăratul, avertizat de mesajul misterios şi provocator al lui Leto, avea să fie fără îndoială mai precaut ca niciodată.

În largul spectru al imperiului, Casa Atreides nu era deosebit de puternică şi nu avea la mână familia Corrino în niciun fel, prin urmare niciun motiv aparent să se bucure de protecţie. Legătura de sânge în sine nu era de-ajuns. Deşi Leto era văr cu Shaddam, destule familii din Landsraad îşi puteau trasa arborele genealogic până la Casa Corrino, mai ales dacă se cobora în timp până în vremea Marii Revolte.

Şi unde se potriveau Bene Gesserit? Erau ele aliatele lui Leto sau adversarele sale? De ce se oferiseră să-l ajute? Cine îi transmisese informaţia referitoare la implicarea lui

Shaddam? Mesajul-cub codat se dezintegrase. Leto se aşteptase să aibă inamici ascunşi – dar nu aliaţi atât de secretoşi!

Şi lucrul cel mai misterios dintre toate: cine *distrusese* de fapt navele tleilaxu?

Deocamdată singur, dar încă tulburat, Leto se îndepărtă de stânci şi traversă panta lină prin pietrişul negru-cenuşiu până la malul apei, pe cheiul cufundat în linişte. Toate bărcile ieşiseră în larg încă din zori, cu excepţia unei bărci mici trase pe uscat şi a unui iaht aflat la ancoră, care arbora un pavilion uzat cu însemnul şoimului Atreizilor.

Şoimul ajunsese periculos de aproape de dispariţie…

În lumina strălucitoare a soarelui, Leto se aşeză la capătul debarcaderului, ascultând clipocitul valurilor ce se loveau de ţărm şi ţipetele pescăruşilor cenuşii. Adulmecă mirosul de sare, de peşte şi de aer proaspăt, dulce. Îşi aminti de ziua în care el şi Rhombur plecaseră să facă scufundări în căutare de nestemate de coral… de incendiul accidental şi de dezastrul evitat în ultima clipă, pe îndepărtatul recif. Un incident neînsemnat, în comparaţie cu ceea ce se întâmplase mai târziu.

Privind în apa de sub el, urmări un crab de stâncă agăţându-se de stâlpii debarcaderului, apoi dispărând în adâncurile verzi-albăstrii.

— Ei, eşti mulţumit să fii duce sau ai prefera să fii un simplu pescar?

Vocea puternică a prinţului Rhombur răsuna veselă, explodând de bună dispoziţie.

Leto se întoarse, simţind sub pantaloni scândurile încălzite de soare ale debarcaderului. Rhombur şi Thufir Hawat înaintau spre el prin pietrişul care scârţâia. Leto ştia că maestrul asasin avea să-l mustre fiindcă se aşezase cu spatele spre plajă, loc unde vuietul valurilor putea ascunde paşii furişaţi ai cuiva.

— Poate reuşesc să fiu şi una, şi alta, răspunse Leto, ridicându-se şi scuturându-şi hainele. Ar fi mai uşor să-mi înţeleg poporul.

— „A-ţi înţelege supuşii deschide calea spre înţelegerea guvernării”, recită Hawat o veche maximă a Atreizilor. Sper că te gândeai la treburile statului. Avem multe de făcut acum, când totul revine la normal.

— La normal? Oftă Leto. Nu cred. Cineva a încercat să pornească un război cu tleilaxu şi să dea vina pe familia mea. Împăratul se teme de ceea ce *crede* că ştiu. Casa Vernius e în continuare renegată, iar Rhombur şi Kailea rămân exilaţi aici, chiar dacă au fost graţiaţi de împărat şi recompensa pusă pe capetele lor a fost ridicată. Mai mult, numele meu n-a fost niciodată cu adevărat spălat de acuzaţii – sunt destui care încă mai cred că *eu* am atacat acele nave!

Scoase o piatră de lângă debarcader şi-o azvârli departe în apă, unde nu-i auzi clipocitul căderii.

— Dacă-i o victorie pentru Casa Atreides, Thufir, e una amară, în cel mai bun caz…

— Poate, încuviinţă Rhombur, stând lângă luntrea trasă pe uscat. Dar e mai bună decât o înfrângere.

Bătrânul mentat îl aprobă. Pielea sa tăbăcită reflecta lumina aspră a soarelui.

— Te-ai descurcat cu onoare şi nobleţe autentică, domnule duce, iar Casa Atreides a câştigat respectul multora. Aceasta e o victorie pe care nu trebuie s-o dispreţuieşti.

Leto ridică ochii spre turnurile înalte ale castelului Caladan, cocoţate în vârful falezei. Castelul *lui,* căminul *lui…*

Se gândi la tradiţiile străvechi ale Casei sale Mari şi la cum va clădi totul pe baza lor. În poziţia sa ducală, el era un ax în jurul căruia gravitau vieţile a milioane de oameni. Viaţa unui pescar putea să fie mai simplă, mai paşnică – dar nu pentru el. Avea să fie mereu ducele Leto Atreides. Avea un nume, un titlu, avea prieteni. Iar viaţa era frumoasă…

— Veniţi, tinerii mei stăpâni, îi îndemnă Hawat. E vremea pentru o nouă lecţie!

Binedispuşi, Leto şi Rhombur îl urmară pe maestrul

asasin către castel.

POSTFATĂ

Vreme de mai bine de un deceniu, s-a zvonit că aveam intenţia să scriu un roman a cărui acţiune ar fi urmat să fie situată în universul Dunei, creat de tatăl meu, o urmare a celei de-a şase cărţi a seriei, *Canonicului Dunei.* E drept, cele câteva romane science fiction pe care le publicasem se bucuraseră de succes, dar nu eram convins că aş fi putut face faţă unei provocări atât de vaste. În fond, *Dune* e o capodoperă considerată unanim drept unul dintre cele mai complexe romane scrise vreodată. O versiune modernă a mitului comorii păzite de un dragon, *Dune* e povestea uriaşilor viermi de nisip care veghează asupra melanjului, nepreţuita mirodenie cu proprietăţi geriatrice. Romanul în sine e o adevărată perlă, cu striaţii superbe care pătrund dincolo de suprafaţă, până în adânc.

La vremea morţii sale premature, în 1986, tata începuse să se gândească la un roman care purta un titlu de lucru prozaic, *Dune* 7. Semnase un contract cu Berkley Books pentru această carte, dar nimeni nu avea cunoştinţă de existenţa unui plan sau a unor însemnări legate de acest proiect. Discutasem în repetate rânduri cu tata despre o posibilă colaborare a noastră la un roman situat în universul din *Dune,* dar numai în linii generale, fără a stabili detalii precise sau măcar o direcţie anume. Plănuiam să ne apucăm de lucru după ce el ar fi dus la bun sfârşit *Dune 7* şi alte câteva proiecte.

În anii care au urmat m-am gândit adesea la seria rămasă neterminată după moartea tatei, mai ales după ce am petrecut cinci ani scriind *Dreamer of Dune,* o biografie a acestui personaj complex şi enigmatic. În vreme ce mă documentam, am fost nevoit să analizez originile şi tematica seriei *Dune.* După mult timp de gândire, am ajuns

la concluzia că ar fi fost fascinant să scriu o carte bazată pe evenimentele pe care tata le descrisese atât de ispititor în Anexa primului roman, o carte cu totul nouă, în care să mă întorc în timp în epoca Jihadului Butlerian, legendara Revoltă împotriva maşinilor gânditoare. Aceasta era o eră mitică într-un univers mitic, o eră care fusese martora creării Marilor Caste: Bene Gesserit-ul, Mentaţii şi Asasinii.

Aflând despre intenţiile mele, mai mulţi autori cunoscuţi m-au abordat, oferindu-şi colaborarea. Pe parcursul schimburilor de idei pe care le-am avut cu aceştia nu am avut însă, nici măcar pentru o clipă, o viziune finală a acestui proiect. Vina nu le-a aparţinut lor; erau scriitori valoroşi, dar nu m-am simţit îndeajuns de inspirat pentru a purcede la edificarea unei construcţii epice monumentale. Prin urmare, mi-am îndreptat atenţia, de fiecare dată, spre alte proiecte, evitând confruntarea cu Marele Proiect. Pe de altă parte, deşi tata lăsase deschise nenumărate portiţe de natură să dea naştere la idei provocatoare în ultimele volume ale seriei, în postfaţa *Canonicatului* el îi aducea un minunat omagiu răposatei mele mame, Beverly Herbert, care îi fusese alături vreme de aproape patru decenii. Împreună, alcătuiseră o echipă; ea era cea care îi redacta manuscrisele şi slujea drept ecou năvalnicului său flux de idei. Niciunul dintre ei nu mai era în viaţă şi, ca urmare, mi se părea că era mai bine ca proiectul unei atari continuări să rămână în suspans.

Exista însă un impediment major, întruchipat de un personaj pe nume Ed Kramer. Acesta, editor de science fiction şi sponsor a numeroase convenţii dedicate genului, voia să alcătuiască o antologie de povestiri situate în universul *Dune* – fiecare dintre ele urmând a fi scrisă de către un autor cunoscut de science fiction. Ed a reuşit să mă convingă că proiectul unei astfel de antologii era viabil şi am început să discutăm despre o posibilă colaborare, în postura de editori. Detaliile colaborării noastre erau departe de a fi puse la punct, existând numeroase aspecte, de ordin juridic şi artistic deopotrivă, care urmau să fie rezolvate. La

un moment dat, Ed mi-a spus că primise o scrisoare de la Kevin J. Anderson, autorul a numeroase best-seller-uri, care se număra printre cei invitaţi să contribuie la proiectata antologie. Kevin J. Anderson făcea o propunere pe care o numea „o aruncare în necunoscut”, interesându-se de posibilitatea unei lucrări mai ample, de preferinţă o urmare a *Canonicatului Dunei.*

Entuziasmul lui Kevin pentru universul *Dune* reieşea limpede din paginile scrisorii trimise. Cu toate acestea, am amânat vreme de aproape o lună răspunsul, neştiind care ar fi trebuit să fie acesta. În ciuda faptului că Kevin îşi dovedise din plin talentul, ezitam. Nu era deloc o hotărâre uşor de luat. De-acum, ştiam cu certitudine că voiam să fiu o parte importantă a acestui proiect şi că aveam să mă implic în asemenea măsură încât să pot asigura producerea unui roman integru, care să se încadreze cu fidelitate în seria originală. Alături de *Stăpânul Inelelor* al lui J.R.R. Tolkien şi de alte câteva opere, *Dune* se numără printre cele mai mari realizări creative ale tuturor timpurilor, fiind, în opinia multora, cel mai bine realizat exemplu de lume ficţională din întreaga istorie a literaturii. De dragul memoriei tatălui meu, nu-mi puteam permite să fac o alegere greşită. Am citit toate cărţile lui Kevin pe care le-am putut găsi şi am încercat să aflu cât mai multe despre el. Mi-am dat seama foarte curând că aveam de-a face cu un scriitor de primă mărime, cu o reputaţie ireproşabilă. În sfârşit, m-am hotărât să-i telefonez.

Ne-am plăcut reciproc din prima clipă, atât din punct de vedere personal cât şi profesional. L-am îndrăgit deîndată pe Kevin, dar nu era vorba doar de-o simplă simpatie. Simţeam între noi un flux remarcabil de idei, o energie aparte, care nu putea fi decât benefică. După ce am obţinut acordul familiei mele, Kevin şi cu mine am decis să aşternem pe hârtie un preludiu, dar nu unul îndepărtat, situat în antichitatea evenimentelor din *Dune.* Aveam să ne întoarcem în timp doar treizeci sau patruzeci de ani, pentru a dezvălui povestea de dragoste a părinţilor lui Paul, felul în

care planetologul Pardot Kynes ajunsese să fie trimis pe Arrakis, precum şi motivele teribilei duşmănii atotdistrugătoare dintre Casa Atreides şi Casa Harkonnen, între altele.

Înainte de a aşterne pe hârtie un plan detaliat, am convenit să recitim cele şase cărţi ale seriei Dune pe care tata le publicase. În ceea ce mă priveşte, m-am angajat să asamblez un masiv *Dicţionar Dune,* o enciclopedie a tuturor personajelor, locurilor şi minunilor de tot felul din universul Dunei. În primul şi în primul rând, trebuia să stabilim care erau intenţiile tatei în ceea ce priveşte încheierea seriei. Era limpede că avea de gând să ofere cititorilor un final grandios; fără să vrea, ne pusese în faţa unui mister de nepătruns. Nu aveam cunoştinţă de niciun fel de însemnări sau alte indicii; îmi aminteam doar că, la puţină vreme înaintea morţii sale, tata folosise un marker de culoare galbenă pentru a sublinia anumite paragrafe-cheie din *Ereticii Dunei* şi *Canonicatul Dunei.* După moartea sa, exemplarele respective, ediţii ieftine de buzunar, dispăruseră.

În 1997, la începutul lunii mai, când i-am întâlnit în sfârşit pe Kevin J. Anderson şi pe soţia sa, scriitoarea Rebecca Moesta, am avut parte de o adevărată explozie de idei noi pentru povestea noastră. Le-am aşternut cu frenezie pe hârtie sau, în grabă, le-am înregistrat pe bandă. Din aceste însemnări răzleţe, diverse scene detaliate au început să se desfăşoare în imaginaţia noastră înflăcărată. Şi totuşi, continuam să ne întrebăm încotro se îndrepta povestea tatei…

În ultimele două volume pe care le publicase, *Ereticii Dunei* şi *Canonicatul Dunei,* Frank Herbert înfăţişa o nouă ameninţare la adresa universului pe care îl crease: temutele Onorate Matres. În cele două romane, acestea treceau prin foc şi sabie o bună parte a Galaxiei. În finalul *Canonicatului,* protagoniştii erau înfrânţi, încolţiţi… iar cititorii aveau să afle că, la rândul lor, Onoratele Matres fugeau din calea unei ameninţări şi mai mari… o primejdie

misterioasă care îi păştea de-acum şi pe protagonişti, cei mai mulţi dintre aceştia fiind Cucernice Maici Bene Gesserit.

La vreo două săptămâni după întâlnirea cu Kevin şi Rebecca, avocatul care se ocupase de chestiunile juridice referitoare la moştenirea tatei şi a mamei mi-a telefonat. M-a anunţat că se descoperiseră două cutii de valori aparţinând lui Frank Herbert, la o bancă dintr-o suburbie din Seattle. Niciunul dintre membrii familiei nu avusese cunoştinţă de existenţa acestora. Am convenit să mă întâlnesc cu conducerea băncii şi, în timp ce inima îmi bătea nebuneşte, am deschis cutiile. Înăuntru se aflau teancuri de hârtii şi mai multe floppy-disk-uri de tip vechi, conţinând note detaliate şi fragmente dintr-un roman inedit intitulat *Dune* 7: mult-aşteptata continuare a *Canonicatului Dunei!* Acum, Kevin şi cu mine aveam certitudinea cunoaşterii intenţiilor tatei şi aveam posibilitatea de a ţese intriga preludiului în direcţia viitorului final grandios al seriei.

Cu entuziasm, ne-am pus pe treabă pentru a alcătui un plan care să poată fi prezentat potenţialilor editori interesaţi. Pentru vara aceea programasem de multă vreme, împreună cu soţia mea Jan, o călătorie în Europa, pentru a sărbători aniversarea căsătoriei noastre. Am luat cu mine un laptop nou-nouţ şi o imprimantă de buzunar şi, toată vara, eu şi Kevin am făcut schimb de pachete. În toamnă, la întoarcerea mea, aveam gata o propunere masivă pentru o viitoare trilogie: 141 de pagini care, laolaltă, alcătuiau cel mai detaliat plan pe care îl văzusem vreodată eu şi Kevin. *Dicţionarul Dunei,* acea proiectată enciclopedie a minunatelor comori din universul Dunei, era doar pe jumătate completat. Mai aveam luni bune de muncă intensă până când acesta avea să fie terminat.

În timp ce aşteptam reacţiile editorilor, mi-am amintit de numeroasele şedinţe de scris de care mă bucurasem, alături de tata, şi de romanele mele de început, din anii optzeci, în a căror scriere beneficiasem din plin de

observaţiile sale atente, detaliate şi afectuoase. Aveam să am nevoie de tot ceea ce mă învăţase – şi de multe altele – pentru a duce la bun sfârşit proiectul monumental al trilogiei-preludiu.

Brian Herbert

Nu-l întâlnisem niciodată pe Frank Herbert, dar îl cunoşteam bine de tot, din ceea ce scria. Am citit pentru întâia oară *Dune* când aveam zece ani şi, de-a lungul anilor, am recitit-o de nenumărate ori; am citit toate urmările şi mi-au plăcut la nebunie. Proaspăt-apăruta *God Emperor of Dune* a fost prima carte pe care mi-am cumpărat-o în ediţie de lux (eram în primul an la colegiu). Cu timpul, i-am citit toate cărţile, bifând cu atenţie titlurile care figurau pe versoul primei pagini, sub inscripţia „de acelaşi autor”: *The Green Brain, Hellstrom’s Hive, The Santaroga Barrier, The Eyes of Heisenberg, Destination: Void, The Jesus Incident* şi toate celelalte.

Pentru mine, scrierile lui Frank Herbert erau chintesenţa a tot ceea ce era mai bun în literatura science fiction: poveştile lui erau ample şi complexe, incitau la meditaţie, erau ambiţioase, bine documentate şi amuzante totodată. Alte romane science fiction pe care le citisem reuşeau să mă satisfacă într-una sau mai multe privinţe, dar *Dune... Dune* avea toate acestea la un loc. La vârsta de cinci ani, eram deja hotărât să devin scriitor, împlinisem doisprezece ani atunci când m-am hotărât să scriu cărţi asemenea celor ale lui Frank Herbert.

În anii de colegiu am publicat câteva povestiri, apoi am început să trudesc la primul meu roman, *Ressurection, Inc.,* o poveste complexă situată într-o lume a viitorului în care morţii sunt resuscitaţi pentru a-i sluji pe cei vii. Cartea era plină de aluzii sociale, conţinea speculaţii de natură

religioasă, avea un număr mare de personaje şi, bineînţeles, o intrigă complexă, în momentul respectiv, întruneam criteriile necesare pentru a mă înscrie în Societatea Scriitorilor de Science Fiction din America (SFWA) ... şi, o dată devenit membru, am avut acces la Anuarul Membrilor. Acolo, în faţa ochilor mei, se afla adresa poştală a lui Frank Herbert. Mi-am făgăduit că, imediat ce romanul meu avea să fie publicat, aveam să-i trimit primul exemplar, cu autograful meu. Romanul a fost cumpărat aproape imediat de către Signet Books, dar, cu puţin înainte de apariţia sa, Frank Herbert a încetat din viaţă.

Citisem cu nesaţ ultimele două volume ale seriei *Dune, Ereticii...* şi *Canonicatul,* în care Herbert lansa o vastă nouă saga, culminând cu distrugerea oricărei urme de viaţă pe Arrakis şi aducând specia umană în pragul nimicirii. În acest punct, povestea fusese întreruptă de moartea autorului. Ştiam că Brian, fiul lui Frank Herbert, era el însuşi scriitor profesionist şi publicase mai multe romane science fiction. Am aşteptat, sperând că Brian avea să completeze manuscrisul lăsat neterminat de părintele său ori avea să confere substanţă planului pe care, cu siguranţă, Frank Herbert îl lăsase în urmă. În curând, eram convins, cititorii fideli ai seriei *Dune* aveau să afle deznodământul dramatic al poveştii rămase în suspans.

Între timp, cariera mea de scriitor a intrat pe o pantă ascendentă. Am fost nominalizat la premiile Bram Stoker şi Nebula; drepturile de ecranizare pentru două dintre romanele mele au fost cumpărate de către studiourile din Hollywood. Am continuat să public romane originale, dar succesul cel mai mare l-am cunoscut din momentul în care m-am implicat în dezvoltarea unor universuri ficţionale bine cunoscute, precum *Star Wars* şi *X-Files* (şi mi-a plăcut la nebunie!). Am învăţat să studiez regulile prestabilite şi personajele acestor universuri, să-mi pun imaginaţia la lucru în contextul dat şi, în cele din urmă, să spun poveşti care să-mi aparţină în întregime, fără a dezamăgi aşteptările cititorilor.

În primăvara lui 1996, mi-am petrecut o săptămână în Valea Morţii din California, unul dintre locurile în care mi-a plăcut dintotdeauna să mă retrag pentru a scrie. Într-o după-amiază, am pornit în drumeţie printr-un canion izolat, departe de orice urmă de civilizaţie. Absorbit de gânduri şi, în răstimpuri, dictând în reportofon, mi-am dat seama, la un moment dat, că apucasem pe un drum greşit şi că aveam de parcurs kilometri buni pentru a mă întoarce în locul unde-mi lăsasem maşina. Pe drumul de întoarcere, traversând superbul peisaj deşertic, mi-am adus aminte de *Dune.*

Trecuseră zece ani de la moartea lui Frank Herbert şi, de-acum, mă resemnasem la gândul că n-aveam să aflu niciodată sfârşitul poveştii. Şi totuşi, îmi doream cu ardoare să aflu care era deznodământul… chiar dacă aveam să fiu nevoit să mi-l imaginez eu însumi.

Nu-l întâlnisem niciodată pe Brian Herbert şi n-aveam niciun motiv să cred că va lua în serios o propunere venită din partea mea. Însă, aşa cum am spus mai devreme, *Dune* a fost dintotdeauna cartea mea preferată, şi nu-mi venea în minte niciun alt univers ficţional în care mi-ar fi făcut mai multă plăcere să creez. Am hotărât, prin urmare, că merita să îmi încerc norocul…

Sperăm că v-a făcut plăcere să vă cufundaţi din nou în universul Dunei, aşa cum l-am văzut noi. A fost pentru noi o onoare să răsfoim miile de pagini de însemnări originale ale lui Frank Herbert, astfel încât să putem re-crea câteva din minunatele peisaje şi situaţii inspirate din cercetările, imaginaţia şi chiar din viaţa sa. Chiar şi acum, universul Dunei mi se pare la fel de proaspăt, de incitant şi de provocator ca atunci, cu atâţia ani în urmă, când l-am descoperit pentru întâia oară.

Kevin J. Anderson

„Experienţa creativităţii contribuie, în mod necesar, la

schimbare. Esenţa ei e cea care-l menţine în viaţă pe creator.”

FRANK HERBERT, însemnări inedite

Short Stories	**Novels**
Dune: Hunting Harkonnens	
	Dune: The Butlerian Jihad
Dune: Whipping Mek	
	Dune: The Machine Crusade
Dune: The Faces of a Martyr	
	Dune: The Battle of Corrin
	Dune: House Atreides
	Dune: House Harkonnen
	Dune: House Corrino
	Paul of Dune (Parts II, IV & VI)
	The Winds of Dune (part)
Dune: A Whisper of Caladan Seas	*Dune*
	Paul of Dune (Parts I, III, V & VI)
	The Winds of Dune (part)
The Road to Dune	
	Dune Messiah
	The Winds of Dune (part)
	The Throne of Dune
	Children of Dune
	Leto of Dune
	God Emperor of Dune
	Heretics of Dune
Dune: Sea Child	*Chapterhouse: Dune*
	Hunters of Dune
Dune: Treasure in the Sand	
	Sandworms of Dune